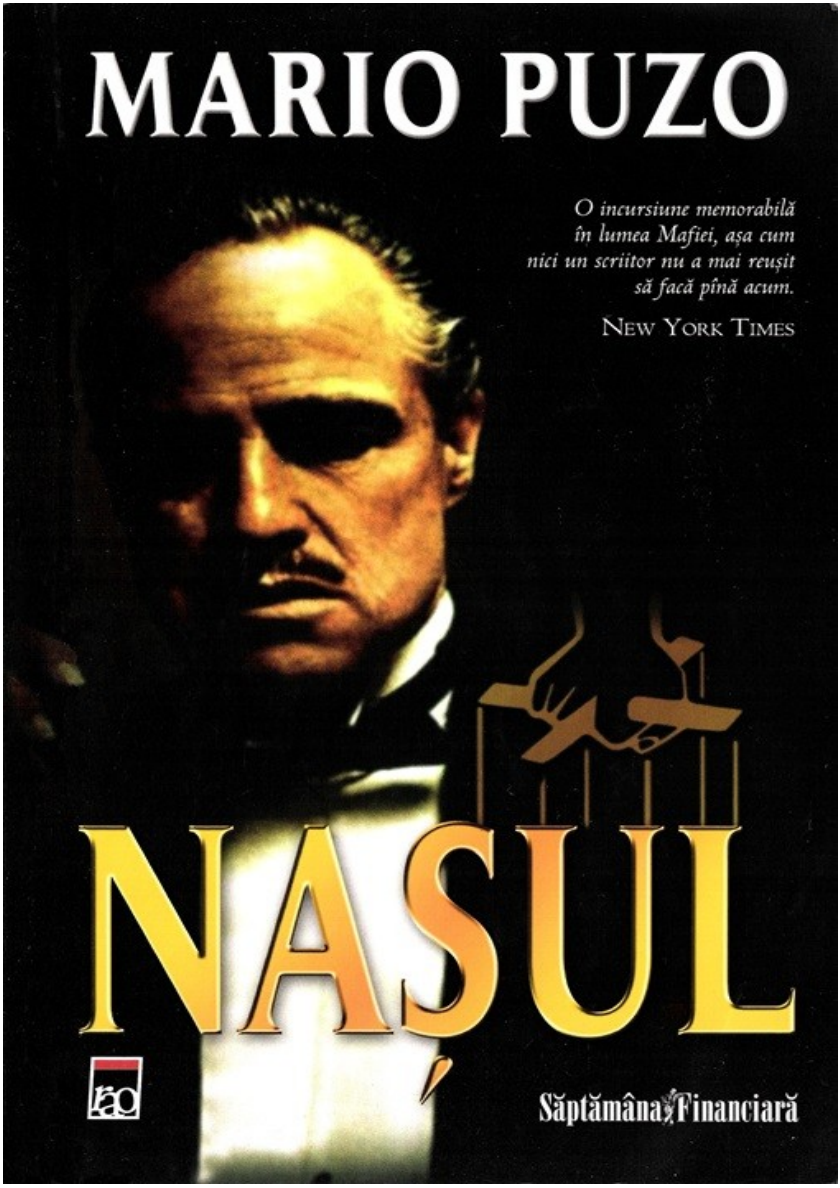
MARIO PUZO
O incursiune memorabilă în lumea Mafiei, așa cum nici un scriitor nu a mai reușit să facă pînă acum.
NEW YORK TIMES
NAȘUL
Săptămâna Financiară

MARIO PUZO
NAŞUL

MARIO PUZO

NAŞUL

Traducere din limba engleză
DANIELA TRUŢIA

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii
Naţionale a României
PUZO, MARIO
Naşul/Mario Puzo; trad.: Daniela Truţia.
Ed. a 2-a, rev.
Bucureşti: RAO International
Publishing Company, 2007
ISBN 978-973-103-407-2

I. Truţia, Daniela (trad.)
821.1 11 (73)-31=135.1
343.341(73)(0:82-31)
RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda, nr. 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA
www.rao.ro www.raobooks.com

MARIO PUZO
The Godfather
© Mario Puzo 1969

Toate drepturile rezervate
© RAO International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română

2007
ISBN 978-973-103-407-2
Printed By Grafica Veneta S.p.A.,
Trebaseleghe (PD) Italy

Lui ANTHONY CLERI

Cuprins

CARTEA ÎNTÂI 10
CAPITOLUL 1 11
CAPITOLUL 2 76
CAPITOLUL 3 101
CAPITOLUL 4 104
CAPITOLUL 5 112
CAPITOLUL 6 116
CAPITOLUL 7 124
CAPITOLUL 8 129
CAPITOLUL 9 138
CAPITOLUL 10 145
CAPITOLUL 11 159
CARTEA A DOUA 179
CAPITOLUL 12 180
CAPITOLUL 13 207
CARTEA A TREIA 222
CAPITOLUL 14 223
CARTEA A PATRA 261
CAPITOLUL 15 262
CAPITOLUL 16 271
CAPITOLUL 17 283
CAPITOLUL 18 290
CAPITOLUL 19 297
CARTEA A CINCEA 313
CAPITOLUL 20 314

CAPITOLUL 21 341
CAPITOLUL 22 345
CARTEA A SASEA 367
CAPITOLUL 23 368
CAPITOLUL 24 397
CARTEA A ŞAPTEA 402
CAPITOLUL 25 403
CAPITOLUL 26 415
CAPITOLUL 27 433
CAPITOLUL 28 443
CAPITOLUL 29 461
CARTEA A OPTA 470
CAPITOLUL 30 471
CAPITOLUL 31 483
CARTEA A NOUA 496
CAPITOLUL 32 497

CARTEA ÎNTÂI

„În spatele oricărei mari bogăţii se ascunde o crimă.”

Balzac

CAPITOLUL 1

Amerigo Bonasera stătea în sala numărul trei a tribunalului din New York, aşteptând să i se facă dreptate; să se răzbune pe cei care o maltrataseră cu atâta cruzime pe fiica lui, încercând s-o dezonoreze.

Judecătorul, un bărbat cu trăsături neînchipuit de aspre, îşi suflecă mânecile robei negre, ca şi cum s-ar fi pregătit să aplice o corecţie celor doi tineri din boxa acuzaţilor. Pe chipul său împietrit se citea un dispreţ suveran. Totuşi, atitudinea lui avea ceva fals, pe care Amerigo îl simţea, fără a putea spune cu precizie ce anume.

— V-aţi purtat ca ultimii degeneraţi, zise cu glas

răstit judecătorul.

Da, da, îşi spuse în gând Amerigo Bonasera. Animale. Bestii. Cei doi tineri cu părul lucios, tuns scurt, cu chipurile agreabile şi senine, pe care afişaseră o expresie de umilinţă şi remuşcare, îşi plecară spăşiţi capetele.

— V-aţi comportat ca fiarele din junglă, continuă judecătorul. Aveţi noroc că n-aţi molestat-o sexual pe sărmana fată, altfel v-aş fi trimis după gratii pentru douăzeci de ani.

Judecătorul tăcu şi ochii lui ascunşi sub sprâncenele stufoase sclipiră cu şiretenie în direcţia chipului palid al lui Amerigo Bonasera, apoi se opriră asupra teancului de rapoarte de supraveghere judiciară din faţa lui. Se încruntă şi ridică din umeri, de parcă s-ar fi lăsat convins în ciuda voinţei sale. Apoi vorbi din nou:

— Dar pentru că sunteţi tineri şi n-aveţi cazier, pentru că proveniţi din familii cumsecade şi pentru că legea, în măreţia ei, nu caută răzbunare, vă condamn la trei ani de detenţie în penitenciar. Cu suspendare.

Numai cei patruzeci de ani de doliu impus de profesie îl împiedicară pe Amerigo Bonasera să-şi trădeze ura şi umilinţa fără seamăn care-l copleşiseră. Frumoasa lui fiică se găsea încă în spital cu falca ruptă, prinsă în copci; iar aceste două *animales* erau puse în libertate? Totul fusese o farsă. Îi privi pe părinţii adunaţi în jurul fiilor iubiţi. Oh, acum toată lumea era fericită, numai zâmbet.

Amerigo Bonasera simţi în gură gust de fiere neagră, acră şi amară, năpădindu-l printre dinţii încleştaţi. Îşi scoase din buzunar batista albă de olandă şi-şi apăsă buzele cu ea. Rămase astfel în picioare până când cei doi tineri plecară liberi printre rândurile de bănci, siguri pe ei, zâmbitori şi cu priviri de gheaţă, fără să-i arunce măcar o singură privire. Îi lăsă să treacă, fără să scoată un cuvânt, apăsându-şi batista curată pe buze.

În urma lor veneau părinţii acelor *animales,* doi bărbaţi şi două femei de vârsta lui, dar părând mai americani după îmbrăcăminte. Îi aruncară priviri fugare şi

jenate, din care totuşi nu lipsea o stranie sclipire de triumf.

Nemaiputându-se stăpâni, Bonasera se aplecă spre culoarul dintre bănci şi strigă cu voce răguşită:

— O să plângeţi şi voi la fel ca mine… Am să vă fac să plângeţi la fel cum şi pe mine m-au făcut să plâng copiii voştri…

De astă dată îşi ţinea batista la ochi. Avocaţii apărării, care încheiau şirul, îşi îndemnară clienţii să-şi vadă de drum, adunându-i într-un grup compact, împreună cu cei doi tineri, care porniseră înapoi printre bănci, ca şi cum ar fi vrut să vină în apărarea părinţilor. Un zdrahon de aprod se grăbi să blocheze rândul pe care stătea Bonasera. Dar nu era nevoie.

În atâţia ani de când trăia în America, Amerigo Bonasera avusese încredere în lege şi dreptate. Datorită lor şi prosperase. Acum, deşi în mintea înceţoşată de ură creştea năprasnic gândul de a-şi cumpăra o armă cu care să-i ucidă pe cei doi tineri, totuşi se întoarse spre soţia lui, care tot nu înţelegea ce se petrece, şi-i explică:

— Şi-au bătut joc de noi. Tăcu, apoi luă o hotărâre, fără să-i mai pese de consecinţe: Dacă vrem să ni se facă dreptate, trebuie să mergem să îngenunchem în faţa lui Don Corleone.

Într-un apartament de hotel din Los Angeles, de un lux ostentativ, Johnny Fontane se îmbătase din gelozie ca orice soţ de rând. Trântit pe o canapea roşie, bea direct din sticla de scotch pe care o ţinea în mână, apoi îndepărta gustul clătindu-şi gura cu apă şi cuburi de gheaţă dintr-un bol de cristal. Era ora patru dimineaţa şi în mintea aburită de alcool îi roiau gânduri asasine la adresa desfrânatei sale soţii, în clipa în care avea să vină acasă. Presupunând că avea să mai vină. Era prea târziu ca s-o mai sune pe fosta lui soţie, s-o întrebe ce mai fac copiii, şi nici nu-l îndemna inima să-i telefoneze vreunui prieten, acum când cariera lui se ducea de râpă. Cândva aceştia s-ar fi arătat încântaţi şi măguliţi de un telefon primit de la el, fie şi la patru dimineaţa, dar acum îi plictisea. Îşi permise chiar să

surâdă o clipă, amintindu-şi că atunci când era în plină ascensiune, necazurile lui o fascinaseră pe una dintre cele mai mari vedete ale Americii.

În timp ce trăgea un gât din sticla cu scotch, o auzi în sfârşit pe soţia lui vârând cheia în uşă, totuşi continuă să bea până când ea intră în cameră şi se opri în dreptul lui. Îi părea nespus de frumoasă, cu chipul ei angelic, cu ochii violeţi şi visători, cu trupul fragil şi delicat, cu forme perfecte. Pe ecran frumuseţea ei era amplificată şi spiritualizată. O sută de milioane de bărbaţi din întreaga lume erau îndrăgostiţi de chipul lui Margot Ashton. Şi plăteau să-l vadă pe ecran.

— Pe unde dracu' ai umblat? o luă la rost Johnny Fontane.

— Să mă regulez, răspunse ea.

Îl crezuse mai beat decât era. El sări peste masa de cocteil şi o înşfăcă de gât. Dar la un pas de chipul acela magic, de frumoşii ochi violeţi, îi pieri orice urmă de mânie şi redeveni neputincios. Ea făcu greşeala să zâmbească batjocoritor şi-l văzu ridicând pumnul.

— Nu peste faţă, Johnny! ţipă ea. Tocmai fac un film!

Râdea. El o pocni în stomac şi femeia se prăbuşi pe podea. Bărbatul se prăvăli deasupra ei. Îi simţea răsuflarea parfumată, în timp ce ea se lupta să respire. O lovi peste braţe, peste coapsele mătăsoase şi bronzate.

O bătu aşa cum îi bătea pe toţi mucoşii, cu multă vreme în urmă, pe când era un adolescent pus pe harţă în Hell's Kitchen din New York. O pedeapsă dureroasă, dar care nu desfigura, nu spărgea dinţi şi nu rupea oasele nasului.

Totuşi, n-o lovea destul de tare. Nu era în stare. Iar ea chicotea. Întinsă pe podea, cu braţele şi picioarele desfăcute în lături, cu rochia lungă de brocart dezgolindu-i coapsele, îl provoca printre chicoteli:

— Hai, ia-mă. Hai, Johnny, pătrunde-mă, doar asta vrei, de fapt.

Johnny Fontane se ridică în picioare. O ura pe femeia lungită pe podea, dar frumuseţea ei era o pavăză

fermecată. Margot se rostogoli într-o parte şi cu un salt de balerină ajunse din nou în picioare, înfruntându-l. Schiţă un dans copilăresc, intonând în bătaie de joc:

— Johnny nu mă bate niciodată, Johnny nu mă bate niciodată. Apoi pe chipul ei frumos se aşternu o expresie gravă şi-i spuse aproape cu tristeţe: Of, amărâtule, mă înghionteşti ca un copil. Vai, Johnny, întotdeauna ai să rămâi un ţărănoi fraier şi un romantic, până şi dragoste faci tot ca un puştan, încă mai crezi că dragostea se face ca în cântecele alea siropoase pe care le cântai cândva. Clătină din cap şi adăugă: Bietul de tine, Johnny. La revedere, Johnny.

Se duse în dormitor, iar el auzi cheia răsucindu-se în broască.

Johnny se aşeză pe podea, cu obrazul în mâini. Îl copleşi o disperare amară şi umilitoare. Totuşi, aceeaşi rezistenţă a mahalalei, care-l ajutase să răzbească în jungla de la Hollywood, îl determină să ridice receptorul şi să cheme un taxi care să-l ducă la aeroport. Numai o singură persoană îl putea salva. Se va înapoia la New York. Se va întoarce la unicul om de a cărui putere şi înţelepciune avea nevoie şi în a cărui iubire încă se putea încrede. Naşul său, Corleone.

Brutarul Nazorine, la fel de umflat şi rumen ca şi uriaşele lui pâini italieneşti, încă plin de fainã, se încruntă la nevastă-sa, la fiica minoră, Katherine, şi la ucenicul său, Enzo. Enzo îmbrăcase uniforma de prizonier de război, cu banderolă cu litere verzi, şi era înspăimântat că scena la care asista îl va face să întârzie la raport pe Governor’s Island[1]. Enzo se număra printre miile de prizonieri de război italieni învoiţi zilnic ca să trudească în beneficiul economiei americane şi trăia permanent cu spaima ca învoirea să nu-i fie revocată. Prin urmare, teatrul jucat în faţa lui devenise o chestiune de viaţă şi de moarte, o chestiune serioasă.

1 Insulă din golful New York, situată în capătul sudic al lui East River. (n.tr.)

— Mi-ai dezonorat cumva familia? întrebă fioros Nazorine. I-ai lăsat oare fiicei mele un mic cadou, care să-i amintească de tine acum că războiul s-a sfârşit şi ştii că America îţi va trage un şut în fund, trimiţându-te în prăpăditul ăla al tău de sat sicilian?

Enzo, un flăcău foarte scund, dar bine clădit, îşi puse mâna pe inimă şi răspunse aproape cu ochii în lacrimi, dar cu şiretenie:

— *Padrone,* jur pe Sfânta Fecioară că n-am profitat niciodată de bunăvoinţa dumitale. Port fiicei dumitale o afecţiune plină de respect. Cu acelaşi respect o cer de nevastă. Ştiu că n-am nici un drept, dar, dacă mă vor trimite în Italia, n-am să mă pot înapoia niciodată în America. N-am să mă pot niciodată însura cu Katherine.

Filomena, soţia lui Nazorine, puse punctul pe i.

— Încetează comedia asta! se stropşi ea la soţul cel grăsan. Ştii bine ce ai de făcut. Ţine-l pe Enzo aici şi trimite-l să se ascundă la verii noştri din Long Island.

Katherine plângea. Era deja durdulie, urâţică şi cu o umbră de mustaţă, în vecii vecilor nu avea să-şi găsească un soţ aşa frumos ca Enzo şi care să-i pipăie cele mai intime părţi ale trupului cu atâta iubire şi respect.

— Am să plec să locuiesc în Italia! ţipă fata la tatăl ei. Dacă nu-l ţii pe Enzo, am să fug de acasă!

Nazorine îi aruncă o privire şireată. „Arzoaică” mai era şi fata asta a lui! O zărise lipindu-şi fesele grăsulii de sexul lui Enzo atunci când ucenicul se strecurase prin spatele ei să umple coşurile de la tejghea cu franzele fierbinţi, scoase din cuptor. Dacă nu-şi lua măsuri de precauţie, şmecherul ăsta avea să-şi vâre franzela lui fierbinte în cuptorul ei, îşi zise cu vulgaritate Nazorine. Enzo trebuia să rămână în America şi să devină cetăţean american. Un singur om putea să-i rezolve problema. Naşul. Don Corleone.

Toţi cei de faţă şi mulţi alţii primiseră invitaţii frumos ornamentate ca să participe la nunta domnişoarei Constanzia Corleone, fixată pentru ultima sâmbătă a lunii

august 1945. Tatăl miresei, Don Vito Corleone, nu-şi uita niciodată vechii prieteni şi vecinii, deşi el, unul, locuia în prezent într-o uriaşă vilă din Long Island. Recepţia urma să fie dată în această casă, festivităţile urmând să ţină toată ziua. Fără îndoială că era un eveniment de seamă. Războiul cu japonezii tocmai se încheiase, aşa încât grija pentru fiii înrolaţi în armată nu mai umbrea sărbătoarea. Nunta oferea tocmai prilejul potrivit ca oamenii să-şi manifeste bucuria.

Aşadar, în acea dimineaţă de sâmbătă puzderie de prieteni ai lui Don Corleone părăsiră oraşul New York, venind să-şi prezinte omagiile. Purtau asupra lor plicuri gălbui, doldora de bani gheaţă, nu cecuri, în chip de dar de nuntă. În interiorul fiecărui plic se găsea o carte de vizită cu identitatea fiecărui donator şi măsura respectului său faţă de Naş. Un respect binemeritat.

Don Vito Corleone era cel de la care toţi veneau să ceară sprijin şi care nu dezamăgise niciodată pe nimeni. Nu făcea promisiuni lipsite de temei, nici nu invoca scuza laşă că era cu mâinile legate şi că existau forţe mai presus de el. Nu era necesar să-i fii prieten, nu conta nici dacă nu aveai cu ce să-l răsplăteşti. Condiţia era una singură. Ca solicitantul *în persoană* să-şi declare prietenia. Atunci, oricât de sărman sau lipsit de posibilităţi era cel care apela la el, Don Corleone îi lua problemele asupra sa. Şi nimic nu-i stătea în cale ca să găsească o soluţie la necazurile acelui om. Recompensa? Prietenia, titlul respectuos de „Don” şi uneori apelativul mai afectuos de „Naşul”. Şi poate doar ca dovadă de respect, niciodată ca profit vreun dar neînsemnat, un galon de vin de casă sau un coş de *taralles* piperate, coapte special pentru a cinsti masa lui de Crăciun. Se ştia că era un gest de elementară politeţe ca solicitantul să se recunoască îndatorat şi că Don Corleone avea dreptul să apeleze oricând la acesta, cerându-i în schimbul datoriei un serviciu neînsemnat.

Acum, în această zi mare, ziua nunţii fiicei sale, Don Vito Corleone stătea în pragul casei sale din Long Island, întâmpinându-şi oaspeţii numai cunoscuţi, numai oameni

de încredere. Mulţi dintre ei îi datorau lui Don succesul lor în viaţă şi la acest eveniment de familie îşi luau libertatea de a-l numi fără fereală „Naşul”. Până şi cei care se îngrijeau de serviciile casei îi erau prieteni. Barmanul era un vechi amic, al cărui dar de nuntă fusese toată băutura de la petrecere, la care se adăuga priceperea sa în meserie. Chelnerii erau prieteni cu fiii lui Don Corleone. Mâncarea de pe mesele de picnic aşezate în grădină fusese pregătită de soţia lui Don Corleone şi de prietenele ei, iar pogonul de grădină împodobit de sărbătoare fusese decorat de tinerele prietene ale miresei.

Don Corleone îi primea pe toţi bogaţi şi săraci, puternici şi umili cu aceeaşi afecţiune. Nu trecea cu vederea pe nimeni. Nu dispreţuia pe nimeni. Aceasta îi era firea. Iar musafirii îl admirau atât de mult cum îi stătea îmbrăcat în smoching, încât cineva străin de partea locului ar fi crezut că Don era fericitul mire.

Alături de el, în prag, stăteau doi dintre cei trei fii ai săi. Cel mai mare, botezat Santino, dar căruia toţi, cu excepţia tatălui, îi spuneau Sonny, nu era privit cu ochi prea buni de către italienii mai în vârstă, în schimb se bucura de admiraţia celor tineri. Pentru un reprezentant al primei generaţii de americani de origine italiană, Sonny Corleone era înalt, măsurând aproape un metru optzeci, dar claia de păr des şi cârlionţat îl făcea să pară şi mai înalt. Arăta ca un Cupidon mai necioplit; avea trăsături regulate, numai că buzele arcuite, pline şi senzuale, precum şi gropiţa adâncă din bărbie îi dădeau un aer de o stranie obscenitate. Era zdravăn ca un taur şi-i mergea vestea că era atât de dotat de la natură, încât nevasta lui martirizată se temea de patul conjugal la fel ca ereticii de tortură. Se vorbea în şoaptă că în tinereţe, pe când era clientul unor case rău-famate, până şi cea mai versată şi mai îndrăzneaţă *putain*[2], după ce inspecta plină de respect impresionantul său organ, cerea preţ dublu.

Aici, la petrecerea de nuntă, câteva tinere late în şolduri şi cu gura mare îl măsurau pe Sonny Corleone cu

2 Prostituată (fr.)

priviri îndrăzneţe şi pline de speranţă. Dar în această zi îşi pierdeau timpul degeaba. Deşi însoţit de nevastă şi de cei trei copii minori, Sonny Corleone pusese ochii pe domnişoara de onoare a surorii sale, Lucy Mancini. Conştientă de atenţia lui, fata stătea la masa din grădină, îmbrăcată în rochia ei trandafirie de ocazie, cu o coroniţă de flori prinsă în părul negru şi strălucitor. În ultima săptămână flirtase cu Sonny pe toată durata repetiţiilor, iar în dimineaţa aceea, la altar, îl strânsese de mână. Pentru o domnişoară, nu putea cuteza mai mult de atât.

Puţin îi păsa că tânărul nu va fi nicicând un om mare, aşa ca tatăl său. Sonny Corleone avea forţă şi curaj. Era generos şi se spunea despre el că sufletul îi era la fel de mare ca organul. Totuşi, nu avea cumpătarea părintelui său, ci o fire iute şi irascibilă, care-l făcea să judece pripit. Deşi îşi ajuta mult tatăl în afaceri, mulţi se îndoiau că îi va fi vreodată succesor.

Cel de al doilea fiu, Frederico, căruia i se mai spunea Fred sau Fredo, era copilul pentru care se ruga la ceruri orice italian. Ascultător, credincios, mereu la porunca tatălui, rămăsese alături de părinţi până la treizeci de ani. Era scund şi voinic, nu frumos, dar cu aceeaşi figură de Cupidon caracteristică familiei, un chip rotund, cu buze arcuite şi senzuale, încadrat de o coamă de păr cârlionţat. Numai că buzele lui Fred nu trădau senzualitate, ci neînduplecare. Înclinat spre duritate, continua să rămână un sprijin pentru tatăl său, nu-l contrazicea niciodată, nu-l punea în situaţii neplăcute prin purtări scandaloase cu femeile. În ciuda tuturor acestor virtuţi, nu avea acel magnetism, acea forţă animalică atât de necesare unui şef. Nici el nu se număra printre moştenitorii prezumtivi ai afacerilor familiei.

Cel de-al treilea fiu, Michael Corleone, nu stătea laolaltă cu tatăl şi cu fraţii lui, ci se aşezase la o masă în cel mai îndepărtat colţ al grădinii. Dar nici acolo nu se putea ascunde de privirile prietenilor familiei.

Michael Corleone era cel mai mic dintre fiii lui Don şi singurul copil care refuzase să se lase îndrumat de un om

important ca acesta. Nu avea figura de Cupidon necioplit a fraţilor săi, iar părul negru ca smoala era mai curând lins decât ondulat. Avea pielea de un măsliniu deschis, care i-ar fi stat bine unei femei. Era de o frumuseţe delicată. La un moment dat Don chiar îşi făcuse griji pentru virilitatea fiului său. Dar teama lui se dovedise nejustificată în momentul în care Michael împlinise şaptesprezece ani.

Acum mezinul era aşezat la o masă în cel mai ferit ungher al grădinii, semn al înstrăinării voite de tatăl său şi de familie. Lângă el şedea o tânără americană despre care toată lumea auzise, dar pe care nimeni nu o văzuse până atunci. Bineînţeles, băiatul dăduse dovadă de respectul cuvenit şi o prezentase tuturor celor veniţi la nuntă, inclusiv familiei. Nimeni nu fusese prea impresionat. Era prea slabă, prea spălăcită, chipul ei trăda o inteligenţă prea ascuţită pentru o femeie şi avea purtări prea libere pentru o domnişoară. Până şi numele suna bizar pentru urechile lor: Kay Adams. Dacă le-ar fi povestit că familia ei se stabilise în America în urmă cu două sute de ani şi că numele ei era cât se poate de comun, ceilalţi ar fi dat din umeri. Toţi oaspeţii remarcaseră că Don nu-i prea acorda atenţie celui de-al treilea fiu. Înainte de război Michael fusese favoritul său şi, după toate aparenţele, succesorul ales să conducă afacerile familiei la momentul cuvenit. Avea forţa tăcută şi inteligenţa tatălui său, precum şi instinctul înnăscut de a acţiona în aşa fel, încât lumea să nu aibă încotro şi să fie nevoită să-l respecte. Dar când izbucnise Cel de-al Doilea Război Mondial, Michael Corleone se înrolase voluntar în corpul de puşcaşi marini. Sfidase astfel porunca expresă a părintelui său.

Don Corleone nu avea nici dorinţa, nici intenţia de a-şi lăsa fiul să moară în slujba unei puteri străine lui. Mituise doctori şi făcuse demersurile de cuviinţă. Cheltuise o groază de bani ca să-şi ia precauţiile necesare. Dar Michael avea douăzeci şi unu de ani şi nu se putea face nimic fără acordul lui. Băiatul se înrolase şi luase parte la luptele din Pacific. Fusese avansat căpitan şi primise medalii. În 1944 chipul lui apăruse în revista *Life,*

împreună cu un montaj fotografic care-i înfăţişa faptele de arme. Un prieten îi arătase lui Don Corleone revista (nimeni din familie nu îndrăznise), iar Don mormăise dispreţuitor: „Face toate isprăvile astea pentru nişte străini!”

La începutul anului 1945, odată lăsat la vatră în urma unei răni care-l pusese în incapacitate de luptă, Michael Corleone nu bănuise nici o clipă că tatăl său îi aranjase liberarea. Rămăsese acasă timp de câteva săptămâni, apoi, fără să ceară sfatul nimănui, intrase la colegiul Dartmouth din Hanover, New Hampshire, părăsind căminul părintesc. Se înapoiase abia acum, la nunta surorii sale, când o prezentase pe viitoarea sa soţie, o americancă slăbănoagă şi spălăcită.

Michael Corleone o distra pe Kay Adams cu diverse istorioare despre cele mai pitoreşti figuri din rândul invitaţilor la nuntă. Dar şi pe el îl amuza faptul că fata îi socotea nişte personaje insolite; ca de fiecare dată, îl încânta profundul interes manifestat de Kay faţă de tot ce era nou şi străin de experienţa ei. Într-un târziu, atenţia fetei fu atrasă de un mic grup de bărbaţi, adunat în jurul unei butii de lemn cu vin de casă. Aceştia erau Amerigo Bonasera, brutarul Nazorine, Anthony Coppola şi Luca Brasi. Cu perspicacitatea ei caracteristică, Kay îşi dădu seama că cei patru nu păreau prea veseli. Michael zâmbi.

— Nici nu sunt, zise el. Aşteaptă să-l vadă pe tata între patru ochi. Fiecare vrea să-i ceară o favoare.

Într-adevăr, nu era greu de remarcat că cei patru bărbaţi nu-l scăpau din ochi pe Don.

În timp ce Don Corleone continua să-şi primească oaspeţii, un Chevrolet negru opri în celălalt capăt al aleii asfaltate. Cei doi bărbaţi de pe locurile din faţă îşi scoaseră carnetele din buzunarul sacoului şi, fără fereală, începură să noteze numerele de înmatriculare ale celorlalte maşini parcate pe alee. Sonny se întoarse către tatăl său.

— Tipii de colo trebuie să fie sticleţi, zise el.

Don Corleone înălţă din umeri.

— Strada nu-i proprietatea mea. N-au decât să facă ce poftesc.

Chipul de Cupidon necioplit al lui Sonny se înroşi de mânie.

— Ticăloşi nenorociţi, n-au respect pentru nimic.

Coborî treptele casei şi traversă aleea spre locul unde era parcată maşina. Îşi apropie furios obrazul de cel al şoferului, care nici nu clipi, în schimb îşi deschise portvizitul, arătându-i o legitimaţie de culoare verde. Sonny se trase înapoi, fără un cuvânt. Scuipă astfel încât să nimerească portiera din spate a limuzinei şi se îndepărtă. Spera ca şoferul să se dea jos de la volan şi să vină după el pe alee, dar nu se întâmplă nimic. Ajungând pe trepte, îi spuse tatălui său:

— Tipii ăia sunt de la FBI. Notează toate numerele de maşini. Javre împuţite!

Don Corleone ştia cine erau nou-sosiţii. Cei mai buni şi mai apropiaţi prieteni ai săi fuseseră sfătuiţi să nu vină la nuntă cu maşinile personale. Şi, deşi dispreţuia furia prostească a fiului său, această tevatură totuşi servea la ceva. Sădea în mintea intruşilor convingerea că nimeni nu se aşteptase la prezenţa lor şi că toată lumea fusese luată prin surprindere. Aşadar, Don Corleone nu era deloc supărat. Învăţase de mult că societatea îţi impune ofense care trebuie tolerate, la gândul consolator că, în lume, vine o vreme când şi cel mai umil dintre oameni, dacă stă cu ochii în patru, îşi poate lua revanşa asupra celor atotputernici. Acesta era secretul că Don nu-şi pierduse modestia pe care i-o admirau toţi prietenii.

În grădina din spatele casei începu să cânte o formaţie de patru instrumentişti. Sosiseră toţi invitaţii. Don Corleone îşi luă gândul de la musafirii nepoftiţi şi, însoţit de cei doi fii ai săi, se duse să ia parte la ospăţul de nuntă.

În vasta grădină se adunaseră acum sute de oaspeţi, unii dansând pe podiumul de lemn împodobit cu flori, alţii stând la mese lungi, încărcate cu mâncăruri picante şi căni mari de vin negru, făcut în casă. Mireasa, Connie

Corleone, stătea radioasă la o masă aşezată mai sus decât celelalte, împreună cu mirele, domnişoara de onoare, precum şi alte domnişoare şi cavaleri de onoare. Decorul era rustic, în vechi stil italian. Nu prea pe gustul miresei, dar Connie consimţise la o nuntă „ţărănească" spre a-i face pe plac tatălui ei, pe care-l nemulţumise prin alegerea soţului.

Mirele, Carlo Rizzi, era de sânge amestecat, născut dintr-un tată sicilian şi o mamă din nordul Italiei, de la care fiul moştenise părul blond şi ochii albaştri. Părinţii lui locuiau în Nevada, dar Carlo părăsise statul respectiv din pricina unor încurcături cu legea. La New York îl cunoscuse pe Sonny Corleone, apoi pe sora acestuia. Bineînţeles, Don Corleone trimisese în Nevada prieteni de încredere, care-i dăduseră de ştire că necazurile pe care le avea Carlo cu poliţia se datorau unei greşeli de tinereţe, ceva în legătură cu o armă, nimic grav şi care putea fi scos cu uşurinţă din evidenţele poliţiei, astfel încât băiatul să nu aibă cazier. De asemenea, emisarii se înapoiaseră cu informaţii amănunţite despre jocurile de noroc autorizate prin lege în Nevada, problemă care-l interesa în mod deosebit pe Don şi la care chibzuise mereu de atunci încoace, în parte, măreţia lui Don se datora şi faptului că ştia să obţină profituri din orice.

Connie Corleone nu era ceea ce se cheamă o fată frumoasă: slabă şi nervoasă, promitea ca în decursul anilor să devină o scorpie. Astăzi însă, transfigurată de albul rochiei de mireasă şi de dorinţa-i feciorelnică, radia atâta fericire, încât aproape că părea frumoasă. Pe sub masa de lemn, mâna i se odihnea pe coapsa musculoasă a soţului. Buzele arcuite se ţuguiară ca să-i trimită un sărut prin aer.

Îl socotea neînchipuit de frumos. Din fragedă tinereţe, Carlo Rizzi muncise în plin deşert, făcând munci grele. Acum avea nişte braţe formidabile, iar umerii abia îi încăpeau în haina fracului. Scăldat în privirile adoratoare ale miresei, îi umplea paharul cu vin. Era extrem de curtenitor cu ea, de parcă amândoi ar fi fost actori de teatru. Numai că ochii lui lunecau neîncetat spre uriaşa

poşetă de mătase agăţată pe umărul drept al miresei şi care se umpluse la refuz de plicuri cu bani. Oare cât să fi fost? Zece mii? Douăzeci de mii? Carlo Rizzi zâmbi. Acesta era numai începutul. La urma urmei, intrase într-o familie de vază. Erau obligaţi să aibă grijă de el.

În mulţimea invitaţilor, un tânăr spilcuit, cu cap prelung de nevăstuică, studia şi el poşeta de mătase. Din pură obişnuinţă, Paulie Gatto se întrebă cum ar fi putut subtiliza poşeta. Ideea îl amuza. Ştia însă că era un vis nevinovat şi zadarnic, tot aşa cum copiii visează să distrugă tancuri cu un biet pistol cu capse. Îşi urmări patronul, pe Peter Clemenza, un grăsan între două vârste care învârtea fetişcanele pe podiumul de lemn, într-un ritm rustic şi lasciv de *tarantella.* Clemenza, extrem de înalt şi de solid, dansa cu atâta pricepere şi abandon, lovindu-şi pofticios pântecele tare de sânii femeilor mai zvelte şi mai tinere, încât toţi invitaţii îl aplaudau. Femeile mai vârstnice îl apucau de braţ, dornice să-i fie partenere la dansul următor. Bărbaţii mai tineri se dădură respectuoşi la o parte de pe podium, bătând din palme în ritmul îndrăcit al corzilor de mandolină. Când într-un târziu Clemenza se prăbuşi pe un scaun, Paulie Gatto îi aduse un pahar de vin negru de la gheaţă şi-i şterse de transpiraţie fruntea olimpiană cu batista lui de mătase. Suflând ca o balenă, Clemenza dădu vinul pe gât. Dar în loc să-i mulţumească lui Paulie, zise scurt:

— Ia nu mai fă pe arbitrul de dans, mai bine vezi-ţi de-ale tale. Dă o raită de jur împrejur şi vezi dacă totul e în regulă.

Paulie se îndepărtă, pierzându-se în mulţime.

Instrumentiştii luară o pauză să bea ceva. Un tânăr pe nume Nino Valenti apucă o mandolină lăsată deoparte şi, punându-şi piciorul stâng pe un scaun, începu să cânte un cântec de dragoste sicilian, fără perdea. Nino Valenti avea un chip frumos, deşi pătat de nelipsita băutură. Chiar şi acum era deja puţin cam ameţit. Cu ochii ieşiţi din orbite, rostea cuvintele obscene de parcă le-ar fi mângâiat. Femeile ţipau de veselie, iar bărbaţii strigau ultimul cuvânt

al strofei împreună cu solistul.

Don Corleone, cunoscut pentru stricteţea sa în astfel de situaţii, deşi soţia lui ţipa amuzată împreună cu ceilalţi, dispăru plin de tact în casă. Văzând acest lucru, Sonny Corleone se apropie de masa miresei şi se aşează lângă tânăra Lucy Mancini, domnişoara de onoare. Nu aveau de ce să se teamă. Soţia lui se găsea la bucătărie, aducând ultimele retuşuri tortului de nuntă. Sonny murmură câteva cuvinte la urechea fetei şi ea se ridică. Sonny aşteptă câteva minute, apoi o urmă cu nonşalanţă, oprindu-se să mai schimbe o vorbă cu câte un invitat, în timp ce-şi croia drum prin mulţime.

Toate privirile erau aţintite asupra lor. Domnişoara de onoare, complet americanizată după trei ani de colegiu, era o femeie în toată firea, având deja o „reputaţie". Pe toată durata repetiţiilor pentru ceremonia nupţială flirtase cu Sonny Corleone într-un mod glumeţ şi provocator, pe care-l socotise permis, dat fiind că el era cavalerul de onoare şi partenerul ei la nuntă. Ridicându-şi de la pământ poalele rochiei trandafirii, Lucy Mancini intră în casă, surâzând cu prefăcută inocenţă, apoi sui cu paşi uşori scara care ducea la toaletă. Rămase înăuntru câteva minute. Când ieşi, Sonny Corleone era la etajul de deasupra, făcându-i semn să-l urmeze.

Din spatele ferestrei închise a „biroului" lui Don Corleone, o cameră pe colţ la mezanin, Thomas Hagen privea petrecerea de nuntă din grădina împodobită cu ghirlande. Pereţii din spatele lui erau ticsiţi cu cărţi de drept. Hagen era avocatul şi *Consigliori* sau consilierul lui Don şi în această calitate deţinea cea mai importantă poziţie în ierarhia de afaceri a familiei. El şi Don rezolvaseră multe probleme spinoase în această încăpere, aşa încât, văzând că Naşul părăsea petrecerea, înţelese că, indiferent de nuntă, va avea ceva de lucru în ziua aceea. Probabil că Don venea la el. În continuare, Hagen văzu cum Sonny Corleone îi murmura ceva la ureche lui Lucy Mancini, apoi mica lor comedie, în timp ce el o urma pe fată în interiorul casei. Hagen făcu o grimasă, chibzui dacă

să-l informeze pe Don, dar decise să n-o facă. Se duse la birou şi luă o listă scrisă de mână, cu persoanele care primiseră permisiunea de a-l vedea pe Don Corleone între patru ochi. Când acesta intră în birou, Hagen îi înmână lista. Don Corleone dădu din cap şi zise:

— Pe Bonasera lasă-l ultimul.

Hagen ieşi pe uşa cu glasvand şi se duse direct în grădină, unde solicitanţii se adunaseră în jurul butiei cu vin. Întinse degetul către brutar, grăsanul Nazorine.

Don Corleone îl întâmpină pe brutar strângându-l în braţe. În copilărie se jucaseră împreună în Italia, apoi, crescând, rămăseseră prieteni. În fiecare an, de Paşti, plăcinte abia scoase din cuptor şi aurii ca gălbenuşul, umplute cu brânză frământată şi germeni de grâu, erau trimise acasă la Don Corleone. De Crăciun, la sărbătorile de familie, prăjituri cu tot felul de creme proclamau respectul familiei Nazorine. Şi în fiecare an, bun sau rău, Nazorine îşi plătea cu voie bună cotizaţia la sindicatul brutarilor, înfiinţat de Don în tinereţe. Niciodată nu ceruse vreo favoare, afară de posibilitatea de a cumpăra la negru cupoane de zahăr distribuite de OPA[3] în timpul războiului. Acum sosise momentul ca brutarul să-şi ceară drepturile de prieten credincios, iar Don Corleone abia aştepta să-i împlinească dorinţa.

Îi oferi brutarului un trabuc Di Nobili şi un pahar de Strega galben, după care îi puse mâna pe umăr, îndemnându-l să-şi deschidă inima. Era un semn de omenie din partea lui Don, pe care experienţa îl învăţase cât curaj îţi trebuie ca să ceri cuiva o favoare.

Brutarul îi relată istoria cu fiica lui şi cu Enzo. Un flăcău pe cinste, originar din Sicilia, apoi capturat de armata americană şi trimis în Statele Unite ca prizonier de război, ulterior eliberat pe cuvânt de onoare, ca să contribuie la eforturile noastre de război! Între Enzo cel cinstit şi Katherine cea cuminte se înfiripase o iubire sinceră şi curată, numai că, odată cu sfârşitul războiului,

3 Office of Price Administration (Oficiul de Administrare a Preţurilor) (n.tr.)

bietul tânăr urma să fie repatriat, iar fiica lui Nazorine cu siguranţă va muri de inimă rea. Numai Naşul Corleone putea ajuta această pereche greu încercată de soartă. El era ultima lor speranţă.

Don se plimbă în sus şi în jos prin încăpere împreună cu Nazorine, cu mâna pe umărul brutarului, dând din cap înţelegător, ca să-l încurajeze. După ce brutarul termină ce avea de zis, Don Corleone îi zâmbi şi-i spuse:

— Dragul meu prieten, te rog să-ţi uiţi toate necazurile.

Începu să-i explice în amănunt ce avea de făcut. Trebuia trimisă o petiţie la senatorul districtului. Acesta urma să propună un amendament special care îi va permite lui Enzo să capete cetăţenia. Fără îndoială că amendamentul va fi aprobat de Congres. Un privilegiu pe care toţi şnapanii aceia şi-l acordau unii altora. Don Corleone adăugă că toate aceste demersuri vor costa bani, preţul curent la ora aceea fiind de două mii de dolari. El, Don Corleone, îi garanta reuşita, urmând să-i stea chezaş că plata a fost făcută. Prietenul său era de acord?

Brutarul încuviinţă din cap cu toată hotărârea. Nu se aştepta la o asemenea favoare pe degeaba. Era de la sine înţeles că un act special al Congresului nu se obţinea prea ieftin. Nazorine îi mulţumi aproape cu lacrimi în ochi. Don Corleone îl conduse până la uşă şi-l asigură că va trimite persoane competente la brutărie, ca să pună la punct toate detaliile şi să completeze hârtiile necesare. Brutarul îl îmbrăţişă şi dispăru în grădină.

Hagen zâmbi spre Don:

— O investiţie bună pentru Nazorine. Un ginere şi un ajutor ieftin pentru tot restul vieţii, în schimbul a numai două mii de dolari. Tăcu o clipă. Cui dau treaba asta?

Don Corleone se încruntă, căzând pe gânduri.

— Nimănui de pe teritoriul nostru. Las-o pe seama evreului din districtul vecin. Spune-i să dea alte adrese. Probabil că vor fi multe astfel de cazuri, acum că războiul s-a sfârşit. Ar trebui să mai avem la Washington vreo câţiva oameni, care să rezolve problemele suplimentare, fără să

ridice preţul.

Hagen îşi însemnă ceva în blocnotes.

— Nu apela la senatorul Luteco. Încearcă să-l abordezi pe Fischer.

Următorul solicitant, chemat înăuntru de Hagen, avea o problemă foarte simplă. Se numea Anthony Coppola şi era fiul unui om care muncise în tinereţe împreună cu Don Corleone la şantierele de cale ferată. Lui Coppola îi trebuiau cinci sute de dolari ca să deschidă o pizzerie, plătind rata pentru mobilierul fix şi pentru cuptorul special. Din motive pe care nu le mai aminti, nu putea obţine credit. Don vârî mâna în buzunar, de unde scoase un teanc de bancnote. Nu erau destui. Făcu o strâmbătură şi i se adresă lui Tom Hagen:

— Împrumută-mi o sută de dolari, ţi-i dau înapoi luni, când merg la bancă.

Solicitantul se împotrivi, spunând că patru sute de dolari erau suficienţi, însă Don Corleone îl bătu uşor pe umăr şi-i spuse pe un ton de scuză:

— Nunta asta pe picior mare m-a cam scuturat de bani.

Luă banii pe care i-i întinsese Hagen şi i-i oferi lui Anthony Coppola, împreună cu teancul de la el.

Hagen îl privea într-o tăcere plină de admiraţie. Don spunea întotdeauna că, atunci când un om face un act de generozitate, solicitantul trebuie să aibă impresia că gestul e o favoare deosebită. Cât de măgulitor era pentru Anthony Coppola că cineva ca Don împrumutase bani spre a-i da *lui.* Desigur, ştia că Don era milionar, dar câţi milionari se lăsau puşi într-o situaţie delicată de către un prieten sărman?

Don ridică fruntea cu un aer întrebător.

— Luca Brasi nu-i pe listă, însă vrea să te vadă, zise Hagen. Înţelege că nu te poate felicita în public, totuşi doreşte s-o facă personal.

Pentru prima oară Don păru nemulţumit. Se feri să dea un răspuns direct.

— E neapărat necesar? întrebă el.

Hagen ridică din umeri.

— Dumneata îl înţelegi mai bine decât mine. Îţi este foarte recunoscător că l-ai invitat la nuntă. Nu se aştepta. Cred că vrea să-şi arate recunoştinţa.

Don Corleone încuviinţă din cap şi-i făcu semn lui Hagen să-l cheme pe Luca Brasi.

În grădină, Kay Adams privea uluită chipul vânăt de furie al lui Luca Brasi. Întrebă cine era. Michael o adusese pe Kay la nuntă ca să înţeleagă puţin câte puţin şi poate fără să sufere un şoc adevărul despre tatăl lui. Dar până în prezent ea părea să-l considere pe Don un simplu om de afaceri puţin certat cu etica. Michael decise să-i destăinuiască o parte din adevăr, pe căi ocolite. Îi povesti că Luca Brasi era unul dintre cele mai temute personaje din lumea interlopă a Coastei de Est. Se spunea că marele său talent era acela de a comite o crimă pe cont propriu, fără complici, ceea ce făcea imposibile descoperirea şi pedepsirea lui prin lege. Michael schiţă o strâmbătură şi zise:

— Nu ştiu dacă toate chestiile astea sunt adevărate. Ceea ce ştiu eu este că-i oarecum amic cu tata.

Pentru prima oară Kay începea să înţeleagă.

— Vrei să spui că un astfel de om lucrează pentru tatăl tău? întrebă ea uşor neîncrezătoare.

„La dracu'!" îşi zise Michael. Apoi răspunse fără fereală:

— În urmă cu aproape cincisprezece ani, nişte indivizi au vrut să acapareze afacerea cu importul de ulei a tatălui meu. Au încercat să-l asasineze şi puţin a lipsit să nu reuşească. Luca Brasi a pornit pe urmele lor. Se zice că ar fi ucis şase oameni în două săptămâni, punând astfel capăt faimosului război al uleiului de măsline.

Zâmbi de parcă ar fi spus o glumă.

Kay se cutremură de un fior.

— Adică tatăl tău a fost împuşcat de gangsteri?

— Asta s-a întâmplat acum cincisprezece ani, răspunse Michael. De atunci a fost linişte şi pace.

Se temu să nu fi mers prea departe.

— Vrei să mă sperii, zise Kay. Pur şi simplu, nu vrei să mă mărit cu tine. Surâse şi-l înghionti cu cotul în coastă. Isteţ mai eşti!

Michael îi întoarse zâmbetul.

— Vreau să te gândeşti bine la ce faci, răspunse el.

— Chiar a omorât şase oameni? întrebă Kay.

— Aşa au pretins ziarele, preciză Michael. N-au fost aduse nici un fel de dovezi. Dar mai există o poveste legată de el şi despre care nu vorbeşte nimeni. Se pare că-i aşa o grozăvie, încât până şi tata refuză să aducă vorba. Tom Hagen o cunoaşte, dar nu vrea să sufle un cuvânt. O dată l-am întrebat în glumă: „Când voi fi destul de mare ca să aud povestea despre Luca?", iar Tom mi-a răspuns: „Când ai să împlineşti suta de ani". Michael sorbi o înghiţitură de vin din pahar. Trebuie să fie un lucru înfricoşător. Se vede treaba că Luca a făcut ceva cumplit.

Într-adevăr, Luca era un om care l-ar fi umplut de spaimă şi pe necuratul. Scund, îndesat, cu un cap masiv, simpla lui prezenţă prevestea pericolul. Chipul lui părea o mască furioasă. Avea ochi căprui, dar lipsiţi de căldura acestei nuanţe, mai curând întunecaţi şi aducători de moarte. Gura nu trăda atât cruzime, cât lipsă de viaţă: cu buze subţiri şi vineţii, parcă făcute din cauciuc.

Brasi avea reputaţia unui om extrem de violent, iar devotamentul său faţă de Don Corleone era legendar. El reprezenta unul dintre principalii piloni ai puterii lui Don Corleone. În felul său era o făptură aparte.

Luca Brasi nu se temea de poliţie, nu se temea de societate, nu se temea de Dumnezeu, nu se temea de iad, nu se temea şi nu-şi iubea aproapele.

Însă *alesese* să se teamă şi să-l iubească pe Don Corleone. Odată ajuns în faţa lui Don, cumplitul Brasi încremeni într-o atitudine plină de respect, îngăimă un mic discurs de felicitare, plin de înfloriturі, exprimându-şi speranţa că primul nepot va fi băiat. Apoi îi înmână lui Don un plic burduşit de bancnote, ca dar de nuntă pentru tânăra pereche.

Deci asta voia! Hagen remarcă schimbarea de

atitudine a lui Don Corleone. Don îl primi pe Brasi ca un rege, întâmpinându-şi supusul care i-a făcut un enorm serviciu: fără familiarităţi, dar cu condescendenţă regească. Cu fiecare vorbă, cu fiecare gest, Don îi dădea a înţelege lui Luca Brasi cât îl *preţuia.* Nici o clipă nu se arătă surprins că darul de nuntă îi fusese oferit lui în persoană. Înţelesese.

Banii din plic erau, cu siguranţă, mai mulţi decât oferise oricare alt invitat. Brasi chibzuise multe ceasuri până când se hotărâse asupra sumei, comparând-o cu posibilele oferte ale celorlalţi oaspeţi. Voia să fie cel mai generos, arătându-i astfel Naşului că îi purta cel mai profund respect; de aceea îi înmânase personal plicul lui Don, stângăcie pe care acesta o trecuse cu vederea în propriul său discurs de mulţumiri, la fel de plin de înfloriturі. Hagen văzu cum furia de pe chipul lui Brasi se topise, făcând loc unei expresii de mândrie şi încântare. Brasi sărută mâna lui Don şi ieşi pe uşa pe care Hagen o ţinea deschisă. Din prudenţă, Hagen îi adresă lui Brasi un surâs prietenos, la care omul cel îndesat îi răspunse lăţindu-şi politicos buzele vineţii, ca de cauciuc.

După ce uşa se închise, Don scoase un mic suspin de uşurare. Brasi era singurul om din lume care-l făcea să nu se simtă în largul lui. Semăna cu o forţă a naturii, ce nu putea fi ţinută întru totul sub control. Cu el trebuia să umbli cu prudenţă, ca şi cu dinamita. Don ridică din umeri. La nevoie, chiar şi dinamita putea fi detonată fără riscuri. Se uită întrebător la Hagen.

— N-a mai rămas decât Bonasera?

Hagen dădu din cap. Don Corleone se încruntă, căzut pe gânduri, apoi spuse:

— Înainte să-l pofteşti înăuntru, cheamă-l aici pe Santino. Trebuie să înveţe anumite lucruri.

Ieşind în grădină, Hagen îl căută înfrigurat pe Sonny Corleone. Îi spuse lui Bonasera, care aştepta, să mai aibă puţină răbdare, apoi se duse la Michael Corleone şi prietena lui.

— L-aţi văzut cumva pe Sonny? întrebă el.

Michael clătină din cap.

La dracu', dacă în tot acest timp Sonny o regulase pe domnişoara de onoare, avea să iasă mare tărăboi. Întâi cu nevastă-sa, apoi cu familia fetei. Ar fi o nenorocire. Îngrijorat, se grăbi spre uşa pe care îl văzuse dispărând pe Sonny în urmă cu aproape jumătate de oră.

Văzându-l pe Hagen care intra în casă, Kay Adams îl întrebă pe Michael Corleone:

— Cine e? Mi l-ai prezentat ca fiind fratele tău, însă poartă alt nume şi, fără îndoială, nu arată a italian.

— Tom stă la noi de când avea doisprezece ani, răspunse Michael. I-au murit părinţii, iar el vagabonda pe străzi, cu o infecţie urâtă la ochi. Într-o noapte Sonny l-a adus la noi acasă, unde a şi rămas. Nu avea unde să se ducă. A locuit cu noi până când s-a însurat.

Kay Adams era în culmea încântării.

— E foarte romantic! exclamă ea. Tatăl tău trebuie să fie foarte bun la suflet. Să adopţi pe cineva când ai atâţia copii ai tăi!

Michael nu mai aminti că pentru imigranţii italieni patru copii nici nu însemnau o familie mare. Se mulţumi să precizeze:

— Tom n-a fost adoptat. Pur şi simplu, a locuit la noi.

— Zău? exclamă Kay, apoi întrebă curioasă: De ce nu l-aţi adoptat?

Michal râse.

— Pentru că tata zicea că ar fi o lipsă de respect faţă de Tom să-i schimbăm numele. O lipsă de respect faţă de părinţii lui.

Îl zăriră pe Hagen zorindu-l pe Sonny prin uşa cu glasvand care dădea spre biroul lui Don, apoi făcând semn cu degetul lui Amerigo Bonasera.

— De ce-l deranjează pe tatăl tău cu treburi într-o zi ca asta? întrebă Kay.

Michael râse din nou.

— Fiindcă se ştie că, prin tradiţie, nici un sicilian nu poate refuza o rugăminte în ziua nunţii fiicei sale. Şi nici un sicilian nu lasă să-i scape o asemenea ocazie.

Lucy Mancini îşi ridică de la podea poalele rochiei trandafirii şi alergă în sus pe scări. Chipul de Cupidon cam grosolan al lui Sonny, îmbujorat şi obscen în pofta lui stârnită de băutură, o înfricoşa, dar ea îl provocase toată săptămâna tocmai ca să ajungă până aici. Cu cei doi prieteni pe care-i avusese la colegiu nu reuşise să simtă nimic şi nici una dintre legături nu durase mai mult de o săptămână. La o ceartă, cel de al doilea iubit mormăise cum că era prea „largă jos". Lucy înţelesese şi până la sfârşitul trimestrului refuzase să mai accepte alte întâlniri.

În cursul verii, în timp ce se pregătea pentru nunta celei mai bune prietene a ei, Connie Corleone, Lucy auzise poveştile spuse în şoaptă despre Sonny. Într-o după-amiază de duminică, în bucătăria familiei Corleone, soţia lui Sonny, Sandra, îşi dăduse drumul la gură. Sandra era o femeie simplă şi de treabă, născută în Italia, dar venită în America în primii ani de copilărie. Avea o constituţie solidă, cu sâni mari, şi în cinci ani de căsnicie adusese deja pe lume trei copii. Sandra şi celelalte femei o tot tachinau pe Connie în legătură cu spaimele patului nupţial.

— Doamne! chicotise Sandra. Prima oară când am văzut stâlpul lui Sonny şi am înţeles că urma să-l vâre în *mine,* am început să urlu ca din gură de şarpe. După un an, îmi simţeam vintrele ca nişte macaroane răsfierte. Când am aflat că-şi făcea de cap cu alte fete, m-am dus la biserică şi am aprins o lumânare.

Râseseră toate, dar Lucy simţise o zvâcnitură între picioare.

Acum, în timp ce suia în fugă scările spre Sonny, un val de dorinţă îi năpădi tot trupul. Pe palier, Sonny o apucă de mână, trăgând-o pe coridor către un dormitor pustiu. În momentul când uşa se închise în urma lor, Lucy simţi că i se moaie picioarele. Gura lui Sonny se lipi de a ei, buzele lui aveau un gust amar, de tutun ars. Întredeschise buzele. În aceeaşi clipă îi simţi mâna urcând pe sub rochia de domnişoară de onoare, auzi foşnetul de material sfâşiat, apoi palma lui mare şi caldă urcă între picioarele ei,

rupându-i chiloţii de şaten, ca să-i mângâie sexul. Fata îi încolăci gâtul cu braţele, rămânând astfel agăţată, în timp ce el îşi descheia pantalonii. Pe urmă bărbatul îşi puse amândouă palmele sub fesele ei dezgolite şi o săltă de la podea. Ea zvâcni în aer, împreunându-şi picioarele în jurul coapselor lui. Limba bărbatului i se strecură în gură şi ea începu s-o sugă. Atunci el o propti cu atâta forţă, încât fata se lovi cu capul de uşă. Simţi ceva arzător trecându-i printre pulpe. Îşi desprinse mâna dreaptă de gâtul lui şi o lăsă în jos, călăuzindu-l. Degetele i se încleştară pe un organ enorm, care pulsa în palma ei ca o sălbăticiune.

Fata aproape izbucni în plâns de plăcere şi recunoştinţă în clipa în care îl conduse în sexul ei excitat şi umed. Când o pătrunse, icni de o plăcere neînchipuită şi-şi ridică picioarele aproape în jurul gâtului lui, după care, ca o tolbă, trupul ei începu să-i primească săgeţile năvalnice, în timp ce bărbatul se împingea în ea cu iuţeala fulgerului. Iar şi iar, de nenumărate ori, stârnindu-i o plăcere dureroasă. Îşi arcui şoldurile tot mai sus, până când pentru prima oară în viaţă simţi o descărcare cutremurătoare, apoi tensiunea din trupul ei scăzu şi un şuvoi de spermă lipicioasă i se prelinse pe coapse. Treptat, îşi desfăcu picioarele din jurul lui şi se lăsă să lunece în jos, până când tălpile atinseră podeaua. Rămaseră lipiţi unul de altul, gâfâind.

Stătură astfel câtva timp, când deodată auziră o ciocănitură discretă în uşă. Sonny se încheie repede la pantaloni, aşezându-se în dreptul uşii, ca să nu poată fi deschisă. Lucy îşi netezi speriată poalele rochiei trandafirii. Ochii îi sticleau, dar lucrul care-i oferise atâta plăcere era acum ascuns sub materialul negru şi sobru. Atunci îl auziră pe Tom Hagen întrebând aproape în şoaptă:

— Sonny eşti acolo?

Sonny răsuflă uşurat. Făcu cu ochiul către Lucy.

— Da, Tom, ce s-a întâmplat?

Fără să ridice tonul, Hagen zise:

— Don te cheamă în biroul lui. Chiar acum.

Îi auziră paşii pierzându-se pe coridor. Sonny aşteptă câteva momente, apoi o sărută apăsat pe Lucy şi se strecură afară, pornind în urma lui Hagen.

Lucy îşi pieptănă părul. Îşi verifică rochia şi-şi trase în sus jartierele. Îşi simţea trupul îndurerat, buzele moi şi pline de dorinţă. Ieşi din dormitor şi, deşi simţea o umezeală lipicioasă între picioare, nu se duse la baie să se spele, ci coborî în fugă treptele, înapoindu-se în grădină. Îşi reluă locul la masa de nuntă, lângă Connie, care o luă la rost:

— Pe unde umbli, Lucy? Arăţi de parcă ai fi băut. Fă bine şi stai lângă mine.

Mirele cel blond îi turnă un pahar de vin, zâmbind cu subînţeles. Lucy nu se sinchisi. Duse lichidul de un roşu întunecat la buzele uscate şi bău. Simţi umezeala cleioasă dintre coapse şi-şi lipi picioarele unul de altul.

Tremura din tot trupul. În timp ce bea, privirea îi rătăcea peste marginea paharului, căutându-l cu înfrigurare pe Sonny Corleone. Nu dorea să vadă pe nimeni altcineva. Murmură cu şiretenie la urechea lui Connie:

— Mai ai răbdare câteva ceasuri şi-ai să vezi cum e.

Connie chicoti. Lucy îşi puse cuminte mâinile pe masă, una peste alta, ca şi cum i-ar fi furat miresei o comoară.

Amerigo Bonasera îl urmă pe Hagen în încăperea de pe colţ, unde-l găsi pe Don Corleone aşezat în spatele unui uriaş birou. Sonny Corleone stătea în picioare la fereastră, privind afară în grădină. Pentru prima oară în acea după-amiază Don adopta o atitudine distantă. Nu-l îmbrăţişă pe musafir şi nici nu-i strânse mâna. Antreprenorul de pompe funebre cel pământiu la faţă fusese invitat datorită faptului că soţia lui şi cea a lui Don erau foarte bune prietene. Cât despre Amerigo Bonasera, el căzuse în dizgraţia lui Don Corleone.

Bonasera îşi începu pledoaria pe ocolite şi cu şiretenie.

— Va trebui s-o iertaţi pe fiica mea, fina soţiei dumneavoastră, că n-a venit astăzi să-şi prezinte omagiile faţă de familia Corleone. E încă în spital.

Aruncă o privire către Sonny Corleone şi Tom Hagen, dând a înţelege că nu voia să vorbească în prezenţa lor. Dar Don rămase neînduplecat.

— Cu toţii cunoaştem nenorocirea abătută asupra fetei dumitale, răspunse Don Corleone. Dacă o pot ajuta în vreun fel, nu trebuie decât să-mi spui. La urma urmei, soţia mea îi este naşă. Niciodată n-am uitat că am avut această onoare.

Fusese un reproş. Antreprenorul nu-l numea niciodată pe Don Corleone „Naşul", aşa cum cerea tradiţia.

Pământiu la faţă, Bonasera întrebă, de astă dată fără ocolişuri:

— Vă pot vorbi între patru ochi?

Don Corleone clătină din cap.

— Am încredere în aceşti doi oameni ca în mine însumi. Ei sunt cele două braţe drepte ale mele. Nu-i pot jigni cerându-le să plece.

Antreprenorul închise o clipă ochii, apoi începu să vorbească. Glasul lui era liniştit şi blând, ca atunci când se străduia să consoleze o familie îndoliată.

— Mi-am crescut fiica după tradiţia americană. Cred în America. America m-a ajutat să fac avere. I-am lăsat fiicei mele libertate, dar am învăţat-o să nu-şi dezonoreze niciodată familia. Şi-a găsit un „prieten", care nu era italian. Mergea la film cu el. Rămânea în oraş până târziu. Însă el n-a venit niciodată să ne cunoască. Am acceptat totul fără să crâcnesc. Greşeala a fost a mea. Acum două luni a luat-o la plimbare cu maşina. Îl însoţea încă un prieten. I-au dat fetei să bea whisky, după care au încercat să profite de ea. Ea s-a opus. Îşi apăra onoarea. Au maltratat-o. Ca pe un câine. Când m-am dus s-o văd la spital, avea amândoi ochii învineţiţi şi nasul spart. Falca sfărâmată. La spital a trebuit să i-o coasă. Cu toată durerea, nu-şi putea stăpâni plânsul. „Tată, tată, de ce-au făcut asta? De ce mi-au făcut una ca asta?" Am plâns şi eu.

Bonasera nu reuşi să mai continue: plângea, deşi vocea nu-i trădase în nici un fel emoţia.

Don Corleone schiţă un gest de compătimire, parcă împotriva voinţei sale, iar Bonasera îşi urmă povestirea, cu glasul tremurând de suferinţă.

— De ce am plâns? Ea e lumina vieţii mele, o fată bună şi iubitoare. O fată frumoasă. Avea încredere în oameni, dar acum încrederea i-a dispărut pentru totdeauna. Nu va mai fi niciodată la fel de frumoasă.

Tremura şi obrazul lui palid căpătase o nuanţă urâtă, stacojie.

— M-am dus la poliţie, ca orice american. Cei doi băieţi au fost arestaţi. Au fost trimişi în judecată. Existau dovezi de netăgăduit şi amândoi şi-au recunoscut vinovăţia. Judecătorul i-a condamnat la trei ani de închisoare, cu suspendare. Au fost puşi în libertate chiar în aceeaşi zi. Stăteam în sala tribunalului ca un caraghios şi cei doi ticăloşi zâmbeau la mine. Atunci i-am spus soţiei mele: „Trebuie să mergem la Don Corleone, să ne facă dreptate”.

Don îşi plecase fruntea, în semn de respect pentru durerea celuilalt. Dar când deschise gura, vorbele lui erau ca de gheaţă, semn că se simţea jignit în demnitatea sa.

— De ce te-ai dus la poliţie? De ce n-ai venit la mine de la bun început?

— Ce vreţi de la mine? murmură Bonasera abia auzit. Spuneţi-mi ce doriţi. Numai faceţi ceea ce vă implor să faceţi.

Vorbise pe un ton aproape poruncitor.

— Şi anume? întrebă grav Don Corleone.

Bonasera îi săgetă cu privirea pe Hagen şi Sonny Corleone, apoi clătină din cap. Don, care continua să stea la biroul lui Hagen, se înclină în direcţia antreprenorului. Bonasera şovăi, apoi se aplecă şi-şi apropie atât de mult buzele de urechea păroasă a lui Don, încât aproape o atinse. Don Corleone îl ascultă la fel ca un preot în confesional, cu privirea aţintită undeva departe, impasibil şi detaşat. Rămaseră aşa câtva timp, până când Bonasera

termină ce avea de spus şi-şi îndreptă spinarea. Don ridică spre el o privire aspră. Bonasera, roşu la faţă, îi susţinu privirea fără să clipească.

În cele din urmă Don vorbi:

— Nu pot face una ca asta. Te laşi furat de patimă.

Bonasera răspunse tare şi răspicat.

— Îţi plătesc oricât îmi ceri.

Auzindu-l, Hagen tresări, scuturând nervos din cap. Sonny Corleone îşi încrucişă braţele, cu un surâs sardonic, şi, pentru prima oară, se întoarse cu spatele către fereastră, ca să privească scena.

Don Corleone se ridică de la birou. Chipul său rămăsese la fel de impasibil, dar glasul îi sună îngheţat ca moartea.

— Dumneata şi cu mine ne cunoaştem de mulţi ani, i se adresă el antreprenorului, dar până astăzi niciodată n-ai venit la mine să-mi ceri sfatul sau ajutorul. Nici nu mai ţin minte când m-ai invitat ultima oară la o cafea, deşi soţia mea e naşa fiicei dumitale. Să fim cinstiţi. Mi-ai dispreţuit prietenia. Te-ai temut să nu-mi rămâi dator.

— Nu voiam să am necazuri, murmură Bonasera.

Don ridică mâna.

— Nu. Să nu scoţi o vorbă. Ai socotit America un paradis. Afacerea ţi-a mers din plin, ai câştigat bine, ai crezut că lumea e un loc lipsit de riscuri, unde îţi poţi face cheful după pofta inimii. Nu te-ai înconjurat niciodată de prieteni adevăraţi. La urma urmei, te apăra poliţia, existau tribunale, dumneata şi familia dumitale nu puteaţi păţi nimic. N-ai avut nevoie de Don Corleone. Foarte bine. M-am simţit jignit, dar nu sunt omul care să-şi impună prietenia faţă de cei ce nu ştiu s-o preţuiască şi nu dau doi bani pe mine. Don tăcu, adresându-i antreprenorului un surâs de o politeţe ironică. Acum vii la mine şi-mi spui: „Don Corleone, fă-mi dreptate”. Şi nici măcar n-o faci cu respect. Vii în casa mea, în ziua nunţii fiicei mele, îmi ceri să comit o nelegiuire şi-mi spui... Aici începu să imite în batjocură vocea lui Bonasera. „Plătesc oricât îmi ceri.” Nu, nu, nu mă simt jignit, dar oare cu ce ţi-am greşit ca să te

porţi cu atâta lipsă de respect?

— America a fost bună cu mine! strigă Bonasera înspăimântat şi disperat. Am vrut să fiu un bun cetăţean. Am vrut ca fiica mea să fie o americancă.

Don aplaudă, semn că-l aproba întru totul.

— Bine ai vorbit! Bravo! Prin urmare, nu ai de ce să te plângi. Judecătorul şi-a dat verdictul. America şi-a dat verdictul. Du-i fiicei dumitale flori şi o cutie de bomboane când mergi s-o vezi la spital. Asta o să-i aducă mângâiere. Fii mulţumit. În definitiv, nu-i ceva prea grav, băieţii erau tineri, cu chef, iar unul din ei e fiul unui influent politician. Nu, dragul meu Amerigo. Întotdeauna ai fost un om cinstit. Deşi mi-ai nesocotit prietenia, trebuie să recunosc că am încredere în cuvântul lui Amerigo Bonasera mai mult decât în al orişicui. Aşadar, vreau cuvântul dumitale că dai uitării toată nebunia asta. Uită. Iartă. Viaţa e plină de necazuri.

Ironia crudă şi dispreţuitoare din vorbele lui Don, mânia lui stăpânită îl făcură pe sărmanul antreprenor să tremure ca piftia. Cu toate acestea, Bonasera repetă, plin de îndrăzneală:

— Vă cer să faceţi dreptate.

— Tribunalul ţi-a făcut dreptate, replică scurt Don Corleone.

Bonasera clătină din cap cu încăpăţânare.

— Nu. A fost de partea celor doi tineri. Nu mie mi-au făcut dreptate.

Don încuviinţă această subtilă precizare cu o înclinare a capului, apoi întrebă:

— Şi care e dreptatea dumitale?

— Ochi pentru ochi, răspunse Bonasera.

— Adineauri mi-ai cerut mai mult, replică Don. Fiica dumitale trăieşte.

— Să sufere şi ei aşa cum suferă ea, insistă Bonasera, nu prea convins.

Don îl aşteptă să continue. Bonasera îşi adună ultimul strop de curaj şi spuse: Cât trebuie să vă plătesc?

Fusese un vaiet disperat.

Don Corleone îi întoarse spatele. Semn că

întrevederea se încheiase, Bonasera nu se urni din loc.

În cele din urmă, oftând ca un om cumsecade, incapabil să ţină supărarea pe un prieten care i-a greşit, Don Corleone se răsuci din nou spre antreprenor, care se făcuse la fel de palid ca şi cadavrele de care se îngrijea. Don Corleone era acum blând şi îngăduitor.

— De ce te temi să-mi juri credinţă? întrebă el. Te duci la tribunal şi aştepţi luni întregi. Cheltuieşti bani cu avocaţi care ştiu foarte bine că te pot trage pe sfoară. Accepţi sentinţa unui judecător care se vinde ca ultima cocotă de pe stradă. Cu ani în urmă, când ai avut nevoie de bani, te-ai dus pe la bănci, unde ai plătit dobânzi uriaşe, ai aşteptat cu pălăria în mână ca un cerşetor, în timp ce ei te adulmecau şi te cercetau pe toate părţile, să se asigure că vei putea achita datoriile. Don tăcu, apoi glasul său se înăspri. În schimb, dacă ai fi venit la mine, banii mei ar fi fost şi ai dumitale. De-ai fi venit la mine ca să-ţi faci dreptate, la ora asta cei doi nemernici care ţi-au necinstit fata ar fi vărsat lacrimi amare. Dacă, printr-o întâmplare nefericită, un om cinstit ca dumneata şi-ar fi făcut duşmani, aceştia ar fi fost şi duşmanii mei... Don ridică braţul, arătând spre Bonasera: Şi atunci, crede-mă, s-ar fi temut de dumneata.

Bonasera îşi plecă fruntea, murmurând cu glas gâtuit:

— Fiţi prietenul meu. Accept.

Don Corleone îşi puse o mână pe umărul lui.

— Bine, zise el. Ţi se va face dreptate. Într-o bună zi, care se prea poate să nu vină niciodată, am să-ţi cer şi eu ceva în schimb. Dar până atunci, consideră actul de dreptate un dar din partea soţiei mele, naşa fiicei dumitale.

După ce uşa se închise în urma antreprenorului copleşit de recunoştinţă, Don Corleone se întoarse către Hagen şi spuse:

— Dă-i misiunea asta lui Clemenza şi spune-i să se asigure că trimite oameni de încredere, care nu se lasă ademeniţi de mirosul sângelui. La urma urmei, nu suntem asasini, indiferent ce e în capul acestui spălător de morţi.

Observă că fiul lui cel mare se uita pe fereastră la petrecerea din grădină. Nici o şansă, îşi zise Don Corleone. Dacă mereu refuza să înveţe, Santino nu va putea ajunge niciodată să conducă afacerile familiei şi nici să fie un Don. Trebuia să găsească pe altcineva. Şi încă repede. În definitiv, nici el nu era nemuritor.

Din grădină se ridică un cor de glasuri, care-i făcu pe toţi trei să tresară. Sonny Corleone se lipi şi mai mult de fereastră. Ceea ce văzu îl determină să pornească în grabă către uşă, zâmbind plin de încântare.

— E Johnny, a venit la nuntă, ce-ţi spuneam eu?

Hagen se duse la fereastră.

— E chiar finul dumitale, i se adresă el lui Don Corleone. Să-l chem nici?

— Nu, răspunse Don. Lasă oaspeţii să se bucure de prezenţa lui. Va veni la mine după aceea. Surâse către Hagen. Vezi? E un fin de treabă.

Hagen simţi un ghimpe de gelozie.

— Au trecut doi ani, răspunse el cu răceală. Probabil că iar e la ananghie şi vrea să-ţi ceară ajutorul.

— Şi la cine ai vrea să apeleze, dacă nu la naşul lui? replică Don Corleone.

Prima care-l văzuse pe Johnny Fontane intrând în grădină fusese Connie Corleone. Uitând că era mireasă, începu să strige „Johnnyyyyyy!” şi-i sări în braţe. El o strânse cu putere la piept şi o sărută pe gură, continuând s-o înlănţuie cu braţul în timp ce alţi oaspeţi se înghesuiau să-l salute. Toţi îi erau vechi prieteni, cu care copilărise în West Side. Apoi Connie îl trase către proaspătul ei soţ. Johnny remarcă amuzat că tânărul cel blond părea cam indispus fiindcă nu mai era vedeta zilei. Luându-şi aerul cel mai fermecător din lume, strânse mâna mirelui şi închină un pahar de vin în cinstea lui.

De pe podiumul orchestrei se auzi o voce cunoscută:

— Ce-ai zice să ne cânţi ceva, Johnny? Ridică privirea şi-l văzu pe Nino Valenti zâmbind în direcţia lui. Johnny Fontane se cocoţă pe podium şi-l strânse în braţe pe Nino.

Fuseseră nedespărţiţi, cântaseră împreună, ieşiseră cu fete, până când Johnny începuse să devină celebru şi să cânte la radio. Când plecase la Hollywood să joace în filme, Johnny îi telefonase lui Nino de mai multe ori, ca să mai schimbe o vorbă, şi-i făgăduise că-i va aranja să dea probă la un club. Însă nu-şi respectase promisiunea. Văzându-l pe Nino, cu zâmbetul lui vesel şi ironic, uşor ameţit de băutură, simţi cum i se redeşteaptă afecţiunea de odinioară.

Nino începu să ciupească corzile mandolinei. Johnny Fontane îşi puse mâna pe umărul lui Nino.

— Un cântec pentru mireasă, anunţă el şi, bătând ritmul cu piciorul, începu să intoneze cuvintele obscene ale unui cântec de dragoste sicilian.

În timp ce el cânta, Nino îşi mişca sugestiv trupul. Mireasa se îmbujoră de mândrie, mulţimea oaspeţilor îşi exprima prin strigăte entuziasmul. Încă înainte de a se termina cântecul, toţi băteau din picioare, cântând cât îi ţinea gura versul subtil şi echivoc cu care se încheia fiecare strofă. La sfârşit, izbucniră în aplauze nepotolite, iar Johnny îşi drese glasul, pregătindu-se de alt cântec.

Toţi erau mândri de el. Era unul de ai lor şi devenise cântăreţ renumit, o vedetă de cinema care se culca cu cele mai râvnite femei din întreaga lume. Şi totuşi, arătase respectul cuvenit faţă de Naş, parcurgând patru mii cinci sute de kilometri ca să participe la nuntă. Nutrea aceleaşi sentimente faţă de vechii săi prieteni, cum era Nino Valenti. Mulţi dintre ei îi văzuseră cântând pe Johnny şi pe Nino la vremea când erau doar nişte băieţandri, dar nimeni nu-şi închipuia că, atunci când va fi mare, Johnny Fontane va înrobi inimile a cincizeci de milioane de femei.

Johnny Fontane se aplecă şi o săltă pe Connie pe podium, aşezând-o între el şi Nino. Amândoi se lăsară pe vine, faţă în faţă. Nino ciupi corzile mandolinei, scoţând câteva sunete stridente. Era un vechi obicei al lor: simulau lupta şi seducţia, folosindu-şi vocile în chip de săbii şi cântând pe rând câte o strofă. Cu o politeţe discretă, Johnny îl lăsă pe Nino să se audă mai tare decât el, apoi să-

i ia mireasa pe care o ţinea de braţ şi să se avânte victorios în ultima strofă, el însuşi cântând tot mai pierdut. Când terminară, toţi invitaţii la nuntă izbucniră în ovaţii şi aplauze, iar cei trei tineri se îmbrăţişară. Oaspeţii îi rugară insistent să mai cânte ceva.

Numai Don Corleone, care stătea în picioare la intrarea din colţul casei, ghicise că ceva nu era în regulă. Vesel şi, aparent, bine dispus, grijuliu să nu-şi jignească invitaţii, strigă:

— Finul meu a venit cale de patru mii cinci sute de kilometri să ne onoreze cu prezenţa, şi nimeni nu se gândeşte să-i ofere ceva să-şi umezească gâtul?

În aceeaşi clipă, o duzină de pahare pline cu vin se întinseră spre Johnny Fontane. El sorbi câte o înghiţitură din fiecare şi se grăbi să-şi îmbrăţişeze Naşul. Totodată, îi şopti ceva la ureche. Don Corleone îl pofti înăuntru.

Când Johnny intră în birou, Tom Hagen îi întinse mâna. Johnny i-o strânse, spunând: „Ce mai faci, Tom?”, dar fără farmecul lui obişnuit, fără căldura şi sinceritatea de care dădea dovadă în relaţiile cu oamenii. Hagen se simţi puţin ofensat de răceala lui Johnny, totuşi decise să n-o pună la inimă. Era una din reacţiile pe care le stârnea fiindcă era mâna de fier a lui Don.

Johnny Fontane i se adresă lui Don:

— Când am primit invitaţia la nuntă, mi-am spus: „Naşul nu mai este supărat pe mine”. După divorţ ţi-am telefonat de cinci ori, dar Tom mi-a spus de fiecare dată că eşti plecat sau că ai treabă, drept care mi-am închipuit că te-ai supărat.

Don Corleone umplu paharele turnând din sticla galbenă de Strega.

— Am dat totul uitării. Ei bine, ce pot face totuşi pentru tine? Nu eşti prea celebru, prea bogat, ca să-ţi mai fiu eu de folos?

Johnny înghiţi lichidul galben şi arzător, întinzând paharul ca să-i fie umplut din nou. Vorbi, încercând să păstreze un aer degajat.

— Nu sunt bogat, Naşule. Mă duc la vale. Ai avut

dreptate. N-ar fi trebuit niciodată să-mi las nevasta şi copiii pentru târfa aceea cu care m-am însurat. Nu-ţi port pică fiindcă te-ai supărat pe mine.

Don ridică din umeri.

— Mi-am făcut griji pentru tine, doar eşti finul meu. Atâta tot.

Johnny începu să se plimbe prin încăpere.

— Eram nebun după căţeaua aceea. Cea mai mare vedetă de la Hollywood. Arată ca un înger. Şi ştii cum procedează după ce toarnă un film? Dacă machiorul şi-a făcut bine meseria, se culcă cu el. Dacă un cameraman a făcut-o să arate trăsnet, îl ia în cabina ei şi-l lasă s-o reguleze. Aşa face cu oricine. Îşi foloseşte trupul la fel cum folosesc eu mărunţişul din buzunar pentru bacşiş. O târfă pe care n-o satură nici dracu'.

Don Corleone îl întrerupse scurt:

— Ce-ţi face familia?

Johnny suspină:

— Am avut grijă de ei. După divorţ le-am dat lui Ginny şi copiilor mai mult decât s-a stabilit prin tribunal. Mă duc să-i văd în fiecare săptămână. Mi-e dor de ei. Uneori am impresia că-mi pierd minţile. Sorbi încă o înghiţitură din pahar. Acum nevastă-mea de-a doua râde de mine. Nu înţelege de ce sunt gelos. Îmi spune că sunt un ţărănoi de modă veche, îşi bate joc de cântecele mele. Înainte de a porni încoace, i-am tras o mamă de bătaie, dar nu peste faţă, pentru că tocmai face un film. Am înghiontit-o, am lovit-o peste braţe şi peste picioare, ca pe un copil, iar ea a continuat să râdă de mine. Îşi aprinse o ţigară. Aşa că în momentul de faţă, Naşule, nu prea am de ce trăi. N-am mare chef de viaţă.

— Astea-s necazuri în care nu te pot ajuta, răspunse simplu Don Corleone. Tăcu, apoi îl întrebă: Ce s-a întâmplat cu vocea ta?

Tot farmecul şi siguranţa de sine, precum şi aerul autoironic al lui Johnny Fontane, se topiră într-o clipă. Răspunse aproape cu lacrimi în glas:

— Naşule, nu mai pot să cânt, s-a întâmplat ceva cu

gâtul meu, nici doctorii nu ştiu ce anume. Hagen şi Don îl priviră surprinşi. Johnny fusese întotdeauna un om stăpân pe el. Fontane continuă: Cele două filme ale mele mi-au adus o mulţime de bani. Eram mare vedetă. Acum mi-au făcut vânt. Şeful de platou nu m-a înghiţit niciodată, pentru îndrăzneala mea, iar acum îşi ia revanşa.

Don Corleone se opri în faţa finului său şi-l întrebă cu un aer mohorât:

— De ce nu te înghite omul acela?

— Îmi cântam cântecele pe la organizaţii liberale, adică tocmai ce nu-ţi plăcea dumitale să fac. Ei bine, nici lui Jack Woltz nu i-a plăcut. M-a acuzat că-s comunist, dar nimeni nu l-a luat în serios. Pe urmă i-am suflat o tipă pe care pusese şi el ochii. O aventură de o noapte, ea a fost cea care s-a ţinut de mine. Ce dracu' era să fac? Acum, curva de nevastă-mea de-a doua mă dă afară. Ginny şi copiii nu vor să mă mai primească decât dacă mă întorc la ei în patru labe, şi pe deasupra nu pot să mai cânt. Ce dracu' mă fac, Naşule?

Chipul lui Don Corleone era încremenit ca o mască, lipsit de orice urmă de compătimire.

— Pentru început, ai putea să te comporţi ca un bărbat, zise el dispreţuitor. Brusc, obrazul i se schimonosi de mânie. CA UN BĂRBAT! strigă el. Se aplecă peste birou şi-l apucă de păr pe Johnny, într-o pornire de afecţiune disperată. Pentru numele lui Dumnezeu, e oare cu putinţă să fi petrecut atât timp în preajma *mea* şi să nu fii în stare de mai mult? Un *finocchio* de Hollywood, care boceşte şi cerşeşte îndurare? Care jeleşte ca o muiere... „Ce-am să mă fac? Ah, ce-am să mă fac?"

Imitaţia lui Don Corleone era atât de extraordinară, atât de neaşteptată, încât Hagen şi Johnny izbucniră în râs. Don Corleone era încântat. Se gândi o clipă cât de mult îşi iubea finul. Cum ar fi reacţionat cei trei fii ai lui la o astfel de săpuneală? Santino s-ar fi îmbufnat şi ar fi rămas ţâfnos câteva săptămâni după aceea. Fredo ar fi intrat în pământ. Michael i-ar fi adresat un surâs distant şi ar fi plecat de acasă, fără să mai dea pe acolo luni întregi. Dar Johnny, oh,

ce băiat nemaipomenit! Zâmbea, îşi aduna forţele, înţelegând deja intenţiile Naşului.

— Ai furat femeia şefului tău, reluă Don Corleone, un om mai puternic decât tine, iar acum te plângi că nu vrea să te ajute. Ce tâmpenie! Ţi-ai părăsit familia, ţi-ai lipsit fetele de tată, ca să te însori cu o târfă, şi te plângi că nu te primesc cu braţele deschise. Pe curvă n-o plesneşti peste obraz, fiindcă joacă într-un film, şi te mai miri că râde de tine. Ai trăit ca un dobitoc şi ca un dobitoc ai să sfârşeşti. Don Corleone tăcu, apoi întrebă cu glas potolit: De data asta, accepţi să-mi urmezi sfatul?

Johnny Fontane ridică din umeri.

— Nu mă pot căsători din nou cu Ginny, nu aşa cum vrea ea. Eu trebuie să joc jocuri de noroc, să beau, să ies cu băieţii. Femei frumoase aleargă după mine, şi nu le-am putut rezista niciodată. Iar când mă întorceam la Ginny, mă simţeam ca un rahat. Iisuse, nu mai pot trece încă o dată prin toată porcăria asta!

Rareori se întâmpla ca Don Corleone să-şi arate exasperarea:

— Nu ţi-am spus să te însori din nou. Fă ce pofteşti. E bine că vrei să-ţi îndeplineşti datoria de tată faţă de copiii tăi. Un bărbat care nu-i tată nu poate fi niciodată un bărbat adevărat. Numai că trebuie s-o faci pe mama lor să te accepte. Cine zice că nu-i poţi vedea în fiecare zi? Cine zice că nu poţi trăi în aceeaşi casă cu ei? Cine zice că nu-ţi poţi trăi viaţa exact aşa cum vrei tu s-o trăieşti?

Johnny Fontane începu să râdă.

— Naşule, nu toate femeile sunt ca nevestele bătrâne din Italia. Ginny n-o să admită aşa ceva.

Don începu din nou să-l ia peste picior.

— Pentru că te-ai purtat ca un *finocchio.* I-ai dat *mai mult* decât s-a fixat la tribunal. Pe cealaltă n-ai pocnit-o peste faţă pentru că turna un film. Laşi femeile să-ţi dicteze ce să faci, or ele nu sunt în măsură să judece pe lumea asta, deşi cu siguranţă că vor merge drept în ceruri, în timp ce noi, bărbaţii, vom arde în flăcările iadului. Te-am urmărit în toţi aceşti ani. Tonul lui deveni sincer. Mi-ai fost

un fin bun, mi-ai arătat respectul cuvenit. Dar cum rămâne cu ceilalţi vechi prieteni ai tăi? Un an umbli cu cineva, anul viitor cu altcineva. Italianul acela tânăr, care era atât de simpatic în filme, n-a avut noroc, iar tu nu l-ai mai revăzut, pentru că erai de acum celebru. Pe urmă, cum rămâne cu şi mai vechiul tău prieten, care ţi-a fost coleg de şcoală şi cu care ai cântat? Nino. S-a apucat de băutură ca să-şi înece amarul, însă nu se plânge niciodată. Munceşte din greu, conduce camionul încărcat cu pietriş, iar la sfârşit de săptămână cântă pentru câţiva dolari. Niciodată nu spune un cuvânt de rău despre tine. Nu l-ai putea ajuta puţin? De ce nu? Doar cântă bine.

Johnny Fontane răspunse pe un ton răbdător în care se ghicea o urmă de plictiseală.

— Naşule, nu e destul de talentat. Cântă bine, însă nu-i extraordinar.

Don Corleone îşi coborî pleoapele, aproape închizând ochii, apoi zise:

— Ei bine, finule, în clipa de faţă nici tu nu eşti destul de talentat. Să-ţi găsesc o slujbă pe o basculantă cu pietriş, aşa ca Nino? Johnny nu răspunse, iar Don continuă: Prietenia înseamnă totul. Prietenia înseamnă mai mult decât talentul. Mai mult decât guvernul. Prietenia e aproape ca familia. Să nu uiţi asta niciodată. Dacă te-ai fi înconjurat de prieteni, n-ai fi fost nevoit să-mi ceri mie ajutorul. Şi-acum, ia spune, de ce nu poţi să cânţi? În grădină ai cântat bine. La fel de bine ca Nino.

Hagen şi Johnny zâmbiră auzind acea subtilă înţepătură. Era rândul lui Johnny să vorbească pe un ton atoateştiutor.

— Vocea mea nu mai are rezistenţă. Cânt unul sau două cântece, după care nu mai pot cânta ore sau zile întregi. Nu fac faţă la repetiţii şi reluări. Obosesc repede, e un fel de boală.

— Vasăzică, ai belele cu femeile. Glasul ţi-e bolnav. Acum spune-mi care-i necazul cu acest *pezzonovante*[4] de la Hollywood, care nu te lasă să lucrezi?

4 Mahăr, grangur (it.)

Don trecuse la afaceri.

— E mai mare decât *pezzonovanti* ai dumitale, răspunse Johnny. Studioul e proprietatea lui. El îl consiliază până şi pe preşedinte în legătură cu propaganda cinematografică de război. Cu numai o lună în urmă a cumpărat drepturile de ecranizare pentru cel mai bun roman al anului. Un bestseller. Iar personajul principal e un tip în genul meu. Nici măcar n-ar fi nevoie să fac actorie, n-ar trebui decât să fiu eu însumi. N-ar trebui nici măcar să cânt. Aş putea câştiga chiar Premiul Academiei. Toată lumea ştie că rolul îmi vine mănuşă şi că aş redeveni vedetă. În calitate de actor. Dar nemernicul de Jack Woltz se răzbună pe mine şi nu vrea să-mi dea rolul. M-am oferit să-l fac pe degeaba sau pentru un preţ simbolic, dar m-a refuzat şi aşa. Mi-a trimis vorbă că dacă vin şi-l pup în fund în bufetul studioului, atunci poate se mai gândeşte la propunerea mea.

Don Corleone îşi flutură mâna, alungând această tâmpenie sentimentală, între oameni rezonabili, problemele de afaceri se rezolvă întotdeauna. Îşi bătu finul pe umăr.

— Eşti deprimat. Îţi închipui că nimănui nu-i pasă de tine. Ai slăbit cumplit. Bei mult, aşa-i? N-ai somn şi iei somnifere? Clătină din cap dezaprobator. Ei bine, vreau să te supui poruncii mele, continuă Don. Vreau să rămâi în casa mea timp de o lună. Să mănânci bine, să te odihneşti şi să dormi. Vreau să-mi ţii de urât, îmi face plăcere compania ta. Poate aşa mai afli câte ceva despre lume de la Naşul tău, care te-ar putea ajuta chiar şi în măreţul Hollywood. Dar fără cântec, fără băutură şi fără femei. La sfârşitul lunii te poţi întoarce la Hollywood şi la acel *pezzonovante.* Grangurul tău o să-ţi dea rolul pe care îl doreşti. Ne-am înţeles?

Lui Johnny Fontane nu-i prea venea să creadă că Don avea asemenea putere. Dar Naşul lui nu făcuse niciodată o promisiune pe care să n-o fi respectat.

— Tipul e prieten cu Edgar Hoover, zise Johnny. Nu poţi nici măcar să ridici glasul la el.

— E om de afaceri, replică sec Don. Am să-i fac o ofertă pe care n-o s-o poată refuza.

— E prea târziu, insistă Johnny. Toate contractele au fost semnate, peste o săptămână încep filmările. E absolut imposibil.

— Hai, du-te înapoi la petrecere, îl îndemnă Don Corleone. Te aşteaptă prietenii. Lasă totul în seama mea.

Îl împinse pe Johnny Fontane afară din birou.

Hagen şedea la birou, făcând nişte însemnări. Don scoase un oftat şi întrebă:

— Mai e şi altceva?

— Sollozzo nu mai poate fi amânat. Va trebui să-l vezi săptămână asta.

Hagen aştepta cu stiloul încremenit în aer, deasupra calendarului.

Don ridică din umeri.

— Acum, că s-a terminat nunta, fixează tu data oricând doreşti.

Răspunsul îi dădu a înţelege lui Hagen două lucruri. Cel mai important, că răspunsul dat lui Sollozzo va fi negativ. Al doilea, că, din moment ce nu dăduse acest răspuns înainte de nunta fiicei sale, Don Corleone se aştepta la necazuri.

— Să-i spun lui Clemenza să aducă nişte oameni care să stea la noi? întrebă precaut Hagen.

— De ce? replică iritat Don. N-am dat răspunsul înainte de nuntă, pentru că o zi importantă ca aceasta nu trebuie umbrită în nici un fel. În plus, am vrut să aflu dinainte despre ce anume doreşte să vorbim. Acum ştim. Ceea ce ne va propune el e o *infamita.*

— Deci ai de gând să-l refuzi? întrebă Hagen. Cum Don încuviinţă din cap, Hagen adăugă: Cred că ar trebui să discutăm cu toţii adică toată familia înainte să-i dai un răspuns.

Don zâmbi:

— Aşa zici tu? Bine, atunci vom discuta. Dar când te întorci din California. Vreau ca mâine să zbori cu avionul până acolo şi să aranjezi problema lui Johnny. Caută-l pe

acel *pezzonovante* din cinematografie. Spune-i lui Sollozzo că ne vom întâlni la înapoierea ta din California. Altceva?

— Au sunat de la spital, răspunse Hagen pe un ton oficial. *Consigliori* Abbandando e pe moarte, nu mai apucă ziua de mâine. Familia lui a fost chemată, să fie acolo în orice moment.

În cursul ultimului an, Hagen preluase postul lui *Consigliori,* după ce cancerul îl ţintuise pe Genco Abbandando pe patul de spital. Acum se aştepta să-l audă pe Don Corleone spunând că postul rămânea al lui. Şansele îi erau potrivnice. O poziţie atât de înaltă era dată prin tradiţie numai cuiva născut din doi părinţi italieni. Deja apăruseră probleme legate de îndeplinirea temporară a acestor îndatoriri. În plus, avea numai treizeci şi cinci de ani şi se presupunea că nu era suficient de vârstnic ca să fi căpătat experienţa şi şiretenia necesară unui bun *Consigliori.*

Dar Don nu-i oferi nici un fel de încurajare. În schimb îl întrebă:

— Când pleacă fiică-mea împreună cu mirele?

Hagen îşi privi ceasul de mână.

— Peste câteva minute vor tăia tortul de nuntă, iar după încă o jumătate de oră e plecarea. Faptul îi aminti de altceva: Proaspătul dumitale ginere. Lui îi oferim vreo însărcinare importantă în cadrul Familiei?

Rămase surprins de vehemenţa cu care îi răspunse Don.

— Niciodată. Izbi în birou cu podul palmei. Niciodată! Dă-i ceva ca să-şi câştige pâinea. O pâine bună. Dar să nu afle niciodată despre afacerile Familiei. Spune-le şi celorlalţi, Sonny, Fredo, Clemenza. Don făcu o pauză. Anunţă-i pe fiii mei, pe toţi trei, că mă vor însoţi la spital, să-l vizităm pe bietul Genco. Vreau să-i aducă ultimul omagiu. Spune-i lui Freddie să ia limuzina şi întreabă-l pe Johnny dacă vrea să vină cu mine, mi-ar face o mare favoare. Observă că Hagen îl privea întrebător. Tu pleci diseară în California. Nu vei avea răgaz să mergi să-l vezi pe Genco. Dar nu pleca până nu mă întorc de la spital să

stăm de vorbă. Ai înţeles?

— Am înţeles, încuviinţă Hagen. Pentru ce oră să pregătească Fred maşina?

— După ce pleacă invitaţii, răspunse Don Corleone. Genco mă va aştepta.

— A telefonat senatorul, îl înştiinţă Hagen. Şi-a cerut scuze că n-a putut veni personal şi a adăugat că-l vei înţelege. Probabil că se referea la cei doi agenţi FBI de peste drum, care notează numerele maşinilor. Şi-a trimis însă darul printr-un curier special.

Don încuviinţă din cap. Nu găsi de cuviinţă să precizeze că el însuşi îl avertizase pe senator să nu vină.

— A trimis un dar frumos?

Hagen schiţă un gest de aprobare plină de respect, ciudat de italienesc pentru fizionomia lui germano-irlandeză.

— Argint vechi, foarte valoros. Copiii îl pot vinde cu cel puţin o mie de dolari. Senatorul a pierdut o groază de timp ca să aleagă cadoul cel mai potrivit. Pentru astfel de oameni, asta contează mai mult decât preţul.

Don Corleone nu-şi ascunse satisfacţia că o persoană atât de importantă ca senatorul îi dăduse o asemenea dovadă de respect. Senatorul, la fel ca Luca Brasi, era unul dintre pilonii edificiului de putere al lui Don, iar prin darul trimis, şi el îşi reînnoise jurământul de credinţă.

Când Johnny Fontane îşi făcu apariţia în grădină, Kay Adams îl recunoscu dintr-o privire. Era sincer surprinsă.

— Nu mi-ai spus niciodată că ai tăi îl cunosc pe Johnny Fontane, zise ea. Acum chiar că sunt hotărâtă să mă mărit cu tine.

— Vrei să ţi-l prezint? o întrebă Michael.

— Nu acum, răspunse Kay. Oftă. Am fost îndrăgostită de el trei ani la rând. Veneam la New York ori de câte ori cânta la Capitol şi ţipam de bucurie cât mă ţinea gura. Era nemaipomenit.

— Atunci lăsăm pe mai târziu, se învoi Michael.

După ce Johnny termină de cântat şi dispăru în casă

împreună cu Don Corleone, Kay se întoarse către Michael cu un surâs ironic:

— Să nu-mi spui că o mare vedetă de cinema ca Johnny Fontane e nevoit să apeleze la tatăl tău!

— E finul tatei, răspunse Michael. Şi de n-ar fi fost tata, poate că Johnny nu era astăzi o mare stea de cinema.

Kay Adams râse încântată.

— Pare să fie altă poveste interesantă.

Michael clătină din cap.

— Pe asta nu pot să ţi-o istorisesc, o preveni el.

— Ai încredere în mine, îl îndemnă ea.

El îi făcu pe plac. Îi relată totul fără umor. Fără mândrie. Fără nici o altă explicaţie decât că în urmă cu opt ani tatăl lui fusese o fire mai impetuoasă şi cum era vorba de finul lui, Don considerase problema lui Johnny o chestiune de onoare personală.

Povestea nu era lungă. În urmă cu opt ani, Johnny Fontane avusese un succes fantastic cântând cu o orchestră de dansuri populare. Devenise una dintre principalele atracţii ale posturilor de radio. Din păcate, şeful orchestrei, o bine-cunoscută personalitate din lumea spectacolului, pe nume Les Halley, încheiase cu Johnny un contract exclusiv pe o perioadă de cinci ani. Era o practică frecventă în domeniu. Aşadar, Les îl putea *împrumuta* pe Johnny, însuşindu-şi cea mai mare parte din încasări.

Don Corleone se implicase personal în negocieri. Îi oferise lui Les Halley douăzeci de mii de dolari ca să rezilieze contractul exclusiv cu Johnny. Halley se oferise să ia numai cincizeci la sută din câştigurile lui Johnny. Amuzat, Don Corleone scăzuse oferta de la douăzeci la zece mii de dolari. Cu siguranţă însă că şeful de orchestră nu prea cunoştea mersul lucrurilor în afara meseriei atât de dragi inimii lui, ca atare nu sesizase semnificaţia ofertei reduse la jumătate. Refuzase şi de această dată.

În ziua următoare, Don Corleone se dusese la el în persoană. Îl însoţeau doi buni prieteni, Genco Abbandando, care-i era *Consigliori,* şi Luca Brasi. Fără alţi martori, Don Corleone îl convinsese pe Les Halley să semneze un act

prin care acesta ceda toate drepturile asupra serviciilor prestate de Johnny Fontane, în schimbul unui cec de zece mii de dolari. Don Corleone obţinuse semnătura lipind un pistol de fruntea şefului de orchestră şi asigurându-l cu toată seriozitatea că peste exact un minut trebuia să aibă pe hârtie ori semnătura lui, ori creierii. Les Halley semnase. Don Corleone îşi vârâse pistolul în buzunar şi-i înmânase cecul.

Restul ţinea de domeniul istoriei. Johnny Fontane ajunsese cea mai renumită vedetă a cântecului din întreaga ţară. La Hollywood făcuse filme muzicale din care studioul respectiv câştigase o avere. Discurile lui aduceau milioane de dolari. Pe urmă divorţase de soţie, iubita lui din copilărie, şi-şi abandonase cei doi copii ca să se însoare cu cea mai superbă actriţă blondă din lumea cinematografiei. Curând însă aflase că ea era o „târfă".

Atunci se apucase de băut, de jocuri de noroc, umbla după fuste. Îşi pierduse vocea. Discurile nu se mai vindeau. Studioul nu-i reînnoise contractul. Aşa că acum se întorsese la Naşul său.

— Eşti sigur că nu eşti gelos pe tatăl tău? îl întrebă gânditoare Kay. Tot ce mi-ai povestit până acum despre el arată că îşi ajută semenii. Trebuie să aibă un suflet bun. Zâmbi cu subînţeles. Bineînţeles, metodele lui nu sunt tocmai ortodoxe.

Michael oftă:

— Probabil că aşa lasă impresia, dar să-ţi spun un lucru. Ai auzit de exploratorii arctici care-şi lasă depozite de alimente răspândite pe tot traseul până la Polul Nord? Pentru orice eventualitate. Aşa şi cu favorurile tatei. Într-o bună zi va trece pe la casa fiecăruia, şi ei ar face bine să-şi achite datoriile.

Aproape se înserase când tortul de nuntă fu adus, admirat şi devorat. Copt special de Nazorine, fusese decorat artistic cu scoici de cremă atât de delicioase, încât mireasa le culese pofticioasă de pe tort, după care se făcu nevăzută împreună cu mirele cel blond, pornind în voiajul de nuntă. Don grăbi în mod politicos plecarea oaspeţilor,

remarcând cu acest prilej că dispăruse şi limuzina neagră cu agenţii FBI.

În cele din urmă, singura maşină rămasă pe alee era Cadillacul lung şi negru, cu Freddie la volan. Don se aşează pe locul din faţă, cu mişcări agile pentru vârsta şi corpolenţa sa. Sonny, Michael şi Johnny Fontane se instalară pe bancheta din spate. Don Corleone i se adresă lui Michael:

— Prietena ta se poate întoarce în oraş şi singură?

Michael încuviinţă din cap.

— Tom m-a asigurat că se ocupă el.

Don Corleone încuviinţă în tăcere, satisfăcut de eficienţa lui Hagen.

Cum benzina continua să fie raţionalizată, pe autostrada spre Manhattan traficul nu era prea dens. În mai puţin de un ceas, Cadillacul intră pe strada unde se afla French Hospital. Pe parcursul călătoriei Don Corleone îl întrebă pe mezin dacă mergea bine cu şcoala. Michael încuviinţă din cap. Atunci Sonny, care şedea pe bancheta din spate, îl întrebă pe tatăl său:

— Johnny zice că ai de gând să-i rezolvi problema de la Hollywood. Vrei să mă duc eu acolo să aranjez lucrurile?

Don Corleone răspunse scurt:

— Se duce Tom, chiar în astă-seară. Nu va avea nevoie de ajutor, e o chestiune simplă.

Sonny Corleone râse.

— Johnny crede că n-ai să reuşeşti, de asta m-am gândit că poate vrei să mă duc eu.

Don Corleone întoarse capul.

— De ce te îndoieşti de mine? îl întrebă el pe Johnny Fontane. S-a întâmplat vreodată ca Naşul tău să nu-şi ţină făgăduiala? M-am lăsat eu vreodată dus de nas?

Johnny îşi ceru iertare, stânjenit.

— Naşule, omul care conduce studioul e un *pezzonovante* calibrul 90. Nu-l poţi îndupleca nici măcar cu bani. Are relaţii sus-puse. Şi nu mă poate suferi. Pur şi simplu, nu ştiu cum ai să procedezi.

Don îi răspunse amuzat şi afectuos:

— Eu atâta îţi spun: vei avea rolul. Îl înghionti pe Michael cu cotul în coastă. Doar n-o să-l dezamăgim pe finul nostru, aşa-i, Michael?

Michael, care nu se îndoia niciodată de vorbele tatălui său, clătină din cap.

În timp ce se îndreptau către intrarea spitalului, Don Corleone puse o mână pe braţul lui Michael, lăsându-i pe ceilalţi doi fii s-o ia înainte.

— După ce termini colegiul, vino să stai de vorbă cu mine, zise Don. Am nişte planuri care o să-ţi convină. Michael nu răspunse. Don Corleone gemu exasperat: Te cunosc bine. N-am să-ţi cer să faci nimic cu care nu eşti de acord. E vorba de ceva deosebit. Urmează-ţi drumul tău, în definitiv, eşti bărbat în toată firea. Dar vino la mine, cum face orice fiu atunci când îşi termină studiile.

Familia lui Genco Abbandando, soţia şi cele trei fiice îmbrăcate în negru, stătea laolaltă, ca un stol de ciori dolofane, pe podeaua albă de faianţă a coridorului spitalului. Văzându-l pe Don Corleone, care tocmai ieşea din ascensor, părură că-şi iau zborul de pe dalele albe, repezindu-se spre el să caute ocrotire. Mama, planturoasă şi impunătoare în negru, fiicele, grase şi urâte. Doamna Abbandando sărută cu vârful buzelor obrazul lui Don, suspinând şi văicărindu-se:

— Oh, eşti un adevărat sfânt, vii aici chiar în ziua nunţii fiicei dumitale!

Don Corleone n-o lăsă să-i mulţumească.

— Oare nu datorez respect unui atât de vechi prieten, care a fost mâna mea dreaptă timp de douăzeci de ani?

Îşi dădu seama imediat că viitoarea văduvă încă nu înţelesese că soţul ei avea să moară chiar în noaptea aceea. Genco Abbandando zăcuse în spital de aproape un an, măcinat de cancer, iar soţia lui ajunsese să considere acea boală fatală aproape ca pe o parte a vieţii ei de fiecare zi. În seara aceea bolnavul suferise doar o nouă criză. Femeia continuă să sporovăiască:

— Du-te să-l vezi pe sărmanul meu soţ, îl îndemnă ea.

Mereu întreabă de dumneata. Bietul de el, a vrut să vină la nuntă, să-ţi prezinte omagiile lui, însă medicul nu i-a dat voie. Pe urmă a spus că vei veni să-l vezi în această zi mare pentru dumneata, dar eu n-am crezut că e cu putinţă. Ah, bărbaţii înţeleg prietenia cu totul altfel decât noi, femeile. Hai, intră, ai să-i faci o mare bucurie.

Din rezerva lui Genco Abbandando ieşiră o asistentă şi un doctor. Doctorul era un bărbat tânăr, cu o figură gravă şi cu aerul cuiva născut ca să comande cu alte cuvinte, un om care toată viaţa fusese putred de bogat. Una dintre fete îl întrebă timid:

— Doctore Kennedy, acum putem intra să-l vedem?

Doctorul Kennedy cercetă exasperat grupul numeros din faţa lui. Oare oamenii aceştia nu pricepeau că bolnavul dinăuntru trăgea să moară, şi încă în dureri atroce? Ar fi fost cu mult mai bine să-l lase să-şi dea sufletul în pace.

— Strict familia, răspunse el cu politeţe desăvârşită.

Rămase surprins când soţia şi fiicele se întoarseră spre bărbatul scund şi greoi, îmbrăcat într-un smoching cam şleampăt, ca şi cum l-ar fi aşteptat să ia o hotărâre.

Omul cel corpolent vorbi. În glasul lui abia dacă se ghicea o umbră de accent italian.

— Stimate domnule doctor, începu Don Corleone, e adevărat că e pe moarte?

— Da, răspunse doctorul Kennedy.

— Atunci dumneavoastră v-aţi încheiat misiunea, reluă Don Corleone. De acum preluăm noi povara. Noi îi vom alina ultimele clipe. Noi îi vom închide ochii. Îl vom îngropa şi vom plânge la înmormântarea lui, apoi vom avea grijă de soţia şi de fiicele lui.

Auzindu-l cum vorbea fără ocolişuri, silind-o să înţeleagă, doamna Abbandando începu să plângă.

Doctorul Kennedy ridică din umeri. Nu aveai cum să le explici acestor ţărănoi. Totodată, recunoştea cât adevăr era în cuvintele crude ale acelui om. Rolul său se încheiase. Cu aceeaşi politeţe fără cusur, spuse:

— Vă rog aşteptaţi să vă cheme sora, mai are de dat unele îngrijiri pacientului.

Apoi se îndepărtă pe coridor, cu poalele halatului fluturând în urma sa.

Asistenta intră din nou în rezervă, iar cei de afară începură să aştepte, într-un târziu sora ieşi, ţinându-le uşa ca să intre.

— Aiurează din pricina febrei şi a durerii, le şopti ea. Încercaţi să nu-l agitaţi. Nu puteţi rămâne decât câteva minute, cu excepţia soţiei.

În clipa în care Johnny Fontane trecu pe lângă ea, îl recunoscu şi făcu ochii mari. Tânărul îi adresă un surâs vag, iar ea îl fixă cu o privire în care se citea o invitaţie clară. El reţinu ideea pentru mai târziu, apoi îi urmă pe ceilalţi în rezerva unde zăcea bolnavul.

Genco Abbandando lupta de mult cu moartea, iar acum, înfrânt, zăcea sleit de puteri pe patul înălţat. Nu mai era decât piele şi os, iar părul, odinioară negru şi des, atârna acum în şuviţe răzleţe şi respingătoare. Don Corleone i se adresă pe un ton încurajator:

— Genco, iubitul meu prieten, i-am adus pe fiii mei ca să-ţi prezinte omagiile lor. Uite, a venit şi Johnny, tocmai de la Hollywood.

Muribundul îşi ridică ochii toropiţi de febră, privind cu recunoştinţă către Don. Îi lăsă pe tineri să-i strângă mâna uscată între degetele lor viguroase. Soţia şi fetele se înşirară pe o latură a patului, sărutându-l pe obraz şi prinzându-l pe rând de cealaltă mână.

Don strânse mâna vechiului său prieten şi vorbi cu glas mângâietor:

— Grăbeşte-te să te înzdrăveneşti şi vom face împreună o călătorie în Italia, în sat la noi. O să jucăm *boccie* în faţa cârciumii, aşa cum au făcut şi taţii noştri.

Muribundul clătină din cap. Făcu semn tinerilor şi familiei să se dea deoparte şi cu cealaltă mână numai piele şi os se agăţă de Don. Încercă să vorbească. Don îşi plecă urechea, apoi se aşeză pe scaunul de lângă pat. Genco Abbandando bâiguia ceva despre copilăria lor. Pe urmă în ochii lui negri ca tăciunele se aprinse un licăr de şiretenie. Şopti ceva. Don se aplecă şi mai mult spre el. Cei prezenţi

în salon rămaseră uimiţi să-l vadă clătinând din cap, cu lacrimile şiroind pe obraz. Glasul tremurat deveni mai puternic, umplând încăperea. Cu o strădanie cumplită, supraomenească, Abbandando îşi înălţă capul de pe pernă, privind fără să vadă, şi-şi aţinti un deget scheletic către Don.

— Naşule, Naşule, strigă el în neant, te implor, salvează-mă de moarte. Carnea mă arde şi mi se desprinde de pe oase, simt viermii cum îmi rod creierul. Naşule, vindecă-mă, dumneata ai puterea asta, usucă lacrimile sărmanei mele soţii. În copilărie ne jucam amândoi la Corleone, iar acum mă laşi să mor, când mi-e teamă să n-ajung în iad pentru păcatele mele? Don nu scotea o vorbă. E ziua nunţii fiicei tale, continuă Abbandando. Nu mă poţi refuza.

Atunci Don rosti grav şi răspicat, menit să răzbată dincolo de delirul blasfemiei:

— Bătrânul meu prieten, eu nu am astfel de puteri. De le-aş avea, crede-mă că aş fi mai îndurător decât Dumnezeu. Dar să nu te temi de moarte şi să nu te temi de iad. În fiecare seară şi în fiecare dimineaţă mă voi ruga pentru odihna sufletului tău. Soţia şi fiicele tale se vor ruga şi ele. Cum să te pedepsească Dumnezeu, când ne rugăm atâţia să aibă îndurare?

Chipul supt căpătă o expresie vicleană, aproape obscenă. Abbandando întrebă:

— Atunci, e deja aranjat?

Când Don răspunse, glasul lui era rece şi lipsit de alinare:

— Nu huli. Resemnează-te.

Abbandando se prăbuşi la loc pe pernă. Scânteia de speranţă din ochii lui se stinse. Asistenta se înapoie în salon şi, pe un ton indiferent, începu să-i îndrume spre ieşire. Don se ridică, dar Abbandando întinse mâna.

— Naşule, murmură el, rămâi aici cu mine şi ajută-mă să dau ochii cu moartea. Poate, dacă te va vedea cu mine, îi va fi teamă şi mă va lăsa în pace. Sau poate ai să-i strecori o vorbă, ai să tragi niscaiva sfori, ce zici?

Muribundul clipi şăgalnic, de parcă ar fi glumit cu Don, renunţând la tonul serios. La urma urmei, sunteţi fraţi de sânge. Apoi, ca şi cum s-ar fi temut să nu-l supere pe Don, îl apucă strâns de mână. Rămâi cu mine, lasă-mă să te ţin de mână. O s-o tragem pe sfoară pe nemernica asta, cum i-am tras pe sfoară pe atâţia alţii. Nu mă trăda, Naşule.

Don făcu semn celorlalţi să iasă din salon. Aceştia se supuseră. Atunci prinse degetele descărnate şi ofilite ale lui Genco Abbandando în mâinile lui mari. Cu glas blând şi mângâietor îşi încurajă prietenul, în timp ce aşteptau împreună moartea. Ca şi cum Don ar fi putut cu adevărat să smulgă viaţa lui Genco Abbandando din ghearele celui mai crunt şi mai cumplit duşman al omului.

Pentru Connie Corleone ziua nunţii se încheie cu bine. Carlo Rizzi îşi făcu datoria de mire cu pricepere şi vigoare, stimulat de conţinutul poşetei cu bani primiţi în dar de mireasă, care însumau peste douăzeci de mii de dolari. Cu toate acestea, mireasa renunţase la feciorie mult mai uşor decât la plicuri. Pentru bani, Carlo fusese nevoit să-i învineţească un ochi.

Lucy Mancini aştepta acasă un telefon de la Sonny Corleone, convinsă că acesta avea să-i propună o întâlnire. În cele din urmă, îi telefonă ea şi când îi răspunse un glas de femeie, puse receptorul în furcă. Nu ştia că aproape toată lumea de la nuntă le remarcase absenţa în acea fatală jumătate de oră şi că deja umbla vorba că Sonny Corleone găsise o altă victimă. Că „o regulase” chiar pe domnişoara de onoare a surorii sale.

Amerigo Bonasera avu un coşmar îngrozitor. În visul lui îl văzu pe Don Corleone, cu şapcă ţuguiată, salopetă şi mănuşi groase, descărcând cadavre ciuruite de gloanţe în faţa firmei sale de pompe funebre şi strigând: „Nu uita, Amerigo, nu sufla o vorbă şi îngroapă-le numaidecât!” Gemu în somn atât de tare şi de prelung, încât nevastă-sa îl zgâlţâi ca să-l trezească.

— Halal bărbat! bombăni ea. N-are coşmaruri decât când merge la o nuntă!

Kay Adams se înapoie la hotelul ei din New York City, însoţită de Paulie Gatto şi Clemenza. Limuzina condusă de Gatto era luxoasă şi încăpătoare. Clemenza şedea pe bancheta din spate, iar Kay fusese poftită pe locul din faţă, lângă şofer. Găsea că amândoi bărbaţii erau figuri extrem de pitoreşti. Vorba lor avea accentul de Brooklyn întâlnit prin filme, şi amândoi o tratau cu politeţe exagerată. Cât dură drumul, conversă şi cu unul, şi cu altul, descoperind cu surprindere că amândoi vorbeau despre Michael cu o afecţiune şi un respect pornite din inimă. Michael o lăsase să creadă că era un intrus în universul tatălui său. Acum Clemenza o asigura cu glasul lui şuierat şi gutural că „bătrânul” îl socotea pe Michael cel mai bun dintre toţi fiii lui, cel care, cu siguranţă, avea să moştenească afacerile Familiei.

— Ce fel de afaceri? întrebă Kay cât mai firesc cu putinţă.

Paulie Gatto îi aruncă o privire scurtă, răsucind volanul. Din spatele ei, Clemenza răspunse cu tonul cuiva luat prin surprindere:

— Cum, nu v-a spus Mike? Domnul Corleone e cel mai mare importator de ulei de măsline italian de pe tot cuprinsul Statelor Unite. Acum, că s-a sfârşit războiul, afacerea ar putea deveni extrem de prosperă. Va avea nevoie de un băiat isteţ ca Mike.

La hotel, Clemenza insistă s-o însoţească până la recepţie. Cum ea se împotrivea, el răspunse simplu:

— Şeful a ordonat să ne asigurăm că ajungeţi cu bine acasă. Trebuie să mă supun.

După ce Kay luă cheia camerei, Clemenza o conduse până la lift şi o aşteptă să intre. Ea îi zâmbi şi-i făcu semn cu mâna, uimită de surâsul lui sincer încântat. În orice caz, nu-l mai văzu întorcându-se la recepţie şi întrebând:

— Sub ce nume figurează în registru?

Recepţionerul îl privi cu răceală. Clemenza împinse către el ghemotocul mic şi verde pe care-l strângea în pumn şi recepţionerul îl luă fără zăbavă, spunând:

— Domnul şi doamna Michael Corleone.

Când se înapoie la maşină, Paulie Gatto comentă:

— Drăguţă tipă!

Clemenza scoase un mormăit.

— Mike o regulează ca la carte. Afară de cazul în care erau într-adevăr căsătoriţi, îşi zise el. Vino să mă iei mâine dimineaţă devreme, i se adresă apoi lui Paulie Gatto. Hagen are pentru noi o treabă care nu suportă amânare.

Târziu duminică seară, Tom Hagen îşi sărută soţia, luându-şi rămas-bun, şi plecă cu maşina la aeroport. Cum se bucura de prioritate specială (un dar de recunoştinţă din partea unui ofiţer superior al Pentagonului), reuşi să urce fără probleme la bordul unui avion cu destinaţia Los Angeles.

Pentru Tom Hagen fusese o zi plină, dar aducătoare de satisfacţii, Genco Abbandando murise la ora trei dimineaţa, iar la întoarcerea de la spital Don Corleone îl anunţase pe Hagen că acum era oficial noul *Consigliori* al familiei. Aceasta însemna că Hagen avea, cu siguranţă, să facă mare avere, pe lângă puterea pe care urma s-o deţină. Don rupsese o foarte veche tradiţie. *Consigliori* era întotdeauna un sicilian get-beget, iar faptul că Hagen fusese crescut ca un membru al familiei Corleone nu conta în faţa tradiţiei respective. Aici era vorba despre sânge. Numai unui sicilian născut în spiritul legii *omerta* consemnul tăcerii i se putea încredinţa postul-cheie de *Consigliori.*

Între capul Familiei, Don Corleone, care dicta politica clanului, şi executanţii care-i aduceau la îndeplinire ordinele existau trei niveluri ierarhice cu rol de tampon. În acest fel, nimic nu putea fi reconstituit până în vârful ierarhiei. Afară de cazul în care *Consigliori* ar fi trădat. În acea dimineaţă de duminică Don dădu instrucţiuni precise referitoare la cei doi tineri care o maltrataseră pe fiica lui Amerigo Bonasera. Dar aceste ordine îi fuseseră transmise între patru ochi lui Hagen. Mai târziu, în cursul aceleiaşi zile, Hagen îl instruise la rândul său pe Clemenza, tot fără martori. Acesta îi ceruse lui Paulie Gatto să execute misiunea. Acum Paulie Gatto urma să adune oamenii

necesari şi să îndeplinească ordinul. Paulie Gatto şi oamenii săi nu trebuiau să ştie motivul misiunii sau de la cine pornise ordinul iniţial. Ca Don să fie implicat, ar fi trebuit ca fiecare verigă a lanţului să trădeze şi, deşi aşa ceva nu se întâmplase niciodată, posibilitatea totuşi rămânea deschisă. Remediul pentru această eventualitate era şi el cunoscut. Numai o singură verigă a lanţului era sortită să dispară.

Consigliori reprezenta ceea ce arăta şi titlul lui. Era consilierul lui Don, mâna lui dreaptă, al doilea creier. De asemenea, cel mai apropiat tovarăş şi cel mai bun prieten. În călătorii importante, el conducea maşina lui Don, la consfătuiri se ducea să-i aducă lui Don băutură, cafea, sandviciuri şi ţigări. Ştia tot ce ştia şi Don sau aproape tot cunoştea toate celulele puterii. Era unicul om din lume care-l putea zdrobi definitiv pe Don. Dar nici un *Consigliori* nu trădase vreodată un Don, din câte îşi aminteau familiile siciliene influente, stabilite în America. Trădarea nu ar fi dus la nimic. Fiecare *Consigliori* ştia că, dacă rămânea fidel se îmbogăţea, avea putere şi câştiga respectul tuturor. În cazul unei nenorociri, soţia şi copiii lui urmau să fie adăpostiţi şi ocrotiţi ca pe vremea când el era liber sau în viaţă. *Dar numai dacă îşi păstra fidelitatea.*

În anumite situaţii, *Consigliori* era nevoit să acţioneze în numele lui Don într-un mod mai direct, fără ca totuşi să-şi implice şeful. Hagen zbura acum spre California exact cu o astfel de însărcinare. Îşi dădea seama că viitoarea sa carieră de *Consigliori* va fi puternic influenţată de succesul sau eşecul acestei misiuni. După standardele de afaceri ale Familiei, conta prea puţin dacă Johnny Fontane avea să obţină sau nu rolul râvnit. Cu mult mai importantă era întâlnirea fixată de Hagen cu Virgil Sollozzo pentru vinerea următoare. Însă Hagen ştia că pentru Don ambele erau la fel de importante; pentru un *Consigliori* competent nici nu era nevoie de mai mult.

Avionul zgâlţâi măruntaiele şi aşa destul de răzvrătite ale lui Tom Hagen, care comandă stewardesei un martini, ca să-şi mai revină. Atât Don, cât şi Johnny îl puseseră pe

scurt în temă cu firea producătorului de filme Jack Woltz. Din tot ce-i povestise Johnny, Hagen ştia că nu va reuşi în veci să-l înduplece pe Woltz. Pe de altă parte, nu avea nici cea mai mică îndoială că Don îşi va ţine făgăduiala faţă de Johnny. Rolul său era acela de a-l aborda pe Woltz şi de a negocia cu el.

Lăsându-se pe spate în fotoliu, Hagen recapitulă toate informaţiile primite în acea zi. Jack Woltz era unul dintre primii trei mari producători de filme de la Hollywood; avea propriul său studio şi contracte cu nenumărate vedete. Făcea parte din consiliul consultativ pentru informaţii de război al preşedintelui Statelor Unite, departamentul filme ceea ce însemna, pe scurt, că el contribuia la realizarea filmelor de propagandă. Luase dejunul la Casa Albă. Îl primise pe J. Edgar Hoover în casa lui de la Hollywood. Dar nici unul din aceste lucruri nu era chiar atât de impresionant pe cât părea. Nu era vorba decât de relaţii oficiale. Woltz personal nu deţinea nici un fel de putere politică, fiindcă era un ultrareacţionar dublat de un megaloman căruia îi plăcea să facă abuz de putere, iară să-i pese că astfel îşi făcea cohorte de duşmani.

Hagen oftă. Nu exista nici o cale de a-l „aborda” pe Jack Woltz. Îşi deschise servieta-diplomat şi încercă să rezolve câteva hârtii, dar se simţea prea obosit. Comandă încă un martini şi începu să reflecteze la propria lui viaţă. Nu regreta nimic, ba chiar socotea că fusese din cale afară de norocos. Indiferent de motiv, drumul ales cu zece ani în urmă se dovedise a fi cel bun. Reuşise în viaţă, era fericit atât cât putea spera să fie un bărbat adult şi rezonabil, şi găsea că viaţa era interesantă.

Tom Hagen avea treizeci şi cinci de ani şi era un bărbat înalt, cu trăsături regulate, foarte zvelt şi cu înfăţişare cât se poate de obişnuită. Era avocat, însă nu se ocupa de toate chiţibuşurile juridice ale afacerilor Familiei Corleone, deşi practicase dreptul vreme de trei ani înainte de a-şi da examenul în avocatură.

La unsprezece ani, fusese tovarăşul de joacă al lui Sonny Corleone, care avea aceeaşi vârstă. Mama lui Hagen

orbise, apoi murise când el avea unsprezece ani. Tatăl lui, un mare băutor, devenise un beţivan irecuperabil. Cândva un dulgher harnic, nu făcuse în viaţa lui un lucru necinstit.

Dar băutura îi distrusese familia şi, în cele din urmă, îl omorâse şi pe el. Rămas orfan, Tom Hagen ajunsese să cutreiere străzile şi să doarmă prin scările blocurilor. Sora lui mai mică fusese dusă la un orfelinat în vederea adopţiei. În anii douăzeci asistenţa socială nu urmărea cazurile băieţilor de doisprezece ani care se dovediseră atât de nerecunoscători, încât fugiseră de mila lor. În plus, Hagen avea o infecţie la ochi. Vecinii comentau că o luase sau o moştenise de la mama lui, ceea ce însemna că şi el putea fi la rândul lui molipsitor. Oamenii se fereau de el. Sonny Corleone, un puştan de unsprezece ani, bun la suflet şi plin de iniţiativă, îşi dusese prietenul la el acasă, pretinzând să fie lăsat să rămână acolo. Tom Hagen primise o farfurie de spaghete fierbinţi cu sos gros şi uleios de roşii, al cărui gust nu-l uitase niciodată, apoi i se dăduse un pat pliant din metal, pe care să doarmă.

În modul cel mai firesc cu putinţă, fără să rostească vreun cuvânt şi fără să aducă problema în discuţie, Don Corleone îi îngăduise băiatului să rămână în casa lui. El personal îl dusese la un specialist şi-i vindecase infecţia de la ochi. Îl trimisese la colegiu şi la facultatea de drept. În tot acest timp Don se comportase, nu ca un tată, ci mai curând ca un tutore. Nu-i arăta afecţiune, dar, paradoxal, se purta cu Hagen mai frumos decât cu propriii săi fii, însă fără să-i impună voinţa părintească. Tom însuşi alesese să meargă la facultatea de drept după colegiu. Îl auzise cândva pe Don spunând: „Un avocat cu servietă-diplomat poate fura mai mult decât o sută de hoţi cu pistoale”. Între timp, spre marea mâhnire a tatălui lor, Sonny şi Freddie insistaseră ca după absolvirea liceului să intre în afacerile Familiei. Numai Michael mersese mai departe, la colegiu, apoi se înrolase la puşcaşii marini, chiar a doua zi după Pearl Harbor.

După examenul de avocatură, Hagen se însurase, cu gând să-şi întemeieze o familie. Mireasa era o tânără

italiancă din New Jersey, una dintre puţinele absolvente de colegiu la vremea aceea. După nunta ţinută, fireşte, în casa lui Don Corleone, Don se oferise să-l sprijine pe Tom în orice şi-ar fi dorit să facă; îi trimisese clienţi, îi mobilase biroul şi-l lansase în afaceri imobiliare. Tom Hagen îşi plecase capul şi-i spusese lui Don:

— Aş dori să lucrez pentru dumneata.

Don fusese surprins, dar încântat.

— Ştii cine sunt eu? îl întrebase el.

Hagen încuviinţase din cap. Nu cunoştea propriu-zis adevăratele dimensiuni ale puterii lui Don, cel puţin nu la vremea aceea. Nu aflase prea multe nici în cei zece ani care urmaseră, până în momentul în care fusese numit *Consigliori* cu titlu provizoriu, după ce Genco Abbandando căzuse la pat. Totuşi, încuviinţase din cap, privindu-l pe Don drept în ochi.

— Vreau să lucrez pentru dumneata la fel ca fiii dumitale, declarase el cu desăvârşită loialitate, cu o totală acceptare a autorităţii părinteşti aproape divine exercitate de Don.

Cu acea înţelegere care încă de pe atunci începuse să creeze aura de legendă a măreţiei sale, Don îi arătase tânărului primul semn de afecţiune paternă în atâţia ani de când îl primise în căminul lui. Îl strânsese scurt în braţe pe Hagen şi, din acel moment, îl tratase ca pe propriul său copil, deşi din când în când îi spunea: „Tom, să nu-ţi uiţi niciodată părinţii” ca şi cum ar fi vrut să-şi învedereze faptul şi sieşi, nu numai lui Hagen.

Hagen nu avea nici o şansă să-i uite. Maică-sa fusese o fiinţă primitivă, şleampătă şi atât de lipsită de vlagă, încât nu numai că nu simţise nici o afecţiune faţă de copiii ei, dar nu fusese în stare nici măcar a se preface că-i iubeşte. Pe taică-său îl urâse. Faptul că maică-sa îşi pierduse vederea înainte de a muri îl îngrozise pe Hagen şi propria-i infecţie îi păruse o lovitură a sorţii. Fusese convins că va orbi şi el. La moartea tatălui, mintea de unsprezece ani a lui Tom Hagen o luase razna într-un mod bizar. Copilul rătăcise pe străzi ca un animal, aşteptându-şi

moartea, până în ziua când destinul făcuse ca Sonny să-l descopere dormind într-un ungher ferit al unui hol de bloc şi-l adusese în casa lui. Ce se întâmplase pe urmă fusese un adevărat miracol. Totuşi, ani la rând Hagen avusese coşmaruri, visând că orbise înainte de a ajunge la vârsta bărbăţiei şi că bâjbâia cu un baston alb, urmat de copiii lui, orbi şi ei, la rândul lor căutându-şi drumul cu bastoane albe şi cerşind pe străzi. Câteodată se trezea dimineaţa cu chipul lui Don întipărit în minte încă din primul moment conştient şi atunci se simţea în siguranţă.

Don insistase ca Tom să facă încă trei ani de stagiatură în domeniul juridic, pe lângă îndatoririle legate de afacerile Familiei. Mai târziu această experienţă se dovedise a fi nepreţuită şi totodată îndepărtase din mintea lui Hagen orice fel de îndoieli privind munca în slujba lui Don Corleone. Se perfecţionase vreme de doi ani la o renumită firmă de avocatură specializată în drept penal, asupra căreia Don exercita o anumită autoritate. Era limpede pentru toată lumea că Tom era dotat pentru această ramură a dreptului. Se descurcase bine şi în cei şase ani de când începuse să lucreze efectiv în slujba Familiei, Don Corleone nu avusese niciodată nimic să-i reproşeze.

După ce fusese desemnat *Consigliori* cu titlu provizoriu, celelalte familii siciliene influente începuseră să numească în batjocură familia Corleone „banda irlandeză”. Faptul îl amuzase pe Hagen. Totodată, îl făcuse să înţeleagă că nu putea spera să-i succeadă lui Don la conducerea afacerilor familiei. Totuşi, era satisfăcut. Niciodată nu râvnise la aşa ceva,o asemenea ambiţie ar fi însemnat „lipsă de respect” faţă de binefăcătorul său şi de rudele de sânge ale acestuia.

Când avionul aterizã la Los Angeles era încă întuneric. Hagen îşi luă cameră la hotel, făcu un duş şi se bărbieri, apoi privi primii zori răsărind deasupra oraşului. Ceru să i se aducă micul dejun şi ziarele în cameră, după care se odihni până când se făcu momentul să plece la întâlnirea cu Jack Woltz, fixată pentru ora zece dimineaţa.

Spre surprinderea lui, nu întâmpinase nici un fel de dificultăţi în acest sens.

Cu o zi înainte, Hagen îi telefonase celei mai influente persoane din cadrul sindicatelor din cinematografie, un anume Billy Goff. În baza instrucţiunilor primite de la Don Corleone, Hagen îi spusese lui Goff să-i aranjeze o întâlnire pentru a doua zi cu Jack Woltz, dându-i a înţelege producătorului că, dacă Hagen nu era satisfăcut de rezultatul întrevederii, lucrătorii studioului ar fi putut intra în grevă. O oră mai târziu Hagen primise un telefon de la Goff. Întâlnirea fusese fixată pentru ora zece dimineaţa. Woltz recepţionase mesajul în legătură cu posibila grevă, fără să pară însă prea impresionat, din câte spunea Goff, care adăugase: „Dacă până la urmă se ajunge la aşa ceva, trebuie să stau de vorbă personal cu Don”.

— Dacă se ajunge la aşa ceva, Don va sta de vorbă cu dumneata, replicase Hagen.

Evita astfel să facă vreo promisiune. Nu-l surprindea că Goff se conforma atât de uşor dorinţelor lui Don. Practic, imperiul Familiei nu se întindea şi în afara oraşului New York, dar Don Corleone devenise puternic în primul rând ajutându-i pe liderii sindicali. Mulţi dintre ei îi erau încă datori pentru dovezile sale de prietenie.

Dar întâlnirea de la ora zece dimineaţa era semn rău. Însemna că Hagen era primul pe lista de audienţe şi că nu va fi invitat la masă. Însemna că Woltz nu-l socotea o persoană prea importantă. Goff nu fusese suficient de categoric, probabil pentru că Woltz îl avea pe statele de mită. Uneori faptul că Don reuşea să rămână în umbră se dovedea în dezavantajul afacerilor Familiei, numele lui neînsemnând nimic în afara cercurilor unde se învârtea el.

Analiza lui Hagen se dovedi corectă. Woltz îl făcu să aştepte o jumătate de ceas peste ora stabilită. Hagen nu se supără. Anticamera era capitonată în pluş, foarte confortabilă, iar pe sofaua brumărie din faţa lui şedea cea mai frumoasă fetiţă pe care o văzuse vreodată. Nu avea mai mult de unsprezece sau doisprezece ani şi era îmbrăcată în haine simple, dar scumpe, de femeie în toată

firea. Avea un păr de un auriu incredibil, ochi mari, albaştri ca marea, şi o guriţă rumenă ca un bob de zmeură. Era însoţită de o femeie, fără îndoială mama ei, care-l ţintuia pe Hagen cu o privire dominatoare, rece şi arogantă, încât Tom abia se abţinea să n-o plesnească peste faţă. Copila cea angelică şi scorpia ei de mamă, îşi zise Hagen, răspunzându-i mamei cu aceeaşi privire de gheaţă.

În cele din urmă, o femeie între două vârste, corpolentă, dar îmbrăcată cu un bun-gust desăvârşit, îl conduse printr-un şir de birouri până în biroul-apartament al producătorului de filme. Hagen rămase impresionat de frumuseţea birourilor şi de oamenii care lucrau în ele. Zâmbi. Toţi erau nişte şmecheri, care încercau să-şi croiască drum în lumea filmului făcând muncă de conţopişti, şi mulţi dintre ei aveau să lucreze aici pentru tot restul zilelor sau până când acceptau înfrângerea, înapoindu-se în oraşul lor de baştină.

Jack Woltz era un bărbat înalt şi solid, cu pântece proeminent, aproape perfect ascuns de costumul cu croială impecabilă. Hagen îi cunoştea povestea. La vârsta de zece ani, Woltz căra halbe goale şi împingea căruţuri în East Side. La douăzeci de ani, îşi ajuta tatăl, trudind într-un atelier de confecţii. La treizeci plecase din New York, ducându-se spre Vest, unde investise în spectacole şi filme de cinci cenţi intrarea, numărându-se printre promotorii filmului modern. La patruzeci şi opt de ani devenise cel mai puternic magnat al cinematografiei hollywoodiene, la fel de spurcat la gură, de fustangiu, un lup sălbatic care dădea iama prin turma neputincioasă a tinerelor actriţe. La cincizeci de ani se schimbase. Luase lecţii de retorică, învăţase de la un valet englez cum să se îmbrace şi de la un majordom englez cum să se comporte în societate. După ce-i murise prima soţie, se însurase cu o frumoasă actriţă de faimă mondială, dar căreia nu-i prea plăcea să joace. Acum, la vârsta de şaizeci de ani, colecţiona picturi ale maeştrilor, era membru în consiliul consultativ al preşedintelui şi pusese bazele unei fundaţii multimilionare

care-i purta numele şi avea drept scop promovarea artei cinematografice. Fiica lui se căsătorise cu un lord englez, iar fiul cu o prinţesă italiancă.

Cea mai recentă pasiune a sa, după cum avea grijă să menţioneze fiecare cronicar de film din America, erau caii de curse crescuţi în grajdurile sale personale, pentru care cheltuise în anul precedent zece milioane de dolari. Ţinuse pagina întâi a ziarelor cumpărând celebrul cal de curse englezesc Khartoum, pentru incredibila sumă de şase sute de mii de dolari, după care anunţase că neînvinsul alergător nu va mai concura, rămânând armăsar de prăsilă exclusiv pentru grajdurile lui Woltz.

Îl primi politicos pe Hagen, cu obrazul său bine bărbierit, bronzat frumos şi uniform, încremenit într-o grimasă care voia să pară un surâs. În ciuda banilor pe care-i cheltuia, în ciuda eforturilor celor mai reputaţi specialişti, îşi arăta vârsta. Muşchii obrazului păreau cusuţi unul de altul. Totuşi, gesturile lui trădau o extraordinară vitalitate şi, la fel ca Don Corleone, avea aerul cuiva care comanda în mod absolut lumea în care trăia.

Hagen intră imediat în subiect. Venea cu un mesaj din partea unui prieten al lui Johnny Fontane. Acest prieten era un om foarte influent, care urma să-şi dovedească recunoştinţa şi eterna amiciţie faţă de domnul Woltz, dacă acesta îi va acorda o mică favoare. Era vorba de distribuirea lui Johnny Fontane în noul film de război la care studioul avea să înceapă filmările în săptămâna următoare.

Chipul cusut rămânea impasibil şi politicos.

— Ce fel de servicii îmi poate face mie prietenul dumneavoastră? întrebă Woltz.

În glasul său abia dacă se ghicea o undă de condescendenţă.

Hagen nu-l luă în seamă.

— Se pare că vor izbucni unele conflicte de muncă, îi explică el. Prietenul meu vă garantează mie în sută că le va dezamorsa. Aveţi un renumit actor care aduce studioului o

mulţime de bani, numai că de curând a trecut de la marijuana la heroină. Prietenul meu vă garantează că vedeta dumneavoastră nu va mai putea face rost de heroină. Şi dacă pe parcursul anilor vor apărea şi alte mici probleme, ajunge să-mi daţi un telefon şi le vom rezolva.

Jack Woltz îl ascultă ca pe un copil care se laudă. Apoi răspunse cu asprime, adoptând cu bună-ştiinţă accentul din East Side:

— Vrei să-mi forţezi mâna?

— Câtuşi de puţin, răspunse cu răceală Hagen. Am încercat doar să vă explic că nu ieşiţi cu nimic în pierdere.

Ca la comandă, chipul lui Woltz deveni o mască furioasă. Buzele i se arcuiră, sprâncenele groase şi cănite se împreunară, formând o linie groasă deasupra ochilor din care ţâşneau fulgere. Se aplecă peste birou spre Hagen.

— Foarte bine, ticălos mieros ce eşti, am să v-o spun pe şleau, ţie şi şefului tău, cine o mai fi şi ăla. Johnny Fontane n-o să intre în filmul ăsta cât e hăul. Mă doare în cot câţi mafioţi macaronari trimiteţi peste mine. Se lăsă pe spătarul fotoliului. Şi să-ţi mai dau un sfat, amice. J. Edgar Hoover, presupun c-ai auzit de el...

Zâmbi sarcastic. Hagen îl ascultă cu răbdare. Se aşteptase la mai mult de la un om cu prestigiul lui Woltz. Cum era posibil ca cineva care se comporta aşa prosteşte să ajungă în fruntea unei companii valorând sute de milioane? Era un subiect care se cerea analizat, mai ales că Don intenţiona să facă noi investiţii; iar dacă marii granguri din această industrie se dovedeau atât de idioţi, atunci poate nu era rău să aleagă cinematografia. Jignirea în sine nu-l atingea deloc. Hagen învăţase arta negocierii direct de la Don. „Să nu te înfurii niciodată”, îl povăţuise Don. „Nu recurge la ameninţări. Adu argumente.” Cuvântul „argument” suna cu mult mai bine în italiană: *rajunah,* a reuni. Această artă consta în ignorarea oricăror insulte sau ameninţări, întorcând şi celălalt obraz. Hagen îl văzuse pe Don rămânând la masa negocierilor timp de opt ore, înghiţind insulte şi încercând să convingă un faimos megaloman, totodată şi un gangster influent, să-şi

reconsidere purtările. La capătul celor opt ore Don Corleone ridicase braţele cu un gest deznădăjduit, adresându-se celorlalţi din jurul mesei: „Bine, dar nimeni nu-l poate convinge pe omul ăsta”, după care ieşise cu paşi mari din sala de şedinţe. Individul se albise la faţă de spaimă. Trimisese oameni să-l aducă înapoi pe Don. Se ajunsese la o înţelegere, dar, după două luni, omul cu pricina fusese împuşcat mortal în frizeria la care se ducea de obicei. Aşadar, Hagen o luă de la capăt, vorbind pe tonul cel mai firesc cu putinţă:

— Priviţi cartea mea de vizită, zise el. Sunt avocat. Oare mi-aş pune singur gâtul în laţ? Am rostit cumva măcar un singur cuvânt de ameninţare? Să zicem că sunt dispus să accept orice condiţie, numai Johnny Fontane să joace în film. Cred că am oferit deja destul de mult pentru un serviciu atât de neînsemnat. Un serviciu care, din câte înţeleg, ar fi şi în interesul dumneavoastră. Din spusele lui Johnny, aţi recunoscut singur că rolul i se potriveşte la perfecţie. Şi daţi-mi voie să adaug că, dacă lucrurile nu ar sta aşa, nici nu v-aş cere acest serviciu. De fapt, dacă vă faceţi griji pentru investiţiile dumneavoastră, clientul meu va finanţa el însuşi filmul. Vă rog însă să-mi îngăduiţi să vă expun cât se poate de clar punctul meu de vedere, înţelegem că „nu” rămâne „nu”. Nimeni nu vă poate forţa şi nici nu încercăm s-o facem. Aş adăuga că suntem la curent cu prietenia care vă leagă de domnul Hoover şi pentru care şeful meu vă respectă foarte mult. Pe dumneavoastră şi această relaţie.

Până atunci Woltz învârtise între degete un stilou uriaş. Auzind de bani, deveni interesat şi încetă să se mai joace cu stiloul. Răspunse plin de el:

— Filmul acesta e evaluat la cinci milioane.

Hagen fluieră încetişor, ca să arate că era impresionat. Apoi răspunse nepăsător:

— Şeful meu are o mulţime de prieteni care-i susţin punctul de vedere.

Pentru prima oară Woltz păru să ia toată chestiunea în serios. Studie cu atenţie cartea de vizită a lui Hagen.

— N-am auzit niciodată de dumneata, zise el. Îi cunosc aproape pe toţi marii avocaţi din New York, dar dumneata cine dracu' eşti?

— Lucrez la o corporaţie foarte onorabilă, răspunse cu răceală Hagen. Întâmplarea face ca în prezent să mă ocup de chestiunea asta. Se ridică. Nu vă mai reţin. Îi întinse mâna şi Woltz i-o strânse. Hagen făcu vreo câţiva paşi spre uşă, apoi se întoarse din nou cu faţa către Woltz. Înţeleg că aveţi de-a face cu o mulţime de persoane care par mult mai importante decât sunt în realitate. În cazul meu, e valabilă reciproca. De ce nu-l întrebaţi pe prietenul nostru comun? Dacă vă răzgândiţi, telefonaţi-mi la hotel. Făcu o pauză. Poate vi se pare un sacrilegiu, dar prietenul meu poate face pentru dumneavoastră unele lucruri care domnului Hoover nu i-ar veni prea la îndemână. Văzu cum producătorul îşi îngustează pleoapele. În sfârşit, Woltz pricepuse aluzia. Apropo, sunt un mare admirator al filmelor dumneavoastră, adăugă Hagen pe cel mai măgulitor ton cu putinţă. Sper să puteţi continua pe aceeaşi linie. S-o ţineţi tot aşa. Ţara noastră are nevoie de ele.

Târziu în cursul după-amiezii, Hagen primi un telefon de la secretara producătorului care-l înştiinţă că peste o oră va veni o maşină care-l va duce la vila domnului Woltz de la marginea oraşului, unde era invitat la cină. Femeia îi spuse că drumul avea să dureze aproape trei ore, însă maşina era prevăzută cu bar şi câteva aperitive. Hagen ştia că Woltz făcea călătoria cu avionul său particular şi se întrebă de ce nu fusese invitat să călătorească în acelaşi fel. Vocea secretarei adăugă politicos:

— Domnul Woltz vă sfătuieşte să vă luaţi unele lucruri pentru noapte, iar mâine dimineaţă vă va conduce la aeroport.

— Aşa am să fac, zise Hagen.

Încă un motiv de mirare. De unde ştia Woltz că în dimineaţa următoare el trebuia să ia avionul spre New York? Cugetă câteva clipe. Cea mai plauzibilă explicaţie era aceea că Woltz trimisese pe urmele lui detectivi

particulari, ca să culeagă toate informaţiile posibile. În acest caz, Woltz, ştia cu siguranţă că el îl reprezenta pe Don, ceea ce însemna că ştia câte ceva despre acesta şi, în consecinţă, va lua problema în serios. La urma urmei, se putea realiza ceva, îşi zise Hagen. Şi poate că Woltz era mai isteţ decât îi păruse în dimineaţa aceea.

Vila lui Jack Woltz arăta ca un neverosimil decor de cinema. Era o construcţie în genul conacelor de pe plantaţii, situată pe un teren vast, împrejmuit de o pistă de alergări presărată cu zgură şi prevăzut cu grajduri şi păşuni pentru o herghelie de cai. Gardurile vii, straturile cu flori şi iarba erau îngrijite la fel de migălos ca unghiile unei stele de cinema.

Woltz îl întâmpină pe Hagen pe terasa cu pereţi de sticlă şi aer condiţionat. Producătorul era îmbrăcat fără pretenţii, cu o cămaşă albastră descheiată la gât, pantaloni de culoarea muştarului şi sandale de piele moale. Pus în evidenţă de aceste materiale în culori vii, chipul lui ridat şi aspru arăta uimitor. Îi întinse lui Hagen un uriaş pahar cu martini şi-şi luă unul pentru sine, de pe tava gata pregătită. Părea mai prietenos decât în cursul dimineţii. Îşi petrecu braţul pe după umerii lui Hagen şi zise:

— Ne rămâne ceva timp până la cină, hai să-ţi arăt caii mei. În timp ce se îndreptau spre grajduri, spuse: Te-am verificat, Tom. Ar fi trebuit să-mi spui că şeful tău e Corleone. Te-am crezut un intermediar de mâna a treia, trimis de Johnny să-mi arunce praf în ochi. Eu nu glumesc. Nu că ţin neapărat să-mi fac duşmani, niciodată n-am fost adeptul duşmăniei. Acum însă, hai să ne distrăm. Putem discuta despre afaceri după masă.

Spre surprinderea lui Tom, Woltz se dovedi o gazdă cu adevărat extraordinară. Îi explică lui Hagen noile sale metode, inovaţii prin care spera ca crescătoria lui să devină cea mai bună din America. Toate grajdurile erau asigurate contra incendiilor şi totodată de o curăţenie impecabilă, paza lor fiind încredinţată unei echipe speciale de detectivi particulari. În cele din urmă, Woltz îl duse la

un grajd pe al cărui perete exterior se vedea o placă de bronz. Pe placă era scris numele „Khartoum”.

Calul dinăuntru era, chiar şi pentru un necunoscător ca Hagen, un animal superb. Khartoum avea pielea neagră ca pana corbului, cu excepţia unei pete albe, de forma unui diamant pe fruntea largă. Ochii mari şi căprui sclipeau ca merele aurii, iar pielea neagră şi netedă părea de mătase.

— Cel mai bun cal de curse din întreaga lume, declară Woltz cu mândrie copilărească. L-am cumpărat din Anglia anul trecut, cu şase sute de mii de dolari. Pun prinsoare că nici ţarii Rusiei n-au plătit vreodată atât pentru un singur cal. Dar n-am de gând să-l pun să alerge, vreau să-l am de prăsilă. Intenţionez să pun bazele celei mai mari crescătorii de cai de curse care a existat vreodată în ţara noastră. Mângâie coama calului şi-l chemă încetişor pe nume: Khartoum, Khartoum. Tonul lui trăda o sinceră afecţiune, la care animalul nu rămase indiferent. Woltz i se adresă lui Hagen: Ştii, sunt un bun călăreţ, deşi când m-am apucat de călărie aveam cincizeci de ani. Râse. Poate că vreuna din bunicile mele din Rusia a fost violată de un cazac şi port în vene sângele lui. Gâdilă pântecele lui Khartoum şi spuse cu sinceră admiraţie: Priveşte ce sex are. Mi-ar fi plăcut şi mie unul la fel.

Se înapoiară la conac să ia cina. La masă serveau trei chelneri aflaţi la ordinele unui majordom, faţa de masă era cusută cu fir de aur, iar tacâmurile erau din argint; în schimb, Hagen găsi mâncarea mediocră. Se vedea limpede că Woltz trăia singur şi nu punea mare preţ pe mâncare. Hagen aşteptă până când amândoi aprinseră câte o havană uriaşă, apoi îl întrebă pe Woltz:

— Ei, îi daţi lui Johnny rolul sau nu?

— Nu pot, răspunse Woltz. Nu-l pot distribui pe Johnny în filmul ăsta, chiar dacă aş vrea. Toate contractele au fost semnate, iar filmările încep săptămâna viitoare. Nu mai pot schimba nimic.

— Domnule Woltz, spuse Hagen, pierzându-şi răbdarea, avantajul de a trata cu o persoană influentă este acela că un asemenea pretext nu e valabil. Dumneavoastră

puteţi face tot ce poftiţi. Pufăi din trabuc. Nu credeţi că clientul meu îşi poate ţine făgăduiala?

— Cred că voi avea necazuri cu sindicaliştii, răspunse cu răceală Woltz. Mi-a telefonat javra aceea de Goff şi, după felul în care mi-a vorbit, n-ai zice că-i dau pe sub mână o sută de mii de dolari pe an. Sunt sigur că-l puteţi convinge pe nenorocitul ăla de actor să renunţe la heroină. Dar puţin îmi pasă şi, de altfel, îmi pot finanţa şi singur filmele. Pentru că nu-l înghit pe nemernicul ăla de Fontane. Spune-i şefului dumitale că nu-i pot face serviciul pe care mi-l cere, dar că e liber să apeleze la mine pentru orice altceva. Absolut orice.

Jigodie ticăloasă, îşi zise în gând Hagen. Atunci de ce mama dracului m-ai adus până aici? Producătorul avea ceva în minte.

— Am impresia că nu înţelegeţi situaţia, vorbi Hagen, cu răceală. Domnul Corleone este naşul lui Johnny Fontane. Aceasta este o relaţie foarte strânsă, cu caracter religios şi sacru. Woltz îşi plecă fruntea în semn de respect faţă de aluzia la religie. Italienii au o glumă, continuă Hagen. Cică viaţa e atât de grea, încât cineva are nevoie de doi taţi ca să-l ocrotească, de aceea există naşi. Cum tatăl lui Johnny a murit, domnul Corleone socoteşte că-i revine o răspundere şi mai mare. Cât despre propunerea de a apela din nou la dumneavoastră, domnul Corleone e o fire foarte susceptibilă. Niciodată nu cere o a doua favoare acolo unde a fost refuzat la prima.

Woltz ridică din umeri.

— Îmi pare rău. Răspunsul meu rămâne „nu”. Dar, dacă tot eşti aici, cât m-ar costa să rezolv conflictul de muncă? Plătesc bani gheaţă. Acum, pe loc.

Nedumerirea lui Hagen se risipi. Iată de ce pierdea Woltz atât timp cu el, deşi luase decizia să nu-i dea rolul lui Johnny. Nu exista nici o şansă de a-l face să se răzgândească. Woltz se simţea în siguranţă; nu se temea de puterea lui Don Corleone. Şi, fără îndoială, datorită relaţiilor lui politice la nivel naţional, datorită prieteniei cu directorul FBI, datorită imensei lui averi şi a puterii

absolute în industria filmului, nu se simţea ameninţat de Don Corleone. Orice om cu cap, deci şi Hagen, ar fi considerat că Woltz îşi estimase corect poziţia. Don nu-l putea atinge cu nimic, din moment ce se arăta dispus să-şi asume pierderile cu care s-ar fi soldat conflictul de muncă. O singură greşeală se strecurase în toată ecuaţia. Don Corleone îi făgăduise finului său că va obţine rolul şi, din câte ştia Hagen, Don Corleone nu-şi încălcase niciodată astfel de promisiuni.

— Vă prefaceţi cu bună-ştiinţă că nu mă înţelegeţi, răspunse Hagen, fără să ridice glasul. Încercaţi să mă faceţi complice la extorcare de bani. Domnul Corleone a promis doar că va pune o vorbă bună în legătură cu acest conflict de muncă, în semn de prietenie şi recunoştinţă pentru bunăvoinţa dumneavoastră faţă de finul lui. Un schimb prietenesc de favoruri, atât şi nimic mai mult. Văd, însă, că nu mă luaţi în serios. Eu, personal, consider că faceţi o greşeală.

Ca şi cum abia ar fi aşteptat acest moment, Woltz îşi dădu frâu liber furiei.

— Înţeleg perfect, se răsti el. E stilul Mafiei, nu-i aşa? Onctuoşi ca uleiul de măsline şi dulci ca mierea, când, de fapt, nu faceţi decât să ameninţaţi. Atunci dă-mi voie să ţi-o spun pe şleau. Johnny Fontane nu va obţine niciodată rolul, care i se potriveşte mănuşă. Prin el ar deveni un star de cinema. Ceea ce nu se va întâmpla în vecii vecilor, pentru că-l detest pe derbedeul ăsta comunist, pe care am să-l elimin din lumea cinematografului. Să-ţi spun şi motivul. Mi-a nenorocit una dintre cele mai valoroase protejate ale mele. Timp de cinci ani am pregătit-o pe fata asta, a luat lecţii de muzică, de dans, de actorie, am cheltuit sute de mii de dolari. Voiam să fac din ea mare vedetă. Am să-ţi vorbesc deschis, ca să-ţi arăt că nu sunt rău la suflet. Nu se reduce totul la dolari şi cenţi. Fata era frumoasă şi avea cel mai grozav fund pe care l-am văzut vreodată, or eu am avut parte de femei cât lumea. Era în stare să te stoarcă de vlagă ca o pompă. Şi vine Johnny, cu glasul lui numai lapte şi miere şi cu şarmul lui exotic, iar

tipa o şterge după el. A renunţat la tot, de m-a făcut de râsul lumii. Un om cu poziţia mea, domnule Hagen, nu-şi poate permite să ajungă de râsul lumii. Trebuie să-mi iau revanşa faţă de Johnny.

Pentru prima oară Woltz reuşise să-l uluiască pe Hagen. I se părea de neconceput ca un bărbat în toată firea să lase astfel de fleacuri să-i influenţeze judecata într-o problemă de afaceri şi încă una atât de importantă. În lumea lui Hagen, a clanului Corleone, frumuseţea fizică, atracţia sexuală a femeilor nu cântăreau câtuşi de puţin în chestiunile de afaceri. Ele ţineau de viaţa particulară, desigur cu excepţia căsătoriilor şi a cazurilor care implicau onoarea familială. Hagen decise să mai facă o ultimă încercare.

— Aveţi perfectă dreptate, domnule Woltz, spuse el. Dar oare sunt necazurile dumneavoastră chiar atât de importante? Am impresia că nu aţi înţeles cât de mult contează această mică favoare pentru clientul meu. Domnul Corleone l-a ţinut pe Johnny în braţe la botez. Când a murit tatăl băiatului, domnul Corleone şi-a asumat îndatoririle unui părinte; de altfel, i se şi spune „Naşul” de către toţi care îşi arată astfel respectul şi recunoştinţa pentru sprijinul acordat de el. Domnul Corleone nu-şi dezamăgeşte niciodată prietenii.

Woltz se ridică brusc în picioare.

— Te-am ascultat destul. Nu primesc ordine de la derbedei, eu îi comand pe ei. Dacă ridic receptorul telefonului de colo, ai să-ţi petreci noaptea la închisoare. Iar dacă gangsterul acela mafiot încearcă să-mi forţeze mâna, o să afle că eu nu-s un amărât de şef de orchestră. Da, cunosc şi povestea asta. Ascultă, domnul Corleone al dumitale o să dea de dracu’ cât ai clipi. Chiar de-ar fi să pun la bătaie toată influenţa de care mă bucur la Casa Albă.

Dobitocul! Dobitoc nenorocit! Cum dracu’ ajunsese să fie un pezzonovante? se cruci Hagen. Consilierul preşedintelui, directorul celui mai mare studio de film din lume. Zău că Don trebuia să investească în industria

filmului. Idiotul din faţa lui lua vorbele la valoarea lor sentimentală, de suprafaţă. Nu pricepuse aluzia.

— Mulţumesc pentru cină şi pentru această seară agreabilă, zise Hagen. M-aţi putea duce până la aeroport? Nu cred că rămân peste noapte. Zâmbi cu răceală către Woltz. Domnul Corleone e genul de persoană care insistă să primească veştile proaste fără întârziere.

În timp ce aştepta maşina între colonadele conacului scăldate în lumină, Hagen văzu două femei care se pregăteau să urce într-o limuzină lungă, deja parcată pe alee. Erau fetiţa cea frumoasă de doisprezece ani şi mama ei, pe care le văzuse în biroul lui Woltz în aceeaşi dimineaţă. Acum, gura delicat arcuită a fetiţei părea mânjită într-o pată groasă şi trandafirie. Ochii de culoarea mării erau înceţoşaţi, iar când coborî treptele către maşina cu portiera deschisă, picioarele ei lungi se poticniră ca cele ale unei iepe betege. Mama îşi sprijini copila, ajutând-o să urce în limuzină şi şoptindu-i îndemnuri şuierate. Femeia întoarse capul şi aruncă o privire fugară către Hagen, care citi în ochii ei o expresie arzătoare de triumf, ca de pasăre de pradă. În clipa următoare dispăru şi ea în interiorul limuzinei.

Vasăzică, de aceea nu fusese luat cu avionul de la Los Angeles, îşi spuse Hagen. Fata şi mama ei călătoriseră împreună cu producătorul. Ca atare, Woltz avusese suficient timp să se relaxeze înainte de cină şi să-şi facă mendrele cu fetiţa. Iar Johnny dorea să trăiască într-o astfel de lume? Atunci îi ura succes, la fel şi lui Woltz.

Paulie Gatto detesta treburile pripite, mai ales atunci când era vorba de violenţă. Îi plăcea să-şi facă planul dinainte. Iar o treabă ca cea din seara aceea, deşi o chestiune de rutină, putea da naştere la mari necazuri, în caz că cineva comitea vreo greşeală. Acum, sorbindu-şi berea, se uită în jurul său, urmărindu-i pe cei doi derbedei tineri cum se giugiuleau cu cele două târfuliţe de la bar.

Paulie Gatto cunoştea tot ce era de ştiut despre cei doi golani. Numele lor erau Jerry Wagner şi Kevin Moonan.

Amândoi aveau cam douăzeci de ani, erau arătoşi, cu părul castaniu, înalţi şi bine făcuţi. Amândoi urmau să plece din oraş peste două săptămâni, ca să meargă la colegiu, amândoi erau fiii unor politicieni influenţi, fapt care, ca şi admiterea la colegiu, îi scăpase până acum de încorporare. De asemenea, şi unul, şi celălalt fuseseră condamnaţi cu suspendare pentru acuzaţia de a o fi violat pe fiica lui Amerigo Bonasera. Jigodii ticăloase! îşi spuse Paulie Gatto. Scăpaseră de recrutare, încălcaseră sentinţa tribunalului bând la bar după miezul nopţii şi umblau după paraşute. Nişte huligani. Şi Paulie Gatto fusese respins la recrutare, pentru că medicul lui prezentase comisiei acte din care reieşea că pacientul respectiv, de sex masculin, rasă albă, în vârstă de douăzeci şi şase de ani, celibatar, fusese supus unor tratamente cu şocuri electrice pentru o boală psihică. Bineînţeles că nu era nimic adevărat, dar Paulie Gatto avea impresia că-şi câştigase cinstit scutirea de armată. Totul fusese aranjat de Clemenza, după ce Gatto „îşi făcuse botezul” în afacerile Familiei.

Tot Clemenza îl informase că treaba respectivă se cerea făcută rapid, înainte ca băieţii să plece la colegiu. De ce dracu’ neapărat la New York? se întrebă Gatto. Clemenza venea întotdeauna cu instrucţiuni, în loc să-i dea ordinul şi basta. Dacă cele două târfuliţe plecau împreună cu băieţii, iar avea să piardă noaptea de pomană.

O auzi pe una din fete râzând şi spunând:

— Nu eşti în toate minţile, Jerry? Nu merg în maşina ta. Nu vreau să sfârşesc la spital, ca cealaltă biată fată.

În tonul ei se ghicea o satisfacţie profundă şi dispreţuitoare. Pentru Gatto era suficient. Îşi termină berea şi ieşi pe strada pustie. Perfect. Era trecut de miezul nopţii. Nu se mai vedea lumină decât la un singur bar. Restul magazinelor erau închise. De maşina de poliţie care patrula prin zonă se ocupase Clemenza. Nu avea să mai treacă pe aici decât dacă era chemată şi, oricum, nu se va grăbi să ajungă.

Se sprijini de limuzina Chevy cu patru portiere. Pe bancheta din spate şedeau doi bărbaţi, aproape invizibili,

deşi foarte solizi.

— Umflaţi-i de cum ies din bar, le spuse Paulie.

Continua să fie de părere că totul fusese aranjat prea în pripă. Clemenza îi dăduse copii după fotografiile făcute de poliţie celor doi huligani şi-i destăinuise unde se duceau cei doi în fiecare seară să bea şi să agaţe fete de la bar. Paulie recrutase două dintre gorilele Familiei, cărora le arătase pe cei doi. Le dăduse şi instrucţiuni. Fără lovituri în moalele capului sau la ceafă, ca să elimine riscul unor accidente fatale. În rest, puteau proceda după bunul lor plac. Le dăduse un singur avertisment: „Dacă derbedeii ies din spital în mai puţin de o lună, vă întoarceţi la camioanele voastre”.

Cei doi coloşi coborâră din limuzină. Amândoi erau foşti boxeri, care nu reuşiseră niciodată să depăşească nivelul micilor cluburi şi cărora Sonny Corleone le aranjase câte o mică afacere cămătărească, astfel încât să-şi poată câştiga pâinea cinstit. Bineînţeles, amândoi ardeau de nerăbdare să-şi arate recunoştinţa.

Când Jerry Wagner şi Kevin Moonan ieşiră din bar, fuseseră victime sigure. Provocările fetei din bar le zgândăriseră orgoliul de adolescenţi. Sprijinindu-se de aripa limuzinei, Paulie Gatto le strigă, râzând batjocoritor:

— Hei, Casanova, ţi-au cam dat cu şutul pipiţele alea!

Cei doi tineri se întoarseră spre el în culmea încântării. Paulie Gatto părea exact omul pe care să-şi descarce năduful. Cu figura lui de nevăstuică, scund, firav, mai făcea şi pe deşteptul. Se năpustiră imediat asupra lui, dar, în aceeaşi clipă, se treziră cu braţele imobilizate de către doi bărbaţi care-i înşfăcaseră pe la spate. Într-o secundă Paulie Gatto îşi trase pe mâna dreaptă un box de alamă special confecţionat, cu ţepi de fier lungi de aproape doi centimetri. Se încadrase perfect în timp, exersa într-o sală de gimnastică de trei ori pe săptămână. Îl izbi pe Wagner drept în nas. Cel care-l ţinea pe tânăr îl săltă de la pământ şi Paulie îşi făcu vânt şi-i arse un upercut în testiculele astfel expuse şi lipsite de apărare. Wagner se muie ca o cârpă, iar gorila îi dădu drumul. Totul durase

numai şase secunde.

Acum amândoi îşi îndreptară atenţia spre Kevin Moonan care încerca să strige după ajutor. Matahala care-l imobilizase pe la spate îl ţinea fără efort, cu un singur braţ uriaş şi musculos. Cu cealaltă mână îl apucă de gât, înăbuşind orice sunet.

Paulie Gatto sări în maşină şi porni motorul. Cei doi coloşi dădeau în Moonan ca în sacul cu nisip. Îl loveau cu un sânge rece înfricoşător, ca şi cum ar fi avut la dispoziţie tot timpul din lume. Nu-l pocneau în grabă, ci rar şi sacadat, cu toată puterea trupurilor lor masive. Fiecare lovitură făcea să se despice carnea cu un plesnet. Gatto aruncă o privire la obrazul lui Moonan. Era de nerecunoscut. Cei doi boxeri îl lăsară zăcând pe trotuar şi-şi îndreptară atenţia spre Wagner. Acesta încercă să se ridice în picioare, începând să strige după ajutor. Cineva ieşi din bar, aşa că cele două gorile se văzură nevoite să se grăbească. Îl îngenuncheară pe Wagner sub o ploaie de lovituri. Unul din cei doi coloşi îi prinse braţul şi i-l răsuci, apoi îl izbi în şira spinării. Se auzi o trosnitură şi urletul de durere al lui Wagner făcu să se deschidă ferestrele pe toată lungimea străzii. Cei doi lucrară foarte repede. Unul din ei îl susţinu pe Wagner, prinzându-l de cap cu amândouă mâinile, ca într-o menghină. Celălalt îşi repezi pumnul uriaş în ţinta imobilizată. Din bar îşi făcură apariţia mai multe persoane, dar nimeni nu îndrăzni să intervină. Atunci Paulie Gatto le strigă:

— De ajuns! Să mergem!

Cei doi săriră în limuzină şi Paulie Gatto demară în trombă. Unii aveau să dea descrierea maşinii şi numărul de înmatriculare, dar, oricum, nu conta. Era un număr furat, de California, iar în New York existau o sută de mii de limuzine negre marca Chevy.

CAPITOLUL 2

Tom Hagen se duse la biroul său avocaţial din oraş, joi dimineaţă. Intenţiona să rezolve toate actele restante, ca să fie liber pentru întâlnirea de vineri cu Virgil Sollozzo. O întâlnire atât de importantă, încât Tom îi solicitase lui

Don o seară întreagă de discuţii, ca să se pregătească în vederea propunerii de afaceri pe care ştiau că Sollozzo le-o va face. Hagen voia să-şi rezolve toate mărunţişurile, ca să se poată duce cu mintea limpede la acea întâlnire pregătitoare. Don nu păruse surprins că Hagen se întorsese din California marţi noapte, nici când îi relatase rezultatul negocierilor sale cu Woltz. Îl pusese pe Hagen să-i repete fiecare amănunt şi se strâmbase dezgustat auzind de fetiţa cea frumoasă şi de mama ei. Murmurase *infamita* cel mai puternic cuvânt de indignare. Apoi îi pusese lui Hagen o ultimă întrebare:

— Omul acesta chiar are boaşe?

Hagen chibzuise la semnificaţia întrebării lui Don. În decursul anilor, învăţase că valorile lui Don erau atât de diferite de cele ale majorităţii oamenilor, încât şi cuvintele lui puteau ascunde alt sens. Avea Woltz caracter? Avea o voinţă puternică? Cu siguranţă că da, dar nu asta îl întrebase Don. Avea producătorul curajul de a nu se lăsa indus în eroare? Avea voinţa necesară ca să suporte o întârziere a filmării, consecinţa unei mari pierderi financiare şi a demascării marii lui vedete ca fiind toxicoman? Din nou răspunsul era afirmativ. Însă Don nu se referise nici la asta. În cele din urmă, Hagen îşi traduse în gând sensul corect al întrebării. Avea Jack Woltz curajul de a risca totul, de a pierde *totul* de dragul unui principiu, al onoarei, al răzbunării?

Hagen zâmbise. Rareori i se întâmpla, dar, de astă-dată, nu rezistase tentaţiei de a glumi cu Don.

— Vrei să ştii dacă-i sicilian.

Don încuviinţase încântat, apreciind măgulitoarea vorbă de duh şi adevărul pe care-l cuprindea.

— Ei bine, nu! răspunsese Hagen.

Asta fusese tot. Don chibzuise asupra problemei până a doua zi. Miercuri după-amiază îl chemase pe Hagen la el acasă şi-i dăduse instrucţiuni. Acestea ocupaseră tot restul zilei de muncă a lui Hagen, lăsându-l mut de admiraţie. Pentru el nu mai exista nici o îndoială că Don rezolvase problema şi că Woltz avea să telefoneze chiar în acea

dimineaţă cu vestea că Johnny Fontane primise rolul principal din noul film de război.

În acel moment sunase într-adevăr telefonul, însă era Amerigo Bonasera. Glasul antreprenorului tremura de recunoştinţă. Îl rugase pe Hagen să-l asigure pe Don de eterna sa prietenie. Don nu trebuia decât să-i dea un semn. El, Amerigo Bonasera, îşi va da şi viaţa pentru binecuvântatul său Naş. Hagen îl asigurase că-i va transmite lui Don mesajul.

Ziarul *Daily News* publicase pe pagina din mijloc un grupaj cu Jerry Wagner şi Kevin Moonan zăcând pe stradă. Fotografiile înfăţişau cu măiestrie imaginile cele mai înfricoşătoare; amândoi tinerii erau doar nişte mase însângerate amintind vag de două fiinţe omeneşti. În mod miraculos, relata *Daily News,* amândoi scăpaseră cu viaţă, deşi aveau să rămână în spital luni întregi, rănile necesitând intervenţii de chirurgie reparatorie. Hagen îşi notă să-i spună lui Clemenza că Paulie Gatto trebuia răsplătit cumva. Omul părea să ştie meserie.

În următoarele trei ore, Hagen lucră rapid şi eficient, centralizând rapoarte referitoare la compania imobiliară a lui Don, la firma importatoare de ulei de măsline şi la cea de construcţii. Nici una din ele n-o ducea prea grozav, dar acum, că se încheiase războiul, toate aveau să producă bani buni. Aproape uitase de problema lui Johnny, când secretara îl anunţă că-l căuta cineva din California. Anticipând cu satisfacţie convorbirea, luă receptorul şi răspunse:

— Hagen la telefon.

Vocea de la celălalt capăt al firului era de nerecunoscut, încărcată de patimă şi ură.

— Ticălos blestemat! urlă Woltz. Am să te vâr la puşcărie pe o sută de ani! Am să-mi cheltuiesc toţi banii ca să pun laba pe tine. Am să-i smulg boaşele lui Johnny Fontane, m-ai auzit, macaronar împuţit?

— Sunt neamţ irlandez, răspunse cu candoare Hagen.

Se aşternu o lungă tăcere, apoi se auzi păcănitul receptorului trântit în furcă. Woltz nu rostise nici măcar un

singur cuvânt de ameninţare la adresa lui Don Corleone. Geniul îşi avea răsplata lui.

Jack Woltz dormea întotdeauna singur. Avea un pat uriaş, cât pentru zece persoane, şi un dormitor suficient de spaţios ca să fie decorul de film al unei săli de bal, dar, de la moartea soţiei, survenită cu zece ani în urmă, dormea singur. Asta nu însemna că renunţase la femei. În ciuda vârstei, rămânea un bărbat viguros, numai că acum îl excitau numai fetiţele şi învăţase că doar câteva ore pe seară erau tot ce-i mai îngăduiau vlaga trupească şi răbdarea.

În această dimineaţă de joi, fără un motiv anume, se trezi devreme. Lumina zorilor făcea ca dormitorul să pară la fel de ceţos ca o câmpie învăluită în aburi. Departe, la piciorul patului, desluşi o formă cunoscută şi Woltz se sprijini în coate ca să vadă mai bine. Forma aducea cu capul unui cal. Încă ameţit, Woltz întinse mâna şi aprinse veioza.

Şocul priveliştii îi dădu o senzaţie de leşin. Parcă izbit în piept de un baros, inima îi zvâcni nebuneşte şi îl năpădi un val de greaţă. Vomită pe pătura miţoasă.

Despărţit de trup, capul negru şi mătăsos al renumitului armăsar Khartoum stătea înţepenit într-o baltă de sânge închegat. Se vedeau tendoanele albe şi elastice. Botul era acoperit de spumă şi ochii mari cât merele, care cândva sclipeau ca aurul, erau acum pătaţi de sânge închegat, ca nişte fructe putrezite. Pe Woltz îl cuprinse o spaimă de-a dreptul animalică. Spaima îl făcu să urle după servitori şi tot spaima îl determină să invoce numele lui Hagen, potopindu-l cu ameninţări scăpate de sub control. Delirul lui de om nebun îl alarmă pe majordom, care-i chemă pe medicul personal al lui Woltz şi pe adjunctul său de la studio. Dar până să sosească cei doi, Woltz îşi revenise.

Suferise un şoc puternic. Ce fel de om era acela care putea nimici un animal în valoare de şase sute de mii de dolari? Fără nici un avertisment.

Fără nici o negociere care să ducă la contramandarea faptei sau a ordinului de îndeplinire a ei. Cruzimea, indiferenţa faţă de orice fel de valori trădau un om care se socotea a fi el însuşi legea, de nu chiar Dumnezeu. Şi totodată, un om a cărui voinţă era dublată de o asemenea putere şi şiretenie, încât paza de la grajduri nu valorase nici doi bani. Între timp, Woltz aflase că trupul armăsarului fusese, fără îndoială, târât afară din grajd şi abia pe urmă cineva îi retezase, fără grabă, capul uriaş şi triunghiular, folosindu-se de o secure. Paznicii din tura de noapte declarau că nu auziseră nimic. Lui Woltz i se părea cu neputinţă. Puteau fi făcuţi să vorbească. Fuseseră mituiţi şi puteau fi siliţi să spună cine le dăduse banii.

Woltz nu era prost, ci doar un egoist fără margini. Făcuse greşeala să-şi închipuie că puterea pe care o deţinea în lumea lui era mai mare decât puterea lui Don Corleone. Pur şi simplu, fusese nevoie de o dovadă că lucrurile nu stăteau aşa. Înţelesese mesajul. Şi anume, că, în ciuda bogăţiei sale, în ciuda tuturor relaţiilor cu preşedintele Statelor Unite, în ciuda mult trâmbiţatei prietenii cu directorul FBI, un obscur importator italian de ulei de măsline şi-ar putea trimite oamenii ca să-l ucidă. Chiar aşa, să-l ucidă! Şi asta pentru că refuza să-i dea lui Johnny Fontane un rol pe care acesta şi-l dorea. Era de necrezut. Oamenii nu aveau nici un drept să acţioneze astfel. Altminteri, lumea ar fi încetat să mai existe. Era o nebunie. Însemna că nu poţi face ce vrei cu propriii tăi bani, cu companiile pe care le deţii, cu puterea de a da ordine. Era de zece ori mai rău decât în comunism. Răul acesta trebuia stârpit. Nu trebuia îngăduit cu nici un chip.

Woltz îl lăsă pe doctor să-i administreze un sedativ foarte uşor. Medicamentul îl ajută să se calmeze şi să judece raţional. Ceea ce-l şocase în primul rând fusese indiferenţa cu care omul acela, Corleone, ordonase uciderea unui cal cunoscut în toată lumea şi valorând şase sute de mii de dolari. Şase sute de mii de dolari! Şi asta numai pentru început! Woltz fu scuturat de un fior. Se gândi la existenţa pe care şi-o făurise. Era bogat. Putea

avea cele mai frumoase femei din lume numai la un semn al mâinii şi o promisiune de contract. Era primit de regi şi de regine. Ducea o viaţă la fel de perfectă pe cât îi permiteau banii şi puterea. Era o nebunie să rişte toate acestea numai dintr-un simplu capriciu. Poate reuşea să ajungă la Corleone. Care era pedeapsa dată de lege pentru uciderea unui cal? Râse ca un dement, sub privirile neliniştite ale medicului şi ale servitorilor. Pe urmă îl săgetă alt gând. Va ajunge de râsul întregii Californii, numai pentru că cineva îi sfidase puterea cu atâta aroganţă. Argumentul se dovedi hotărâtor. La fel şi gândul că poate, poate totuşi nu va fi ucis. Poate că-i rezervau ceva mai subtil şi mai chinuitor.

Woltz dădu dispoziţiile necesare. Oamenii săi cei mai de încredere trecură la acţiune. Servitorii şi medicul fură puşi să jure că vor păstra secretul, altfel urma să-şi atragă asupra lor duşmănia de moarte a lui Woltz şi a studioului. Presa fu înştiinţată că armăsarul de curse Khartoum murise în urma unei boli contractate în cursul transportului cu vaporul din Anglia. Woltz dădu ordin ca rămăşiţele calului să fie îngropate într-un loc tăinuit, de pe domeniul său.

Şase ore mai târziu, Johnny Fontane primea un telefon de la directorul executiv al filmului, care-l anunţa să se prezinte la lucru în lunea următoare.

În aceeaşi seară, Hagen se duse acasă la Don ca să se pregătească în vederea importantei întâlniri de a doua zi cu Virgil Sollozzo. Don îi ceruse fiului său cel mare să fie de faţă, iar Sonny Corleone, cu chipul lui de Cupidon primitiv, marcat de oboseală, sorbea dintr-un pahar cu apă. Probabil că încă o mai regulează pe domnişoara de onoare, îşi zise Hagen. Altă belea.

Don Corleone se instală într-un fotoliu, pufăind din trabucul său Di Nobili. Hagen păstra în birou o cutie pentru el. Încercase să-l convingă pe Don să treacă pe havane, dar acesta pretinsese că-i dădeau dureri de gât.

— Ştim tot ce e necesar să ştim? întrebă Don.

Hagen îşi deschise mapa cu însemnări.

Acestea nu erau nicidecum incriminatorii, ci simple notiţe ştiute doar de el, ca să fie sigur că nu va omite nici un detaliu important.

— Sollozzo vine să ne ceară sprijinul, spuse Hagen. Va solicita Familiei să contribuie cu cel puţin un milion de dolari şi să garanteze o oarecare imunitate în faţa legii. În schimb, vom primi o cotă parte din afacere, nu se ştie cât anume. Sollozzo e susţinut de Familia Tattaglia, care ar putea fi şi ea implicată în afacere. Aceasta constă în narcotice. Sollozzo are legături în Turcia, unde se cultivă maci. De acolo importă drogurile în Sicilia. Fără probleme. În Sicilia dispune de o fabrică unde le transformă în heroină. La o adică, dacă e nevoie, are şi posibilitatea de a transforma heroina în morfină sau invers. Se pare însă că fabrica de procesare din Sicilia e protejată din toate punctele de vedere. Singura problemă e introducerea drogurilor în America şi comercializarea lor. De asemenea, capitalul iniţial. Un milion de dolari bani gheaţă nu se găsesc pe toate drumurile. Hagen remarcă grimasa de pe chipul lui Don Corleone. Bătrânul detesta înfloriturile inutile în chestiunile legate de afaceri. Se grăbi să continue: Sollozzo e poreclit Turcul. Din două motive. A petrecut mult timp în Turcia şi se presupune că nevastă-sa ar fi turcoaică, la fel şi copiii. Doi. Se zice că mânuieşte cu mare îndemânare cuţitul sau, cel puţin, îl mânuia în tinereţe. Dar numai în probleme de afaceri şi numai din motive bine întemeiate. E un om foarte competent şi nu cunoaşte alt şef decât pe sine însuşi. Are cazier, a făcut puşcărie în două rânduri, în Italia şi în Statele Unite, şi este cunoscut de autorităţi ca traficant de droguri. Pentru noi asta ar fi un avantaj. Înseamnă că niciodată nu va depune mărturie, pentru că el conduce acţiunea şi, bineînţeles, din pricina cazierului. E căsătorit şi cu o americancă, de la care are trei copii; e un bun familist. E dispus să ispăşească şi o condamnare pe nedrept, atât timp cât i se asigură banii pentru întreţinerea familiei.

Don pufăi din trabuc şi întrebă:

— Tu ce părere ai, Santino?

Hagen ştia dinainte ce va spune Sonny. Fiul cel mare detesta să fie la ordinele tatălui său. Îşi dorea o operaţiune de amploare pe cont propriu. Aceasta era exact ce-i trebuia.

Sonny trase un gât zdravăn de scotch.

— Praful ăsta alb valorează o groază de bani, zise el. Dar ar putea fi şi riscant. Unii ar putea ajunge după gratii pentru douăzeci de ani. Cred că, dacă am reuşi să ne ţinem deoparte în chestiunea livrării, mărginindu-ne la protecţie şi la finanţare, ideea n-ar fi tocmai rea.

Hagen îi aruncă o privire aprobatoare. Îşi jucase bine cărţile. Mizase clar pe aspectul cel mai favorabil lui.

Don pufăi iarăşi din trabuc.

— Dar tu, Tom? Tu ce crezi?

Hagen îşi adună tot curajul, decis să fie cât se poate de direct. Ajunsese deja la concluzia că Don va refuza propunerea lui Sollozzo. Dar partea proastă Hagen nu avea nici o îndoială era că trăia una dintre rarele ocazii când Don nu chibzuise lucrurile până la capăt. Nu vedea situaţia în perspectivă.

— Continuă, Tom! îl îndemnă Don pe un ton încurajator. Nici chiar un *Consigliori* sicilian nu-i întotdeauna de acord cu şeful.

Râseră cu toţii.

— Cred că ar trebui să accepţi, vorbi Hagen. Motivele sunt clare şi dumneata le ştii. Dar cel mai important e următorul: în principiu, drogurile aduc mai mulţi bani decât orice alt tip de afaceri. Dacă nu ne implicăm noi, o va face altcineva, poate Familia Tattaglia. Cu câştigurile obţinute, vor putea cumpăra mai mulţi poliţişti şi mai multă influenţă politică. Familia lor va deveni mai puternică decât clanul Corleone. Într-un târziu vor începe prigoana împotriva noastră, să ne deposedeze de tot ce avem. Exact ca în cazul statelor. Dacă ei se înarmează, trebuie să ne înarmăm şi noi. Dacă ei îşi sporesc puterea economică, devin o ameninţare pentru familia noastră. În prezent noi controlăm jocurile de noroc

şi sindicatele, or în momentul de faţă acestea sunt cele mai rentabile investiţii. Dar cred că drogurile sunt de viitor. Cred că trebuie să punem mâna pe o parte din afacere, altfel riscăm să pierdem tot ce avem. Nu imediat, dar poate peste zece ani.

Don părea extrem de impresionat. Pufăi din trabuc şi murmură:

— Sigur că da, acesta-i lucrul cel mai important. Oftă şi se ridică în picioare. La ce oră trebuie să ne întâlnim mâine cu păgânul ăla?

— Va fi aici la ora zece dimineaţa, răspunse Hagen plin de speranţă.

Poate că Don avea totuşi să accepte.

— Vreau să fiţi de faţă amândoi, spuse Don. Se întinse şi-şi luă fiul de braţ. Santino, odihneşte-te şi tu puţin la noapte, arăţi ca o sperietoare. Ai grijă de tine, tinereţea nu durează o veşnicie.

Încurajat de acest semn de grijă părintească, Sonny îi puse întrebarea pe care Hagen nu îndrăznise s-o rostească.

— Tată, care va fi răspunsul dumitale?

Don Corleone zâmbi:

— De unde vrei să ştiu, până nu aud procentele şi alte amănunte? În plus, trebuie să chibzuiesc pe îndelete la sfatul pe care l-am primit în seara asta. La urma urmei, nu-mi stă în fire să acţionez pripit. În clipa în care ieşea pe uşă, i se adresă lui Hagen voit nepăsător: Scrie în însemnările tale că înainte de război Turcul a făcut bani din prostituţie? Lucru pe care-l ştie foarte bine şi Familia Tattaglia. Notează-ţi, să nu uiţi.

În tonul lui Don se ghicea o undă de ironie, şi Hagen se înroşi la faţă. Înadins nu adusese în discuţie amănuntul; considerase pe bună dreptate că nu avea nici o relevanţă, în schimb se temuse că ar fi putut influenţa decizia lui Don. Bătrânul era extrem de strict în privinţa moralităţii.

Virgil Sollozzo, poreclit „Turcul”, era un bărbat bine clădit, de statură mijlocie, cu obrazul negricios, putând fi

luat cu adevărat drept turc. Avea un nas ca un iatagan şi ochi negri, plini de cruzime. De asemenea, persoana lui avea un aer demn şi impresionant.

Sonny Corleone îl întâmpină la uşă şi-l conduse în birou, unde aşteptau Don şi Hagen. Hagen îşi zise că nu văzuse în viaţa lui un om cu o înfăţişare atât de periculoasă, cu excepţia lui Luca Brasi.

Toţi îşi strânseră mâinile, politicoşi. Dacă vreodată mă întreabă Don dacă omul acesta are boaşe, voi fi nevoit să răspund că da, se gândi Hagen. Niciodată nu întâlnise atâta forţă într-un singur om. Nici măcar la Don. De fapt, Don era pus într-o netă inferioritate. Salutul său fusese prea simplu şi puţin provincial.

Sollozzo intră imediat în subiect. Era vorba despre droguri. Totul fusese deja pus la punct. Unele plantaţii de maci îi furnizau anual anumite cantităţi. Avea în Franţa o fabrică sigură, care producea morfină, în Sicilia deţinea o altă fabrică, absolut sigură şi ea, pentru producerea heroinei. Introducerea narcoticelor în ambele ţări era cât se poate de sigură pentru astfel de operaţiuni. Pătrunderea în Statele Unite avea să comporte pierderi de circa cinci la sută, întrucât agenţii FBI erau incoruptibili, după cum ştiau amândoi. Însă profiturile vor fi imense, iar riscurile inexistente.

— Atunci de ce vii la mine? întrebă politicos Don. Cum se face că merit atâta generozitate?

Chipul întunecat al lui Sollozzo rămase impasibil.

— Am nevoie de două milioane de dolari bani gheaţă, răspunse el. În al doilea rând, la fel de important, îmi trebuie un om care să aibă prieteni influenţi în posturi-cheie. În decursul anilor, o parte din cărăuşii mei vor fi depistaţi. E inevitabil. Nici unul dintre ei nu va avea cazier, îţi promit. Prin urmare, va fi logic ca judecătorii să le dea sentinţe uşoare. Am nevoie de un prieten care să-mi poată garanta că, dacă oamenii mei dau de necaz, nu vor petrece mai mult de un an-doi în închisoare. În acest caz, nu vor vorbi. Dar, dacă primesc zece sau douăzeci de ani, atunci cine ştie? Pe lumea asta există mulţi oameni slabi de înger.

Pot ciripi, pot pune în pericol persoane, mai importante. Protecţia în faţa legii e obligatorie. Don Corleone, am auzit că dumneata ai la degetul mic tot atâţia judecători câte monede de argint în buzunarul unui lustragiu.

Don Corleone nu se obosi să confirme complimentul.

— Ce procent primeşte Familia mea? întrebă el.

Ochii lui Sollozzo scânteiară.

— Cincizeci la sută, răspunse el. Tăcu, apoi urmă cu glas aproape mângâietor: în primul an partea dumitale va fi de trei sau patru milioane de dolari. Ulterior va creşte.

— Care-i procentul Familiei Tattaglia? se interesă Don Corleone.

Pentru prima oară Sollozzo păru neliniştit:

— Vor primi o parte din ce-mi revine mie. Am nevoie de ajutor la aceste operaţiuni.

— Aşadar, reluă Don Corleone, eu primesc cincizeci la sută numai pentru finanţare şi protecţie în faţa legii. Nu trebuie să-mi fac griji în privinţa desfăşurării operaţiunilor, asta vrei, de fapt, să-mi spui?

Sollozzo încuviinţă din cap:

— Dacă dumneata consideri că două milioane de dolari bani gheaţă reprezintă o „simplă finanţare”, atunci te felicit, Don Corleone.

— Am acceptat să te întâlnesc datorită respectului pe care-l port Familiei Tattaglia şi fiindcă am auzit că eşti un om serios, demn la rândul lui de tot respectul, răspunse liniştit Don. Sunt silit să te refuz, însă trebuie să-ţi explic motivele mele. Profiturile în afacerea pe care mi-o propui sunt uriaşe, dar la fel sunt şi riscurile. Implicarea în operaţiunea dumitale ar putea dăuna celorlalte interese ale mele. E adevărat că am foarte mulţi prieteni în politică, dar ei nu mi-ar mai fi la fel de buni amici dacă m-aş ocupa de droguri în loc de jocuri de noroc. Toţi socotesc că jocurile de noroc sunt un viciu inofensiv, la fel ca băutura, în schimb consideră drogurile o afacere murdară. Nu, nu protesta. E opinia lor, nu a mea. Pe mine nu mă interesează modul în care cineva îşi câştigă existenţa. Ceea ce vreau să-ţi spun e că afacerea dumitale e prea

riscantă. În ultimii zece ani toţi membrii Familiei mele au trăit bine, feriţi de pericole şi de necazuri. Nu le pot periclita viaţa şi existenţa din lăcomie.

Singurul semn de dezamăgire al lui Sollozzo fu o privire scurtă de jur-împrejurul încăperii, ca şi cum ar fi sperat ca Hagen sau Sonny să-l susţină. Apoi întrebă:

— Te îngrijorează soarta celor două milioane?

Don zâmbi cu răceală.

— Nu, răspunse el.

Sollozzo mai făcu o încercare:

— Familia Tattaglia va garanta şi investiţia dumitale.

În acel moment Sonny Corleone făcu o greşeală de neiertat de judecată şi tactică.

— Familia Tattaglia, se grăbi el să întrebe, ne garantează rambursarea investiţiilor, fără să ne perceapă nici un comision?

Hagen rămase îngrozit de gafă. Văzu cum Don înlemneşte, privindu-şi cu asprime fiul, care încremenise nedumerit şi disperat. Ochii lui Sollozzo scânteiară din nou, de astă-dată de satisfacţie. Descoperise o fisură în fortăreaţa lui Don. Când Don vorbi din nou, vocea lui lăsă să se înţeleagă că nu acorda nici o atenţie incidentului.

— Tinerii sunt lacomi, zise el. Iar în zilele noastre nu ştiu nici să se poarte. Îi întrerup pe cei mai vârstnici decât ei. Se amestecă unde nu le fierbe oala. Totuşi, am o slăbiciune pentru fiii mei şi i-am răsfăţat. După cum se vede. Domnule Sollozzo, refuzul meu e categoric. Dă-mi voie să-ţi spun că îţi urez noroc în afacerile dumitale. Nu se interferează în nici un chip cu ale mele. Regret că am fost nevoit să te dezamăgesc.

Sollozzo se înclină, strânse mâna lui Don şi îl urmă pe Hagen până la maşina care aştepta afară. Îşi luă rămas-bun de la Hagen, cu chipul lipsit de orice expresie.

Când Tom se înapoie în birou, Don Corleone îl întrebă:

— Ce părere ţi-a făcut omul acesta?

— E sicilian, răspunse sec Hagen.

Don încuviinţă din cap, cu un aer gânditor. Apoi se

întoarse către fiul său şi-i spuse cu blândeţe:

— Santino, niciodată nu lăsa pe cineva din afara Familiei să afle ce gândeşti. Să nu ştie nici ce ai sub unghii. Am impresia că ţi-a cam slăbit judecata din pricina zbenguielilor cu fata aceea. Încetează cu prostiile şi concentrează-ţi atenţia asupra afacerilor. Iar acum, dispari din faţa mea.

Hagen remarcă surpriza de pe chipul lui Sonny, apoi mânia la auzul reproşului făcut de tatăl său. Oare chiar îşi închipuia că Don nu avea habar de legătura lui? se întrebă Hagen. Şi chiar nu-şi dădea seama ce greşeală gravă comisese în această dimineaţă? Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci Hagen îşi dorea să nu ajungă niciodată *Consigliori* al lui Don Santino Corleone.

Don Corleone aşteptă până când Sonny ieşi din birou. Atunci se lăsă pe spate în fotoliul său de piele, făcând brusc semn că dorea de băut. Hagen îi umplu un pahar cu lichior de anason. Don ridică ochii către el.

— Trimite-l la mine pe Luca Brasi, ordonă el.

Trei luni mai târziu, Hagen se grăbea să termine de rezolvat hârtiile în biroul său din oraş, sperând să poată pleca mai devreme, ca să facă ceva cumpărături pentru soţie şi pentru copii. Îl întrerupse un telefon venit din partea lui Johnny Fontane, care nu-şi mai încăpea în piele de fericire. Filmările se încheiaseră, primele probe ce-or fi fost acelea, îşi zise Hagen erau nemaipomenite. Cu ocazia Crăciunului, voia să-i trimită lui Don un dar care să-l lase mut de uimire. L-ar fi adus el în persoană, dar mai avea câte ceva de lucru la film. Era nevoit să rămână pe Coasta de Vest. Hagen încercă să-şi ascundă nerăbdarea. Farmecul lui Johnny Fontane nu avusese niciodată prea mare priză la el. În schimb, îi stârnise curiozitatea.

— Despre ce e vorba? întrebă el.

Johnny Fontane chicoti şi răspunse:

— Nu pot să-ţi spun, asta-i frumuseţea la un dar de Crăciun.

Hagen îşi pierdu imediat tot interesul şi, în cele din

urmă, reuşi, cât se poate de politicos, să încheie convorbirea.

După zece minute, secretara îl anunţă că îl căuta la telefon Connie Corleone, care dorea să-i vorbească. Hagen oftă. Ca fată, Connie fusese simpatică, dar ca femeie măritată era o pacoste. Se plângea mereu de soţul ei. Tot timpul se ducea acasă să-şi viziteze mama, rămânând cu ea două-trei zile. Carlo Rizzi se dovedea a fi un ratat. I se dăduse în grijă o mică afacere rentabilă, pe care o ducea de râpă. În plus, se ţinea de beţii, de femei, de jocuri de noroc şi din când în când îşi bătea nevasta. Connie nu pomenise familiei despre acest lucru, însă îi povestise lui Hagen. Tom se întrebă ce necaz avea să-i mai destăinuiască.

Dar atmosfera Crăciunului părea să-i fi ridicat moralul. Pur şi simplu, voia să-l întrebe pe Hagen ce şi-ar fi dorit tatăl ei ca dar de Crăciun. Acelaşi lucru pentru Sonny, Fred şi Mike. Se gândise deja ce să-i cumpere mamei. Hagen îi dădu câteva sugestii, pe care ea le respinse în totalitate, socotindu-le nişte bazaconii. În cele din urmă, îl lăsă în pace.

Când telefonul sună din nou, Hagen îşi aruncă hârtiile la coş. Dracu’ să le ia! Se hotărî să plece. Totuşi, nici o clipă nu-i trecu prin minte să nu răspundă la apel. Când secretara îi spuse că era Michael Corleone, Tom luă receptorul cu plăcere. Întotdeauna îl simpatizase pe Mike.

— Tom, începu Michael Corleone. Mâine vin în oraş cu Kay. Înainte de Crăciun vreau să-i spun tatei un lucru important. E acasă mâine seară?

— Sigur că da, răspunse Hagen. Nu pleacă din oraş până după Crăciun. Te pot ajuta cu ceva?

Michael era la fel de scump la vorbă ca şi tatăl său.

— Nu, răspunse el. Probabil că ne vom vedea de Crăciun, toată lumea va fi la Long Beach, aşa-i?

— Da, răspunse Hagen.

Îl amuza că Michael închisese telefonul fără să mai discute alte nimicuri.

Îi spuse secretarei s-o sune pe soţia lui şi să-i spună

că el va ajunge acasă ceva mai târziu, dar că o ruga să-i pregătească ceva pentru cină. Ieşind din clădire, se îndreptă cu paşi grăbiţi spre Macy's. Cineva îi tăie calea. Era Sollozzo.

Sollozzo îl luă de braţ şi-i spuse liniştit:

— Nu te speria, nu vreau decât să stăm de vorbă. O maşină parcată la bordură îşi deschise brusc portiera. Urcă, îi zise grăbit Sollozzo. Avem de discutat.

Hagen îşi smulse braţul din strânsoare. Încă nu era alarmat, ci doar agasat.

— N-am timp, spuse el.

În aceeaşi clipă, doi bărbaţi veniră pe la spate. Hagen simţi cum i se moaie brusc picioarele.

— Urcă în maşină, repetă încet Sollozzo. Dacă voiam să te ucid, la ora asta erai mort de mult. Ai încredere în mine.

Fără să aibă încredere în el nici cât negru sub unghie, Hagen urcă în maşină.

Michael Corleone îl minţise pe Hagen. Se afla deja la New York şi sunase dintr-o cameră a hotelului Pennsylvania, aflat la mai puţin de zece cvartale depărtare. Când puse receptorul în furcă, Kay Adams îşi stinse ţigara şi spuse:

— Mare mincinos mai eşti, Mike.

Michael se aşează pe pat alături de ea.

— Numai de dragul tău, iubita mea. Dacă le-aş spune alor mei că suntem în oraş, ar trebui să mergem numaidecât la ei. Ca atare, în seara asta n-am mai putea ieşi să luăm masa în oraş, n-am mai putea merge la teatru şi n-am mai putea face dragoste. Nu în casa tatălui meu şi nu atât timp cât nu suntem căsătoriţi.

O înlănţui cu braţele şi o sărută cu tandreţe pe gură. Avea buzele dulci, şi Michael o culcă încet pe pat. Ea închise ochii, aşteptând să facă dragoste cu el, iar Michael simţi cum îl inundă un val de fericire. Petrecuse anii de război luptând în Pacific şi în insulele acelea blestemate, unde visase la o fată ca Kay Adams. La o frumuseţe ca a ei.

La un trup auriu şi delicat, cu pielea albă ca laptele şi vibrând de pasiune. Ea deschise ochii şi-i trase capul înspre ea ca să-l sărute. Făcură dragoste până când veni momentul să meargă în oraş şi la teatru.

După cină se plimbară prin faţa magazinelor luminate strălucitor şi pline de cumpărători în preajma sărbătorilor.

— Ce dar să-ţi fac de Crăciun? o întrebă Michael.

Kay se lipi de trupul lui.

— Numai pe tine, răspunse ea. Crezi că tatăl tău mă va accepta?

— Nu asta e întrebarea, îi răspunse Michael cu blândeţe. Părinţii tăi mă vor accepta pe mine?

Kay ridică din umeri.

— Nu-mi pasă, răspunse ea.

— M-am gândit chiar să-mi schimb numele pe cale legală, spuse Michael, dar, dacă s-ar întâmpla ceva, oricum, nu mi-ar fi de prea mare folos. Eşti sigură că vrei să fii o Corleone?

Vorbise numai jumătate în glumă:

— Da, răspunse ea, fără să zâmbească.

Se strânseră unul lângă altul. Hotărâseră să se căsătorească în săptămâna Crăciunului, o ceremonie civilă discretă la Primărie, în prezenţa a numai doi prieteni, care să le fie şi martori. Dar Michael insistase că trebuia să-i spună şi tatălui său. Îi explicase că tatăl lui nu va ridica nici un fel de obiecţii atât timp cât căsătoria nu se oficia pe ascuns. Kay avea îndoieli. Spunea că ea nu-şi putea înştiinţa părinţii decât după căsătorie.

— Bineînţeles, îşi vor închipui că sunt gravidă, adăugă ea.

Michael râse din toată inima.

— La fel şi ai mei, zise el.

Ceea ce nici unul din ei nu adusese în discuţie era faptul că Michael va trebui să renunţe la relaţiile strânse pe care le avea cu familia sa. Şi unul, şi celălalt era conştient că tânărul deja se îndepărtase de ai lui într-o oarecare măsură, şi totuşi pe amândoi îi încerca un

sentiment de vinovăţie. Plănuiseră să termine colegiul, să se întâlnească la sfârşitul săptămânii şi să locuiască împreună pe timpul vacanţelor de vară. Părea o existenţă fericită.

Piesa era o comedie muzicală intitulată *Carousel* şi această poveste sentimentală despre un hoţ lăudăros îi făcu să-şi zâmbească amuzaţi. Când ieşiră din sala de spectacol, afară se lăsase frig. Kay se ghemui lângă el şi zise:

— După ce ne vom căsători, o să mă baţi, apoi o să furi o stea şi o să mi-o dai în dar?

Michael râse.

— Eu voi fi profesor de matematică, răspunse el. Apoi o întrebă: Vrei să mănânci ceva înainte să ne întoarcem la hotel?

Kay clătină din cap. Înălţă ochii către el cu o privire plină de înţelesuri. Ca de fiecare dată, el rămase impresionat de nerăbdarea ei de a face dragoste. Îi zâmbi şi se sărutară pe strada îngheţată. Lui Michael i se făcuse foame, aşa că hotărî să comande sandviciuri în cameră.

În holul hotelului, Michael o împinse pe Kay către chioşcul de ziare şi-i spuse:

— Tu cumpără ziarele până când iau eu cheia.

Se văzu nevoit să-şi aştepte rândul în spatele câtorva persoane. Hotelul încă ducea lipsă de mână de lucru, deşi războiul se sfârşise. Michael luă cheia de la cameră şi se uită nerăbdător în jur după Kay. Ea stătea lângă chioşculde presă, privind ţintă ziarul pe care-l ţinea în mână. Michael se apropie. Kay ridică privirea înspre el. Avea ochii plini de lacrimi.

— Oh, Mike, bâigui ea. Oh, Mike.

Michael îi luă ziarul din mână. Primul lucru pe care-l văzu fu o fotografie care-l înfăţişa pe tatăl lui zăcând în stradă, cu capul într-o baltă de sânge. Pe marginea trotuarului stătea un bărbat, plângând ca un copil. Era fratele lui, Freddie. Michael Corleone îngheţă. Nu simţea durere, nici teamă, ci doar o furie rece. Se întoarse către Kay.

— Să urcăm în cameră.

Trebui însă s-o ia de braţ şi s-o conducă până la lift. Urcară în tăcere. Ajunşi în camera lor, Michael se aşeză pe pat şi deschise ziarul. Titlurile anunţau: „A fost împuşcat Vito Corleone. Presupusul şef al Mafiei a fost grav rănit. Intervenţia chirurgicală s-a desfăşurat sub paza a numeroşi poliţişti. Există riscul unui sângeros război între bande”.

Michael simţi că i se moaie picioarele.

— N-a murit, îi spuse el lui Kay. Ticăloşii n-au reuşit să-l lichideze.

Reciti întreaga relatare. La ora cinci după-amiază tatăl său fusese victima unui atentat. Asta însemna că, în timp ce el făcea dragoste cu Kay, lua masa şi se distra la teatru, tatăl său fusese la un pas de moarte. Sentimentul de vinovăţie aproape îi dădea o senzaţie de greaţă.

— Vrei să mergem la spital? îl întrebă Kay.

Michael clătină din cap.

— Mai întâi să sun acasă. Cei care au făcut aşa ceva sunt nebuni de legat, iar acum, că tata a scăpat cu viaţă, vor intra în panică. Cine dracu’ ştie ce le poate da prin gând?

Amândouă telefoanele de la Long Beach sunau ocupat şi trecură vreo douăzeci de minute până când Michael reuşi să prindă legătura. Auzi glasul lui Sonny, răspunzând:

— Alo?

— Sonny, eu sunt, vorbi Michael.

Simţi uşurarea din vocea lui Sonny.

— Doamne, puştiule, ne-ai speriat. Unde dracu’ eşti? Am trimis oameni în prăpăditul ăla de orăşel al vostru, să vadă ce s-a întâmplat.

— Ce face bătrânul? întrebă Michael. Cât e de gravă rana?

— Destul de urâtă, răspunse Sonny. Au tras în el cinci gloanţe. Dar rezistă. În tonul lui Sonny se ghicea o undă de mândrie. Doctorii spun că va scăpa cu bine. Ascultă, puştiule, am treabă. Nu pot vorbi, tu unde eşti?

— La New York, spuse Michael. Nu ţi-a spus Tom că voiam să vin la voi?

Sonny coborî puţin glasul.

— L-au răpit pe Tom. De asta îmi făceam griji pentru tine. Soţia lui e aici. Nu ştie nimic, nici ea şi nici poliţia. Nu trebuie să afle. Nenorociţii care au făcut asta trebuie să fie ţicniţi de-a binelea. Vreau să vii imediat aici şi să-ţi ţii gura. OK?

— OK, răspunse Michael. Ştii cine a fost?

— Bineînţeles, răspunse Sonny. Şi de îndată ce va intra pe fir Luca Brasi, s-a zis cu ei. Avantajul e încă de partea noastră.

— Plec peste o oră, spuse Mike. Iau un taxi.

Puse receptorul în furcă. Ziarele se vindeau pe străzi de peste trei ore. Probabil că se anunţase şi la radio. Era aproape imposibil ca Luca să nu fi aflat vestea. Michael căzu pe gânduri. Unde era Luca Brasi? Era întrebarea pe care în acel moment şi-o punea şi Hagen. Aceeaşi întrebare îl frământa şi pe Sonny Corleone la Long Beach.

În aceeaşi după-amiază, la ora cinci fără un sfert, Don Corleone terminase de verificat documentaţia pregătită pentru el de către directorul companiei importatoare de ulei de măsline. Îşi puse vesta şi ciocăni uşor cu încheietura degetului în creştetul fiului său Freddie, ca să-l facă să-şi ridice nasul din ziarul de după-amiază.

— Spune-i lui Gatto să scoată maşina din parcare, spuse el. În câteva minute sunt gata de plecare.

Freddie bombăni.

— Trebuie s-o scot chiar eu. Paulie a anunţat azi-dimineaţă că-i bolnav şi că stă acasă. Iar a răcit.

Don Corleone căzu o clipă pe gânduri.

— E a treia oară luna asta. Cred c-ar fi bine să găseşti pe cineva mai zdravăn pentru slujba asta. Vorbeşte cu Tom.

— Paulie e băiat bun, protestă Fred. Dacă spune că-i bolnav, atunci e bolnav. Nu mă deranjează să aduc maşina.

Ieşi din birou. Don Corleone se uită pe fereastră, urmărindu-şi cu privirea fiul, care traversă Ninth Avenue în direcţia parcării. Se întrerupse ca să sune la biroul lui Hagen, dar nu răspunse nimeni. Telefonă la casa de la Long Beach, dar nici acolo nu răspunse nimeni. Iritat, se uită din nou pe fereastră. Maşina lui era parcată lângă bordură, în faţa clădirii companiei. Freddie stătea sprijinit de aripa maşinii, cu braţele încrucişate, privind mulţimea oamenilor care făceau cumpărături de Crăciun. Don Corleone îşi puse sacoul. Şeful de birou îl ajută să-şi îmbrace paltonul. Don Corleone mormăi un cuvânt de mulţumire şi ieşi pe uşă, îndreptându-se spre cele două rânduri de scări.

Afară, în stradă, ziua de iarnă timpurie se îngâna cu noaptea. Freddie continua să se sprijine neglijent de portiera masivei limuzine Buick. Când îl văzu pe tatăl său ieşind din clădirea companiei, Freddie coborî de pe trotuar şi se duse la portiera din dreptul şoferului, aşezându-se la volan. Don Corleone se pregătea şi el să urce pe uşa dinspre trotuar, când deodată şovăi, apoi porni spre taraba cu fructe din colţ. În ultima vreme căpătase acest obicei. Îi plăceau grozav fructele mari, trufandale pentru acel anotimp, piersicile galbene şi portocalele strălucind în cutiile lor verzi. Negustorul se grăbi să-l servească. Don Corleone nu atinse fructele. Se mulţumi să le indice cu degetul. Patronul nu se împotrivi decât o singură dată, arătându-i că unul dintre fructele alese de el era puţin stricat. Don Corleone luă punga în mâna stângă şi-i întinse negustorului o bancnotă de cinci dolari. Luă restul şi când vru să se întoarcă la maşina care-l aştepta, de după colţ se iviră doi bărbaţi. Într-o fracţiune de secundă Don Corleone înţelese ce se va întâmpla.

Cei doi purtau pardesiuri şi pălării negre trase pe ochi, ca să nu poată fi identificaţi de martori. Nu se aşteptaseră la reacţia promptă a lui Don. Bătrânul aruncă punga cu fructe şi se repezi spre maşina parcată, cu o repeziciune uimitoare pentru un om masiv ca el. În acelaşi timp strigă:

— Fredo, Fredo.

Abia atunci cei doi bărbaţi îşi scoaseră armele şi deschiseră focul.

Primul glonţ îl nimeri pe Don Corleone în spate. El simţi izbitura ca de ciocan, dar se sili să-şi continue drumul spre maşină. Alte două gloanţe îl loviră în fese, trântindu-l în mijlocul străzii. Între timp cei doi bărbaţi înarmaţi, atenţi să nu calce pe fructele care se rostogoleau pe jos, se luară după el să-i dea lovitura de graţie. În acel moment, la nici cinci secunde de când se auzise strigat de tatăl său, Frederico Corleone sări din maşină, scoţând capul pe deasupra ei. Atentatorii mai traseră în grabă două focuri înspre Don, care zăcea lângă bordură. Unul îl lovi în muşchii braţului, iar celălalt în gamba dreaptă. Deşi aceste răni erau mai puţin grave, totuşi sângerau abundent, formând mici bălţi de sânge în jurul corpului. Între timp Don Corleone îşi pierduse cunoştinţa. Freddie se auzise strigat de tatăl său, care-l chemase cu numele din copilărie, apoi auzise şi primele două împuşcături. În clipa în care sărise din maşină era atât de şocat, încât nici măcar nu-şi scosese arma. Cei doi asasini l-ar fi putut doborî cu uşurinţă. Dar şi el intrase în panică. Probabil ştiau că fiul era înarmat şi, în plus, zăboviseră prea mult. Aşa că dispărură după colţ, lăsându-l pe Freddie singur în plină stradă, lângă trupul însângerat al tatălui său. O mare parte a trecătorilor se ascunseseră în cadrul uşilor sau se aruncaseră la pământ, alţii se adunaseră grupuri-grupuri.

Freddie tot nu-şi scosese arma. Părea năucit. Se uita ţintă la trupul tatălui său, care zăcea cu faţa în jos pe asfalt, în mijlocul a ceea ce băiatului îi părea a fi un lac de sânge negricios. Freddie suferi un şoc. Oamenii se iviră de prin ascunzători şi cineva, văzându-l că i se moaie picioarele, îl sprijini până la bordură, ajutându-l să se aşeze. Un mare număr de oameni se adunară în jurul trupului lui Don Corleone, dar se împrăştiară de îndată ce prima maşină de poliţie îşi făcu loc printre ei, sunând din sirenă. Imediat după maşina de poliţie venea un echipaj al postului de radio *Daily News,* care nici nu opri bine, că un

fotograf sări jos, începând să ia instantanee cu trupul însângerat al lui Don Corleone. Câteva momente mai târziu sosi şi o ambulanţă. Fotograful îşi îndreptă atenţia spre Freddie Corleone, care acum plângea în hohote, privelişte de un comic straniu, din pricina trăsăturilor lui aspre de Cupidon, a nasului cărnos şi a buzelor groase, mânjite de muci. Poliţiştii se împrăştiară prin mulţime; soseau noi şi noi echipaje. Un detectiv îngenunche lângă Freddie, punându-i întrebări, dar tânărul era prea şocat ca să răspundă. Detectivul vârî mâna în interiorul pardesiului lui Freddie si-i luă portvizitul. Se uită la actele dinăuntru si fluieră către colegul său. în numai câteva secunde Freddie fusese izolat de mulţime printr-un cordon de oameni în civil. Primul detectiv descoperi pistolul în tocul de la umăr şi i-l luă. Apoi îl ridicară pe Freddie în picioare şi-l împinseră într-o maşină fără număr. Aceasta demară, urmată de maşina postului de radio *Daily News.* Fotograful continua să ia instantanee cu tot ce vedea în jurul său.

În prima jumătate de oră după atentatul comis asupra tatălui său, Sonny Corleone primi cinci telefoane unul după altul. Primul era de la detectivul John Phillips, aflat în solda familiei şi care se găsea în prima maşină cu civili sosită la locul atentatului. Înainte de orice, îl întrebă la telefon pe Sonny:

— Îmi recunoşti vocea?

— Da, răspunse Sonny.

Abia se trezise după un pui de somn, că soţia îl şi chemase la telefon.

Phillips vorbi repede, fără alte introduceri:

— Cineva l-a împuşcat pe tatăl dumitale la ieşirea din clădirea companiei. Acum un sfert de oră. Trăieşte, dar e grav rănit. L-au dus la French Hospital. Pe fratele dumitale, Freddie, l-au luat la secţia din Chelsea. Când îi vor da drumul, ar fi bine să-i găseşti un doctor. Eu mă duc acum la spital, să fiu de faţă la interogatoriul bătrânului, dacă va putea vorbi. Te ţin la curent.

Aflată de cealaltă parte a mesei, soţia lui Sonny,

Sandra, văzu cum soţul ei se înroşeşte brusc la faţă. Privirea i se împăienjenise.

— Ce s-a întâmplat? murmură femeia.

Iritat, Sonny îi făcu semn să tacă, apoi îi întoarse spatele şi vorbi în receptor:

— Eşti sigur că trăieşte?

— Da, sunt sigur, răspunse detectivul. A pierdut mult sânge, dar poate că rănile nu-s chiar atât de grave pe cât par.

— Mulţumesc, zise Sonny. Să fii acasă mâine dimineaţă la ora opt punct. Vei fi primit foarte bine.

Sonny puse receptorul în furcă. Îşi impuse să rămână calm. Ştia că el mai mare defect al său era impulsivitatea. Or, aceasta era una dintre situaţiile când mânia îi putea fi fatală. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să-l cheme pe Tom Hagen. Dar nu apucă să ridice receptorul că telefonul sună din nou. La celălalt capăt al firului era agentul de pariuri care opera cu aprobarea familiei în cartierul unde se găsea biroul lui Don. Agentul sunase ca să-i spună că Don fusese asasinat, ucis în plină stradă. După ce-i puse vreo câteva întrebări, ca să se convingă că cel care-l informase pe agent nu se apropiase prea mult de rănit, Sonny decise să nu ţină cont de informaţie, aceasta nefiind conformă cu realitatea. Versiunea lui Phillips trebuia să fie mai apropiată de adevăr. După câteva secunde telefonul sună pentru a treia oară. De data asta era un reporter de la *Daily News.* De îndată ce se prezentă, Sonny Corleone îi trânti receptorul.

Formă numărul de acasă al lui Hagen.

— S-a întors Tom? o întrebă el pe soţia lui Hagen.

Ea îi răspunse că Tom nu venise şi că, probabil, avea să mai întârzie vreo douăzeci de minute, oricum îl aştepta la cină.

— Spune-i să-mi dea un telefon, o rugă Sonny.

Încercă să analizeze situaţia. Se strădui să-şi imagineze cum ar fi reacţionat tatăl său într-o astfel de împrejurare. Îşi dăduse seama din prima clipă că aici fusese mâna lui Sollozzo, însă acesta nu ar fi îndrăznit

niciodată să elimine un şef atât de important ca Don, dacă nu ar fi fost sprijinit de alţi oameni influenţi. Pentru a patra oară telefonul îi întrerupse şirul gândurilor. Vocea de la celălalt capăt al firului era foarte liniştită şi foarte blândă.

— Santino Corleone? întrebă glasul.

— Da, răspunse Sonny.

— Am pus mâna pe Tom Hagen, spuse vocea. Peste vreo trei ore îi dăm drumul, ca să vă comunice propunerea noastră. Nu te grăbi să iei măsuri până nu asculţi ce are să-ţi spună. Altfel, nu vei reuşi decât să provoci o sumedenie de necazuri. Ce-i făcut e bun făcut. Acum toată lumea trebuie să fie cu capul pe umeri. Nu te lăsa cuprins de furia ta bine cunoscută.

Vocea suna uşor batjocoritoare. Sonny nu putea fi sigur, dar părea să fie a lui Sollozzo. Îşi prefăcu glasul, vorbind înăbuşit şi deznădăjduit.

— Am să aştept, zise el.

Auzi un păcănit la celălalt capăt al firului. Se uită la ceasul de mână masiv şi cu curea de aur; reţinu ora exactă a convorbirii şi o notă pe faţa de masă.

Se aşeză la masa din bucătărie, cu un aer încruntat.

— Ce s-a întâmplat, Sonny? îl întrebă soţia lui.

El îi răspunse calm:

— L-au împuşcat pe tata. Văzând expresia şocată de pe chipul ei, adăugă cu asprime: Nu fi îngrijorată, n-a murit, şi nu se va mai întâmpla nimic rău.

Nu-i pomeni despre Hagen. Chiar atunci telefonul sună pentru a cincea oară.

Era Clemenza. Vocea grăsanului se auzea şuierătoare în receptor, gâfâind ca un fel de grohăit:

— Ai aflat de tatăl tău? întrebă el.

— Da, răspunse Sonny. Dar n-a murit.

Urmă o lungă pauză, apoi vocea lui Clemenza continuă, încărcată de emoţie.

— Har Domnului! Har Domnului! Şi din nou, neliniştit: Eşti sigur? Mie mi s-a spus că a fost ucis pe stradă.

— Trăieşte, repetă Sonny.

Asculta cu atenţie fiecare intonaţie din glasul lui Clemenza. Emoţia lui părea sinceră, dar făcea parte din profesia grăsanului să fie un bun actor.

— Va trebui să preiei tu frâiele, Sonny, spuse Clemenza. Ce trebuie să fac?

— Vino la casa tatei, răspunse Sonny. Adu-l şi pe Paulie Gatto.

— Asta-i tot? se miră Clemenza. Nu vrei să trimit câţiva oameni la spital şi la tine acasă?

— Nu, nu vreau decât să vii tu, împreună cu Paulie Gatto, repetă Sonny. Din nou urmă o pauză. Clemenza pricepea mesajul. Ca să dea un aer mai firesc convorbirii, Sonny întrebă: De fapt, pe unde dracu' umbla Paulie? Ce naiba făcea?

Şuieratul de la celălalt capăt al firului încetă. Glasul lui Clemenza deveni precaut.

— Paulie a fost bolnav, a răcit, aşa că a rămas acasă. A fost bolnav cam toată iarna.

Sonny deveni imediat circumspect.

— De câte ori a rămas acasă în ultimele luni?

— Poate de trei sau patru ori, răspunse Clemenza. De fiecare dată l-am întrebat pe Freddie dacă voia alt om în locul lui, dar mi-a răspuns că nu. Ştii bine că nu are motive, în ultimii zece ani a fost linişte şi pace.

— Da, confirmă Sonny. Ne vedem la casa tatei. Nu uita să-l aduci pe Paulie. Treci să-l iei în drum spre mine. Nu-mi pasă cât e de bolnav. Ai priceput?

Trânti receptorul, fără să mai aştepte vreun răspuns.

Soţia lui plângea tăcut. Sonny o privi ţintă un moment, apoi zise cu asprime:

— Dacă mă caută careva dintre oamenii noştri, spune-i că mă găseşte la casa tatei, pe firul lui direct. Dacă sună altcineva, nu ştii nimic. Dacă telefonează soţia lui Tom, spune-i că Tom va lipsi un timp de acasă, fiindcă e plecat cu treburi. Căzu pe gânduri o clipă. Câţiva dintre oamenii noştri vor veni să stea aici. Remarcă spaima de pe chipul ei şi spuse iritat: N-are de ce să-ţi fie frică, vreau doar să-i ştiu aici. Fă tot ce-ţi spun ei să faci. Dacă vrei să

vorbeşti cu mine, sună-mă pe telefonul special al tatei, dar nu mă chema decât dacă-i cu adevărat important. Şi nu-ţi mai face atâtea griji.

Zicând acestea, plecă de acasă.

Se lăsase întunericul, iar vântul de decembrie sufla tăios pe alee. Sonny nu se temea să iasă din casă noaptea. Toate cele opt case erau proprietatea lui Don Corleone. Cele două case aflate faţă în faţă, la intrarea pe alee, erau închiriate de oameni din suita familiei, împreună cu familiile lor şi cu adjuncţii, precum şi de celibatari care locuiau în apartamentele de la subsol. Din celelalte şase case care completau semicercul, într-una locuia Tom Hagen cu familia, în alta el, iar în cea mai mică şi mai puţin ostentativă însuşi Don. Celelalte trei fuseseră date fără chirie unor prieteni ai lui Don, acum ieşiţi la pensie, cu condiţia să fie eliberate oricând ar fi cerut-o el. Aleea, aparent inofensivă, era, de fapt, o fortăreaţă inexpugnabilă.

Toate cele opt case erau prevăzute cu reflectoare, care scăldau în lumină împrejurimile, astfel încât era cu neputinţă să te strecori pe alee neobservat. Sonny traversă strada spre casa tatălui său şi intră folosindu-se de cheia personală.

— Mamă, unde eşti? strigă el, şi maică-sa ieşi din bucătărie.

În urma ei pătrunse un miros de ardei copţi. Nici nu apucă să deschidă gura că Sonny o luă de braţ, silind-o să se aşeze.

— Tocmai am primit un telefon, începu el. Te rog să nu te sperii. Tata e la spital, rănit. Îmbracă-te şi pregăteşte-te să mergem acolo. Îţi chem imediat maşina şi şoferul. OK?

Maică-sa îl privi ţintă câteva momente, apoi îl întrebă în italiană:

— L-au împuşcat?

Sonny încuviinţă din cap. Mama lui îşi plecă fruntea o clipă. Pe urmă se înapoie în bucătărie. Sonny se duse după ea. O urmări cum închide aragazul sub tigaia plină cu

ardei, apoi cum iese şi urcă în dormitor. Luă ardei din tigaie şi pâine din coşul de pe masă şi-şi făcu la repezeală un sandvici, cu uleiul fierbinte de măsline prelingându-se pe degete. Se duse în uriaşa cameră de pe colţ, unde era biroul tatălui său, şi scoase telefonul special dintr-o cutie încuiată, ţinută în dulap. Telefonul fusese instalat anume, înregistrat sub un nume fals şi o adresă fictivă. Primul pe care îl sună fu Luca Brasi. Nu răspundea nimeni. Apoi telefonă la credinciosul *caporegime* din Brooklyn, un om a cărui loialitate faţă de Don era mai presus de orice îndoială. Numele lui era Tessio. Sonny îi povesti ce se întâmplase şi ce voia de la el. Tessio trebuia să adune cincizeci de oameni absolut siguri. Apoi urma să trimită paznici la spital şi oameni la Long Beach, ca să lucreze acolo.

— Au pus mâna şi pe Clemenza? întrebă Tessio.

— În momentul de faţă nu vreau să mă folosesc de oamenii lui Clemenza, răspunse Sonny.

Tessio înţelese imediat. Făcu o pauză, apoi spuse:

— Iartă-mă, Sonny, îţi vorbesc la fel cum ţi-ar fi vorbit şi tatăl tău. Nu acţiona pripit. Nu pot să cred că Clemenza ar fi în stare să trădeze.

— Mulţumesc, zise Sonny. Nici eu nu cred, dar trebuie să fiu prevăzător. Am dreptate?

— Ai, încuviinţă Tessio.

— Încă ceva, adăugă Sonny. Fratele meu Mike învaţă la colegiul din Hanovra, New Hampshire. Adună câţiva oameni pe care-i ştim şi zi-le să meargă să-l aducă acasă până când se termină istoria asta. Eu am să-i telefonez, ca să ştie să-i aştepte. Repet că nu fac decât să-mi iau măsuri de precauţie.

— OK, aprobă Tessio. Voi veni acasă la tatăl tău de îndată ce pun treaba pe roate. OK? Îi cunoşti pe oamenii mei, nu?

— Da, răspunse Sonny.

Închise telefonul. Se duse la un mic seif din perete şi-l descuie. Luă dinăuntru un repertoar legat în piele de culoare albastră. Îl deschise la litera „T” şi găsi ceea ce

căuta. Acolo scria: *„Ray Farrell $ 5.000, ajunul Crăciunului”.* Urma un număr de telefon. Sonny formă numărul.

— Farrell? întrebă el.

— Da, răspunse bărbatul de la celălalt capăt al firului.

— Aici Santino Corleone, rosti Sonny. Vreau să-mi faci o favoare, şi asta chiar acum. Vreau să verifici două numere de telefon şi să-mi spui toate apelurile pe care le-au primit şi toate convorbirile făcute de la ele în ultimele trei luni. Îi dădu lui Farrell numărul lui Paulie Gatto şi cel al lui Clemenza. Apoi adăugă: E foarte important. Dă-mi de ştire până la miezul nopţii şi vei avea un supliment de Crăciun.

Înainte de a se aşeza să chibzuiască ce avea de făcut, mai încercă o dată la numărul lui Luca Brasi. Nici de data asta nu răspunse nimeni. Faptul îl neliniştea, dar îşi alungă gândul. Luca avea să vină la ei acasă de îndată ce va auzi vestea. Sonny se lăsă pe spate în fotoliul rotativ. Peste un ceas casa va fi plină de oamenii Familiei, iar el va trebui să spună fiecăruia ce avea de făcut, or acum, când, în sfârşit, avea răgazul să se gândească, îşi dădea seama cât de gravă era situaţia. După zece ani, era prima provocare la adresa Familiei Corleone şi a puterii ei. Fără îndoială că la mijloc era mâna lui Sollozzo, însă acesta n-ar fi îndrăznit niciodată nu dea aşa o lovitură, dacă n-ar fi beneficiat de sprijinul a cel puţin una dintre primele cinci Familii newyorkeze. Sprijinul venea probabil din partea Familiei Tattaglia. Ceea ce însemna război în toată regula sau o reconciliere imediată în termenii avansaţi de Sollozzo. Sonny surâse mohorât. Turcul cel viclean îşi făcuse bine planul, numai că avusese ghinion. Cu Luca Brasi şi cu resursele familiei Corleone, deznodământul nu putea fi decât unul singur. Din nou îi veni în minte aceeaşi întrebare îngrijorătoare. Oare unde era Luca Brasi?

CAPITOLUL 3

Socotind şi şoferul, în maşina în care se afla Hagen erau patru bărbaţi.

Îl instalară pe bancheta din spate, între cei doi care veniseră prin spatele lui pe stradă. Sollozzo şedea în faţă. Bărbatul din dreapta lui Hagen se întinse către acesta şi-i trase pălăria pe ochi, ca să nu vadă nimic.

— Nu care cumva să îndrăzneşti să faci o mişcare, îl avertiză el.

Drumul nu dură mult, circa douăzeci de minute, şi când coborâră din maşină Hagen nu recunoscu locul unde se afla, pentru că se lăsase întunericul. Îl duseră într-un apartament de la subsol şi-l obligară să se aşeze pe un scaun de bucătărie cu spătar drept. Sollozzo se postă în faţa lui, de cealaltă parte a mesei. Chipul lui îi amintea în mod bizar lui Hagen de un vultur.

— N-aş vrea să te temi, îi spuse Sollozzo. Ştiu că nu faci parte din forţele active ale familiei. Vreau să ajuţi clanul Corleone şi să mă ajuţi pe mine.

Cu mâini tremurătoare, Hagen îşi vârî o ţigară în gură. Unul dintre bărbaţi aduse la masă o sticlă cu whisky şi-i turnă puţin într-o ceşcuţă de porţelan. Hagen bău cu recunoştinţă lichidul arzător. Alcoolul îi potoli tremurul mâinilor şi-i îndepărtă amorţeala din picioare.

— Şeful tău e mort, zise Sollozzo. Tăcu, surprins de lacrimile ivite în ochii lui Hagen. Apoi continuă: L-am lichidat în stradă, chiar în faţa companiei. De cum am aflat vestea, am pus mâna pe tine. Tu trebuie să ne împaci, pe mine şi pe Sonny. Hagen nu răspunse. Era surprins de propria sa tristeţe. De sentimentul de disperare amestecat cu teama de moarte. Sollozzo vorbi din nou: Sonny a fost încântat de propunerea mea. Nu-i aşa? Ştii bine că e lucrul cel mai înţelept. Drogurile sunt de viitor. E o afacerea atât de bănoasă, încât ne putem îmbogăţi toţi în numai câţiva ani. Don ţinea de alte timpuri. Vremea lui a trecut, numai că el nu-şi dădea seama de asta. Acum e mort şi nimic nu-l mai poate aduce înapoi. Sunt gata să fac o nouă ofertă şi vreau să-l convingi pe Sonny să accepte.

— N-ai nici o şansă, răspunse Hagen. Sonny te va urmări cu toţi oamenii de care dispune.

— Asta va fi prima lui reacţie, replică iritat Sollozzo.

Trebuie să-l faci să înţeleagă cum stau lucrurile. În spatele meu se află Familia Tattaglia, cu toţi ai lor. Celelalte Familii din New York vor fi de acord cu orice măsură care va împiedica declanşarea unui război în toată regula între Familiile noastre. Războiul dintre noi i-ar afecta inevitabil, pe ei şi afacerile lor. Dacă Sonny acceptă târgul, celelalte Familii din State nu se vor amesteca, nici chiar cei mai vechi prieteni ai lui Don. Hagen îşi privea fix mâinile, fără să răspundă. Sollozzo continuă pe un ton persuasiv: Don începuse să-şi piardă din autoritate. Pe vremuri n-aş fi reuşit cu nici un chip să ajung până la el. Celelalte Familii nu-i acordau încredere, pentru că te-a făcut pe tine *Consigliori,* fără să fii nici măcar italian, cu atât mai puţin sicilian. Dacă se ajunge la război deschis, Familia Corleone va fi zdrobită şi toată lumea va avea de pierdut, inclusiv eu. Am nevoie de relaţiile lor politice chiar mai mult decât de bani. Aşa că stai de vorbă cu Sonny, stai de vorbă cu *caporegimes.* Ai să eviţi o mare vărsare de sânge.

Hagen întinse ceşcuţa de porţelan, cerând încă puţin whisky.

— Am să încerc, zise el. Dar Sonny e încăpăţânat. Şi nici măcar el nu va fi în stare să-l potolească pe Luca. E cazul să vă faceţi griji în legătură cu Luca. Până şi *eu* voi avea de furcă cu el, dacă accept târgul vostru.

— De Luca am să mă ocup eu, răspunse liniştit Sollozzo. Tu ocupă-te de Sonny şi de ceilalţi doi băieţi. Ascultă, poţi să le spui că şi Freddie putea s-o păţească astăzi, odată cu bătrânul, numai că oamenii mei au avut ordine stricte să nu tragă în el. N-am vrut mai multă vrajbă decât era nevoie. Poţi să le spui chestia asta, Freddie trăieşte datorită mie.

În sfârşit, mintea lui Hagen începea să lucreze. Pentru prima oară era convins că Sollozzo nu intenţiona să-l ucidă sau să-l reţină ca ostatic. Senzaţia bruscă de relaxare după spaima care-i inundase tot trupul îl făcu să se înroşească de ruşine. Sollozzo îl privea cu un zâmbet calm şi înţelegător. Hagen începu să cântărească situaţia. Dacă nu accepta să susţină cauza lui Sollozzo, putea fi

ucis. În clipa următoare îşi dădu seama că Sollozzo nu-i cerea decât să prezinte cazul aşa cum se cuvine după cum cereau răspunderile lui de *Consigliori.* Iar acum, dacă se gândea bine, înţelegea şi el că Sollozzo avea dreptate. Un război nesfârşit între Familiile Tattaglia şi Corleone trebuia evitat cu orice preţ.

Familia Corleone trebuia să-şi îngroape morţii şi să uite, dar să încheie un târg. Mai târziu, când va sosi momentul, se puteau întoarce împotriva lui Sollozzo.

Ridicând privirea, îşi dădu seama că Sollozzo îi ghicise exact gândul.

Turcul zâmbea. Brusc, în mintea lui Hagen se făcu lumină. Ce se întâmplase cu Luca Brasi, că Sollozzo părea atât de nepăsător? Trecuse cumva de partea lor? Îşi aminti că în noaptea când Don Corleone îl refuzase pe Sollozzo, Luca fusese chemat la birou, pentru o discuţie între patru ochi cu Don. Acum însă nu era vreme să-şi facă griji pentru astfel de mărunţişuri. Trebuia să se întoarcă la adăpostul fortăreţei din Long Beach a familiei Corleone.

— Îmi voi da toată silinţa, îl asigură el pe Sollozzo. Cred că ai dreptate, probabil că şi Don ar fi vrut să facem acelaşi lucru.

Sollozzo dădu din cap cu gravitate:

— Bine, zise el. Nu-mi plac vărsările de sânge. Sunt om de afaceri, iar sângele costă prea mulţi bani.

În acel moment sună telefonul şi unul din oamenii care stăteau în spatele lui Hagen se duse să răspundă. Ascultă, apoi spuse scurt:

— Bine, am să-i spun.

Puse receptorul în furcă, se duse lângă Sollozzo şi-i şopti ceva la ureche. Hagen văzu cum Sollozzo se îngălbeneşte la faţă, cu ochii sticlind de furie. Simţi la rândul său un fior de spaimă. Sollozzo îl cântări din priviri şi, deodată, Hagen înţelese că nu va mai fi pus în libertate. Se întâmplase ceva care-i putea aduce moartea.

— Bătrânul trăieşte, vorbi Sollozzo. Cu cinci gloanţe în pielea aia a lui de sicilian şi-i tot în viaţă. Ridică din umeri, cu un aer fatalist. Mare ghinion! i se adresă el lui

Hagen. Ghinionul meu. Şi al tău.

CAPITOLUL 4

Când sosi la casa tatălui său din Long Beach, Michael Corleone găsi intrarea îngustă a aleii blocată cu un lanţ. Aleea era luminată de reflectoarele celor opt case, care făceau vizibile cel puţin zece maşini parcate de-a lungul semicercului de trotuar asfaltat.

Doi oameni pe care nu-i cunoştea stăteau sprijiniţi de lanţ.

— Cine eşti? îl întrebă unul din ei, vorbind cu accent de Brooklyn.

Michael se prezentă. Un alt bărbat ieşi din casa cea mai apropiată şi-i cercetă chipul cu atenţie.

— E mezinul lui Don, spuse el. Îl conduc înăuntru.

Michael îl urmă spre casa tatălui său, unde cei doi paznici de la uşă îl lăsară să intre împreună cu însoţitorul sau.

Casa părea plină de bărbaţi necunoscuţi, până când intră în sufragerie. Acolo Michael dădu cu ochii de soţia lui Hagen, Theresa, care stătea neclintită pe canapea, fumând o ţigară. Pe masa de cafea din faţa ei era un pahar cu whisky. În celălalt capăt al canapelei era aşezat uriaşul Clemenza. *Caporegime* avea figura impasibilă, în schimb năduşise, iar trabucul din mână lucea înnegrit de salivă.

Clemenza veni şi-i scutură zdravăn mâna, în chip de consolare, murmurând:

— Mama e la spital, la tatăl tău. O să se facă bine.

Paulie Gatto se ridică să-i dea mâna. Michael îl privi intrigat. Ştia că Paulie e garda de corp a tatălui său, dar nu ştia că acesta fusese bolnav şi rămăsese acasă toată ziua. Totuşi, îi citi încordarea de pe chipul supt şi întunecat. Cunoştea faima lui Gatto de om întreprinzător, iute de mână şi priceput să execute fără complicaţii cele mai delicate misiuni. Şi totuşi, astăzi nu-şi făcuse datoria. Remarcă alţi câţiva bărbaţi prin colţurile încăperii, dar nu recunoscu pe nici unul. Nu făceau parte din oamenii lui Clemenza. Michael puse lucrurile cap la cap şi înţelese.

Clemenza şi Gatto erau suspectaţi. Crezând că Paulie fusese de faţă, Michael îl întrebă pe tânărul cu figură de nevăstuică:

— Ce face Freddie? E OK?

— Doctorul i-a făcut o injecţie, răspunse Clemenza. Acum doarme.

Michael se apropie de soţia lui Hagen şi se aplecă s-o sărute pe obraz.

Întotdeauna se simpatizaseră unul pe celălalt.

— Nu te îngrijora, îi şopti el. Tom nu va păţi nimic. Ai vorbit cumva cu Sonny?

Theresa se agăţă de el o clipă şi clătină din cap. Era o femeie delicată, foarte drăguţă, mai mult americancă decât italiancă, şi foarte speriată. Michael o apucă de mână şi o ridică de pe canapea. Apoi o conduse în biroul de pe colţ al tatălui său.

Sonny şedea tolănit în fotoliul din spatele biroului, ţinând într-o mână un blocnotes galben, iar în cealaltă un creion.

Cu el nu mai era decât *caporegime* Tessio, pe care Michael îl recunoscu, înţelegând totodată că oamenii din casă erau, fără îndoială, ai lui, ci asigurând acum noua echipă de pază. Tessio avea, de asemenea, un blocnotes şi un creion în mână.

Dând cu ochii de ei, Sonny ocoli biroul şi o îmbrăţişă pe soţia lui Hagen.

— Nu te frământa, Theresa, îi zise el. Tom e bine. Nu vor decât să-mi comunice prin el o ofertă, au spus că-l vor elibera. El nu ia parte la operaţiuni, nu-i decât avocatul nostru. Nimeni nu are vreun motiv să-i facă rău.

O lăsă pe Theresa şi, spre surprinderea sa, Michael se pomeni şi el strâns în braţe şi sărutat pe obraz. Îl împinse deoparte pe Sonny şi-i spuse râzând:

— După ce m-am obişnuit cu bătaia de la tine, acum trebuie să mă obişnuiesc şi cu aşa ceva?

În copilărie se băteau deseori.

Sonny ridică din umeri.

— Ascultă, puştiule, m-am speriat când am văzut că

nu dau de tine în fundătura aia de oraş al tău. Nu că mi-ar păsa măcar cât negru sub unghie dacă ţi-ar face felul, dar nu-mi surâdea ideea că trebuia să-i spun şi mamei. Şi aşa am fost nevoit să-i dau vestea cu tata.

— Cum a reacţionat? întrebă Michael.

— Bine, răspunse Sonny. A mai trecut prin asta. La fel şi eu. Tu erai prea mic ca să ştii, iar până ai crescut mare, a fost linişte şi pace. Tăcu, apoi continuă: Mama e la spital cu tata. O să se pună pe picioare.

— Nu mergem şi noi? întrebă Michael.

Sonny clătină din cap şi răspunse cu răceală:

— Nu pot pleca de acasă până nu se termină toată povestea asta.

Chiar atunci sună telefonul. Sonny ridică receptorul şi ascultă încordat.

În acest timp, Michael se apropie repede de birou şi aruncă o privire la blocnotesul galben pe care Sonny îşi făcuse însemnări. Era o listă cu şapte nume. Primele trei erau Sollozzo, Phillip Tattaglia şi John Tattaglia. Michael înţelese dintr-odată că îi întrerupsese pe Sonny şi pe Tessio tocmai când alcătuiau o listă de persoane ce urmau să fie lichidate.

Punând receptorul în furcă, Sonny se întoarse spre Theresa Hagen şi spre Michael:

— Nu vreţi să aşteptaţi afară? Am de pus la punct ceva cu Tessio.

— Telefonul era în legătură cu Tom? întrebă soţia lui Hagen.

Tonul ei fuse aproape agresiv, însă plângea înfricoşată. Sonny îi înlănţui umerii cu braţul şi o conduse la uşă.

— Îţi jur că nu i se va întâmpla nimic, spuse el. Aşteaptă în salon. Vin şi eu de îndată ce primesc vreo veste.

Închise uşa după ea. Michael se aşezase într-unul din fotoliile mari de piele. Sonny îi aruncă o privire scurtă şi pătrunzătoare, apoi se duse şi se instală la birou.

— Te ţii scai de mine, Mike, zise el. Ai să auzi lucruri

pe care nu vrei să le auzi.

Michael îşi aprinse o ţigară.

— Pot să vă ajut, replică el.

— Nu, nu poţi, i-o întoarse Sonny. Bătrânul s-ar supăra cumplit dacă ţi-aş da voie să te amesteci.

Michael sări în picioare şi ţipă la el:

— Ticălos nenorocit, e tatăl meu! Nu trebuie să-l ajut şi eu? Sunt în stare să-l ajut. Nu-i neapărat nevoie să merg şi să ucid oameni, totuşi pot să fiu de ajutor. Încetează să mă mai tratezi ca pe mucosul familiei. Am luptat în război. Am fost rănit, ai uitat? Am omorât vreo câţiva japonezi. Ce dracu' îţi închipui că am să păţesc când ai să lichidezi pe careva? Am să leşin?

Sonny îi zâmbi cu toată gura.

— Acu' nu vrei să ne luăm şi la bătaie? Bine, rămâi prin preajmă, te poţi ocupa de telefon. Se întoarse către Tessio. Telefonul de adineauri mi-a dat exact vestea de care aveam nevoie. I se adresă lui Michael: Cineva l-a turnat pe bătrân. Poate Clemenza, poate Paulie Gatto, care s-a îmbolnăvit taman azi. Acum cunosc răspunsul. Ei, Mike, să te văd cât eşti de isteţ, doar mergi la colegiu. Cine l-a vândut pe tata lui Sollozzo?

Michael se aşează din nou, instalându-se comod în fotoliul de piele. Cântări cu mare atenţie toate datele problemei. În structura familiei Corleone, Clemenza era *caporegime.* Don Corleone îl făcuse milionar şi erau prieteni apropiaţi de peste douăzeci de ani. Clemenza deţinea unul dintre posturile cele mai influente în cadrul organizaţiei. Ce-ar fi câştigat dacă-l trăda pe Don? Mai mulţi bani? Era suficient de bogat, dar oamenii sunt întotdeauna lacomi. Mai multă putere? Răzbunare pentru vreo presupusă insultă sau greşeală? Pentru faptul că Hagen fusese făcut *Consigliori?* Sau poate convingerea lui, ca om de afaceri, că Sollozzo va ieşi învingător? Nu, era cu neputinţă ca Clemenza să fie un trădător, însă Michael îşi zise cu tristeţe că era imposibil numai pentru că el nu voia ca Clemenza să moară, în copilărie, grăsanul îi adusese întotdeauna daruri, uneori îl lua la plimbare atunci când

Don era prea ocupat. Nu-l putea crede pe Clemenza capabil de trădare.

Pe de altă parte, Sollozzo l-ar fi dorit pe Clemenza de partea lui mai mult decât pe oricare altul din Familia Corleone.

Apoi Michael se gândi la Paulie Gatto. Până acum Paulie nu se îmbogăţise. Era apreciat, ascensiunea lui în cadrul organizaţiei era asigurată, însă trebuia să aibă răbdare, la fel ca toţi ceilalţi. Probabil că nutrea mari visuri de putere, cum se întâmplă cu cei tineri. Fără îndoială că fusese Paulie. Apoi Michael îşi aminti că în clasa a şasea el şi Paulie fuseseră colegi la şcoală, aşa că nu voia să fie vinovat nici Paulie.

Clătină din cap.

— Nici unul din ei, răspunse mezinul.

Dar vorbise astfel numai pentru că Sonny declarase că avea răspunsul. Dacă s-ar fi supus la vot, ar fi votat împotriva lui Paulie.

Sonny îi zâmbea.

— Fii liniştit, zise el. Clemenza e curat. Vinovatul este Paulie.

Michael văzu că Tessio răsuflă uşurat. În calitate de *caporegime,* simpatiza desigur cu colegul său. De asemenea, situaţia de faţă nu era chiar atât de gravă dacă trădarea nu ajunsese prea sus.

— Deci mâine îmi pot trimite oamenii acasă? întrebă cu precauţie Tessio.

— Poimâine, răspunse Sonny. Până atunci nu vreau să afle nimeni. Ascultă, vreau să discut între patru ochi cu fratele meu unele afaceri de familie. Aşteaptă în salon, da? Terminăm lista mai târziu. Vei lucra la ea, împreună cu Clemenza.

— S-a făcut, răspunse Tessio şi ieşi.

— Cum de eşti aşa de sigur că a fost Paulie? întrebă Michael.

— Avem oameni la compania de telefoane, răspunse Sonny. Ei au depistat toate apelurile făcute sau primite de Paulie. La fel şi în cazul lui Clemenza. În cele trei zile cât

Paulie a fost bolnav, a fost de fiecare dată sunat de la un telefon public aflat peste drum de compania bătrânului. Aşa s-a întâmplat şi azi. Verificau să vadă dacă venea Paulie sau era trimis altcineva să-i ţină locul. Sau mai ştiu eu ce. Nu contează. Sonny ridică din umeri. Har Domnului că a fost Paulie. Vom avea mare nevoie de Clemenza.

Michael întrebă cu glas şovăielnic:

— Va fi război deschis?

Privirea lui Sonny deveni cruntă.

— Aşa mi-am pus în gând de îndată ce se întoarce Tom. Până când bătrânul îmi dă alte dispoziţii.

— Atunci de ce nu aştepţi până când tata îţi va putea da instrucţiuni? întrebă Michael.

Sonny îl privi intrigat.

— Cum dracu' ţi-ai câştigat toate medaliile alea? Suntem în război, omule, trebuie să luptăm. Mi-e teamă numai că nu-i vor da drumul lui Tom.

Michael rămase surprins.

— De ce nu?

Vocea lui Sonny îşi recăpătă tonul răbdător.

— Au pus mâna pe Tom fiindcă şi-au închipuit că bătrânul e mort şi că ar putea ajunge la o înţelegere cu mine. Tom urma să fie mesager în stadiul de început al negocierilor, el trebuia să-mi prezinte propunerea. Acum, că tata trăieşte, Sollozzo ştie că eu nu pot încheia târgul, aşa că Tom nu le mai e de nici un folos. Îl pot pune în libertate sau îi pot face felul, depinde cum îi vine lui Sollozzo. Dacă-l lichidează, e doar ca să ne arate că nu glumesc şi ca să încerce să ne forţeze mâna.

— Ce l-a făcut pe Sollozzo să-şi închipuie că ar putea ajunge la o înţelegere cu tine? întrebă calm Michael.

Sonny se înroşi şi nu-i răspunse din primul moment. Apoi spuse:

— Acum câteva luni a avut loc o întrevedere. Sollozzo a venit la noi cu o propunere legată de droguri. Bătrânul l-a refuzat. Dar în cursul discuţiei eu mi-am cam dat drumul la gură şi l-am lăsat să înţeleagă că mă interesa oferta. Adică, cea mai mare greşeală pe care puteam s-o fac. Dacă

tata m-a învăţat ceva vreodată, atunci m-a învăţat să nu fac niciodată una ca asta, să nu-i las pe alţii să înţeleagă că în Familie ar exista o divergenţă de opinii. Ca urmare, Sollozzo şi-a închipuit că, dacă se descotoroseşte de tata, eu mă voi asocia cu el în afacerea drogurilor. Că fără tata, puterea Familiei e redusă cel puţin la jumătate. Că aş lupta până la sfârşitul zilelor ca să menţin afacerile puse pe picioare de tata. Drogurile sunt de viitor, iar noi ar trebui să intrăm şi în combinaţia asta. Iar atentatul asupra tatei ar fi o simplă chestiune de afaceri, fără nici un motiv personal. Că, tot ca o chestiune de afaceri, mă voi asocia cu Sollozzo. Bineînţeles, el nu mă va lăsa niciodată să mă apropii prea mult, se va feri ca nu cumva să-mi intre în bătaia armei, pentru orice eventualitate. Dar ştie tot atât de bine că, odată ce am acceptat târgul, celelalte Familii nu-mi vor da voie să pornesc un război peste câţiva ani, numai ca să mă răzbun. Mai trebuie să-ţi spun că îl sprijină Familia Tattaglia.

— Ce-ai fi făcut, dacă l-ar fi ucis pe tata? îl întrebă Michael.

Sonny îi răspunse fără ocolişuri:

— Sollozzo e un om mort. Puţin îmi pasă de urmări. Puţin îmi pasă dacă va trebui să ne războim cu toate cele cinci Familii din New York. Clanul Tattaglia va fi exterminat. Puţin îmi pasă dacă odată cu ei se alege praful şi de noi.

— Tata n-ar fi procedat aşa, spuse cu blândeţe Michael.

Sonny făcu un gest impulsiv.

— Ştiu că eu nu-s cum a fost el. Dar să-ţi spun un lucru, pe care ţi-l va spune şi tata. Când e vorba de acţiuni concrete, pot acţiona la fel de bine şi de prompt ca oricare altul. Sollozzo ştie asta, la fel Clemenza şi Tessio. Mi-am „făcut botezul” la nouăsprezece ani, ultima oară când Familia a purtat război, şi atunci i-am fost tatei de mare ajutor. Aşa că de data asta nu-mi fac griji. Iar într-o astfel de chestiune, avantajul e de partea noastră. Aş vrea numai să putem lua legătura cu Luca.

— Luca e chiar atât de dur pe cât îi merge vestea? întrebă plin de curiozitate Michael. Şi chiar aşa de priceput?

Sonny încuviinţă din cap.

— Nu există altul ca el. Am să-l trimit după cei trei Tattaglia. De Sollozzo mă ocup eu însumi.

Michael se foi neliniştit în fotoliu. Îşi privi fratele mai mare. Şi-l amintea pe Sonny ca fiind uneori violent, dar în esenţă bun la suflet. Un băiat de treabă. I se părea nefiresc să-l audă vorbind astfel, îl trecuseră fiorii văzând lista de nume scrisă de el, oameni pe care urma să-i execute, ca şi cum ar fi fost un împărat roman proaspăt încoronat. Îi părea bine că nu era cu adevărat implicat în toate acestea şi că, din moment ce tatăl lor trăia, nu va fi nevoit să ia parte la acţiunile de răzbunare. Va ajuta, va răspunde la telefon, va face unele comisioane, va transmite mesaje. Sonny şi bătrânul îşi puteau purta şi singuri de grijă, mai ales dacă-i veghea şi Luca.

În aceeaşi clipă auziră în salon un ţipăt de femeie. Oh, Doamne, îşi spuse Michael, parcă era soţia lui Tom. Se repezi la uşă şi o deschise. Toţi cei din salon se ridicaseră în picioare. Lângă canapea, Tom o strângea la piept pe Theresa, cu un aer încurcat. Theresa plângea şi suspina, iar Michael îşi dădu seama că ţipătul pe care-l auzise fusese de fapt numele soţului, pe care ea îl strigase, nebună de bucurie. În timp ce-i privea, Tom Hagen se desprinse din braţele soţiei şi o aşeză cu blândeţe la loc pe canapea. Zâmbi posomorât spre Michael.

— Mă bucur că te văd, Mike, tare mă bucur.

Se duse în birou, fără să mai arunce vreo privire spre soţia sa, care continua să plângă pe înfundate. Nu degeaba trăise timp de zece ani alături de familia Corleone, îşi zise Michael cu un sentiment brusc de mândrie. Moştenise ceva din firea bătrânului, tot aşa şi Sonny, ba chiar spre marea lui surprindere el însuşi.

CAPITOLUL 5

Era aproape patru dimineaţa când se aşezară toţi în biroul de pe colţ Sonny, Michael, Tom Hagen, Clemenza şi

Tessio. O convinseseră pe Theresa Hagen să meargă acasă, în vila de alături. Paulie Gatto continua să aştepte în salon, fără să ştie că oamenii lui Tessio primiseră ordin să nu-l lase să plece şi nici să nu-l scape din ochi.

Tom Hagen le comunică propunerea făcută de Sollozzo. Le povesti cum, de îndată ce acesta aflase că Don trăia, devenise limpede că intenţiona să-l ucidă pe Hagen. Hagen zâmbi radios.

— Dacă aş pleda vreodată în faţa Curţii Supreme de Justiţie, tot n-aş face-o mai convingător decât aseară, în faţa blestematului de Turc. I-am spus că voi convinge Familia să accepte târgul, chiar dacă Don va trăi. L-am asigurat că te pot suci pe degete, Sonny. Că în copilărie ne-am jucat împreună. Şi, să nu te superi, dar l-am lăsat să creadă că nu ţi-ar părea prea rău să iei locul bătrânului, Doamne iartă-mă.

Zâmbi în chip de scuză către Sonny, care schiţă un gest de înţelegere, semn că nu-i purta pică.

Sprijinit de spătarul fotoliului, cu telefonul în dreapta, la îndemână, Michael îi studia pe cei doi bărbaţi. Când Hagen intrase în birou, Sonny se repezise să-l îmbrăţişeze. Michael îşi dădu seama, cu un uşor ghimpe de gelozie, că în multe privinţe între Sonny şi Tom Hagen existau legături mai strânse decât putea spera vreodată să realizeze între el însuşi şi propriul său frate.

— Să trecem la treabă, zise Sonny. Trebuie să facem planuri. Tom, aruncă o privire la lista pe care am întocmit-o împreună cu Tessio. Tessio, dă-i lui Clemenza foaia ta.

— Dacă facem planuri, interveni Michael, ar trebui să fie aici şi Freddie.

— Freddie nu ne e de nici un folos, replică sumbru Sonny. Doctorul spune că e în aşa o stare de şoc, încât îi trebuie odihnă absolută. Nu pot să înţeleg. Freddie a fost întotdeauna un tip dur. Bănuiesc că a suportat greu priveliştea cu tata împuşcat, întotdeauna l-a socotit un fel de Dumnezeu. Freddie n-a fost ca tine şi ca mine, Mike.

— OK, lasă-l atunci pe Freddie, se grăbi să spună Hagen. Nu-l amesteca în nimic, dar absolut în nimic. Şi

acum, Sonny, cred că ar trebui să nu pleci nicăieri până nu se termină totul. Vreau să spun să nu ieşi din casă. Aici eşti în siguranţă. Nu-l subestima pe Sollozzo, e un adevărat *pezzonovante* calibrul 90. Spitalul e păzit?

Sonny încuviinţă din cap.

— E încercuit de poliţie, iar eu am pus oameni de-ai noştri să stea tot timpul lângă tata. Tu ce părere ai de listă, Tom?

Hagen privi încruntat lista de nume.

— Iisuse Hristoase, Sonny, dar tu iei incidentul drept o chestiune personală! Don l-ar considera o simplă dispută de afaceri. Cheia e Sollozzo. Descotoroseşte-te de Sollozzo şi totul va reveni la normal. Nu-i cazul să te legi de Familia Tattaglia.

Sonny se uită la cei doi *caporegimes.* Tessio ridică din umeri.

— E riscant, zise el.

Clemenza nu-i dădu nici un răspuns.

Sonny i se adresă acestuia din urmă:

— Un singur lucru se poate rezolva fără discuţii. Nu vreau să mai dau ochii cu Paulie. Pune-l primul pe listă.

Caporegime cel corpolent încuviinţă din cap.

— Cum rămâne cu Luca? întrebă Hagen. Sollozzo nu părea să-şi facă griji din pricina lui. *Pe mine* tocmai asta *mă nelinişteşte.* Dacă Luca ne-a trădat, am dat de belea. E primul lucru pe care ar trebui să-l ştim. A reuşit careva să ia legătura cu el?

— Nu, răspunse Sonny. L-am sunat toată seara. O fi cu vreo pipiţă.

— Nu, interveni Hagen. Luca nu rămâne peste noapte la femei. Întotdeauna merge acasă după ce termină. Mike, continuă să-l suni până dai de el.

Michael se supuse. Ridică receptorul, apoi formă numărul. Auzi apelul de la celălalt capăt al firului, dar nimeni nu răspunse. În cele din urmă închise.

— Încearcă din sfert în sfert de oră, insistă Hagen.

— OK, Tom, interveni nerăbdător Sonny, tu eşti *Consigliori,* ce-ai zice să ne dai un sfat? Ce dracu' crezi c-

ar trebui să facem?

Hagen îşi turnă din sticla cu whisky de pe birou.

— Să negociem cu Sollozzo până când tatăl tău se va înzdrăveni şi va putea prelua conducerea. Sau chiar să încheiem un târg, dacă nu avem altă soluţie. După ce tatăl tău se va da jos din pat, va putea aranja lucrurile fără prea mare tevatură şi toate Familiile i se vor alătura.

— Crezi că eu nu sunt în stare să tratez cu individul ăsta? se răsti Sonny.

Tom Hagen îl privi drept în ochi.

— Sonny, bineînţeles că-l poţi învinge. Familia Corleone e puternică. Îi ai aici pe Clemenza şi pe Tessio, care pot aduna o mie de oameni, dacă se ajunge la război făţiş. Dar la sfârşitul lui, praful se va alege de toată Coasta de Est şi toate celelalte Familii vor învinovăţi clanul Corleone. Ne vom face o sumedenie de duşmani. Or tatăl tău n-a fost niciodată adeptul unei asemenea politici.

Michael, care se uita la Sonny, îşi zise că fratele lui suportase bine dojana. Deodată Sonny îl întrebă pe Hagen:

— Dar, dacă moare tata, atunci ce sfat ne dai, *Consigliori?*

— Ştiu bine că nu mi-ai urma povaţa, răspunse liniştit Hagen, dar eu te-aş îndemna să închei un târg cinstit cu Sollozzo în privinţa drogurilor. Fără autoritatea personală şi relaţiile politice ale tatălui tău, puterea Familiei Corleone e redusă la jumătate. Fără tatăl tău, celelalte Familii din New York ar putea sfârşi prin a trece de partea clanului Tattaglia şi a lui Sollozzo, numai ca să se asigure că nu va exista un război lung şi distrugător. Dacă moare tatăl tău, acceptă propunerea. Pe urmă aşteaptă să vezi ce se întâmplă.

Sonny era alb la faţă de furie.

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti, doar nu l-au împuşcat pe taică-tău.

— I-am fost un fiu la fel de bun ca tine sau ca Mike, poate chiar mai bun, se grăbi să răspundă cu mândrie Hagen. Eu ţi-am dat un sfat profesional. Personal, aş vrea să-i văd morţi pe toţi nemernicii aceia.

Emoţia din glasul lui îl copleşi de ruşine pe Sonny, care bâigui:

— Oh, Doamne, Tom, nu asta am vrut să spun.

Dar asta spusese. Sângele apă nu se face; nimic altceva nu valora la fel de mult.

Sonny chibzui posomorât câteva clipe, în timp ce ceilalţi aşteptau într-o tăcere jenată. Apoi fiul cel mare oftă şi zise liniştit:

— OK, vom sta cuminţi până când bătrânul ne va putea spune ce să facem. Dar vreau să rămâi şi tu în fortăreaţă, Tom. Nu-ţi asuma nici un risc. Mike, fii cu băgare de seamă, deşi cred că nici măcar Sollozzo nu şi-ar amesteca propria Familie într-un război. Atunci toţi s-ar ridica împotriva lui. Totuşi, fii atent. Tessio, retrage-ţi deocamdată oamenii, dar pune-i să adulmece prin întreg oraşul. Clemenza, după ce reglezi socotelile cu Paulie Gatto, îţi aduci oamenii aici şi în restul fortăreţei, în locul paznicilor lui Tessio. Tessio, ai tăi rămân în continuare la spital. Tom, mâine dimineaţă, la prima oră, începi negocierile cu Sollozzo şi Tattaglia, la telefon sau prin mesager. Mike, mâine iei câţiva oameni de-ai lui Clemenza şi te duci acasă la Luca, să-l aştepţi sau să vezi pe unde dracu' umblă. Dacă a aflat vestea, poate că la ora asta nebunul încearcă să-i ia gâtul lui Sollozzo. Nu-mi vine să cred că l-ar putea trăda vreodată pe Don, indiferent cât i-ar oferi Turcul.

— Poate că Mike n-ar trebui să se implice atât de direct în povestea asta, zise Hagen, nu prea convins.

— Bine, se învoi Sonny. Las-o baltă, Mike. Şi aşa avem nevoie de tine acasă, să stai la telefon. E mult mai important.

Michael nu zise nimic. Se simţea stânjenit, aproape ruşinat. Remarcă figurile lui Clemenza şi Tessio, de o indiferenţă atât de bine studiată, încât nu se îndoia că în adâncul sufletului îl dispreţuiau. Ridică receptorul şi formă numărul lui Luca Brasi, după care rămase cu receptorul la ureche, în timp ce apelul se repeta la nesfârşit.

CAPITOLUL 6

Peter Clemenza dormi prost în noaptea aceea. În dimineaţa următoare se sculă devreme şi-şi pregăti singur micul dejun, constând dintr-un pahar de *grappa,* o felie groasă de salam de Genova, cu o bucată de pâine italienească proaspătă, care i se aducea şi acum la uşă, ca pe vremuri. Apoi bău cafea fierbinte dintr-o ceaşcă uriaşă şi simplă de porţelan, în care picurase şi puţin lichior de anason. În timp ce lipăia prin casă cu papucii roşii de fetru, înfăşurat într-un vechi halat de baie, cugeta la treburile zilei. Cu o seară în urmă, Sonny îi dăduse limpede a înţelege că trebuia să se ocupe fără întârziere de Paulie Gatto. Cu alte cuvinte, chiar astăzi.

Clemenza era tulburat. Nu pentru că Gatto fusese protejatul său şi se dovedise un trădător. Faptul nu impieta asupra alegerii făcute de *caporegime.* La urma urmei, datele personale ale lui Paulie fuseseră fără reproş. Provenea dintr-o familie siciliană, crescuse în acelaşi cartier cu copiii Corleone, ba chiar fusese şi coleg de şcoală cu unul dintre băieţi. Traversase cu succes toate etapele. Fusese verificat şi nu i se găsiseră cusururi. Ulterior, după ce-şi „făcuse botezul”, Familia îi asigurase o existenţă îndestulată, un procent din „încasările” din East Side şi o rubrică pe statul de plată al unui sindicat. Clemenza era la curent că Paulie Gatto îşi suplimenta veniturile cu furtişaguri, ceea ce contravenea regulilor Familiei, dar chiar şi acele mici găinării erau un semn al aptitudinilor lui. Încălcarea regulilor era socotită indiciul unui spirit superior, un fel de cal de curse care nu acceptă frâul.

În plus, Paulie nu le făcuse niciodată necazuri cu ciupelile lui. Întotdeauna erau puse meticulos la cale şi aduse la îndeplinire cu un minimum de tărăboi şi consecinţe, fără ca cineva să aibă ceva de suferit: trei mii de dolari primiţi de la o prăvălie de îmbrăcăminte din Manhattan, altă sumă primită de la o mică fabrică de porţelan din suburbiile Brooklynului. În definitiv, un tânăr avea întotdeauna nevoie de bani de buzunar. Era de

aşteptat. Lucru previzibil. Cui să-i fi dat prin minte că Paulie Gatto se va dovedi un trădător?

Dar ceea ce-l neliniştea pe Peter Clemenza în această dimineaţă era o chestiune administrativă. Lichidarea propriu-zisă a lui Gatto era o nimica toată. Problema era pe care dintre oamenii lui să-l aleagă, în calitate de *caporegime,* ca să-l înlocuiască pe Gatto în Familie? Funcţia de „om la toate" reprezenta o avansare importantă, care trebuia cântărită cum se cuvine. Persoana respectivă trebuia să fie lipsită de scrupule, dar şi inteligentă. Trebuia să fie cineva sigur, care să nu vorbească la poliţie dacă dădea de necaz, bine şcolit în legea *omerta,* legea siciliană a tăcerii. Şi apoi, ce fel de existenţă i se oferea în schimbul noilor sale îndatoriri? Clemenza deschisese discuţia în repetate rânduri faţă de Don, solicitându-i o remuneraţie mai consistentă pentru „omul bun la toate", primul chemat atunci când se iveau probleme, dar Don îl dusese cu vorba. Dacă Paulie ar fi câştigat mai mulţi bani, poate că ar fi rezistat tentaţiilor cu care îl ademenise Turcul cel viclean, Sollozzo.

În cele din urmă, Clemenza reduse lista candidaţilor la numai trei. Primul era un reprezentant al Familiei, care percepea taxele de la bancherii de culoare din Harlem, o brută mătăhăloasă şi vânjoasă, înzestrată cu o mare forţă fizică, dar şi cu mult farmec personal, care ştia să se facă agreabil, dar la o adică vâra şi spaima în oameni. Totuşi, Clemenza îl tăie de pe listă, după ce chibzui asupra numelui o jumătate de oră. Tipul se împăca mult prea bine cu negrii, ceea ce trăda un oarecare defect de caracter. De asemenea, ar fi fost prea greu de înlocuit în postul pe care-l ocupa acum.

Al doilea nume avut în vedere de Clemenza şi la care aproape că se hotărâse, era un flăcău harnic care slujea organizaţia eficient şi cu credinţă. Sarcina lui era să perceapă datoriile scadente ale cămătarilor din Manhattan aflaţi sub protecţia Familiei. Îşi începuse cariera făcând pe curierul la un agent de pariuri. Totuşi, nu era suficient de pregătit pentru o avansare atât de importantă.

În final, se opri asupra lui Rocco Lampone. Lampone avusese o ucenicie scurtă, dar impresionantă în Familie. În timpul războiului, fusese rănit în Africa şi lăsat la vatră în 1943. Din pricina lipsei de oameni tineri, Clemenza îl cooptase, deşi datorită rănilor Lampone suferea parţial de invaliditate şi şchiopăta vizibil. Clemenza îl folosise drept om de legătură pe piaţa neagră a confecţiilor şi în relaţie cu funcţionarii guvernamentali care controlau preţurile fixe la alimente. Ulterior, Lampone fusese promovat ca negociator pentru întreaga operaţiune. Ceea ce Clemenza aprecia la el era judecata sănătoasă. Omul ştia că nu merita să te arăţi neînduplecat într-o problemă care altfel te-ar costa doar o amendă sau şase luni de puşcărie preţ prea mic pentru profiturile enorme care puteau fi obţinute. Avea suficientă intuiţie ca să înţeleagă că domeniul lui nu se preta la ameninţări grele, ci doar la cele mai uşoare. Administrase întreaga operaţiune la modul cel mai discret cu putinţă, adică exact aşa cum trebuia.

Clemenza trăi sentimentul de uşurare al unui administrator conştiincios care rezolvase o spinoasă problemă de personal. Da, însoţitorul lui va fi Rocco Lampone. Pentru că Clemenza intenţiona să se ocupe el însuşi de această chestiune; nu numai ca să ajute un om nou venit la post şi lipsit de experienţă să-şi „facă botezul”, dar ca să-şi plătească o datorie personală faţă de Paulie Gatto. Paulie fusese protejatul lui, Clemenza îl promovase înaintea altor oameni, mult mai merituoşi şi mai loiali, îl ajutase să-şi „facă botezul” şi-i sprijinise avansarea pe toate căile. Paulie nu trădase doar Familia, ci şi pe *padrone* al său, Peter Clemenza. Această lipsă de respect se cerea pedepsită.

Totul fusese pus la punct. Paulie Gatto primise ordin să-l ia de acasă la ora trei după-amiază, cu maşina lui personală. Până aici nimic suspect. Clemenza ridică receptorul telefonului şi formă numărul lui Rocco Lampone. Nu se prezentă. Nu spuse decât:

— Vino la mine acasă, am o treabă pentru tine.

Remarcă satisfăcut, că, deşi era devreme, vocea lui

Lampone nu suna nici surprinsă, nici toropită de somn, iar omul răspunse simplu:

— OK.

Un tip de nădejde.

— Nu te grăbi, adăugă Clemenza. Mai întâi, ia-ţi micul dejun, prânzul şi abia pe urmă vino la mine. Dar nu mai târziu de ora două.

La celălalt capăt al firului se auzi un alt „OK” laconic şi Clemenza puse receptorul în furcă. Deja îşi anunţase oamenii că urma să înlocuiască echipa lui *caporegime* Tessio în fortăreaţa Corleone. Prin urmare, asta se rezolvase. Avea subordonaţi capabili şi niciodată nu se implica direct în executarea unei operaţiuni de acest fel.

Decise să-şi spele Cadillacul. Îşi iubea maşina. Automobilul îi prilejuia călătorii plăcute şi liniştite, iar tapiţeria era atât de moale, încât uneori, când vremea era bună, Clemenza stătea în maşină câte un ceas, fiindcă se simţea mai bine decât în casă. Când îşi dichisea maşina, îi venea mai uşor să gândească. Îşi aminti că la fel făcea şi tatăl său, în Italia, când spăla măgarii.

Clemenza se apucă de treabă în interiorul garajului încălzit. Nu putea să sufere frigul. Îşi trecu din nou în revistă planul. Cu Paulie trebuia să fii cu băgare de seamă, individul era ca un şobolan, adulmeca primejdia. Acum însă, oricât era el de dur, probabil se scăpa în pantaloni de frică, dat fiind că bătrânul trăia. Probabil că se va purta la fel de nărăvaş ca un măgar cu furnici în fund. Dar Clemenza era obişnuit cu astfel de situaţii, erau frecvente în munca lui. Mai întâi, trebuia să ofere o explicaţie plauzibilă pentru faptul că îi însoţea şi Rocco. În al doilea rând, avea nevoie să pretexteze o misiune credibilă, care să justifice participarea lor în trei.

Bineînţeles, la drept vorbind, toate acestea nu erau strict necesare. Paulie Gatto putea fi lichidat şi fără atâtea fasoane. Era încolţit şi nu putea fugi. Dar, în opinia lui Clemenza, era important ca în muncă să se păstreze bunele obiceiuri şi să nu se renunţe la nici o măsură de precauţie. Nu se ştia niciodată ce se putea întâmpla şi, la

urma urmei, astfel de probleme erau chestiuni de viaţă şi de moarte.

În timp ce-şi spăla Cadillacul de un albastru pal, Peter Clemenza îşi alese şi-şi exersă replicile şi expresiile feţei. Va fi laconic cu Paulie, ca şi cum ar fi fost nemulţumit de el. Pe un individ atât de susceptibil şi suspicios ca Gatto, o asemenea atitudine l-ar fi derutat sau, cel puţin, i-ar fi lăsat unele incertitudini. Jovialitatea exagerată l-ar fi făcut circumspect. Fireşte, laconismul nu trebuia să arate a supărare. Mai curând un fel de iritare combinată cu un aer preocupat. Şi de ce Lampone? Lui Paulie faptul avea să i se pară extrem de alarmant, mai ales că Lampone se va aşeza pe bancheta din spate. Lui Paulie nu-i va conveni să stea neputincios la volan, cu Lampone în ceafa lui. Clemenza freca şi lustruia cu furie Cadillacul. Avea să fie greu. Foarte greu. O clipă chibzui dacă să apeleze la alt om, dar hotărî că nu. Aici se baza pe un raţionament elementar. În anii următori se putea ivi vreo situaţie în care unui partener să i se pară profitabil să depună mărturie împotriva lui. Dacă exista un singur complice, mărturia acestuia ar fi fost pusă în balanţă cu a lui Clemenza. Dar cuvântul unui al doilea complice putea fi decisiv. Nu, va respecta cu stricteţe procedura.

Ceea ce-l irita pe Clemenza era faptul că execuţia trebuia să fie „publică”. Cu alte cuvinte, cadavrul trebuia lăsat la locul faptei. Ar fi preferat să-l facă să dispară. (De regulă, cimitirele erau oceanul din apropiere sau mlaştinile din New Jersey, pe proprietatea unor prieteni ai Familiei, ori alte metode mai complicate.) Dar această execuţie trebuia să fie publică, spre a descuraja eventualii trădători, prevenind totodată duşmanul că Familia Corleone nu se lăsase nicidecum indusă în eroare sau înduplecată. Pe Sollozzo îl va pune pe gânduri faptul că spionul lui a fost depistat atât de repede. Familia Corleone îşi va recăpăta în parte prestigiul. Atentatul asupra bătrânului o pusese într-o situaţie penibilă.

Clemenza oftă. Cadillacul sclipea ca un uriaş ou albastru de oţel, iar el nu avansase cu nimic în

soluţionarea problemei. În clipa următoare îl săgetă gândul salvator: logic şi adecvat. Avea să justifice prezenţa lui Rocco Lampone, a lui însuşi şi a lui Paulie, oferindu-le o misiune îndeajuns de secretă şi de importantă.

Îi va spune lui Paulie că treaba lor pe ziua aceea era să găsească un apartament, în caz că Familia va decide „să treacă la saltele”.

Ori de câte ori războiul între Familii lua amploare, părţile beligerante îşi instalau sediile în apartamente secrete, unde „soldaţii” puteau dormi pe saltele întinse prin toate încăperile. Nu atât ca să-şi ferească de pericol familiile, soţiile şi copiii, din moment ce atacarea necombatanţilor era un lucru de neconceput. Toate părţile implicate s-ar fi expus la o replică similară. Dar întotdeauna era mai înţelept să locuieşti în vreo ascunzătoare, unde mişcările zilnice treceau neobservate de adversari şi de poliţie, care în orice moment putea hotărî să intervină.

Prin urmare, obiceiul era să fie trimis un *caporegime* de încredere, care închiria un apartament secret şi-l dota cu saltele. Apartamentul respectiv era utilizat ca o poartă tainică de ieşire în oraş atunci când se organiza o ofensivă. Era firesc ca Clemenza să primească o asemenea însărcinare. Era firesc să-i ia cu el pe Gatto şi pe Lampone, ca să pună la punct toate detaliile, inclusiv mobilarea apartamentului. De asemenea, îşi spuse, zâmbind, Clemenza, Paulie Gatto îşi dovedise lăcomia şi primul gând care avea să-i vină în minte va fi cât i-ar plăti Sollozzo pentru o informaţie atât de valoroasă.

Rocco Lampone sosi devreme; Clemenza îi explică ce aveau de făcut şi care vor fi rolurile lor. Lampone se lumină la faţă de surpriză şi recunoştinţă şi-i mulţumi respectuos lui Clemenza pentru avansarea sa în noul post, prin care avea ocazia de a sluji Familia. Clemenza era convins că făcuse o alegere justă. Îl bătu pe umăr pe Lampone şi zise:

— Începând de azi, vei putea duce un trai mai bun. Despre asta vorbim mai târziu. Trebuie să înţelegi că în

prezent Familia e preocupată de probleme mult mai grave şi că are lucruri mai importante de făcut.

Lampone schiţă un gest menit să dea a înţelege că va avea răbdare; ştia că va primi, cu siguranţă, o răsplată. Clemenza se duse la seiful din salon şi-l deschise. Scoase dinăuntru un pistol şi i-l dădu lui Lampone.

— Foloseşte-l pe acesta, spuse el. Nu vor afla niciodată de unde provine. Lasă-l în maşină, lângă Paulie. După ce faci treaba, vreau să-ţi iei nevasta şi copiii şi să-i duci într-o vacanţă în Florida. Plăteşte întâi cu banii tăi, şi eu am să ţi-i decontez mai târziu. Odihneşte-te, fa plajă. Mergi la hotelul Familiei de la Miami Beach, ca să ştiu de unde să te iau la nevoie.

Soţia lui Clemenza bătu în uşa salonului, anunţându-i că venise Paulie Gatto. Paulie parcase pe alee. Clemenza ieşi prin garaj, urmat de Lampone. Se aşează pe locul din faţă, lângă Gatto, mormăind un salut, cu o figură exasperată. Se uită la ceas, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Gatto să fi întârziat.

„Omul bun la toate” cu chip de nevăstuică îl urmări atent, în căutarea unui indiciu. Se crispă puţin văzând că Lampone se instalează pe bancheta din spate, chiar în dreptul lui, şi zise:

— Rocco, treci pe partea cealaltă. Un colos ca tine îmi blochează vederea în oglinda retrovizoare.

Lampone se conformă fără să crâcnească şi se mută în spatele lui Clemenza, ca şi cum rugămintea lui Gatto ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume.

Clemenza i se adresă acru lui Gatto:

— Dracu’ să-l ia pe Sonny! A intrat spaima în el. Deja s-a gândit să treacă la saltele. Trebuie să găsim un loc în West Side. Paulie, tu şi Rocco va trebui să aduceţi cele necesare şi să adunaţi oamenii până când primim ordin să aducem acolo şi restul soldaţilor. Ştii vreun loc bun?

După cum se aşteptase, în privirea lui Gatto se ivi un licăr de interes şi lăcomie. Paulie înghiţise momeala şi, fiindcă îşi făcea socoteala cât valora informaţia pentru Sollozzo, uitase să se gândească dacă nu cumva era el

însuşi în pericol. Pe de altă parte, Lampone îşi juca rolul perfect: privea afară pe fereastră, total indiferent şi detaşat. Clemenza se felicită pentru alegerea făcută.

Gatto ridică din umeri.

— Trebuie să mă gândesc, zise el.

— Condu în timp ce te gândeşti, mormăi Clemenza, nu vreau să ajung la New York tocmai mâine.

Paulie era un şofer excelent, iar în această după-amiază traficul la intrarea în oraş nu era prea intens, aşa că ajunseră chiar când începea să se îngâne ziua cu noaptea. În maşină nu vorbiră mare lucru. Clemenza îi ceru lui Paulie să se îndrepte spre zona Washington Heights. Cercetă vreo câteva apartamente, apoi îi spuse lui Paulie să parcheze lângă Arthur Avenue şi să aştepte. Îl lăsă şi pe Rocco Lampone în maşină. Intră în restaurantul Vera Mario şi luă o cină uşoară, compusă din carne de viţel şi salată. Salută din cap câteva cunoştinţe. După o oră, parcurse distanţa de câteva cvartale până în locul unde era parcată maşina şi urcă. Gatto şi Lampone îl aşteptau.

— Rahat! exclamă Clemenza. Vor să ne întoarcem la Long Beach. Cică au o treabă pentru noi. Sonny zice că pe asta s-o lăsăm pe mai târziu. Rocco, tu locuieşti în centru, te putem duce până acasă?

— Mi-am lăsat maşina acasă la dumneata, răspunse liniştit Rocco. Nevastă-mea are nevoie de ea mâine la prima oră.

— Bine, răspunse Clemenza. Cu alte cuvinte, trebuie să vii cu noi.

Făcură calea întoarsă spre Long Beach, tot în tăcere. Pe porţiunea de autostradă de la intrarea în oraş, Clemenza spuse deodată:

— Paulie, trage pe dreapta, vreau să mă uşurez.

După ce lucrase cu el de atâta vreme, Gatto ştia că grăsanul *caporegime* avea vezica slabă. Deseori îi făcuse această rugăminte. Gatto scoase maşina de pe carosabil, oprind pe pământul moale care dădea spre mlaştină. Clemenza se dădu jos şi făcu vreo câţiva paşi printre tufişuri, unde chiar îşi goli vezica. Pe urmă, deschizând

portiera ca să urce din nou în maşină, aruncă o privire rapidă în susul şi în josul autostrăzii. Nu se vedea nici o lumină, autostrada era cufundată complet în întuneric.

— Dă-i drumul! zise Clemenza.

O secundă mai târziu, în maşină răsună ecoul unei împuşcături. Paulie Gatto păru să facă un salt înainte, cu trupul proiectat peste volan, apoi se prăvăli la loc pe banchetă. Clemenza se trase fulgerător înapoi, ca să nu fie împroşcat cu sânge şi aşchii de os.

Rocco Lampone coborî de pe bancheta din spate. Încă ţinea în mână pistolul, pe care-l aruncă în smârcuri. El şi Clemenza se îndreptară grăbiţi către o maşină parcată în apropiere şi urcară în ea. Lampone căută sub scaunul şoferului, unde găsi cheia lăsată anume pentru ei. Porni maşina şi-l duse pe Clemenza până acasă. Apoi, în loc să se întoarcă pe acelaşi traseu, apucă pe autostrada Jones Beach, traversând oraşul Merrick, apoi se angajă pe Meadowbrook Parkway, până ajunse la Northern State Parkway. Rulă până la Long Island Expressway, după care îşi urmă drumul spre Whitestone Bridge şi, prin Bronx, până la locuinţa lui din Manhattan.

CAPITOLUL 7

Cu o noapte înainte de-a fi fost împuşcat Don Corleone, cel mai puternic, mai credincios şi mai temut dintre oamenii săi se pregătea să se întâlnească cu adversarul. Luca Brasi luase legătura cu echipa lui Sollozzo cu câteva luni în urmă. Procedase astfel la ordinul personal al lui Don Corleone. Reuşise să ajungă la ei, după ce bătuse cluburile de noapte controlate de Familia Tattaglia, unde intrase în relaţii cu una dintre cele mai bune animatoare ale lor. Stând în pat cu fata respectivă, începuse să bombăne că era ţinut deoparte de Familia Corleone şi că nu i se recunoştea valoarea. La o săptămână de când se încurcase cu fata, Luca fusese abordat de către Bruno Tattaglia, patronul clubului de noapte. Bruno era mezinul, aparent neimplicat în afacerile Familiei, adică prostituţia. Dar renumitul lui club de noapte, cu trupa de dansatoare înalte şi cu picioare lungi, reprezenta un fel de

„şcoală” pentru o bună parte din prostituatele oraşului.

Prima întâlnire fusese cât se poate de deschisă, Tattaglia oferindu-i o slujbă ca om de ordine în cadrul afacerilor de Familie. Negocierile continuaseră aproape o lună. Luca îşi juca rolul de bărbat îndrăgostit de fata cea frumoasă, iar Bruno Tattaglia, pe cel al afaceristului dornic să recruteze un om valoros de la un rival. În cursul uneia dintre aceste întrevederi, Luca se prefăcuse înduplecat şi spusese:

— Dar trebuie să înţelegi un lucru. Niciodată nu voi face ceva împotriva Naşului. Don Corleone e un om pe care-l respect. Îl înţeleg că-şi socoteşte fiii mai presus de mine în afacerile Familiei.

Bruno Tattaglia făcea parte din tânăra generaţie, care îşi ascundea cu greu dispreţul faţă de oamenii învechiţi ca Luca Brasi, Don Corleone şi chiar propriul său tată. Totuşi, vorbise excesiv de politicos.

— Tata nici n-ar vrea să faci ceva împotriva Familiei Corleone, spusese el. Şi de ce să vrea? Acum toţi ne împăcăm bine unii cu alţii, nu ca odinioară. Atâta doar că, dacă vrei o nouă slujbă, pot pune o vorbă bună la tata. În afacerile noastre se găseşte întotdeauna loc pentru un om ca tine. E treabă grea şi avem nevoie de oameni rezistenţi, care s-o facă să meargă ca pe roate. Dacă te hotărăşti, dă-mi de ştire.

Luca ridicase din umeri.

— Postul meu nu-i chiar atât de rău.

După care abandonaseră subiectul.

Ideea de bază era ca cei din clanul Tattaglia să ajungă să creadă că Luca era la curent cu bănoasele afaceri în domeniul drogurilor şi că dorea să preia pe cont propriu o parte din operaţiuni. Astfel, avea şanse să afle câte ceva despre planurile lui Sollozzo, în caz că Turcul avea vreunul sau că se pregătea să-l calce pe bătături pe Don Corleone. După ce aşteptase două luni, timp în care nu se întâmplase nimic, Luca îi raportase lui Don Corleone că, după toate probabilităţile, Sollozzo îşi acceptase înfrângerea cu seninătate. Don îi spusese să încerce în

continuare, dar cu prudenţă, fără să insiste.

Cu o seară înainte de atentatul asupra lui Don Corleone, Luca se dusese la clubul de noapte. Aproape imediat, Bruno Tattaglia venise să se aşeze la masa lui.

— Am un prieten care vrea să-ţi vorbească, îl anunţase el.

— Adu-l aici, răspunsese Luca. Discut cu oricare amic de-al tău.

— Nu, obiectase Bruno. Vrea să te vadă între patru ochi.

— Cine este? întrebase Luca.

— Un prieten, repetase Bruno Tattaglia. Vrea să-ţi facă o propunere. Vă puteţi întâlni mai târziu în astă-seară?

— Sigur că da, acceptase Luca. Unde şi la ce oră?

— Clubul se închide la patru dimineaţa, răspunsese în şoaptă Tattaglia. De ce nu vă întâlniţi aici, în timp ce chelnerii fac curăţenie?

Îi cunoşteau tabieturile, se gândise Luca, probabil îl urmăriseră. De regulă se scula pe la trei sau patru după-amiaza, lua micul dejun, apoi se distra jucând jocuri de noroc cu amicii din clan sau îşi chema vreo fată. Uneori viziona unul dintre filmele de la miezul nopţii, după care se oprea să bea ceva la vreun club. Niciodată nu se culca înainte de zorii zilei. Prin urmare, sugestia de a se întâlni la patru dimineaţa nu era chiar atât de bizară pe cât ar fi putut să pară la prima vedere.

— Sigur, sigur, se învoise el. Mă întorc la patru.

Ieşise din club şi luase un taxi până la apartamentul său mobilat de pe Tenth Avenue. Stătea în pensiune la o familie de italieni cu care se înrudea pe departe. Cele două camere ale sale erau despărţite de restul apartamentului gen vagon printr-o uşă specială. Îi convenea acest aranjament, fiindcă îi oferea o viaţă de familie şi, în acelaşi timp, îl ferea de surprize în locul unde era cel mai vulnerabil.

Vulpoiul cel viclean, care era Sollozzo, avea să-şi arate coada stufoasă, îşi spunea Luca. Dacă lucrurile

ajungeau destul de departe, dacă Sollozzo îi făcea în seara aceea vreo promisiune, poate îşi va încheia misiunea, servindu-i noutatea lui Don, ca dar de Crăciun. Ajuns în camera lui, Luca descuie cufărul de sub pat şi scoase dinăuntru o vestă antiglonţ. Era grea. Se dezbrăcă şi şi-o puse peste flanela de lână, după care îmbrăcă din nou cămaşa şi haina. O clipă se gândi să sune acasă la Don, la Long Beach, şi să-i spună că lucrurile luaseră o nouă întorsătură, însă ştia că Don nu vorbea niciodată la telefon, iar lui îi încredinţase misiunea în mare taină, ca atare nu voia să afle nimeni despre ea, nici măcar Hagen sau fiul cel mare.

Luca purta în permanenţă pistol asupra sa. Avea permis port-armă, probabil cel mai scump eliberat vreodată în lume. Îl costase cu totul zece mii de dolari, în schimb îl ferea de închisoare în caz că-l dibuiau sticleţii. În calitate de principal executant al misiunilor încredinţate de Familie, permisul îi era util. Dar în acea seară, în caz că reuşea să-şi ducă treaba la bun sfârşit, voia o armă „sigură”. Una care să nu poată fi depistată. Apoi, chibzuind mai bine, luă decizia ca în seara aceea să se mărginească la a asculta propunerea şi apoi s-o transmită Naşului Don Corleone.

Se înapoie la club, dar nu mai bău nimic. În schimb, hoinări pe 48th Street, mâncând pe îndelete o cină târzie la Patsy’s, restaurantul italian favorit. Când se făcu ora de întâlnire, porni spre centru, până la intrarea în club. Când păşi înăuntru, portarul nu mai era la post. Plecase şi garderobiera. Numai Bruno Tattaglia îl aştepta; îi ieşi în întâmpinare şi-l conduse la barul gol, în partea laterală a încăperii. În faţa lui se vedeau măsuţele goale şi ringul de dans din lemn galben, lăcuit care sclipea în mijloc, ca un diamant. În penumbră se desluşea podiumul orchestrei, pe care se înălţa scheletul metalic al microfonului.

Luca se aşeză la bar, iar Bruno Tattaglia trecu în spatele tejghelei. Luca refuză băutura oferită şi-şi aprinse o ţigară. Poate era vorba despre altceva, nu de Turc. Apoi îl zări pe Sollozzo ivindu-se dintre umbre, tocmai în celălalt

capăt al sălii.

Sollozzo îi strânse mâna şi se aşeză lângă el la bar. Tattaglia puse un pahar în dreptul Turcului, care îi mulţumi dând din cap.

— Ştii cine sunt eu? îl întrebă Sollozzo. Luca încuviinţă din cap. Zâmbi cu cruzime. Şobolanii începeau să iasă de prin ascunzători. Va fi plăcerea lui să se ocupe de acest sicilian renegat. Ştii ce am de gând să-ţi cer? întrebă din nou Sollozzo. Luca clătină din cap. E vorba de o afacere de milioane, continuă Sollozzo. Vreau să spun, milioane pentru toţi cei de la vârf. La primul transport îţi garantez cincizeci de mii de dolari. Mă refer la droguri. Sunt de viitor.

— De ce apelezi la mine? întrebă Luca. Vrei să vorbesc cu Don?

Sollozzo făcu o grimasă:

— Am vorbit deja cu Don. Nu vrea să intre în combinaţie. Foarte bine, mă descurc şi fără el. Însă am nevoie de cineva puternic, care să-mi asigure protecţia fizică a operaţiunii. Înţeleg că nu eşti prea mulţumit de Familia la care lucrezi şi că ai fi dispus să treci în altă tabără.

Luca ridică din umeri.

— Depinde de ofertă.

Sollozzo, care îl privea cu luare-aminte, păru să fi ajuns la o concluzie.

— Gândeşte-te câteva zile la oferta mea, după care stăm din nou de vorbă, zise el.

Îi întinse mâna, dar Luca se prefăcu că nu observă şi-şi găsi de lucru vârând în gură o ţigară. Din spatele tejghelei, Bruno scoase, ca un magician, bricheta, apropiind-o de ţigara lui Luca. În clipa următoare făcu un gest ciudat. Lăsă să-i cadă bricheta pe tejghea şi-l înşfăcă pe Luca de mâna dreaptă, ţinându-l strâns.

Luca reacţionă instantaneu, sărind jos de pe scaunul de bar şi încercând să se smulgă din strânsoare. Dar Sollozzo îl prinse de cealaltă încheietură. Cu toate acestea, Luca continua să fie prea puternic pentru cei doi. Ar fi

reuşit să se elibereze, dar, în spatele său, un bărbat ieşi din semiîntuneric şi-i aruncă în jurul gâtului o coardă subţire de mătase. Coarda se strânse, tăindu-i răsuflarea. Obrazul lui Luca deveni stacojiu, puterea braţelor îi slăbi. Acum Tattaglia şi Sollozzo îl puteau ţine cu uşurinţă şi amândoi priveau curioşi ca doi copii cum cel de al treilea strângea laţul în jurul gâtului lui Luca tot mai tare şi mai tare. Brusc, podeaua se udă, devenind alunecoasă. Sfincterul lui Luca, scăpat de sub control, se relaxase, golindu-şi conţinutul pe pardoseală. Victima nu mai avea nici pic de vlagă; picioarele i se îndoiră din genunchi, iar trupul i se muie ca o cârpă. Sollozzo şi Tattaglia îi dădură drumul la mâini şi lângă Luca rămase doar cel care-l sugrumase; acesta se lăsă în genunchi lângă trupul prăbuşit, continuând să strângă coarda atât de tare, încât sfoara crestă pielea, afundându-se în carnea gâtului. Ochii lui Luca ieşiseră afară din orbite, parcă uimiţi la culme ultima expresie omenească de pe chipul lui. În clipa următoare era mort.

— Să nu fie găsit, ordonă Sollozzo. E important ca deocamdată să nu fie descoperit.

Se răsuci pe călcâie şi plecă, pierzându-se din nou printre umbre.

CAPITOLUL 8

Ziua care urmă atentatului asupra lui Don Corleone se dovedi foarte încărcată pentru Familie. Michael rămase lângă telefon, comunicându-i lui Sonny mesajele primite. Tom Hagen se ocupa de găsirea unui negociator care să satisfacă amândouă părţile, astfel încât să poată fi aranjată o întrevedere cu Sollozzo. Turcul se dăduse brusc la fund, poate ştia că oamenii lui Clemenza şi ai lui Tessio răscoleau oraşul, încercând să-i dea de urmă. Dar Sollozzo nu ieşea din vizuina sa, la fel şi membrii marcanţi ai clanului Tattaglia. Sonny se aşteptase la aşa ceva, era o elementară măsură de precauţie pe care ştia că adversarul o va lua.

Clemenza era ocupat cu Paulie Gatto. Tessio fusese însărcinat să dea de urma lui Luca Brasi. Luca nu trecuse

pe acasă încă din noaptea dinaintea atentatului, ceea ce era semn rău. Dar Sonny nu putea concepe că Luca trădase sau fusese luat prin surprindere.

Mama Corleone rămăsese în oraş, la nişte prieteni ai Familiei, ca să fie mai aproape de spital. Ginerele, Carlo Rizzi, îşi oferise serviciile, dar i se spusese să-şi vadă de treaba pe care i-o încredinţase Don Corleone, o zonă rentabilă de pariuri în partea italiană a Manhattanului. Connie stătea în oraş împreună cu mama ei, ca să-şi poată vizita tatăl la spital.

Freddie continua să se afle sub sedative în camera lui din casa părintească. Sonny şi Michael veniseră să-l vadă, rămânând uimiţi de paloarea şi de vizibila lui suferinţă.

— Doamne! îi spusese Sonny lui Michael, ieşind din camera lui Freddie. Arată de parcă ar fi păţit-o mai rău decât bătrânul.

Michael ridicase din umeri. Pe câmpul de luptă văzuse soldaţi în aceeaşi stare. Însă niciodată nu s-ar fi aşteptat să i se întâmple aşa ceva lui Freddie. Îşi amintea că în copilărie fratele mijlociu fusese cel mai rezistent din familie. Dar totodată şi cel mai ascultător faţă de tatăl lor. Cu toate acestea, se ştia că Don renunţase la gândul că fiul mijlociu ar fi făcut vreodată carieră în afaceri. Nu era suficient de isteţ şi, în afară de asta, nu era îndeajuns de lipsit de inimă. Era un băiat prea retras, nu avea destulă forţă.

După-amiaza târziu Michael primi un telefon din Hollywood, de la Johnny Fontane. Sonny luă receptorul.

— Nu, Johnny, n-are rost să vii până aici să-l vezi pe tata. E prea bolnav şi, în plus, ţi-ar face o presă proastă, or eu ştiu că tatei nu i-ar plăcea aşa ceva. Aşteaptă până se mai înzdrăveneşte, ca să-l putem aduce acasă, pe urmă vii şi-l vezi. OK, am să-i transmit urările tale. Sonny puse receptorul în furcă. Apoi se întoarse către Michael şi spuse: Tata o să se bucure când o să afle că Johnny voia să zboare cu avionul din California ca să-l vadă.

Către seară unul dintre oamenii lui Clemenza îl chemă pe Michael la telefonul înregistrat oficial, din

bucătărie. Era Kay.

— Se simte bine tatăl tău? întrebă ea.

Glasul îi suna puţin cam încordat şi nefiresc. Michael ştia că ea nu putea să creadă cele întâmplate, faptul că tatăl lui era într-adevăr ceea ce ziarele numeau un gangster.

— Se va face bine, răspunse Michael.

— Pot să vin cu tine când te duci la spital? întrebă Kay.

Michael râse. Kay nu uitase ce-i povestise el, cât era de important să faci astfel de gesturi, dacă voiai să intri în graţiile italienilor mai vârstnici.

— E un caz special, răspunse el. Dacă tipii de la ziare află numele şi familia din care provii, ai să ajungi pe pagina a treia din *Daily News.* Fiica unei familii de yankei combinată cu fiul unui mare şef mafiot. Ce-ar zice părinţii tăi?

— Părinţii mei nu citesc niciodată *Daily News,* răspunse sec Kay. Din nou se lăsă o tăcere stânjenitoare, apoi ea întrebă: Eşti bine, Mike, aşa-i? Nu te ameninţă nici un pericol?

Michael râse din nou.

— Se ştie că eu sunt fătălăul familiei Corleone. Nu reprezint o ameninţare. Aşa că nimeni nu se deranjează să se lege de mine. Nu, Kay, s-a terminat, nu vom mai avea necazuri. Oricum, într-un fel a fost un accident. Când ne vedem, am să-ţi explic.

— Când va fi asta? întrebă ea.

Michael chibzui câteva clipe.

— Ce-ai zice de astă-seară, târziu? Bem ceva, apoi luăm cina la hotelul tău. Pe urmă eu mă duc la spital să-l văd pe tata. M-am plictisit să tot stau aici şi să răspund la telefon. Bine? Dar nu mai spune nimănui. Nu vreau ca vreun fotograf să ne facă poze împreună. Nu glumesc, Kay, e al dracului de neplăcut, în special pentru părinţii tăi.

— Bine, răspunse Kay. Te aştept. Să-ţi cumpăr ceva de Crăciun? Sau orice altceva?

— Nu, răspunse Michael. Fii numai pregătită.

Ea râse scurt, un râs excitat.

— Voi fi pregătită. Nu sunt întotdeauna?

— Ba da, eşti, rosti el. De asta eşti fata mea cea dragă.

— Te iubesc, zise ea. Tu poţi să-mi spui acelaşi lucru?

Michael se uită la cei patru haidamaci care stăteau în bucătărie.

— Nu, răspunse el. Diseară, bine?

— Bine, răspunse Kay.

Michael închise telefonul.

Clemenza se înapoiase, în sfârşit, din misiunea lui şi umbla de colo-colo prin bucătărie, pregătindu-şi o oală uriaşă de sos de roşii. Michael îl salută din cap şi se duse în biroul de pe colţ, unde-i găsi pe Sonny şi pe Hagen, care-l aşteptau nerăbdători.

— Clemenza e acolo? întrebă Sonny.

Michael zâmbi.

— Găteşte spaghete pentru trupe, la fel ca în armată.

— Spune-i să lase tâmpeniile şi să vină încoace, ordonă nerăbdător Sonny. Am să-i dau o ocupaţie mai importantă. Cheamă-l şi pe Tessio.

După câteva minute, se adunară toţi în birou.

— Te-ai ocupat de el? îl întrebă scurt Sonny pe Clemenza.

Clemenza încuviinţă din cap.

— N-ai să-l mai vezi pe aici.

Cu o tresărire ca un şoc electric, Michael înţelese că vorbeau despre Paulie Gatto şi că micul Paulie era mort, asasinat de către veselul dansator de la nuntă, Clemenza.

— Tu ai avut noroc cu Sollozzo? îl întrebă Sonny pe Hagen.

Hagen clătină din cap.

— Se pare că a renunţat la ideea cu negocierea. Oricum, nu părea prea grăbit. Sau poate că-i doar foarte prudent, nu cumva să-i dea de urmă oamenii noştri. În orice caz, n-am reuşit să găsesc un mediator de mâna întâi, în care să aibă încredere. Însă probabil ştie că acum e nevoit să negocieze. Şi-a ratat şansa, lăsându-l pe bătrân

să-i scape printre degete.

— E un tip isteţ, zise Sonny, cel mai isteţ din câţi a avut de înfruntat Familia noastră. Poate îşi închipuie că rămânem în expectativă până când se înzdrăveneşte tata sau până când prindem un fir în legătură cu el.

Hagen ridică din umeri.

— Sigur că aşa gândeşte. Dar tot trebuie să negocieze. Nu are încotro. Mâine aranjez întrevederea. Asta-i sigur.

Unul dintre oamenii lui Clemenza bătu la uşa biroului, apoi intră.

— Tocmai au anunţat la radio, îi spuse el lui Clemenza. Poliţia l-a descoperit pe Paulie Gatto. Mort în maşina lui.

Clemenza dădu din cap şi-i spuse:

— Nu-i cazul să-ţi faci griji.

Omul îi aruncă lui *caporegime o* privire uimită, apoi înţelese şi se înapoie în bucătărie.

Consfătuirea continuă, de parcă nu ar fi existat nici o întrerupere. Sonny se întoarse către Hagen:

— A intervenit vreo schimbare în starea lui Don?

Hagen făcu semn că nu.

— E bine, dar nu va putea vorbi încă vreo câteva zile. Încă nu şi-a recăpătat cunoştinţa. Se reface după operaţie. Mama ta stă aproape tot timpul cu el, la fel şi Connie. Spitalul e împânzit de poliţişti, iar oamenii lui Tessio sunt şi ei acolo, pentru orice eventualitate. Peste câteva zile îşi va reveni şi atunci vom vedea cum vrea el să procedăm. Între timp trebuie să-l împiedicăm pe Sollozzo să facă vreo prostie. De asta vreau să tratezi cu el.

— Până una alta, mârâi Sonny, i-am pus pe Clemenza şi pe Tessio pe urmele lui. Poate avem noroc şi rezolvăm toată afacerea.

— N-ai tu norocul ăsta, replică Hagen. Sollozzo e prea viclean. Făcu o pauză. Ştie că, dacă ajunge la negocieri, va trebui mai curând să se supună condiţiilor noastre. De aceea trage de timp. Bănuiesc că încearcă să obţină sprijinul altor Familii din New York, ca să nu putem

porni pe urmele lui când ne va da ordin bătrânul.

Sonny se încruntă.

— De ce dracu’ ar face una ca asta?

Hagen îi explică răbdător:

— Ca să evite un mare război, care ar afecta pe toată lumea şi ar determina ziarele şi guvernul să ia măsuri. În plus, Sollozzo le va oferi şi lor o cotă parte. Ştii bine cât bănet se câştigă cu drogurile. Familia Corleone n-are nevoie de aceşti bani, noi deţinem monopolul jocurilor de noroc, care sunt cea mai rentabilă afacere. Dar celelalte Familii sunt lihnite. Sollozzo e un tip cu experienţă, şi ei ştiu că va putea desfăşura o operaţiune de anvergură. Viu, le umple buzunarele de bani. Mort, le aduce doar necazuri.

Michael nu-l văzuse niciodată pe Sonny atât de schimonosit la faţă. Gura cărnoasă de Cupidon şi pielea arsă de soare căpătaseră o tentă cenuşie.

— Puţin îmi pasă ce vor ei. Ar face bine să nu-şi vâre nasul în disputa asta.

Clemenza şi Tessio se foiră stânjeniţi pe scaune, ca nişte căpitani de infanterie ascultându-şi generalul cum bate câmpii despre asaltul asupra unui deal inexpugnabil, indiferent de pierderile de vieţi omeneşti. Hagen spuse uşor iritat:

— Haide, haide, Sonny, tatălui tău nu i-ar plăcea că gândeşti aşa. Ştii bine ce-ţi spunea întotdeauna: „Pierderi inutile”. Fireşte, nu vom îngădui nimănui să ne pună beţe în roate, dacă bătrânul ordonă să-i luăm urma lui Sollozzo. Dar aici nu-i vorba de o chestiune personală, ci de afaceri. Dacă vrem capul Turcului, iar Familiile intervin, atunci vom negocia. Dacă Familiile vor vedea că suntem decişi să-i luăm gâtul lui Sollozzo, atunci ne vor lăsa. Don va face concesii în alte domenii, ca să fie chit. Dar nu-ţi ieşi din fire pentru aşa ceva. E vorba de afaceri. Până şi împuşcarea tatălui tău a fost o chestiune de afaceri, nu una personală. Ar fi trebuit deja s-o ştii.

Privirea lui Sonny rămânea la fel de cruntă.

— OK, înţeleg toate astea. Dar şi tu trebuie să înţelegi că nimeni nu ne stă împotrivă dacă vrem capul lui

Sollozzo. Se întoarse către Tessio. Ceva veşti despre Luca?

Tessio clătină din cap.

— Absolut nimic. Probabil că l-a înhăţat Sollozzo.

— Sollozzo nu părea neliniştit în privinţa lui Luca, interveni încet Hagen, ceea ce mie mi s-a părut bizar. E prea inteligent ca să nu-şi facă griji în legătură cu un individ ca Luca. Mă gândesc că poate l-a scos din joc într-un fel sau altul.

— Doamne, sper că Luca nu luptă împotriva noastră! murmură Sonny. E singurul lucru de care mi-ar fi teamă. Clemenza, Tessio, voi cum vedeţi lucrurile?

— Oricine poate apuca pe căi greşite, răspunse rar Clemenza. Uită-te la Paulie. Cât despre Luca, el e omul care nu poate merge decât pe un singur drum. Naşul e singura persoană din lume în care crede şi singura de care îi este teamă. Mai mult decât atât, Sonny, îl respectă pe tatăl tău ca nimeni altul, or Naşul a câştigat respectul tuturor. Nu, Luca nu ne-ar trăda niciodată. Şi-mi vine greu să cred că unul ca Sollozzo, oricât ar fi el de viclean, l-ar putea lua prin surprindere pe Luca. E genul de om care suspectează tot şi pe toţi. Întotdeauna pregătit pentru ce-i mai rău. Cred că, pur şi simplu, a plecat pe undeva câteva zile. În curând ne va da un semn de viaţă.

Sonny se întoarse către Tessio. *Caporegime* din Brooklyn ridică din umeri.

— Oricine poate deveni trădător. Luca e foarte susceptibil. Poate că Don l-a jignit în vreun fel. E foarte posibil. Cred totuşi că Sollozzo l-a surprins puţin. Asta se potriveşte cu ce spune *Consigliori.* Ar trebui să ne aşteptăm la ce-i mai rău.

Sonny se adresă tuturor:

— Sollozzo va afla în curând de Paulie Gatto. Cum îl va afecta vestea?

— O să-l pună pe gânduri, răspunse Clemenza, cu un aer sumbru. Va şti că cei din clanul Corleone nu sunt proşti. Va înţelege că ieri a avut mare noroc.

— N-a fost vorba de noroc, replică cu asprime Sonny. Sollozzo plănuia lovitura de săptămâni întregi. Probabil că

l-au urmărit zilnic pe tata până la birou, observându-i fiecare mişcare. Pe urmă l-au cumpărat pe Paulie, poate şi pe Luca. L-au răpit pe Tom exact la momentul potrivit. Au făcut tot ce-au vrut. Au avut ghinion, nu noroc. Asasinii plătiţi pe care i-au angajat n-au fost destul de pricepuţi, iar tata a reacţionat neaşteptat de rapid. Dacă l-ar fi ucis, aş fi fost nevoit să cad la înţelegere şi atunci Sollozzo ar fi câştigat partida. Cel puţin pentru moment. Poate că aş fi aşteptat şi l-aş fi lichidat după cinci sau zece ani. Dar să nu-l socoteşti norocos, Pete, altfel înseamnă că-l subestimezi. În ultima vreme am făcut cam des greşeala asta.

Unul dintre paznici aduse din bucătărie un castron cu spaghete, apoi câteva farfurii, furculiţe şi vin. Continuară să vorbească în timp ce mâncau. Michael îi privea uimit. Nu mânca, aşa cum nu mânca nici Tom, în schimb Sonny, Clemenza şi Tessio înfulecau, muind coajă de pâine în sos. Era aproape comic. Discuţia continuă.

Tessio nu credea că pierderea lui Gatto îl va deranja pe Sollozzo, de fapt presupunea că Turcul o anticipase, dacă nu cumva o socotea chiar binevenită. O gură mai puţin pe statul de plată. Şi probabil că nici nu-i era frică. Parcă lor le-ar fi fost, într-o situaţie similară?

— Ştiu că nu sunt decât un amator, vorbi Michael pe un ton sfidător, dar din tot ce s-a spus aici despre Sollozzo, la care se adaugă faptul că dintr-odată nu l-a mai contactat pe Tom, bănuiesc că are un as în mânecă. Ar putea fi pe punctul de-a ne juca o festă cu adevărat urâtă, care-l va repune în situaţie avantajoasă. Dacă ne-am putea da seama despre ce e vorba, avantajul ar fi de partea noastră.

— Mda, încuviinţă Sonny, fără prea mare entuziasm, aşa mi-am zis şi eu, dar singurul atu care-mi vine în minte e Luca. Deja am dat de ştire că, înainte de a i se acorda vechile drepturi în cadrul clanului, trebuie adus aici. Celălalt argument la care mă gândesc e că Sollozzo a căzut la învoială cu Familiile din New York şi că mâine vom fi anunţaţi că ni s-a declarat război. Că trebuie să-i facem pe plac Turcului. Am dreptate, Tom?

Hagen încuviinţă din cap.

— Aşa mi se pare şi mie. Şi, fără tatăl tău, nu putem face nimic împotriva unei astfel de opoziţii. El e singurul care poate ţine piept Familiilor. Are relaţiile politice de care clanurile au nevoie în permanenţă şi se poate folosi de ele ca să negocieze. Dacă ţine neapărat s-o facă.

Clemenza interveni puţin cam arogant pentru cineva al cărui om de bază tocmai comisese o trădare.

— Sollozzo nu se va apropia niciodată de această casă, şefule, nu-i cazul să te îngrijorezi.

Sonny îl privi gânditor câteva clipe. Apoi i se adresă lui Tessio:

— Cum rămâne cu spitalul? Stau de pază oamenii tăi?

Pentru prima oară de la începutul consfătuirii, Tessio părea absolut sigur pe situaţie.

— Şi afară, şi în interior, răspunse el. Douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Poliţia asigură şi ea o pază destul de eficientă. La uşa salonului sunt detectivi care aşteaptă să-l poată interoga pe bătrân. Să mori de râs, nu alta. Don are încă tuburi vârâte în el. Nu mănâncă, ceea ce înseamnă că nu trebuie să ne facem griji cu bucătăria, altfel am fi avut de ce să fim neliniştiţi, turcii obişnuiesc să folosească otrava. N-au cum să ajungă la Don, nu există nici o cale.

Sonny se lăsă pe spate în fotoliu.

— Nu eu sunt cel vizat, din moment ce cu mine trebuie să negocieze. Au nevoie de puterea Familiei. Zâmbi larg către Michael. Mă întreb dacă n-au pus ochii pe tine. Poate că Sollozzo se gândeşte să te răpească şi să te ţină ostatic în vederea unui târg.

S-a zis cu întâlnirea mea cu Kay! gândi întristat Michael. Sonny nu-mi va da voie să ies din casă. Dar Hagen interveni agasat:

— Nu, pe Michael l-ar fi putut răpi oricând, dacă voia o garanţie. Însă toată lumea ştie că Michael nu-i implicat în afacerile clanului. E independent, iar dacă Sollozzo îl răpeşte, pierde sprijinul tuturor Familiilor din New York. Până şi clanul Tattaglia va fi nevoit să dea o mână de ajutor

la răpunerea lui. Nu, e destul de simplu. Mâine vom primi un mesager din partea Familiilor, care ne va spune că trebuie să facem afaceri cu Turcul. El atât aşteaptă. Acesta e asul lui din mânecă.

Michael scoase un suspin de uşurare.

— Foarte bine, zise el. Astă-seară trebuie să ies în oraş.

— De ce? întrebă cu asprime Sonny.

Michael îi zâmbi cu gura până la urechi.

— Am de gând să trec pe la spital, să-i văd pe tata, pe mama şi pe Connie. Pe urmă mai am câteva treburi.

La fel ca Don, Michael nu vorbea niciodată despre adevăratele lui intenţii, ca atare nu voia să-i spună lui Sonny despre întâlnirea cu Kay Adams. Nu pentru un motiv anume, ci din simplă obişnuinţă. Din bucătărie răzbătu o rumoare de voci. Clemenza se duse să vadă ce se întâmplase. Se înapoie ţinând în mână vesta antiglonţ a lui Luca Brasi. În ea se găsea înfăşurat un peşte mort.

— Turcul a aflat despre spionul lui, Paulie Gatto, spuse scurt Clemenza.

— Iar acum am aflat şi noi de Luca Brasi, replică la fel de scurt Tessio. Sonny îşi aprinse o ţigară şi trase un gât de whisky.

Buimăcit, Michael întrebă:

— Ce înseamnă peştele acela mort?

Răspunsul veni din partea lui *Consigliori,* irlandezul Hagen.

— Peştele înseamnă că Luca Brasi doarme pe fundul oceanului, spuse el. E un vechi mesaj sicilian.

CAPITOLUL 9

În seara aceea, Michael Corleone ieşi în oraş cu inima grea. Simţea că începe să se implice în afacerile Familiei împotriva voinţei sale şi era supărat că Sonny îl folosea fie şi la telefon. Nu se simţea în largul lui la consfătuirile clanului, de parcă i s-ar fi putut încredinţa fără rezerve secrete cum era de pildă crima. Acum, când se ducea s-o vadă pe Kay, se simţea vinovat şi faţă de ea. Niciodată nu fusese absolut sincer în privinţa familiei lui. Îi

povestise despre ei, dar de fiecare dată doar mici glume şi anecdote pitoreşti, care-i făceau pe ai lui să semene mai curând cu aventurierii dintr-un film technicolor decât cu ceea ce erau în realitate. Acum tatăl său fusese împuşcat în plină stradă, iar fratele cel mare punea la cale un asasinat. Acesta era adevărul gol-goluţ, numai că Michael nu i-l putea, cu nici un chip, destăinui lui Kay în aceeaşi formă. Îi spusese deja că atentatul asupra tatălui său fusese mai degrabă „un accident" şi că se sfârşise cu necazurile. Pe dracu', de fapt abia începeau. Sonny şi Tom erau vizibil derutaţi de Sollozzo, continuau să-l subestimeze, deşi Sonny era suficient de inteligent ca să sesizeze pericolul. Michael încercă să ghicească atuul de care dispunea Turcul. Fără îndoială, era un individ îndrăzneţ, isteţ şi avea o forţă extraordinară. Din partea lui trebuia să se aştepte la o surpriză de proporţii. Numai că Sonny, Tom, Clemenza şi cu Tessio căzuseră cu toţii de acord că situaţia se afla sub control, or ei aveau mai multă experienţă decât Michael. În acest război el era „civilul", îşi zise dispreţuitor Michael. Şi ar fi trebuit să i se promită medalii mult mai valoroase decât cele obţinute în cel de-al Doilea Război Mondial, ca să-l convingă să participe la această luptă.

Propriile-i gânduri îl făcură să se simtă vinovat că nu-şi compătimea mai mult tatăl. Tatăl său zăcea ciuruit de gloanţe, şi totuşi, curios lucru, Michael înţelegea mai bine decât oricine de ce spusese Tom că era vorba numai de afaceri, nu de o răzbunare personală. Că tatăl lui plătise pentru puterea pe care o deţinuse toată viaţa, pentru respectul pe care-l impusese celor din jurul său.

Tot ce voia Michael era să evadeze, să iasă din toate aceste combinaţii şi să-şi trăiască viaţa. Însă nu putea rupe legăturile cu familia până nu lua sfârşit starea de criză. Trebuia să-i ajute chiar şi în calitate de civil. Deodată, descoperi că nu-i convenea rolul ce i se atribuise, acela de necombatant privilegiat, având scuza că nu luptă din principiu. Acesta era motivul pentru care cuvântul „civil" îi revenea supărător în minte.

Când ajunse la hotel, Kay îl aştepta în hol. (Câţiva dintre oamenii lui Clemenza îl aduseseră pe Michael cu maşina în oraş, lăsându-l la o intersecţie din apropiere, după ce se asiguraseră că nu fuseseră urmăriţi.)

Luară masa împreună, apoi băură câteva pahare.

— La ce oră te duci să-l vizitezi pe tatăl tău? întrebă Kay.

Michael se uită la ceas.

— Programul de vizite se încheie la ora opt şi jumătate. Cred că am să mă duc după ce pleacă toţi ceilalţi. Mă vor lăsa să intru. Dispune de o rezervă şi de infirmierele lui personale, aşa că am să pot sta un timp cu el. Cred că nu va fi în stare să vorbească şi nici măcar nu va şti că sunt acolo. Trebuie însă să-i dovedesc respectul meu.

— Îmi pare foarte rău pentru tatăl tău, spuse încet Kay. La nuntă mi-a părut un om foarte de treabă. Nu pot să cred ce scriu ziarele despre el. Sunt convinsă că în cea mai mare parte sunt neadevăruri.

— Aşa zic şi eu, răspunse politicos Michael.

Îl surprinse cât de secretos era faţă de Kay. O iubea, avea încredere în ea, dar era decis să nu-i vorbească niciodată despre tatăl lui sau despre familie. Ea nu făcea parte din clan.

— Dar tu? întrebă Kay. Ai să te implici în acest război mafiot despre care scriu toate ziarele într-o veselie?

Michael zâmbi, apoi îşi descheie sacoul şi-i îndepărtă pulpanele.

— Vezi, nu port armă, replică el.

Kay râse.

Se făcuse târziu, aşa că urcară în cameră. Kay pregăti băuturi pentru amândoi. Băură, în timp ce ea stătea pe genunchii lui Michael. Sub rochie pielea ei era mătăsoasă la atingere. El îi mângâie coapsa lucioasă. Se lăsară pe spate în pat şi făcură dragoste fără să se mai dezbrace, cu buzele lipite într-o sărutare. Când terminară, rămaseră liniştiţi, fiecare simţind fierbinţeala celuilalt arzându-l prin îmbrăcăminte.

— Asta-i ceea ce voi, soldaţii, numiţi „una mică”? murmură Kay.

— Da, răspunse Michael.

— Nu-i rău, decretă Kay plină de convingere.

Aţipiră până în momentul în care Michael tresări neliniştit şi se uită la ceas.

— La dracu’! exclamă el. E aproape zece. Trebuie să plec la spital.

Se duse în baie să se spele şi să-şi pieptene părul. Kay veni după el şi-l înlănţui pe la spate.

— Când ne căsătorim? întrebă ea.

— Oricând spui tu, răspunse Michael. De îndată ce se termină problema asta de familie şi se înzdrăveneşte tata. Cred totuşi că-i mai bine să ai o explicaţie cu părinţii tăi.

— Ce să le explic? întrebă liniştită Kay.

Michael îşi trecu pieptenul prin păr.

— Spune-le că ai întâlnit un băiat frumos şi curajos, de origine italiană. Care s-a remarcat la Dartmouth. Care a fost distins în război cu Service Cross şi cu Purple Heart. Cinstit. Muncitor. Numai că taică-său e un mafiot nevoit să-i lichideze pe cei răi, ba uneori chiar să mituiască înalţi funcţionari guvernamentali. Mai spune-le că în meseria lui a fost şi ciuruit de gloanţe. Însă astfel de fapte n-au nici o legătură cu fiul cel cinstit şi muncitor. Crezi c-ai să ţii minte toate astea?

Kay îşi luă braţele din jurul lui şi se sprijini de uşa băii.

— Adevărat? întrebă ea. Chiar aşa face? Tăcu o clipă. Omoară oameni?

Michael termină cu pieptănatul.

— De fapt, nu ştiu, răspunse el. Nimeni nu ştie cu precizie. Dar nu m-ar surprinde.

Înainte ca Michael să plece, Kay îl întrebă:

— Când te mai văd?

Michael o sărută.

— Vreau să te duci acasă şi să cântăreşti bine lucrurile în orăşelul tău de provincie, glumi el. Nu vreau să te implici cu nici un chip în afacerea asta. După vacanţa de

Crăciun mă întorc la colegiu şi vom locui împreună în Hanovra. OK?

— OK, răspunse ea.

Îl urmări cu privirea cum pleacă, îl văzu făcându-i semn cu mâna înainte de a intra în ascensor. Niciodată nu se simţise atât de apropiată de el, atât de îndrăgostită, iar dacă cineva i-ar fi spus că nu avea să-l mai revadă pe Michael decât peste doi ani, n-ar fi suportat o veste atât de dureroasă.

Când coborî din taxi la French Hospital, Michael remarcă surprins că strada era cu desăvârşire pustie. Intrând în clădirea spitalului, rămase şi mai surprins văzând că pe hol nu era nimeni. La dracu', ce făceau Clemenza şi Tessio? Bineînţeles, nu urmaseră cursuri la West Point[5], totuşi erau suficient de buni tacticieni ca să-şi instaleze avanposturi. Măcar în hol ar fi trebuit să stea de pază câţiva oameni de ai lor.

Plecaseră şi ultimii vizitatori, era aproape ora zece şi jumătate seara. Michael se crispă, intrând în stare de alertă. Nu se mai obosi să treacă pe la biroul de informaţii, cunoştea numărul rezervei de la etajul al patrulea unde era internat tatăl său. Luă ascensorul de serviciu. În mod bizar, nu-l opri nimeni până când ajunse la camera de gardă de la etajul al patrulea. Aici însă, nu luă în seamă întrebarea asistentei de serviciu, ci trecu mai departe, îndreptându-se spre rezerva tatălui său. La uşă nu era nimeni. Unde dracu' erau cei doi poliţişti care, chipurile, aşteptau să-l interogheze pe bătrân? Unde dracu' umblau oamenii lui Tessio şi ai lui Clemenza? Să fi fost altcineva în salon? Însă uşa era deschisă. Michael intră. Pe pat se desluşea o siluetă, şi, în lumina lunii de decembrie cernută pe fereastră, Michael recunoscu faţa tatălui său. Chiar şi acum era tot impasibilă, iar pieptul i se ridica şi cobora abia perceptibil, în ritmul respiraţiei neregulate.

De tijele de oţel de lângă pat, aducând cu nişte spânzurători, atârnau tuburi care-i fuseseră vârâte adânc

5 Academia Militară din Statele Unite (n.tr.)

în nas. Pe podea se vedea un borcan, unde se scurgeau lichidele toxice absorbite din stomac prin alte tuburi. Michael rămase pe loc câteva momente, ca să se asigure că tatăl său era bine, apoi ieşi din salon mergând de-a-ndăratelea.

— Numele meu e Michael Corleone, îi spuse el asistentei. Nu vreau decât să stau puţin cu tatăl meu. Ce s-a întâmplat cu poliţiştii care ar fi trebuit să stea de pază?

Asistenta era o tinerică foarte plină de importanţa poziţiei sale.

— Oh, tatăl dumneavoastră a avut prea mulţi vizitatori, care deranjau bunul mers al spitalului, răspunse ea. Cu vreo zece minute în urmă a venit poliţia şi i-a scos pe toţi afară. Iar acum cinci minute a trebuit să-i chem la telefon pe detectivi, fiindcă primiseră o alarmă la secţie, aşa că au plecat şi ei. Dar nu vă îngrijoraţi. Mă duc mereu la tatăl dumneavoastră şi aud cel mai mic zgomot din salonul lui. De aceea am lăsat uşa deschisă.

— Mulţumesc, spuse Michael. Am să stau puţin cu el. OK?

Ea îi zâmbi.

— Dar numai puţin, pe urmă, regret, dar va trebui să plecaţi. Înţelegeţi, acestea sunt regulile.

Michael se înapoie în rezerva tatălui său. Ridică receptorul din furcă şi rugă centrala spitalului să-i facă legătura cu casa din Long Beach, telefonul din biroul de pe colţ. Îi răspunse Sonny.

— Sonny, vorbi în şoaptă Michael, sunt la spital. Am ajuns târziu. Sonny, aici nu-i nimeni. Nici unul dintre oamenii lui Tessio. Nici urmă de poliţişti la uşă. Tata e complet lipsit de apărare.

Glasul îi tremura.

Se aşternu o tăcere lungă, apoi auzi vocea lui Sonny, gravă şi surprinsă:

— Ce-mi spui tu e mâna lui Sollozzo.

— Aşa mi-am zis şi eu, întări Michael. Dar cum i-a făcut pe poliţişti să-i dea pe toţi afară şi unde s-au dus? Ce s-a întâmplat cu oamenii lui Tessio? Iisuse Hristoase,

ticălosul ăsta de Sollozzo are la cheremul lui şi poliţia newyorkeză?

— Linişteşte-te, puştiule, îi spuse Sonny pe un ton mângâietor. Şi de data asta am avut noroc, pentru că ai ajuns la spital mai târziu. Rămâi în salonul unde-i tata. Încuie uşa pe dinăuntru. Într-un sfert de oră îţi trimit acolo oameni, numai să dau câteva telefoane. Tu stai cuminte şi nu intra în panică. OK, puştiule?

— N-am să intru în panică, îl asigură Michael.

Pentru prima oară de când începuse toată povestea, simţi crescând în el o furie neobişnuită, un fel de ură rece faţă de duşmanii tatălui său.

Puse receptorul în furcă şi apăsă pe butonul soneriei, chemând asistenta. Hotărî să se bazeze pe propria-i judecată, fără să ţină cont de instrucţiunile lui Sonny.

— Nu vreau să te sperii, zise el când intră asistenta, dar trebuie să-l mutăm pe tata imediat de aici. În alt salon sau la alt etaj. Poţi deconecta toate tuburile astea, ca să împing afară patul?

— Dar e ridicol, protestă asistenta. Trebuie să cer permisiunea medicului.

Michael începu să vorbească foarte repede.

— Ai citit în ziare despre tatăl meu. Ai văzut că astă-seară nu-i nimeni aici, ca să-l păzească. Tocmai am primit de ştire că nişte bărbaţi vor veni la spital ca să-l ucidă. Te rog să mă crezi şi să mă ajuţi.

Atunci când voia, putea fi extrem de convingător.

— Tuburile nu trebuie deconectate, zise femeia. Putem duce şi stativul odată cu patul.

— Ai vreo rezervă liberă? întrebă în şoaptă Michael.

— La capătul coridorului, răspunse asistenta.

Terminară în câteva minute, mişcându-se rapid şi foarte eficient. Apoi Michael îi spuse asistentei:

— Stai cu tata până vin ajutoare. Dacă rămâi în biroul dumitale, rişti să fii rănită.

În aceeaşi clipă auzi vocea tatălui său chemându-l din pat, răguşită, dar puternică:

— Tu eşti, Michael? Ce e, ce s-a întâmplat?

Michael se aplecă deasupra patului şi luă mâna tatălui într-ale sale.

— Sunt eu, Mike, zise el. Nu te teme. Acum ascultă, să nu faci nici un zgomot, mai ales dacă cineva te va striga pe nume. Vin câţiva oameni care vor să te lichideze, ai înţeles? Nu te teme, sunt cu dumneata.

Don Corleone, care încă nu pricepea limpede ce i se întâmplase în ajun şi era chinuit de dureri atroce, zâmbi afectuos mezinului. Dacă efortul n-ar fi fost prea mare pentru el, ar fi vrut să-i spună:

— De ce m-aş teme acum? Încă de la doisprezece ani au tot venit necunoscuţi să mă ucidă.

CAPITOLUL 10

Spitalul era mic şi ferit de ochii lumii, având o singură intrare. Michael privi pe fereastră afară în stradă. Exista o curte semicirculară, cu trepte care coborau în stradă, unde nu se vedea nici o maşină. Însă oricine ar fi pătruns în incinta spitalului ar fi trebuit să treacă pe uşa aceea. Ştia că nu avea mult timp la dispoziţie, aşa că ieşi alergând din salon şi coborî în fugă cele patru etaje, ieşind pe uşile largi ale intrării de la parter. Ceva mai într-o parte văzu parcul de ambulanţe, unde nu se vedea nici o maşină, nici o ambulanţă.

Michael se opri pe trotuarul din faţa spitalului şi-şi aprinse o ţigară. Îşi descheie haina şi se aşeză în lumina unui felinar, astfel încât să i se vadă chipul. Un tânăr se apropia cu paşi grăbiţi dinspre Ninth Avenue, cu un pachet sub braţ. Purta o bluză soldăţească şi avea o coamă deasă de păr negru. La lumina felinarului, figura lui părea familiară, însă Michael nu reuşi să-l identifice. Tânărul se opri în dreptul lui şi-i întinse mâna, spunând cu un pronunţat accent italienesc:

— Mă mai ţii minte, Don Michael? Sunt Enzo, ucenicul brutar de la „Nazorine Paniterra”. Şi totodată ginerele lui. Tatăl dumneavoastră mi-a salvat viaţa, obţinând aprobarea guvernamentală ca să rămân în America. Michael îi strânse mâna. Acum îşi amintea de el. Am venit să prezint tatălui dumneavoastră omagiile mele,

continuă Enzo. Oare îmi vor da voie să intru în spital aşa târziu?

Michael zâmbi şi clătină din cap.

— Nu, dar îţi mulţumesc, oricum. Am să-i spun lui Don că ai venit.

Pe stradă apăru o maşină în plină viteză, şi Michael intră imediat în alertă.

— Pleacă repede. S-ar putea să avem necazuri. Doar nu vrei să ai de-a face cu poliţia.

Remarcă expresia de teamă de pe chipul tânărului. Necazurile cu poliţia puteau duce la deportare sau la refuzarea cetăţeniei. Totuşi, tânărul nu se clinti din loc.

— Dacă aveţi necazuri, rămân să vă ajut, şopti el în italiană. E datoria mea faţă de Naş.

Michael se simţi mişcat. Vru să-i spună încă o dată băiatului să plece, apoi se răzgândi. De ce să nu rămână?

Prezenţa a doi bărbaţi la intrarea spitalului putea pune pe fugă echipa trimisă în misiune de Sollozzo. Un singur om, cu siguranţă, nu i-ar fi impresionat. Îi oferi lui Enzo o ţigară şi un foc. Rămaseră amândoi sub felinar în noaptea rece de decembrie. Ferestrele galbene ale spitalului sclipeau spre ei, ornate cu verdele podoabelor de Crăciun. Aproape îşi fumaseră ţigările când o maşină lungă, joasă şi neagră coti dinspre Ninth Avenue pe 30th Street şi se îndreptă spre ei, rulând pe lângă bordură. Încetini, gata să frâneze. Cu o tresărire involuntară, Michael îşi încordă privirea, să desluşească chipurile celor dinăuntru. Maşina păru că vrea să oprească, apoi ţâşni înainte. Cineva îl recunoscuse. Michael îi întinse lui Enzo încă o ţigară şi observă că mâinile brutarului tremurau. Constată cu mirare că ale lui nu.

Rămaseră fumând pe stradă cam vreo zece minute, când deodată liniştea nopţii fu sfâşiată de vaierul unei sirene de poliţie. O maşină de patrulă dădu colţul dinspre Ninth Avenue, scrâşnind din cauciucuri, şi trase în faţa spitalului. O urmau alte două maşini de poliţie. Dintr-odată, la intrarea spitalului începură să mişune puzderie de detectivi şi poliţişti în uniformă. Michael scoase un

suspin de uşurare. Dragul de Sonny ajunsese cât ai clipi. Ieşi în întâmpinarea lui.

Doi poliţişti înalţi şi mătăhăloşi îl înşfăcară de amândouă braţele. Un altul îl percheziţionă. Un căpitan de poliţie lat în umeri şi cu insignă aurie la chipiu urcă treptele, în timp ce oamenii lui se dădeau la o parte respectuoşi, să-i facă loc. Părea un bărbat vânjos, în ciuda grăsimii de pe şale şi a smocurilor de păr alb care-i ieşeau de sub chipiu. Stacojiu la faţă, se apropie de Michael şi zise cu asprime:

— Credeam că toţi huliganii de teapa ta sunt la pârnaie. Cine dracu' eşti şi ce cauţi aici?

— E curat, domnule căpitan, spuse unul din poliţiştii care stăteau lângă Michael.

Michael nu răspunse. Îl studia pe căpitanul de poliţie, privindu-i cu atenţie obrazul şi ochii de un albastru metalic.

— E Michael Corleone, fiul lui Don, interveni un poliţist în civil.

— Ce s-a întâmplat cu poliţiştii care ar fi trebuit să-l păzească pe tatăl meu? întrebă liniştit Michael. Cine i-a retras din misiune?

Căpitanul de poliţie îşi ieşi din minţi de furie.

— Golan nenorocit, cine mama dracului eşti tu ca să-mi dai mie ordine? Eu i-am retras. Mă doare-n cot câţi mafioţi macaronari se omoară între ei. Dacă ar fi după mine, n-aş ridica un deget să-l feresc pe taică-tău să n-o mierlească. Şi-acum, cară-te dracului de-aici! Ia-ţi tălpăşiţa de pe strada asta, derbedeule, şi să nu te mai prind la spital în afara orelor de vizită.

Michael continua să-l privească cu luare-aminte. Vorbele căpitanului nu-l înfuriaseră. Mintea lui lucra cu febrilitate. Oare era cu putinţă ca în prima maşină să se fi aflat Sollozzo, care-l văzuse stând în faţa spitalului? Era cu putinţă ca Sollozzo să-l fi sunat pe acest căpitan, aflat în solda lui, şi să-l fi luat la rost: „Cum se face că oamenii lui Corleone sunt tot la spital, când te-am plătit ca să-i bagi la zdup?" Era oare posibil ca totul să fi fost atât de bine

regizat pe cât prevăzuse Sonny? Totul se potrivea perfect. Fără să-şi piardă calmul, Michael se adresă căpitanului:

— Nu plec de la spital până nu puneţi paznici în rezerva tatălui meu.

Căpitanul nici nu catadicsi să-i răspundă. În schimb, se întoarse către poliţistul de lângă el:

— Phil, arestează-l pe huliganul ăsta!

— Băiatul e curat, domnule căpitan, răspunse şovăind poliţistul. E erou de război şi nu s-a amestecat niciodată în răfuieli. Ziarele ar putea face tărăboi.

Căpitanul porni să-şi verse focul asupra detectivului.

— Am zis să-l arestezi, fir-ar al dracului!

Michael, care continua să judece la rece, fără să se înfurie, spuse cu ironie bine calculată:

— Cât te plăteşte Turcul ca să i-l dai pe tata, căpitane?

Căpitanul de poliţie se răsuci spre el.

— Ţineţi-l bine! ordonă el celor două matahale de poliţişti.

Michael simţi cum braţele îi erau imobilizate pe lângă corp. Apoi văzu pumnul masiv al căpitanului ţintind către obrazul lui. Vru să se ferească, dar pumnul îl nimeri exact în umărul obrazului. Avu senzaţia că o grenadă îi explodase în creier. Gura i se umplu de sânge şi de fragmente mici şi tari de os şi-şi dădu seama că erau propriii săi dinţi. Simţi cum i se umflă obrazul, de parcă ar fi fost umplut cu aer. I se muiară picioarele şi s-ar fi prăbuşit, dacă nu l-ar fi susţinut cei doi poliţişti. Totuşi, nu-şi pierdu cunoştinţa. Poliţistul în civil se postă în dreptul lui, împiedicându-l pe căpitan să-l lovească a doua oară, şi spuse:

— Iisuse Hristoase, căpitane, da’ rău l-ai mai pocnit!

Căpitanul declară cu voce tare:

— Nici nu l-am atins. El m-a atacat şi a căzut. Ai înţeles? S-a opus arestării.

Printr-o ceaţă roşie, Michael desluşi mai multe maşini trăgând lângă bordură. Din ele coborau bărbaţi. Unul dintre ei, pe care îl recunoscu ca fiind avocatul lui

Clemenza, se adresă căpitanului de poliţie, cu glas suav şi sigur pe el:

— Familia Corleone a angajat o firmă de detectivi particulari ca să asigure paza domnului Corleone. Oamenii care mă însoţesc au autorizaţie să poarte arme de foc, domnule căpitan. Dacă-i arestezi, mâine dimineaţă va trebui să te înfăţişezi judecătorului şi să-i explici de ce ai făcut-o. Avocatul aruncă o privire înspre Michael. Vrei să depui plângere împotriva celui care te-a adus în aşa hal? întrebă el.

Michael reuşi cu greu să vorbească. Nu-şi putea apropia maxilarele, totuşi izbuti să articuleze:

— Am alunecat. Am alunecat şi am căzut.

Văzu cum căpitanul îl săgetează cu o privire triumfătoare şi încercă să-i răspundă cu un zâmbet. Voia cu orice preţ să ascundă extraordinara răceală ca de gheaţă care-i cotropea creierul, valul cumplit de ură care-i pătrundea în trup. Voia ca nimeni în lume să nu bănuiască ce simţea în acest moment. La fel cum ar fi procedat şi Don. Mai simţi cum era transportat în interiorul spitalului, apoi îşi pierdu cunoştinţa.

Dimineaţă, când se dezmetici, îşi dădu seama că maxilarul îi fusese prins în copci şi că pe partea stângă a gurii îi lipseau patru dinţi. Hagen şedea lângă patul lui.

— Mi-au făcut anestezie? întrebă Michael.

— Da, răspunse Hagen. Au fost nevoiţi să-ţi extragă câteva fragmente de os din gingie şi s-au gândit că ar fi fost prea dureros. În plus, nu te treziseşi din leşin.

— Mai am şi alte răni? întrebă iar Michael.

— Nu, îl linişti Hagen. Sonny vrea să te scoată din spital şi să te ducă la casa de la Long Beach. Crezi că rezişti până acolo?

— Sigur că da, răspunse Michael. Don e bine?

Hagen se îmbujoră.

— Cred că acum am rezolvat problema. Avem o firmă de detectivi particulari, cu care am împânzit întreaga zonă. În maşină am să-ţi povestesc mai pe îndelete.

Clemenza era la volan. Michael şi Hagen se aşezară

în spate. Michael simţea cum îi zvâcneşte capul.

— Ei, băieţi, până la urmă aţi aflat ce dracu' s-a întâmplat astă-noapte?

— Sonny are pe cineva la poliţie, răspunse calm Hagen, un poliţist pe nume Phillips, cel care a încercat să-ţi ia apărarea. El ne-a vândut pontul. Căpitanul de poliţie, McCluskey, e un individ care a primit şpagă tot timpul cât a lucrat pe maşini de poliţie. Şi Familia noastră i-a dat bani o vreme. Dar e lacom şi nu poţi avea încredere în el. Sollozzo i-a plătit probabil o sumă uriaşă. După orele de vizită, McCluskey i-a ridicat pe toţi oamenii postaţi de Tessio în jurul şi în interiorul spitalului şi i-a vârât după gratii. Faptul că o parte din ei purtau arme n-a făcut decât să înrăutăţească lucrurile. Apoi McCluskey a retras poliţiştii care stăteau de pază la uşa lui Don. A pretins că avea nevoie de ei şi că urma să fie înlocuiţi de alţi poliţişti, dar ordinul a fost contramandat. Aiurea! A fost plătit ca să-l lase descoperit pe Don. Phillips spune că-i genul de om care va mai face o încercare. Se vede treaba că pentru început Sollozzo i-a dat o mulţime de bani şi i-a promis câte-n lună şi-n stele.

— S-a scris în ziare că am fost rănit?

— Nu, răspunse Hagen. Am păstrat secretul. Nimeni nu vrea să se afle. Nici poliţia. Nici noi.

— Bine, răspunse Michael. Băiatul acela, Enzo, a reuşit să scape?

— Da, răspunse Hagen. A fost mai isteţ decât tine. Când au apărut poliţiştii, a şters-o. Zice că era cu tine când a trecut pe lângă voi maşina lui Sollozzo. Adevărat?

— Da, confirmă Michael. E un băiat de treabă.

— Vom avea grijă de el, spuse Hagen. Te simţi bine? Pe chipul lui se citea îngrijorarea. Arăţi îngrozitor.

— Mă simt bine, răspunse Michael. Cum zici că-l cheamă pe căpitanul acela de poliţie?

— McCluskey, repetă Hagen. Apropo, poate ai să te simţi mai bine dacă-ţi spun că, în cele din urmă, Familia Corleone a egalat scorul. Bruno Tattaglia, ora patru dimineaţă.

Michael îşi îndreptă spatele.

— Cum aşa? Parcă era vorba să staţi cuminţi.

Hagen ridică din umeri.

— După cele întâmplate la spital, lui Sonny i s-a suit sângele la cap. Oamenii noştri au împânzit New Yorkul şi New Jersey. Azi-noapte am făcut şi lista. Mă străduiesc să-l ţin în frâu pe Sonny, Mike. Poate reuşeşti tu să stai de vorbă cu el. Toată povestea asta încă mai poate fi rezolvată fără un război devastator.

— Am să discut cu el, făgădui Michael. Aţi programat vreo consfătuire în dimineaţa asta?

— Da, răspunse Hagen. În sfârşit, Sollozzo a luat legătura cu noi. Un mediator va pune la punct toate detaliile. Ceea ce înseamnă că noi am câştigat. Sollozzo ştie că e pierdut şi vrea să-şi scape viaţa. Hagen făcu o pauză. Poate şi-a închipuit că eram blânzi, uşor de înfrânt, fiindcă n-am plătit cu aceeaşi monedă. Acum, că unul dintre fiii Familiei Tattaglia e mort, ştie că nu glumim. A făcut o mare gogomănie ridicându-se împotriva lui Don. Fiindcă veni vorba, am primit confirmarea în ce-l priveşte pe Luca. L-au lichidat cu o noapte înainte de a-l împuşca pe tatăl tău. În clubul de noapte al lui Bruno. Îţi poţi închipui?

— Nu mă miră că l-au luat prin surprindere, replică Michael.

La fortăreaţa din Long Beach, intrarea pe alee era blocată de o limuzină lungă şi neagră, parcată de-a curmezişul. Doi bărbaţi se sprijineau de botul maşinii. Cele două case aflate de o parte şi de cealaltă aveau ferestrele de la etaj deschise. Doamne, îşi zise Michael. Sonny chiar a luat-o în serios!

Clemenza opri maşina la intrarea în alee şi-şi continuară drumul pe jos. Cei doi paznici erau oamenii lui Clemenza, care se încruntă spre ei în chip de salut. Cei doi răspunseră dând din cap. Fără zâmbete, fără vorbe. Clemenza îi conduse înăuntru pe Hagen şi pe Michael Corleone.

Nu apucară să sune, că uşa fu deschisă de un alt paznic. Fără îndoială că-i urmărise de la fereastră. Se duseră în biroul de pe colţ, unde-i găsiră pe Sonny şi pe Tessio, care-i aşteptau. Sonny veni la Michael, luă în mâini capul mezinului şi-i spuse glumind:

— Frumos, frumos!

Michael îi dădu mâinile deoparte şi se duse la birou, unde îşi turnă puţin scotch, în speranţa că-i va mai amorţi durerea din maxilarul prins în copci.

Cei cinci bărbaţi se aşezară care pe unde apucară, dar atmosfera era diferită de cea a întrunirilor anterioare. Sonny era mai vesel, mai bine-dispus, iar Michael ghicise semnificaţia acestei veselii. În mintea fratelui mai mare nu mai exista nici o îndoială. Luase o decizie şi nimic nu-l mai putea abate de la ea. Tentativa lui Sollozzo din noaptea precedentă umpluse paharul. De acum nu mai putea fi vorba de un armistiţiu.

— Cât ai fost plecat am primit un telefon de la mediator, îl anunţă Sonny pe Hagen. Acum Turcul solicită o întâlnire. Sonny începu să râdă. Da' are curaj, nu glumă, derbedeul! Azi-noapte încearcă să ne tragă clapa, iar acum îmi cere o întâlnire pentru azi sau mâine. Până atunci se presupune că noi ar trebui să stăm cuminţi şi să înghiţim tot ce ne serveşte. Al dracului tupeu!

— Şi tu ce i-ai răspuns? întrebă circumspect Tom.

Sonny zâmbi cu gura la urechi.

— I-am zis că sigur, de ce nu? Oricând doreşte. Eu am tot timpul. Am o sută de oameni pe străzi douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Dacă Sollozzo îşi scoate vârful nasului, s-a ras! Să se gândească atât cât vor.

— A fost o propunere clară? întrebă Hagen.

— Da, răspunse Sonny. Vrea să-l trimitem pe Mike, ca să-i comunice propunerea lui. Mediatorul garantează că Mike va fi în siguranţă. Sollozzo nu pretinde să-i garantăm noi siguranţa, ştie că nu ne poate cere aşa ceva. N-ar avea nici un rost. Prin urmare, întâlnirea va fi aranjată în perimetrul lui. Oamenii lui vor veni să-l ia pe Mike şi-l vor duce la locul de întâlnire.

Mike va asculta oferta lui Sollozzo, după care îl vor lăsa să plece. Însă locul întâlnirii e secret. A promis că oferta lui va fi atât de avantajoasă, încât n-o vom putea refuza.

— Cum rămâne cu Tattaglia? întrebă Hagen. Ce au de gând în legătură cu Bruno?

— Şi asta face parte din înţelegere. Mediatorul spune că familia Tattaglia a decis să meargă pe mâna lui Sollozzo. Vor da uitării incidentul cu Bruno Tattaglia. El a plătit pentru ce i-au făcut tatălui meu. Acum suntem chit. Sonny râse din nou. Ai dracului neisprăviţi!

— Ar trebui să ascultăm ce au de zis, spuse prudent Hagen.

Sonny îşi clătină capul dintr-o parte în alta.

— Nu, nu, *Consigliori,* de data asta nu. În glasul lui se ghicea o umbră de accent italian. Îşi imitase în glumă tatăl. Gata cu întâlnirile. Gata cu discuţiile. Gata cu şmecheriile lui Sollozzo. Când mediatorul va intra din nou în legătură cu noi, ca să-i dăm un răspuns, vreau să-i transmiţi un singur mesaj. Îl vreau pe Sollozzo. Dacă nu, atunci suntem în război declarat. Vom trece la saltele şi vom scoate pe străzi toţi pistolarii. Afacerile vor avea de suferit, dar asta e!

— Celelalte Familii nu vor accepta un război deschis, zise Hagen. E un risc prea mare pentru toţi.

Sonny ridică din umeri.

— Soluţia e la îndemâna lor. Să ni-l dea pe Sollozzo. Sau să lupte cu Familia Corleone. Sonny tăcu, apoi adăugă cu asprime: Gata cu sfaturile despre reconciliere, Tom. Decizia mea e luată. Datoria ta e să mă ajuţi să ies învingător. Ai priceput?

Hagen îşi plecă fruntea. Căzu pe gânduri câteva momente, apoi spuse:

— Am discutat cu omul tău de la secţia de poliţie. Spune că McCluskey e, cu siguranţă, în solda lui Sollozzo, care-i plăteşte bani buni. Mai mult decât atât, McCluskey va primi o misiune în afacerea cu droguri. A fost de acord să devină garda de corp a lui Sollozzo. Turcul nu scoate

nasul din bârlog fără McCluskey. Când se va întâlni cu Mike, McCluskey îi va sta alături. În civil, dar înarmat. Ceea ce trebuie să înţelegi, Sonny, e că atâta vreme cât Sollozzo e păzit în acest fel, rămâne invulnerabil. Nimeni la New York n-a împuşcat vreodată un poliţist fără să sufere rigorile legii. Tensiunea din oraş va fi insuportabilă, ne-am pune în cap toată presa, toată poliţia, biserica, absolut totul! Ar fi un dezastru. Familiile s-ar ridica împotriva ta. Cei din clanul Corleone ar deveni nişte proscrişi. Până şi politicienii care-l susţin pe tata s-ar feri de noi. Te rog să iei în calcul şi acest lucru.

Sonny ridică din umeri.

— McCluskey n-o să rămână o veşnicie cu Turcul. Vom aştepta.

Tessio şi Clemenza îşi fumau neliniştiţi trabucurile, neîndrăznind să vorbească, deşi îi treceau toate năduşelile. Dacă decizia luată se dovedea greşită, pielea lor ajungea pe băţ.

Michael deschise gura pentru prima oară.

— Tata poate fi scos din spital şi adus aici în fortăreaţă? îl întrebă el pe Hagen.

Acesta clătină din cap în semn de negaţie.

— E primul lucru pe care am vrut să-l ştiu şi eu. Cu neputinţă. E într-o stare foarte gravă. Se va însănătoşi, dar are nevoie de tot felul de îngrijiri, poate chiar alte intervenţii chirurgicale. Imposibil.

— Atunci trebuie să puneţi fără întârziere mâna pe Sollozzo, continuă Michael. Nu putem aştepta. Individul e prea periculos. Îi va veni în minte altă idee. Nu uitaţi, esenţialul pentru el e să se descotorosească de tata. Şi ştie asta foarte bine. OK, e conştient că în momentul de faţă situaţia e foarte dificilă, aşa că e gata să-şi recunoască înfrângerea, ca să-şi scape pielea. Dar, dacă tot va fi ucis, măcar să-şi mai încerce o dată norocul cu Don. Iar dacă-l ajută căpitanul acela de poliţie, cine ştie ce dracu’ se mai poate întâmpla? Nu ne putem asuma acest risc. Trebuie să punem mâna imediat pe Sollozzo.

Sonny îşi scărpină bărbia gânditor.

— Ai dreptate, puştiule, zise el. Ai pus degetul pe rană. Nu-l putem lăsa pe Sollozzo să mai facă o tentativă împotriva tatei.

— Dar căpitanul McCluskey? întrebă imperturbabil Hagen.

Sonny se întoarse către Michael cu un surâs ciudat.

— Chiar aşa, puştiule, cum rămâne cu bruta aia de căpitan de poliţie?

— De acord, e un caz excepţional, răspunse rar Michael. Există însă situaţii când se justifică măsurile excepţionale. Acum să presupunem că trebuie să-l lichidăm pe McCluskey. O modalitate ar fi să-l compromitem până în gât, astfel încât să nu mai pară un căpitan cinstit, care-şi face datoria, ci un poliţist corupt, implicat în răfuielile mafiote şi care a primit ceea ce merită, ca orice escroc. Avem în solda noastră reporteri de ziar care ar putea lansa povestea, susţinând-o cu suficiente dovezi cât să-i dea credibilitate. Faptul ar trebui să mai dezamorseze în parte tensiunile. Ei, cum vi se pare?

Michael îşi roti privirea de jur împrejur, într-o aşteptare plină de respect. Tessio şi Clemenza, cu figurile posomorâte, se abţinură de la vreun comentariu. Sonny îl îndemnă cu acelaşi zâmbet straniu:

— Spune mai departe, puştiule, nu-i rău deloc. Adevărul e pe buzele copiilor, cum spunea mereu Don. Hai, Mike, vorbeşte mai departe.

Hagen surâse vag şi el, întorcând capul. Michael se îmbujoră.

— Ei bine, mi se cere să mă duc la o întrevedere cu Sollozzo. Vom fi de faţă numai eu, Sollozzo şi McCluskey. Stabiliţi întâlnirea peste două zile, după care puneţi-i pe informatorii noştri să afle unde se va ţine. Insistaţi să fie un loc public, nu vreau să fiu dus în vreun apartament sau într-o casă. Un restaurant sau un bar, la ora cinei, când e plin de lume, ceva de soiul ăsta, ca să mă simt în siguranţă. Ca să se simtă şi ei în siguranţă. Nici măcar Sollozzo nu-şi va închipui că vom îndrăzni să-l împuşcăm pe căpitan. Când ne vom întâlni, mă vor percheziţiona, aşa

că va trebui să fiu curat, dar voi găsiţi o cale să-mi pasaţi o armă în cursul întrevederii. În ce mă priveşte, am să-i lichidez pe amândoi.

Toţi patru întoarseră capul spre Mike, fixându-l cu priviri încremenite. Clemenza şi Tessio se uitau la el cu uimire şi gravitate. Hagen părea puţin cam întristat, dar nu surprins. Vru să spună ceva, apoi se răzgândi. Numai Sonny, cu figura lui de Cupidon primitiv, în culmea veseliei, izbucni deodată în hohote de râs. Râdea sincer, din toată inima, fără urmă de prefăcătorie. Tot trupul i se zguduia de râs. Întinse un deget înspre Michael, articulând cu greu printre hohote de râs:

— Tu, puştanul care frecventează un colegiu de mâna întâi şi care niciodată n-ai vrut să te amesteci în afacerile Familiei? Acu' vrei să le faci felul Turcului şi unui căpitan de poliţie, numai pentru că McCluskey ţi-a pocit mutra? O iei drept o jignire personală, aici e vorba de afaceri, şi tu faci din asta o problemă personală. Vrei să-i ucizi pe cei doi, pentru c-ai primit un pumn în falcă? Deci totul a fost numai fandoseală. În toţi aceşti ani n-ai făcut decât să ne împuiezi capul cu bazaconii.

Clemenza şi Tessio, care înţeleseseră cu totul altceva, închipuindu-şi că Sonny râdea de ifosele mezinului venit cu o asemenea propunere, zâmbeau şi ei larg spre Michael, cu un aer uşor superior. Numai Hagen, din prudenţă, păstra o expresie impasibilă.

Michael se uită pe rând la fiecare, apoi îl pironi cu privirea pe Sonny, care nu reuşea să-şi domolească hohotele de râs.

— *Tu* vrei să-i lichidezi pe amândoi? întrebă Sonny. Hei, puştiule, pentru asta n-ai să primeşti nici o medalie, în schimb ai să te alegi cu scaunul electric, ştii? Aici nu-i treabă de eroi, puştiule, nu împuşti oameni de la un kilometru depărtare. Îi împuşti privindu-i drept în ochi, aşa cum ai învăţat la şcoală, mai ţii minte? Trebuie să stai lângă ei şi să le spulberi ţestele, să le împrăştii creierii pe costumul tău cel nou Ivy League. Cum adică, puştiule, vrei să faci asta numai pentru că un cretin de poliţai ţi-a ars un

pumn?

Continua să râdă.

Michael se ridică în picioare.

— Ai face bine să încetezi cu râsul, zise el.

Schimbarea petrecută în el era atât de extraordinară, încât zâmbetul de pe chipurile lui Tessio şi Clemenza se topi ca prin farmec. Michael nu era nici înalt, nici prea vânjos, dar prezenţa lui emana pericol. În acel moment părea o reîncarnare a lui Don în persoană. Ochii lui îşi pierduseră din culoare, iar obrazul i se golise de sânge. Părea că, din clipă în clipă, se va arunca asupra fratelui mai mare şi mai puternic. Fără îndoială că, dacă Michael ar fi avut o armă în mână, Sonny s-ar fi aflat în primejdie. Sonny încetă să mai râdă, iar Michael îi spuse cu glas de gheaţă:

— Nu mă crezi în stare, nemernicule?

Sonny îşi revenise după accesul de râs.

— Ştiu bine că poţi s-o faci, răspunse el. Nu râdeam de ce-ai spus. Râdeam de ironia sorţii. Întotdeauna am fost de părere că tu eşti cel mai dur din clanul Corleone, chiar mai dur decât însuşi Don. Erai singurul în stare să ţină piept bătrânului. Îmi amintesc încă de când erai copil. Doamne, ce temperament aveai pe atunci! Ce dracu', te luai la bătaie cu mine, care eram cu mult mai mare decât tine. Freddie era nevoit să te cotonogească cel puţin o dată pe săptămână. Şi acum, uite că Sollozzo te socoteşte pe tine punctul vulnerabil al familiei, pentru că l-ai lăsat pe McCluskey să te lovească fără să ripostezi şi pentru că n-ai vrut să te amesteci în răfuielile clanului. Îşi imaginează că n-are motive să se teamă dacă vă întâlniţi faţă în faţă. La fel şi McCluskey, care te consideră un laş. Sonny făcu o pauză, apoi zise încet: La urma urmei, eşti un Corleone, nepricopsitule. Iar eu am fost singurul care mi-am dat seama. De trei zile, de când a fost împuşcat tata, stau aici şi aştept să te lepezi de Ivy League, să laşi deoparte gogoriţa aia cu eroul de război, cu care ne-ai tot bătut capul. Te-am aşteptat să devii mâna mea dreaptă, ca să stârpim jigodiile care încearcă să-l distrugă pe tata şi

Familia. Şi n-ai avut nevoie decât de o palmă peste faţă. Ţie cum ţi se pare? Sonny făcu în glumă un gest cu pumnul şi repetă: Ei, cum ţi se pare?

Încordarea din birou se risipi. Michael clătină din cap în semn de dezaprobare.

— Sonny, o fac pentru că-i singura soluţie. Nu-l pot lăsa pe Sollozzo să încerce încă o dată să-l omoare pe tata. Se pare că eu sunt singurul care se poate apropia cumva de el. M-am gândit la toate. Nu cred că poţi găsi pe altcineva care să-ţi lichideze un căpitan de poliţie. Poate că ai face-o tu, Sonny, dar tu ai nevastă, copii şi trebuie să conduci treburile Familiei până când se înzdrăveneşte tata. Prin urmare, nu rămânem decât eu şi Freddie. Freddie e în stare de şoc şi nu poate mişca un deget. În final, rămân doar eu. E o chestiune de logică. Pumnul în obraz nu are nimic de-a face cu asta.

Sonny veni la el şi-l strânse în braţe.

— Puţin îmi pasă de motivele tale, atâta vreme cât acum eşti alături de noi. Şi să-ţi mai spun ceva, ai perfectă dreptate. Tu ce părere ai, Tom?

Hagen ridică din umeri.

— Raţionamentul e solid. Şi asta pentru că nici eu nu cred că Turcul este sincer în ce priveşte târgul. Părerea mea e că va încerca în continuare să pună mâna pe Don. Oricum, dacă ne gândim la ultima lui ispravă, trebuie să ne aşteptăm că aşa va acţiona. Aşadar, încercăm să-l aranjăm pe Sollozzo. Îl vom aranja chiar dacă va trebui să-l lichidăm şi pe căpitanul de poliţie. Dar indiferent cine va duce treaba asta la bun sfârşit, va avea mult de pătimit. Chiar trebuie să fie Mike?

— Aş putea s-o fac eu, zise încet Sonny.

Hagen clătină din cap agasat.

— Sollozzo nu te-ar lăsa să te apropii de el nici la un kilometru, chiar dacă ar fi păzit de zece căpitani de poliţie, nu de unul. Pe deasupra, tu conduci provizoriu clanul. Nu poţi să rişti. Hagen se întrerupse, întorcându-se spre Tessio şi Clemenza. Voi aveţi un pistolar de prima mână, un om cu adevărat excepţional, care ar accepta să preia

această misiune? N-ar mai trebui să-şi facă griji cu banii pentru tot restul vieţii.

Primul răspunse Clemenza:

— N-am pe nimeni pe care să nu-l ştie Sollozzo, l-ar dibui din prima clipă. S-ar prinde şi dacă m-aş duce eu sau Tessio.

— Dar cineva care încă nu s-a făcut cunoscut, vreun novice priceput? întrebă Hagen.

Amândoi *caporegime* clătinară din cap. Tessio zâmbi, ca să atenueze ironia vorbelor, şi zise:

— Ar fi ca şi cum am lua un jucător de la juniori şi l-am trimite la campionatul mondial.

— Trebuie să meargă Mike, interveni scurt Sonny. Dintr-un milion de motive. În primul rând, pentru că ceilalţi îl socotesc un mototol. Mike poate duce treaba la bun sfârşit, vă garantez, or asta-i foarte important, pentru că-i singura ocazie să scăpăm de vipera aia ticăloasă de Turc. Prin urmare, acum trebuie să găsim o cale ca să-l susţinem pe Mike. Tom, Clemenza, Tessio, aflaţi unde-l va duce Sollozzo în vederea discuţiei. Nu-mi pasă cât costă. După ce aflăm locul, putem găsi o modalitate de a-i strecura o armă. Clemenza, vreau să-i faci rost de un pistol „curat" din colecţia ta, cel mai „curat" pe care-l ai. Imposibil de identificat. Vezi să aibă ţeavă scurtă şi mare putere de detonare. Nu trebuie neapărat să fie o armă precisă. Mike se va găsi la un pas de ei în clipa când îl va mânui. Mike, de îndată ce-ai folosit pistolul, aruncă-l pe podea. Să nu fii prins cu el asupra ta. Clemenza, lipeşte pe ţeavă şi pe trăgaci banda aia specială, ca să nu rămână amprente. Ţine minte, Mike, putem rezolva toate aspectele, martorii şi aşa mai departe, dar nu şi dacă pistolul este găsit asupra ta. Îţi vom asigura protecţie şi maşină, apoi te vom face să dispari într-o vacanţă lungă şi plăcută, până când se mai potolesc lucrurile. Vei lipsi multă vreme, Mike, dar nu vreau să-ţi iei rămas-bun de la prietena ta şi nici măcar să-i telefonezi. După ce se termină totul şi vei fi dincolo de graniţele ţării, am să-i trimit vorbă că eşti bine şi sănătos. E un ordin. Sonny îi

zâmbi fratelui său. Acum rămâi lângă Clemenza şi obişnuieşte-te cu pistolul pe care-l va alege pentru tine. Poate chiar exersezi puţin. De rest ne ocupăm noi. De toate. OK, puştiule?

Din nou, Michael Corleone simţi acea indescriptibilă senzaţie de răceală în tot corpul.

— Nu-i cazul să-mi îndrugi tâmpenii cum că nu trebuie să discut cu prietena mea despre astfel de chestiuni, îi spuse el fratelui mai mare. Ce dracu' credeai că am de gând să fac, s-o sun şi să-mi iau rămas-bun?

— OK, se grăbi să-i răspundă Sonny, dar tu eşti încă un novice, aşa că-ţi atrag atenţia. Las-o baltă.

— Ce dracu' vrei să spui, cum adică un novice? replică rânjind Michael. Am ascultat îndemnurile tatei la fel de atent ca tine. Cum îţi închipui c-am ajuns aşa deştept?

Râseră amândoi.

Hagen turnă de băut la toată lumea. Arăta uşor posomorât. Omul de stat era silit să meargă la război, omul legii trebuia să se ocupe de legi.

— Păi, acum măcar ştim ce avem de făcut, zise el.

CAPITOLUL 11

Căpitanul Mark McCluskey stătea în biroul său, învârtind în mână trei plicuri pline cu bilete de pariuri. Încruntat, regreta că nu putea descifra semnificaţia biletelor. Era foarte important să reuşească. Plicurile reprezentau bilete de pariuri confiscate de oamenii săi la o razie efectuată cu o seară în urmă asupra unui agent de pariuri al Familiei Corleone. Acum agentul era nevoit să-şi răscumpere biletele, astfel încât jucătorii să nu se poată pretinde câştigători şi să-l radă de bani.

Pentru căpitanul McCluskey era foarte important să descifreze biletele, întrucât nu voia să fie tras pe sfoară atunci când avea să i le vândă agentului. Dacă valorau cincizeci de mii, poate reuşea să le vândă pentru această sumă. Dar dacă printre ele existau mai multe pariuri consistente, hârtiile reprezentând o sută de mii sau poate chiar două, atunci preţul trebuia să fie mult mai mare.

McCluskey se jucă un timp cu plicurile, apoi decise să-l lase pe agent să fiarbă puţin în suc propriu şi să facă prima ofertă. Aceasta putea fi un indiciu asupra preţului real.

McCluskey se uită la ceasul mare al secţiei, aflat pe peretele din biroul lui. Se făcuse ora să meargă să-l ia pe Turcul cel alunecos, Sollozzo, şi să-l ducă în locul unde urma să-l întâlnească pe reprezentantul Familiei Corleone. McCluskey se duse la dulapul său de perete şi începu să-şi îmbrace hainele civile. Când termină, îi telefonă soţiei şi-i spuse că nu venea la cină în seara aceea, fiind plecat într-o misiune. Niciodată nu-i făcea destăinuiri soţiei. Ea îşi închipuia că trăiau aşa cum trăiau numai din leafa lui de poliţist. McCluskey mormăi amuzat. Şi mama lui crezuse acelaşi lucru, numai că el aflase de timpuriu. Taică-său îi arătase toate şiretlicurile.

Tatăl lui fusese sergent de poliţie şi, în fiecare săptămână, tată şi fiu se plimbau prin zona lui de acţiune, iar McCluskey senior îl prezenta pe fiul său patronilor de magazine, spunându-le: „Acesta-i băieţelul meu”.

Patronii îi strângeau mâna, făcându-i nenumărate complimente, apoi îşi deschideau casa de bani, să-i dea micuţului cinci sau zece dolari în dar. La sfârşitul zilei, McCluskey junior avea toate buzunarele hăinuţei pline ochi cu bancnote şi se simţea grozav de mândru că prietenii tatălui său îl simpatizau atât de mult, încât îi făceau câte un cadou în fiecare lună, când îl întâlneau. Bineînţeles, taică-său îi depunea banii la bancă pentru studiile la colegiu, iar micul Mark se alegea cel mult cu o monedă de cincizeci de cenţi.

Pe urmă, când Mark se întorcea acasă, iar unchii lui, tot poliţişti, îl întrebau ce voia să se facă atunci când va creşte mare, el răspundea împleticit ca orice copil: „Poliţist”. Toţi râdeau zgomotos. Şi, firește, mai târziu, deşi tatăl lui dorise ca el să meargă mai întâi la colegiu, Mark se dusese, direct de pe băncile liceului, să studieze la academia de poliţie.

Fusese un poliţist bun şi curajos. Derbedeii tineri care terorizau lumea pe la colţurile de stradă o luau la

fugă când se apropia el şi, în cele din urmă, dispăruseră cu totul de pe teritoriul lui. Era un poliţist foarte dur, dar şi foarte corect. Niciodată nu-şi ducea fiul prin magazine ca să capete daruri în bani, aşa încât el să închidă ochii la încălcarea legilor privind gunoiul sau parcarea. Lua banii el însuşi, direct, fiindcă simţea că i-a câştigat cinstit. Niciodată nu intra într-un cinematograf şi nu pierdea vremea prin restaurante în timp ce patrula pe jos, aşa cum procedau alţi câţiva poliţişti, îndeosebi în nopţile de iarnă. Întotdeauna îşi făcea rondul. Acorda magazinelor de care răspundea toată protecţia necesară, tot ajutorul. Când fel şi fel de beţivani veniseră din Bowery să cerşească pe teritoriul lui, îi alungase cu atâta violenţă, încât nu se mai înapoiaseră niciodată. Comercianţii din zonă apreciaseră acest lucru. Şi-şi demonstraseră recunoştinţa.

De asemenea, McCluskey se supunea sistemului. Agenţii de pariuri din teritoriul său ştiau că Mark nu făcea niciodată tărăboi ca să primească niscaiva bani în plus şi că se mulţumea cu partea lui din cota repartizată secţiei de poliţie. Numele lui figura pe listă la un loc cu celelalte şi nu încerca în nici o ocazie să facă rost de bani în plus. Era un poliţist onest, care accepta numai mita cinstită, iar avansarea lui în cadrul departamentului de poliţie era constantă, chiar dacă nu spectaculoasă.

Între timp întreţinea o familie numeroasă, cu patru fii, dintre care nici unul nu se făcuse poliţist. Toţi merseseră la Universitatea Fordham şi, cum între timp McCluskey avansase de la sergent la locotenent şi în cele din urmă la căpitan, nu duceau lipsă de nimic. Cam în aceeaşi perioadă, McCluskey îşi căpătase renumele de negociator neînduplecat. Agenţii din districtul lui plăteau pentru protecţie o sumă mai mare decât în alte părţi ale oraşului, dar poate că acest lucru se întâmpla din pricina cheltuielilor necesare pentru cei patru fii aflaţi la colegiu.

Personal, McCluskey socotea că nu era nimic rău în a lua mită cinstită. De ce dracu' să se fi dus băieţii lui la CCNY[6] sau la vreun colegiu ieftin din sud, numai pentru că

6 City College of New York (n.tr.)

departamentul de poliţie nu plătea angajaţilor o leafa suficient de mare, din care să trăiască şi să-şi întreţină familiile cum se cuvine? El apăra cetăţenii cu preţul propriei sale vieţi şi dosarul lui consemna de câte ori înfruntase cu arma în mână borfaşii de pe teritoriul său, pistolarii care făceau pe gărzile de corp şi aşa-numiţii „peşti”. Îi făcuse una cu pământul. Îşi păstrase curat micul său colţ de oraş pentru oamenii de rând şi, cu siguranţă, avea dreptul la mai mult decât o nenorocită de bancnotă de o sută de dolari pe săptămână. Totuşi, nu era indignat pe leafa lui mică, înţelegea că fiecare trebuie să-şi poarte singur de grijă.

Bruno Tattaglia era un vechi prieten al lui. Bruno mersese la Fordham împreună cu unul dintre fiii căpitanului, după care deschisese clubul şi ori de câte ori se întâmpla ca familia McCluskey să petreacă seara în oraş, beneficia de masă şi băutură la cabaret pe cheltuiala casei. De Anul Nou primiseră invitaţii gravate, în calitate de oaspeţi ai patronului, şi întotdeauna li se dădea una dintre cele mai bune mese. De fiecare dată Bruno avea grijă să-i prezinte celebrităţilor care evoluau în clubul lui, unele dintre ele cântăreţe renumite şi vedete la Hollywood. Fireşte, câteodată pretindea şi el un mic serviciu, de pildă să-i facă rost de o angajată cu cazier curat, ca să-i poată obţine autorizaţia de a lucra într-un cabaret, de regulă o fată frumuşică figurând în evidenţele poliţiei pentru prostituţie sau consum de droguri. McCluskey era fericit să-i poată fi de folos.

Din principiu, McCluskey se prefăcea că nu înţelege ce urmăreau alte persoane. Atunci când Sollozzo îl abordase, propunându-i să-l lase pe bătrânul Corleone fără pază la spital, McCluskey nu-l întrebase motivul. Îl întrebase preţul. Când Sollozzo spusese zece miare, McCluskey pricepuse şi motivul. Nu şovăise nici un moment. Corleone era unul dintre cei mai mari mafioţi din ţară, cu mai multe relaţii politice decât avusese vreodată însuşi Capone. Cel care l-ar fi lichidat ar fi adus un mare serviciu ţării. McCluskey luase banii în avans, apoi făcuse

treaba. Când primise un telefon de la Sollozzo că în faţa spitalului mai erau doi oameni de-ai lui Corleone, i se suise sângele la cap. Îi arestase pe toţi oamenii lui Tessio, retrăsese poliţiştii de la uşa salonului lui Corleone. Iar acum, fiindcă era un om cu principii, se vedea silit să returneze cei zece mii, bani pe care deja îi destinase educării nepoţilor. Aceasta era starea de spirit cu care se dusese la spital atunci când îl lovise pe Michael Corleone.

Dar totul se încheiase cum nu se poate mai bine. Se întâlnise cu Sollozzo în clubul de noapte al lui Tattaglia, unde făcuseră un târg şi mai bun. Nici de această dată McCluskey nu pusese vreo întrebare, dat fiind că ştia toate răspunsurile. Se asigurase doar de preţ. Nu-i dăduse prin minte nici o clipă că şi el se putea afla în pericol. Ca cineva să fi gândit măcar să ucidă un căpitan de poliţie din New York era o aberaţie. Până şi mafiotul cel mai dur trebuia să stea în poziţie de drepţi dacă un simplu poliţist avea chef să-l ia la palme. Nu exista nici un avantaj în a ucide poliţişti. În acest caz, o mulţime de derbedei ajungeau să fie lichidaţi pentru că se opuseseră arestării sau pentru că fugiseră de la locul faptei şi atunci cine dracu’ se putea pune de-a curmezişul?

McCluskey oftă şi se pregăti să părăsească secţia de poliţie. Probleme, mereu numai probleme. Sora soţiei lui, care trăia în Irlanda, tocmai murise, măcinată ani la rând de cancer, boală care-l costase o mulţime de bani. Acum înmormântarea urma să-l coste şi mai mult. Unchii şi mătuşile lui din ţara de baştină aveau din când în când nevoie de ajutor, să-şi poată întreţine plantaţiile de cartofi, iar el le trimitea bani în acest scop. Nu-şi regreta gestul. Ori de câte ori mergea în Irlanda împreună cu soţia, erau primiţi ca un cuplu regal. Poate se vor duce din nou vara aceasta, acum că se sfârşise războiul şi că le intrau în casă atâţia bani. McCluskey îl înştiinţă pe poliţistul de serviciu unde se găsea, în caz că era nevoie de el. Nu socoti necesar să-şi ia nici o măsură de precauţie. Putea oricând să pretexteze că Sollozzo era un informator cu care se întâlnea. După ce ieşi din secţia de poliţie, merse pe jos

preţ de câteva cvartale, apoi luă un taxi până la casa unde urma să se întâlnească cu Sollozzo.

Tom Hagen fusese cel care făcuse toate demersurile în vederea plecării din ţară a lui Michael: paşaportul fals, legitimaţia de marinar, cuşeta de la bordul unui cargobot italian care urma să ancoreze într-un port sicilian. În aceeaşi zi fuseseră trimişi cu avionul mesageri, care să pregătească o ascunzătoare în colaborare cu şeful Mafiei din ţara colinelor.

Sonny aranjă ca o maşină cu un şofer de absolută încredere să-l aştepte pe Michael la ieşirea din restaurantul unde urma să aibă loc întâlnirea cu Sollozzo. Şoferul avea să fie însuşi Tessio, care se oferise voluntar pentru această misiune. Maşina arăta ca o rablă, dar avea un motor bun. Placa de înmatriculare purta un număr fals, iar maşina în sine era imposibil de depistat. Fusese păstrată pentru o misiune specială, în care se cerea tot ce-i mai bun.

Michael petrecu ziua în compania lui Clemenza, exersând cu micul pistol care-i fusese pus la dispoziţie. Era o armă calibrul 22, cu gloanţe cu vârf moale, care abia ciupeau când pătrundeau în carne, lăsând în schimb răni larg căscate la ieşirea din corpul omenesc. Descoperi că arma ochea fără greş la o distanţă de cinci paşi de ţintă. După aceea gloanţele puteau zbura încotro voiau. Trăgaciul era înţepenit, dar Clemenza îl meşteri puţin, ca să poată fi apăsat mai uşor. Deciseră să lase arma fără amortizor. Nu voiau ca vreun om nevinovat aflat de faţă să nu înţeleagă ce se petrece şi să intervină cu curajul celui care nu ştie în ce se amestecă. Zgomotul împuşcăturii urma să ţină pe toată lumea departe de Michael.

Pe durata antrenamentului, Clemenza nu mai contenise cu instrucţiunile.

— Aruncă arma de îndată ce te-ai servit de ea. Lasă-ţi mâna moale pe lângă corp şi dă-i drumul dintre degete. Nimeni nu va observa. Toţi vor crede că eşti încă înarmat. Nu-şi vor lua ochii de la faţa ta. Ieşi rapid din local, dar nu

fugi. Nu te uita în ochii nimănui, dar nici nu-ţi feri privirea. Ţine minte, le va fi frică de tine, crede-mă, le va fi frică. Nimeni nu va interveni. De cum ai ieşit, ai să-l găseşti pe Tessio, care o să te aştepte în maşină. Urcă şi lasă restul în seama lui. Nu te teme că ar putea surveni ceva neprevăzut. Ai să fii uimit ce bine decurg astfel de treburi. Şi-acum, pune-ţi pălăria, să văd cum îţi stă.

Trânti o pălărie neagră, de pâslă pe capul lui Michael. Michael, care niciodată nu purta pălărie, făcu o strâmbătură.

Asta te-ajută să nu fii recunoscut, îl linişti Clemenza. Pentru orice eventualitate. Şi, în primul rând, oferă martorilor o scuză ca să-şi schimbe depoziţia atunci când noi îi vom face să înţeleagă ce trebuie să declare. Ţine minte, Mike, nu-ţi face griji în privinţa amprentelor. Ţeava şi trăgaciul sunt înfăşurate cu bandă adezivă. Nu uita însă, nu care cumva să atingi alte părţi ale armei.

— A aflat Sonny unde mă va duce Sollozzo? întrebă Michael.

Clemenza ridică din umeri.

— Încă nu. Sollozzo e foarte precaut. Dar să nu te temi că ar putea să-ţi facă vreun rău. Mediatorul rămâne în mâinile noastre până când te întorci tu, nevătămat. Dacă ţi se întâmplă ceva, plăteşte cu viaţa.

— De ce dracu’ şi-ar risca gâtul? întrebă Michael.

— Primeşte bani frumoşi, răspunse Clemenza. O mică avere. De asemenea, e o persoană importantă în rândul Familiilor. Ştie că Sollozzo nu poate lăsa să i se întâmple ceva. În ochii lui Sollozzo, viaţa ta nu valorează cât a intermediarului. Totul e foarte simplu. Vei fi în deplină siguranţă. Noi vom fi cei care vor trage toate ponoasele după aceea.

— Cât de rău va fi? întrebă Michael.

— Foarte rău, răspunse Clemenza. Asta înseamnă război deschis între Familia Tattaglia şi Familia Corleone. Majoritatea celorlalţi se vor alia cu clanul Tattaglia. Departamentul sanitar va ridica o sumedenie de cadavre iarna asta. Ridică din umeri. Astfel de lucruri trebuie să se

întâmple cam o dată la zece ani. Mai curăţă sângele stricat. Dacă ne lăsăm călcaţi pe bătătură pentru tot soiul de mărunţişuri, vor dori să ne ia tot. Trebuie să-i opreşti de la bun început. Aşa cum trebuia oprit Hitler la München, cu nici un chip nu trebuia lăsat să scape, dar uite c-au făcut-o şi-au dat de belea.

Michael îl auzise cândva pe tatăl său spunând acelaşi lucru, încă din 1939, înainte de începerea războiului. Dacă Familiile ar fi condus Departamentul de Stat, n-ar fi existat cel de-al Doilea Război Mondial, gândi el, zâmbind.

Se înapoiară cu maşina la fortăreaţă, intrând în casa lui Don, unde Sonny continua să-şi aibă sediul. Michael se întrebă cât timp va putea Sonny să rămână ascuns pe teritoriul sigur al domeniului familial. Până la urmă, va fi nevoit să se aventureze afară. Îl găsiră pe Sonny aţipit pe canapea. Pe masa de cafea se vedeau rămăşiţele prânzului târziu, bucăţele de friptură, firimituri de pâine şi o sticlă de whisky pe jumătate goală.

Biroul neobişnuit de ordonat al lui Don începea să semene cu o cameră de închiriat prost întreţinută. Michael îşi zgâlţâi fratele ca să-l trezească şi-i spuse:

— De ce nu încetezi să trăieşti ca un vagabond şi să faci puţină curăţenie?

Sonny căscă.

— Da’ tu ce dracu’ faci, inspectezi cazarma? Mike, încă n-am primit de veste unde intenţionează să te ducă nemernicii ăia de Sollozzo şi McCluskey. Dacă nu aflăm, atunci cum dracu’ o să-ţi pasăm arma?

— Nu pot s-o iau cu mine? întrebă Michael. Poate nu mă vor percheziţiona sau, chiar şi în acest caz, n-o vor găsi, dacă suntem destul de isteţi. Şi apoi, chiar dacă dau de ea, ce mare lucru? O să mi-o ia şi cu asta basta.

Sonny clătină din cap.

— Nu, se opuse el. Trebuie să mergem la sigur cu ticălosul de Sollozzo. Ţine minte: dacă poţi, trage întâi asupra lui. McCluskey e mai încet şi mai greu de cap. În mod normal, ar trebui să ai timp berechet să-i vii de hac şi lui. Ţi-a spus Clemenza să nu uiţi să arunci arma?

— De un milion de ori, răspunse Michael.

Sonny se ridică de pe canapea şi se întinse.

— Ce-ţi mai face falca, puştiule?

— Prost, răspunse Michael.

Îl durea tot obrazul stâng, afară de porţiunile pe care le simţea amorţite din pricina copcilor anesteziante în care era prins. Luă de pe masă sticla de whisky şi trase un gât direct din ea. Durerea se mai potoli.

— Uşurel, Mike, interveni Sonny, acum nu-i momentul să te moleşeşti cu băutura.

— Of, Doamne, Sonny, încetează să mai faci pe fratele cel mare! se răsti Michael. În război am luptat cu inşi mai răi decât Sollozzo şi în împrejurări mai grele. Unde dracu' îi sunt mortierele? Are artilerie antiaeriană? Artilerie grea? Mine? E doar o javră iute la minte, prietenă la cataramă cu un tablagiu. Odată ce cineva şi-a pus în minte să-i cureţe pe amândoi, atunci nu mai sunt probleme. Aici e partea cea mai grea, să iei o hotărâre. O s-o mierlească cât ai zice peşte.

Tom Hagen intră în birou. Îi salută cu o înclinare a capului şi se duse direct la telefonul înregistrat sub un nume fictiv. Sună de câteva ori, apoi clătină din cap în direcţia lui Sonny.

— Nici măcar o şoaptă, zise el. Sollozzo păstrează secretul cât mai mult timp posibil.

În clipa aceea sună telefonul. Sonny răspunse şi ridică o mână, parcă cerându-le celorlalţi să păstreze liniştea, deşi nimeni nu scosese vreun cuvânt. Notă grăbit ceva într-un blocnotes, apoi spuse „OK, va fi acolo" şi închise telefonul.

Sonny râdea.

— Mare jigodie şi Sollozzo ăsta! Uite care-i înţelegerea. Diseară la opt el şi căpitanul McCluskey îl vor lua pe Mike din faţa barului lui Jack Dempsey de pe Broadway. Vor merge undeva să stea de vorbă. Şi acum, fiţi atenţi aici. Mike şi Sollozzo vor conversa în italiană, astfel încât copoiul irlandez să nu înţeleagă ce se discută. Ba chiar mi-a spus să fiu pe pace, că McCluskey habar n-are

italieneşte, afară de cuvântul *soldi.* Iar pe tine te-a verificat, Mike, şi ştie că înţelegi dialectul sicilian.

— Nu l-am mai folosit de ani de zile, dar, oricum, nu vom conversa prea mult, replică sec Michael.

— Mike nu pleacă până nu se întoarce mediatorul. Asta ai aranjat?

Clemenza încuviinţă din cap.

— Mediatorul e la mine acasă, joacă pinacle cu trei oameni de-ai mei. Nu-i vor da voie să plece până nu primesc un telefon de la mine.

Sonny se lăsă pe spate în fotoliul de piele.

— Acum, cum dracu' aflăm care-i locul de întâlnire? Tom, avem informatori în Familia Tattaglia, cum se face că nu ne-au dat de ştire?

Hagen ridică din umeri.

— Sollozzo e al dracului de şmecher. De data asta, merge pe şest, nu-şi ia nici măcar un singur paznic. Îşi închipuie că McCluskey e de-ajuns şi că-i mai important să-şi asigure spatele decât să poarte o armă. De fapt, are dreptate. Va trebui să punem pe cineva să-l urmărească pe Mike. În rest, să sperăm că totul va merge ca pe roate.

Sonny clătină din cap în semn de negaţie.

— Ba nu, oricine poate scăpa de urmăritori dacă ţine morţiş. Va fi prima măsură pe care o vor lua. Între timp se făcuse ora cinci după-amiază. Cu o expresie îngrijorată, Sonny spuse: Poate ar trebui să-l lăsăm pe Mike să-i găurească pe cei din maşină atunci când vor veni să-l ia.

Hagen dădu dezaprobator din cap.

— Dar dacă Sollozzo nu-i în maşină? Ne dăm de gol degeaba. La dracu', trebuie să aflăm unde îl duce Sollozzo.

— Poate n-ar fi rău să începem prin a ne pune întrebarea de ce păstrează un asemenea secret? interveni Clemenza.

— Pentru că e atuul lui, răspunse iritat Michael. De ce să ne dezvăluie ceva, când poate foarte bine să n-o facă? Pe deasupra, adulmecă pericolul. Trebuie să fie al dracului de circumspect, chiar şi păzit de căpitanul de poliţie.

Hagen plesni din degete.

— Detectivul, tipul acela, Phillips! De ce nu-i dai un telefon, Sonny? Poate află unde dracu' poate fi găsit căpitanul. Merită să încercăm. Lui McCluskey puţin îi pasă dacă se ştie unde merge.

Sonny ridică receptorul şi formă un număr. Vorbi încet în receptor, apoi îl puse la loc în furcă.

— Ne sună el, le spuse celorlalţi.

Aşteptară aproape încă jumătate de oră, după care telefonul sună din nou. Era Phillips. Sonny notă ceva în blocnotesul lui şi închise telefonul. Pe chip i se citea încordarea.

— Cred că am aflat, zise el. Căpitanul McCluskey trebuie întotdeauna să lase vorbă unde poate fi găsit. Diseară între opt şi zece va fi în Bronx, la Luna Azure. Ştie careva pe unde vine asta?

— Ştiu eu, răspunse sigur pe el Tessio. Locul e numai bun pentru noi. Un mic local familial, cu separeuri mari, unde clienţii pot sta de vorbă în intimitate. Se aplecă peste biroul lui Sonny şi aranjă mucurile de ţigară în chip de hartă. Aici e intrarea, Mike. Când termini, ieşi şi faci la stânga, apoi dai colţul. Când te văd, aprind farurile şi te culeg din mers. Dacă ai necazuri, strigă, şi atunci voi încerca să intru şi să te scot de acolo. Clemenza, trebuie să te mişti foarte repede. Trimite pe cineva la local să ascundă arma. Au o toaletă ca pe vremuri. Există un spaţiu între perete şi bazinul closetului. Pune omul să lipească acolo arma cu bandă adezivă. Mike, după ce te vor percheziţiona în maşină şi nu vor găsi nimic, nu-şi vor mai face griji în privinţa ta. În restaurant, aştepţi puţin, apoi te scuzi şi mergi la toaletă. Nu, mai bine cere-le permisiunea să te duci. La început fă-te că nu-ţi găseşti locul, dar vezi să pară natural. N-au cum să bănuiască. Iar când te înapoiezi, nu mai pierzi vremea. Nu te mai aşezi la masă, începi să tragi. Şi nu risca. Câte două gloanţe în cap de fiecare, pe urmă valea, fugi cât te ţin picioarele.

Sonny ascultase atent şi gânditor.

— Vreau un om foarte priceput şi de încredere ca să

ascundă arma, îl atenţionă el pe Clemenza. Nu cumva să iasă frate-meu din toaletă doar cu mâna în pantaloni.

— Arma va fi acolo, declară sigur pe el Clemenza.

— OK, zise Sonny. Şi-acum, toată lumea la treabă!

Tessio şi Clemenza ieşiră.

— Sonny, să-l duc eu cu maşina pe Mike până în New York? întrebă Hagen.

— Nu, răspunse Sonny. Tu rămâi aici. Când Mike îşi termină treaba lui, intrăm noi pe fir şi atunci voi avea nevoie de tine. Ai luat legătura cu ziariştii ăia?

Hagen încuviinţă din cap.

— De îndată ce lucrurile se pun în mişcare, le vând pontul.

Sonny se ridică şi se opri în faţa lui Michael, strângându-i mâna.

— OK, puştiule, spuse el. Ai intrat în joc. Te scuz eu faţă de mama că ai plecat fără să-ţi iei rămas-bun. Iar când voi socoti că a venit momentul, am să-i dau de ştire prietenei tale. OK?

— OK, răspunse Mike. Cât timp crezi că va trece până mă voi putea înapoia aici?

— Cel puţin un an, răspunse Sonny.

— Poate că Don va fi în stare să-şi reia munca mai curând, Mike, interveni Hagen. Totuşi, nu te baza pe asta. Durata absenţei tale depinde de o sumedenie de factori. Cât de bine va prinde povestea noastră în presă. În ce măsură departamentul de poliţie e dispus să închidă ochii. Cât de violent vor reacţiona celelalte Familii. Vor fi grave tulburări şi mare tevatură. E singurul lucru de care putem fi siguri.

Michael îi strânse mâna lui Hagen.

— Faceţi tot ce vă stă în putere, zise el. Nu vreau să mai petrec alţi trei ani departe de casă.

— Încă nu-i târziu să renunţi, Mike, spuse Hagen cu blândeţe. Putem găsi pe altcineva, putem cântări din nou alternativele. Poate nu-i necesar să ne descotorosim de Sollozzo.

Michael începu să râdă.

— Putem aduce argumente pentru fiecare variantă, replică el. Însă prima soluţie a fost şi cea bună. Toată viaţa am trăit din bani nemunciţi, e timpul să-mi plătesc datoriile.

— N-ar trebui să te laşi influenţat de falca ruptă, îi reaminti Hagen. McCluskey e un dobitoc şi a fost vorba de afaceri, nu de ceva personal.

Pentru a doua oară văzu cum chipul lui Michael Corleone împietreşte într-o mască, semănând izbitor cu figura lui Don.

— Tom, nu te lăsa amăgit. Absolut totul e personal. Fiecare îmbucătură de rahat pe care tot omul e silit s-o înghită zilnic, până când închide ochii, e ceva personal. Şi astea se numesc afaceri. OK. Dar e al dracului de personal. Ştii de unde am învăţat asta? De la Don. De la tatăl meu. Naşul. Dacă un prieten al lui ar fi lovit de trăsnet, el ar socoti faptul o chestiune personală. Chiar şi înrolarea mea la puşcaşii marini a considerat-o chestiune personală. De aici i se trage măreţia. Marele Don. Ia totul drept o chestiune personală. La fel ca Dumnezeu. Cunoaşte tot ce se petrece în lumea asta, fiecare fulg căzut din coada unei vrăbii şi câte şi mai câte. Înţelegi? Şi mai ştii ceva? Nu li se întâmplă nimic neprevăzut celor ce socotesc neprevăzutul drept o insultă personală. Aşa că am deschis ochii târziu, dar vin pe urmele lui Don. Bineînţeles că iau falca ruptă drept o chestiune personală. Bineînţeles că o chestiune personală e şi faptul că Sollozzo a încercat să-mi omoare tatăl. Râse. Spune-i tatei că am învăţat toate acestea de la el şi că sunt fericit că am prilejul să mă achit de tot ce a făcut pentru mine. A fost un tată bun. Tăcu, apoi îi spuse gânditor lui Hagen: Ştii, nu-mi amintesc să fi dat vreodată în mine. Sau în Sonny. Sau în Freddie. Cu atât mai puţin în Connie, nici măcar nu ridica glasul la ea. Pe urmă, spune drept, Tom, câţi oameni crezi că a ucis Don sau a pus pe alţii să-i ucidă?

Tom Hagen întoarse capul.

— Să-ţi spun un singur lucru pe care nu l-ai învăţat de la el: felul în care vorbeşti acum. Există treburi ce se

cer făcute şi pe care le faci fără să vorbeşti vreodată despre ele. Nu încerci să le justifici. Pentru că nu pot fi justificate. Pur şi simplu, le faci. Pe urmă le dai uitării.

Michael Corleone se încruntă.

— În calitate de *Consigliori,* întrebă el cu glas liniştit, eşti de acord că e riscant, pentru Don şi pentru Familia noastră, să-l lăsăm în viaţă pe Sollozzo?

— Da, răspunse Hagen.

— OK, zise Michael. Atunci trebuie să-l suprimăm.

Michael Corleone stătea în faţa restaurantului lui Jack Dempsey de pe Broadway, aşteptând să fie luat cu maşina. Se uită la ceas. Era opt fără cinci. Sollozzo avea să fie punctual. Michael făcuse tot posibilul să ajungă cu mult timp înainte. Aşteptase un sfert de oră.

Pe tot parcursul drumului de la Long Beach până în oraş se străduise să uite ce-i spusese lui Hagen. Pentru că, dacă dădea crezare propriilor cuvinte, atunci viaţa lui luase un curs irevocabil. Dar mai putea fi altfel după această seară? După această seară putea muri oricând, dacă nu punea capăt acestei dementţe, gândi sumbru Mike. Trebuia să se concentreze asupra a ceea ce urma să facă. Sollozzo nu era un naiv, iar McCluskey părea un tip dificil. Durerea îl săgetă în maxilarul cusut, dar, de astă-dată, Michael se bucură. Durerea era menită să-i menţină simţurile treze.

În seara aceea de iarnă, pe Broadway nu se vedea prea mare aglomeraţie, deşi era aproape ora de intrare la spectacole. Michael se crispă în clipa în care o limuzină lungă şi neagră trase lângă bordură. Şoferul se aplecă şi-i deschise portiera din faţă, spunând:

— Urcă, Mike.

Nu-l cunoştea pe cel de la volan un mafiot tânăr, cu părul negru şi lins, cu cămaşa descheiată la gât totuşi urcă în maşină. Pe bancheta din spate se aflau căpitanul McCluskey şi Sollozzo.

Sollozzo îi întinse o mână peste spătarul scaunului şi Michael i-o strânse. Mâna era puternică, uscată şi caldă.

— Îmi pare bine că ai venit, Mike. Sper să putem pune lucrurile la punct. E teribil, nu aici am vrut eu să se ajungă. Niciodată n-ar fi trebuit să se întâmple aşa ceva.

— Nădăjduiesc să putem rezolva totul în astă-seară, răspunse liniştit Michael Corleone. Nu vreau ca tata să mai aibă necazuri.

— N-o să mai aibă, îl asigură cu sinceritate Sollozzo. Îţi jur pe copiii mei că nu va mai avea. Numai gândeşte-te bine în timp ce stăm de vorbă. Sper că tu nu eşti un tip ţâfnos ca fratele tău, Sonny. Cu el e imposibil să discuţi afaceri.

— E băiat bun, mormăi căpitanul McCluskey. Un tip de treabă. Se aplecă şi-l bătu pe Mike afectuos pe umăr. Îmi pare rău de seara aceea, Mike. Încep să devin prea bătrân şi prea ursuz pentru meseria mea. Cred că în curând va trebui să ies la pensie. Nu mai suport enervarea, or tocmai de aşa ceva am parte în fiecare zi. Înţelegi cum vine asta.

Apoi, oftând cu tristeţe, îl pipăi meticulos pe Michael, să vadă dacă nu avea armă.

Michael prinse un început de zâmbet pe buzele şoferului. Maşina se îndrepta spre vest, fără a încerca să se ferească de eventuali urmăritori. Se angajă pe West Side Highway, intrând şi ieşind din fluxul traficului. Oricine i-ar fi urmărit ar fi trebuit să facă acelaşi lucru. Apoi, spre marea dezamăgire a lui Michael, o luară în direcţia podului George Washington, către New Jersey. Cel care-i furnizase lui Sonny informaţia privitoare la locul întâlnirii îl pusese pe o pistă greşită.

Limuzina se strecură pe una din autostrăzile care duceau spre pod şi îl traversă, lăsând în urmă oraşul cu luminile lui orbitoare. Michael se străduia să rămână impasibil. Aveau de gând să-l azvârle în smârcuri sau vicleanul Sollozzo hotărâse în ultimul minut să schimbe locul întâlnirii? Dar în apropiere de celălalt capăt al podului, şoferul smuci brusc de volan. Când atinse axul drumului, maşina cea greoaie săltă în aer şi întoarse scurt, pornind pe benzile care duceau înapoi spre New York City.

Atât McCluskey, cât şi Sollozzo se uitară în urmă, să vadă dacă cineva încercase aceeaşi manevră. Şoferul porni ca din puşcă spre New York şi cât ai clipi din ochi părăsi podul, îndreptându-se către East Bronx. O luară pe străzi lăturalnice, fără ca vreo maşină să se ia pe urma lor. Între timp se făcuse aproape ora nouă. Se convinseseră că nu-i urmărea nimeni. Sollozzo aprinse o ţigară, după ce întinse pachetul spre McCluskey şi spre Michael, care îl refuzară. Sollozzo se adresă şoferului:

— Frumoasă treabă! N-am să te uit.

Zece minute mai târziu maşina trase în faţa unui restaurant dintr-un mic cartier italienesc. Pe stradă nu era nici ţipenie de om şi, dată fiind ora târzie, puţină lume mai zăbovea încă la cină. Michael îşi făcuse griji că şoferul va intra împreună cu ei, însă tânărul rămase afară, în maşină. Mediatorul nu pomenise despre un şofer şi, de fapt, nimeni nu amintise de prezenţa unei alte persoane. Din punct de vedere tehnic, Sollozzo încălcase înţelegerea luându-l cu el. Totuşi, Michael decise să nu aducă vorba despre asta, convins că cei doi îşi vor închipui că se temea să abordeze problema, spre a nu rata şansele de izbândă ale convorbirii.

Toţi trei se aşezară la singura masă rotundă din local, după ce Sollozzo refuzase să meargă într-un separeu. În restaurant mai erau numai două persoane. Michael se întrebă dacă nu cumva erau oamenii lui Sollozzo. Acum nu mai conta. Totul se va sfârşi înainte ca ei să aibă vreo iniţiativă.

— E bună mâncarea italienească de aici? întrebă McCluskey sincer interesat.

— Încearcă friptura de viţel, îl linişti Sollozzo, e cea mai grozavă din New York. Ospătarul solitar adusese la masă o sticlă de vin şi acum o destupa. Umplu trei pahare. În mod surprinzător, McCluskey refuză băutura.

— Probabil că sunt singurul irlandez care nu bea, zise el. Am văzut prea mulţi oameni cumsecade intrând în bucluc din pricina băuturii.

Sollozzo i se adresă căpitanului pe un ton

împăciuitor:

— Am să vorbesc italieneşte cu Mike. Nu că n-aş avea încredere în dumneata, dar nu mă pot exprima prea bine în englezeşte şi vreau să-l conving pe Mike că am intenţii bune şi că e în avantajul tuturor ca astă-seară să cădem la învoială. Să nu te simţi jignit, repet, nu-i vorba că n-am încredere în dumneata.

Căpitanul McCluskey zâmbi ironic către amândoi.

— Sigur, daţi-i bătaie, zise el. Eu am să mă ocup de friptura de viţel şi de spaghete.

Sollozzo începu să-i vorbească repede lui Michael în dialect sicilian:

— Trebuie să înţelegi că ceea ce s-a întâmplat între mine şi tatăl tău a fost strict o chestiune de afaceri, zise el. Am un deosebit respect pentru Don Corleone şi aş da orice să am ocazia să intru în serviciul lui. Trebuie însă să accepţi că tatăl tău face parte din vechea generaţie. Stă în calea progresului. Afacerea de care mă ocup eu e de mare perspectivă, şocul viitorului, fiecare din noi poate câştiga nenumărate milioane. Dar tatăl tău ne stă împotrivă din pricina unor scrupule lipsite de realism. Îşi impune astfel voinţa asupra unor oameni de aceeaşi părere cu mine. Da, da, ştiu, mi-a spus: „Dă-i înainte, e problema dumitale”, dar amândoi ştim la fel de bine că realitatea e cu totul alta. Inevitabil, ajungem să ne călcăm unul pe celălalt pe bătături. Din spusele lui reiese exact contrariul. Şi anume că nu-mi pot vedea de afacerile mele. Sunt un om care se respectă şi nu permit ca alţii să-şi impună voinţa asupra mea, ca atare s-a întâmplat ce s-a întâmplat. Dă-mi voie să adaug că am beneficiat de sprijinul tacit al tuturor Familiilor din New York. Iar cei din clanul Tattaglia mi-au devenit asociaţi. Dacă această disensiune continuă, atunci Familia Corleone va ajunge să înfrunte singură pe toţi ceilalţi. Poate, dacă tatăl tău ar fi în putere, aţi avea şanse să le ţineţi piept. Să nu mi-o iei în nume de rău, dar fiul cel mare nu seamănă nici pe departe cu Naşul. Iar irlandezul numit *Consigliori*, Hagen, nu-i Genco Abbandando, Dumnezeu să-l odihnească. Prin urmare, îţi propun o pace,

un armistiţiu. Să încetăm toate ostilităţile până când tatăl tău se va înzdrăveni şi va putea lua parte la negocieri. În urma insistenţelor mele şi a banilor primiţi, Familia Tattaglia a fost de acord să renunţe să ceară socoteală pentru fiul lor, Bruno. Deci va fi pace. Între timp, eu trebuie să-mi câştig existenţa, adică să fac ceva comerţ în branşa mea. Nu vă cer să colaboraţi, însă rog Familia Corleone să nu intervină. Acestea sunt propunerile mele. Presupun că eşti împuternicit să accepţi să închei un târg.

Michael îi răspunse în siciliană:

— Dă-mi amănunte despre felul cum intenţionezi să-ţi începi afacerea, spune-mi exact ce rol va trebui să joace Familia mea şi ce profit putem obţine din această combinaţie.

— Prin urmare, vrei să-ţi expun propunerea în detaliu? întrebă Sollozzo.

— În primul rând, răspunse grav Michael, îmi trebuie garanţii ferme că nu vor mai fi atentate la viaţa tatălui meu.

Sollozzo îşi ridică mâna cu un gest expresiv.

— Ce garanţii îţi pot da? Eu sunt cel fugărit. Mi-am ratat şansa. Ai o părere mult prea bună despre mine, prietene. Nu-s chiar aşa isteţ.

Acum Michael era sigur că discuţia avea doar scopul de a mai câştiga un răgaz de câteva zile. După care Sollozzo va încerca din nou să-l lichideze pe Don. Partea nostimă era că Turcul îl subestima, socotindu-l un mucos. Michael simţi din nou acea răcoare plăcută inundându-i trupul. Îşi luă o expresie de om suferind.

— Ce s-a întâmplat? întrebă cu asprime Sollozzo.

— Vinul a coborât direct în vezică, răspunse Mike, cu un aer încurcat. Până acum m-am tot ţinut. Aş putea să merg la toaletă?

Sollozzo îl cercetă atent cu ochii lui întunecaţi. Se întinse şi puse mâna apăsat între picioarele lui Michael, căutându-l pe dedesubt şi de jur împrejur, doar-doar găsea vreo armă. Michael luă un aer ofensat:

— L-am percheziţionat eu, zise scurt McCluskey. Nu-i

primul derbedeu care-mi trece prin mână. E curat.

Sollozzo intuia că ceva nu era în regulă. Fără un motiv anume, devenise bănuitor. Aruncă o privire spre bărbatul care şedea la masa din faţa lor şi ridică sprâncenele în direcţia uşii de la toaletă. Individul îi făcu un semn discret că o controlase şi că nu era nimeni înăuntru.

— Să nu stai mult, zise Sollozzo, cu jumătate de gură.

Avea nişte antene extraordinare, era neliniştit.

Michael se ridică şi se duse la toaletă. Înăuntru se găsea o bucată de săpun, pe o plasă de sârmă. Intră în cabină. Chiar că simţea nevoia, maţele abia îl mai ţineau. Termină rapid, apoi vârî mâna în spatele rezervorului emailat până când degetele-i atinseră pistolul mic, cu ţeavă scurtă, fixat acolo cu bandă adezivă. Desprinse arma, amintindu-şi vorbele lui Clemenza, că nu trebuia să-şi facă griji pentru amprente. Vârî pistolul la centură şi-şi încheie sacoul. Se spălă pe mâini şi-şi umezi părul. Şterse cu batista amprentele de pe robinet. Apoi ieşi de la toaletă.

Sollozzo stătea cu faţa drept spre uşa toaletei, cu ochii negri strălucind de încordare. Michael îi zâmbi.

— Acum putem sta de vorbă, zise el, cu un suspin de uşurare.

Căpitanul McCluskey îşi mânca porţia de friptură de viţel cu spaghete,care tocmai îi fusese adusă. Tipul din celălalt capăt al sălii, crispat în aşteptare, se relaxă vizibil.

Michael se aşeză din nou. Îşi aminti că Clemenza îi spusese să nu se mai aşeze, ci să iasă de la toaletă şi să tragă. Dar fie instinctul de conservare, fie teama pură îi dictase altceva. Intuise că, dacă ar fi schiţat o singură mişcare bruscă, ar fi fost secerat la pământ. Acum se simţea în siguranţă; probabil că-i fusese frică, pentru că dintr-odată se bucură că nu rămăsese în picioare. Genunchii i se muiaseră şi-i tremurau.

Sollozzo se aplecă spre el. Michael, cu abdomenul ascuns de masă, îşi descheie sacoul şi ascultă cu atenţie. Nu înţelegea nimic din ce-i spunea Turcul. Pentru el erau vorbe fără noimă. Îi năvălise sângele în cap şi nu înregistra

nici măcar un sunet. Pe sub masă, mâna dreaptă apucă pistolul ascuns la brâu şi-l scoase de acolo. Chiar atunci ospătarul veni să ia comanda şi Sollozzo întoarse capul să discute cu el. Michael împinse masa cu mâna stângă, iar cu dreapta aproape lipi ţeava pistolului de capul lui Sollozzo. Reflexele Turcului erau atât de perfecte încât, văzând gestul lui Michael, dădu să se arunce într-o parte. Dar Michael, mai tânăr şi cu reflexe mai rapide, apăsă pe trăgaci. Glonţul îl nimeri pe Sollozzo exact între ochi şi ureche, apoi ieşi pe partea cealaltă, împroşcând cu sânge şi fragmente de os sacoul ospătarului care încremenise locului. Instinctiv, Michael ştiu că un singur glonţ fusese suficient. În ultima secundă, Sollozzo întorsese capul şi Michael văzuse cum se stinge scânteia de viaţă din ochii lui, la fel ca o flacără de luminare.

Nu trecu decât o singură secundă şi Michael se răsuci, aţintind arma asupra lui McCluskey. Căpitanul de poliţie se holba la Sollozzo cu surprindere flegmatică, de parcă n-ar fi avut nimic de-a face cu el. Furculiţa în care atârna o bucăţică de viţel rămăsese încremenită în aer. Dădu să întoarcă ochii către Michael. Expresia de pe chipul lui şi din privire era atât de revoltată şi de sigură pe sine, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Michael să se predea sau s-o ia la fugă, dar Michael îi zâmbi şi apăsă pe trăgaci. Această împuşcătură fu prost ţintită, nu mortală. Îl nimeri pe McCluskey în gâtul lui gros, ca de taur, şi poliţistul începu să horcăie tare, ca şi cum ar fi înghiţit o bucată prea mare de friptură. Apoi aerul păru să se umple de o ceaţă fină de sânge pulverizat, ieşit din plămânii distruşi. Cu un calm de gheaţă, foarte stăpân pe sine, Michael ochi şi trase următorul glonţ în creştetul capului acoperit cu păr alb.

Aerul se împânzi de o pâclă roşiatică. Michael se răsuci brusc către omul de la perete. Acesta nu schiţă nici o mişcare. Părea paralizat. Îşi puse încet mâinile pe masă şi întoarse capul. Chelnerul porni spre bucătărie, abia ţinându-se pe picioare, cu obrazul schimonosit de oroare, privindu-l fix pe Michael, de parcă nu i-ar fi venit să

creadă. Sollozzo era încă pe scaunul unde şezuse, cu trupul proptit de masă. Corpul greoi al lui McCluskey căzuse de pe scaun, prăbuşindu-se pe podea. Michael lăsă să-i alunece arma din mână în aşa fel încât aceasta căzu pe lângă trupul lui, fără să facă nici un zgomot. Îşi dădu seama că nici omul de lângă perete, nici ospătarul nu observase că aruncase arma. Parcurse cei câţiva paşi până la uşă şi o deschise. Maşina lui Sollozzo era parcată încă la bordură, dar nu se vedea nici urmă de şofer. Michael coti la stânga, apoi dădu colţul. O pereche de faruri se aprinseră şi o limuzină veche trase chiar în dreptul lui, cu portiera larg deschisă. Michael sări înăuntru şi maşina demară în trombă. Văzu că la volan era Tessio, cu trăsăturile lui regulate parcă săpate în marmură.

— L-ai dat gata pe Sollozzo? întrebă Tessio.

O secundă Michael rămase şocat de expresia lui Tessio. Aceste cuvinte aveau întotdeauna o implicaţie sexuală, a „da gata” o femeie însemna s-o seduci. I se părea straniu că Tessio o folosea acum.

— Pe amândoi, răspunse Michael.

— Eşti sigur? insistă Tessio.

— Le-am văzut creierii, replică Michael.

În maşină exista un rând de haine pentru Michael. Douăzeci de minute mai târziu, mezinul se găsea la bordul unui cargou italian cu destinaţia Sicilia. Michael văzu luminile New Yorkului arzând ca flăcările iadului, îl încerca un extraordinar sentiment de uşurare. Totul se terminase. Era o senzaţie familiară şi-şi aminti momentul când fusese evacuat de pe plaja unei insule ocupate de puşcaşii lui marini. Lupta continuase, dar el căpătase o rană uşoară, fiind transportat pe o navă-spital. Şi atunci trăise aceeaşi copleşitoare senzaţie de uşurare. Urma să se dezlănţuie tot iadul, numai că el va fi departe.

A doua zi după uciderea lui Sollozzo şi a căpitanului McCluskey, căpitanii şi locotenenţii de poliţie de la fiecare secţie newyorkeză făcură cunoscut mesajul: gata cu jocurile de noroc, gata cu prostituţia, gata cu orice fel de

afaceri, până când nu era prins asasinul căpitanului McCluskey. În întreg oraşul începură razii masive. Orice activităţi ilegale fură silite să înceteze.

Mai târziu, în cursul aceleiaşi zile, un emisar al Familiilor întrebă Familia Corleone dacă se arăta dispusă să-l predea pe ucigaş. Li se răspunse că nu era problema lor. În noaptea aceea pe domeniul Familiei Corleone din Long Beach explodă o bombă, aruncată dintr-o maşină care oprise chiar lângă lanţ, apoi se îndepărtase în viteză. În aceeaşi noapte doi oameni ai Familiei Corleone fură ucişi în timp ce luau liniştiţi cina într-un mic restaurant italian din Greenwich Village. Războiul din 1946 al celor Cinci Familii începuse.

CARTEA A DOUA

CAPITOLUL 12

Johnny Fontane concedie servitorul cu un gest leneş al mâinii, spunând: „Pe mâine dimineaţă, Billy”. Majordomul de culoare făcu o plecăciune şi se retrase din uriaşa sufragerie-salon cu vedere spre Oceanul Pacific. Era mai curând plecăciunea de rămas-bun a unui prieten, nu a unui servitor, făcută numai pentru că Johnny Fontane avea invitaţi la cină.

Musafira lui Johnny era o fată pe nume Sharon Moore, sosită la Hollywood din Greenwich Village, New York, ca să dea probă pentru un rolişor în filmul produs de un fost iubit al ei, care făcuse mare carieră. Vizitase platoul în timp ce Johnny juca în filmul lui Woltz. Johnny o găsise proaspătă, vioaie, încântătoare şi inteligentă, aşa că o invitase să ia cina în seara aceea acasă la el. Invitaţiile lui la cină erau deja faimoase, având un fel de „aură regească” şi bineînţeles că fata acceptase.

Era limpede că Sharon Moore se aştepta ca el s-o abordeze direct, dat fiind că-i mersese vestea, însă Johnny detesta ideea de a trata femeia ca pe un sac de carne, atât de comună la Hollywood. Nu se culca cu o fată decât dacă-i plăcea cu adevărat ceva la ea. Fireşte, cu excepţia situaţiilor când era foarte beat şi se trezea în pat cu vreo femeie pe care nu-şi amintea s-o fi întâlnit sau s-o fi văzut

până atunci. La treizeci şi şase de ani, divorţat de prima soţie, înstrăinat de a doua şi cu vreo mie de scalpuri pubiene agăţate la centură, pur şi simplu nu mai era atât de dornic, însă Sharon avea ceva care-i trezea un sentiment de afecţiune, aşa încât o invitase la cină.

El nu mânca mult niciodată, dar ştia că tinerele frumuseţi se ambiţionau să rabde de foame, ca să-şi poată cumpăra haine elegante, iar când se duceau la o întâlnire, mâncau pe săturate. Ca atare, masa era plină de mâncare. Şi de băuturi: şampanie într-o frapieră, scotch, whisky, brandy şi lichioruri pe bufet. Johnny servi băuturile şi platourile cu mâncare pregătite din timp. După ce luară cina, el o conduse în uriaşul salon cu un perete de sticlă, care dădea spre Pacific. Puse un teanc de discuri cu Ella Fitzgerald în combina hi-fi şi se aşeză pe canapea cu Sharon. Discutară de una, de alta, cum fusese Sharon în copilărie, băieţoasă sau retrasă, urâtă sau frumoasă, veselă sau tristă. Pe Johnny îl impresionau întotdeauna astfel de amănunte, întotdeauna îi evocau tandreţea de care avea nevoie ca să poată face dragoste.

Se cuibăriră amândoi pe canapea, foarte volubili, în largul lor. El o sărută pe buze, un sărut rece şi amical, dar, văzând că ea îi răspunde în acelaşi fel, nu mai insistă. Dincolo de uriaşul glasvand văzu pânza de un albastru-închis a Pacificului, nemişcată în lumina lunii.

— Cum se face că nu mi-ai pus unul dintre discurile tale? îl întrebă Sharon.

Tonul ei fuse glumeţ. Johnny îi zâmbi. Îl amuza faptul că fata încerca să-l tachineze.

— Nu-s chiar aşa de hollywoodian, răspunse el.

— Cântă-mi ceva la chitară, îl rugă ea. Sau din gură. Ştii, aşa ca în filme. Eu am să-ţi fac ochi dulci, exact ca fetele de pe ecran.

Johnny râse de-a binelea. Când era mai tânăr, trăise tocmai astfel de experienţe, rezultatul fiind de fiecare dată ca pe ecran: fetele încercau să pară cât mai sexy şi mai îndrăgostite, cu privirile înceţoşate de dorinţă, în faţa unei camere de filmat imaginare. Nici prin gând nu-i dădea să

mai cânte pentru o fată acum; în primul rând, nu mai cântase de luni de zile, nu era sigur pe voce. În al doilea rând, amatorii nu-şi dădeau seama în ce măsură profesioniştii depindeau de sprijinul tehnicii ca să sune atât de bine. Ar fi putut pune discurile lui, însă îl încerca un sentiment de jenă să-şi asculte glasul tânăr şi pătimaş, la fel ca un om în vârstă, cu un început de burtă şi chelie, care s-ar fi mândrit cu fotografii din tinereţe, pe vremea când era plin de vigoare bărbătească.

— Nu prea sunt în voce, spuse el. Şi, sincer vorbind, m-am cam săturat să mă tot aud cântând.

Amândoi sorbiră din băutură.

— Am auzit că eşti nemaipomenit în acest film, zise ea. E adevărat că ai jucat pe gratis?

— Pentru o plată simbolică, răspunse Johnny.

Se ridică să-i umple din nou paharul cu coniac, îi oferi o ţigară cu monogramă de aur şi scăpără bricheta să-i ofere un foc. Fata trase din ţigară şi sorbi din băutură, iar Johnny se aşeză din nou lângă ea. Paharul lui era cu mult mai plin decât al fetei, avea nevoie de alcool ca să se încălzească, să-şi ridice moralul, să capete curaj. Cu el lucrurile se petreceau exact pe dos ca de obicei. Bărbatul trebuia să se îmbete, nu fata. De regulă, fata era prea dornică, iar el nu. Ultimii doi ani făcuseră ravagii cu orgoliul lui, aşa că folosea o cale simplă de a-şi alina mândria rănită: se culca într-o noapte cu o fată, o invita la cină de câteva ori, îi oferea un cadou scump, apoi îi făcea vânt în cel mai fermecător mod cu putinţă, ca să n-o jignească. Apoi, fetele se puteau lăuda oricând că au avut o aventură cu Johnny Fontane. Nu era dragoste adevărată, totuşi nu rezista tentaţiei dacă fata era frumoasă şi avea o fire agreabilă. Detesta căţelele lipsite de sentiment, care ardeau să facă amor cu el, ca apoi să dea fuga să se laude prietenelor că-l avuseseră la pat pe celebrul Johnny Fontane, fără a uita să adauge de fiecare dată că întâlniseră şi tipi mai de soi. Ceea ce-l uimise mai mult în cariera lui erau soţii îngăduitori care-i spuneau aproape de la obraz că-şi iertau nevestele, fiindcă şi matroana cea mai

virtuoasă avea voie să calce pe de lături cu un mare actor şi cântăreţ ca Johnny Fontane. Asta chiar că le întrecea pe toate!

Îi plăcea să asculte discurile cu Ella Fitzgerald. Îi plăcea acel mod curat de a cânta, de a parafraza. Era singurul lucru din viaţă pe care-l înţelegea cu adevărat şi era conştient că-l înţelege mai bine decât oricare alt om de pe pământ. Acum, când stătea sprijinit de spătarul canapelei, cu gâtlejul încălzit de coniac, simţea dorinţa de a cânta, nu melodiile sale, ci de a fredona odată cu discurile, lucru cu neputinţă de realizat în prezenţa unui străin. Îşi puse mâna liberă în poala lui Sharon, sorbindu-şi băutura pe care o ţinea în cealaltă mână. Fără vicleşug, ci cu senzualitatea unui copil în căutare de tandreţe, mâna din poala ei îi trase în sus mătasea rochiei, dând la iveală coapsa albă ca laptele deasupra ciorapului auriu şi, ca de fiecare dată, deşi cunoscuse atâtea femei, deşi trecuseră atâţia ani şi se găsea într-o situaţie atât de familiară, în faţa acestei privelişti, Johnny simţi o fierbinţeală fluidă şi lipicioasă inundându-i trupul. Miracolul încă se mai întâmpla, dar ce va face când şi trupul îl va dezamăgi, la fel ca glasul?

Acum era pregătit. Puse paharul pe măsuţa de cocteil, lungă şi ornată cu incrustaţii, apoi se răsuci spre ea. Era foarte sigur de el, cu gesturi voluntare, totuşi tandre. Mângâierile lui nu aveau nimic viclean, lasciv sau desfrânat. O sărută pe buze în timp ce palmele lui se înălţau spre sânii fetei. Îşi lăsă o mână pe coapsele ei fierbinţi, pe pielea atât de mătăsoasă la atingere. Ea îi răspunse cu un sărut cald, nu pasionat, dar în clipa de faţă lui aşa-i plăcea. Detesta fetele care se aprindeau ca la comandă, începând să-şi mişte trupurile numai la simpla atingere a unei mâini bărbăteşti.

Apoi făcu un lucru pe care-l făcea întotdeauna, ceva care de fiecare dată reuşise să-l excite. Cu delicateţe şi cât putea de uşor, dar încercând totuşi să simtă ceva, îşi strecură degetul mijlociu adânc între coapsele ei. Unele fete nici nu sesizau acest prim pas către a face dragoste.

Altele nu-şi dădeau seama prea bine dacă era o atingere fizică, fiindcă în acelaşi timp el le săruta apăsat pe gură. Altele însă păreau să-i absoarbă degetul sau să-l înghită cu o singură ridicare a bazinului. Şi, bineînţeles, înainte de a deveni celebru, câteva chiar îl pălmuiseră. Tehnica îi aparţinea în întregime şi de regulă îl servea destul de bine.

Sharon reacţionă neaşteptat. Acceptă totul, atingerea, săratul, apoi îşi dezlipi buzele de ale lui şi-şi retrase încet trupul, aşezându-se înapoi pe canapea şi luându-şi băutura. Era un refuz rece, dar definitiv. Uneori se mai întâmpla şi aşa. Rar, dar se întâmpla. Johnny îşi luă şi el paharul şi-şi aprinse o ţigară.

Ea îi spuse încet şi cu nesfârşită duioşie:

— Nu este vorba că nu-mi placi, Johnny, eşti mult mai drăguţ decât mi-am închipuit. Şi nu că eu n-aş fi genul acela de fată. Numai că eu trebuie să mă aprind, ca să pot face dragoste cu un bărbat. Înţelegi ce vreau să spun?

Johnny Fontane îi zâmbi. O plăcea şi acum.

— Şi eu nu te aprind?

Ea se simţi uşor încurcată.

— Păi, ştii, când tu erai mare cântăreţ, eu eram încă un copil. Cumva nu prea te înţelegeam, făceam parte din generaţia de după tine. Zău că nu fac pe mironosiţa. Dacă ai fi James Dean sau alt actor al tinereţii mele, m-aş dezbrăca cât ai zice „peşte”.

Acum Sharon nu-i mai plăcea la fel de mult. Era dulce, era spirituală, era inteligentă. Nu se făcuse luntre şi punte ca să se culce cu el şi nici nu încercase să-l seducă pe motiv că relaţiile lui ar fi ajutat-o în lumea spectacolului. Era într-adevăr o fată dintr-o bucată. Dar mai era un lucru, pe care-l cunoştea. I se mai întâmplase de câteva ori. Fata care venea la întâlnire decisă să nu se culce cu el, oricât de mult l-ar fi plăcut, numai ca să poată spune prietenelor şi în primul rând sie însăşi că refuzase ocazia de a face dragoste cu marele Johnny Fontane. Acum înţelegea faptul că era mai în vârstă decât ea şi nu-i purta pică. Pur şi simplu, n-o mai plăcea la fel de mult şi-i fusese foarte dragă.

Acum, că n-o mai plăcea în aceeaşi măsură, se mai destinse. Sorbi din băutură, privind Oceanul Pacific.

— Sper că nu eşti supărat, Johnny. Cred că ţi-am vorbit pe şleau. Presupun că la Hollywood o fată trebuie să-şi desfacă picioarele cu aceeaşi dezinvoltură cu care îşi sărută iubitul înainte de culcare. Pur şi simplu, sunt aici de prea puţină vreme.

Johnny îi zâmbi şi o bătu uşor pe obraz. Îşi lăsă mâna în jos şi-i trase discret fusta peste genunchii rotunzi şi înveliţi în mătase.

— Nu sunt supărat, răspunse el. E plăcut să ai o întâlnire ca pe timpuri.

Nu-i spuse ce simţea, de fapt: uşurare că nu era nevoit să joace rolul amantului fără egal, nici să trăiască la înălţimea imaginii de zeu de pe ecran. Nu trebuia să-i asculte reacţiile în timp ce el se străduia să se arate la înălţimea acelei imagini, făcând mai mult caz decât era necesar de un poponeţ ca oricare altul.

Băură încă un pahar, se mai sărutară de câteva ori la fel de rece, după care ea se hotărî să plece.

— Pot să te invit la cină într-o seară? întrebă din politeţe Johnny.

Ea jucă sincer şi deschis până la capăt.

— Ştiu că nu-ţi place să-ţi pierzi vremea ca să te alegi doar cu un refuz, zise ea. Îţi mulţumesc pentru această seară minunată. Într-o bună zi am să le povestesc nepoţilor mei că am luat cina cu celebrul Johnny Fontane, numai noi doi, în apartamentul lui.

El îi zâmbi.

— Şi că n-ai cedat, adăugă el.

Râseră amândoi.

— Asta nu vor putea să creadă în vecii vecilor, spuse fata.

Atunci Johnny, intrând şi el în joc, întrebă:

— Vrei să-ţi dau în scris? Ea clătină din cap în semn de negaţie. Dacă se îndoieşte cineva, continuă el, dă-mi un telefon şi am să le confirm. Am să le povestesc cum te-am fugărit prin tot apartamentul, dar tu ţi-ai apărat onoarea.

OK?

Acum, la sfârşit, fusese puţin cam prea răutăcios şi, văzând figura ei jignită, simţi că-l mustră conştiinţa. De fapt, îi dăduse a înţelege că nici nu încercase prea mult. Îi răpise bucuria victoriei. Acum avea să creadă că succesul se datora lipsei de farmec sau de frumuseţe. Dată fiind firea ei, de câte ori avea să povestească cum îi ţinuse piept lui Johnny Fontane, se va simţi întotdeauna obligată să adauge cu un surâs forţat: „E drept că nici nu s-a străduit prea tare”. Aşa că i se făcu milă de ea şi zise:

— Dacă vreodată te simţi abătută, dă-mi un telefon. OK? Doar nu trebuie să mă culc cu fiecare fată pe care o cunosc.

— Aşa am să fac, zise ea şi ieşi pe uşă.

Rămase singur, cu o seară lungă înaintea lui. Ar fi putut apela la ceea ce Jack Woltz numea „fabrica de carne”, puzderia de actriţe de mâna a doua care aşteptau un simplu semn, numai că el dorea o companie sufletească. Voia să stea de vorbă cu o făptură omenească. Se gândi la prima lui soţie, Virginia. Acum, că terminase filmările, avea mai mult timp pentru copii. Voia să redevină o parte din viaţa lor. Îşi făcea griji şi pentru Virginia. Nu era pregătită să facă faţă şmecherilor de la Hollywood, capabili să se ţină de capul ei numai ca să se poată împăuna că o posedaseră pe prima soţie a lui Johnny Fontane. Din câte ştia el, până acum nimeni nu făcuse astfel de afirmaţii. În schimb, oricine putea s-o spună despre nevasta lui de-a doua, gândi Johnny cu amărăciune.

Ridică receptorul.

Recunoscu imediat vocea ei, dar nu era de mirare. O auzise pentru prima oară când aveau zece ani şi fuseseră colegi în clasa a IV-a B.

— Bună, Ginny, începu el. Eşti ocupată astă-seară? Aş putea să trec puţin pe la tine?

— Bine, acceptă ea. Însă fetele dorm, nu vreau să le trezesc.

— OK, spuse Johnny. Nu voiam decât să stau de vorbă cu tine.

Vocea ei şovăi puţin, apoi, controlându-şi cu grijă tonul ca să nu-şi trădeze neliniştea, întrebă:

— E ceva grav, ceva important?

— Nu, răspunse Johnny. Azi am terminat filmările şi mă gândeam că poate trec să te văd şi să stăm puţin de vorbă. Poate arunc o privire şi la copii, dacă eşti sigură că n-or să se trezească.

— OK, zise ea. Mă bucur că ai obţinut rolul pe care ţi-l doreai.

— Mulţumesc, răspunse Johnny. Ne vedem peste vreo jumătate de oră.

Când ajunse la fosta lui locuinţă din Beverly Hills, Johnny Fontane rămase în maşină câteva momente, privind ţintă casa. Îşi aminti spusele Naşului, că putea face din viaţa lui ceea ce dorea. O şansă extraordinară, cu condiţia să ştii ce vrei. Dar oare el ce voia?

Prima soţie îl aştepta la uşă. Era frumuşică, mignonă şi brunetă, o italiancă de treabă, genul fetei din vecini, care niciodată nu-şi face de cap cu alţi bărbaţi fapt care cântărise mult în ochii lui Johnny. O mai dorea şi acum? se întrebă el. Răspunsul era negativ. În primul rând, nu mai putea face dragoste cu ea, afecţiunea dintre ei data de prea multă vreme. Pe urmă, mai erau şi alte lucruri, fără legătură cu sexul, pe care ea nu i le-ar fi iertat niciodată. Totuşi, încetaseră să mai fie duşmani.

Ea pregăti cafeaua şi i-o aduse în sufragerie, alături de nişte prăjituri de casă.

— Întinde-te pe canapea, îl îndemnă, arăţi obosit.

Johnny îşi scoase sacoul şi pantofii, apoi îşi lărgi nodul la cravată. Ginny se aşeză pe fotoliul din faţa lui, schiţând un zâmbet grav.

— Ce nostim! exclamă ea.

— Ce anume e nostim? o întrebă Johnny, sorbind din cafea şi vărsând puţină pe cămaşă.

— Celebrul Johnny Fontane n-are nici o întâlnire, răspunse femeia.

— Celebrul Johnny Fontane e norocos dacă i se mai scoală când şi când, replică bărbatul.

Nu-i stătea în fire să fie aşa direct.

— Chiar ai avut necazuri? întrebă Ginny.

Johnny îi zâmbi larg.

— Am avut întâlnire cu o fată în apartamentul meu şi mi-a dat papucii. Dar ştii ceva, află c-am răsuflat uşurat.

Spre surprinderea lui, văzu pe chipul lui Ginny o umbră de mânie.

— Nu-ţi bate capul cu târfuliţele alea, îi spuse ea. Şi-o fi închipuit că aşa îţi va trezi interesul.

Johnny îşi dădu seama amuzat că Ginny era chiar supărată pe fata care-l refuzase.

— Ei, ce dracu'! exclamă el. M-am plictisit de chestii de-astea. Într-o bună zi va trebui să-mi vâr şi eu minţile în cap. Acum, când nu mai pot cânta, cred că voi avea mari necazuri cu femeile. Ştii bine că niciodată n-am avut succes numai cu ochii mei frumoşi.

— Întotdeauna ai arătat mai bine în realitate decât în fotografii, îi răspunse ea, ţinându-i partea.

Johnny dădu din cap în semn de dezaprobare.

— Încep să mă îngraş şi să chelesc. La dracu', dacă filmul ăsta nu mă face iarăşi mare, va trebui să învăţ cum să fac pizza. Sau, poate, te vom distribui pe tine în film, arăţi grozav.

Ginny arăta de treizeci şi cinci de ani. Se ţinea bine pentru această vârstă, totuşi avea treizeci şi cinci de ani. Iar aici, la Hollywood, asta însemna echivalentul a o sută. Fete tinere şi frumoase mişunau prin oraş ca rozătoarele, rezistând un an, poate chiar doi. Unele dintre ele erau atât de frumoase, încât puteau opri în loc inima unui bărbat dar numai până deschideau gura, până când dorinţa de succes le umbrea privirile seducătoare. Femeile de rând nici nu visau să rivalizeze cu ele din punct de vedere fizic. Oricât ai fi vorbit de farmec, inteligenţă, şic sau cumpătare, frumuseţea provocatoare a acestor fete punea în umbră orice alte însuşiri. Poate, dacă n-ar fi fost atât de multe, frumuseţile obişnuite ar fi avut o şansă. Şi cum Johnny Fontane le putea avea pe toate aceste fete, sau aproape pe toate, Ginny ştia că Johnny vorbise astfel doar ca să-i facă

ei plăcere. Mereu fusese galant cu ea şi-i făcuse complimente.

Întotdeauna se purtase atent cu femeile, chiar şi la apogeul carierei sale: le făcea complimente, se oferea să le aprindă ţigările, le deschidea uşa. Cum de regulă lui i se cuveneau aceste amabilităţi, impresiona cu atât mai mult fetele cu care se întâlnea. În plus, se culca cu toate, profita chiar şi de aventuri de o noapte, cu fete pe care nu le întreba nici cum le cheamă.

Ea îi adresă un zâmbet prietenos.

— Pe mine deja m-ai cucerit, Johnny. Ce, ai uitat? Şi încă pentru doisprezece ani. Nu-i cazul să începi iar cu tertipurile tale.

El oftă şi se întinse pe canapea.

— Fără glumă, Ginny, zău că arăţi bine. Şi eu aş vrea să mă ţin la fel de bine.

Ginny nu-i răspunse. Vedea limpede că era deprimat.

— Crezi că filmul e bun? O să-ţi ajute la ceva? întrebă ea.

Johnny încuviinţă din cap.

— Da. M-ar putea aduce acolo de unde am plecat. Dacă obţin premiul Academiei şi-mi joc cărţile cum trebuie, pot redeveni mare chiar şi fără să cânt. Atunci poate voi fi în stare să vă dau, ţie şi copiilor, mai mulţi bani.

— Avem mai mult decât suficienţi, protestă Ginny.

— Vreau să văd şi fetele mai des, continuă Johnny. Vreau să mă mai cuminţesc puţin. N-aş putea veni în fiecare vineri seară să iau cina aici? Îţi jur că n-am să lipsesc în nici o zi de vineri, oricât aş fi de departe sau de ocupat. Pe urmă, ori de câte ori voi avea ocazia, am să-mi petrec weekendul cu voi sau, poate, fetele şi-ar putea petrece o parte din vacanţă la mine.

Ginny îi puse pe piept o scrumieră.

— N-am nimic împotrivă, zise ea. Nu m-am recăsătorit tocmai pentru că am ţinut ca tu să le fii tată în continuare.

Rosti aceste vorbe fără nici un fel de emoţie, însă

Johnny Fontane, cu privirea aţintită în tavan, îşi dădu seama că ea dorea să atenueze alte lucruri, vorbe grele pe care i le adresase atunci când căsnicia lor luase sfârşit, iar cariera lui începuse să se ducă pe apa sâmbetei.

— Apropo, ghici cine m-a sunat, spuse ea.

Johnny refuză să intre joc, n-o făcea niciodată.

— Cine? întrebă el.

— Ai putea să-ţi dai cu presupusul măcar o dată, insistă ea. Johnny nu-i răspunse. Naşul tău, reluă Ginny.

Johnny rămase sincer surprins.

— Nu vorbeşte cu nimeni la telefon. Ce ţi-a spus?

— M-a rugat să te ajut, răspunse Ginny. A afirmat că ai putea să redevii la fel de mare cum ai fost mereu, că intenţionezi s-o iei de la început, dar că ai nevoie ca oamenii să creadă în tine. L-am întrebat de ce aş crede în tine. El mi-a răspuns: pentru că eşti tatăl copiilor mei. E un bătrân atât de adorabil şi uite ce grozăvii se povestesc pe seama lui.

Virginia detesta telefoanele şi-şi desfiinţase toate derivaţiile, cu excepţia celei din dormitor şi celei din bucătărie. Deodată auziră telefonul din bucătărie. Ea se duse să răspundă. Se înapoie în salon cu o expresie uimită.

— E pentru tine, Johnny, zise ea. Te caută Tom Hagen. Spune că-i foarte important.

Johnny se duse în bucătărie şi ridică receptorul.

— Da, Tom, rosti el.

Glasul lui Tom Hagen suna rece şi detaşat.

— Johnny, Naşul mi-a cerut să vin acolo, să ne întâlnim şi să punem la punct câteva lucruri care ţi-ar putea fi utile acum că filmările s-au încheiat. Vrea să plec cu avionul de mâine dimineaţă. Mă poţi aştepta la Los Angeles? Trebuie să mă întorc la New York chiar mâine seară, aşa că n-ai de ce să te străduieşti să-ţi faci o seară liberă pentru mine.

— Sigur, Tom, răspunse Johnny. Şi nu te gândi la timpul meu. Rămâi peste noapte şi odihneşte-te puţin. Am să dau o petrecere, la care ai să poţi cunoaşte câteva personalităţi din lumea filmului.

Întotdeauna făcea această ofertă, nu voia ca cei alături de care crescuse să-şi închipuie că se ruşina cu ei.

— Mulţumesc, răspunse Hagen, dar zău că trebuie să zbor înapoi cu primul avion. OK, deci mă aştepţi la cursa de New York, la ora unsprezece şi jumătate dimineaţă?

— Sigur, răspunse Johnny.

— Tu rămâi în maşină, adăugă Hagen. Trimite pe unul dintre oamenii tăi să mă întâmpine la avion şi să mă conducă la tine.

— Bine, răspunse Johnny.

Se întoarse în salon, unde Ginny îl privi întrebător.

— Naşul are nişte planuri cu mine, vrea să mă ajute, zise Johnny. El mi-a obţinut şi rolul din film, habar n-am în ce fel. Dar mi-aş dori să nu se amestece şi în alte treburi.

Se aşează din nou pe canapea. Se simţea foarte obosit.

— De ce nu dormi în seara asta în camera de oaspeţi, în loc să te întorci acasă? îl întrebă Ginny. Mâine poţi lua micul dejun cu fetele şi nu mai trebuie să conduci maşina până acasă la ora asta. Oricum, mi-e groază când mă gândesc la tine, singur în casa aceea. Nu ţi-e urât în ea?

— Nu prea stau pe acasă, răspunse Johnny.

Ea râse şi adăugă:

— Atunci nu te-ai schimbat prea mult. Tăcu, apoi întrebă: Să pregătesc celălalt dormitor?

— De ce nu pot să dorm în dormitorul tău? protestă Johnny.

Ginny roşi.

— Nu, îi răspunse ea.

Îi zâmbi, iar el îi răspunse la surâs. Rămăseseră prieteni.

A doua zi de dimineaţă, când Johnny se trezi din somn, era deja târziu, se vedea clar după soarele care pătrundea prin storurile lăsate. Nu lumina aşa decât spre după-amiază.

— Hei, Ginny, mai pot spera să iau un mic dejun? strigă el.

De departe auzi vocea ei răspunzându-i:

— O secundă!

Şi, într-adevăr, nu dură decât o secundă. Probabil că avusese totul gata, fierbinte în cuptor, tava pregătită, pentru că, în timp ce Johnny aprindea prima ţigară pe ziua aceea, uşa dormitorului se deschise şi cele două fetiţe intrară, împingând măsuţa cu rotile pentru micul dejun.

Erau atât de frumoase, încât simţi cum i se rupe inima. Pe chipurile curate şi strălucitoare, ochii le sticleau de curiozitate şi de nerăbdarea de a-i sări în braţe. Aveau părul împletit în cozi lungi, după moda de altădată, şi purtau rochii de pe timpuri, precum şi pantofi albi de lac. Se opriră lângă măsuţa cu rotile, privindu-l cum îşi stingea ţigara şi aşteptând să le cheme, cu braţele deschise. În clipa aceea alergară la el. Johnny îşi lipi obrazul de cele două feţişoare proaspete şi parfumate, frecându-şi barba de ele până când fetele începură să ţipe. Ginny apăru în uşa dormitorului şi împinse măsuţa până lângă pat, ca el să poată mânca fără să se scoale. Se aşeză lângă el pe marginea patului, îi turnă cafeaua şi-i unse pâinea cu unt. Cele două fetiţe se instalară pe canapeaua din dormitor, cu ochii la tatăl lor. Acum erau prea mari ca să se mai joace cu pernele sau ca el să le arunce în aer. Deja îşi netezeau singure şuviţele rebele. Oh, Doamne, se gândi el, curând vor creşte mari. Derbedeii de la Hollywood vor începe să le aţină calea.

Mâncă împărţind cu ele pâinea prăjită şi costiţa, apoi le lăsă să soarbă din cafea. Era un obicei rămas de pe vremea când cânta cu orchestra şi, cum rareori luau masa împreună, fetelor le plăcea să ciugulească din mâncarea lui atunci când lua masa la ore neobişnuite de pildă, micul dejun după-amiaza sau cina dimineaţa. Schimbarea de meniu le umplea de încântare: la şapte dimineaţa friptură şi cartofi prăjiţi, iar după-amiaza ouă şi costiţă.

Numai Ginny şi câţiva prieteni mai apropiaţi ştiau că Johnny îşi idolatriza fetiţele. Aceasta fusese partea cea mai dureroasă atunci când divorţase, plecând de acasă. Singurul lucru pentru care luptase era poziţia lui de tată în raport cu fetele. Foarte subtil, îi dăduse a înţelege lui Ginny că n-ar fi fost prea încântat ca ea să se căsătorească,

nu pentru că era gelos, ci pentru că ţinea la rolul lui de tată. Aranjase ca ea să primească bani, beneficiind de un uriaş avantaj financiar, dacă accepta să nu-şi refacă viaţa. Conveniseră că Ginny putea să-şi ia amanţi, atât timp cât nu-i aducea în casă. Dar din acest punct de vedere îi acorda o încredere totală. Ginny fusese întotdeauna uluitor de timidă şi demodată în privinţa dragostei trupeşti. Acei gigolo de la Hollywood care începuseră să roiască în jurul ei, adulmecând aranjamentele financiare şi avantajele pe care le puteau obţine de la celebrul ei soţ, rămăseseră cu buzele umflate.

Johnny nu se temea că Ginny s-ar fi aşteptat la reconciliere pe simplul motiv că el dorise să se culce împreună în noaptea precedentă. Nici unul din ei nu voia să reînnoade firul vechii căsnicii. Ea îi înţelegea setea de frumos, irezistibila atracţie faţă de fete tinere mult mai frumoase decât ea. Toată lumea ştia că Johnny se culca cu partenerele de film cel puţin o dată.

Farmecul lui copilăresc le atrăgea la fel de mult pe cât se simţea şi el atras de frumuseţea lor.

— E cazul să începi să te îmbraci, îi reaminti Ginny. Curând soseşte avionul lui Tom.

Îşi îndemnă fetiţele să iasă din cameră.

— Da, încuviinţă Johnny. Apropo, Ginny, ştii că divorţez? Am să fiu din nou liber ca păsările cerului.

Ea îl urmări cu privirea în timp ce se îmbrăca. Johnny păstra întotdeauna un rând de haine la ea acasă, asta de la noul lor aranjament de după nunta fiicei lui Don Corleone.

— Mai sunt numai două săptămâni până la Crăciun, spuse ea. Pot conta că ai să fii cu noi?

Era pentru prima oară că se gândea la sărbători. Pe vremea când era în voce, sărbătorile erau ocazii profitabile pentru cântat, dar chiar şi atunci Crăciunul era sacru. Dacă îl rata pe acesta, ar fi fost al doilea departe de familie. Cu un an în urmă se găsea în Spania, făcând curte viitoarei lui soţii de a doua şi încercând s-o convingă să se mărite cu el.

— Da, zise el. Ajunul şi ziua de Crăciun.

Nu suflă o vorbă despre ajunul Anului Nou. Era una dintre nopţile de pomină de care simţea nevoia când şi când, ca să se îmbete cu prietenii, ocazie când nu voia să aibă alături o soţie. Dar gândul acesta nu-l făcea să se simtă câtuşi de puţin vinovat.

Ea îl ajută să-şi pună sacoul şi i-l perie. Johnny fusese întotdeauna pedant la îmbrăcăminte. Ginny îl văzu încruntându-se deoarece cămaşa pe care şi-o pusese nu fusese spălată după gustul lui, iar butonii o pereche pe care n-o mai purtase cam de mult erau prea extravaganţi faţă de cum îi plăcea să se îmbrace acum. Giny râse încetişor şi spuse:

— Tom nici măcar n-o să-şi dea seama.

Cele trei femei ale familiei îl conduseră la uşă, apoi pe alee până la maşină. Fetiţele îl ţineau fiecare de câte o mână. Fosta soţie venea puţin mai în urmă. Era mulţumită să-l vadă atât de fericit. Când ajunse lângă maşină, Johnny se întoarse spre fete şi o săltă pe fiecare în sus, sărutând-o când o lăsă jos. Apoi îşi sărută soţia şi urcă în maşină. Nu-i plăceau despărţirile sentimentale.

Aranjamentele fuseseră făcute de secretarul său pentru relaţii cu publicul, care îi era totodată şi consilier particular. Acasă la Johnny aştepta o maşină cu şoferul aşezat la volan un automobil închiriat. În ea se aflau consilierul şi încă cineva din suita lui Fontane. Johnny îşi parcă maşina personală, apoi sări în cealaltă şi porni către aeroport. Aşteptă în maşină în timp ce consilierul se duse să-l întâmpine pe Tom la avion. Când Tom urcă în maşină, îşi strânseră mâinile şi porniră înapoi, spre casa lui Johnny.

În cele din urmă, el şi Tom rămaseră singuri în salon. Relaţiile dintre ei erau destul de reci. Johnny nu-i iertase niciodată lui Hagen că-l împiedicase să ia legătura cu Don pe vremea când acesta fusese supărat pe el, în zilele nefaste dinainte de căsătoria lui Connie. Hagen nu-şi ceruse scuze pentru această atitudine. Nu avea de ce. Una dintre atribuţiile slujbei lui era să aibă rol de paratrăsnet pentru resentimentele pe care oamenii nu îndrăzneau să le manifeste faţă de Don în persoană, deşi el era cel care le-

ar fi meritat.

— Naşul tău m-a trimis aici să-ţi dau o mână de ajutor în anumite lucruri, începu Hagen. Voiam să scap de grija asta înainte de Crăciun.

Johnny Fontane ridică din umeri.

— Filmul e gata. Directorul a fost un tip dintr-o bucată şi s-a purtat corect cu mine. Scenele mele sunt prea importante ca să fie lăsate pe podeaua cabinei de montaj numai pentru că Woltz vrea să-şi plătească poliţele faţă de mine. Nu-şi poate bate joc de un film care a costat zece milioane de dolari. Prin urmare, de acum încolo totul depinde de cât de bun or să mă socotească spectatorii.

Hagen întrebă cu prudenţă:

— Obţinerea unui Oscar e chiar atât de importantă pentru cariera unui actor sau este doar o exagerare publicitară obişnuită care, de fapt, nu reprezintă mare lucru? Tăcu, apoi se grăbi să adauge: Bineînţeles, făcând abstracţie de glorie. Tuturor le place gloria.

Johnny Fontane îi zâmbi larg.

— Tuturor, în afară de Naşul meu. Şi de tine. Nu, Tom, nu-i deloc exagerare. Un Oscar poate consacra un actor pentru zece ani. Acesta îşi poate alege rolurile. Publicul merge să-l vadă. Nu înseamnă chiar totul, dar pentru un actor e lucrul cel mai important din meseria lui. Sper să câştig premiul. Nu pentru că sunt un actor atât de mare, ci pentru că sunt cunoscut în primul rând drept cântăreţ, iar rolul e simplu. Şi, lăsând gluma la o parte, să ştii că sunt destul de bun.

Tom Hagen ridică din umeri şi spuse:

— Naşul tău mi-a spus că, aşa cum stau lucrurile acum, n-ai nici o şansă să câştigi premiul.

Lui Johnny Fontane îi sări ţandăra.

— Ce dracu' tot spui acolo? Filmul n-a ajuns nici măcar pe masa de montaj, necum să fie vizionat. Iar Don nu face afaceri în domeniul cinematografiei. Ce dracu', ai zburat cele patru mii cinci sute de kilometri, doar ca să-mi spui tâmpenia asta?

Era atât de şocat, încât aproape plângea.

— Johnny, eu nu mă pricep nici cât negru sub unghie la chestiile astea cinematografice. Nu uita că nu sunt decât mesagerul lui Don. Dar am discutat cu el de multe ori despre meseria ta. Îşi face griji pentru tine, pentru viitorul tău. Simte că încă ai nevoie de ajutorul lui şi vrea să-ţi rezolve problema o dată pentru totdeauna. De asta sunt aici, ca să pun treaba pe roate. Trebuie însă să începi să te comporţi ca un om în toată firea, Johnny. Încetează să te mai gândeşti la tine ca la un cântăreţ sau ca la un actor. Trebuie să începi să te vezi în calitate de promotor, de tip cu influenţă.

Johnny Fontane râse şi-şi umplu paharul.

— Dacă nu câştig Oscarul, voi fi tot atât de puternic ca puştoaicele mele. Mi-am pierdut vocea. Dacă mi-aş recăpăta-o, poate aş reuşi să mişc câte ceva. Oh, la dracu'! De unde ştie Naşul că n-am să-l câştig? OK. Cred că ştie. El nu s-a înşelat niciodată.

Hagen îşi aprinse un trabuc subţire.

— Am aflat că Jack Woltz nu va cheltui banii studioului ca să sprijine candidatura ta. De fapt, a trimis vorbă tuturor celor care votează că nu vrea să câştigi. Refuzând să dea banii pentru publicitate şi alte lucruri de acest fel, ar putea să reuşească. Totodată, trage sforile ca un alt actor să obţină voturile, nu tu. Recurge la orice fel de mită: slujbe, bani, femei, tot. Şi încearcă să te sape fără să aducă prejudicii filmului sau cât mai puţin posibil.

Johnny Fontane ridică din umeri. Îşi umplu paharul cu whisky şi-l dădu pe gât.

— Atunci sunt un om mort.

Hagen îl privi cu buzele arcuite într-o grimasă de dezgust.

— Băutura n-o să te ajute să-ţi recapeţi vocea, zise el.

— Du-te-n mă-ta! îl înjură Johnny.

Chipul lui Hagen luă brusc un aer liniştit şi impasibil.

— OK, spuse el. Consider că a fost o chestiune de afaceri.

Johnny Fontane puse paharul cu băutură jos şi se ridică, oprindu-se în faţa lui Hagen.

— Îmi pare rău de ce-am spus adineauri, Tom, zise el. Iisuse, îmi pare rău. Îmi vărs focul pe tine, pentru că aş vrea să-l strâng de gât pe nenorocitul ăla de Woltz, dar mă tem să i-o spun deschis Naşului meu. Aşa că mă descarc pe tine.

Avea lacrimi în ochi. Izbi de perete paharul golit de whisky, dar cu atâta lipsă de vlagă, încât paharul greu nici măcar nu se sparse, ci se rostogoli pe podea, înapoi la picioarele lui. Îl privi cu furie neputincioasă, apoi izbucni în râs.

— Iisuse Hristoase! exclamă el. Se duse în celălalt capăt al încăperii şi se aşeză în faţa lui Hagen. Ştii, multă vreme am făcut numai ce mă tăia capul. Pe urmă am divorţat de Ginny şi toate au început să-mi meargă de-a-ndoaselea. Mi-am pierdut vocea. Discurile mele au încetat să se mai vândă. N-am mai primit roluri de film. După aceea Naşul s-a supărat pe mine şi a refuzat să mai discutăm la telefon, ba n-a vrut nici să mă vadă atunci când am venit la New York. Tu erai întotdeauna cel care te puneai de-a curmezişul, aşa că am dat vina pe tine, deşi ştiam că n-ai fi procedat astfel fără ordin de la Don. Dar pe el nu te poţi supăra. E ca şi cum te-ai supăra pe Dumnezeu. Aşa că te-am blestemat pe tine. Însă tu ai avut dreptate de la început până la sfârşit. Şi ca să-ţi arăt că scuzele mele sunt sincere, am să-ţi urmez sfatul. N-am să mai beau până când n-am să-mi recapăt vocea. OK?

Scuzele fuseră sincere. Hagen îşi uită supărarea. Trebuie că era ceva de capul acestui copil de treizeci şi cinci de ani, altfel Don n-ar fi ţinut atât de mult la el.

— Să lăsăm asta, Johnny, spuse el.

Se simţea stânjenit de profunzimea sentimentelor lui Johnny, de bănuiala că poate ele izvorau din teamă, teama ca Don să nu se întoarcă împotriva lui. Bineînţeles că Don nu putea fi întors de nimeni şi cu nici un motiv. Îşi retrăgea afecţiunea doar din proprie voinţă.

— Lucrurile nu stau chiar atât de rău, îi spuse el lui Johnny. Don spune că poate contracara tot ce face Woltz împotriva ta. Şi că vei câştiga aproape sigur Premiul. Are

însă o bănuială că nu aşa îţi vei rezolva problema. Vrea să ştie dacă te duce mintea şi te ţin puterile să devii producător independent, să-ţi faci singur filmele de la cap la coadă.

— Cum dracu' o să-mi obţină Premiul? întrebă neîncrezător Johnny.

— De ce-ţi închipui că Woltz îl poate manevra cu uşurinţă, dar Naşul tău nu? Iar fiindcă am nevoie de încrederea ta spre a rezolva şi a doua parte a înţelegerii, trebuie să-ţi spun un lucru. Dar păstrează-l numai pentru tine. Naşul tău e un om mult mai puternic decât Jack Woltz. Mult mai puternic în domenii mult mai riscante. Cum îţi poate obţine Premiul? El controlează sau controlează pe cei care controlează toate sindicatele din industria cinematografică, pe toţi cei care votează sau aproape pe toţi. Bineînţeles, trebuie să fii bun, trebuie să intri în competiţie bazându-te pe meritele tale. Naşul tău are mai multă minte decât Jack Woltz. Nu se duce la aceşti oameni ca să le pună pistolul la tâmplă şi să le spună: „Votaţi pentru Johnny Fontane sau vă pierdeţi slujba". Nu foloseşte forţa acolo unde forţa nu dă rezultate sau creează prea multe resentimente. Îi va face pe oamenii aceia să voteze pentru tine pentru că aşa vor ei. Dar ei nu vor vrea decât dacă e şi el interesat. Acum te rog să mă crezi pe cuvânt că-ţi poate obţine Premiul. Şi dacă nu intervine, n-ai să-l iei.

— OK, răspunse Johnny. Te cred. Încă ceva, mă duce mintea şi mă ţin puterile, numai că nu dispun de banii necesari. Nu m-ar credita nici o bancă. Producerea unui film costă milioane.

— După ce iei Premiul, începe să-ţi faci planuri pentru trei filme de-ale tale, spuse cu răceală Hagen. Angajează cei mai buni meseriaşi, cei mai buni tehnicieni, cele mai bune vedete, pe toţi de care ai nevoie. Planifică-ţi între trei şi cinci filme.

— Eşti nebun, se cruci Johnny. Atâtea filme s-ar putea ridica la douăzeci de milioane de dolari.

— Când vei avea nevoie de bani, spuse Hagen, ia

legătura cu mine. Am să-ţi dau numele băncii de aici, din California, unde să soliciţi credit. Nu-ţi face griji, banca asta finanţează filme în permanenţă. Tu nu trebuie decât să le ceri bani pe calea obişnuită, specificând motivaţia, ca într-o afacere obişnuită. Banca va aproba împrumutul. Dar mai întâi trebuie să vii la mine şi să-mi comunici cifrele şi planurile. OK?

Johnny rămase tăcut multă vreme. Apoi întrebă încet:

— Mai e şi altceva?

Hagen zâmbi:

— Cu alte cuvinte, dacă trebuie să-i faci şi tu un serviciu în schimbul împrumutului de douăzeci de milioane de dolari? Bineînţeles. Aşteptă ca Johnny să spună ceva. Oricum, nimic din ce n-ai face dacă te-ar ruga Don.

— Dacă e vorba de ceva serios, va trebui să mă roage Don în persoană, zise Johnny. Înţelegi ce vreau să spun? Nu prin tine, nici prin Sonny.

Hagen rămase surprins de judecata lui sănătoasă. La urma urmei, Fontane avea un dram de minte. Fusese suficient de isteţ să-şi dea seama că Don ţinea prea mult la el şi era mult prea inteligent ca să-i ceară să comită un lucru riscant, în timp ce Sonny nu s-ar fi sfiit s-o facă.

— Dă-mi voie să te liniştesc într-o privinţă, îi spuse el lui Johnny. Naşul tău ne-a dat, mie şi lui Sonny, instrucţiuni precise să nu te implicăm sub nici o formă în nimic din ce ţi-ar putea aduce publicitate negativă din vina noastră. Iar el n-ar face niciodată aşa ceva. Îţi garantez că orice favoare ar pretinde de la tine, te vei oferi s-o împlineşti încă înainte să ţi-o ceară. OK?

Johnny zâmbi.

— OK, răspunse el.

— Pe lângă asta, are încredere în tine, adăugă Hagen. E convins că eşti băiat isteţ, aşa că presupune că banca va câştiga bani buni din investiţie, ceea ce înseamnă că şi el va face bani. Prin urmare, nu-i decât o înţelegere de afaceri, ţine minte asta. Nu arunca cu banii în dreapta şi în stânga. Oi fi tu finul lui preferat, dar douăzeci de milioane de dolari sunt o grămadă de bani. O să-şi pună

pielea în saramură ca să-ţi facă rost de ei.

— Spune-i să fie liniştit, răspunse Johnny. Dacă un individ ca Jack Woltz e socotit un geniu al cinematografiei, atunci oricine poate face meseria asta.

— Aşa vede lucrurile şi Naşul tău, întări Hagen. Poţi ruga pe cineva să mă ducă cu maşina înapoi la aeroport? Ţi-am spus tot ce aveam de spus. Când vei începe să semnezi contractele pentru tot ce-ţi trebuie, angajează-ţi propriii tăi avocaţi, eu nu mă voi amesteca. Aş dori însă ca, înainte să semnezi, să văd şi eu toate actele, dacă n-ai nimic împotrivă. De asemenea, nu vei avea niciodată conflicte de muncă. Asta va reduce într-o oarecare măsură costul filmelor tale, deci când contabilii vor umfla cifrele, nu le lua în seamă.

— Trebuie să capăt acordul tău pentru absolut orice, scenarii, vedete şi altele asemenea? întrebă circumspect Johnny.

Hagen clătină din cap în semn de negaţie.

— Nu, răspunse el. S-ar putea întâmpla ca Don să ridice obiecţii la anumite lucruri, dar, în acest caz, ţi le va comunica ţie personal. Oricum, nu văd ce-ar putea să nu-i convină. Filmele nu-l afectează câtuşi de puţin, sub nici o formă, aşa că nu-l interesează. Şi nu are obiceiul să se amestece, asta pot să-ţi spun din experienţă.

— Bine, răspunse Johnny. Am să te duc chiar eu la aeroport. Şi mulţumeşte-i Naşului din partea mea. L-aş suna să-i mulţumesc eu personal, dar niciodată nu răspunde la telefon. Fiindcă veni vorba, care-i motivul?

Hagen ridică din umeri.

— Rareori vorbeşte la telefon. Nu vrea să-i fie înregistrată vocea, chiar dacă spune ceva lipsit de însemnătate. Se teme că i s-ar putea truca vorbele, astfel încât să sune de parcă ar spune altceva. Cred că aceasta-i explicaţia. În orice caz, singura lui teamă e că într-o zi autorităţile vor reuşi să-l încolţească. De aceea nu vrea să le ofere el un fir.

Urcară în maşina lui Johnny şi porniră spre aeroport. Hagen se gândea că Johnny era un tip mai cumsecade

decât îşi închipuise. Deja învăţase ceva, dovadă faptul că-l conducea personal la aeroport. Politeţea directă, un lucru pe care-l cultiva şi Don. Pe urmă scuzele. Fuseseră rostite din inimă. Îl cunoştea pe Johnny de multă vreme şi ştia că nu şi-ar fi cerut niciodată scuze din teamă. Johnny fusese întotdeauna o fire curajoasă. De aceea avusese mereu necazuri, ba cu şefii lui din cinematografie, ba cu femeile. De asemenea, era unul dintre puţinii care nu se temeau de Don. Din câte ştia Hagen, Fontane şi Michael erau poate singurii despre care se putea face această afirmaţie. Deci scuzele fuseseră sincere, el le accepta ca atare. În următorii ani, el şi cu Johnny erau sortiţi să se întâlnească foarte des. Iar Johnny trebuia să treacă şi proba următoare, care avea să dovedească cât de isteţ era. Trebuia să facă pentru Don ceva ce acesta nu-i va cere niciodată şi nici nu-l va sili să facă în schimbul favorii primite. Hagen se întrebă dacă Johnny Fontane era suficient de deştept ca să ghicească această parte a înţelegerii.

După ce îl lăsă pe Hagen la aeroport (Tom insistase ca Fontane să nu rămână cu el până la plecarea avionului), Johnny se înapoie acasă la Ginny. Ea rămase surprinsă să-l revadă. Dar Johnny voia să rămână în casa ei, ca să aibă răgaz să se gândească şi să-şi facă planuri. Ştia că ceea ce-i spusese Hagen era extrem de important şi că întreaga lui viaţă era pe cale să se schimbe. Cândva fusese o mare vedetă, dar acum, la treizeci şi cinci de ani, în „floarea vârstei”, era terminat. Nu-şi făcea nici un fel de iluzii în privinţa aceasta. Chiar dacă ar fi câştigat Oscarul pentru cel mai bun actor, în definitiv cu ce dracu’ se alegea? Cu nimic, dacă nu-şi recăpăta vocea. Avea să rămână doar un artist de mâna a doua, lipsit de forţă autentică, de sevă. Chiar fata aceea care-l refuzase, era drăguţă şi isteaţă, voia să pară în pas cu vremurile, dar oare s-ar fi arătat la fel de rezervată dacă el s-ar fi numărat cu adevărat printre cei mari? Acum, că Don îl sprijinea financiar, va putea fi la fel de mare ca toţi ceilalţi din Hollywood. Putea ajunge un

rege. Johnny zâmbi. Ce dracu'! Putea fi chiar şi un Don.

Ar fi plăcut să locuiască iar cu Ginny, măcar pentru vreo câteva săptămâni, dacă nu mai mult. Ar lua copiii la plimbare în fiecare zi, poate ar invita nişte prieteni. S-ar lăsa de băutură şi de fumat, îngrijindu-se cu adevărat. Poate că şi-ar recăpăta vocea. Dacă s-ar întâmpla aşa, şi cu banii lui Don, ar fi imbatabil. Atunci chiar că ar ajunge aproape de poziţia unui rege sau a unui împărat de pe timpuri, pe cât era posibil în America. Şi n-ar depinde de rezistenţa vocii lui sau de modul în care publicul i-ar aprecia calităţile actoriceşti. Ar deţine un imperiu clădit pe bani, împreună cu cea mai deosebită şi mai râvnită putere.

Ginny îi pregătise dormitorul de oaspeţi. Era de la sine înţeles că nu va dormi cu ea în cameră, că nu vor trăi ca soţ şi soţie. Între ei nu mai putea exista niciodată acel tip de relaţie. Deşi lumea din afară, presa de scandal şi fanii de film puneau eşecul căsniciei lor numai pe seama lui Johnny, totuşi în mod paradoxal ei doi ştiau că Ginny era mai vinovată decât el pentru faptul că se ajunsese la divorţ.

Când Johnny Fontane devenise cel mai popular cântăreţ şi actor de comedie muzicală, nu-i trecuse prin minte să-şi părăsească nevasta şi copiii. Era prea italian şi prea conservator. Bineînţeles că o înşela. Era ceva inevitabil într-o meserie ca a lui, cu tentaţiile la care era expus în permanenţă. Deşi era un bărbat slăbuţ, cu înfăţişare delicată şi cu oase mici, avea duritatea şi asprimea caracteristice rasei latine. Femeile îl încântau prin surprizele pe care i le ofereau. Îi plăcea să iasă în oraş cu o fată pudică, cu figură blândă, virginală, ca apoi, dezvelindu-i sânii, să-i găsească neaşteptat de plini şi generoşi, excitant de grei în contrast cu chipul de camee. Îi plăcea să descopere timiditate şi reţinere sexuală la fetele sexy, ale căror gesturi căutate, ca de jucător de base-ball maestru în eschive, lăsau să se creadă că se culcaseră cu o sută de bărbaţi. Apoi, când rămâneau singuri şi dura o veşnicie până să le pătrundă, afla că, de fapt, fuseseră virgine.

Toţi bărbaţii de la Hollywood râdeau de slăbiciunea lui pentru fecioare, socotind-o o preferinţă demodată de la ţară zău aşa, uite cât dura până obţineai satisfacţii de la o virgină, nemaipunând la socoteală riscurile şi constatarea că nu era o bucăţică bună. Dar Johnny ştia că totul depindea de cum te purtai cu o fecioară. Era nevoie să te apropii de ea aşa cum se cuvine şi, apoi, ce putea fi mai bun decât o fată care pentru prima oară cunoştea bărbatul şi gusta plăcerea? Ah, era atât de extraordinar să pătrundă înlăuntrul lor. Să le simtă picioarele încolăcindu-i trupul. Fiecare avea coapsele de altă formă, fiecare sex era altfel, fiecare avea pielea într-o altă nuanţă, albă, cafenie, bronzată. Când se culcase cu fata aceea de culoare din Detroit o fată cuminte, nu o desfrânată, fiica cea mică a unui cântăreţ de jazz al cărui nume figura pe afişul clubului alături de al lui trăise una dintre cele mai mari plăceri cunoscute vreodată.

Buzele ei aveau gust de miere caldă şi piper, pielea de culoarea cafelei era mătăsoasă şi lucioasă, fusese dulce ca nici o altă femeie lăsată de Dumnezeu pe pământ şi fusese fecioară. Ceilalţi bărbaţi vorbeau mereu de sex, de poziţii şi de variante, dar el nu se dădea în vânt după aşa ceva. Niciodată nu-i mai plăcea o fată la fel de mult ca la început după ce încercau şi alte poziţii; pur şi simplu, nu se simţea satisfăcut pe deplin. El şi soţia lui de a doua nu se mai înţeleseseră până la urmă pentru că ei îi plăcea atât de mult poziţia şaizeci şi nouă, încât nu mai voia altceva, iar el trebuia s-o pătrundă aproape cu forţa. Ea începuse să-şi bată joc de el, numindu-l ţărănoi, şi răspândise vestea că Johnny făcea dragoste ca un copil. Poate de aceea îl refuzase fata în seara precedentă. Ei, la dracu', oricum n-ar fi fost o cucerire prea de soi. Se cunoştea o fată căreia îi plăcea să facă sex, or acestea erau întotdeauna cele mai bune. Îndeosebi cele care nu practicau sexul de prea multă vreme. Ceea ce detesta în primul rând erau fetele care începuseră viaţa sexuală la doisprezece ani şi se mişcau din obişnuinţă; unele dintre ele erau extrem de drăguţe şi puteau simula satisfacţia.

Ginny îi aduse cafea şi prăjitură în dormitor şi le puse pe masa cea lungă de lângă canapea. Johnny îi spuse, fără ocolişuri, că Hagen îl va ajuta să obţină creditul necesar ca să înceapă să producă filme. Ea se arătă încântată. Johnny urma să redevină o persoană importantă. Dar cum ea nu ştia cât de puternic era în realitate Don Corleone, nu înţelegea semnificaţia venirii lui Hagen de la New York. Johnny adăugă că Hagen îl ajuta şi în problemele juridice.

După ce băură cafeaua, Johnny îi spuse că în seara aceea avea de gând să lucreze, să dea telefoane şi să facă planuri de viitor.

— Jumătate din tot câştigul va fi pus pe numele copiilor, declară el.

Ea îi zâmbi cu recunoştinţă şi-l sărută, urându-i noapte bună, apoi ieşi din dormitor.

Pe birou se găsea un platou de sticlă plin cu ţigările lui preferate, cu monogramă, o cutie cu trabucuri negre cubaneze, subţiri cât un creion. Johnny se lăsă pe spătarul fotoliului şi începu să dea telefoane. Mintea lui deja începuse să lucreze. Îl sună pe autorul cărţii cu cea mai mare cifră de vânzări şi pe care intenţiona să-şi bazeze viitorul film. Autorul era un bărbat de vârsta lui care se realizase prin eforturi proprii, devenind o celebritate în lumea literară. Venise la Hollywood sperând că va fi tratat ca o mare personalitate, dar la fel ca majoritatea scriitorilor fusese tratat ca un gunoi. Johnny asistase într-o seară la umilirea autorului, în localul Brown Derby. Scriitorul se găsea în compania unei bine-cunoscute actriţe de mâna a doua, cu sâni mari, cu care îşi dăduse întâlnire în oraş, ca mai târziu să urmeze inevitabila partidă de sex. Dar, în timp ce luau cina, actriţa îl lăsase baltă pe celebrul autor, numai pentru că un comic de film cu mutră de şobolan îi făcuse semn cu degetul. Incidentul îl lămurise pe scriitor unde îi era locul în ierarhia de la Hollywood. Nu conta că romanul său îl făcuse faimos în toată lumea. O actriţă prefera oricând pe cel mai dobitoc, mai pocit şi mai snob grangur din lumea filmului.

Johnny îi telefonă autorului la reşedinţa acestuia din

New York, mulţumindu-i pentru marele rol pe care îl scrisese în carte pentru el. Îl ridică în slăvi cum se pricepea mai bine. Apoi îl întrebă, ca din întâmplare, cum mergea lucrul la următorul său roman şi care era subiectul. Îşi aprinse un trabuc, în timp ce autorul îi povestea un capitol extrem de interesant, şi, în cele din urmă, spuse:

— Grozav, aş vrea să-l citesc şi eu după ce-l terminaţi. Ce-ar fi să-mi trimiteţi un exemplar? Poate vă obţin un contract avantajos, mai bun decât cel pe care l-aţi avut cu Woltz.

Entuziasmul din vocea autorului îi confirmă că bănuiala lui fusese întemeiată. Woltz îl escrocase, plătindu-i o nimica toată pentru carte. Johnny spuse că s-ar putea să ajungă la New York imediat după sărbători şi că, poate, scriitorului i-ar face plăcere să vină şi să ia masa împreună cu câţiva prieteni de-ai lui.

— Cunosc şi nişte fetiţe nostime, adăugă Johnny pe un ton glumeţ.

— OK, zise autorul şi râse.

După aceea Johnny telefonă regizorului şi cameramanului care lucraseră la filmul recent terminat şi le mulţumi că-l ajutaseră în timpul filmărilor. Le spuse cu titlu confidenţial că ştia că Woltz fusese împotriva lui, ca atare le aprecia de două ori sprijinul, iar dacă putea face ceva pentru ei, nu aveau nevoie decât să-i dea un telefon.

În sfârşit, dădu şi telefonul cel mai greu dintre toate, anume lui Jack Woltz. Îi mulţumi pentru rolul din film şi-i spuse că ar fi oricând fericit să lucreze pentru el. O făcea doar ca să-l deruteze. Întotdeauna fusese foarte cinstit şi foarte sincer. Peste câteva zile Woltz avea să afle de manevrele lui şi avea să rămână uluit de perfidia acestui telefon or Johnny Fontane tocmai asta urmărea.

După aceea se aşeză la birou, pufăind din trabuc. Pe o măsuţă lângă perete era nişte whisky, dar Johnny îşi luase angajamentul faţă de sine însuşi şi de Hagen să nu mai pună picătură în gură. N-ar fi trebuit nici să fumeze. Era o prostie: indiferent ce se întâmplase cu vocea lui,

probabil că n-avea să se remedieze dacă renunţa la băutură şi tutun. Nu cine ştie ce, dar la dracu', poate contribuia cumva, iar Johnny voia să-şi asigure toate atuurile, dat fiind că i se ivise o şansă pentru care merita să lupte.

Acum, când casa se cufundase în tăcere, când soţia de care divorţase dormea, la fel ca fetiţele lui scumpe, se putea gândi la acea perioadă cumplită din viaţa lui, când le părăsise. Le părăsise pentru o căţea destrăbălată, care era soţia lui de a doua. Dar chiar şi acum zâmbea când se gândea la ea: din multe puncte de vedere, era o paraşută tare dulce şi singurul lucru izbăvitor din viaţa lui fusese ziua în care luase hotărârea să nu urască femeia niciodată mai precis, ziua în care hotărâse că nu-şi putea permite să-şi urască prima soţie, fetiţele, amantele, soţia de a doua, prietenele care urmaseră după ea, până la Sharon Moore, care-l lăsase cu buza umflată doar ca să se poată lăuda că refuzase să se culce cu celebrul Johnny Fontane.

Călătorise cu orchestra, ca solist, apoi devenise o vedetă a radioului şi a filmelor de estradă, ca, în final, să reuşească în lumea cinematografului, în tot acest timp trăise după bunul lui plac, se culcase cu femeile pe care le dorise, dar niciodată nu lăsase ca aceste legături să-i afecteze viaţa de familie. Ulterior, se îndrăgostise de cea care avea să devină a doua lui soţie, Margot Ashton; pur şi simplu, îşi pierduse minţile pentru ea. De cariera lui se alesese praful, de viaţa de familie, la fel. Venise ziua când rămăsese fără nimic.

Adevărul este că fusese întotdeauna corect şi generos. La divorţ, îi dăruise primei soţii tot avutul său. Se asigurase ca fetiţele să primească o parte din tot ce realiza: fiecare disc, fiecare film, fiecare întâlnire de la club.

Cât timp fusese bogat şi celebru nu-i refuzase nimic soţiei sale. Îşi ajutase toţi fraţii şi surorile, mama, tatăl, fostele colege de şcoală şi familiile acestora. Cântase la nunta celor două surori mai mici ale ei, lucru pe care

detesta să-l facă. Niciodată nu-i refuzase nimic, cu excepţia renunţării totale la propria-i personalitate. Când decăzuse foarte mult, când nu mai putuse obţine de lucru în cinematografie, când nu mai putuse cânta, când cea de a doua soţie îl înşelase, se dusese să petreacă vreo câteva zile cu Ginny şi cu fiicele lui. Într-o seară încercase cumva s-o înduioşeze, fiindcă se simţea nespus de deprimat. În cursul zilei îşi ascultase una dintre înregistrări care sunase atât de îngrozitor, încât îi acuzase pe sunetişti că urmăreau să-i saboteze discul. În cele din urmă, se convinsese că aşa suna în realitate vocea lui. Sfărâmase discul-matriţă şi refuzase să mai cânte. Îi era atât de ruşine, încât nu mai cântase nici o notă, cu excepţia duetului cu Nino, la nunta lui Connie Corleone.

Niciodată nu uitase expresia de pe chipul lui Ginny la aflarea necazurilor lui. Trecuse ca o umbră peste obrazul ei numai o clipă, dar pentru el fusese îndeajuns ca să n-o mai uite niciodată. Fusese o expresie de satisfacţie, de bucurie sălbatică. O expresie care nu putea decât să-l convingă că în toţi aceşti ani Ginny îl urâse şi-l dispreţuise. Ea îşi revenise imediat şi-l compătimise rece, dar politicos. El se prefăcuse că o crede. În următoarele câteva zile se dusese să întâlnească trei dintre fetele pe care le plăcuse cel mai mult în cursul anilor; cu care rămăsese în relaţii de prietenie; cu care încă se mai culca la modul amical; pe care făcuse tot posibilul să le ajute şi cărora le dăduse echivalentul a sute de mii de dolari în cadouri sau slujbe. Pe feţele lor remarcase aceeaşi expresie de satisfacţie sălbatică.

Atunci înţelesese că trebuia să ia o decizie. Putea călca pe urmele multor figuri importante de la Hollywood producători de succes, scriitori, regizori, actori care se năpusteau asupra femeilor frumoase cu o ură dezlănţuită. Putea mânui puterea şi avantajele băneşti, dar cu măsură, mereu atent să nu fie trădat, trăind în permanenţă cu convingerea că femeile îl înşală şi îl părăsesc, un fel de adversare care trebuia ţinute în frâu. Sau putea alege să nu urască femeile, continuând să creadă în ele.

Ştia că nu-şi putea permite să *nu* le iubească şi că o parte din spiritul lui ar fi murit dacă nu le-ar fi iubit în continuare, oricât ar fi fost de trădătoare şi necredincioase. Nu conta că femeile la care ţinea cel mai mult pe lume erau fericite în adâncul sufletului să-l vadă îngenuncheat şi umilit de capriciile sorţii; nu conta că îi fuseseră necredincioase nu trupeşte, ci în modul cel mai dureros. Nu avea de ales. Trebuia să le accepte. Aşa că se culca cu toate, le făcea cadouri şi-şi ascundea tristeţea, văzându-le cum se bucură de nefericirea lui. Le ierta, conştient că îşi primea răsplata fiindcă trăise în cea mai desăvârşită independenţă faţă de femei, deşi scăldat din plin în parfumul lor. Dar acum nu se simţea vinovat că le minţise. Nu se simţea niciodată vinovat nici pentru purtarea lui faţă de Ginny, atunci când insistase să rămână singurul tată al copiilor, fără a se gândi măcar să-şi reînnoade căsnicia, ba chiar spunându-i-o de la obraz. Acesta era singurul lucru pe care-l mai salvase în prăbuşirea de pe culmi: obrazul gros atunci când jignea o femeie.

Era obosit şi gata de culcare, totuşi îi veni în minte un crâmpei de amintire: momentul când cânta cu Nino. Deodată, ştiu ce-l va mulţumi pe Don Corleone mai mult decât orice pe lume. Ridică receptorul şi rugă centralista să-i facă legătura cu New Yorkul. Îl sună pe Sonny Corleone, cerându-i numărul lui Nino Valenti. Pe urmă îi telefonă lui Nino. Tânărul părea puţin cam ameţit, ca de obicei.

— Hei, Nino, ce-ai zice să vii încoace şi să lucrezi pentru mine? îl întrebă Johnny. Îmi trebuie un tip în care să pot avea încredere.

Nino se prefăcu nehotărât şi zise:

— Păi, ştiu eu, Johnny? Am o slujbă bună pe camion, pe traseu îmi cad la pat o groază de menajere, câştig cel puţin o sută cincizeci pe săptămână. Tu ce-mi oferi?

— Pentru început cinci sute, plus trampa cu staruri de cinema, ce zici? răspunse Johnny. Şi poate am să-ţi dau voie să cânţi la petrecerile mele.

— Mda, OK, lasă-mi timp de gândire, spuse Nino. Dă-mi voie să discut cu avocatul, cu contabilul şi cu colegul meu de camion.

— Hei, Nino, să ştii că nu glumesc. Am nevoie de tine aici. Vreau să iei avionul mâine dimineaţă şi să vii aici ca să semnezi cu mine un contract de cinci sute de dolari pe săptămână, pe termen de un an. Atunci, dacă-mi sufli vreo pipiţă şi te dau afară, te alegi cel puţin cu leafa pe un an. OK?

Urmă o lungă pauză. Vocea lui Nino îşi pierduse mahmureala.

— Hei, Johnny, tu glumeşti?

— Vorbesc serios, băiete, răspunse Johnny. Du-te la biroul agentului meu din New York. Acolo ai să găseşti biletul de avion şi nişte bani. Îl sun mâine dimineaţă la prima oră. Aşa ai să poţi veni încoace în cursul după-amiezii. OK? Am să trimit pe cineva să te aştepte la aeroport şi să te aducă la mine acasă.

Din nou urmă o pauză lungă, apoi Nino spuse pe un ton supus şi şovăielnic:

— OK, Johnny.

Nu mai părea ameţit.

Johnny puse receptorul în furcă şi se pregăti de culcare. Nu se mai simţise atât de bine din ziua în care sfărâmase discul-matriţă.

CAPITOLUL 13

Johnny Fontane stătea în uriaşul studio de înregistrări, calculând costurile pe un blocnotes de culoare galbenă. Muzicanţii începuseră să se adune, toţi prieteni de-ai lui, pe care-i cunoştea încă de când era un puştan şi cânta cu diverse formaţii. Şeful – o personalitate în orchestraţia de acompaniament pop şi totodată un om care se purtase frumos cu el atunci când se schimbase roata sorţii – dădea fiecărui instrumentist câte un teanc de partituri şi instrucţiuni verbale. Numele lui era Eddie Niels. Se ocupa de această înregistrare numai fiindcă îl rugase Johnny, altfel avea o agendă foarte încărcată.

Nino Valenti şedea la un pian, jucându-se emoţionat

cu clapele. Între timp mai sorbea dintr-un pahar mare cu whisky. Faptul nu-l deranja pe Johnny. Ştia că, beat sau treaz, Nino cânta la fel de bine, iar ceea ce urma să facă azi nu-i cerea cine ştie ce aptitudini muzicale.

Eddie Niels realizase aranjamente speciale pentru câteva cântece vechi italiene şi siciliene, precum şi pentru duetul-duel pe care Nino şi Johnny îl cântaseră la nunta lui Connie Corleone. Johnny făcea discul în primul rând fiindcă lui Don îi plăceau mult astfel de cântece, aşa încât ar fi fost cadoul ideal pentru Crăciun. Totodată, avea bănuiala că discul se va vinde foarte bine, desigur, nu chiar un milion de exemplare. Pe lângă aceasta, se gândise că sprijinul acordat lui Nino era exact modul în care Don ar fi dorit să fie răsplătit. La urma urmei, Nino era şi el finul lui Don.

Johnny îşi puse foile şi blocnotesul galben pe scaunul pliant de lângă el, apoi se ridică şi se duse lângă pian.

— Hei, *paisan*, zise el. Nino înălţă privirea, încercând să zâmbească. Părea că nu se simte tocmai bine. Johnny se aplecă spre el, masându-i omoplaţii. Relaxează-te, băiete, îl îndemnă el. Fă treabă bună astăzi şi am să-ţi aranjez o întâlnire cu cea mai bună şi mai celebră bucăţică de la Hollywood.

Nino trase o înghiţitură de whisky.

— Cine-i aia, Lassie?

— Nu, râse Johnny. Deanna Dunn. Marfa garantată.

Nino era impresionat, totuşi nu se putu abţine să nu spună, cu prefăcută speranţă:

— Chiar nu poţi să mi-o chemi pe Lassie?

Orchestra atacă melodia de deschidere a potpuriului. Fontane ascultă cu atenţie. Eddie Niels urma să execute în variantă orchestrală toate cântecele, în noile aranjamente speciale. După aceea avea să se facă prima variantă de înregistrare. În timp ce asculta, Johnny îşi notă în minte cum va interpreta fiecare frază muzicală, cum va intra în fiecare cântec. Ştia că vocea lui nu va rezista prea mult, însă cea mai mare parte a cântecelor îi revenea lui Nino, Johnny secondându-l pe alocuri. Bineînţeles, cu excepţia

duetului-duel. Trebuia să-şi păstreze glasul pentru acesta din urmă.

Îl trase în picioare pe Nino şi amândoi se aşezară în faţa microfoanelor. Nino ratã începutul, o dată şi încă o dată. Se îmbujoră la faţă de ruşine.

— Hei, tragi de timp ca să-ţi plătesc ore suplimentare? glumi Johnny.

— Nu mă simt în largul meu fără mandolină, răspunse Nino.

Johnny chibzui câteva clipe.

— Ţine-mi puţin paharul cu băutură, îl rugă el pe Nino.

Şiretlicul dădu rezultate. Nino continuă să bea din pahar în timp ce cânta, dar se descurca bine. Johnny cânta cu uşurinţă, fără efort, vocea lui dansând în jurul liniei melodice principale interpretate de Nino. Nu exista nici un fel de satisfacţie emoţională în acest fel de a cânta, însă era uimit de propria lui tehnică. Zece ani de vocalize îl învăţaseră câte ceva.

Când ajunseră la duetul-duel, cu care se încheia discul, Johnny îşi dădu frâu liber vocii, iar la terminare simţi durere în corzile vocale. Muzicanţii se lăsaseră antrenaţi de ultimul cântec, lucru rar pentru nişte veterani ca ei. Începură să bată cu instrumentele în podea şi să tropăie din picioare în semn de admiraţie. Toboşarul îşi exprimă aprecierea printr-un răpăit de tobă.

Cu pauze şi cu discuţii, lucraseră în total patru ore. Eddie Niels se apropie de Johnny şi-i spuse:

— Ai cântat foarte bine, băiete. Poate eşti dispus să faci un disc. Am un cântec nou care ţi se potriveşte de minune.

Johnny clătină din cap.

— Haide, haide, Eddie, nu glumi cu mine. Peste numai câteva ore am să fiu atât de răguşit, că nici n-am să mai pot vorbi. Crezi că va fi mult de retuşat la ce-am lucrat astăzi?

— Nino va trebui să vină mâine la studio, răspunse gânditor Eddie. A făcut câteva greşeli. Dar e cu mult mai

bun decât mă aşteptam. Cât despre partea ta, am să pun inginerii de sunet să aranjeze tot ce nu-mi place. OK?

— OK, răspunse Johnny. Când pot să ascult şi eu înregistrarea?

— Mâine seară, răspunse Eddie Niels. La tine acasă?

— Da, încuviinţă Johnny. Mulţumesc, Eddie. Pe mâine.

Îl luă de braţ pe Nino şi ieşiră din studio. De astă-dată se duseră acasă la Johnny, nu la Ginny.

Se făcuse aproape seară. Nino continua să fie mai mult decât ameţit. Johnny îl îndemnă să facă un duş şi să aţipească puţin. În aceeaşi seară, la ora unsprezece, trebuia să meargă la o petrecere.

Când Nino se trezi, Johnny îl puse pe scurt în temă.

— Petrecerea e un fel de Club al Inimilor Singuratice pentru stelele de cinema. Tipesele pe care ai să le cunoşti diseară sunt cele pe care le-ai văzut tu pe ecran în chip de regine strălucitoare, pentru care milioane de bărbaţi şi-ar da braţul drept ca să le reguleze. Singurul motiv pentru care vor veni la cheful de diseară e să găsească pe cineva care să le trântească în pat. Şi ştii de ce? Pentru că sunt lihnite după aşa ceva şi, în acelaşi timp, puţin cam bătrâioare. Şi, ca orice cucoană, ţin s-o facă oarecum cu stil.

— Ce s-a întâmplat cu vocea ta? îl întrebă Nino.

Johnny vorbise aproape în şoaptă.

— De fiecare dată când cânt mi se întâmplă acelaşi lucru. Acum n-am să mai fiu în stare să scot un sunet timp de o lună întreagă. Cât despre răguşeală, îmi va trece în câteva zile.

— Nasol, aşa-i? întrebă gânditor Nino.

Johnny ridică din umeri.

— Ascultă, Nino, diseară să nu te îmbeţi prea tare. Trebuie să le arăţi acestor târfe de la Hollywood că amicul meu *paisan* are ceva în pantaloni. Trebuie să fii la înălţime. Ţine minte, unele dintre gagicile astea sunt foarte tari în lumea filmului, ţi-ar putea găsi de lucru. Nu strică să te porţi drăguţ cu ele, după ce le-ai avut la pat.

Nino deja îşi turna iar de băut.

— Eu mă port drăguţ întotdeauna, zise el. Goli paharul dintr-o înghiţitură. Zâmbind cu gura la urechi, întrebă: Acum, fără glumă, chiar îmi poţi face lipitura cu Deanna Dunn?

— Nu fi aşa nerăbdător, îl domoli Johnny. N-o să fie chiar cum îţi închipui.

Clubul Inimilor Singuratice al vedetelor din Hollywood (astfel numit de tinerele capete de afiş a căror prezenţă era obligatorie) se reunea în fiecare vineri seara în casa cât un palat, proprietate a studioului, unde locuia Roy McElroy, agent de presă sau mai curând consilier pentru relaţiile cu publicul la Corporaţia Internaţională de Film Woltz. De fapt, deşi petrecerea cu acces liber era dată de McElroy, ideea se datora spiritului practic al lui Jack Woltz. Unele dintre vedetele lui, care-i aduseseră bani buni, începeau de acum să îmbătrânească. Fără ajutorul unor lumini speciale şi al unui machiaj genial, nu-şi puteau ascunde vârsta. Aveau probleme. Totodată, deveniseră oarecum insensibile atât fizic, cât şi psihic. Nu mai erau în stare să se „îndrăgostească”. Nu mai reuşeau să joace rolul unor femei înconjurate de curtezani. Ajunseseră prea pline de ele, din pricina banilor, a gloriei, a frumuseţii de altădată. Woltz dădea astfel de petreceri în folosul lor, ca să le ajute să agaţe amanţi, aventuri de o noapte, care dacă se dovedeau dotaţi puteau deveni parteneri la pat cu normă întreagă, făurindu-şi astfel o carieră. Cum acţiunea degenera uneori în scandaluri sau excese sexuale, ducând la necazuri cu poliţia, Woltz luase hotărârea să ţină petrecerile în casa consilierului pentru relaţii cu publicul, care era oricând prezent ca să aranjeze lucrurile, mituind poliţia şi ziariştii şi muşamalizând incidentul.

Pentru anumiţi actori tineri şi virili, aflaţi pe statele de plată ale studioului, dar care încă nu deveniseră vedete şi nu primiseră roluri principale, prezenţa la petrecerile de vineri noaptea nu era întotdeauna o îndatorire prea plăcută. Explicaţia consta în faptul că la petrecere se

prezenta un nou film pe punctul de a fi lansat de studio. De fapt, acesta era şi pretextul petrecerii în sine. „Hai să mergem să vedem cum e filmul cel nou, ăla făcut aşa şi pe dincolo”, spunea lumea. Ca urmare, totul rămânea într-un cadru strict profesional.

Vizionarea filmelor noi avea loc la miezul nopţii, iar Johnny şi Nino sosiră la unsprezece. Roy McElroy se dovedi a fi la prima vedere un om extrem de simpatic, foarte îngrijit şi foarte bine îmbrăcat. Îl întâmpină pe Johnny Fontane cu o exclamaţie de surprindere şi încântare:

— Ce dracu’ cauţi tu aici? întrebă el, sincer uimit.

Johnny îi strânse mâna.

— Îi arăt vărului meu din provincie împrejurimile. Ţi-l prezint pe Nino.

McElroy strânse mâna lui Nino, privindu-l admirativ.

— O să-l mănânce de viu, îi zise el lui Johnny, după care îi conduse în curtea interioară din spatele vilei.

Această aripă cuprindea o serie de încăperi vaste, ale căror glasvanduri deschise dădeau înspre o grădină şi piscină. Acolo se adunaseră vreo sută de persoane, toate cu paharele în mâini. Luminile din camere fuseseră aranjate cu pricepere, astfel încât să avantajeze chipurile şi pielea femeilor. Erau femei pe care Nino le văzuse pe pânza cenuşie a ecranelor de cinematograf în vremea când era adolescent. Toate jucaseră un rol în visurile lui erotice de atunci. Acum însă, dând ochii cu ele în carne şi oase, avea senzaţia că trăieşte o farsă îngrozitoare. Nimic nu reuşea să le ascundă oboseala trupului şi a spiritului; timpul le erodase divinitatea. Pozau şi se mişcau la fel de încântător cum şi le amintea, dar arătau ca fructele de ceară, nu-i stârneau nici un fel de dorinţă. Nino bău două pahare de băutură, apoi se duse la o masă pe care se găseau câteva sticle. Johnny îl urmă. Băură împreună până când în spatele lor răsună vocea magică a actriţei Deanna Dunn.

Nino, la fel ca milioane de alţi bărbaţi, avea pentru vecie întipărită în minte această voce. Deanna Dunn

câştigase două Oscaruri, jucase în cea mai mare superproducţie realizată vreodată la Hollywood. Pe ecran avea un farmec feminin care o făcea irezistibilă în ochii tuturor bărbaţilor. Numai că vorbele rostite acum de ea nu se auziseră niciodată pe ecran:

— Johnny, javră mizerabilă, iar a trebuit să mă duc la psihiatru după o noapte cu tine! Cum se face că n-ai mai venit înapoi să repetăm figura?

Îi întinse obrazul şi Johnny i-l sărută.

— M-ai stors de vlagă pentru o lună, răspunse el. Vreau să ţi-l prezint pe vărul meu, Nino. Un italian frumos şi zdravăn. Poate că el va reuşi să-ţi facă faţă.

Deanna Dunn întoarse capul şi-l măsură pe Nino cu o privire rece.

— Îi place să asiste la avanpremiere?

— Nu cred că a avut vreodată ocazia, râse Johnny. De ce nu-i dai tu primele noţiuni?

Rămânând singur cu Deanna Dunn, Nino simţi nevoia să mai golească un pahar mare. Încerca să pară relaxat, dar îi venea cumplit de greu. Deanna Dunn avea nasul cârn şi trăsăturile bine definite ale frumuseţii de tip anglo-saxon. Doar o ştia atât de bine. O văzuse singură într-un dormitor, cu inima sfâşiată de durere, jelindu-şi soţul pilot, care murise, lăsându-şi copiii orfani de tată. O văzuse furioasă, jignită, umilită, şi totuşi strălucind de demnitate, atunci când un Clark Gabie necioplit profitase de ea, abandonând-o apoi pentru o prostituată de duzină. (Deanna Dunn nu juca niciodată roluri de femei uşoare.) O văzuse radiind de dragoste împărtăşită, vibrând în braţele bărbatului adorat şi o mai văzuse murind înălţător de cel puţin şase ori. O văzuse, o auzise, o visase, dar, cu toate acestea, primele cuvinte rostite de ea, când rămaseră singuri, îl luară pe nepregătite:

— Johnny e unul dintre puţinii bărbaţi cu boaşe din oraşul ăsta, zise actriţa. Restul sunt numai poponari şi idioţi perverşi cărora nu li se scoală nici dacă vâri în ei un camion de cantaridă.

Îl luă de mână pe Nino şi-l conduse într-un colţ al

încăperii ferit de ochii lumii şi de concurenţă.

Apoi, cu aceeaşi amabilitate rece, începu să-l întrebe despre el. Nino îşi dădu seama că actriţa juca rolul fetei bogate din înalta societate, care se poartă frumos cu argatul sau cu şoferul, dar care într-un film fie i-ar spulbera orice speranţă (dacă rolul ar fi interpretat de Spencer Tracy), fie ar renunţa la tot, din dragoste nebună pentru el (dacă partenerul ar fi Clark Gabie). Dar nu conta. Nino începu să-i povestească cum crescuse împreună cu Johnny la New York şi cum cântaseră amândoi la club în diverse ocazii. Constată că ea era extrem de atentă şi înţelegătoare. La un moment dat, Deanna îl întrebă în treacăt:

— Ştii cumva cum a reuşit Johnny să-l facă pe nemernicul de Jack Woltz să-i dea rolul?

Nino se încruntă şi clătină din cap. Ea abandonă subiectul.

Sosi momentul vizionării în avanpremieră a noului film al lui Jack Woltz. Ţinându-i mâna prizonieră între degetele ei fierbinţi, Deanna Dunn îl conduse pe Nino într-o cameră ferită a vilei, lipsită de ferestre, în schimb mobilată cu vreo cincizeci de canapele de două persoane, aranjate în aşa fel, încât fiecare să fie o mică insulă de intimitate.

Nino observă lângă canapea o măsuţă cu un bol de gheaţă, pahare, sticle cu băutură şi o tavă cu ţigări. Îi oferi Deannei o ţigară, i-o aprinse, apoi pregăti băuturi pentru amândoi. Totul fără o vorbă. După câteva minute, luminile se stinseră.

Nino se aşteptase la ceva scandalos. În definitiv, şi lui îi ajunseseră la urechi legende despre depravarea care domnea la Hollywood. În orice caz, nu fusese pregătit pentru lăcomia cu care actriţa se aruncase asupra lui, fără să-l prevină printr-un singur cuvânt amabil sau prietenos. Continuă să-şi soarbă băutura şi să urmărească filmul, dar fără să simtă şi să vadă nimic. Era excitat cum nu mai fusese în viaţa lui, în bună parte pentru că femeia care-l poseda pe întuneric fusese idolul viselor lui de adolescent.

Şi totuşi, într-un fel, bărbăţia lui fusese insultată. Ca urmare, după ce Deanna Dunn, vedeta de renume internaţional, îşi satisfăcu pofta şi-l încheie la pantaloni, el îi turnă de băut pe întuneric, cu gesturi foarte dezinvolte, îi aprinse o ţigară şi-i spuse pe tonul cel mai detaşat cu putinţă:

— Pare a fi un film destul de bun.

O simţi cum se crispează lângă el pe canapea. Aştepta cumva vreun compliment? Nino îşi umplu paharul din prima sticlă pe care o nimeri pe întuneric. La dracu'! Îl tratase ca pe o cocotă masculină. Dintr-un motiv sau altul, acum nutrea o ură rece împotriva tuturor femeilor de teapa ei. Urmăriră filmul încă un sfert de oră. El se îndepărtă de Deanna, astfel încât să nu li se atingă trupurile.

În cele din urmă, ea zise cu glas şoptit şi răguşit:

— Nu face nazuri, mucosule, ştii bine că ţi-a plăcut. Erai mare cât o casă.

Nino sorbi din băutură şi-i spuse pe tonul său natural şi degajat:

— Aşa este întotdeauna. Ar trebui s-o vezi când sunt excitat!

Ea râse scurt, apoi rămase tăcută până la sfârşitul filmului. În cele din urmă, proiecţia se termină şi se aprinseră luminile. Nino aruncă o privire prin sală. Îşi dădu seama că în jurul lui, pe întuneric, fusese un dezmăţ, deşi, spre marea lui surprindere, nu auzise absolut nimic. Dar vreo câteva dintre femei aveau o expresie concentrată, fericită şi ochii strălucitori, semn că fuseseră satisfăcute pe deplin. Ieşiră agale din sala de proiecţii. Deanna Dunn îl părăsi imediat, ca să stea de vorbă cu un bărbat mai vârstnic; Nino recunoscu în el un celebru cap de afiş, numai că, acum, când îl vedea în carne şi oase, îşi dădea seama că tipul era homosexual. Continuă să soarbă băutura gânditor.

Johnny Fontane veni lângă el şi-i spuse:

— Noroc, bătrâne, te distrezi bine?

Nino zâmbi larg.

— Nu ştiu. E cu totul altfel. De acum, când am să merg acasă, pot să mă laud că am fost posedat de Deanna Dunn.

Johnny râse.

— Poate şi mai bine de atât, dacă te va invita la ea acasă. Ţi-a făcut vreun apropo?

Nino clătină din cap.

— Am fost prea atent la film, răspunse el.

De astă-dată Johnny nu mai râse.

— Nu glumi, băiete, zise el. O tipă ca asta te poate ajuta chiar foarte mult. Cândva o făceai cu oricine. Doamne, şi acum mai am coşmaruri când mi-amintesc de urâţeniile alea pe care le trânteai pe pat.

Nino îşi mişcă paharul cu un gest de om beat, apoi zise foarte tare:

— Da, erau nasoale, dar erau *femei.*

Din colţ, Deanna Dunn întoarse capul, uitându-se la ei. Nino îşi legănă paharul înspre ea, în semn de salut.

Johnny Fontane oftă.

— OK, nu eşti decât un necioplit şi un ţărănoi.

— Şi aşa am să rămân, replică Nino cu surâsul lui de om beat.

Johnny îl înţelegea perfect. Ştia că Nino nu era chiar atât de beat pe cât lăsa să se creadă. Ştia că tânărul se prefăcea doar ca să poată spune verde în faţă anumite lucruri pe care treaz n-ar fi avut curajul să le adreseze noului său *padrone* de la Hollywood. Îl luă de gât pe Nino şi spuse cu afecţiune:

— Ah, isteţule, ştii că ai un contract beton pe timp de un an şi că poţi să spui şi să faci ce vrei, fără să fii dat afară.

— Nu poţi să mă dai afară? repetă Nino cu şiretenie de om beat.

— Nu, răspunse Johnny.

— Atunci, du-te la naiba! îl înjură Nino.

O clipă, surprinderea lui Johnny se preschimbă în mânie. Văzu surâsul nepăsător de pe chipul lui Nino. Probabil că în ultimii ani devenise mai înţelept sau poate

pierderea statutului de vedetă îl făcuse mai sensibil. În clipa aceea îl înţelese pe Nino, înţelese de ce partenerul lui de cântec nu devenise niciodată un nume şi de ce încerca şi acum să-şi distrugă orice şansă de succes. Înţelegea că Nino se ferea de tot ce însemna preţul succesului şi că, într-un fel, se simţea jignit de tot ce făcea Johnny pentru el. Johnny îl luă de braţ şi-l trase afară din casă. Acum Nino abia se mai ţinea pe picioare. Johnny începu să-i vorbească la fel ca unui copil:

— OK, băiatule, atunci cântă pentru mine. Vreau să fac bani pe seama ta. N-am să mă amestec în viaţa ta. Fă tot ce-ţi doreşte inima. OK,*paisan?* Tot ce-ţi cer e să cânţi pentru mine şi să-mi câştigi bani, acum că glasul meu s-a dus. Ai priceput, bătrâne?

Nino îşi îndreptă spatele.

— Am să cânt pentru tine, Johnny, zise el, bălmăjind atât de rău cuvintele, încât abia se înţelegeau. Acum sunt un cântăreţ mai bun decât tine. Întotdeauna am fost mai bun, ştiai?

Johnny rămase pe gânduri; deci, asta era. Ştia că pe vremea când vocea lui era în plină formă, Nino nu era nici pe departe la fel de bun ca el, aşa cum nu fusese nici în copilărie, când cântau împreună. Văzu că Nino aştepta un răspuns, clătinându-se pe picioare sub razele lunii californiene.

— Du-te la naiba! zise el încetişor şi amândoi izbucniră în râs, ca în vremurile tinereţii.

Aflând că Don Corleone fusese împuşcat, Johnny Fontane nu numai că începu să-şi facă griji pentru Naşul său, dar, în acelaşi timp, se întrebă dacă oferta de finanţare a filmului său rămăsese în picioare. Intenţionase să plece la New York şi să-i prezinte Naşului omagiile sale la spital, dar i se spusese să nu-şi facă reclamă proastă, acesta fiind ultimul lucru pe care l-ar fi dorit Don Corleone. Aşa că aşteptă. Peste o săptămână primi vizita unui mesager din partea lui Tom Hagen. Oferta de finanţare rămânea valabilă, dar numai pentru câte un film o dată.

Între timp Johnny îl lăsase pe Nino să-şi urmeze propriul său drum la Hollywood şi în California, iar Nino se descurca foarte bine cu tinerele actriţe de mâna a doua. Uneori Johnny îl mai invita să petreacă împreună seara în oraş, dar niciodată nu putea conta pe el. Când veni vorba despre atentatul la adresa lui Don Corleone, Nino îi spuse lui Johnny:

— Ştii, cândva i-am cerut lui Don o slujbă în organizaţia lui, dar m-a refuzat. Mă plictisisem să mai conduc camionul şi voiam să câştig bani buni. Ştii ce mi-a spus? Cică fiecare om îşi are propriul său destin şi că destinul meu e să fiu artist. Asta însemna că nu puteam fi gangster.

Johnny cugetă la cele auzite. Cu siguranţă că Naşul era cel mai deştept om din lumea asta. Îşi dăduse seama imediat că Nino n-ar fi ajuns în vecii vecilor un gangster, în schimb ar fi intrat în fel şi fel de încurcături, dacă nu cumva şi-ar fi pierdut chiar viaţa. Ucis pentru vreuna dintre vorbele lui de duh. Dar de unde ştia Don că Nino va deveni artist? La dracu', fiindcă nu se îndoia că, într-o bună zi, el, Johnny, îl va ajuta pe Nino. Şi cum de ghicise? Pentru că avea de gând să-mi facă o aluzie, ştiind că eu voi încerca să-mi arăt recunoştinţa. Bineînţeles, nu mi-a cerut niciodată aşa ceva. Pur şi simplu, mi-a dat a înţelege că ar fi fericit dacă aş face-o. Johnny Fontane oftă. Acum Naşul era rănit, într-o situaţie critică, iar el îşi putea lua adio de la Oscar, mai ales că Woltz uneltea împotriva lui, în timp ce el n-avea pe nimeni să-l ajute. Numai Don dispunea de acele relaţii care ar fi putut recurge la presiuni, or familia Corleone se confrunta acum cu altfel de probleme. Johnny îşi oferise sprijinul, dar Hagen îl refuzase scurt.

În prezent, Johnny era ocupat cu pregătirile pentru începerea filmărilor la noua sa producţie. Autorul cărţii care stătea la baza filmului îşi terminase noul roman şi venise în Vest la invitaţia lui Johnny, ca să discute direct cu el, fără ştirea altor agenţi sau studiouri. A doua carte era exact ce-i trebuia lui Johnny. Nu trebuia să cânte, era doar o poveste înflăcărată, cu multe femei şi multe scene

erotice, la care se adăuga un personaj care lui Johnny îi păru din prima clipă rolul ideal pentru Nino. Personajul vorbea ca Nino, se purta ca el, ba chiar şi arăta la fel. Era uluitor. Tot ce-i rămânea de făcut lui Nino era să urce pe platou şi să fie el însuşi.

Johnny lucra cu febrilitate. Descoperi că ştia cu mult mai multe despre producţia de film decât îşi închipuise, totuşi angajă un excelent producător executiv, un om care cunoştea meseria, dar nu găsea de lucru, fiindcă figura pe lista neagră. Johnny nu profită de situaţia lui, ci îi oferi un contract cinstit.

— Sper că în acest fel ai să-mi economiseşti mai mulţi bani, îi spuse el fără înconjur.

Aşa că rămase uimit când producătorul executiv veni la el şi-l anunţă că trebuia să-l „aibă în vedere” pe liderul sindical cu suma de cincizeci de mii de dolari. Şi-aşa aveau de rezolvat o mulţime de probleme legate de orele suplimentare şi de angajări, aşa că cele cincizeci de mii de dolari aveau să fie cheltuite cu folos. Johnny chibzui dacă nu cumva producătorul voia să-l escrocheze, apoi zise:

— Trimite-l la mine pe liderul sindical.

Acesta era Billy Goff.

— Credeam că problema sindicatului a fost rezolvată de prietenii mei, îi spuse Johnny. Mi s-a spus să nu-mi fac griji pe tema asta. Absolut deloc.

— Cine ţi-a spus? îl întrebă Goff.

— Ştii al dracului de bine cine, replică Johnny. N-am să-i rostesc numele, dar, dacă el îmi spune un lucru, atunci aşa e.

— Situaţia s-a schimbat, zise Goff. Prietenul dumitale are necazuri şi cuvântul lui nu mai ajunge tocmai până în Vest.

Johnny ridică din umeri.

— Caută-mă peste câteva zile. OK?

Goff zâmbi.

— Sigur, Johnny, încuviinţă el. Dar un telefon la New York n-o să te ajute cu nimic.

Totuşi, telefonul dat la New York se dovedi folositor.

Johnny vorbi cu Hagen la biroul acestuia. Hagen îi ceru categoric să nu plătească.

— Naşul tău se va supăra cumplit dacă-i plăteşti ticălosului fie şi zece cenţi, îl preveni el pe Johnny. Altfel, Don va înceta să se mai bucure de respect, or în momentul de faţă nu-şi permite acest lucru.

— Pot discuta cu Don? întrebă Johnny. Vrei să vorbeşti tu cu el? Trebuie să încep filmările.

— Deocamdată, nimeni nu poate vorbi cu Don, răspunse Hagen. Se simte prea slăbit. Am să-i spun lui Sonny să aranjeze lucrurile. Dar hotărârea mea e luată. Nu plăti nemernicului nici un ban. Dacă intervine ceva nou, te anunţ.

Enervat, Johnny puse receptorul în furcă. Tulburările sindicale puteau spori enorm cheltuielile de filmare, obstrucţionându-i munca în ansamblu. O clipă chibzui dacă să-i dea lui Goff pe ascuns cei cincizeci de mii. La urma urmei, ce-i spusese Don era una, iar ce-i spusese Hagen, care-i mai dădea şi ordine, era cu totul altceva. Hotărî totuşi să aştepte încă vreo câteva zile.

Aşteptând, economisi cincizeci de mii de dolari. Două nopţi mai târziu Goff fu găsit împuşcat mortal în locuinţa sa din Glendale. Din acel moment nu se mai discută despre conflicte sindicale. Johnny rămase puţin şocat de crimă. Era pentru prima oară când braţul lung al lui Don dădea o lovitură mortală undeva în preajma lui.

Pe măsură ce săptămânile treceau şi ajunse tot mai ocupat cu scrierea scenariului, cu distribuirea rolurilor şi punerea la punct a detaliilor de producţie, Johnny Fontane începu să uite că-şi pierduse vocea şi că nu mai putea să cânte. Cu toate acestea, când se anunţară nominalizările pentru Premiul Oscar şi-şi descoperi numele printre candidaţi, regretă profund că nu i se ceruse să cânte una dintre melodiile propuse pentru Oscar la festivitatea care avea să fie transmisă în toată ţara. Dar îşi lăsă necazul la o parte şi continuă să lucreze. Îşi pierduse orice speranţă de a câştiga Premiul Oscar acum că Naşul lui nu mai putea să intervină, dar chiar şi simpla nominalizare era destul de

importantă.

Discul cu cântece italieneşti lucrat împreună cu Nino se vindea mult mai bine decât tot ce realizase singur în ultima vreme, însă Johnny ştia că succesul era mai degrabă al lui Nino decât al lui. În cele din urmă, se împăcă cu gândul că nu va mai fi nicicând în stare să cânte ca profesionist.

O dată pe săptămână lua cina cu Ginny şi cu copiii. Oricât de copleşit de treburi ar fi fost, niciodată nu-şi neglija această îndatorire. Dar nu se culca cu Ginny. Între timp, a doua lui soţie trăsese sforile şi obţinuse un divorţ rapid, aşa încât acum era din nou burlac. Paradoxal, nu mai era la fel de dornic să se culce cu starlete, care erau pradă uşoară. Devenise prea snob. Se simţea jignit că nici una dintre tinerele vedete, actriţe aflate încă în culmea celebrităţii, nu cădea vreodată la pat cu el. În schimb, îi plăcea să muncească din greu. De cele mai multe ori, noaptea se întorcea acasă singur, punea vechile lui discuri la pick-up, bea ceva şi fredona câteva măsuri împreună cu ele. Fusese bun, al naibii de bun. Nici nu-şi dăduse seama cât de bun fusese. Chiar lăsând deoparte timbrul deosebit al vocii ceea ce se putea întâmpla şi altor cântăreţi fusese bun. Fusese un artist adevărat şi niciodată nu-şi dăduse seama cât de mult îi plăcuse să facă acest lucru. Îşi distrusese vocea cu băutura, cu fumatul şi cu femeile tocmai când căpătase experienţă în meserie.

Uneori Nino trecea pe la el să bea ceva şi ascultau muzică împreună, iar Johnny îi spunea dispreţuitor: „Vezi, ţopârlan amărât ce eşti, tu n-ai cântat aşa de când te ştii!” Nino îi adresa zâmbetul lui straniu şi fermecător şi, clătinând din cap, îi răspundea pe un ton compătimitor: „Nu, şi nici n-am să pot cânta vreodată”, ca şi cum ar fi înţeles ce era în sufletul lui Johnny.

În sfârşit, cu o săptămână înainte de începerea filmărilor la noua producţie, sosi şi seara când urma să fie decernat Premiul Oscar. Johnny îl invită pe Nino să-l însoţească, dar acesta refuză.

— Prietene, îi spuse Johnny, nu ţi-am cerat niciodată

o favoare, e adevărat? Ei bine, astă-seară fă-mi, te rog, hatârul să vii cu mine. Eşti singurul care mă va compătimi sincer dacă nu iau premiul.

O secundă Nino păru luat prin surprindere. Apoi răspunse:

— Sigur, bătrâne, s-a făcut. Tăcu o clipă, după care adăugă: Dacă nu câştigi, nu pune la inimă. Îmbată-te până-ţi pierzi minţile, şi eu am să-ţi port de grijă. La dracu', diseară nici n-am să mă ating de băutură. Ce zici, sunt un adevărat prieten?

— Ei, băiatule, răspunse Johnny Fontane, mai rar un prieten ca tine.

În seara Premiului Oscar, Nino îşi ţinu făgăduiala. Se duse acasă la Johnny perfect treaz şi plecară împreună spre sala unde urma să se ţină festivitatea. Nino se întreba de ce Johnny nu invitase nici o amantă şi pe nici una din fostele soţii la dineul de gală. Mai ales pe Ginny. Nu era convins că Ginny va fi alături de el? Nino şi-ar fi dorit să poată bea măcar un singur pahar, se anunţa o noapte grea şi lungă.

Toată tevatura cu Premiul Oscar îl plictisi cumplit pe Nino, până când se anunţă câştigătorul premiului pentru cel mai bun actor. Auzind numele „Johnny Fontane", sări de pe scaun, începând să aplaude frenetic. Johnny îi întinse mâna şi Nino i-o strânse cu putere. Ştia că prietenul lui avea nevoie de atingerea unei fiinţe omeneşti în care să aibă încredere şi îl întrista amarnic gândul că, în acest moment de glorie, Johnny nu putea strânge mâna unuia mai de soi decât el.

Dar ceea ce urmă fu un adevărat coşmar. Filmul lui Jack Woltz obţinu toate premiile importante, astfel încât la petrecerea dată de studio năvăliră puzderie de ziarişti şi trepăduşi puşi pe căpătuială, atât bărbaţi, cât şi femei. Nino îşi respectă promisiunea de a rămâne treaz, încercând să vegheze asupra lui Johnny. Numai că femeile aflate la petrecere trăgeau de Johnny prin dormitoare, la câte o mică discuţie între patru ochi, iar Johnny se îmbăta din ce în ce mai zdravăn.

Între timp, actriţa care obţinuse premiul pentru cea mai bună interpretare feminină îndura aceeaşi soartă, numai că ei îi făcea mai multă plăcere şi se descurca ceva mai bine. Nino îi refuză propunerile singurul bărbat prezent la petrecere care procedă astfel.

Într-un târziu, cineva avu o idee magnifică. Să-i împerecheze în public pe cei doi câştigători, cu toţi ceilalţi invitaţi la petrecere în chip de spectatori. Câţiva o dezbrăcară pe actriţă, iar alte femei începură să-l dezbrace pe Johnny Fontane. În acel moment, Nino singurul rămas cu mintea trează îl înşfacă pe Johnny pe jumătate dezbrăcat şi-l săltă pe umăr, croindu-şi drum afară, spre maşină. În timp ce-l ducea pe Johnny acasă cu maşina, Nino se gândea că, dacă asta însemna succesul, atunci el nu-l voia.

CARTEA A TREIA

CAPITOLUL 14

Don era bărbat în toată legea la vârsta de doisprezece ani. Scund, brunet şi subţirel, trăia în satul Corleone din Sicilia o aşezare cu un bizar aer maur. Se născuse cu numele de Vito Andolini, dar când câţiva cunoscuţi veniseră cu gând să-l ucidă pe fiul celui pe care-l lichidaseră mai înainte, mama îşi trimisese băieţelul în America, să locuiască la nişte prieteni. Ajuns în altă ţară, Vito îşi schimbase numele în cel de Corleone, ca să păstreze o legătură cu satul său natal. Unul dintre puţinele gesturi sentimentale pe care avea să le facă în viaţa lui.

În Sicilia începutului de secol, Mafia era un al doilea guvern, mult mai puternic decât cel oficial de la Roma. Tatăl lui Vito Corleone intrase într-o dispută cu un alt sătean, care se dusese să se jeluiască Mafiei. Tatăl refuzase să-şi plece capul şi, într-o încăierare publică, îl ucisese pe şeful Mafiei locale. O săptămână mai târziu fusese găsit mort la rândul lui, cu trupul sfârtecat de gloanţe de lupara[7]. La o lună de la înmormântare pistolarii Mafiei veniseră să se intereseze de băiat, de Vito. Hotărâseră că acesta era ajuns aproape de vârsta bărbăţiei

7 Puşcă cu ţeava retezată, caracteristică sicilienilor (n.tr)

şi că în anii următori şi-ar fi putut răzbuna părintele. La doisprezece ani, Vito fusese ascuns de nişte rude şi apoi trimis cu vaporul în America. Acolo rămăsese în gazdă la familia Abbandando, al căror fiu, Genco, avea să devină *Consigliori* al lui Don.

Tânărul Vito se duse să muncească la băcănia familiei Abbandando de pe Ninth Avenue, în Hell's Kitchen[8], New York. La optsprezece ani se căsători cu o tânără italiancă abia sosită din Sicilia, în vârstă de numai şaisprezece ani, dar pricepută la gătit şi la gospodărie. Se stabiliră într-un apartament cu chirie de pe Tenth Avenue, în apropiere de 35th Street, la numai câteva cvartale de băcănia unde lucra Vito. După doi ani Dumnezeu îi binecuvântă cu primul copil, Santino, pe care toţi prietenii îl numeau Sonny, din pricina devotamentului faţă de tatăl său.

În acelaşi cartier locuia un individ pe nume Fanucci. Era un italian solid şi cu înfăţişare fioroasă, care purta costume scumpe, de culoare deschisă, şi pălărie crem de fetru. Îi mersese vestea că făcea parte din organizaţia „Mâna Neagră", o ramură a Mafiei care storcea bani de la familii şi prăvăliaşi, sub ameninţarea cu forţa. Totuşi, cum o bună parte din locuitorii cartierului erau şi ei la fel de violenţi, ameninţările lui Fanucci aveau efect numai asupra cuplurilor în vârstă, lipsite de fii care să-i apere. Unii negustori îi plăteau sume neînsemnate, ca să păstreze aparenţele. Pe lângă aceasta, Fanucci mai ciugulea şi de la confraţii lui certaţi cu legea, care vindeau ilegal bilete de loterie italiană sau organizau în propria lor casă jocuri de noroc. Băcănia Abbandando îi plătea un tribut mic, în pofida protestelor tânărului Genco, care-i tot spunea tatălui său că-i va face de petrecanie lui Fanucci. Taică-său îi interzisese cu desăvârşire orice amestec. Vito Corleone era martorul acestor lucruri, fără să se implice sufleteşte în nici un fel.

Într-o zi pe Fanucci îl atacară trei tineri, care-i tăiară gâtul de la o ureche la cealaltă, nu suficient de adânc ca

8 Zonă în Manhattan, la vest de Times Square, cândva celebră prin mahalalele ei şi prin rata criminalităţii (n.tr.)

să-l omoare, dar îndeajuns cât să-l sperie şi să-l facă să sângereze din belşug. Vito îl văzu pe Fanucci fugind de cei care-i aplicaseră pedeapsa, cu rana circulară şiroind de sânge. Îi rămăsese în minte imaginea lui Fanucci ţinându-şi pălăria crem sub bărbie în timp ce alerga, ca să culeagă în ea sângele prelins. Ca şi cum s-ar fi ferit să-şi murdărească sacoul sau să lase în urmă o ruşinoasă dâră sângerie.

Dar acest atac se dovedi o binecuvântare pentru Fanucci. Cei trei tineri nu erau asasini, ci doar nişte băieţi duri, hotărâţi să-i dea o lecţie, silindu-l să înceteze să mai stoarcă bani. Fanucci, în schimb, se dovedi a fi un ucigaş. Câteva săptămâni mai târziu, cel care mânuise cuţitul fu împuşcat mortal, iar familiile celorlalţi doi băieţi îi plătiră bani buni lui Fanucci ca să-l determine să renunţe la răzbunare. Din acel moment tributul crescu şi Fanucci deveni asociat la jocurile de noroc din cartier. Cât despre Vito Corleone, chestiunea nu-l privea. Ca urmare, o dădu curând uitării.

În timpul celui de al Doilea Război Mondial, când uleiul de măsline de import dispăruse de pe piaţă, Fanucci obţinu o cotă-parte din câştigurile băcăniei Abbandando, pe care o aproviziona nu numai cu ulei, ci şi cu salam italian, şuncă şi brânzeturi din import. Apoi îşi aduse la prăvălie un nepot, iar Vito Corleone rămase fără slujbă.

Între timp, se născu al doilea copil, Frederico, aşa încât acum Vito Corleone avea patru guri de hrănit. Până în acel moment fusese un om tăcut şi foarte stăpânit, care-şi păstra gândurile doar pentru el. Fiul băcanului, Genco Abbandando, îi era cel mai apropiat prieten şi, spre surprinderea amândurora, Vito îi reproşă prietenului gestul făcut de tatăl său. Roşu la faţă de ruşine, Genco îi jură lui Vito că nu trebuia să-şi facă griji pentru mâncare. El, Genco, avea să fure alimente de la băcănie ca să-şi întreţină prietenul. Cu toate acestea, Vito refuză oferta, considerând că era o ruşine ca fiul să fure de la tatăl lui.

În schimb, tânărul Vito nutrea o ură neîmpăcată împotriva temutului Fanucci. Niciodată nu-şi arăta sentimentele, pândind momentul prielnic. Munci la căile

ferate patru luni de zile, după care războiul luă sfârşit, ritmul lucrărilor încetini, astfel că nu mai câştiga bani decât câteva zile din lună. Totodată, majoritatea maiştrilor erau irlandezi şi americani, care-i jigneau pe muncitori cu vorbele cele mai spurcate pe care Vito le suporta cu chipul împietrit, ca şi cum nu le-ar fi priceput, deşi înţelegea englezeşte foarte bine, chiar dacă vorbea cu accent.

Într-o seară, în timp ce Vito lua cina cu familia, se auzi o ciocănitură în fereastra care dădea spre spaţiul dintre casa lui şi cea de alături. Trăgând deoparte perdeaua, rămase uimit dând cu ochii de un tânăr din vecini, Peter Clemenza, care se apleca de la fereastra lui din blocul alăturat, întinzându-i o boccea înfăşurată într-o pânză albă.

— Hei, *paisan,* îi strigă tânărul: Păstrează asta până ţi-o cer înapoi. Repede!

Instinctiv, Vito se aplecă pe fereastră şi luă bocceaua. Chipul lui Clemenza era crispat şi nerăbdător. Probabil se găsea la ananghie, şi Vito reacţionase prompt, dându-i o mână de ajutor. Când desfăcu bocceaua în bucătărie, descoperi înăuntru cinci pistoale unse cu vaselină care pătase pânza albă. Le puse în dulapul lui din dormitor şi aşteptă. Îi ajunse la urechi că Clemenza fusese ridicat de poliţie. Probabil că atunci când tânărul îi dăduse armele pe fereastră, poliţia tocmai bătea la uşă.

Vito nu suflă o vorbă nimănui şi, bineînţeles, soţia lui, înspăimântată, nu îndrăznea să deschidă gura nici măcar la o bârfă, de teamă să nu ajungă şi soţul ei la puşcărie. După două zile, Peter Clemenza se înapoie acasă şi-l întrebă pe Vito ca din întâmplare:

— Mai ai lucruşoarele mele?

Vito încuviinţă din cap. Îi stătea în fire să nu vorbească mult. Clemenza urcă în apartamentul lui, unde fu servit cu un pahar de vin, iar Vito scoase bocceaua din dulapul din dormitor.

Clemenza îşi bău vinul, studiindu-l cu atenţie pe Vito, în ciuda expresiei joviale de pe chipul lui rotund.

— Te-ai uitat ce-i înăuntru?

Vito clătină din cap, cu o figură impasibilă.

— Nu mă interesează lucrurile care nu-mi aparţin, răspunse el.

Băură vin împreună tot restul serii. Descoperiră că aveau multe lucruri în comun. Clemenza era înzestrat cu darul povestirii, Vito, cu cel de a asculta. Astfel, deveniră amici.

Câteva zile mai târziu, Clemenza o întrebă pe soţia lui Vito Corleone dacă dorea un covor frumos pentru podeaua din sufragerie. Apoi îl luă cu el pe Vito, ca să-l ajute să care covorul.

Clemenza îl duse pe Vito într-o vilă cu două colonade şi terasă de marmură. Descuie uşa cu cheia şi intrară într-un apartament luxos.

— Treci în celălalt capăt al camerei şi ajută-mă să-l rulez, mormăi Clemenza.

Covorul era gros, ţesut din lână de culoare roşie. Vito Corleone rămase surprins de generozitatea lui Clemenza. Amândoi făcură covorul sul, apoi Clemenza îl apucă de un capăt şi Vito de celălalt. Îl săltară de la podea şi porniră cu el spre uşă.

În clipa aceea se auzi soneria de la intrare. Clemenza lăsă imediat covorul jos şi se apropie de fereastră. Dădu uşor deoparte draperia şi, văzând cine era afară, scoase un pistol de sub haină. De abia atunci Vito Corleone îşi dădu seama, cu uimire, că furau covorul dintr-un apartament străin.

Soneria se auzi din nou. Vito se duse lângă Clemenza, să vadă ce se întâmplă. La uşă se găsea un poliţist în uniformă. În timp ce ei se uitau, poliţistul apăsă pentru ultima oară pe butonul soneriei, după care ridică din umeri şi coborî treptele de marmură, ieşind în stradă.

Clemenza mormăi satisfăcut şi zise:

— Vino, hai să mergem.

Apucă covorul de un capăt, iar Vito de celălalt. Poliţistul nici nu avusese răgazul să dea colţul, că cei doi se strecurau pe uşa masivă de stejar, ieşind în stradă cu covorul. După o jumătate de oră tăiau covorul, ca să se

potrivească în sufrageria familiei Corleone. Le rămase destul şi pentru dormitor. Clemenza era specialist, şi în buzunarele hainei sale largi şi lălâi (chiar şi pe atunci îi plăcea să poarte haine largi, deşi nu era corpolent), avea toate cele necesare tăierii unui covor.

Timpul trecea, dar situaţia nu devenea cu nimic mai bună. Frumosul covor al familiei Corleone nu ţinea loc de mâncare. Foarte bine, nu avea de lucru, deci soţia şi copiii lui erau sortiţi să moară de foame. Vito acceptă să ia câteva pachete cu alimente de la prietenul lui, Genco, între timp cântărind în minte toate posibilităţile. În cele din urmă, fu abordat de Clemenza şi de Tessio alt tânăr cu pumni solizi, din cartier. Amândoi aveau o părere foarte bună despre el, despre felul în care se purta şi mai ştiau că ajunsese la un pas de disperare. Îi propuseră să intre în banda lor, specializată în deturnarea camioanelor cu rochii de mătase, încărcate la fabrica din 31st Street. Nu riscau nimic. Şoferii camioanelor erau oameni cuminţi, care la vederea unei arme îşi făceau vânt sărind pe caldarâm ca nişte îngeraşi, în timp ce jefuitorii duceau camionul în depozitul unui prieten, pentru a fi descărcat. O parte din marfă era vândută unui angrosist italian, altă parte a prăzii era distribuită prin cunoştinţe în cartierele italieneşti Arthur Avenue, în Bronx, Mulberry Street şi cartierul Chelsea din Manhattan unor familii de italieni sărmani dornici de chilipiruri şi ale căror fete nu şi-ar fi permis niciodată asemenea îmbrăcăminte elegantă. Clemenza şi Tessio aveau nevoie de Vito ca şofer, ştiind că el conducea cândva maşina care livra marfa băcăniei Abbandando. În 1919 şoferii pricepuţi erau la mare preţ.

Deşi inima nu-i prea dădea ghes, Vito Corleone le acceptă oferta. Argumentul suprem era acela că va câştiga cel puţin o mie de dolari pentru contribuţia lui la operaţiune. Dar îl şocaseră pripeala tinerilor lui parteneri, planul făcut la repezeală, distribuirea imprudentă a prăzii. Metodele lor erau prea neglijente pentru gustul lui. Totuşi, îi socotea băieţi cumsecade şi de caracter. Peter Clemenza, deja mătăhălos, dădea impresia că puteai conta pe el, iar

Tessio cel deşirat şi taciturn inspira încredere.

Treaba în sine mergea ca pe roate. Spre marea sa mirare, Vito Corleone nu simţi nici o teamă când cei doi însoţitori scoaseră armele, obligând şoferul să se dea jos din camionul cu mătăsuri. De asemenea, îl impresiona sângele rece de care dădeau dovadă Tessio şi Clemenza. Nu erau nervoşi, ci glumeau cu şoferul, spunându-i că, dacă era băiat cuminte, îi vor trimite şi soţiei lui câteva rochii. Cum lui Vito i se părea o prostie să vândă el însuşi rochiile, cedă tot stocul lui amicului de la depozit, câştigând astfel doar şapte sute de dolari. Dar în 1919 aceşti bani reprezentau o sumă considerabilă.

A doua zi, Vito Corleone fu oprit pe stradă de Fanucci, îmbrăcat cu costumul lui crem şi purtând pălăria albă de fetru. Fanucci avea o înfăţişare de brută şi, în plus, nu făcea nimic ca să-şi ascundă cicatricea rotundă întinsă într-un semicerc alb de la o ureche la cealaltă, arcuindu-se pe sub bărbie. Avea sprâncene groase şi negre, care, atunci când zâmbea, îi dădeau în mod paradoxal un aer foarte prietenos.

Vorbea cu un pronunţat accent sicilian.

— Ah, tinere! i se adresă el lui Vito. Mi s-a spus că eşti bogat. Nu crezi că te-ai arătat cam zgârcit faţă de mine? La urma urmei, e cartierul meu şi ar trebui să-mi dai voie să-mi moi pliscul.

Folosise expresia siciliană a Mafiei, *Fari vagnari a pizzu. Pizzu* înseamnă ciocul oricărei păsări mici, cum ar fi canarul. Expresia în sine semnifica pretenţia de a-şi însuşi o parte din pradă.

Vito Corleone nu răspunse, după cum îi era obiceiul. Înţelesese imediat aluzia şi aştepta o cerere concretă.

Fanucci îi zâmbi, arătându-şi dinţii de aur şi întinzându-şi cicatricea în jurul gâtului, ca un laţ. Îşi tamponă fruntea cu batista şi-şi descheie haina o clipă, ca şi cum ar fi vrut să se răcorească, de fapt ca să-şi arate pistolul, pe care-l purta înfipt în cureaua pantalonilor săi largi. Apoi oftă şi zise:

— Dă-mi cinci sute de dolari şi am să uit jignirea. În

definitiv, tinerii nu ştiu cum trebuie să se poarte cu un om ca mine. Vito Corleone îi zâmbi, dar chiar şi pentru un tânăr care încă nu-şi făcuse botezul sângelui surâsul lui avea ceva atât de fioros, încât Fanucci şovăi o clipă, apoi adăugă: Altfel, poliţia îţi va bate la uşă, soţia şi copiii vor fi făcuţi de ocară şi vor rămâne pe drumuri. Fireşte, dacă informaţiile mele cu privire la câştigurile tale nu-s corecte, am să-mi moi ciocul doar un pic. Dar nu mai puţin de trei sute de dolari. Şi nu care cumva să încerci să mă păcăleşti.

Pentru prima oară, Vito Corleone deschise gura. Tonul îi era cumpătat şi nu trăda nici urmă de mânie. Era respectuos, aşa cum se cuvine să fie un tânăr când se adresează unui om mai vârstnic şi de vază ca Fanucci.

— Partea mea de bani e la cei doi amici ai mei, zise el încet. Va trebui să vorbesc cu ei.

Fanucci se simţi stăpân pe el:

— Spune-le prietenilor tăi că aştept să mă lase să-mi moi ciocul în acelaşi fel. Nu te teme să le spui, adăugă el pe un ton liniştitor. Clemenza şi cu mine ne cunoaştem bine, el înţelege chestiile astea. Lasă-te condus de el. Are mai multă experienţă în astfel de treburi.

Vito Corleone ridică din umeri. Încercă să-şi ia un aer încurcat.

— Sigur că da, răspunse el. Înţelegeţi că toate acestea sunt noi pentru mine. Vă mulţumesc că mi-aţi vorbit ca un naş.

Fanucci era impresionat.

— Eşti un băiat de treabă, zise el. Luă mâna lui Vito şi o strânse între degetele lui păroase. Ai respect, adăugă el. Lucru lăudabil la un tânăr. Data viitoare să stai de vorbă mai întâi cu mine, da? Poate îmi stă în putere să vă ajut în planurile voastre.

Mai târziu, Vito Corleone avea să înţeleagă că ceea ce-l făcuse să se comporte atât de respectuos şi cu tact faţă de Fanucci era moartea tatălui său, om iute la mânie, care fusese ucis de Mafie în Sicilia. Dar în momentul acela, simţea numai o furie cruntă pentru că acest individ voia să-l jefuiască de banii câştigaţi cu riscul vieţii şi al libertăţii.

Nu-i era frică. Ba chiar îşi spunea că Fanucci e un dobitoc şi un ţicnit. Din câte îşi dădea seama, Clemenza, uriaşul sicilian, ar fi renunţat mai curând la viaţă decât la un bănuţ din partea lui de pradă. La urma urmei, Clemenza fusese la un pas de a ucide un poliţist doar pentru un nenorocit de covor. Iar chipul lui Tessio cel subţirel avea aerul ucigaş al unei vipere.

Târziu, în aceeaşi seară, în casa lui Clemenza, aflată în blocul de alături, Vito Corleone primi o nouă lecţie pentru calea pe care tocmai o apucase. Clemenza începu să blesteme, Tessio se încruntă, apoi amândoi începură să discute dacă Fanucci s-ar mulţumi cu două sute de dolari. Tessio credea că n-ar fi exclus.

Clemenza fu de acord:

— Ticălosul ăla însemnat pe faţă a prins probabil de veste cât am câştigat de la angrosistul care a cumpărat rochiile. Fanucci nu va accepta nici un sfanţ sub cei trei sute de dolari. Asta e, va trebui să-i plătim.

Vito era uimit, dar avu grijă să nu-şi trădeze mirarea.

— De ce trebuie să-i plătim? Ce ne poate face la toţi trei? Suntem mai puternici decât el. Avem arme. De ce trebuie să-i dăm lui banii munciţi de noi?

Clemenza îi explică răbdător.

— Fanucci are prieteni, adevărate bestii. Are relaţii la poliţie. I-ar plăcea să ne cunoască planurile, pentru că atunci ne-ar putea da pe mâna poliţiei, bucurându-se, în schimb, de recunoştinţa lor. Poliţiştii i-ar rămâne datori. Aşa lucrează el. Însuşi Maranzalla i-a dat încuviinţarea să opereze în acest cartier.

Maranzalla era un gangster al cărui nume apărea adesea în ziare, fiind cunoscut drept şeful unei reţele criminale specializate în extorcare de bani, jocuri de noroc şi jaf armat.

Clemenza îi servi cu vin făcut de el. Soţia lui aduse la masă o farfurie cu salam şi măsline, precum şi o pâine italienească, apoi se duse să stea la taclale cu celelalte femei în faţa blocului, luându-şi cu ea un scaun. Era o tânără italiancă venită în America de numai câţiva ani şi

încă nu înţelegea englezeşte.

Vito Corleone se aşează la un pahar de vin împreună cu cei doi prieteni. Mintea îi lucra mai febril decât oricând. Era surprins cât de limpede gândea. Îşi aminti tot ce ştia despre Fanucci. Îşi aminti de ziua în care cei trei tineri îi tăiaseră gâtul şi cum el o luase la fugă pe stradă cu pălăria sub bărbie, ca să culeagă sângele scurs din rană. Îşi aminti cum fusese ucis cel care mânuise cuţitul şi cum ceilalţi doi fuseseră absolviţi de pedeapsă în schimbul unei sume de bani. Dintr-odată, îşi dădu seama că Fanucci nu avea nici un fel de relaţii sus-puse, fiindcă *nu putea* să le aibă. Pentru simplul motiv că era informatorul poliţiei. Şi fiindcă accepta să primească bani, ca să renunţe la răzbunare. Un adevărat şef *mafioso* i-ar fi lichidat şi pe ceilalţi doi. Nu, Fanucci avusese noroc: îl ucisese pe primul, ştiind că nu-i mai putea lichida pe ceilalţi doi după ce aceştia prinseseră de veste. Astfel, acceptase să fie mituit. Numai prin forţa lui brutală reuşea să stoarcă bani de la negustori şi de la cei ce organizau jocuri de noroc în apartamentele lor luate cu chirie. Dar Vito Corleone cunoştea cel puţin un proprietar de jocuri de noroc care nu-i plătise niciodată tribut lui Fanucci şi care nu păţise nimic.

Deci Fanucci era singur. Sau dispunea de o mână de pistolari care executau anumite sarcini numai pentru bani. Ceea ce-l punea pe Vito Corleone în faţa unei alte decizii. Cursul pe care trebuia să-l ia viaţa lui.

De aici i se trăgea convingerea, adesea exprimată, că un om nu are decât un singur destin. În noaptea aceea i-ar fi putut plăti tribut lui Fanucci, redevenind vânzător de băcănie şi, poate, patronul unei prăvălii în anii următori, însă soarta decisese că el urma să fie Don şi i-l scosese în drum pe Fanucci, ca să-l îndrume pe calea care-i era predestinată.

După ce goliră sticla cu vin, Vito se adresă prudent lui Tessio şi lui Clemenza:

— Nu vreţi să-mi daţi fiecare câte două sute de dolari ca să-i plătim lui Fanucci? Vă garantez că de la mine va accepta această sumă. Pe urmă lăsaţi totul în seama mea.

Am să rezolv problema în aşa fel, încât să fiţi amândoi mulţumiţi. În ochii lui Clemenza se aprinse imediat un licăr de suspiciune. Niciodată nu-i mint pe cei pe care i-am acceptat să-mi fie prieteni, îi zise Vito cu răceală. Vorbeşte tu mâine cu Fanucci. Lasă-l să-ţi ceară bani, dar nu-i plăti. Şi nu te certa cu el sub nici un motiv.

Spune-i că trebuie să te duci să iei banii şi că mi-i vei da mie ca să i-i duc. Lasă-l să creadă că accepţi să-i plăteşti atât cât cere. Nu te târgui. Am să negociez eu suma. N-are nici un rost să-l întărâtăm, dacă e aşa periculos cum spuneţi.

Discuţia se încheie aici. A doua zi Clemenza vorbi cu Fanucci, ca să se asigure că Vito nu va încerca să le tragă clapa. Pe urmă veni acasă la Vito şi-i dădu cele două sute de dolari. Îl privi atent pe Vito Corleone şi-i spuse:

— Fanucci m-a prevenit că nu acceptă nici un ban sub trei sute de dolari. Cum ai să-l convingi să ceară mai puţin?

— Asta nu-i treaba ta, răspunse cumpătat Vito Corleone. Ţine minte că ţi-am făcut cândva un serviciu.

Tessio sosi ceva mai târziu. Era mai rezervat decât Clemenza, mai inteligent, dar mai puţin combativ. Intuia că ceva nu era în regulă şi părea uşor neliniştit.

— Ai grijă cu jigodia aia de Mână Neagră, îl sfătui el pe Vito Corleone, e şmecher ca un diavol. Vrei să fiu şi eu de faţă când îi dai banii, ca să ai un martor?

Vito Corleone clătină din cap. Nici nu se osteni să-i mai răspundă lui Tessio, spunându-i doar atât:

— Anunţă-l pe Fanucci că am să-i plătesc la mine acasă mâine seară, la ora nouă. La un pahar de vin, am să-l conving să accepte mai puţin.

Tessio clătină din cap.

— N-o să ai prea mult succes. Fanucci nu dă niciodată înapoi.

— Vom sta de vorbă ca de la om la om, insistă Vito Corleone.

În anii următori, fraza avea să devină celebră. Ca zornăitul şarpelui cu clopoţei înaintea muşcăturii fatale.

Când ajunsese Don şi-şi invita adversarii să ia loc şi să discute „ca de la om la om”, aceştia înţelegeau că era ultima lor şansă de a rezolva ceva, fără vărsare de sânge şi fără moarte de om.

Vito Corleone îi ceru soţiei ca după cină să-i ducă la plimbare pe cei doi copii, Sonny şi Fredo, şi să nu-i lase cu nici un chip să se întoarcă acasă până nu-i dădea el de ştire. Ea urma să stea de pază la uşa locuinţei. Vito avea ceva de discutat între patru ochi cu Fanucci şi nu trebuia să fie deranjat. Văzu expresia temătoare de pe chipul ei şi se supără.

— Crezi că te-ai măritat cu un dobitoc? o întrebă el încet.

Ea nu-i răspunse. Nu răspundea fiindcă îi era frică de astă-dată nu de Fanucci, ci de soţul ei. Acesta se schimba vizibil de la ceas la ceas, chiar sub ochii ei, începând să emane o forţă periculoasă. Vito fusese întotdeauna liniştit, taciturn, dar mereu blând şi înţelegător, lucru rar la un sicilian. Femeia remarcase că soţul ei era pe cale să-şi piardă aparenţa protectoare de persoană anonimă şi inofensivă, pregătit de acum să-şi urmeze destinul. Pornise în viaţă târziu, avea douăzeci şi cinci de ani, însă îi era dat să-şi facă o intrare spectaculoasă.

Vito Corleone hotărâse să-l ucidă pe Fanucci. Astfel, rămânea în bancă cu şapte sute de dolari. Cei trei sute pe care ar fi trebuit să-i plătească gangsterului Mână Neagră şi încă patru sute de la Tessio şi Clemenza. Dacă nu-l lichida pe Fanucci, era nevoit să-i plătească individului şapte sute de dolari bani gheaţă. În ochii lui Vito viaţa lui Fanucci nu valora şapte sute de dolari. Nu era dispus să plătească şapte sute de dolari numai ca Fanucci să trăiască. Dacă Fanucci ar fi avut nevoie de şapte sute de dolari pentru o operaţie care să-i salveze viaţa, Vito nu i-ar fi dat această sumă ca să-şi plătească chirurgul. Nu-i datora recunoştinţă pentru nimic, nu erau rude de sânge şi nu-l simpatiza câtuşi de puţin. Prin urmare, de ce să-i fi dat şapte sute de dolari?

Urma inevitabil întrebarea: dacă Fanucci voia să-i ia

cu forţa şapte sute de dolari, atunci de ce să nu-l ucidă? Fără îndoială că nimeni nu i-ar fi dus dorul.

Desigur, mai existau câteva motive practice. Poate că Fanucci avea într-adevăr amici puternici care vor încerca să-l răzbune. Fanucci însuşi era un individ periculos şi greu de suprimat. Existau o poliţie, un scaun electric. Dar Vito Corleone trăise sub ameninţarea pedepsei cu moartea încă de când îi fusese ucis tatăl. La vârstă de doisprezece ani fugise de călăii săi şi traversase oceanul, venind într-o ţară străină şi luându-şi un nume care nu era al lui. Anii de observaţie tăcută îl convinseseră că era mai inteligent şi mai curajos decât alţii, deşi niciodată nu i se ivise prilejul să-şi pună în practică aceste două însuşiri.

Şi totuşi, şovăia înainte de a face primul pas pe calea care-i era destinată. Ba chiar împachetă la un loc cei şapte sute de dolari, punându-i bine într-un buzunar al pantalonilor. Numai că banii îi puse în buzunarul stâng. În dreptul ascunse pistolul primit de la Clemenza cu ocazia jefuirii camionului cu mătăsuri.

Fanucci îşi făcu apariţia fix la ora nouă seara. Vito Corleone puse pe masă o cană cu vin de casă dăruit de Clemenza.

Fanucci îşi puse pălăria albă de fetru pe masă, lângă urciorul cu vin. Îşi lărgi nodul cravatei late şi înflorate, ale cărei pete de suc de roşii erau mascate de modelul în culori vii. Era o noapte fierbinte de vară. Lumina ardea slab. În casă domnea o linişte adâncă. Dar Vito Corleone rămânea neclintit. Ca să-i demonstreze lui Fanucci că era de bună-credinţă, îi întinse teancul de bancnote şi-l urmări atent cum le numără, apoi cum scoate un portofel burduşit, îndesând banii înăuntru. Fanucci sorbi o înghiţitură de vin şi zise:

— Îmi mai datorezi două sute de dolari.

Chipul lui cu sprâncene stufoase era lipsit de orice expresie.

Vito Corleone îi răspunse cu glasul său calm şi cumpătat:

— Stau cam prost cu banii, n-am prea avut de lucru.

Păsuieşte-mă câteva săptămâni.

Era o mutare admisă. Fanucci primise cea mai mare parte a sumei şi putea să aştepte. Poate reuşea să-l convingă să nu mai pretindă restul sau măcar să mai aştepte. Chicoti deasupra paharului cu vin şi spuse:

— Eşti un flăcău tare isteţ. Cum de nu te-am remarcat până cum? Eşti prea tăcut şi nu-ţi prinde bine. Ţi-aş putea găsi o slujbă foarte profitabilă. Vito Corleone îşi manifestă interesul printr-o înclinare politicoasă a capului şi umplu din nou paharul lui Fanucci, turnând din urciorul purpuriu. Dar Fanucci renunţă să-şi ducă gândul până la capăt şi se ridică de pe scaun, strângând mâna lui Vito. Noapte bună, băiete, zise el. Sper că nu-mi porţi pică, da? Dacă vreodată ai nevoie de mine, dă-mi de ştire. În seara asta ai crescut în ochii mei.

Vito îl lăsă pe Fanucci să coboare scările şi să iasă din bloc. Strada era plină de oameni care ar fi putut depune mărturie că Fanucci plecase de la familia Corleone teafăr şi nevătămat. Vito îl urmări de la fereastră, îl văzu dând colţul înspre Eleventh Avenue şi înţelese că se ducea acasă, probabil ca să-şi pună prada la adăpost înainte de a porni din nou pe străzi. Poate ca să-şi lase şi arma. Vito Corleone ieşi din apartament şi urcă în fugă scările până pe acoperiş. Străbătu terasele blocurilor învecinate şi coborî pe scara de incendiu a unei clădiri dezafectate, ajungând în curtea interioară. Deschise intrarea de serviciu cu piciorul, după care ieşi pe uşa din faţă. Peste drum era blocul cu chirie în care locuia Fanucci.

Zona de blocuri cu chirie se întindea spre vest numai până la Tenth Avenue. Pe Eleventh Avenue se găseau mai mult depozite şi spaţii închiriate ale unor firme care făceau transport pe căile ferate newyorkeze, interesate să aibă acces la rampele de încărcare ce împânzeau porţiunea dintre Eleventh Avenue şi fluviul Hudson. Blocul lui Fanucci era unul dintre cele câteva rămase în picioare în această pustietate, fiind locuit îndeosebi de muncitori feroviari celibatari, lucrători de şantier şi de cele mai ieftine prostituate. Acest soi de locatari nu ieşeau în stradă

la bârfe, ca italienii cinstiţi, ci stăteau prin taverne, bânduşi banii. Aşa că lui Vito Corleone nu-i fu greu să traverseze nevăzut bulevardul pustiu şi apoi să intre în holul blocului lui Fanucci. Ajuns aici, îşi scoase pistolul pe care nu-l folosise niciodată şi-l aşteptă pe Fanucci.

Pândea prin geamul uşii de la intrarea în bloc, ştiind că Fanucci avea să vină pe Tenth Avenue. Clemenza îi arătase cum funcţiona piedica armei şi Vito apăsase pe trăgaci, pistolul fiind neîncărcat. În copilărie, în Sicilia, la vârstă fragedă de nouă ani, mersese de multe ori la vânătoare cu tatăl său şi mânuise deseori puşca grea denumită *lupara.* Tocmai îndemânarea lui la folosirea acestei arme încă de mic copil îi atrăsese sentinţa de moarte din partea ucigaşilor tatălui său.

În timp ce aştepta în holul întunecos, desluşi silueta lui Fanucci, ca o pată albă, traversând strada ca să intre în bloc. Vito se trase înapoi, cu umerii lipiţi de uşa interioară care dădea spre scara blocului. Braţul lui întins ajungea la doi paşi de uşa exterioară. Aceasta zvâcni în lături. În dreptunghiul de lumină se ivi Fanucci alb, mătăhălos şi duhnind a piele nespălată. Vito Corleone apăsă pe trăgaci.

Uşa deschisă lăsă să răzbată în stradă parte din ecoul împuşcăturii, dar detunătura cutremură clădirea. Fanucci se prinse de muchiile uşii, încercând să se ţină pe picioare şi să-şi scoată arma. Efortul îi smulse nasturii de la haină, desfăcându-i pulpanele. Acum i se văzu pistolul, dar totodată şi păienjenişul roşu ivit pe cămaşă în dreptul stomacului. Cu foarte mare atenţie, că şi cum ar fi înfipt un ac într-o venă, Vito Corleone ţinti al doilea glonţ exact în acel păienjeniş însângerat.

Fanucci căzu în genunchi, împiedicând uşa să se mai închidă. Scoase un geamăt înfiorător, de durere sfâşietoare, care sună aproape comic. Continuă să geamă iar şi iar. Vito reţinu că auzise cel puţin trei gemete, după care lipi ţeava armei de obrazul asudat şi unsuros al lui Fanucci şi-i împrăştie creierii. În mai puţin de cinci secunde, Fanucci se prăbuşi mort, izbind uşa cu corpul şi trântind-o de perete.

Cu mare grijă, Vito trase afară portofelul din buzunarul hainei mortului şi-l ascunse sub cămaşă. Traversă strada, intrând în blocul pe unde venise, de acolo trecu în curtea interioară şi urcă pe scara de incendiu până pe acoperiş. Aici se opri să supravegheze strada. Cadavrul lui Fanucci rămăsese în cadrul uşii, în rest nu se zărea nici ţipenie de om. Două ferestre de la bloc se deschiseră şi în cadrul lor Vito desluşi figuri întunecate care priveau afară, dar, dacă el nu le putea distinge trăsăturile, cu siguranţă că nici ei nu aveau cum să-l vadă. Şi apoi, oameni de soiul lor nu se duceau să dea declaraţii la poliţie. Existau toate şansele ca Fanucci să rămână acolo până în zori sau până când avea să-l descopere vreun poliţist care-şi făcea rondul de noapte. Nimeni din blocul lui n-ar fi riscat cu bună-ştiinţă să se expună bănuielilor sau interogatoriilor poliţiei. Toţi aveau să-şi ferece uşile şi să susţină că nu auziseră nimic.

Nu era nevoie să se grăbească. Trecu de pe un acoperiş pe altul până la uşa de pe terasa blocului unde locuia, iar de aici coborî în apartament. Descuie uşa, intră şi încuie uşa din nou în urma lui. Scormoni în portofelul mortului. În afară de cei şapte sute de dolari pe care i-i dăduse lui Fanucci, nu mai erau decât câteva bancnote de un dolar şi una de cinci.

În despărţitura portofelului descoperi ascunsă o monedă de aur de cinci dolari, probabil un talisman. Dacă Fanucci fusese cu adevărat un gangster bogat, atunci cu siguranţă nu-şi purta bogăţia la el. Faptul venea să confirme în parte bănuielile lui Vito.

Ştia că trebuia să se descotorosească de portofel şi de pistol (avea atâta minte încât să lase moneda de cinci dolari la locul ei). Urcă din nou pe acoperiş şi traversă câteva terase. Aruncă portofelul în spaţiul dintre două blocuri, apoi goli încărcătorul pistolului şi vru să-i sfărâme ţeava de muchia terasei. Metalul nu cedă. Atunci îl apucă de ţeavă şi-l izbi de un horn. Ţeava se rupse în două. Îl mai izbi o dată, şi pistolul se desfăcu în alte două bucăţi, ţeavă şi mâner. Aruncă fiecare bucată în alt spaţiu dintre clădiri.

Bucăţile căzură cale de cinci etaje, cufundându-se în mormanul moale de gunoi, fără să facă nici un zgomot. A doua zi de dimineaţă, de la ferestre urma să fie aruncate alte gunoaie şi, cu puţin noroc, bucăţile aveau să fie îngropate dedesubt. Vito se înapoie în apartamentul său.

Tremura puţin, totuşi era perfect stăpân pe el. Îşi schimbă hainele şi, de teamă ca nu cumva să fi fost împroşcat cu sânge, le aruncă în cada metalică pe care soţia lui o folosea la spălat. Luă leşie şi săpun cafeniu de rufe, înmuie hainele, apoi se apucă să le frece în cadă sub chiuvetă. Spălă cădiţa şi chiuveta cu leşie şi săpun. Într-un colţ al dormitorului găsi un morman de rufe proaspăt spălate şi printre ele le amestecă pe ale lui. Îşi puse o pereche de pantaloni şi o cămaşă curată, după care coborî în faţa blocului, unde erau soţia şi copiii.

Toate aceste precauţii se dovediră inutile. După ce descoperi cadavrul în zori, poliţia nu veni să-l ia la întrebări pe Vito Corleone. Şi el se mira că nu aflaseră de vizita lui Fanucci la locuinţa lui în noaptea în care fusese împuşcat. Lăsându-l pe Fanucci să plece viu şi nevătămat, contase să-şi asigure un alibi. Ulterior află că poliţia fusese încântată de vestea lichidării lui Fanucci şi că nu se grăbise să pornească pe urmele asasinilor. Presupunând că fusese vorba de o altă răfuială între bande, interogaseră indivizi cu cazier de ucigaşi plătiţi. Cum Vito nu avusese niciodată de-a face cu poliţia, era în afara oricărei suspiciuni.

Dar, dacă reuşise să-i păcălească pe poliţişti, cu partenerii lui situaţia fuse cu totul alta. În următoarea săptămână, Pete Clemenza şi Tessio se feriră să dea ochii cu Vito, apoi, într-o seară, trecură pe la el. Atitudinea lor trăda un profund respect. Vito Corleone îi salută politicos şi rezervat, după care îi servi cu vin.

Primul vorbi Clemenza:

— Nimeni nu mai cere tribut negustorilor de pe Ninth Avenue. Nimeni nu mai pune taxe pe jocurile de cărţi şi de noroc din cartier.

Vito Corleone îi privi ţintă pe amândoi, dar nu

răspunse. Atunci vorbi Tessio:

— Am putea prelua noi clienţii lui Fanucci. Nouă ne vor plăti.

Vito Corleone ridică din umeri.

— De ce-aţi venit la mine? Nu mă interesează astfel de chestiuni.

Clemenza râse. Chiar şi în tinereţe, până să-i crească un pântece enorm,avea un râs de om obez.

— Cum rămâne cu pistolul pe care ţi l-am dat când cu atacul camionului? Dacă nu-ţi mai trebuie, poţi să mi-l dai înapoi.

Cu încetineală ostentativă, Vito Corleone scoase din buzunar un teanc de bancnote, alegând dintre ele cinci hârtii de zece dolari.

— Poftim, ţi-l plătesc. După treaba cu camionul, am aruncat pistolul, zise el, zâmbind către cei doi.

La vremea aceea, Vito Corleone încă nu era conştient de efectul propriului său zâmbet. Surâsul lui dădea fiori, tocmai pentru că nu trăda nici urmă de ameninţare. Zâmbea ca la o glumă numai de el ştiută. Dar cum zâmbea aşa doar în probleme de viaţă şi de moarte, gluma nefiind ştiută doar de el, şi cum ochii nu râdeau, iar firea lui era de regulă atât de liniştită şi de cumpătată, dezvăluirea bruscă a adevăratei lui feţe avea un efect înfricoşător.

Clemenza clătină negativ din cap.

— Nu-mi trebuie banii, răspunse el.

Vito vârî bancnotele în buzunar şi aşteptă. Cei doi înţeleseră. Ştiau că Vito îl lichidase pe Fanucci şi, deşi nu suflară o vorbă nimănui, în câteva săptămâni vestea se răspândi în tot cartierul. Vito Corleone era socotit de toată lumea drept un om „vrednic de tot respectul”. Cu toate acestea, nu încercase să preia tributurile şi afacerile necurate ale lui Fanucci.

Urmarea era inevitabilă. Într-o seară, soţia lui Vito aduse în casă o văduvă de prin vecini. Femeia era italiancă şi de o reputaţie fără cusur. Muncea din răsputeri să-şi întreţină copiii orfani de tată. Fiul ei în vârstă de şaisprezece ani îi înmâna plicul cu leafa fără să-l deschidă,

după vechea datină italiană; la fel şi fata ei de şaptesprezece ani, care era croitoreasă.

Noaptea toată familia cosea nasturi pe carton, fiind plătiţi la bucată, cu o sumă de mizerie. Numele femeii era Signora Colombo.

— Doamna vrea să te roage ceva, zise soţia lui Vito. Are necazuri.

Vito Corleone se aştepta ca femeia să-i ceară bani şi era pregătit să-i ofere. Dar problema doamnei Colombo era un câine pe care fiul ei îl adora. Proprietarul primise reclamaţii că animalul lătra noaptea şi-i ceruse doamnei Colombo să-l dea afară. Ea se prefăcuse că-l duce de acasă. Proprietarul descoperise înşelăciunea şi-i ceruse să evacueze apartamentul. Femeia îi făgăduise că va renunţa cu adevărat la câine şi se ţinuse de cuvânt. Dar proprietarul era atât de furios, încât refuzase să revină asupra hotărârii iniţiale. Doamna Colombo trebuia să plece, altfel urma să fie dată afară cu poliţia. În plus, băiatul ei plânsese amarnic atunci când duseseră câinele la nişte rude care locuiau în Long Island. Totul fusese în zadar, acum aveau să-şi piardă casa.

— De ce-mi cereţi mie să vă ajut? o întrebase Vito cu blândeţe.

Femeia făcu un semn din cap către soţia lui.

— Doamna m-a îndemnat să apelez la dumneavoastră.

Vito rămase surprins. Soţia lui nu-i pusese niciodată întrebări referitor la hainele pe care le spălase în noaptea în care îl omorâse pe Fanucci. Nu-l întrebase nici de unde aveau bani atunci când el nu găsea de lucru. Chiar şi acum, chipul femeii păstra o expresie de nepătruns.

— Pot să vă dau nişte bani ca să vă folosească la mutare, i se adresă el doamnei Colombo. Asta voiaţi să-mi cereţi?

Femeia clătină din cap, cu ochii în lacrimi.

— Toţi prietenii mei sunt aici, toate fetele cu care am crescut în Italia. Cum să mă mut în alt cartier, printre străini? Aş vrea să vorbiţi cu proprietarul, să-l convingeţi

să mă lase să rămân.

Vito încuviinţă din cap.

— Atunci e în regulă. Nu va trebui să vă mutaţi. Mâine dimineaţă vorbesc cu el.

Soţia lui îi adresă un zâmbet la care el nu-i răspunse, dar care îl încântă peste măsură. Doamna Colombo părea uşor neîncrezătoare.

— Sunteţi sigur că proprietarul va fi de acord? întrebă ea.

— Signor Roberto? se miră Vito. Cum să nu fie? Are inimă bună. De cum am să-i explic situaţia dumneavoastră, îi va fi milă de necazurile prin care treceţi. Acum liniştiţi-vă. Nu vă mai frământaţi atâta. Îngrijiţi-vă sănătatea, aveţi copii de crescut.

Proprietarul, domnul Roberto, venea zilnic în cartier să inspecteze cele cinci blocuri cu apartamente închiriate pe care le deţinea. Era un *padrone,* adică vindea marilor corporaţii salahori italieni îndată ce aceştia coborau de pe vapor. Cu profiturile astfel obţinute, îşi cumpărase pe rând clădirile. Fiind om educat, din nordul Italiei, nu avea decât dispreţ faţă de analfabeţii din sud, din Sicilia şi Neapole, care mişunau ca insectele prin apartamentele lui, aruncând gunoiul pe fereastră şi lăsând gândacii şi şobolanii să-i roadă pereţii, fără să mişte un deget ca să-i îngrijească proprietatea. Nu avea suflet rău, era un soţ şi un tată fără reproş, dar grijile constante pentru investiţiile lui, pentru banii pe care-i câştiga, pentru cheltuielile inevitabile în calitate de proprietar, îi măcinaseră cumplit nervii, aducându-l într-o stare de permanentă iritare. Când Vito Corleone îl opri pe stradă ca să-i spună ceva, domnul Roberto îi răspunse arţăgos. În orice caz, nu nepoliticos, fiindcă oricare dintre meridionalii ăştia putea vârî cuţitul în tine dacă-l călcai pe bătătură, deşi tânărul din faţa lui părea să fie băiat liniştit.

— Signor Roberto, începu Vito Corleone, prietena soţiei mele, o biată văduvă care nu are un bărbat s-o ocrotească, mi-a povestit că, dintr-un motiv sau altul, i-ai

cerut să evacueze apartamentul din blocul dumitale. Femeia e disperată. Nu are bani şi nici alţi prieteni în afară de cei ce locuiesc aici. I-am promis că voi vorbi cu dumneata şi am asigurat-o că eşti om cumsecade şi că, probabil, hotărârea dumitale pleacă de la o neînţelegere. Femeia a dus de acasă animalul care a pricinuit toate necazurile, aşa că de ce să nu rămână? Îţi fac această rugăminte, aşa ca între italieni.

Signor Roberto îl studie pe tânărul din faţa lui. În faţa lui stătea un bărbat de statură mijlocie, dar bine clădit, ţăran, dar nu bandit, deşi avea tupeul să-şi spună italian. Roberto ridică din umeri.

— Apartamentul e deja închiriat altei familii, pentru o sumă mai mare, răspunse el. Acum nu pot lăsa oamenii de izbelişte pentru prietena dumitale.

Vito Corleone încuviinţă din cap plin de bunăvoinţă şi înţelegere.

— Cât ţi se plăteşte în plus pe lună? întrebă el.

— Cinci dolari, răspunse Roberto.

Era o minciună. Apartamentul tip vagon, cu patru camere întunecoase, fusese închiriat văduvei cu doisprezece dolari pe lună, iar Roberto nu reuşise să obţină de la noul chiriaş nimic peste această sumă.

Vito Corleone scoase din buzunar un teanc de bancnote şi luă trei hârtii de câte zece.

— Poftim sporul de chirie în avans pe şase luni, zise el. Nu-i nevoie să-i mai spui şi ei, e o femeie mândră. Caută-mă peste alte şase luni. Dar, bineînţeles, o vei lăsa să-şi ţină câinele.

— Vezi să nu! se stropşi domnul Roberto. Cine mama dracului mai eşti şi tu, ca să-mi dai ordine? Bagă de seamă cum te porţi, altfel, dau de pământ cu fundul tău sicilian aici pe loc!

Vito Corleone ridică mâinile, chipurile surprins.

— N-am făcut decât să-ţi adresez o rugăminte. Nu se ştie niciodată când ai nevoie de un prieten, nu-i aşa? Hai, ia banii aceştia ca semn al bunei mele credinţe şi hotărăşte singur. N-am să-ţi contest decizia. Îndesă banii în pumnul

domnului Roberto. Fă-mi, te rog, plăcerea, ia banii şi chibzuieşte bine lucrurile. Dacă mâine dimineaţă ţii neapărat să mi-i înapoiezi, n-ai decât. Dacă vrei cu tot dinadinsul să dai femeia afară din casă, eu nu te pot opri. În definitiv, e proprietatea dumitale. Iar dacă nu vrei câinele, te înţeleg. Nici mie nu-mi plac animalele. Îl bătu pe umăr pe domnul Roberto. Hai, fă-mi plăcerea. Te asigur că n-am să uit. Întreabă-i despre mine pe prietenii dumitale din cartier şi-ţi vor spune că sunt un om care ştie ce-i recunoştinţa.

Bineînţeles că domnul Roberto începuse deja să înţeleagă. În aceeaşi seară se interesă despre Vito Corleone. Nu mai aşteptă până a doua zi de dimineaţă. În cursul serii bătu la uşa familiei Corleone, scuzându-se că venea la o oră aşa târzie, şi acceptă paharul de vin oferit de doamna Corleone. Îl asigură pe Vito Corleone că totul fusese o regretabilă neînţelegere şi că doamna Colombo putea rămâne în apartament, păstrând şi câinele. Cine erau chiriaşii aceia mizerabili care se plângeau că latră un biet animal, când îi plăteau chirie o nimica toată? În încheiere, domnul Roberto aruncă pe masă cei treizeci de dolari primiţi de la Vito Corleone şi spuse cât se poate de sincer:

— Inima bună de care ai dat dovadă, ajutând-o pe această sărmană văduvă, m-a făcut să mă ruşinez. Vreau să-ţi arăt că şi eu ştiu ce-i mila creştinească. Chiria ei rămâne la fel ca înainte.

Toţi cei implicaţi îşi jucară de minune rolurile. Vito îi turnă vin, ceru soţiei să le aducă prăjituri, strânse cu nădejde mâna domnului Roberto, lăudându-l pentru sufletul lui bun. Domnul Roberto oftă şi declară că faptul că întâlnise pe cineva ca Vito Corleone îl făcuse să-şi recapete încrederea în oameni. În cele din urmă, se îndurară să se despartă unul de celălalt. Domnul Roberto, cu picioarele încă tremurând de spaima de a fi scăpat ca prin urechile acului, luă tramvaiul până la locuinţa lui din Bronx şi se duse direct la culcare. Vreme de trei zile nu mai îndrăzni să calce pe la blocurile sale.

Vito Corleone era acum recunoscut în cartier ca un „om vrednic de tot respectul”. I se dusese vestea că făcea parte din Mafia siciliană. Într-o zi, patronul unui local pentru jocuri de cărţi veni la el şi-i plăti de bunăvoie douăzeci de dolari pe săptămână ca să-şi asigure „prietenia” sa. Vito nu trebuia decât să treacă pe la sală o dată sau de două ori pe săptămână, dând a înţelege jucătorilor că se aflau sub protecţia lui.

Negustorii care aveau necazuri cu derbedeii tineri îl rugară să intervină. Vito le ascultă rugămintea, fiind răsplătit cum se cuvine. Curând ajunse la un venit de o sută de dolari pe săptămână, sumă uriaşă pentru vremurile şi locurile acelea. Cum Tessio şi Clemenza erau prietenii şi aliaţii lui, trebuia să le dea şi lor o parte din sumele încasate, ceea ce făcea fără să i se ceară, în cele din urmă, luă hotărârea de a intra în afaceri în domeniul importului de ulei de măsline, împreună cu prietenul său din copilărie, Genco Abbandando. Genco urma să se ocupe de afacere, de importul propriu-zis al uleiului din Italia, de cumpărarea lui la un preţ convenabil şi de stocarea mărfii în depozitul tatălui său. Genco avea experienţă în acest fel de afaceri. Clemenza şi Tessio aveau să fie comis-voiajori. Ei trebuia să meargă în fiecare băcănie italienească din Manhattan, apoi în Brooklyn şi în Bronx, convingând patronii să cumpere ulei de măsline marca *Genco Pura.* (Cu modestia care-l caracteriza, Vito refuzase că boteze firma cu numele său.) Vito urma, bineînţeles, să fie şeful firmei, întrucât el aducea cea mai mare parte a capitalului. Tot el trebuia chemat în cazuri speciale, când negustorii nu se lăsau convinşi de argumentele comerciale ale lui Tessio şi Clemenza. Atunci Vito Corleone apela la formidabila sa putere de convingere.

În următorii câţiva ani, Vito Corleone duse traiul perfect satisfăcător al afaceristului mărunt, preocupat exclusiv să-şi consolideze antrepriza comercială în cadrul unei economii dinamice, în curs de dezvoltare. Era un tată şi un soţ devotat, dar atât de ocupat, încât nu-şi găsea prea

mult timp pentru familie. Pe măsură ce uleiul de măsline *Genco Pura* ajunsese să se vândă cel mai bine dintre toate mărcile de ulei italian importat în America, sucursalele firmei se înmulţiseră precum ciupercile. Ca orice om de afaceri priceput, Vito înţelesese avantajele de a vinde la un preţ mai mic decât cel al concurenţei, privându-i pe ceilalţi comercianţi de pieţe de desfacere şi totodată convingând negustorii să stocheze cantităţi mai mici de marfă de la celelalte firme. Şi tot ca un priceput om de afaceri, ţintea să obţină monopolul, obligând concurenţa să renunţe de bunăvoie sau să fuzioneze cu compania lui. Cu toate acestea, întrucât pornise afacerea aproape fără nici un sprijin din punct de vedere economic, fără să se încreadă în publicitate, ci mai curând în vestea dusă din om în om, şi cum la drept vorbind uleiul lui de măsline nu era cu nimic mai bun decât cel al firmelor rivale, nu se putea servi de mijloacele uzuale de constrângere ale afaceriştilor care respectau litera legii. Prin urmare, era nevoit să se bizuiască pe forţa propriei personalităţi şi pe reputaţia lui de „om vrednic de tot respectul”.

Încă din tinereţe, lui Vito Corleone îi mersese vestea de „om rezonabil”. Niciodată nu profera vreo ameninţare. Întotdeauna folosea o logică ce se dovedea imbatabilă. Întotdeauna se asigura că şi partenerul obţinea o parte din profit. Nimeni nu era în pierdere. Fireşte, toate acestea se petreceau la lumina zilei. Ca mulţi alţi oameni înzestraţi cu geniul afacerilor, învăţase că piaţa liberă era rentabilă numai pentru monopoluri. Aşadar, îşi concentrase toate eforturile în direcţia obţinerii acelui monopol profitabil. În Brooklyn mai existau câţiva angrosişti de ulei de măsline, indivizi iuţi la mânie, încăpăţânaţi, greu de convins prin argumente rezonabile şi care refuzau să accepte sau să recunoască viziunea lui Vito Corleone chiar şi după ce acesta le explica totul cu răbdare şi în amănunt. În faţa unor asemenea oameni, Vito Corleone îşi ridica braţele spre ceruri în semn de neputinţă şi-l trimitea pe Tessio în Brooklyn să înfiinţeze o sucursală şi să rezolve astfel problema. Depozitele erau incendiate, camioane întregi de

ulei de măsline verzi erau vărsate în docuri, băltind pe străzile pietruite. Un individ nechibzuit, un milanez arogant, care avea încredere în poliţie mai mult decât un sfânt în Dumnezeu, se dusese să-i reclame autorităţilor pe conaţionalii săi italieni, încălcând astfel legea *omerta,* veche de zece secole. Dar înainte ca treburile să ajungă prea departe, angrosistul cu pricina dispăruse fără urmă, lăsând de izbelişte o soţie devotată şi trei copii care har Domnului! erau destul de mari, deci capabili să preia afacerea şi să cadă la înţelegere cu compania *Genco Pura.*

Dar măreţia nu-i o calitate înnăscută, ci se dobândeşte în cursul vieţii. Aşa se întâmplă şi cu Vito Corleone. Odată cu promulgarea Legii prohibiţiei, prin care se interzicea comerţul cu băuturi alcoolice, Vito Corleone făcu ultimul pas de la afaceristul de rând uşor lipsit de scrupule la marele Don al operaţiunilor subterane. Schimbarea nu se petrecuse într-o zi, nici într-un an, dar la sfârşitul perioadei de prohibiţie şi începutul marii crize economice Vito Corleone devenise Naşul, Don, Don Corleone.

Totul pornise de la o simplă întâmplare. Între timp compania *Genco Pura* ajunsese să aibă şase camioane cu care livra marfa. Prin intermediul lui Clemenza, Vito Corleone fu abordat de un grup de contrabandişti italieni care importau ilegal băuturi alcoolice şi whisky din Canada. Aceştia aveau nevoie de camioane şi de oameni care să le distribuie marfa în oraşul New York. Oameni de încredere, care să nu sufle o vorbă şi în acelaşi timp să fie puternici şi îndrăzneţi. Erau dispuşi să-i plătească lui Don Corleone pentru camioanele şi oamenii lui. Suma era atât de uriaşă, încât Vito Corleone îşi reduse drastic livrările de ulei, punând camioanele aproape exclusiv la dispoziţia contrabandiştilor. Cu toate că aceştia îşi însoţiseră oferta cu o ameninţare camuflată. Dar chiar şi pe atunci, Don Corleone era un om în toată firea, care nu se socotea jignit de o simplă ameninţare, nici nu se înfuria într-atât, încât să scape din mână o astfel de ofertă. Evaluase ameninţarea, o găsise nesemnificativă şi-şi pierduse în parte stima faţă de

noii parteneri de afaceri, fiindcă făcuseră prostia să folosească ameninţări acolo unde nu era nevoie. Era o lecţie utilă, pe care merita s-o pună în aplicare la momentul oportun.

Continuă să prospere. Dar, lucru şi mai important, învăţase anumite lucruri, îşi crease relaţii şi căpătase experienţă. În plus, făcea „colecţie" de fapte bune, la fel cum un bancher adună poliţe. În următorii ani, deveni limpede că Vito Corleone nu era doar un om plin de talent, dar, în felul lui, un geniu.

Devenise protectorul familiilor italiene care începeau prin a-şi deschide acasă mici baruri clandestine, unde vindeau muncitorilor burlaci whisky la cincisprezece centi paharul. Îl botează pe fiul cel mai mic al doamnei Colombo, când puştiul împlini vârsta primei împărtăşanii, şi-i făcu un dar generos: o monedă de aur de douăzeci de dolari. Între timp, cum era inevitabil ca unele dintre camioanele sale să fie oprite de poliţie, Genco Abbandando angajă un avocat bun, cu multe relaţii la poliţie şi la tribunal. Se înfiinţă un sistem de plăţi şi curând clanul Corleone ajunse să deţină un „stat de plată" considerabil, unde figurau persoanele oficiale care primeau o sumă lunară. Când avocatul încercase să scurteze lista, cerându-şi scuze pentru cheltuieli, Vito Corleone îl liniştise, spunând:

— Nu, nu. Pune-i pe toţi pe listă, chiar dacă pentru moment nu ne sunt de folos. Eu cred în prietenie şi sunt gata primul să-mi dovedesc sentimentele de amiciţie.

Pe măsură ce trecea timpul, imperiul Corleone se întindea din ce în ce mai mult; fură achiziţionate mai multe camioane, iar lista de plăţi continuă să se lungească. De asemenea, crescu numărul oamenilor care lucrau direct pentru Tessio şi Clemenza. Situaţia risca să scape de sub control. În cele din urmă, Vito elaboră un sistem de organizare. Le dădu lui Tessio şi Clemenza titlul de *caporegime* sau căpitan, iar celor care lucrau în subordinea lor rangul de soldaţi. Îl numi pe Genco Abbandando consilierul său sau *Consigliori.* Avu grijă să creeze straturi intermediare între el şi orice operaţiune

concretă. Când dădea un ordin, i-l comunica lui Genco sau unuia din *caporegime,* între patru ochi. Rareori se întâmpla să aibă un martor când comunica instrucţiuni vreunuia din ei. După aceea separă grupul lui Tessio, făcându-l răspunzător de zona Brooklyn. De asemenea, îl despărţi pe Tessio de Clemenza şi în decursul anilor le dădu limpede a înţelege că nu voia ca ei doi să se asocieze nici în societate, afară de cazul când era absolut necesar. Îi explică toate acestea lui Tessio, care, fiind mai inteligent, îi înţelese imediat intenţiile, deşi Vito îi explicase că-şi lua o măsură de precauţie în faţa legii. Tessio pricepuse că Vito voia ca cei doi *caporegime* ai săi să nu aibă nici un prilej de a conspira împotriva lui şi, totodată, înţelesese că n-o făcea din rea-voinţă, ci doar ca o precauţie de ordin tactic. În schimb, Vito îi dădu lui Tessio mână liberă în Brooklyn, în timp ce el însuşi păstra în bună parte controlul asupra fiefului lui Clemenza din Bronx. Clemenza era mai îndrăzneţ, mai nesăbuit, mai crud, în ciuda aparentei sale jovialităţi, aşa încât trebuia ţinut mai din scurt.

Marea criză economică întări puterea lui Vito Corleone. Într-adevăr, în această perioadă ajunse să fie numit Don Corleone. Pretutindeni în oraş, oamenii cinstiţi căutau zadarnic o muncă cinstită. Oamenii mândri se înjoseau, pe ei şi familiile lor, acceptând pomana oficială din partea unor autorităţi care-i dispreţuiau. Dar oamenii lui Don Corleone colindau străzile cu capul sus, cu buzunarele doldora de bancnote şi monede. Fără teamă că-şi vor pierde slujba. Până şi Don Corleone, cel mai modest om de pe pământ, nu-şi putea stăpâni un sentiment de mândrie. Purta de grijă lumii lui, oamenilor lui. Nu-i dezamăgise pe cei ce depindeau de el şi care-i dăruiau sudoarea frunţii, riscându-şi libertatea şi viaţa ca să-l servească. Iar atunci când ghinionul făcea ca vreun angajat al lui să fie arestat şi trimis la închisoare, familia nefericitului primea o pensie de întreţinere; nu o sumă derizorie, ci aceeaşi leafă pe care deţinutul o câştiga pe vremea când se afla în libertate.

Bineînţeles, nu era vorba doar de milă creştinească.

Nici cei mai buni prieteni n-ar fi văzut în Don Corleone un sfânt pogorât din ceruri. În generozitatea lui exista şi un interes personal. Un om de al lui trimis la puşcărie ştia că nu trebuia decât să-şi ţină gura pentru ca soţia şi copiii săi să fie ocrotiţi. Ştia că, dacă nu dădea informaţii poliţiei avea să fie primit cu braţele deschise la eliberare. La el acasă urma să-l aştepte o petrecere cu mâncăruri din cele mai alese, ravioli de casă, vin, paste, şi toţi prietenii şi rudele veniţi să se bucure de eliberarea lui. Mai târziu, în cursul serii, *Consigliori* Genco Abbandando, sau poate însuşi Don, avea să treacă pe la el, ca să-şi arate respectul pentru fermitatea de care acesta dăduse dovadă, să bea un pahar de vin în sănătatea lui şi să-i lase un frumos dar în bani, cu care să poată petrece în tihnă o săptămână-două cu familia, înainte de a se înapoia la munca de fiecare zi. Atât de mari erau înţelegerea şi bunătatea lui Don Corleone.

Cam tot pe atunci, Don ajunse la convingerea că-şi conducea micul univers mult mai bine decât duşmanii săi stăpâni pe lumea cea mare care-i stătea în cale. Acelaşi sentiment îl nutreau şi săracii cartierului, care veneau la el tot timpul să-i ceară ajutorul. Să aducă puţină bunăstare în casă, să facă rost de o slujbă unui tânăr sau să-l scape de închisoare, să intervină la proprietarii absurzi care se încăpăţânau să ceară chirie locatarilor şomeri.

Don Vito Corleone îi ajuta pe toţi. Mai mult decât atât, îi ajuta cu bunăvoinţă, cu vorbe încurajatoare, menite să îndepărteze amărăciunea omului nevoit să primească pomană de la el. Aşa că, era cât se poate de firesc ca, atunci când aceşti italieni nu ştiau pe cine să voteze, ca să-i reprezinte în corpul legislativ, în administraţia oraşului, în Congres, să ceară sfatul prietenului lor, Don Corleone Naşul. În consecinţă, Don ajunse o personalitate politică de care şefii de partide cu simţ practic nu puteau să nu ţină seama. Îşi consolidase puterea cu o inteligenţă şi o clarviziune demne de un şef de stat: ajuta băieţii isteţi, dar proveniţi din familii italiene lipsite de posibilităţi, să termine colegiul, băieţi care mai târziu aveau să devină

avocaţi, adjuncţi de procurori districtuali sau chiar judecători. Făurea planuri de viitor pentru imperiul său cu toată clarviziunea unui mare conducător de stat.

Abrogarea Legii prohibiţiei dădu imperiului său o cumplită lovitură, dar, şi de astă-dată, îşi luase măsuri de precauţie. În 1933 trimise mesageri la cel care controla toate jocurile de noroc din Manhattan, jocurile ilegale din port şi cămătăria, care mergea mână în mână cu ele la fel ca hot-dogul cu meciurile de base-ball, precum şi pariurile pe cai şi meciuri, tripourile ilicite unde se juca pocher şi loteria din Harlem. Acesta se numea Salvatore Maranzano şi era recunoscut drept unul dintre marii *pezzonovanti* calibrul 90 – mari granguri ai lumii interlope newyorkeze. Emisarii lui Corleone îi propuseră lui Maranzano o asociere pe picior de egalitate, avantajoasă pentru ambele părţi. Vito Corleone, cu organizaţia lui, cu poliţia şi cu relaţiile sale politice, îi putea oferi lui Maranzano o umbrelă protectoare şi, totodată, noi posibilităţi de a se extinde în Bronx şi Brooklyn. Dar Maranzano, pe care nu-l ducea capul prea mult, refuză cu dispreţ propunerea lui Corleone. Însuşi marele Al Capone era amic cu Maranzano, care îşi avea propria sa organizaţie, proprii săi oameni, precum şi o rezervă uriaşă de fonduri. Nici nu voia să audă de acest parvenit, care avea mai curând o reputaţie de parlamentar decât de adevărat *mafioso.* Refuzul lui Maranzano declanşă marele război din 1933, care avea să schimbe întreaga structură a lumii interlope din New York.

La prima vedere, părea o luptă inegală. Salvatore Maranzano se găsea în fruntea unei puternice organizaţii, sprijinite de persoane influente. Era prieten cu Capone din Chicago, căruia putea oricând să-i ceară ajutorul. De asemenea, era în relaţii bune cu Familia Tattaglia, care controla prostituţia din oraş şi traficul de droguri aflat la vremea aceea abia la începuturi. Pe linie politică, avea relaţii cu afacerişti importanţi şi cu relaţii, care se serveau de pistolarii lui Maranzano ca să-i terorizeze pe sindicaliştii evrei din industria de confecţii şi sindicatele anarhiste italiene din construcţii.

În comparaţie cu el, Don Corleone nu se putea lăuda decât cu două *regimes,* mici, dar admirabil organizate, conduse de Clemenza şi Tessio. Legăturile lui politice şi din cadrul poliţiei nu erau recunoscute de principalii oameni de afaceri, care-l susţineau pe Maranzano. Dar avantajul lui Don consta în faptul că adversarul nu avea informaţii despre organizaţia pe care el o conducea. Lumea interlopă nu cunoştea adevărata putere a soldaţilor lui, ba chiar se lăsa indusă în eroare de faptul că Tessio conducea în Brooklyn o operaţiune distinctă şi independentă.

Cu toate acestea, lupta fu inegală, până când Vito Corleone reuşi să egaleze scorul printr-o singură lovitură de maestru.

Maranzano îi trimise vorbă lui Capone să-i trimită la New York doi pistolari, cei mai buni pe care-i avea, ca să-l elimine pe parvenit. Familia Corleone avea la Chicago prieteni şi informatori, iar aceştia comunicară vestea că cei doi pistolari urmau să sosească cu trenul. Vito Corleone îl însărcină pe Luca Brasi să se ocupe de ei, dându-i unele indicaţii menite să descătuşeze cele mai sălbatice instincte ale bizarului personaj.

Brasi şi oamenii lui, patru la număr, îi întâmpinară pe bandiţii din Chicago la gară. Unul dintre oamenii lui Brasi făcuse rost de un taxi, instalându-se la volan, iar hamalul care le căra bagajele îi conduse pe pistolarii lui Capone chiar la maşina respectivă. De cum urcară, Brasi şi oamenii lui se înghesuiră lângă ei, cu armele pregătite, şi-i trântiră pe cei doi pe podeaua maşinii. Taxiul îi duse la un depozit de lângă port, pregătit de Brasi anume pentru ei.

Cei doi oameni ai lui Capone fură legaţi de mâini şi de picioare, cu câte un prosop îndesat în gură, ca să nu poată ţipa.

Brasi luă o toporişcă agăţată în perete şi începu să-l ciopârţească pe unul din pistolarii lui Capone. Îi reteză labele picioarelor, apoi picioarele de la genunchi, pe urmă coapsele de sus, de la încheieturi. Brasi era un bărbat extrem de puternic, totuşi se văzu nevoit să mânuiască de

multe ori toporul ca să obţină rezultatul dorit. Între timp, bineînţeles că victima îşi dăduse sufletul, iar podeaua depozitului devenise alunecoasă şi năclăită de sânge şi fragmente de carne. Când se întoarse către cea de a doua victimă, Brasi descoperi că acesta îl scutise de osteneală. De spaimă, pur şi simplu, înghiţise prosopul pus căluş şi se sufocase. Când poliţia efectuă autopsia, ca să determine cauza decesului, găsi prosopul de baie în stomacul victimei. Câteva zile mai târziu, la Chicago, clanul Capone primea un mesaj de la Vito Corleone. Mesajul suna cam aşa: *„Acum ştii cum mă port cu duşmanii. De ce se amestecă un napolitan în cearta dintre doi sicilieni?*

Dacă vrei să te socotesc prieten, îţi datorez o favoare, pe care ţi-o voi oferi atunci când mi-o vei cere. Un om ca dumneata ştie desigur că este mult mai profitabil să ai un prieten care, în loc să te cheme în ajutor, se îngrijeşte singur de treburile lui, gata oricând să te ajute el pe tine, dacă se întâmplă să dai de necaz. Dacă nu ai nevoie de prietenia mea, foarte bine. În acest caz, trebuie să te previn că în oraşul nostru clima este umedă şi nesănătoasă pentru un napolitan, aşa că te sfătuiesc să nu pui piciorul niciodată la New York”.

Tonul arogant al scrisorii era bine gândit. Don nu avea cine ştie ce respect faţă de cei din clanul Capone, considerându-i dobitoci şi asasini. Mintea lui sănătoasă îl duse la concluzia că Al Capone pierduse orice influenţă politică, din pricina aroganţei cu care se afişa în public şi a modului sfidător în care îşi expunea averea adunată prin mijloace necurate. Don ştia de fapt, era convins că fără influenţă politică, fără camuflajul societăţii, lumea lui Capone şi altele la fel ca ea putea fi cu uşurinţă distrusă. Ştia că Al Capone pornise pe drumul pierzaniei. Ştia şi că puterea acestuia nu depăşea limitele oraşului Chicago, oricât părea de cumplită şi atotcuprinzătoare.

Tactica dădu roade. Nu atât datorită ferocităţii sale, cât prin cutremurătoarea ei rapiditate, prin promptitudinea cu care reacţiona Don. Dacă avea informatori atât de buni, orice alte mişcări ale lui Capone

ar fi fost riscante. Era cu mult mai bine şi mai înţelept să accepte oferta de prietenie şi, implicit, darul în bani. Clanul Capone trimise deci vorbă că nu va mai interveni.

Acum şansele erau egale. Umilindu-l pe Capone, Vito Corleone îşi câştigase un enorm respect în toată lumea interlopă a Statelor Unite. Timp de şase luni duse o tactică mai bună decât Maranzano. Puse mâna pe jocurile ilicite aflate sub protecţia acestuia, îl depistă pe cel mai bun bancher din Harlem, uşurându-l de prada unei zile întregi, nu numai bani, dar şi acte. Îşi atacă duşmanul pe toate fronturile. Chiar şi în industria textilă, îl trimise pe Clemenza cu oamenii săi să sprijine sindicaliştii împotriva perceptorilor aflaţi în solda lui Maranzano şi a patronilor de firme cu articole vestimentare. Inteligenţa şi organizarea sa superioară îi aduseră victoria pe toate fronturile. Ferocitatea surâzătoare a lui Clemenza, de care Corleone se slujea cu chibzuinţă, jucă şi ea un rol în evoluţia conflictului. În cele din urmă, Don Corleone îşi trimise oamenii din *regime* al lui Tessio, ţinuţi până atunci în rezervă, să-l vâneze pe însuşi Maranzano.

Între timp, Maranzano trimisese mesageri ca să ceară pace. Vito Corleone refuzase să-i primească, amânându-i sub un pretext sau altul. Oamenii lui Maranzano începeau să-şi părăsească şeful, nevoind să moară pentru o cauză pierdută. Agenţii de pariuri şi cămătarii plăteau familiei Corleone taxa de protecţie. Războiul se încheiase.

Într-un târziu, în ajunul Anului Nou 1933, Tessio pătrunse dincolo de linia de apărare a lui Maranzano. Grăbiţi să negocieze, locotenenţii acestuia se învoiră să-şi trădeze şeful. Îi spuseră lui Maranzano că fusese aranjată o întâlnire cu Corleone la un restaurant din Brooklyn şi-l însoţiră acolo ca gardă de corp. Îl lăsară aşezat la o masă acoperită cu o pânză în carouri, mestecând posomorât o bucată de pâine, şi fugiră din restaurant chiar în momentul în care îşi făcu intrarea Tessio cu patru oameni de ai lui. Execuţia fu rapidă şi sigură. Maranzano, cu gura plină de pâine pe jumătate mestecată, fu ciuruit de gloanţe.

Războiul luase sfârşit.

Imperiul Maranzano fuse încorporat în afacerile clanului Corleone. Don Corleone instituí un sistem de tribut, îngăduind beneficiarilor să-şi păstreze agenţiile de pariuri şi loteriile. Ca răsplată suplimentară avea un cuvânt de spus în cadrul sindicatelor din industria de confecţii, ceea ce în decursul anilor avea să se dovedească a fi extrem de important. Numai că acum, după ce îşi rezolvase problemele de afaceri, Don începu să aibă necazuri acasă.

Santino Corleone, Sonny, atinsese vârsta de şaisprezece ani şi avea uluitoarea înălţime de peste un metru optzeci, umeri laţi şi o figură cărnoasă, senzuală, dar nicidecum efeminată. În timp ce Fredo era un băiat liniştit, iar Michael încă un copilaş, Santino căuta necazul cu lumânarea. Sărea la bătaie, nu punea mâna pe carte şi, în cele din urmă, Clemenza care era naşul băiatului şi avea datoria să vorbească veni într-o seară la Don Corleone, dându-i de ştire că fiul său luase parte la un jaf armat, o prostie care ar fi putut să-l coste foarte scump. Se pare că Sonny fusese capul răutăţilor, ceilalţi doi implicaţi supunându-se ordinelor lui.

Fuse una dintre puţinele ocazii când Don îşi ieşi din fire. Tom Hagen locuia în casa lui de trei ani, şi Don îl întrebă pe Clemenza dacă orfanul avea vreun amestec. Clemenza clătină din cap. Don Corleone trimise o maşină să-l aducă pe Santino în biroul lui de la compania *Genco Pura.*

Pentru prima oară Don simţi gustul înfrângerii. Între patru ochi cu fiul său, îşi dădu frâu liber mâniei, blestemându-l pe mătăhălosul Sonny în dialect sicilian, limbă mult mai potrivită decât oricare alta pentru a-şi vărsa focul. Încheie cu o întrebare:

— Cine ţi-a dat dreptul să comiţi aşa o faptă? Ce te-a îndemnat să faci una ca asta? Sonny stătea în picioare, furios, refuzând să răspundă. Pe deasupra, mai eşti şi prost! adăugă dispreţuitor Don. Cât aţi câştigat pentru o noapte? Cincizeci de dolari de cap? Douăzeci? V-aţi riscat

viaţa pentru douăzeci de dolari, da?

Ca şi cum nu i-ar fi auzit vorbele, Sonny declară sfidător:

— Te-am văzut cum l-ai ucis pe Fanucci.

— Aah! exclamă Don, lăsându-se pe spate în fotoliu şi aşteptând.

— După ce Fanucci a ieşit din bloc, continuă Sonny, mama mi-a spus că mă puteam întoarce acasă. Te-am văzut urcând pe acoperiş şi am venit după dumneata. Am văzut tot ce-ai făcut. Am rămas acolo şi te-am văzut aruncând portofelul şi pistolul.

Don oftă.

— Bine, atunci n-are rost să-ţi fac morală, spunându-ţi cum trebuie să te comporţi. Nu vrei să termini şcoala, nu vrei să devii avocat? Avocaţii pot fura mai mulţi bani, înarmaţi cu o simplă servietă-diplomat, decât o mie de oameni mascaţi şi cu pistoale în mână.

Sonny îi zâmbi larg şi-i spuse cu şiretenie:

— Vreau să intru în afacerile Familiei. Văzând că figura lui Don rămânea impasibilă şi că acesta nu râsese auzind gluma, se grăbi să adauge: Pot învăţa să vând ulei de măsline.

Don tot nu răspunse. În cele din urmă, ridică din umeri.

— Omul nu are decât un destin, spuse el. Nu mai adăugă că cel al fiului său se hotărâse în momentul în care acesta asistase la asasinarea lui Fanucci. Se întoarse cu spatele şi rosti încet: Vino aici mâine dimineaţă la ora nouă. Genco îţi va arăta ce ai de făcut.

Genco Abbandando, cu instinctul şi şiretenia indispensabile oricărui *Consigliori,* înţelese adevărata intenţie a lui Don şi-l folosi pe Sonny îndeosebi ca gardă de corp a tatălui său, poziţie în care putea învăţa şi subtilităţile poziţiei de Don. Faptul trezi instinctul pedagogic al lui Don, care îi dădea adesea sfaturi fiului celui mare, dezvăluindu-i tainele succesului.

Pe lângă frecvent repetata sa teorie că omul nu are decât un singur destin, Don îi reproşa mereu lui Sonny

izbucnirile de furie. Don socotea ameninţarea drept cel mai imprudent mod de a-ţi trăda intenţiile, iar revărsarea de mânie înainte de a cântări situaţia drept cel mai periculos defect. Nimeni nu-l auzise vreodată pe Don proferând vreo ameninţare deschisă, nimeni nu-l văzuse vreodată pradă unei furii scăpate de sub control. Prin urmare, încerca să-i impună şi lui Sonny propria sa disciplină. Susţinea că în viaţă nu există un avantaj mai mare decât acela ca un duşman să-ţi supraestimeze defectele, afară poate de situaţia în care un prieten îţi subestimează calităţile.

Caporegime Clemenza îl luă în grija sa pe Sonny şi-l învăţă cum să tragă cu arma şi cum să mânuiască ştreangul. Lui Sonny nu-i plăcea funia italienească, era prea americanizat. Prefera arma anglo-saxonă, simplă, directă şi impersonală fapt care-l întrista pe Clemenza. În schimb, Sonny deveni un însoţitor permanent şi binevenit al tatălui său, conducându-i maşina şi ajutându-l la unele mici treburi. În următorii doi ani, se purtă ca oricare alt fiu intrat în afacerile tatălui, fără să se arate nici prea isteţ, nici prea zelos, pur şi simplu, mulţumit că avea o slujbă căldicică.

Între timp, tovarăşul de joacă din copilărie şi fratele său semi-adoptat, Tom Hagen, urma colegiul. Fredo era încă la liceu. Michael, mezinul, era în şcoala primară, iar surioara Connie abia împlinise patru ani. Familia se mutase cu multă vreme în urmă într-un apartament din Bronx. Don Corleone se gândea să cumpere o casă în Long Island, dar voia să combine asta cu alte planuri pe care le avea. Vito Corleone era un om care privea în perspectivă. Toate marile oraşe americane erau sfâşiate de luptele din lumea interlopă. Izbucneau zeci de războaie de hărţuire, purtate de bandiţi ambiţioşi care încercau să-şi clădească un mic imperiu; oameni de felul lui Corleone se străduiau să-şi asigure graniţele şi afacerile subterane. Don Corleone îşi dădea seama că ziarele şi agenţiile guvernamentale profitau de aceste omoruri ca să înăsprească legile din ce în ce mai mult, adoptând metode poliţieneşti tot mai dure.

Prevedea că indignarea societăţii putea duce chiar la o suspendare a procedurilor democratice, ceea ce putea fi fatal pentru el şi pentru oamenii aflaţi în slujba sa. În interior, imperiul lui era bine consolidat. Don Corleone luă hotărârea să încheie pace între toate facţiunile care se războiau în New York şi în întreaga ţară.

Nu-şi făcea nici un fel de iluzii în privinţa riscurilor misiunii. În primul an se întâlni cu diverşi şefi de bandă din New York, punând bazele unei înţelegeri; încercă să vadă în ce ape se scăldau, le propuse sfere de influenţă care urmau să fie controlate de un consiliu format din reprezentanţi ai fiecărei părţi şi care lăsau fiecăruia o anumită libertate de acţiune. Dar existau prea multe facţiuni şi se ciocneau prea multe interese personale. Era imposibil să se ajungă la un acord. La fel ca alţi mari conducători şi legiuitori ai istoriei, Don Corleone decise că pacea şi ordinea erau imposibile atât timp cât sumedenia de mici state nu era redusă la un număr uşor de manevrat.

Existau cinci sau şase Familii prea puternice pentru a fi eliminate, în rest, teroriştii cartierului, membrii bandei Mâna Neagră, cămătarii care lucrau pe cont propriu, agenţii de pariuri care operau fără protecţia cuvenită adică plătită a autorităţilor legale trebuia să dispară. Ajunse astfel să pornească un fel de război colonial împotriva tuturor acestor indivizi, aruncând în luptă toate resursele de care dispunea clanul Corleone.

Pacificarea oraşului New York dură trei ani şi aduse unele satisfacţii nebănuite. La început, totul părea să ia o întorsătură neplăcută. Un grup de irlandezi descreieraţi, specialişti ai jafului armat, pe care Don îi trecuse pe lista neagră, opuseră o rezistenţă îndârjită, cu elanul caracteristic Insulei de Smarald[9]. Întâmplător şi cu îndrăzneală de sinucigaş, unul dintre pistolarii irlandezi străpunsese cordonul protector din jurul lui Don şi-i trăsese acestuia un glonţ în piept. Asasinul fuse imediat ciuruit de gloanţe, însă răul era deja făcut. Totuşi, incidentul se dovedi marea şansă a lui Santino Corleone.

9 Alt nume dat Irlandei (n.tr)

Cum tatăl său nu-şi putea îndeplini îndatoririle, Sonny preluă comanda unei trupe, propriul său *regime,* luându-şi rang de *caporegime,* şi, ca un tânăr Napoleon care până atunci nu-şi arătase talentele, se dovedi a fi un geniu în războiul de oraş. Totodată, se arătă neîndurător şi neînduplecat, singurele însuşiri care-i lipseau lui Don Corleone atunci când ieşea învingător.

Între 1935 şi 1937, Sonny Corleone îşi câştigă reputaţia de cel mai viclean şi mai crud călău cunoscut vreodată în lumea interlopă. Totuşi, cineva îl întrecea în cruzime: temutul Luca Brasi.

Brasi porni în urmărirea celorlalţi pistolari irlandezi, lichidându-i de unul singur. Tot Brasi şi tot pe cont propriu operă atunci când una dintre cele şase Familii încercă să intervină, protejându-i pe cei care lucrau independent. Luca îl asasină pe şeful acelei Familii, în semn de avertisment. Curând după aceea, Don îşi reveni de pe urma rănii şi încheie pace cu Familia respectivă. În 1937 la New York domneau pacea şi armonia, cu excepţia unor incidente şi neînţelegeri minore care uneori se dovedeau fatale.

Aşa cum conducătorii vechilor cetăţi stăteau întotdeauna cu atenţia trează la triburile barbare ce dădeau târcoale pe sub zidurile lor, la fel şi Don Corleone era cu ochii în patru la tot ce se întâmpla în afara lumii lui. Luă notă de ascensiunea lui Hitler, de căderea Spaniei, de faptul că Germania înfruntase Marea Britanie la München. Fără a se lăsa orbit de această lume din afară, vedea limpede că se apropia un război atotcuprinzător şi-i înţelegea implicaţiile. Propriul său imperiu avea să fie şi mai de neatacat decât până atunci. Mai mult decât atât, în vreme de război, cineva perspicace şi clarvăzător putea face avere. Dar pentru aceasta, în zona lui de interese era necesar să domnească pacea, în timp ce în afara ei războiul urma să facă ravagii.

Don Corleone îşi lansă mesajul pe tot cuprinsul Statelor Unite. Discută cu compatrioţi ai săi din Los Angeles, San Francisco, Cleveland, Chicago, Philadelphia,

Miami şi Boston. Era apostolul păcii în lumea interlopă şi până în 1939, mai mult decât oricare papă, reuşi să încheie un acord funcţional între cele mai puternice organizaţii interlope din ţară. La fel ca şi Constituţia Statelor Unite, acordul respecta întru totul autonomia fiecărei părţi în statul sau oraşul unde opera. Acordul se referea numai la sferele de influenţă şi la instaurarea păcii în lumea interlopă.

Aşadar, în 1939, când izbucni cel de al Doilea Război Mondial Statele Unite urmând să intre în luptă abia în 1941 lumea lui Vito Corleone era paşnică, ordonată, pe deplin pregătită să culeagă roadele de aur, la paritate cu toate celelalte industrii dintr-o Americă în plină dezvoltare economică. Familia Corleone era implicată în aprovizionarea pieţei negre cu tichete de alimente, de benzină, ba chiar şi cu legitimaţii de călătorie. Ca atare, avea şanse să obţină contracte de război şi materiale de pe piaţa neagră pentru acele firme de confecţii care nu primeau suficientă materie primă, neavând contract cu guvernul. Putea chiar să-i scape de recrutare pe tinerii din organizaţia sa, scutindu-i de participarea într-un război care nu era al lor. Făcea acest lucru cu ajutorul unor medici care-l sfătuiau ce medicamente trebuia să ia băieţii înainte de controlul medical sau prin plasarea tinerilor în posturi din cadrul industriei de război, unde erau absolviţi de încorporare.

Prin urmare, Don putea fi mândru de modul în care îşi conducea organizaţia. Lumea lui era sigură pentru cei care-i juraseră credinţă. Ceilalţi, care credeau în lege şi ordine, mureau cu milioanele. Sigurul necaz era că propriul său fiu, Michael Corleone, refuza să se lase ajutat, insistând să se înroleze voluntar, ca să-şi servească patria. Spre mirarea lui Don, la fel gândeau şi alţi câţiva tineri din organizaţie. Încercând să-i explice situaţia lui *caporegime*, unul dintre ei declarase: „Ţara aceasta a fost bună cu mine”. Când povestea ajunse la urechile lui Don, el îi spuse supărat lui *caporegime:* „Şi eu am fost bun cu el”. Lucrurile ar fi putut lua o întorsătură neplăcută pentru

băieţii cu pricina, dar aşa cum îl iertase pe fiul său, Michael, era nevoit să-i ierte şi pe ceilalţi tineri care nu-şi cunoşteau îndatoririle faţă de Don şi de ei înşişi.

La sfârşitul celui de al Doilea Război Mondial, Don Corleone înţelese că imperiul lui trebuia din nou să-şi schimbe regulile, ca să se adapteze şi mai bine la cele ale lumii mai cuprinzătoare, din afară. El era convins că va reuşi, fără să-şi piardă din profituri.

Convingerea lui Don se baza pe propria-i experienţă. Revelaţia se produsese în urma a două probleme personale. La începutul carierei sale, Nazorine, pe atunci un tânăr ucenic de brutar care intenţiona să se însoare, venise la Don să-i ceară ajutorul. El şi viitoarea lui soţie, o italiancă de treabă, puseseră bani deoparte, plătind enorma sumă de trei sute de dolari unui angrosist de mobilă la care fuseseră îndrumaţi. Angrosistul îi lăsase să-şi aleagă mobilierul dorit pentru apartamentul lor cu chirie. O garnitură de dormitor solidă şi frumoasă, două birouri şi lampadare. De asemenea, o garnitură pentru sufragerie, constând dintr-o canapea voluminoasă şi fotolii, toate tapiţate cu fir aurit. Nazorine şi logodnica lui petrecuseră o zi fericită, alegându-şi tot ce le poftea inima din uriaşul depozit plin de mobilă. Angrosistul le luase banii, cei trei sute de dolari câştigaţi cu sudoarea frunţii, îi vârâse în buzunar şi le făgăduise că, până la sfârşitul săptămânii, mobila va fi livrată în apartamentul deja închiriat.

Dar în săptămână următoare, firma dăduse faliment. Marele depozit de mobilă fusese sigilat şi oferit drept plată creditorilor. Angrosistul dispăruse, lăsându-şi creditorii să-şi reverse furia în gol. Printre aceştia se număra şi Nazorine, care îşi consultase avocatul, aflând de la acesta că nu era nimic de făcut până când cazul nu se soluţiona la tribunal, spre satisfacţia tuturor creditorilor. Asta putea dura şi trei ani, iar Nazorine se putea socoti un om norocos dacă reuşea să obţină măcar zece cenţi la un dolar.

Vito Corleone îi ascultase povestea amuzat şi neîncrezător. Nu era posibil ca legea să îngăduie o

asemenea hoţie. Angrosistul era proprietarul unei case cât un palat, mai avea un domeniu pe Long Island, un automobil de lux şi-şi trimitea copiii la colegiu. Cum să păstreze cei trei sute de dolari primiţi de la brutarul cel sărac, Nazorine, fără să-i dea mobila pe care acesta o plătise? Ca să se convingă, Vito Corleone îl pusese pe Genco Abbandando să întrebe avocaţii care reprezentau compania *Genco Pura.*

Aceştia verificaseră povestea lui Nazorine. Angrosistul îşi trecuse toată averea personală pe numele soţiei, inclusiv afacerea cu mobilă, aşa că el personal nu putea fi tras la răspundere. Într-adevăr, dăduse dovadă de rea-credinţă luând banii lui Nazorine, deşi ştia că va da faliment, dar era o practică destul de curentă. Din punct de vedere legal, nu era nimic de făcut.

Bineînţeles, problema fusese rezolvată foarte simplu. Don Corleone îl trimisese pe *Consigliori* Genco Abbandando să discute cu angrosistul şi, după cum era de aşteptat, acesta pricepuse imediat aluzia şi aranjase ca Nazorine să-şi primească mobila. Dar pentru tânărul Vito Corleone întâmplarea se dovedise o lecţie interesantă.

Al doilea incident avusese repercusiuni mult mai profunde. în 1939 Don Corleone luase hotărârea să-şi scoată familia din oraş. Ca orice alt părinte, dorea să-şi dea copiii la şcoli mai bune, într-o companie mai selectă. Din motive personale, dorea anonimatul vieţii din afara oraşului, unde nu-i mersese încă faima. Cumpărase proprietatea din Long Beach, care la vremea aceea avea numai patru case nou-clădite, dar suficient spaţiu pentru altele. Sonny era logodit oficial cu Sandra, urmând să se căsătorească în curând, aşa că una dintre case îi revenea lui. În alta locuia Don. Cea de a treia era pentru Genco Abbandando cu familia, a patra rămânând deocamdată în rezervă.

La o săptămână de la instalarea pe proprietate, îşi făcuseră apariţia trei muncitori ca oricare alţii, cu un camion. Se prezentaseră ca fiind instalatori trimişi de firma care răspundea de oraşul Long Beach. Una dintre

gărzile de corp tinere ale lui Don îi lăsase să intre, conducându-i la cazanul de la subsol. Don, soţia lui şi Sonny erau în grădină, unde se odihneau, bucurându-se de aerul sărat al mării.

Spre marea sa iritare, Don fusese chemat în casă de garda de corp. Cei trei muncitori, toţi înalţi şi solizi, stăteau grupaţi în jurul cazanului. Îl demontaseră, înşirând bucăţile pe podeaua de ciment de la subsol. Şeful lor, un tip autoritar, i se adresase arţăgos lui Don:

— Cazanul dumneavoastră e într-un hal fără hal. Dacă vreţi să vi-l reparăm şi să vi-l montăm la loc, vă costă o sută cincizeci de dolari manopera şi piesele. Pe urmă vă trecem în acte, ca să fiţi în regulă. Scosese o etichetă roşie. Vedeţi, aplicăm sigiliul ăsta pe ea, după aceea n-o să vă mai supere nimeni.

Don era amuzat. Fusese o săptămână calmă şi plicticoasă, în care se văzuse nevoit să-şi neglijeze afacerile, ca să se îngrijească de toate chiţibuşurile inerente mutării într-o locuinţă nouă. Aşa că întrebase într-o engleză cu accent italian mai pronunţat decât de obicei:

— Şi dacă nu vă plătesc, ce se întâmplă cu cazanul?

Cel care părea să fie şef ridicase din umeri.

— Îl lăsăm exact aşa cum e.

Îi arătase piesele risipite pe ciment.

— Aşteptaţi, le spusese cu blândeţe Don. Mă duc să vă aduc banii.

Apoi se înapoiase în grădină şi-i spusese lui Sonny:

— Ascultă, sunt nişte oameni care lucrează la cazan. Nu prea înţeleg ce vor. Du-te tu şi ocupă-te de ei.

Nu era doar o simplă glumă; Don intenţiona să-l facă pe fiul cel mare *adjunctul* său. Acesta era unul dintre testele pe care trebuia să le treacă un adjunct.

Soluţia lui Sonny nu-l mulţumise întru totul. Fusese prea directă, prea lipsită de subtilitatea siciliană. Fiul lui era adeptul Bâtei, nu al Floretei. De cum auzise pretenţiile şefului, Sonny îndreptase pistolul spre ei şi-şi pusese gărzile de corp să le dea o bătaie zdravănă. Pe urmă le ordonase să monteze cazanul la loc şi să facă lună tot

subsolul. Îi căutase prin buzunare, constatând că erau într-adevăr angajaţii unei firme de amenajări interioare cu sediul în comitatul Suffolk. Aflase cum îl chema pe proprietarul firmei, după care le făcuse vânt în camion.

— Să nu vă mai prind prin Long Beach, îi avertizase el. Altfel, vă fac boaşele cercei.

La vremea aceea tânărul Santino, care avea să devină tot mai crud odată cu trecerea anilor, avea obiceiul să-şi extindă protecţia asupra comunităţii în care locuia. Sonny se dusese personal la patronul firmei de amenajări interioare şi-i ceruse să nu mai trimită nici un angajat de al său pe teritoriul oraşului Long Beach. Pe măsură ce Familia Corleone îşi făcuse obişnuitele relaţii de afaceri la poliţia locală, ajunsese să fie informată de diverse asemenea reclamaţii şi de alte delicte săvârşite de infractorii profesionişti. În mai puţin de un an, Long Beach devenise oraşul cu cei mai puţini infractori de pe tot cuprinsul Statelor Unite. Profesioniştii jafului armat şi bătăuşii fuseseră preveniţi să nu-şi mai facă meseria în oraş. Li se îngăduia o singură abatere. La cea de a doua, pur şi simplu dispăreau fără urmă. Farsorii şi escrocii de la firma de amenajări, şarlatanii care mergeau din uşă în uşă fuseseră avertizaţi politicos că nu aveau ce căuta la Long Beach. Cei ce se simţeau atât de siguri pe ei, încât nesocoteau avertismentul, primeau o bătaie soră cu moartea. Derbedeii de prin partea locului, certaţi cu legea şi cu ordinea, erau sfătuiţi aproape părinteşte să spele putina. Long Beach devenise un oraş model.

Ceea ce-l impresiona pe Don era legalitatea acestor escrocherii negustoreşti. Evident că pentru un om înzestrat ca el se găsea oricând un loc, ceea ce nu se întâmplase pe vremea când era un adolescent cinstit. Aşadar, făcuse tot ce socotea necesar ca să pătrundă în această lume.

Ca atare, trăise liniştit pe proprietatea din Long Beach, consolidându-şi şi extinzându-şi imperiul, până când, la încheierea războiului, Turcul Sollozzo pusese capăt păcii, angajând lumea lui Don într-un război care-l

adusese pe însuşi şeful clanului pe un pat de spital.

CARTEA A PATRA

CAPITOLUL 15

În satul New Hampshire nici o mişcare străină nu scăpa gospodinelor care iscodeau pe la ferestre şi negustorilor care-şi petreceau vremea în prăvălii. Aşadar, când un automobil negru cu număr de New York opri în faţa casei familiei Adams, toată lumea prinse de veste în câteva minute.

Kay Adams, şi ea o fată de provincie, în ciuda educaţiei primite la colegiu, pândea de la fereastra dormitorului. Studiase pentru examene şi tocmai se pregătea să coboare la dejun, când zări maşina venind pe stradă. Aproape n-o surprinse s-o vadă oprind în faţa peluzei din dreptul casei lor. Din maşină coborâră doi bărbaţi zdraveni şi laţi în umeri, ca gangsterii din filme. Alergă ca o vijelie la parter, dornică să ajungă prima la uşă. Era convinsă că veneau din partea lui Michael sau a familiei lui şi nu voia să apuce să discute pe nepusă masă cu tatăl sau cu mama ei. Nu că i-ar fi fost ruşine cu vreunul dintre prietenii lui Michael, gândi Kay; dar părinţii ei erau yankei de modă veche din New England şi n-ar fi conceput ca fiica lor să aibă astfel de cunoştinţe.

Ajunse la uşă chiar în clipa în care suna soneria şi-i strigă mamei:

— Răspund eu!

Deschise uşa şi se trezi faţă în faţă cu cei doi vlăjgani. Unul din ei vârî mâna în buzunarul de la piept, ca un gangster care voia să-şi scoată arma, şi gestul îi smulse fetei un icnet de surpriză. Însă omul ţinea acum în mână un mic portvizit de piele pe care îl deschise, arătându-i o legitimaţie.

— Detectiv John Phillips de la Departamentul de Poliţie din New York, se prezentă el. Făcu semn către colegul său, un bărbat negricios cu sprâncene foarte groase şi foarte negre. El e colegul meu, detectiv Siriani. Sunteţi domnişoara Kay Adams? Kay încuviinţă din cap. Putem intra să stăm de vorbă cu dumneavoastră câteva

minute? întrebă Phillips. E în legătură cu Michael Corleone.

Ea se dădu deoparte, făcându-le loc să intre. În aceeaşi clipă, în micul coridor care ducea spre birou apăru tatăl ei.

— Ce s-a întâmplat, Kay? întrebă el.

Domnul Adams, un bărbat cărunt, zvelt şi cu o înfăţişare distinsă, nu numai că era pastorul bisericii baptiste din localitate, dar în cercurile religioase se bucura de reputaţia unui erudit. De fapt, Kay nu putea spune că-şi cunoştea prea bine tatăl, care rămânea o enigmă pentru ea, însă ştia că-i purta o profundă afecţiune, chiar dacă nu dădea impresia că o considera o persoană prea interesantă. Deşi niciodată nu fuseseră în relaţii prea apropiate, fata avea încredere în el. Aşa că îi răspunse simplu:

— Dumnealor sunt detectivi de la New York. Vor să-mi pună câteva întrebări despre un băiat pe care îl cunosc.

Domnul Adams nu păru surprins.

— De ce nu mergem în biroul meu? propuse el.

— Am prefera să stăm de vorbă numai cu fiica dumneavoastră, spuse cu blândeţe detectivul Phillips.

— Cred că asta depinde de Kay, replică politicos domnul Adams. Draga mea, vrei să discuţi singură cu aceşti oameni sau preferi să fiu şi eu de faţă? Ori poate mama?

Kay dădu din cap în semn de negaţie.

— Discut singură cu ei.

— Puteţi merge în biroul meu, i se adresă domnul Adams lui Phillips. Doriţi să rămâneţi la masă?

Cei doi clătinară din cap şi Kay îi conduse în birou.

Se aşezară nu prea comod pe marginea canapelei, iar ea se instală în fotoliul uriaş din piele al tatălui ei. Primul vorbi detectivul Phillips:

— Domnişoară Adams, l-aţi văzut cumva pe Michael Corleone sau aţi primit vreo veste de la el în ultimele trei săptămâni?

Întrebarea era suficientă ca s-o pună în gardă. În

urmă cu trei săptămâni citise ziarele din Boston, care relatau ştirea despre uciderea unui căpitan de poliţie şi a unui contrabandist de droguri pe nume Virgil Sollozzo. Ziarul afirma că incidentul ţinea de războiul între bande, în care era implicată şi Familia Corleone.

Kay clătină din cap.

— Nu, ultima oară când l-am văzut se ducea să-şi vadă tatăl la spital. Asta se întâmpla poate cu o lună în urmă.

— Ştim totul despre acea întâlnire, interveni cu voce aspră celălalt poliţist. L-aţi văzut sau aţi primit veşti de atunci încoace?

— Nu, răspunse Kay.

— Dacă luaţi cumva legătura cu el, vorbi pe un ton politicos detectivul Phillips, v-am ruga să fiţi amabilă şi să ne daţi de ştire. Este foarte important să discutăm cu Michael Corleone. Trebuie să vă previn că, dacă luaţi legătura cu el, vă puneţi într-o situaţie deosebit de riscantă. Dacă-l ajutaţi în vreun fel, aţi putea avea mari necazuri.

Kay îşi îndreptă spatele în fotoliu.

— De ce să nu-l ajut? întrebă ea. Urmează să ne căsătorim, soţii se ajută unul pe celălalt.

De astă dată îi răspunse detectivul Siriani.

— Dacă-l ajutaţi, riscaţi să fiţi acuzată de complicitate la crimă. Îl căutăm pe prietenul dumneavoastră pentru că a ucis un căpitan de poliţie din New York, precum şi un informator cu care luase legătura căpitanul. *Ştim* că cel care i-a ucis a fost Michael Corleone.

Kay începu să râdă. Râsul ei era atât de natural, atât de neîncrezător, încât cei doi poliţişti rămaseră fără replică.

— Mike n-ar comite niciodată o astfel de faptă, declară ea. Niciodată nu a avut nimic de-a face cu familia lui. Când am mers la nunta surorii lui, am văzut limpede că ceilalţi îl tratau ca pe o persoană din afară, aproape la fel ca pe mine. Dacă se ascunde, cu siguranţă că fuge de publicitate, ca numele lui să nu fie amestecat în toată

povestea. Mike nu este un gangster. Îl cunosc mai bine decât dumneavoastră şi decât oricine. E prea cumsecade ca să se implice într-o treabă atât de murdară cum e crima. E omul cel mai respectuos faţă de lege din câţi am întâlnit vreodată şi, din câte ştiu, nu a minţit în viaţa lui.

— De cât timp îl cunoaşteţi? întrebă cu blândeţe detectivul Phillips.

— De peste un an, răspunse Kay, surprinsă că cei doi zâmbeau.

— Cred că sunt câteva lucruri pe care ar trebui să le aflaţi, continuă detectivul Phillips. În noaptea în care v-aţi despărţit, s-a dus la spital. La plecare s-a certat cu un căpitan de poliţie venit la spital în misiune oficială. L-a atacat pe căpitanul respectiv, dar a primit ce merita. De fapt, s-a ales cu o falcă ruptă şi câţiva dinţi lipsă. Prietenii l-au transportat în casa părintească din Long Beach. În noaptea următoare, căpitanul de poliţie cu care s-a certat a fost împuşcat, după care Michael Corleone a dispărut. Parcă a intrat în pământ. Avem şi noi relaţii şi informatori. Toţi îl indică pe Michael Corleone, dar nu dispunem de nici un fel de probe ca să putem aduce cazul în tribunal. Ospătarul care a fost martor la crimă nu-l recunoaşte pe Mike după fotografie, dar l-ar putea recunoaşte în persoană. Mai este şi şoferul lui Sollozzo, care refuză să dea declaraţii, dar poate am reuşi să-l facem să vorbească, dacă am pune mâna pe Michael Corleone. Aşadar, toţi oamenii noştri sunt pe urmele lui, la fel FBI-ul, toată lumea. Până în prezent n-am avut noroc, aşa că ne-am gândit că, poate, dumneavoastră ne veţi da un fir.

— Nu cred un cuvânt din tot ce-mi spuneţi, zise cu răceală Kay.

Totuşi, simţi cum îi fuge sângele din obraz, gândindu-se că amănuntul referitor la falca ruptă putea fi adevărat. Asta însă nu însemna neapărat că Mike comisese o crimă.

— Ne veţi anunţa dacă Mike ia legătura cu dumneavoastră? întrebă Phillips.

Kay clătină din cap. Celălalt detectiv, Siriani, interveni brutal:

— Ştim că eraţi combinaţi. Dovadă registrele de la hotel şi declaraţiile martorilor. Dacă lăsăm să se strecoare această informaţie în presă, părinţii dumitale se vor simţi ca dracu'. Oameni respectabili ca ei n-ar avea o părere prea bună despre faptul că fata lor se regulează cu un gangster. Dacă nu-ţi dai drumul la gură chiar acum, îl chem pe tatăl dumitale şi-i spun care-i treaba.

Kay îl privi uimită. Apoi se ridică şi, ducându-se la uşă, o deschise. Îl văzu pe tatăl ei stând la fereastra din salon şi fumându-şi pipa.

— Tată, poţi veni o clipă? îl chemă ea.

El întoarse capul, zâmbi şi porni în direcţia biroului. Când intră, îşi prinse fiica de mijloc şi, cu ochii la cei doi poliţişti, spuse:

— Vă ascult, domnilor.

Cum ei nu răspunseră, Kay se adresă, cu răceală, detectivului Siriani:

— Spune-i care-i treaba, domnule poliţist.

Siriani se înroşi la faţă.

— Domnule Adams, vă vorbesc pentru binele fiicei dumneavoastră. E încurcată cu un derbedeu despre care avem motiv să credem că a asasinat un căpitan de poliţie. N-am făcut decât s-o previn că, dacă nu cooperează cu noi, ar putea avea mari necazuri. Se pare că, totuşi, nu înţelege cât de serioasă e toată chestiunea asta. Poate discutaţi dumneavoastră cu ea.

— E absolut incredibil, răspunse politicos domnul Adams.

Siriani îşi împinse maxilarul înainte.

— Fiica dumneavoastră şi Michael Corleone sunt împreună de peste un an. Au rămas peste noapte prin hoteluri, dându-se drept soţ şi soţie. Michael Corleone e căutat de autorităţi în legătură cu asasinarea unui căpitan de poliţie. Fiica dumneavoastră refuză să ne dea vreo informaţie. Iată care sunt faptele. Le puteţi numi incredibile, dar avem dovezi.

— Nu vă pun la îndoială cuvântul, domnule, vorbi cu blândeţe domnul Adams. Ceea ce mi se pare incredibil este

că fiica mea ar putea avea mari necazuri. Afară de cazul când insinuaţi că ar fi o... aici chipul lui luă o expresie de dubiu ştiinţific...”târfă”, parcă aşa se spune. Kay îşi privi tatăl, uluită. Ştia că în felul lui pedant făcuse o glumă şi era surprinsă să-l vadă luând lucrurile aşa de uşor. Oricum, fiţi convins că, dacă tânărul se arată pe aici, voi semnala imediat prezenţa lui autorităţilor, declară categoric domnul Adams. La fel şi fiica mea. Iar acum, vă rog să ne scuzaţi, se răceşte mâncarea.

Îi conduse pe cei doi până la uşă cu o politeţe fără cusur şi închise uşa în urma lor, blând, dar hotărât. O luă de braţ pe Kay şi o conduse în bucătăria aflată în celălalt capăt al casei.

— Hai, draga mea, mama ne aşteaptă la masă.

În drum spre bucătărie, Kay începu să plângă în tăcere, atât ca o descătuşare nervoasă, cât şi pentru afecţiunea necondiţionată a tatălui ei. În bucătărie, mama se prefăcu oarecum că nu-i observă lacrimile, iar Kay înţelese că tatăl său probabil îi spusese de cei doi detectivi. Se aşeză pe locul ei şi mama o servi în tăcere. După ce toţi trei luară loc la masă, pastorul Adams spuse rugăciunea, cu capul plecat.

Doamna Adams era o femeie scundă şi îndesată, întotdeauna îmbrăcată curat şi cu părul pus în ordine. Kay nu o văzuse niciodată neglijentă. Şi mama ei se purtase întotdeauna cam rece, ţinând-o cumva la distanţă. La fel se întâmplă şi acum.

— Hai, Kay, nu mai face aşa o dramă. Sunt convinsă că totul e mult zgomot pentru nimic. La urma urmei, băiatul merge la colegiul Dartmouth, cum s-ar putea amesteca în ceva atât de murdar?

Kay ridică ochii, surprinsă.

— De unde ştii că Mike e la colegiul Dartmouth?

— Voi, tinerii, sunteţi atât de misterioşi, răspunse îngăduitoare doamna Adams. Vă credeţi tare isteţi. Am ştiut despre el tot timpul, dar bineînţeles că n-am deschis discuţia înainte de a o face tu.

— Dar cum aţi aflat? întrebă Kay.

Încă nu îndrăznea să-şi privească tatăl în ochi, conştientă că domnul Adams ştiuse tot timpul că ea şi Mike se culcau împreună. Pastorul îi răspunse fără urmă de zâmbet:

— Ţi-am citit scrisorile, cum altfel?

Kay îl privi îngrozită şi furioasă. Acum avea curajul să-l înfrunte. Ceea ce făcuse el era mai ruşinos decât propriul ei păcat. Nu-i venea să creadă că tatăl ei fusese în stare de un astfel de gest.

— Tată, e cu neputinţă, dumneata nu puteai face una ca asta.

Domnul Adams îi zâmbi.

— Am chibzuit care păcat era mai mare, să-ţi deschid corespondenţa sau să nu aflu de un eventual necaz care l-ar putea ameninţa pe unicul meu copil. Alegerea a fost simplă… şi cinstită.

— În definitiv, draga mea, adăugă doamna Adams printre îmbucăturile de pui fiert, eşti tare inocentă pentru vârsta ta. A trebuit să stăm cu ochii în patru. Iar tu nu vorbeai niciodată despre el.

Pentru prima oară Kay mulţumea lui Dumnezeu că scrisorile lui Mike nu fuseseră niciodată prea afectuoase. Şi că părinţii nu văzuseră câteva dintre scrisorile *ei.*

— Niciodată nu v-am vorbit despre el, fiindcă mi-am închipuit că veţi fi îngroziţi aflând din ce familie provine.

— Chiar am fost, răspunse bine dispus domnul Adams. Apropo, Michael a luat legătura cu tine?

Kay clătină din cap.

— Nu cred să fie vinovat de ceva.

Văzu cum părinţii ei schimbară o privire pe deasupra mesei. Apoi domnul Adams zise cu blândeţe:

— Dacă nu e vinovat şi a dispărut, atunci poate i s-a întâmplat altceva.

La început, Kay nu înţelese. Apoi se ridică de la masă şi fugi în camera ei.

Trei zile mai târziu, Kay Adams coborî din taxi în faţa reşedinţei Corleone din Long Beach. Telefonase şi era aşteptată. Tom Hagen o întâmpină la uşă, şi Kay rămase

dezamăgită că o primea tocmai el. Ştia că Tom nu-i va spune nimic.

În salon, Hagen îi oferi ceva de băut. Kay văzuse prin casă alţi câţiva bărbaţi, dar Sonny nu era printre ei. Îl abordă pe Hagen fără alte introduceri.

— Ştiţi unde-i Mike? Ştiţi cum aş putea lua legătura cu el?

— Ştim că este bine, dar nu ştim unde se găseşte în prezent, răspunse cu blândeţe Hagen. Aflând de uciderea căpitanului, s-a temut să nu fie acuzat. Aşa că a decis să-şi piardă urma. Mi-a spus că ne va căuta peste câteva luni.

Povestea, care nu era numai falsă, dar şi vădit cusută cu aţă albă, era tot ce-i putea oferi.

— E adevărat că poliţistul i-a rupt falca? întrebă Kay.

— Mă tem că da, încuviinţă Tom. Dar Mike n-a fost niciodată un om răzbunător. Sunt convins că asta nu are nici o legătură cu cele întâmplate.

Kay deschise poşeta şi scoase dinăuntru o scrisoare.

— Vreţi să-i daţi asta, dacă ia legătura cu dumneavoastră?

Hagen clătină din cap.

— Dacă aş primi scrisoarea, iar dumneavoastră aţi declara la tribunal că am acceptat-o, s-ar interpreta că ştiu unde se află. De ce nu mai aveţi puţină răbdare? Nu mă îndoiesc că Mike va da un semn de viaţă.

Ea îşi goli paharul şi se ridică să plece. Hagen vru s-o conducă pe coridor, dar, când deschise uşa, în salon păşi o femeie. O femeie scundă şi solidă, îmbrăcată în negru. Kay o recunoscu pe mama lui Michael. Îi întinse mâna, spunând:

— Ce mai faceţi, doamnă Corleone?

Femeia o săgetă cu ochii ei mici şi negri, apoi obrazul măsliniu, ridat şi uscăţiv, se încreţi într-un scurt zâmbet de salut, care, într-un fel ciudat, trăda o simpatie sinceră.

— Ah, dumneata eşti prietena lui Mickey! exclamă doamna Corleone. Avea un pronunţat accent italian. Kay abia reuşea s-o înţeleagă. Vrei să mănânci ceva? Kay răspunse că nu, nu dorea să mănânce, dar doamna

Corleone se întoarse supărată către Tom Hagen şi-l certă în italiană, încheind: Nu i-ai dat bietei fete nici măcar o cafea, *disgrazia.* O luă de mână pe Kay – avea o mână surprinzător de caldă şi de puternică şi o duse în bucătărie. Bea o cafea şi mănâncă ceva, pe urmă cineva te va conduce cu maşina până acasă. Nu vreau ca o fată drăguţă ca dumneata să plece cu trenul.

O sili pe Kay să se aşeze şi începu să se agite prin bucătărie, scoţându-şi grăbită pălăria şi haina şi azvârlindu-le pe un scaun. În câteva minute puse pe masă brânză şi salam, în timp ce cafeaua fierbea pe aragaz.

— Am venit să întreb de Mike, îndrăzni Kay. N-am primit nici o veste de la el. Domnul Hagen zice că nimeni nu ştie unde este şi că mai curând sau mai târziu va da un semn de viaţă.

— E tot ce-i putem spune deocamdată, mamă, se grăbi să intervină Tom Hagen.

Doamna Corleone îl fulgeră cu o privire de un dispreţ năucitor.

— Cum vine asta, îmi dai mie sfaturi? Nici soţul meu, Domnul să-l aibă în pază, nu-mi spune ce să fac.

Zicând acestea, îşi făcu cruce.

— Se simte bine domnul Corleone? întrebă Kay.

— Da, răspunse doamna Corleone. Îmbătrâneşte şi devine imprudent, de asta s-a întâmplat ce s-a întâmplat.

Se ciocăni uşor în frunte, dezaprobator. Apoi turnă cafeaua şi o sili pe Kay să ia nişte brânză şi nişte pâine.

După ce-şi băură cafeaua, doamna Corleone luă mâna lui Kay în palmele ei măslinii.

— Mikey n-o să-ţi scrie, n-ai să primeşti nici o veste de la el. Se va ascunde doi-trei ani. Poate mai mult sau poate mai puţin. Întoarce-te acasă, la ai tăi, şi găseşte-ţi un băiat de treabă cu care să te măriţi.

Kay scoase scrisoarea din poşetă.

— Vreţi să-i trimiteţi asta?

Bătrâna luă scrisoarea şi o bătu uşurel pe Kay peste obraz.

— Sigur, sigur, răspunse ea. Hagen vru să protesteze,

dar doamna Corleone se răsti la el în italieneşte. Apoi o conduse pe Kay până la uşă. Aici o sărută în fugă pe obraz şi repetă: Uită-l pe Mickey, nu mai e bărbatul potrivit pentru tine.

În faţa casei o aştepta o maşină cu doi bărbaţi. Aceştia o conduseră până la hotelul ei din New York, fără să scoată un singur cuvânt. Kay le urmă exemplul. Încerca să se obişnuiască cu gândul că tânărul pe care îl iubise era un asasin cu sânge rece. Şi asta aflase din sursa cea mai demnă de încredere: propria lui mamă.

CAPITOLUL 16

Carlo Rizzi era supărat nevoie mare pe întreaga lume. De îndată ce intrase prin căsătorie în familia Corleone, fusese marginalizat, primind în grijă o afacere măruntă ca agent de pariuri în partea estică a Manhattanului. Sperase să obţină una dintre casele de pe proprietatea din Long Beach, ştia că Don putea evacua oricând familiile oamenilor săi şi chiar fusese convins că aşa se va întâmpla, el însuşi urmând să se găsească în miezul tuturor problemelor. Însă Don nu se purta corect cu el. „Marele Don”, gândea Carlo cu dispreţ. Un moş zaharisit, care fusese doborât de pistolari pe stradă, ca un dobitoc şi un bandit de duzină. Spera să crape bătrânul ticălos. Sonny îi fusese cândva prieten şi dacă Sonny ar fi devenit capul familiei, poate ar fi reuşit şi Carlo să pătrundă în organizaţie.

Îşi privi soţia, care turna cafeaua, Iisuse, ce pacoste se dovedise în realitate! Numai cinci luni de la căsătorie şi deja lua proporţii, asta pe lângă faptul că-i sărea ţandăra din te miri ce. Toate italiencele astea din est nu erau decât nişte ţaţe.

Întinse mâna şi pipăi fesele moi şi lătăreţe ale lui Connie. Ea îi zâmbi, iar Carlo îi spuse batjocoritor:

— Ai mai multe şunci decât un porc.

Îi făcea plăcere să vadă că se simţea jignită şi că-i dădeau lacrimile. O fi fost ea fiica Marelui Don, dar acum era nevasta lui, proprietatea lui, şi se putea purta cu ea cum avea chef. Faptul că cineva din familia Corleone era la

cheremul lui îi dădea sentimentul puterii.

Încă de la început îi arătase cine era stăpânul. Connie încercase să păstreze pentru ea poşeta plină de daruri în bani, dar Carlo îi învineţise un ochi şi-i luase banii. Nici că-i spusese vreodată ce făcuse cu ei. Atunci chiar că ar fi dat de belea. Acum însă îl încerca o vagă remuşcare. Doamne, făcuse praf aproape cincisprezece mii de dolari, cheltuindu-i la curse şi cu pipiţele.

Ghici că ea îl urmărea din spate, aşa că-şi flexă muşchii, întinzându-se să ia farfuria cu chifle dulci din celălalt capăt al mesei. Abia terminase ouăle cu şuncă, dar era un bărbat zdravăn şi avea nevoie de un mic dejun copios. Era încântat de imaginea pe care ştia că o oferea soţiei. Nu tipul de italian slinos şi cu pielea negricioasă, ci blond, tuns scurt, cu braţe puternice, cu păr auriu, lat în umeri şi subţire în talie. Ştia că, din punct de vedere fizic, era mai puternic decât oricare dintre aşa-zisele gorile care lucrau pentru familie. Tipi ca Tessio, Clemenza, Rocco Lampone şi celălalt, Paulie, pe care cineva îl lichidase. Se întrebă ce se întâmplase, de fapt. Pe urmă îi veni în minte Sonny. În luptă dreaptă l-ar fi putut învinge şi pe el, gândi Carlo, deşi Sonny era ceva mai înalt şi mai greu. Dar ceea ce-l sperria era faima lui Sonny, deşi el nu-l văzuse niciodată decât binedispus şi pus pe glume. Da, Sonny îi era prieten. Poate că, dacă o mierlea bătrânul, i se ivea şi lui o şansă. Zăbovi la ceaşca de cafea. Detesta apartamentul în care locuia. Era obişnuit cu locuinţele mai spaţioase din vestul oraşului şi nu peste mult timp trebuia să meargă tocmai în celălalt capăt al oraşului, la „agenţie”, pentru activitatea de la amiază. Era duminică, cea mai grea zi a săptămânii, meciul de base-ball începuse, cel de baschet se apropia de sfârşit şi deja se făceau pariuri la cursele hipice de seară. Treptat, deveni conştient de prezenţa lui Connie undeva în spate şi întoarse capul să vadă ce făcea.

Se împopoţona exact ca orice ţoapă din New York, ceea ce Carlo detesta din suflet. O rochie de mătase înflorată, cu cordon, brăţară şi cercei bătători la ochi,

mâneci cu volane. Arăta cu douăzeci de ani mai bătrână.

— Unde dracu' te duci? o întrebă el.

— La Long Beach, să-l vizitez pe tata, răspunse ea cu răceală. Încă nu se poate da jos din pat şi are nevoie să stea cineva cu el.

Carlo deveni curios.

— Tot Sonny conduce prăvălia?

Connie îi aruncă o privire lipsită de orice expresie.

— Care prăvălie?

Lui Carlo îi sări ţandăra.

— Ţopârlancă împuţită, mie să nu-mi vorbeşti pe tonul ăsta, că te snopesc în bătaie până-ţi arunci plodu' din burtă!

Pe chipul ei se citea frica, ceea ce-l înfurie şi mai mult. Sări de pe scaun şi o plesni peste obraz, lăsându-i o urmă roşie. O lovi încă de trei ori, rapid şi sigur. Văzu cum buza de sus i se umple de sânge şi începe să se umfle. Asta îl determină să se oprească. Nu voia să-i lase semne. Connie fugi în dormitor, trântind uşa după ea, şi Carlo auzi cheia răsucindu-se în broască. Râse şi se întoarse să-şi termine cafeaua.

Fumă până când se făcu timpul să se îmbrace. Atunci ciocăni la uşă si zise:

— Descuie, dacă nu vrei să sparg uşa cu piciorul.

Nu primi nici un răspuns.

— Hai, că trebuie să mă îmbrac, insistă el, ridicând tonul.

O auzi cum se scoală de pe pat şi se apropie de uşă, apoi cheia se răsuci în broască. Când intră, ea îi întoarse spatele, înapoindu-se la pat, unde se lungi cu faţa la perete.

Carlo se îmbrăcă repede şi deodată văzu că soţia lui era în furou. Ţinea neapărat ca ea să meargă să-şi viziteze tatăl, spera că-i va aduce veşti.

— Ce s-a întâmplat, numai câteva palme şi ţi-a pierit toată vlaga? Târfă puturoasă!

— Nu vreau să mă duc.

Glasul îi era înecat în lacrimi, abia articula cuvintele.

Carlo întinse mâna, agasat, şi o răsuci cu faţa către el. Atunci înţelese de ce nu voia să se ducă şi-şi zise că, în fond, era mai bine aşa.

Probabil o lovise mai tare decât îşi închipuise. Connie avea obrazul stâng plesnit, iar buza de sus albită şi umflată până sub nas.

— OK, zise el, dar să ştii că mă întorc târziu. Duminica e ziua cea mai plină.

Ieşi din casă şi găsi pe maşină un tichet de parcare, care-l amenda cu cincisprezece dolari. Îl puse în torpedo, deasupra celorlalte. Era binedispus. De câte ori o pocnea pe căţeaua aia răsfăţată, îi creştea buna dispoziţie, îşi mai uita de supărare că familia Corleone se purta urât cu el.

Prima oară când îi lăsase semne, fusese cam îngrijorat. Ea se dusese glonţ la Long Beach, să se plângă părinţilor şi să le arate ochiul învineţit. Chiar că o băgase pe mânecă. Dar la înapoiere, Connie se arătase surprinzător de supusă, devotată ca o adevărată soţie de italian. În următoarele câteva săptămâni el îşi impusese să se comporte fără reproş, atent cu ea în fel şi chip, zi şi noapte. În cele din urmă, Connie îi povestise ce se întâmplase, închipuindu-şi că incidentul nu se va mai repeta.

Părinţii ei se comportaseră cu răceală şi fără urmă de compătimire, ba chiar vag amuzaţi. Maică-sa fusese oarecum mişcată şi-şi rugase soţul să stea de vorbă cu Carlo Rizzi. Don Corleone refuzase.

— E fata mea, spusese el, dar acum îi aparţine soţului. El îşi cunoaşte îndatoririle. Nici regele Italiei n-ar îndrăzni să intervină în certurile dintre soţi. Du-te acasă, învaţă să te porţi şi atunci n-o să te mai bată.

— Dumneata ţi-ai lovit vreodată soţia? replicase furioasă Connie.

Era copilul lui preferat şi-şi permitea să-i vorbească atât de impertinent.

— Nu mi-a dat niciodată motive s-o lovesc, replicase Don.

Maică-sa încuviinţase din cap, zâmbind. Atunci

Connie le povestise cum Carlo luase banii de la nuntă, fără să-i fi spus vreodată ce făcuse cu ei. Tatăl ei ridicase din umeri şi spusese:

— Şi eu aş fi procedat la fel, dacă soţia mea ar fi avut tupeul tău.

Ca atare, Connie se întorsese acasă, puţin nedumerită şi puţin înfricoşată. Întotdeauna se socotise favorita tatălui ei şi acum nu-i înţelegea răceala.

Dar Don nu fusese atât de lipsit de înţelegere pe cât lăsase să se creadă. Se interesase şi aflase ce făcuse Carlo cu banii de la nuntă. Avea oamenii lui la agenţia de pariuri a lui Carlo, iar aceştia îi raportau lui Hagen fiecare mişcare a lui Rizzi. Însă Don nu putea interveni. Cum să te aştepţi ca un bărbat să-şi facă datoria conjugală faţă de o soţie a cărei familie îi inspira teamă? Era o situaţie fără ieşire şi Don nu îndrăznea să se amestece. Pe urmă, când Connie rămăsese însărcinată, tatăl ei se convinsese că luase o decizie înţeleaptă, intuind că nu se putea amesteca cu nici un preţ, deşi în câteva rânduri Connie i se plânsese mamei ei că fusese bătută, iar maică-sa se alarmase suficient de mult cât să-i destăinuiască totul lui Don. Connie chiar pomenise în treacăt că voia să divorţeze. Pentru prima oară de când îl ştia, Don îşi ieşise din fire.

— E tatăl copilului tău. Cum să aduci pe lume un copil care n-are tată? se răstise el la Connie.

Aflând de toate acestea, Carlo căpătase încredere. Se afla în perfectă siguranţă. De fapt, se lăudase faţă de cei doi „hârţogari” de la agenţie, Sally Rags şi Coach, cum mătura prin casă cu nevastă-sa când aceasta îşi lua nasul la purtare, şi văzuse cu cât respect îl priveau fiindcă avea curajul s-o brutalizeze pe fiica marelui Don Corleone.

Dar Rizzi nu s-ar mai fi simţit atât de sigur pe el dacă ar fi ştiut că, aflând de bătăi, Sonny Corleone făcuse spume la gură de mânie şi numai ordinul ferm şi imperios al lui Don reuşise să-l potolească – ordin pe care nici chiar Sonny nu îndrăznea să-l nesocotească. Acesta era motivul pentru care Sonny îl ocolea pe Rizzi, neştiind dacă va reuşi să-şi stăpânească furia.

Aşadar, în acea frumoasă dimineaţă de duminică, Rizzi, mai încrezător ca oricând, se grăbi să ajungă în celălalt capăt al oraşului, pe 96th Street din East Side. Nu observă maşina lui Sonny venind din sens opus şi îndreptându-se spre locuinţa lui.

Sonny Corleone renunţase la siguranţa domeniului din Long Beach şi-şi petrecuse noaptea în oraş cu Lucy Mancini. Acum se înapoia acasă, însoţit de patru gărzi de corp, două în maşina din faţă şi două în cea din spate. Nu avea nevoie de paznici în automobilul său, putea riposta şi singur unui atac direct, venit de la o singură persoană. Aşa că însoţitorii călătoreau cu maşinile lor personale şi aveau apartamente vecine cu cel unde locuia Lucy. Nu era riscant s-o viziteze, atât timp cât n-o făcea prea frecvent. Acum, că se găsea în oraş, se gândise să treacă pe la sora lui, Connie, ca s-o ia cu maşina la Long Beach. Ştia că Rizzi era fără doar şi poate la agenţie şi, ca un zgârcit blestemat ce era, nu i-ar fi chemat un taxi. Prin urmare, luase hotărârea s-o ducă el însuşi cu maşina până acasă.

Aşteptă ca cei doi paznici din faţă să intre în clădire, după care porni în urma lor. Îi văzu pe ceilalţi doi oprind în spatele maşinii lui şi coborând ca să supravegheze strada. Şi el era cu ochii în patru. Existau şanse de unu la un milion ca adversarul să fi prins de veste că Sonny se afla în oraş, dar el se arăta întotdeauna circumspect. Era o lecţie pe care o deprinsese în timpul războiului din anii treizeci.

Niciodată nu folosea liftul. Ascensoarele erau capcane mortale. Urcă cu pas vioi cele opt etaje până la apartamentul lui Connie. Aici bătu în uşă. Văzuse trecând pe lângă el maşina lui Carlo şi ştia că o va găsi pe Connie singură. Nu primi nici un răspuns. Bătu din nou şi atunci auzi vocea surorii lui, timidă şi speriată, întrebând:

— Cine-i acolo?

Tonul ei înfricoşat îl lăsă buimac. Surioara lui fusese întotdeauna ageră şi îndrăzneaţă, rezistentă ca nimeni altul din familie. Ce dracu’ i se întâmplase?

— Sunt eu, Sonny, răspunse el.

Zăvorul din interior se dădu deoparte, uşa se deschise şi, în clipa următoare, Connie se cuibări la pieptul lui, plângând cu sughiţuri. Era atât de uluit, încât rămase ţintuit locului. O depărtă de el şi-i văzu obrazul tumefiat. În aceeaşi clipă înţelese ce se petrecuse.

O împinse deoparte, gata să coboare în fugă scările şi să se ducă după soţul ei. Simţi cum îl inundă un val de furie, schimonosindu-i trăsăturile. Văzând cât era de mânios, Connie se agăţă de el, silindu-l să nu plece şi să intre în apartament. Acum plângea de spaimă. Cunoştea firea năvalnică a fratelui mai mare şi se temea de el. Acesta era motivul pentru care nu i se plânsese niciodată de Carlo. Îl trase în casă după ea.

— A fost vina mea, zise femeia. Eu am început scandalul, am vrut să dau în el şi atunci m-a pocnit. De fapt, n-a vrut să mă lovească atât de tare. Am căutat-o cu lumânarea.

Chipul bucălat, de Cupidon al lui Sonny redeveni calm.

— Vii să-l vezi azi pe tata? Ea nu-i răspunse, aşa că el adăugă: Credeam că vii, de asta am trecut, ca să te iau cu maşina. Oricum, mă găseam în oraş.

Ea clătină din cap.

— Nu vreau să mă vadă în halul ăsta. Am să vin săptămâna viitoare.

— OK, încuviinţă Sonny. Ridică receptorul telefonului din bucătărie şi formă un număr. Chem un doctor, să vadă ce-i cu tine şi să-ţi dea îngrijirile necesare. Eşti însărcinată, aşa că trebuie să fii cu băgare de seamă. Câte luni mai ai până la soroc?

— Două, răspunse Connie. Sonny, te rog, nu face nimic. Te implor!

Sonny râse. Cu o expresie de cruzime pe chipul încordat, răspunse:

— Nu te nelinişti, n-am să-ţi las copilul orfan înainte de a se naşte.

După ce o sărută pe obrazul sănătos, părăsi apartamentul.

Pe East 112th Street se vedea un mare număr de maşini parcate pe două rânduri, în faţa magazinului de zaharicale unde era sediul agenţiei lui Carlo Rizzi. Pe trotuar, în faţa magazinului, taţii jucau *catch*[10] cu copilaşii lor, pe care-i scoseseră la plimbarea de duminică şi, totodată, ca să le ţină de urât până făceau pariurile. Văzând că vine Carlo Rizzi, încetară să mai joace mingea şi se grăbiră să cumpere copiilor îngheţată, ca să-i facă să stea liniştiţi. Apoi începură să studieze ziarele cu numele primilor aruncători la base-ball, încercând să-şi dea seama pe cine puteau paria cu sorţi de câştig.

Carlo intră în sala încăpătoare din spatele magazinului. Cei doi „hârţogari" unul mărunţel şi vânjos, pe nume Sally Rags, şi altul înalt şi solid, pe care-l chema Coach deja aşteptau să înceapă activitatea. Amândoi aveau în faţă foi uriaşe liniate, pe care se pregăteau să noteze pariurile. Pe un stativ de lemn era o tablă neagră, cu numele celor şaisprezece echipe de base-ball din grupele principale, scrise cu creta şi grupate după cum urmau să joace între ele. Lângă fiecare pereche se găsea desenat un pătrăţel, în care aveau să fie trecute pronosticurile.

— Telefonul din magazin e ascultat astăzi? îl întrebă Carlo pe Coach.

Coach clătină din cap.

— Încă n-au intrat pe fir.

Carlo se duse la telefonul din perete şi formă un număr. Sally Rags şi Coach îl urmăriră cu o privire impasibilă cum îşi nota „informaţiile", adică pronosticurile tuturor partidelor de base-ball pentru ziua în curs. Continuară să-l privească până când Carlo închise telefonul şi scrise cu creta pronosticurile pentru fiecare meci. Deşi Carlo nu avea habar, cei doi deja primiseră informaţiile respective şi acum îl verificau. În prima săptămână după ce începuse lucrul, Carlo făcuse o greşeală la transcrierea pronosticurilor pe tablă, de unde

10 Joc în care mingea de base-ball este aruncată de la o persoană la alta. (n.tr.)

rezultase acel paradis al jucătorilor care se cheamă „dublă şansă”. Adică, plasând pariurile o dată la el şi apoi la un alt agent, dar împotriva aceleiaşi echipe, jucătorul nu avea cum să piardă, indiferent de rezultat. Singura în pierdere era agenţia lui Carlo. Greşeala lui adusese agenţiei un prejudiciu de şase mii de dolari în acea săptămână, confirmând părerea lui Don despre propriul său ginere. De atunci, dăduse ordin ca fiecare mişcare a lui Carlo să fie controlată.

În mod normal, membrii cei mai importanţi ai Familiei Corleone nu s-ar fi preocupat niciodată de asemenea detalii operaţionale. Până la ei existau cel puţin cinci trepte ierarhice. Dar cum agenţia servea la testarea ginerelui, ea fusese plasată sub supravegherea directă a lui Tom Hagen, care primea zilnic raportul.

Acum, că se anunţaseră pronosticurile, jucătorii se îmbulziră în camera din spate a magazinului de dulciuri, ca să-şi noteze datele din ziare în dreptul partidelor anunţate aici, împreună cu numele probabililor aruncători. Unii dintre ei îşi ţineau de mână copiii mici în timp ce consultau tabla. Un bărbat care paria pe sume mari se uită la fetiţa pe care o ţinea de mână şi-o întrebă drăgăstos:

— Astăzi cine-ţi place: Honey[11], Giants[12] sau Pirates[13]?

— Giants sunt mai puternici decât Pirates? se interesă fetiţa, fascinată de acele nume impresionante.

Tatăl începu să râdă.

În dreptul celor doi „hârţogari” se formă o coadă. După ce unul din funcţionari completa un formular, îl detaşa, înfăşură în el banii primiţi şi i-l dădea lui Carlo. Acesta ieşea pe uşa din spate şi urca un rând de scări, până în apartamentul unde locuia patronul magazinului, împreună cu familia. Aici comunica pariurile la casa centrală şi punea banii într-un mic seif ascuns sub un fald

11 Scumpii, iubiţii (engl.). Aici şi la următoarele două note: numele unor echipe de base-ball.

12 Uriaşii (engl.) (n.tr.)

13 Piraţii (engl.) (n.tr.)

al draperiei de la fereastră. Pe urmă cobora din nou în magazin, nu înainte de a arde lista cu pariuri, după care arunca resturile în toaletă şi trăgea apa.

Nici una dintre partidele de duminică nu începea înainte de ora două după-amiază, din cauza „legilor albastre”[14], aşadar, după primul val de amatori de pariuri, familiştii care trebuia să aleagă mizele pe fugă, apoi să se grăbească spre casă şi să-şi ducă familiile la plajă, începură să-şi facă apariţia jucătorii celibatari şi cei înrăiţi, care-şi condamnau familiile să petreacă ziua de duminică în apartamentele sufocante din oraş. Aceştia erau cei mai acerbi jucători, pariau sume mult mai mari şi se înapoiau în jurul orei patru, să parieze pe meciurile de cuplaj. Ei erau cei care-l făceau pe Carlo să lucreze duminica peste program, deşi unii familişti veneau de la plajă, în încercarea de a mai recupera din pierderi.

Pe la ora unu şi jumătate activitatea de pariuri se încheiase, aşa că Sally Rags şi Carlo ieşiră şi se aşezară pe verandă, la intrarea în magazin, să respire puţin aer curat. Urmăriră jocul de oină al copiilor. O maşină de poliţie trecu pe lângă ei. Nu-i acordară nici o atenţie. Agenţia lor se bucura de o protecţie foarte puternică la secţie şi nu putea fi atacată pe plan local. Pentru aceasta ar fi fost nevoie ca ordinul de descindere să fie dat la cel mai înalt nivel, dar chiar şi atunci ar fi fost anunţaţi în timp util.

Coach veni şi se aşeză lângă ei. Trăncăniră o vreme despre base-ball şi despre femei.

— Azi a trebuit din nou s-o altoiesc pe nevastă-mea, zise râzând, Carlo. Să ştie cine-i stăpânul.

— E gravidă prin ultimele luni, aşa-i? întrebă în treacăt Coach.

— Ah, n-am făcut decât să-i ard câteva scatoalce, continuă Carlo. N-a fost o bătaie propriu-zisă. Chibzui o clipă. Îşi închipuie că poate face instrucţie cu mine, or eu nu înghit aşa ceva.

---

14 Legi puritane instituite de coloniştii din Noua Anglie şi care interzic anumite practici, îndeosebi băutura, dansul, munca, în zilele de duminică. (n.tr.)

În preajmă mai zăboveau câţiva clienţi. Stăteau la aer şi discutau despre base-ball, aşezaţi pe trepte mai sus de Carlo şi cei doi funcţionari. Deodată copiii care se jucau pe stradă se împrăştiară care încotro. O maşină apăru scrâşnind din frâne şi opri în faţa magazinului de dulciuri. Frână atât de brusc, încât cauciucurile scoaseră un scrâşnet ascuţit. Nici nu opri bine, că un bărbat sări jos de pe locul şoferului, mişcându-se cu atâta rapiditate, încât toţi rămaseră înlemniţi. Era Sonny Corleone.

Chipul lui bucălat, de Cupidon, cu buze groase şi arcuite, era schimonosit de furie. Într-o fracţiune de secundă ajunse pe verandă şi-l înşfacă de guler pe Carlo Rizzi. Îl smulse dintre ceilalţi, vrând să-l tragă până în stradă, dar Carlo se prinse cu braţele lui mari şi vânjoase de barele de fier, împotrivindu-se. Se chirci, încercând să-şi apere capul şi faţa între umeri. Cămaşa i se sfâşiase în mâna lui Sonny.

Urmă o scenă înfiorătoare. Sonny începu să dea cu pumnii în Carlo, care rămăsese ghemuit, însoţindu-şi loviturile de înjurături rostite cu glas gros şi înecat de furie. Cu toată statura lui impresionantă, Carlo nu opunea nici un fel de rezistenţă şi nu încerca nici să-l îmbuneze pe Sonny şi nici să protesteze. Coach şi Sally Rags nu îndrăzniră să se amestece. Erau convinşi că Sonny voia să-şi ucidă cumnatul şi nu doreau să-i împărtăşească soarta. Copiii de pe stradă se adunară să-l huiduiască pe şoferul care-i făcuse să se risipească, dar acum priveau scena cu spaimă şi curiozitate. Asistaseră la multe încăierări, dar furia lui Sonny îi redusese la tăcere. Între timp, în spatele maşinii lui Sonny apăru o alta, din care săriră două gărzi de corp. Văzând ce se petrecea, nici ei nu îndrăzniră să intervină. Rămaseră cu ochii în patru, gata să ia partea şefului dacă vreun spectator ar fi făcut prostia să-i ia apărarea lui Carlo.

Ceea ce făcea ca scena să fie absolut cumplită era totala lipsă de reacţie a lui Carlo, dar poate tot ea îi salvă şi viaţa. Rizzi se agăţase cu braţele de barele de fier, ca Sonny să nu-l poată târî în stradă, şi deşi se vedea limpede

că erau egali ca forţă, totuşi refuza să se împotrivească. Acceptă ploaia de lovituri în capul şi pe gâtul lipsit de apărare până când furia lui Sonny se mai domoli. Într-un târziu, suflând din greu, Sonny se uită în jos la el şi zise:

— Animal nenorocit, dacă te mai prind vreodată că dai în sora mea, să ştii că te omor.

Vorbele lui avură darul de a risipi încordarea. Bineînţeles, dacă Sonny ar fi avut de gând să-l ucidă, n-ar mai fi rostit ameninţarea. Rostise acele vorbe tocmai pentru că nu le putea aduce la îndeplinire. Carlo se încăpăţâna să nu ridice ochii spre Sonny. Îşi ţinea mai departe capul plecat şi braţele agăţate de barele de fier. Rămase aşa până când maşina se îndepărtă în trombă şi-l auzi pe Coach spunând cu vocea lui ciudat de părintească:

— OK, Carlo, hai înăuntru. Să nu mai stăm în văzul lumii.

De abia atunci îndrăzni şi Carlo să se ridice din poziţia chircită în care stătea pe treptele verandei şi să-şi descleşteze degetele de barele de fier. Ridicându-se în picioare, văzu cum puştii îl priveau cu expresia fixă şi scârbită a unora care asistaseră la umilirea altei făpturi omeneşti. Se simţea puţin ameţit, dar mai degrabă din pricina şocului, a spaimei pure care-i inundase trupul. Nu avea răni grave, în ciuda potopului de lovituri date cu atâta sete. Se lăsă dus de braţ de către Coach până în camera din fundul magazinului, unde funcţionarul îi puse gheaţă pe obraz. Deşi faţa nu-i era rănită şi nici nu sângera, totuşi era plină de vânătăi care începuseră să se umfle. Acum frica îi mai trecuse, dar umilinţa pe care o îndurase îi dădea aşa un sentiment de greaţă, încât îi veni să vomite. Coach îi ţinu capul deasupra chiuvetei, sprijinindu-l ca pe un om beat, apoi îl ajută să urce în apartamentul de la etaj şi-l sili să se lungească pe pat, într-un dormitor. Carlo nici nu remarcase că Sally Rags se făcuse nevăzut.

Sally Rags se dusese pe jos până în Third Avenue, de unde îl sunase pe Rocco Lampone, ca să-i relateze cele întâmplate. Rocco primi vestea cât se poate de calm, după care, la rândul său, îşi sună şeful, pe *caporegime* Pete

Clemenza. Clemenza gemu şi exclamă:

— Oh, Iisuse, fir-ar el să fie de Sonny, cu firea lui cu tot!

Totuşi, din prudenţă, apăsă cu degetul în furca telefonului, aşa încât Rocco nu-i auzi remarca.

Clemenza sună la casa din Long Beach şi vorbi cu Tom Hagen. Hagen tăcu o clipă, apoi zise:

— Trimite de urgenţă câteva maşini cu oameni de-ai tăi pe autostrada spre Long Beach, în caz că Sonny e reţinut de vreun blocaj de circulaţie sau de vreun accident. Când îşi iese din fire în halul ăsta, nu mai ştie pe ce lume se află. Se prea poate ca unii din amicii noştri din tabăra cealaltă să afle că a fost în oraş. Nu se ştie niciodată.

— Până să trimit eu pe cineva, şovăi Clemenza, Sonny va ajunge acasă. Acelaşi lucru e valabil şi pentru clanul Tattaglia.

— Ştiu, răspunse liniştit Hagen. Dar, dacă se întâmplă ceva ieşit din comun, Sonny ar putea fi blocat pe drum. Fă tot ce poţi, Pete.

Fără prea mare tragere de inimă, Clemenza îl sună pe Rocco Lampone şi-i spuse să ia câţiva oameni şi câteva maşini cu care să asigure şoseaua până la Long Beach. El însuşi se duse la nepreţuitul său Cadillac şi, împreună cu trei dintre gărzile de corp care locuiau acum în casa lui, porni pe podul Atlantic Bridge, în direcţia New York City.

Unul dintre acei pierde-vară care-şi făceau veacul pe la magazinul de zaharicale, mizând pe sume nu prea mari, în realitate informator în solda Familiei Tattaglia, îl sună pe omul său de legătură. Însă cum Familia Tattaglia încă nu adoptase o organizare de război, omul de legătură se văzu nevoit să parcurgă toate treptele ierarhice ale clanului până să ajungă la *caporegime,* care-i telefonă şefului Familiei Tattaglia. Între timp, Sonny Corleone ajunsese cu bine pe domeniu, în casa tatălui său de la Long Beach, pregătit să-i înfrunte mânia.

CAPITOLUL 17

Războiul din 1947 între Familia Corleone şi cele cinci Familii aliate împotriva ei se dovedi costisitor de ambele

părţi. Situaţia se complică din pricina presiunilor exercitate asupra tuturor de către poliţie, dornică să rezolve cazul asasinării căpitanului McCluskey. Rar se întâmpla ca funcţionarii departamentului de poliţie însărcinaţi cu elucidarea unui caz să nu ţină seama de personalităţile politice care protejau jocurile de noroc şi alte activităţi ilegale, dar în situaţia de faţă politicienii erau la fel de neputincioşi ca şi statul-major al unei armate scăpate din frâu şi puse pe prădăciuni, ai cărei ofiţeri de campanie refuzau să execute ordinele.

Această lipsă de protecţie nu aducea atâtea prejudicii Familiei Corleone, cât adversarilor ei. Veniturile clanului Corleone proveneau în primul rând din jocuri de noroc, cele mai afectate fiind operaţiunile de loterie. Agenţii care se ocupau cu această îndeletnicire erau atraşi în cursă de poliţie şi, de regulă, primeau câte o bătaie zdravănă, după care erau trimişi la răcoare pentru o bună bucată de timp. Fuseseră descoperite chiar şi o parte din „bănci”, controalele ducând la grele pierderi financiare. „Bancherii” calibrul 90, ajunşi în aceste poziţii prin propriile lor puteri, se plângeau la *caporegimes,* care transmiteau reclamaţiile lor la masa de consiliu a Familiei. Dar nu era nimic de făcut. Bancherilor li se spunea să iasă din afacere. Întreprinzătorii particulari de culoare de prin partea locului primiră învoirea de a prelua operaţiunea în Harlem, cel mai fertil teritoriu, iar aceştia operau răspândiţi în aşa fel, încât poliţia nu reuşea să-i depisteze.

După moartea căpitanului McCluskey, câteva ziare publicară articole în care-l acuzau că fusese omul lui Sollozzo. Presa aducea probe că numai cu puţin înainte de a fi asasinat, McCluskey primise mari sume de bani gheaţă. Aceste poveşti erau opera lui Hagen care oferise şi dovezile respective. Departamentul de poliţie refuza să confirme sau să dezmintă informaţiile, însă ele începeau să aibă efect. Poliţia află de la informatori şi de la poliţiştii trecuţi pe statul de plată al Familiei că McCluskey fusese un poliţist corupt. Nu că ar fi luat bani sau mită substanţială, poliţiştii de rând nu-i aduceau această

acuzaţie. Dar luase banii cei mai murdari cu putinţă: cei obţinuţi din droguri şi din crimă. Iar în codul etic al poliţiei, aceasta era de neiertat.

Hagen înţelegea că poliţistul credea în lege şi ordine într-un mod ciudat şi inocent adică mai mult decât cetăţenii pe care era plătit să-i apere. La urma urmei, legea şi ordinea reprezentau ceva miraculos din care îşi deriva şi el puterea o putere individuală, la care ţinea la fel de mult ca oricare altul. Şi totuşi întotdeauna mocnea în el resentimentul faţă de cetăţenii pe care îi slujea. Aceştia erau în egală măsură protejaţii şi prada sa. Ca pradă, erau lunecoşi şi periculoşi, capabili de tot felul de vicleşuguri. De îndată ce unul dintre ei era prins de poliţie, mecanismul societăţii pe care o apăra poliţistul îşi concentra toate forţele, lăsându-l fără captură. Dilema era opera politicienilor. Judecătorii dădeau pedepse blânde şi cu suspendare până şi celor mai înrăiţi infractori. Guvernatorii statelor şi însuşi preşedintele Statelor Unite acordau amnistii, presupunând că avocaţi faimoşi nu obţinuseră deja achitarea. Cu timpul, poliţistul învăţa lecţia. De ce să nu ia banii pe care i-i plăteau aceşti delincvenţi? Lui îi erau mai necesari. De ce să nu meargă şi copiii lui la colegiu? De ce să nu facă şi soţia lui cumpărăturile în magazinele cele scumpe? De ce să nu facă şi el plajă în Florida în timpul concediului de iarnă? La urma urmei, îşi risca viaţa şi asta nu era de glumă.

De regulă însă, poliţistul decidea să nu accepte bani murdari. Primea bani ca să închidă ochii la afacerile unui agent de pariuri. Lua bani de la un om care nu suferea tichetele de parcare sau de depăşire a vitezei. Le îngăduia pipiţelor şi prostituatelor să-şi vadă de meseria lor. Dintr-un singur motiv. Acestea erau vicii naturale ale omului. Dar, de obicei, nu accepta mită pentru droguri, jaf armat, viol, crimă şi alte asemenea infracţiuni, în optica lui, aceste acte atacau însăşi baza autorităţii sale personale şi nu puteau fi trecute cu vederea.

Asasinarea unui căpitan de poliţie era comparabilă cu un regicid. Dar când se răspândi vestea că McCluskey

fusese ucis în timp ce se găsea în compania unui vestit contrabandist de droguri, când se află că era suspectat de complicitate la omor, dorinţa de răzbunare a poliţiei începu să mai pălească. În definitiv, existau încă destule ipoteci de plătit, maşini de achitat, copii de crescut până ajungeau pe picioarele lor. Fără şpagă, poliţiştii ar fi fost nevoiţi să se lupte să trăiască de azi pe mâine. Negustorii fără autorizaţie erau buni să le achite costul mesei de prânz. Tichetele de parcare le umpleau buzunarele cu mărunţiş. Unii mai disperaţi începură chiar să extorcheze bani de la suspecţi (homosexuali, persoane acuzate de acte de violenţă), în birourile secţiei. În cele din urmă, autorităţile se îmblânziră. Ridicară preţurile şi îngăduiră Familiilor să opereze mai departe. Şi de astă-dată lista de plăţi fu întocmită de omul de legătură de la secţie, care notă fiecare persoană îndreptăţită la mită şi suma cuvenită. Se reinstaură un simulacru de ordine socială.

Hagen venise cu ideea de a folosi detectivi particulari ca să asigure paza salonului de spital unde era Don Corleone. Fireşte, aceştia erau secondaţi de indivizi mult mai versaţi din *regime* a lui Tessio. Dar Sonny tot nu era mulţumit. La mijlocul lunii februarie, de îndată ce Don putu fi mişcat din loc fără riscuri, îl transportară cu ambulanţa la locuinţa lui de pe domeniu. Casa fusese reamenajată, încât dormitorul era acum un veritabil salon de spital, cu toate cele necesare unei urgenţe. Infirmiere aduse special pentru Don şi atent verificate fuseseră angajate ca să aibă grijă de el douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, iar doctorul Kennedy, în schimbul unui onorariu uriaş, se lăsase convins să fie medicul intern al acestui spital particular. Cel puţin până când Don putea rămâne numai sub supravegherea infirmierelor.

Domeniul în sine era inexpugnabil. În casele de rezervă se instalară oameni de încredere, chiriaşii fiind expediaţi în vilegiatură în Italia, exclusiv pe spezele Familiei.

Freddie Corleone fusese trimis la Las Vegas, să se

refacă şi, totodată, să sondeze terenul în vederea unor operaţiuni ale Familiei în complexul de hoteluri de lux dotate cu cazinouri pentru jocuri de noroc, care tocmai începuseră să se construiască. Las Vegas făcea parte din imperiul încă neutru al Coastei de Vest, iar şeful lui îi garantase siguranţă lui Freddie pe domeniul său. Cele cinci Familii din New York nu voiau să-şi mai facă alţi duşmani, hăituindu-l pe Freddie Corleone în Las Vegas. Şi aşa aveau destule necazuri la New York.

Doctorul Kennedy interzisese orice discuţie de afaceri de faţă cu Don. Nimeni nu ţinea seama de această indicaţie. Don insistase să se ţină consiliul de război în camera sa. Sonny, Tom Hagen, Pete Clemenza şi Tessio se adunară aici chiar în prima noapte după întoarcerea lui acasă.

Don Corleone era prea slăbit ca să vorbească mult, dar dorea să asculte şi să-şi exercite dreptul de veto. Când i se aduse la cunoştinţă că Freddie fusese trimis la Las Vegas, ca să înveţe tainele jocurilor de noroc din cazinouri, Don dădu din cap aprobator. Aflând că Bruno Tattaglia fusese ucis de oamenii Familiei Corleone, clătină din cap şi oftă. Dar cel mai mult îl întristă vestea că Michael îi lichidase pe Sollozzo şi pe căpitanul McCluskey, după care fusese nevoit să se refugieze în Sicilia. Auzind acestea, le făcu semn tuturor să iasă, aşa că aceştia îşi continuară consiliul în biroul de pe colţ, unde se găsea biblioteca juridică.

Sonny Corleone se tolăni în fotoliul uriaş din spatele mesei de scris.

— Cred că ar fi bine să-l luăm mai uşor pe tata în următoarele câteva săptămâni, până când doctorul va hotărî că se poate ocupa iarăşi de afaceri. Tăcu o clipă. Aş vrea să punem lucrurile pe roate înainte ca el să se însănătoşească. Avem mână liberă de la poliţişti. Prima urgenţă sunt loteriile din Harlem. Negrii de acolo şi-au făcut de cap destul, acum trebuie să ne luăm înapoi ce-i al nostru. S-a cam ales praful, dar aşa se întâmplă de fiecare dată când pun ei mâna pe ceva. O mulţime de agenţi de-ai

lor n-au plătit banii cuveniţi câştigătorilor. Acum umblă în Cadillacuri şi le spun jucătorilor că mai au de aşteptat, dacă nu cumva le plătesc numai jumătate din câştiguri. Nici un agent nu trebuie să mai apară în ochii jucătorilor drept om bogat. Vreau să nu se mai îmbrace nimeni din cale-afară de elegant. Să nu-i mai prind la volanul unor maşini nou-nouţe. Să nu mai strâmbe din nas atunci când trebuie să plătească unui câştigător. Şi mai vreau să se termine cu întreprinzătorii particulari în această branşă, fiindcă ne strică firma. Tom, trebuie să ne punem în mişcare imediat. De îndată ce le vei da de ştire că suntem la curent cu matrapazlâcurile lor, totul va reveni la normal.

— În Harlem există câţiva tipi extrem de periculoşi, spuse Hagen. Au prins gustul averii. Nu vor accepta să redevină simpli agenţi sau adjuncţi de „bancheri”.

Sonny ridică din umeri.

— Dă-i lui Clemenza lista cu numele lor. Asta-i treaba lui, să-i pună la respect.

— E ca şi făcut, îl asigură Clemenza pe Hagen.

Cea mai importantă problemă fu adusă în discuţie de către Tessio.

— De îndată ce vom începe operaţiunile, cele cinci Familii vor porni şi ele să atace. Vor lovi în „bancherii” noştri din Harlem şi în agenţii de pariuri din East Side. Ar putea să ne facă zile fripte şi în industria de confecţii protejată de noi. Războiul acesta va costa o groază de bani.

— Poate nu vor face nimic din toate astea, zise Sonny. Se ştie că le vom răspunde cu aceeaşi monedă. Am sondat terenul pentru o eventuală împăcare şi mă gândesc că, poate, reuşim să rezolvăm problema răscumpărând cu bani uciderea tânărului Tattaglia.

— La astfel de negocieri ne vor întoarce spatele, interveni Hagen. În ultimele luni au pierdut bani grei şi ne socotesc răspunzători pe noi. Pe bună dreptate. Cred că, de fapt, vor să ne implicăm în comerţul cu narcotice, ca să profite de influenţa politică a familiei. Cu alte cuvinte, propunerea lui Sollozzo, minus persoana lui. Dar nu vor aborda subiectul înainte de a lansa o acţiune violentă

împotriva noastră. Îşi închipuie că, după ce ne vor intimida în acest fel, le vom accepta propunerea cu drogurile.

— Nici nu începe discuţie, i-o reteză scurt Sonny. Don a spus „Nu” şi *nu* rămâne până când el nu-şi schimbă hotărârea.

— Atunci ne confruntăm cu o problemă tactică, vorbi cu aprindere Hagen. Banii noştri sunt descoperiţi. Pariuri şi loterie. Suntem vulnerabili în orice clipă. În schimb, Familia Tattaglia patronează prostituţia şi sindicatele docherilor. Cum dracu’ i-am putea lovi? E drept că celelalte Familii se ocupă într-o oarecare măsură şi de jocuri de noroc. Însă majoritatea sunt implicate în construcţii, camătă, controlul sindicatelor şi contracte guvernamentale. Câştigă enorm ameninţând cu forţa oameni nevinovaţi. Banii lor nu stau la vedere. Clubul de noapte al Familiei Tattaglia e prea cunoscut ca să poată fi atins, ar fi prea bătător la ochi. Iar cu Don încă în afara luptei, influenţa lor politică e egală cu a noastră. Prin urmare, ne confruntăm cu o problemă gravă.

— E problema mea, Tom, preciză Sonny. Eu voi găsi soluţia. Continuă negocierile şi ocupă-te şi de cealaltă treabă. Să ne vedem de afacerile noastre şi să vedem ce se mai întâmplă. Pe urmă vom acţiona în funcţie de împrejurări. Clemenza şi Tessio au o mulţime de oameni înarmaţi, cât cele cinci Familii la un loc, dacă se ajunge la conflict deschis. Nu va trebui decât să trecem la „saltele”.

Înlăturarea „bancherilor” particulari de culoare se realiză cât se poate de simplu. Poliţia primi informaţii asupra lor şi luă măsuri energice. Ce-i drept, cu mari sacrificii. La vremea aceea, un negru nu putea da şpagă unui înalt funcţionar de poliţie sau unei personalităţi politice, ca să-şi poată păstra afacerea. În primul rând, datorită prejudecăţilor şi neîncrederii rasiale. Totuşi, Harlemul fusese întotdeauna socotit o problemă minoră, cu o rezolvare previzibilă.

Cele cinci Familii loviră într-un punct neaşteptat. Asasinară doi oameni influenţi din cadrul sindicatelor din confecţii, totodată şi membri ai Familiei Corleone. Urmară

la rând cămătarii protejaţi de Corleone, care se văzură alungaţi de pe chei, odată cu agenţii de pariuri protejaţi de acelaşi clan. Sindicatele locale ale docherilor trecură de partea celor cinci Familii. În tot oraşul agenţii de pariuri ai Familiei Corleone erau supuşi la presiuni menite să-i determine să-şi schimbe jurământul de credinţă. Cel mai mare „bancher" de loterie din Harlem, vechi prieten şi aliat al familiei Corleone, fusese asasinat cu sălbăticie. Nu mai aveau de ales. Sonny ordonă celor doi *caporegimes* să treacă la saltele.

Aranjară două apartamente în oraş, dotându-le cu saltele pe care urma să doarmă pistolarii, un frigider pentru alimente, arme şi muniţii. Într-unul din apartamente stăteau oamenii lui Clemenza, în celălalt, oamenii lui Tessio. Toţi agenţii de pariuri ai familiei primiră gărzi de corp. Însă „bancherii" de loterie din Harlem trecuseră de partea adversarului şi pentru moment nu era nimic de făcut. Toate acestea costau Familia Corleone o mulţime de bani, profiturile scăzând considerabil. În următoarele câteva luni deveniră limpezi şi alte lucruri. Cel mai important dintre toate era că motivele înfrângerii se aflau chiar în sânul Familiei Corleone.

Şi asta din două motive. Întrucât Don încă era prea slăbit ca să participe, o bună parte din influenţa politică a clanului fusese neutralizată. De asemenea, ultimii zece ani de pace erodaseră grav calităţile de luptători ai celor doi *caporegimes,* Clemenza şi Tessio. Clemenza continua să fie un executant competent, însă nu mai avea nici energia şi nici puterea din tinereţe ca să conducă trupe. Tessio se îmblânzise cu anii şi nu mai era suficient de dur. Tom Hagen, în ciuda calităţilor sale, pur şi simplu, nu era un *Consigliori* potrivit la vreme de război. Principalul lui defect consta în faptul că nu era sicilian.

Sonny Corleone îşi dădea seama de toate aceste puncte nevralgice ale Familiei pe timp de război, dar nu putea lua nici un fel de măsuri ca să le remedieze. El nu era Don, or numai Don îi putea înlocui pe *caporegimes* şi pe *Consigliori.* În plus, simpla lor înlocuire ar fi făcut ca

situaţia să devină şi mai precară, favorizând o eventuală trădare. La început, Sonny se gândise să ţină piept inamicului până când Don avea să se întremeze suficient ca să preia conducerea, dar după trădarea „bancherilor" din Harlem şi prigoana dezlănţuită împotriva agenţilor de pariuri, poziţia Familiei devenea tot mai şubredă. Atunci Sonny decise să treacă la contraatac.

Dar nu oricum, ci lovind inamicul drept în inimă. Puse la cale execuţia şefilor celor cinci Familii printr-o singură operaţiune tactică de mare anvergură. În acest scop, organiză un sistem sofisticat de supraveghere a acestor şefi. Dar după o săptămână capii Familiilor inamice se făcură nevăzuţi, încetând să mai apară în public.

Cele cinci Familii şi Imperiul Corleone ajunseră într-un punct mort.

CAPITOLUL 18

Amerigo Bonasera locuia la numai câteva cvartale de antrepriza de pompe funebre din Mulberry Street, aşa că de fiecare dată se ducea să cineze acasă. Seara se înapoia la munca lui, alăturându-se plin de respect familiilor îndurerate care-şi aduceau ultimul omagiu morţilor întinşi pe catafalcuri în sumbrele lui săli mortuare.

Întotdeauna îl deranjau glumele pe seama profesiunii sale, legate de macabrele detalii tehnice atât de nesemnificative. Fireşte, nimeni din familie, dintre prieteni sau vecini nu făcea astfel de glume. Pentru cei care de secole îşi câştigaseră pâinea cu sudoarea frunţii, orice profesiune era demnă de respect.

Stând la cină împreună cu soţia în apartamentul lor masiv mobilat, cu statuete aurite ale Fecioarei Maria aşezate pe bufet, lângă candele de sticlă roşie, Bonasera îşi aprinse o ţigară Camel şi-şi turnă un pahar de whisky american, ca să se destindă. Soţia aduse la masă farfuriile cu supă aburindă. Acum amândoi rămăseseră singuri; Bonasera îşi trimisese fata să locuiască la sora mamei ei, în Boston, unde putea uita cumplita întâmplare prin care trecuse şi rănile făcute de cei doi derbedei pedepsiţi de Don Corleone.

— Te întorci la lucru astă-seară? îl întrebă soţia în timp ce-şi mâncau supa.

Amerigo Bonasera încuviinţă din cap. Soţia îi respecta munca, însă n-o înţelegea. Nu înţelegea că partea tehnică a profesiei sale era cea mai puţin importantă. Ca mai toţi ceilalţi, doamna Bonasera credea că soţul ei era plătit pentru priceperea lui de a-i face pe morţi să arate în sicriu la fel de bine ca în viaţă. Într-adevăr, măiestria lui era legendară. Dar lucrul cel mai important şi mai necesar era ca el să fie de faţă la priveghi. Noaptea, când familia îndurerată venea să-şi întâmpine rudele şi prietenii lângă sicriul celui drag, avea nevoie ca Amerigo Bonasera să se afle acolo.

Pentru că el era cel mai nimerit ca să-i împace cu prezenţa morţii. Cu figura lui veşnic gravă, totodată puternică şi alinătoare, cu glasul care nu tremura, ci murmura abia şoptit, el conducea ritualul priveghiului. Domolea plânsetele prea tari, dojenea copiii neascultători pe care părinţii nu aveau inima să-i pedepsească. Niciodată nu-şi prezenta condoleanţele în mod înduioşător, totuşi niciodată nu se arăta superficial. Dacă o familie apela o dată la Amerigo Bonasera ca să pregătească pe cineva iubit pentru înmormântare, aceasta revenea la el de fiecare dată când avea nevoie. Amerigo nu-şi dezamăgise niciodată clienţii în acea cumplită ultimă noapte petrecută pe pământ.

De regulă, după cină îşi îngăduia să aţipească puţin. Apoi se spăla şi se bărbierea din nou, folosind din belşug pudră de talc, ca să-şi îmblânzească barba deasă şi neagră. Întotdeauna se spăla pe dinţi. Se schimba cuviincios cu haine curate, cămaşă de un alb strălucitor, cravată neagră, costum negru proaspăt călcat, pantofi negri fără luciu şi şosete negre. Totuşi, efectul era mai curând alinător decât mohorât. De asemenea, îşi cănea cu regularitate părul, obicei nemaiîntâlnit la un bărbat italian din generaţia lui. Dar n-o făcea din vanitate, ci, pur şi simplu, fiindcă părul îi era înspicat cu fire argintii, culoare care i se părea nepotrivită cu profesia sa.

După ce-şi termină supa, soţia îi puse în faţă o bucată mică de friptură cu câteva linguri de spanac verde, stropit cu untdelemn gălbui. Obişnuia să mănânce puţin. Când termină şi felul doi, bău o ceaşcă de cafea şi mai fumă o ţigară Camel. Stând la cafea, se gândi la biata lui fiică. Niciodată nu va mai fi aceeaşi. Îi fusese redată frumuseţea, însă ochii ei căpătaseră o expresie de animal hăituit, încât taică-său abia mai suporta s-o privească. Aşa că o trimiseseră să locuiască un timp la Boston. Timpul avea să-i vindece rănile. Durerea şi spaima nu erau la fel de ireparabile ca moartea el ştia asta foarte bine. Meseria îl făcea să fie optimist.

Tocmai îşi băuse cafeaua când se auzi sunând telefonul din salon. Soţia nu răspundea niciodată când el era acasă, aşa că se ridică, goli ceaşca de ultima picătură şi-şi stinse ţigara. În drum spre telefon, îşi scoase cravata şi începu să-şi descheie cămaşa, pregătindu-se să se odihnească puţin. Apoi ridică receptorul telefonului şi răspunse politicos şi calm.

— Alo?

Vocea de la celălalt capăt al firului era aspră şi tensionată.

— La telefon Tom Hagen, auzi el în aparat. Te sun din partea lui Don Corleone, la rugămintea lui.

Amerigo Bonasera simţi cum îi vine pe gât cafeaua şi cum îl năpădeşte o uşoară senzaţie de greaţă. Trecuse mai mult de un an de când se îndatorase faţă de Don, ca să răzbune onoarea fiicei lui, şi între timp aproape uitase că trebuia să-şi achite datoria. Fusese atât de satisfăcut văzând feţele însângerate ale celor doi derbedei, încât ar fi făcut orice pentru Don. Dar timpul erodează recunoştinţa mai rapid decât erodează frumuseţea. Acum Bonasera trăia starea de rău a cuiva care se confruntă cu dezastrul. Răspunse cu glas şovăielnic:

— Da, înţeleg. Te ascult.

Îl surprinse răceala din tonul lui Tom Hagen. *Consigliori* se comportase întotdeauna ca un om civilizat, deşi nu era italian, acum însă i se adresa, pur şi simplu, pe

un ton de comandă.

— Îi datorezi lui Don un serviciu, zise Hagen. Nu se îndoieşte că te vei achita. Că vei fi fericit să ai acest prilej. Într-o oră, dar nu mai puţin de atât, poate mai mult, va veni la firma dumitale să-ţi ceară ajutorul. Să fii acolo, ca să-l întâmpini. Ai grijă să nu se afle prin preajmă nici unul dintre lucrătorii dumitale. Trimite-i acasă. Dacă ai vreo obiecţie, spune-mi chiar acum şi-l voi informa pe Don Corleone. Are şi alţi prieteni care-i pot face acest serviciu.

— Cum îţi închipui că l-aş refuza pe Naş? aproape că strigă înspăimântat Amerigo Bonasera. Bineînţeles că voi face tot ce-mi cere. N-am uitat că am o datorie. Plec la firmă imediat.

Glasul lui Hagen se îmblânzi, dar tonul lui părea uşor ciudat.

— Mulţumesc, zise el. Don nu s-a îndoit nici o clipă de dumneata. Întrebarea îmi aparţine mie. Fă-i diseară acest serviciu şi pe urmă poţi veni oricând la mine dacă ai necazuri. Vei câştiga prietenia mea.

Vorbele lui îl înfricoşară şi mai mult pe Amerigo Bonasera.

— Don în persoană va veni la mine astă-seară? se bâlbâi el.

— Da, răspunse Hagen.

— Atunci înseamnă că şi-a revenit complet după rănile avute, Domnul fie lăudat, zise Bonasera.

Fraza sună mai curând a întrebare.

La celălalt capăt al firului se aşternu tăcerea, apoi Hagen zise foarte liniştit:

— Da.

Urmă o păcănitură şi convorbirea se încheie.

Bonasera simţi cum îl trec toate sudorile. Se duse în dormitor, îşi schimbă cămaşa şi-şi clăti gura. Dar nu se bărbieri şi nici nu-şi puse altă cravată. O luă pe aceeaşi pe care o folosise în timpul zilei. Sună la firmă şi-i spuse lucrătorului ca în noaptea aceea să rămână el cu îndurerata familie în sala mortuară din faţă. El va avea de lucru în laboratorul situat în aceeaşi clădire. Când omul

vru să-i pună întrebări, Bonasera i-o reteză scurt, cerându-i să-i îndeplinească întocmai dispoziţiile.

Îşi puse haina, iar soţia, care încă era la masă, ridică ochii spre el, surprinsă.

— Am de lucru, o anunţă Bonasera.

Văzând expresia de pe chipul lui, femeia nu îndrăzni să-i ceară alte amănunte.

Bonasera ieşi din casă şi parcurse pe jos distanţa de câteva cvartale până la antrepriza de pompe funebre.

Clădirea se înălţa singuratică pe un teren întins, împrejmuit cu un gard alb de şipci. O alee ducea din stradă până în spatele clădirii, lată doar cât să treacă ambulanţele şi dricurile. Bonasera descuie poarta şi o lăsă deschisă. Apoi se duse în spatele clădirii şi intră pe uşa largă de aici. În treacăt, văzu că pe uşa din faţă deja intrau oameni veniţi să-şi aducă ultimele omagii mortului expus acolo.

Cu mulţi ani în urmă, când Bonasera cumpărase această clădire de la un antreprenor în prag de pensie, existase o scară de circa zece trepte care trebuia urcată până la intrarea în sala funerară. Aceasta pusese o problemă. Pentru bătrânii şi invalizii dornici să-şi ia rămas-bun de la o fiinţă dragă era aproape imposibil să urce scara, aşa că fostul antreprenor folosise în astfel de situaţii liftul pentru marfă, o mică platformă de metal care se ridica din pământ chiar lângă clădire. Liftul servea la transportul cadavrelor şi al coşciugelor. Cobora sub pământ, apoi se ridica direct în sala funerară, astfel încât vizitatorul invalid se pomenea, prin podea, alături de sicriu. Celelalte persoane din asistenţă erau nevoite să-şi tragă scaunele negre la o parte, ca să facă loc liftului apărut prin trapă. După ce invalidul sau bătrânul respectiv îşi aducea omagiile, liftul trecea din nou prin podeaua lustruită, ca să-l coboare şi să-l scoată iarăşi la lumină.

Amerigo Bonasera găsise că soluţia era nepotrivită şi costisitoare. Prin urmare, reconstruise faţada clădirii, renunţând la trepte în favoarea unui plan înclinat. Bineînţeles, liftul continua să fie folosit pentru sicrie şi

cadavre.

În partea din spate a clădirii, izolate de sala funerară şi de camerele de primire printr-o uşă masivă şi capitonată, se aflau biroul, sala de îmbălsămare, magazia de sicrie şi o debara ţinută sub cheie, unde se găseau substanţe chimice şi oribilele instrumente ale meseriei. Bonasera se duse în birou, se aşeză la masa de scris şi-şi aprinse o ţigară Camel. Era una dintre puţinele ocazii când fuma în această clădire. Rămase astfel să-l aştepte pe Don Corleone.

Aştepta cuprins de o profundă disperare. Nu avea nici cea mai mică îndoială în privinţa serviciilor care urmau să i se ceară. În ultimul an Familia Corleone se războise cu cele cinci mari Familii mafiote din New York, iar isprăvile lor sângeroase umpleau paginile ziarelor. Fuseseră ucişi mulţi oameni din ambele tabere. Acum Familia Corleone omorâse pe cineva atât de important, încât voia să-i ascundă cadavrul, să-l facă să dispară. Exista oare o cale mai bună decât aceea de a-l îngropa oficial, cu ajutorul unui antreprenor autorizat? Amerigo Bonasera nu-şi făcea nici un fel de iluzii cu privire la actul pe care urma să-l comită. Va fi complicele unei crime. Dacă se va afla ceva, îl vor aştepta ani grei de închisoare. Fiica şi soţia lui vor fi compromise, bunul lui renume, numele respectat de Bonasera, va fi târât în noroiul însângerat al războiului dintre mafioţi.

Îşi îngădui să fumeze încă un Camel. Deodată îl săgetă un gând şi mai cumplit. Când celelalte Familii mafiote vor afla că ajutase clanul Corleone, îl vor considera duşmanul lor. Îl vor ucide. Acum blestema ziua când se dusese la Naş, implorându-l să-l răzbune. Blestemă ziua când soţia lui şi cea a lui Don deveniseră prietene. Îşi blestemă fiica, blestemă America şi chiar propriul lui succes. După aceea redeveni optimist. Totul se putea desfăşura ca pe roate. Don Corleone era un om inteligent. Fără îndoială că fuseseră luate toate măsurile de precauţie ca totul să rămână secret. El nu trebuia decât să-şi ţină firea. Fiindcă, desigur, lucrul cel mai grav ar fi să-şi atragă

asupră-i nemulţumirea lui Don.

Auzi scrâşnet de cauciucuri pe pietriş. Urechea lui exersată îl anunţă că pe aleea cea îngustă venise o maşină care acum parca în curtea din spate. Deschise uşa să-i întâmpine. Clemenza, uriaşul cel gras, intră însoţit de doi indivizi tineri, cu înfăţişare de brute. Toţi verificară încăperea, fără să-i adreseze vreun cuvânt lui Bonasera, apoi Clemenza se duse afară. Cei doi tineri rămaseră cu antreprenorul.

Câteva momente mai târziu, Bonasera recunoscu huruitul unei ambulanţe grele apropiindu-se pe aleea cea îngustă. Apoi în prag apăru Clemenza, urmat de doi bărbaţi care duceau o targă. Cele mai cumplite bănuieli ale lui Amerigo Bonasera se vedeau confirmate. Pe targă se afla un cadavru înfăşurat într-o pătură cenuşie, din care ieşea un picior desculţ şi galben.

Clemenza făcu semn celor doi să aducă targa în sala de îmbălsămări. În momentul următor din întunericul curţii apăru un alt bărbat care păşi în biroul scăldat în lumină. Era Don Corleone.

În timpul cât zăcuse, Don slăbise şi se mişca ţeapăn şi ciudat. Îşi ţinea pălăria în mâini, iar părul de pe capul lui masiv părea să se fi rărit. Arăta mai bătrân şi mai gârbovit faţă de cum îl văzuse Bonasera la nuntă, dar încă în putere. Ţinându-şi pălăria la piept, i se adresă lui Bonasera:

— Ei, vechiul meu prieten, eşti pregătit să-mi faci acest serviciu?

Bonasera încuviinţă din cap. Don păşi pe urmele tărgii în sala de îmbălsămare, iar Bonasera veni, fără chef, în spatele lui. Cadavrul se găsea acum pe una dintre mesele cu jgheab. Don Corleone făcu un gest discret cu pălăria şi ceilalţi bărbaţi părăsiră încăperea.

— Ce doriţi să fac? întrebă şoptit Bonasera.

Don Corleone privea fix masa.

— Dacă ţii la mine, vreau să-ţi foloseşti toate mijloacele, toată priceperea, zise el. Nu vreau ca maică-sa să-l vadă aşa cum este acum.

Se apropie de masă şi trase în jos pătura cenuşie. În ciuda anilor de pregătire şi experienţă, Amerigo Bonasera nu-şi putu stăpâni un icnet de oroare. Pe masa de îmbălsămare era capul zdrobit de gloanţe al lui Sonny Corleone. Ochiul stâng, înecat în sânge, avea o crăpătură ca o stea chiar în pupilă. Nasul şi umărul obrazului stâng erau un terci de nerecunoscut. O fracţiune de secundă, Don întinse mâna să se sprijine de Bonasera.

— Uită-te în ce hal mi-au măcelărit băiatul, zise el.

CAPITOLUL 19

Poate că tocmai impasul la care se ajunsese îl determinase pe Sonny Corleone să dezlănţuie războiul de hărţuire de la care i se trăsese moartea. Poate din pricina firii lui extrem de violente, scăpate din frâu. În orice caz, în cursul primăverii şi verii acelui an organizase raiduri fără rost împotriva trupelor auxiliare inamice. Proxeneţi ai Familiei Tattaglia fuseseră împuşcaţi mortal în Harlem, gangsteri de la docuri fuseseră masacraţi. Liderii sindicali care juraseră credinţă celor cinci Familii fuseseră preveniţi să nu se amestece, şi cum agenţii de pariuri şi cămătarii Familiei Corleone încă nu aveau voie să pună piciorul pe chei, Sonny îl trimisese pe Clemenza cu *regime* al lui să facă ravagii de-a lungul ţărmului.

Era un măcel fără rost, fiindcă nu putea influenţa sorţii războiului. Sonny era un tactician strălucit şi câştigase victorii zdrobitoare. Dar acum ar fi fost necesar geniul strategic al lui Don Corleone. Totul degenerase într-un război de gherilă aducător de moarte, de pe urma căruia ambele tabere descoperiseră că pierdeau o mulţime de bani şi de vieţi omeneşti, fără un scop anume. În cele din urmă, Familia Corleone fusese nevoită să închidă unele dintre cele mai profitabile agenţii de pariuri, inclusiv cea repartizată ginerelui, Carlo Rizzi, ca să-şi câştige existenţa. Carlo se apucase de băutură şi de femei, purtându-se din ce în ce mai urât cu soţia lui, Connie. După bătaia încasată de la Sonny Corleone, nu îndrăznise să-şi mai lovească soţia, dar nici nu se mai culcase cu ea. Connie se aruncase la picioarele lui, dar Carlo o refuzase

cu dispreţ sau, cum îi plăcea lui să-şi închipuie, cu suprema satisfacţie a unui patrician roman.

— Du-te şi sună-l pe frate-tău, îi spusese el batjocoritor. Zi-i că nu vreau să te regulez, poate mă bate până mi se scoală.

Totuşi, îi era o frică de moarte de Sonny Corleone, deşi afişau unul faţă de celălalt o politeţe rece. Carlo avea atâta minte cât să înţeleagă că Sonny n-ar fi ezitat să-l ucidă şi că era genul de om capabil să omoare o altă fiinţă umană cu naturaleţea unui animal, în timp ce el ar fi trebuit să-şi adune tot curajul, toată voinţa ca să comită o crimă. Nici o clipă nu-i dăduse prin gând că, din acest motiv, îi era, de fapt, superior lui Sonny Corleone dacă se putea spune aşa; îl invidia pe Sonny pentru cumplita lui sălbăticie, care de acum devenise legendară.

În calitate de *Consigliori,* Tom Hagen nu era de acord cu tactica lui Sonny, dar hotărâse să nu protesteze faţă de Don, din simplul motiv că, până la un punct, tactica dădea rezultate. Pe măsură ce continua războiul de uzură, cele cinci Familii păreau să dea înapoi, contraatacurile lor deveniseră tot mai anemice, până când încetaseră cu totul. La început, Hagen nu avusese încredere în această aşa-zisă liniştire a inamicului, în schimb Sonny jubila.

— Am s-o ţin tot aşa, îi spusese el lui Hagen, şi, în cele din urmă, nemernicii ne vor cere să cădem la învoială.

Pe Sonny îl preocupau alte lucruri. Soţia îi făcea necazuri fiindcă îi ajunsese la ureche zvonul că Lucy Mancini îi sedusese bărbatul. Deşi glumea fără fereală despre înzestrarea şi tehnica lui Sonny, el o evita de prea mult timp şi femeia ajunsese să-i ducă dorul la pat, aşa că-i făcea zile fripte, bătându-l la cap fără încetare.

În plus, Sonny trăia sub enorma apăsare a gândului că figura pe lista neagră. Trebuia să-şi ia precauţii extraordinare la fiecare pas, ştiind că inamicul era la curent cu vizitele lui la Lucy Mancini. În acest caz însă, îşi lua măsuri de prevedere ieşite din comun, fiindcă prin tradiţie acesta era un punct nevralgic. Deşi Lucy nu avea nici cea mai mică bănuială, era urmărită douăzeci şi patru

de ore din douăzeci şi patru de oameni din *regime* al lui Santino, iar când pe acelaşi palier se eliberase un apartament, acesta fusese imediat închiriat de unul dintre cei mai de încredere oameni ai acestui *regime.*

Don se întrema treptat şi curând avea să fie în stare să preia comanda, în acel moment balanţa războiului trebuia să se încline în favoarea Familiei Corleone. Sonny nu avea nici cea mai mică îndoială. Între timp, el urma să păzească imperiul tatălui său, să câştige respectul acestuia, şi cum poziţia de şef al clanului nu era exclusiv ereditară, putea ridica pretenţii justificate ca moştenitor al imperiului Corleone.

Dar şi inamicul făurea planuri. Şi celelalte Familii analizaseră situaţia, ajungând la concluzia că singura modalitate de a preveni o înfrângere totală era să-l suprime pe Sonny Corleone. Acum înţeleseseră mai bine cum stăteau lucrurile şi intuiau că se putea negocia cu Don, recunoscut pentru logica şi judecata sa. Ajunseseră să-l deteste pe Sonny pentru setea lui de sânge, pe care o considerau barbară. De asemenea, îl considerau lipsit de un elementar simţ al afacerilor. Nimeni nu dorea să se revină la timpurile de altădată, la zbuciumul şi necazurile de atunci.

Într-o seară Connie Corleone primi un telefon anonim, o voce de fată care întreba de Carlo.

— Cine-i la telefon? se interesă Connie.

Fata de la celălalt capăt al firului chicoti şi răspunse:

— O prietenă a lui. Voiam să-i spun că nu ne putem vedea astă-seară. Trebuie să plec din oraş.

— Târfă nenorocită! izbucni Connie Corleone. Târfă şi căţea ticăloasă ce eşti! ţipă ea din nou.

La celălalt capăt al firului se auzi o păcănitură.

În acea după-amiază Carlo se dusese la curse, de unde se înapoie acasă seara târziu, distrus că pierduse şi pe jumătate beat de la sticla pe care o purta la el întotdeauna. De îndată ce puse piciorul în casă, Connie începu să ţipe şi să-l blesteme. El nu-i dădu nici o atenţie, ci se duse să facă un duş. Când ieşi din baie, îşi şterse

trupul gol în faţa ei şi se găti să plece în oraş.

Connie stătea cu mâinile în şolduri, încruntată şi albă de furie.

— Nu pleci nicăieri, se răsti ea. A sunat amica ta şi a spus că nu vă puteţi vedea astă-seară. Nemernicule, ai tupeul să dai târfelor tale numărul meu de telefon! Te omor, nenorocitule!

Se repezi la el, izbindu-l cu picioarele şi zgâriindu-l. Carlo o ţinu la distanţă cu braţul lui musculos.

— Eşti ţicnită, îi zise cu răceală. Dar Connie vedea limpede că era îngrijorat, ca şi cum ar fi ştiut că nebuna cu care se culca chiar era în stare să-i facă o asemenea figură. O fi fost vreo smintită căreia îi ardea de glume, adăugă el.

Connie se strecură pe sub braţul lui şi-l zgârie pe faţă. Ba chiar rămase cu puţină piele sub unghii. Cu o răbdare surprinzătoare, el o îmbrânci deoparte. Ea îşi dădu seama că o ferea fiindcă era gravidă, fapt care-i dădu curaj să-şi verse focul în continuare. Pe lângă aceasta, era şi excitată. Curând nu va mai avea voie să facă dragoste, doctorul îi interzisese să aibă relaţii sexuale în ultimele două luni, ori ea dorea să-l aibă acum, înainte de a intra în luna a şaptea. Dar şi dorinţa de a-i face rău lui Carlo era la fel de puternică. Se duse după el în dormitor.

Îşi dădu seama că era speriat, ceea ce o umplu de încântare şi dispreţ.

— Ai să stai acasă, declară Connie. Nu pleci nicăieri.

— OK, OK, zise el.

Era încă dezbrăcat, numai în pantaloni scurţi. Îi plăcea să umble aşa prin casă, mândru de umerii lui laţi şi de şoldurile înguste, de pielea aurie. Connie îl urmărea cu priviri lacome. El se sili să râdă.

— Măcar îmi dai ceva de mâncare?

Connie se îmbună auzindu-l că făcea apel la îndatoririle ei de soţie sau cel puţin la una. Gătea bine, învăţase de la mama ei. Pregăti friptură de viţel cu ardei iute, încropind la repezeală o salată asortată, în timp ce cratiţa fierbea la foc mic. Carlo se întinsese pe pat, ca să citească formularul de curse pentru a doua zi. Îşi luase

alături un pahar de apă plin cu whisky, din care sorbea câte o înghiţitură.

Connie se duse după el în dormitor. Rămase în prag, de parcă nu s-ar fi putut apropia de pat fără a fi chemată.

— Mâncarea e în farfurie, anunţă ea.

— Încă nu mi-e foame, zise Carlo, continuând să citească formularul.

— Mâncarea e în farfurie, insistă cu încăpăţânare Connie.

— N-ai decât să ţi-o vâri în fund! se răsti Carlo.

Sorbi restul de whisky din pahar şi aplecă sticla ca să şi-l umple iar. Nu-i mai acordă nici o atenţie soţiei.

Connie se duse în bucătărie, luă farfuriile pline cu mâncare şi le izbi de chiuvetă. Zăngănitul puternic îl făcu pe Carlo să iasă din dormitor. Se uită la friptura şi la ardeii plini de grăsime risipiţi prin toată bucătăria şi priveliştea îi stârni simţul curăţeniei, împins până la pedanterie.

— Scroafă împuţită şi obraznică! şuieră el, clocotind de ură. Şterge imediat, altfel te dau cu capul de pereţi.

— Vezi să nu şterg! îl repezi Connie şi-şi arcui degetele cu unghiile ca nişte gheare, gata să-i sfâşie pieptul gol.

Carlo se duse din nou în dormitor, de unde se înapoie ţinând în mână cureaua pusă în două.

— Fă curat! repetă el pe un ton în care se citea limpede ameninţarea.

Ea rămase pe loc, fără să schiţeze nici un gest. Atunci bărbatul o şfichiui cu cureaua peste şoldurile planturoase, dându-i o lovitură usturătoare, dar nu chiar dureroasă. Connie se trase de-a-ndăratelea până la dulapul de bucătărie şi, vârând mâna într-un sertar, scoase dinăuntru cuţitul lung de pâine. Rămase în aşteptare, gata să lovească cu cuţitul.

Carlo izbucni în râs.

— Până şi femeile din neamul Corleone sunt ucigaşe, pufni el.

Puse cureaua pe masa din bucătărie şi făcu un pas spre ea. Connie vru să-şi repeadă braţul înainte, dar trupul

mătăhălos din pricina sarcinii îi încetini mişcarea, aşa că el reuşi să evite lovitura ţintită fără echivoc spre sexul lui. Nu-i veni greu s-o dezarmeze, după care începu s-o pălmuiască peste obraz, lent şi nu prea puternic, ca să nu plesnească pielea. O pălmui încă o dată şi încă o dată, în timp ce ea se ferea, ocolind masa din bucătărie şi încercând să scape, însă el o urmări până în dormitor. Connie încercă să-l muşte de mână şi el o înşfacă de păr, ca să-i ridice capul.

O plesni peste faţă până când femeia începu să plângă ca un copil mic, de durere şi umilinţă. Atunci o împinse cu dispreţ pe pat. Trase un gât din sticla de whisky de pe noptieră. Acum părea deja beat de-a binelea, ochii de un albastru deschis căpătaseră o sclipire dementă; cu adevărat, lui Connie i se făcu frică.

Carlo îşi depărtă picioarele şi continuă să bea din sticlă. Se aplecă şi apucă o halcă din pulpa ei grasă de femeie gravidă. O ciupi foarte tare, ca s-o doară, aşteptând ca ea să-l roage să-i dea drumul.

— Eşti grasă ca o scroafă, zise el scârbit şi ieşi din dormitor.

Înspăimântată şi terorizată, Connie rămase lungită pe pat, neîndrăznind să vadă ce făcea soţul ei în camera cealaltă. Într-un târziu se ridică şi se duse până la uşă, uitându-se pe furiş în salon. Carlo destupase altă sticlă de whisky şi se tolănise pe canapea. Nu peste multă vreme avea să adoarmă buştean, iar ea se putea furişa până în bucătărie, ca să-şi sune familia la Long Beach. O va ruga pe mama să trimită pe cineva s-o ia de acolo. Spera că nu va răspunde Sonny, ştia că era de preferat să discute cu Tom sau cu mama ei.

Era aproape ora zece seara când în bucătăria familiei Corleone sună telefonul. Răspunse unul din paznicii lui Don, care îi înmână respectuos receptorul mamei lui Connie. Doamna Corleone abia înţelegea ce spune fiica ei, care făcuse o criză de nervi, străduindu-se totodată să vorbească în şoaptă, astfel încât să n-o audă soţul ei din camera alăturată. Pe lângă aceasta, i se umflase faţa din

pricina loviturilor, iar buzele tumefiate îi îngreunau vorbirea. Doamna Corleone îi făcu semn pazniculuisă-l cheme pe Sonny, care era în sufragerie cu Tom Hagen.

Sonny veni în bucătărie şi luă receptorul din mâna mamei lui.

— Da, Connie, răspunse el.

Connie era atât de înspăimântată de cum ar fi putut reacţiona atât soţul, cât şi fratele ei, încât cuvintele îi deveniră şi mai de neînţeles.

— Sonny, bolborosi ea, trimite o maşină să mă aducă acasă, am să-ţi povestesc acolo, nu-i nimic grav, Sonny. Nu care cumva să vii tu. Trimite-l pe Tom, te rog, Sonny. Nu-i nimic grav. Vreau doar să vin acasă.

Între timp Hagen intrase în bucătărie. Don deja dormea în camera de deasupra, după ce luase câteva somnifere, iar Hagen îşi propusese să stea cu ochii pe Sonny în toate momentele de criză. Toţi rămăseseră cu privirile aţintite asupra fiului celui mare, care asculta vorbele rostite în receptor.

Fără îndoială că violenţa firească a lui Sonny Corleone izvora dintr-o fântână tainică a sufletului său. Sub ochii celorlalţi, sângele începu să-i urce spre gâtul musculos, privirea i se împăienjeni de ură, fiecare trăsătură a feţei i se crispă, distorsionându-i chipul. Apoi obrazul căpătă nuanţa cenuşie a unui bolnav în luptă cu moartea, numai că adrenalina care-i fierbea în corp făcea ca mâinile să-i tremure. Totuşi, îi spuse surorii lui cu glas grav şi stăpânit:

— Stai acolo şi aşteaptă. Aşteaptă, ai înţeles?

După care închise telefonul.

Rămase o clipă pe loc, năucit de propria lui furie, apoi mârâi:

— Javră ticăloasă! Javră ticăloasă!

Şi ieşi din casă alergând.

Hagen cunoştea expresia de pe chipul lui Sonny, care arăta clar că-i dispăruse orice urmă de raţiune. În astfel de momente, Sonny era capabil de orice. Hagen era convins că drumul până în oraş avea să-l mai răcorească pe Sonny,

făcându-l să redevină ceva mai cumpătat. Dar această revenire la raţiune risca să-l facă şi mai periculos, deşi, pe de altă parte, îi dădea posibilitatea să se apere de consecinţele propriei sale furii. Auzind duduitul motorului, Hagen se întoarse către cele două gărzi de corp.

— Porniţi după el!

Apoi se apropie de telefon şi sună la câteva numere. Aranjă cu câţiva oameni din *regime* al lui Sonny, care locuiau în oraş, să meargă până acasă la Carlo Rizzi şi să-l scoată de acolo. Alţi oameni urmau să stea cu Connie până la sosirea lui Sonny. Risca dejucând planurile lui Sonny, însă ştia că Don îi va aproba măsurile. Nu se aştepta să aibă necazuri cu Familiile rivale. Acestea rămăseseră liniştite prea mult timp şi era limpede că se gândeau la o cale de a încheia pace.

Sonny părăsi domeniul ca o vijelie, la volanul maşinii sale, un Buick, simţind deja că îşi recăpătase în bună parte calmul. Le văzu pe cele două gărzi de corp care urcau în altă maşină, ca să vină după el, şi în sinea lui le aprobă. Nu se aştepta la vreun pericol, cele cinci Familii renunţaseră să mai contraatace şi aproape încetaseră să lupte. Îşi luase în grabă haina din hol şi mai avea o armă în buzunarul secret al maşinii înregistrate pe numele cuiva din *regime* pe care-l conducea, aşa că el personal nu putea avea nici un fel de necazuri cu legea. Nu se gândise dacă va avea nevoie de armă. De fapt, nici el nu ştia ce-i va face lui Carlo Rizzi.

Acum, că avea puţin răgaz de gândire, Sonny îşi dădu seama că nu-l putea ucide pe tatăl unui prunc nenăscut, care mai era şi soţul surorii lui. Cel puţin, nu pentru o simplă ceartă conjugală. Numai că nu fusese o simplă ceartă între soţi. Carlo era un om rău, şi Sonny se simţea vinovat că el însuşi îi făcuse cunoştinţă cu sora lui.

Paradoxul firii violente a lui Sonny era acela că nu putea lovi o femeie; în viaţa lui nu făcuse un asemenea gest. Nu putea lovi un copil şi nici altă fiinţă lipsită de apărare. Refuzând să-i opună rezistenţă, Carlo scăpase de fapt de la moarte, fiindcă totala lui supunere topise orice

pornire violentă a lui Sonny. În copilărie fusese foarte bun la suflet. Faptul că la maturitate devenise un asasin era doar o chestiune de destin.

Trebuia totuşi să pună lucrurile la punct o dată pentru totdeauna, îşi spuse el în timp ce conducea maşina spre autostrada care traversa fluviul dinspre Long Beach către şoselele de pe cealaltă parte de Jones Beach. Întotdeauna venea la New York pe acest traseu. Era mai puţin aglomerat.

Hotărî s-o trimită pe Connie acasă cu gărzile de corp şi apoi să se răfuiască între patru ochi cu cumnatul lui. Ce se va mai întâmpla pe urmă, nu avea de unde şti. Dacă nemernicul o lovise chiar atât de rău pe Connie, o să-i rupă picioarele. Dar briza care adia peste autostradă, aerul sărat şi proaspăt îi mai domoliră mânia. Coborî complet geamul portierei.

Apucase pe autostrada Jones Beach, ca întotdeauna, pentru că, de regulă, la o oră aşa târzie şi în această perioadă a anului, era pustie, aşa că putea accelera fără teamă până ajungea la şoselele de pe partea cealaltă. Dar chiar şi acolo circulaţia nu avea să fie prea intensă. Ştia că beţia vitezei îi va mai risipi încordarea, de al cărei pericol era conştient. Deja maşina gărzilor de corp rămăsese mult în urmă.

Şoseaua era slab luminată şi nu se vedea nici măcar o singură maşină. Departe, în faţă, văzu conul alb al gheretei de taxare. Alături mai erau alte câteva, care funcţionau numai ziua, din pricina traficului mai aglomerat. Sonny apăsă pe frâna Buickului, totodată căutându-se prin buzunare după mărunţiş. Nu avea. Scoase portofelul, îl deschise cu o singură mână şi luă dinăuntru o bancnotă. Ajuns în arcada de lumină, rămase uşor surprins văzând o maşină în spaţiul din dreptul gheretei: probabil că şoferul cerea o informaţie de la funcţionarul respectiv. Sonny claxonă, iar celălalt automobil înaintă ascultător, făcând loc maşinii lui să intre în spaţiul de taxare.

Sonny îi înmână funcţionarului bancnota de un dolar

şi aşteptă să primească restul. Era prea grăbit ca să mai închidă geamul. Briza Oceanului Atlantic răcise tot interiorul maşinii. Dar funcţionarul zăbovea, tot căutând mărunţiş; ba dobitocul mai şi scăpă monedele pe jos. Capul şi corpul lui dispărură din dreptul ghişeului când se aplecă să ridice banii.

În acel moment, Sonny observă că cealaltă maşină nu plecase, ci se oprise câţiva metri mai încolo, continuând să-i blocheze trecerea. În aceeaşi secundă zări cu coada ochiului încă o persoană în ghereta neluminată din dreapta lui. Nu avu timp de gândire, pentru că din maşina parcată în faţă coborâră doi bărbaţi, care se îndreptară către el. Funcţionarul din gheretă încă nu ridicase capul. În ultima fracţiune de secundă, Santino Corleone înţelese că era un om mort. În acea ultimă clipă, mintea îi rămase lucidă, golită de orice urmă de violenţă, parcă purificat de spaima din străfundurile fiinţei lui, devenită brusc reală şi prezentă.

Chiar şi aşa, într-un reflex de supravieţuire, trupul lui uriaş se repezi prin portiera Buickului, sfărâmându-i încuietoarea. Omul din ghereta întunecată deschise focul, iar gloanţele îl nimeriră pe Sonny în cap şi în gât, în momentul în care corpul lui masiv se aruncase afară din maşină. Cei doi indivizi din faţă îşi ridicară şi ei armele, iar cel din gheretă încetă să mai tragă. Corpul lui Sonny zăcea prăbuşit pe asfalt, cu picioarele încă în maşină. Cei doi sloboziră o rafală în trupul lui, apoi îl loviră cu piciorul în obraz, ca să-l desfigureze şi mai mult, semn al unei forţe omeneşti mai concrete.

Câteva secunde mai târziu, cei patru bărbaţi, trei asasini şi falsul taxator, săriră în maşină, demarând în direcţia Meadowbrook Parkway, dincolo de Jones Beach. Orice încercare de urmărire era zădărnicită de maşina şi cadavrul lui Sonny, rămase în spaţiul de taxare. Câteva minute mai târziu, când gărzile de corp ale lui Sonny opriră în dreptul gheretei şi dădură cu ochii de trupul lui, nu se mai gândiră la urmărire. Întoarseră maşina într-un arc larg şi porniră înapoi, spre Long Beach. Când ajunseră

la prima cabină telefonică de la marginea autostrăzii, unul din ei sări din maşină şi-l sună pe Tom Hagen. Omul vorbi foarte scurt şi grăbit:

— Sonny e mort, l-au lichidat la ghereta de taxare Jones Beach.

Vocea lui Hagen rămase perfect calmă.

— OK, zise el. Mergeţi acasă la Clemenza şi spuneţi-i să vină imediat aici. El vă va indica ce să faceţi.

Hagen vorbise din bucătărie, unde doamna Corleone trebăluia pregătind o gustare, în aşteptarea fiicei. Hagen îşi păstrase sângele rece, şi bătrânei nu i se păruse nimic în neregulă. Nu că n-ar fi fost în stare să înţeleagă, dacă şi-ar fi dat silinţa, dar existenţa dusă alături de Don o învăţase că era mai înţelept să *nu* observe. Şi dacă trebuia neapărat să afle o veste dureroasă, avea să fie înştiinţată cât de curând. Pe de altă parte, dacă putea fi cruţată de o veste proastă, atunci de ce s-o mai audă? Era mulţumită când nu trebuia să ia parte la necazurile bărbaţilor din familie, în definitiv ei participau la cele ale femeilor? Impasibilă, pregăti cafeaua şi puse mâncarea pe masă. Ştia din experienţă că teama şi durerea nu stricau pofta de mâncare; că, în schimb, mâncarea reuşea să aline durerea. Ar fi fost revoltată la culme dacă vreun doctor ar fi încercat să-i dea un sedativ, dar pâinea şi cafeaua erau cu totul altceva; fireşte, ea provenea dintr-un mediu ceva mai primitiv.

Aşadar, îl lăsă pe Tom Hagen să se refugieze în biroul de consiliu de pe colţ. Odată ajuns acolo, Hagen începu să tremure atât de violent, încât se văzu nevoit să se aşeze, cu picioarele strâns lipite, cu capul vârât între umerii înţepeniţi, cu mâinile împreunate între genunchi, ca şi cum s-ar fi închinat diavolului.

Acum înţelegea că nu era un *Consigliori* potrivit pentru o Familie aflată în război. Se lăsase ademenit, înşelat de cele cinci Familii şi de aparenta lor timiditate. Duşmanul rămăsese tăcut, punând la cale cumplita sa capcană. Plănuiseră şi aşteptaseră, abţinându-se de la replici sângeroase, indiferent de provocările la care

fuseseră supuşi. Aşteptaseră să poată da o singură lovitură năucitoare. Şi reuşiseră. Bătrânul Genco Abbandando nu s-ar fi lăsat în vecii vecilor îmbrobodit, ar fi intuit că ceva nu era în regulă, i-ar fi silit să iasă din ascunzători, şi-ar fi triplat măsurile de precauţie. Dar, dincolo de toate acestea, Hagen era copleşit de durere. Sonny fusese fratele şi salvatorul lui; eroul lui din copilărie. Cu el, Sonny nu se purtase niciodată meschin sau violent, întotdeauna îi arătase afecţiune, îl strânsese în braţe după ce Sollozzo îi redase libertatea. Bucuria lui Sonny în momentul revederii fusese autentică. Faptul că devenise un om violent, crud şi sângeros nu conta pentru Hagen.

Ieşise din bucătărie fiindcă ştia că nu-i putea anunţa doamnei Corleone vestea morţii fiului ei. Niciodată n-o considerase mama lui, aşa cum pe Don îl socotise tată, iar pe Sonny frate. Sentimentele faţă de ea erau la fel cu cele pe care le nutrea faţă de Freddie, Michael şi Connie. Sentimente purtate cuiva care-i arătase bunătate, dar nu iubire. Dar de spus, nu putea să-i spună. În numai câteva luni, mama Corleone îşi pierduse toţi fiii: Freddie era exilat în Nevada, Michael se ascundea în Sicilia ca să-şi salveze viaţa, iar acum murise şi Santino. Pe care dintre cei trei îl iubise cel mai mult? Asta nu arătase niciodată.

Totul dură doar câteva minute. Hagen îşi recăpătă controlul şi ridică receptorul telefonului. Formă numărul lui Connie. Telefonul sună mult timp, dar abia într-un târziu, Connie îi răspunse, în şoaptă.

Hagen îi vorbi cu blândeţe.

— Connie, sunt eu, Tom. Trezeşte-ţi soţul, trebuie să discut cu el.

— Tom, Sonny vine încoace? întrebă ea cu voce înfricoşată.

— Nu, răspunse Hagen. Sonny nu vine acolo. Fii liniştită în privinţa asta. Doar trezeşte-l pe Carlo şi spune-i că am de vorbit cu el ceva foarte important.

Tonul lui Connnie deveni plângăreţ.

— O să mă bată, Tom. Mă tem să nu mă bată iarăşi, dacă află că am sunat acasă.

— Nu te va bate, răspunse blând Hagen. Va discuta cu mine şi am să-l potolesc. Totul va fi bine. Spune-i că-i foarte important, foarte, foarte important să vină la telefon. OK?

După aproape cinci minute, în receptor se auzi glasul bălmăjit al lui Carlo, buimac de somn şi băutură. Hagen îi vorbi cu asprime, silindu-l să se dezmeticească.

— Ascultă, Carlo, zise el. Trebuie să-ţi dau o veste care o să te şocheze. Pregăteşte-te s-o primeşti, pentru că vreau să-mi răspunzi pe un ton obişnuit, ca şi cum ar fi o nimica toată. I-am spus lui Connie că e un lucru important, aşa că va trebui să născoceşti ceva. Spune-i că familia a hotărât să vă mute pe amândoi într-una dintre casele de pe domeniu şi ţie să-ţi ofere o slujbă bună. Că Don a decis, în cele din urmă, să-ţi acorde o şansă, în speranţa că o să vă refaceţi căsnicia. Ai priceput?

— Da, OK, răspunse Carlo pe un ton în care se ghicea o undă de speranţă.

— Peste câteva minute câţiva oameni de ai mei vor veni să te ia cu ei. Spune-le să sune mai întâi la mine. Numai atât. Nimic altceva. Am să le cer să te ducă acolo cu Connie. OK?

— Da, da, am înţeles, răspunse Carlo.

În glasul lui se simţea emoţia. Tonul tensionat al lui Hagen reuşise în cele din urmă să-l convingă că vestea care urma era, într-adevăr, extrem de importantă.

Hagen i-o comunică fără ocolişuri.

— Astă-seară l-au lichidat pe Sonny. Nu spune nimic! Connie l-a sunat în timp ce tu dormeai şi el a pornit într-acolo, însă nu vreau ca ea să afle sau, chiar dacă bănuieşte ceva, nu vreau să ştie sigur. Altfel, va crede că e vina ei. Îţi cer să te împaci cu ea. Să fii un soţ bun şi iubitor. Să stai cu ea măcar până se naşte copilul. Mâine dimineaţă, cineva poate tu, poate Don, poate maică-sa îi va da de ştire lui Connie că fratele ei a fost ucis. Şi vreau să rămâi alături de ea. Fă-mi această favoare şi pe viitor voi avea grijă de tine. Ne-am înţeles?

Glasul lui Carlo tremura uşor.

— Sigur, Tom, sigur. Ascultă, noi doi ne-am înţeles bine întotdeauna. Îţi sunt recunoscător. Ai auzit?

— Da, răspunse Hagen. Nu-ţi fie teamă, nimeni nu va da vina pe scandalul dintre tine şi Connie. Am eu grijă de asta. Tăcu, apoi adăugă încet, pe un ton încurajator: Acum, du-te, ai grijă de Connie.

Închise telefonul.

Învăţase de la Don să nu rostească niciodată o ameninţare, dar Carlo pricepuse mesajul: se găsea la un pas de moarte.

Hagen îl sună apoi pe Tessio, cerându-i să vină imediat la casa din Long Beach. Nu-i spuse motivul şi nici Tessio nu întrebă nimic. Hagen oftă. Acum venea partea de care se temea cel mai mult.

Trebuia să-l trezească pe Don din somnul greu dat de sedative. Trebuia să-i spună omului la care ţinea cel mai mult pe lumea asta că-l dezamăgise, că nu fusese în stare să-i apere domeniul şi viaţa fiului celui mai mare. Trebuia să-i spună lui Don că totul era pierdut, afară de cazul când el însuşi, deşi încă suferind, intra în luptă. Pentru că Hagen nu-şi făcea iluzii. Numai marele Don putea preschimba măcar în meci nul o înfrângere atât de cumplită. Hagen nu se mai osteni să ceară avizul medicului, n-ar fi avut nici un rost. Indiferent ce recomandau doctorii, chiar dacă i-ar fi interzis să se dea jos din patul unde zăcea, pe motiv că-şi risca viaţa, trebuia să-i spună tatălui său adoptiv absolut totul şi să se supună ordinelor lui. Bineînţeles, nu exista nici o îndoială în privinţa măsurilor pe care avea să le ia Don. Acum părerile medicilor nu mai contau, nu mai conta nimic. Don trebuia să afle, apoi să preia comanda, ori să-i ordone lui Hagen să cedeze puterea clanului Corleone celor cinci Familii.

Şi totuşi, Hagen se temea din tot sufletul de următoarele şaizeci de minute. Se gândi ce atitudine să ia. Nu trebuia cu nici un preţ să-şi exagereze propria vină. Dacă îşi făcea reproşuri, n-ar fi reuşit decât să adâncească suferinţa lui Don. Dacă îşi scotea în evidenţă defectele în calitate de *Consigliori* de război, l-ar fi pus pe Don în

situaţia de a regreta că nu se orientase atunci când îl numise într-un post atât de important.

Hagen ştia că trebuia să-i dea vestea întâi, apoi să-i prezinte toate măsurile menite să îndrepte situaţia şi pe urmă să tacă. Următoarele lui reacţii aveau să fie în funcţie de reacţiile lui Don. Dacă Don voia să-l audă recunoscându-şi vina, atunci se va recunoaşte vinovat; dacă Don voia să-l vadă copleşit de durere, atunci îşi va da frâu liber durerii.

Hagen înălţă capul, auzind duduit de motoare, semn că mai multe maşini soseau pe domeniu. Veniseră cei doi *caporegime.* Mai întâi, le va da lor vestea, apoi se va duce să-l trezească pe Don Corleone. Se ridică, se duse la barul de lângă birou, de unde scoase o sticlă şi un pahar. Rămase o clipă pe loc, atât de vlăguit, încât nu reuşi să-şi toarne din sticlă în pahar, în spatele lui auzi uşa biroului închizându-se încet şi, întorcând capul, îl văzu pe Don Corleone, îmbrăcat complet pentru prima oară după ziua atentatului.

Don traversă încăperea până la uriaşul lui fotoliu de piele şi se aşeză. Mergea puţin cam ţeapăn, hainele îi atârnau cam largi pe trup, dar în ochii lui Hagen era acelaşi om dintotdeauna. Ca şi cum, printr-un simplu efort de voinţă, Don ar fi înlăturat orice semn exterior al slăbiciunii care-i măcina încă trupul. Chipul lui era marcat de aceeaşi hotărâre şi forţă de odinioară. Îşi îndreptă spatele în fotoliu şi i se adresă lui Hagen:

— Dă-mi un strop de lichior de anason.

Hagen schimbă sticlele şi turnă pentru amândoi câte un pahar de băutură arzătoare şi dulceagă. Era o băutură ţărănească, făcută în casă, mult mai tare decât cea vândută în prăvălii, şi primită în dar de la un vechi prieten, care în fiecare an îi aducea lui Don un mic transport.

— Soţia mea a plâns înainte să adoarmă, vorbi Don Corleone. De la fereastră i-am văzut venind încoace pe *caporegime* şi e miezul nopţii. E cazul deci ca tu, *Consigliori* al meu, să-i spui şi lui Don ceea ce ştie toată lumea.

— Nu i-am suflat un cuvânt mamei, zise încet Hagen. Tocmai voiam să urc, să te trezesc şi să-ţi dau eu însumi vestea. Peste câteva clipe aş fi venit să te scol din somn.

— Dar mai întâi ai simţit nevoia să bei ceva, îl întrerupse Don impasibil.

— Da, încuviinţă Hagen.

— Acum ai băut, reluă Don. Prin urmare, îmi poţi spune.

În glasul lui se citea o vagă undă de reproş pentru slăbiciunea lui Hagen.

— L-au împuşcat pe Sonny pe autostradă, zise Hagen. E mort.

Don Corleone clipi des. Pentru o fracţiune de secundă, zidul voinţei sale interioare păru că se năruieşte şi pe chipul lui se văzu limpede cum i se scurgea din trup orice urmă de vlagă. În clipa următoare îşi reveni.

Îşi încleştă mâinile în faţa lui, pe birou, şi-l privi pe Hagen drept în ochi.

— Spune-mi exact cum s-a întâmplat. Ridică o mână. Nu, aşteaptă până vin Tessio şi Clemenza, ca să nu fii nevoit să povesteşti de două ori.

După câteva momente cei doi *caporegime* fură conduşi în birou de o gardă de corp. Din prima clipă îşi dădură seama că Don aflase de moartea fiului său, pentru că bătrânul se ridicase să-i întâmpine. Ei îl îmbrăţişară ca nişte vechi prieteni. Toţi băură câte un pahar de lichior de anason, oferit de Tom, după care acesta le relată ce se întâmplase în cursul serii.

La sfârşit, Don Corleone nu puse decât o singură întrebare:

— Eşti sigur că fiul meu a murit?

Răspunsul veni de la Clemenza.

— Da, zise el. Gărzile de corp făceau parte din *regime* al lui Santino, dar eu i-am recrutat. Când au venit la mine acasă, i-am întrebat. Au văzut cadavrul în lumina gheretei de taxare. Nu putea supravieţui cu rănile pe care le-a primit. Oamenii îşi garantează spusele cu propria lor viaţă.

Don Corleone acceptă verdictul final fără nici un semn de emoţie exterioară, afară de câteva clipe de tăcere. Apoi spuse:

— Nimeni dintre voi nu trebuie să se ocupe de această chestiune. Nimeni nu va comite nici un act de răzbunare, nimeni nu va face cercetări ca să dea de urma ucigaşilor fiului meu, fără ordin expres de la mine. Nu vor mai exista acte de violenţă împotriva celor cinci Familii decât la ordinul meu expres şi personal. Familia noastră va sista orice fel de afaceri şi activităţi de protecţie până după înmormântarea fiului meu. Pe urmă ne vom întâlni din nou aici şi vom decide ce e de făcut. Astă-seară trebuie să facem cele cuvenite după datină pentru Santino, ca să-l îngropăm creştineşte. Voi ruga nişte prieteni de ai mei să aranjeze cu poliţia şi cu celelalte autorităţi. Clemenza, tu rămâi în permanenţă lângă mine, ca pază de corp, împreună cu oamenii tăi. Tessio, tu îi vei păzi pe ceilalţi din familie. Tom, vreau să-l suni pe Amerigo Bonasera şi să-i spui că în noaptea asta avem nevoie de serviciile lui. Să mă aştepte la sediul firmei. Voi veni poate într-o oră, poate în două, poate în trei. S-a înţeles? Cei trei bărbaţi încuviinţară din cap. Clemenza, continuă Don Corleone, ia-ţi oamenii, maşinile şi aşteptaţi-mă. Sunt gata în câteva minute. Tom, ai procedat bine. Dimineaţă o aduci pe Constanzia, să stea cu mama ei. Aranjează ca fiica mea împreună cu soţul să locuiască pe domeniu. Cheamă prietenele Sandrei, să vină să stea cu ea acasă. Se va duce şi soţia mea, după ce discut cu ea. Soţia mea îi va anunţa nenorocirea, iar celelalte femei se vor îngriji de cele bisericeşti, slujbe şi rugăciuni pentru odihna sufletului lui.

Don Corleone se ridică din fotoliul de piele. Ceilalţi se ridicară odată cu el, iar Tessio şi Clemenza îl îmbrăţişară din nou. Hagen deschise uşa ca să iasă Don, care se opri o clipă să-l privească. Apoi, Don puse o mână pe umărul lui Hagen, îl strânse scurt la piept şi-i zise în italiană:

— Ai fost un fiu bun. Îmi aduci mare mângâiere.

Prin aceste cuvinte îi dădea a înţelege lui Hagen că

acţionase bine într-un moment de cumpănă. Don se duse în dormitorul lui, să stea de vorbă cu soţia. Atunci Tom Hagen formă numărul lui Amerigo Bonasera, cerându-i antreprenorului să-şi onoreze datoria faţă de familia Corleone.

CARTEA A CINCEA

CAPITOLUL 20

Moartea lui Santino Corleone trimise unde de şoc în întreaga lume interlopă a naţiunii. Iar când se află că Don Corleone se ridicase din patul în care zăcea ca să preia afacerile Familiei, când spionii veniţi la înmormântare raportară că Don părea complet restabilit, şefii celor cinci Familii începură să facă eforturi disperate, pregătindu-şi defensiva în perspectiva sângerosului război de răzbunare care, neîndoielnic, avea să izbucnească. Nimeni nu se amăgea cu gândul că Don putea fi dominat cu uşurinţă, numai din pricina nenorocirilor abătute asupra lui. Era un om care la viaţa lui făcuse doar câteva greşeli, trăgând învăţăminte de pe urma fiecăreia.

Numai Hagen ghicea adevăratele intenţii ale lui Don, aşa că nu-l surprinse când acesta trimise mesageri la toate Familiile, cu o propunere de pace. Nu numai pace, dar şi o întâlnire a tuturor Familiilor din oraş, la care erau invitate şi clanuri de pe tot teritoriul Statelor Unite. Cum Familiile din New York erau cele mai puternice din ţară, fără doar şi poate că bunăstarea lor afecta bunăstarea întregii naţiuni.

La început existară suspiciuni. Nu cumva Don Corleone le întindea o cursă? Nu cumva încerca să-şi deruteze adversarii? Nu cumva intenţiona să organizeze un masacru de proporţii, ca să-şi răzbune fiul? Însă Don Corleone îi convinse curând că intenţiile sale erau cât se poate de sincere. Nu numai că invitase la întâlnire toate Familiile din ţară, dar nu schiţase nici un gest ca să-şi pregătească oamenii pentru război sau ca să-şi caute aliaţi, în final, luă o ultimă şi irevocabilă măsură, care consfinţea onestitatea intenţiilor sale, totodată asigurând şi securitatea marelui consiliu care urma să se întrunească. Recurse la serviciile Familiei Bocchicchio.

Familia Bocchicchio era unică prin faptul că, deşi odinioară o ramură deosebit de sângeroasă a Mafiei din Sicilia, devenise în America un instrument al păcii. Cândva membrii acestui clan îşi câştigaseră existenţa cu o înverşunare sălbatică, dar acum duceau un trai care putea fi numit fără rezerve, „de sfinţi”. Singura calitate a Familiei Bocchicchio era o structură bine închegată de relaţii de sânge, o loialitate familială strictă, chiar şi într-o societate în care credinţa faţă de clan era mai importantă decât cea faţă de soţie.

Familia Bocchicchio, extinsă până la verii de gradul al treilea, numărase cândva aproape două sute de persoane şi domina economia specifică a unei mici zone din sudul Siciliei. Pe atunci venitul întregului clan provenea de la patru sau cinci mori, care nu erau proprietate comunală, asigurând loc de muncă, pâine şi siguranţă tuturor membrilor Familiei. Această situaţie, la care se adăugau şi căsătoriile consângene, era de ajuns ca ei să poată face front comun împotriva duşmanilor.

În această parte a Siciliei nu era voie să se construiască nici o altă moară şi nici un baraj, care ar fi oferit o rezervă de apă concurenţei sau ar fi ruinat propria lor activitate de vânzare a apei. Pe vremuri, un baron influent, mare proprietar de pământuri, încercase să-şi construiască propria sa moară de uz strict personal. Moara arsese din temelii. Baronul chemase *carabinerii* şi autorităţile, care arestaseră trei membri ai Familiei Bocchicchio. Nici nu începuse bine procesul şi conacul baronului fusese incendiat. Acesta îşi retrăsese acuzaţiile. Câteva luni mai târziu, una dintre înaltele oficialităţi ale guvernului italian sosise în Sicilia şi încercase să rezolve vechea problemă a lipsei de apă de pe insulă, propunând construirea unui uriaş baraj. Veniseră ingineri de la Roma, care începuseră să facă prospectări sub privirile sumbre ale localnicilor, membri ai clanului Bocchicchio. Toată zona era împânzită de poliţişti, cazaţi în barăci clădite anume pentru ei.

Se părea că nimic nu va împiedica ridicarea

barajului; la Palermo se descărcau deja materiale şi utilaje. Dar nu se ajunsese mai departe de atât. Familia Bocchicchio luase legătura cu şefii Mafiei, de la care obţinuse promisiuni de ajutor. Utilajele grele fuseseră sabotate, cele uşoare furate. Deputaţii mafioţi din Parlamentul italian lansaseră un atac birocratic împotriva proiectanţilor. Afacerea durase câţiva ani, timp în care venise la putere Mussolini. Dictatorul decretase că barajul trebuia construit. Dar nu fusese. Dictatorul ştiuse că Mafia va fi o ameninţare la adresa guvernării sale, întrucât reprezenta o autoritate paralelă cu a sa. Dăduse mână liberă unui înalt funcţionar din poliţie, care rezolvase rapid problema, aruncându-i pe toţi în închisoare sau deportându-i în coloniile de muncă silnică din insule. În numai câţiva ani puterea Mafiei fusese înfrântă, prin arestarea preventivă chiar şi a celor vag suspectaţi de a fi fost *mafiosi.* Totodată însă, măsurile cauzaseră şi ruina unui mare număr de familii nevinovate. Familia Bocchicchio făcuse imprudenţa de a recurge la forţă în faţa acestei autorităţi nelimitate. Jumătate din membrii ei fuseseră ucişi în ciocniri armate, iar restul deportaţi în colonii de muncă silnică. Rămăseseră numai o mână de oameni. Între timp se făcuseră aranjamente în vederea emigrării lor în America, prin intermediul reţelei clandestine de îmbarcare via Canada. Plecaseră aproape douăzeci de emigranţi, care se stabiliseră într-un orăşel nu departe de New York, în valea fluviului Hudson. Aici, pornind de la zero, munciseră până când ajunseseră să deţină propria lor firmă de salubrizare şi propriile lor autogunoiere. Prosperaseră, pentru că nu aveau nici un fel de concurenţă. Asta pentru că orice firmă rivală îşi găsea maşinile incendiate şi sabotate. Un individ foarte persistent, care coborâse preţurile, fusese găsit îngropat în gunoiul adunat în cursul zilei, unde murise sufocat.

Pe măsură ce bărbaţii se însurau – cu fete siciliene, se înţelege de la sine – afacerea cu salubrizarea, deşi îi ajuta să-şi câştige existenţa, nu le dădea posibilitatea să-şi procure lucrurile mai deosebite oferite de America. Aşadar,

ca variaţie, membrii clanului Bocchicchio deveniseră negociatori şi ostatici în eforturile de pacificare ale organizaţiilor mafiote aflate în război.

Cei din clanul Bocchicchio aveau o doză de prostie sau poate erau doar primitivi. În orice caz, îşi cunoşteau limitele şi ştiau că nu se puteau măsura cu celelalte Familii mafiote în lupta de organizare şi control a unor afaceri mai sofisticate decât prostituţia, jocurile de noroc, drogurile şi fraudele în dauna avutului public. Ei erau oameni direcţi, în stare să ofere şpagă unui poliţist de rând, în schimb incapabili să abordeze un politician corupt. Aveau doar două calităţi. Onoarea şi ferocitatea.

Un Bocchicchio nu minţea şi nu comitea niciodată un act de trădare. Astfel de atitudini erau prea complicate. De asemenea, un Bocchicchio nu uita niciodată o jignire şi n-o lăsa nepedepsită, oricât l-ar fi costat. Şi astfel, absolut din întâmplare, s-au apucat de ceea ce avea să devină cea mai profitabilă meserie a lor.

Când Familiile aflate în război doreau să încheie pace şi să aranjeze o întrevedere de negocieri, apelau la clanul Bocchicchio. Şeful clanului se ocupa de tratativele prealabile şi aranja problema ostaticilor necesari. De pildă, când Michael Corleone se dusese la întâlnirea cu Sollozzo, un Bocchicchio rămăsese ostatic la Familia Corleone, ca garanţie pentru siguranţa lui Michael, serviciul fiind plătit de Sollozzo. Dacă Michael ar fi fost ucis de Sollozzo, atunci acel Bocchicchio, rămas ostatic la Familia Corleone, ar fi fost lichidat la rândul său de către aceasta. Ca urmare, clanul Bocchicchio s-ar fi răzbunat pe Sollozzo, socotindu-l răspunzător de moartea rudei lor. Întrucât cei din clanul Bocchicchio erau atât de primitivi, nimic nu stătea în calea răzbunării lor, nu se temeau de nici o pedeapsă. Erau gata să-şi dea şi viaţa, iar în caz de trădare nu exista nici o cale de a te feri de răzbunarea lor. Un ostatic Bocchicchio reprezenta o poliţă de asigurare cu acoperire în aur.

Prin urmare, acum când Don Corleone apelase la clanul Bocchicchio în calitate de negociatori, aranjând ca ei să ofere ostatici pentru flecare familie participantă la

consfătuirea de pace, nimeni nu se mai îndoi de sinceritatea lui. Nu mai exista nici un risc de trădare. Întâlnirea urma să fie la fel de sigură ca o nuntă.

Odată repartizaţi ostaticii, consfătuirea avu loc în sala de conferinţe a unei mici bănci comerciale al cărei preşedinte îi era îndatorat lui Don Corleone. Don deţinea totodată şi o parte din acţiuni, deşi pe numele preşedintelui. Preşedintele îşi amintea întotdeauna cu plăcere momentul în care se oferise să-i înmâneze lui Don Corleone un act scris, care să ateste cine era adevăratul proprietar al acţiunilor, pentru a preîntâmpina o eventuală escrocherie. Don Corleone se arătase surprins şi revoltat.

— Ţi-aş încredinţa întreaga mea avere, îi spusese el preşedintelui. Odată cu viaţa şi bunăstarea copiilor mei. Nu pot concepe că dumneata m-ai înşela sau m-ai trăda vreodată. Atunci tot universul meu s-ar prăbuşi, mi-aş pierde orice urmă de încredere în capacitatea mea de a cântări caracterul omenesc. Fireşte, ţin şi eu o evidenţă, aşa încât dacă s-ar întâmpla ceva, moştenitorii mei ar şti că ţi-am încredinţat avutul lor. Ştiu însă că, dacă aş pleca dintre cei vii, neputând să mai apăr interesele copiilor mei, dumneata ai fi cinstit faţă de ei.

Deşi sicilian, preşedintele băncii era un om de o mare sensibilitate. Îl înţelesese perfect pe Don. De atunci, dorinţa Naşului fusese lege pentru el. Aşadar, într-o sâmbătă după-amiază, pusese la dispoziţia Familiilor biroul executiv al băncii şi sala de conferinţe, dotată cu fotolii confortabile de piele şi oferind discreţie absolută.

Paza băncii fusese preluată de un mic grup de oameni aleşi pe sprânceană şi îmbrăcaţi în uniforme de portari. Sâmbătă dimineaţă, la ora zece, sala de conferinţe începu să se umple de lume. În afara Familiilor din New York, mai veniseră reprezentanţii a încă zece Familii din întreaga ţară, cu excepţia oraşului Chicago, oaia neagră a lumii lor. Renunţaseră la ideea de a mai civiliza Chicago şi nu vedeau nici un motiv ca să-i invite pe acei câini turbaţi la o conferinţă atât de importantă.

Se amenajaseră un bar şi un mic bufet. Fiecărui

invitat la conferinţă i se îngăduise să aibă un singur însoţitor. Majoritatea şefilor de clanuri îşi aduseseră *Consigliori,* astfel încât în sală se găseau destul de puţini tineri. Printre cei câţiva prezenţi se număra şi Tom Hagen, totodată singurul care nu era sicilian. Ca atare, ceilalţi îl priveau ca pe o ciudăţenie, ca pe o curiozitate a naturii.

Hagen ştia cum se cuvenea să se poarte. Nu vorbea şi nu zâmbea. Îşi servea şeful cu respectul unui conte favorit care-şi slujeşte regele; îi aducea câte un pahar cu băutură de la gheaţă, îi aprindea trabucul, îi aranja scrumiera totul cu respect, dar nu cu slugărnicie.

Hagen era singurul dintre cei de faţă care ştia pe cine înfăţişau portretele expuse pe pereţii cu lambriuri de culoare închisă. Cele mai multe reprezentau figuri fabuloase ale lumii financiare, realizate în uleiuri strălucitoare. Unul era ministrul de finanţe Hamilton. Hagen nu-şi putu stăpâni gândul că Hamilton poate ar fi fost de acord ca această întrunire să se ţină într-o instituţie bancară. Nimic nu era mai liniştitor, mai stimulativ pentru gândirea raţională decât atmosfera banilor.

Ora de sosire fusese fixată între nouă jumătate şi zece dimineaţă. Don Corleone, cumva pe post de gazdă, întrucât el iniţiase tratativele de pace, îşi făcuse apariţia primul; una dintre numeroasele sale calităţi era punctualitatea. Al doilea sosit era Carlo Tramonti, care îşi adjudecase dreptul de control asupra sudului Statelor Unite. Tramonti era un bărbat între două vârste, de o frumuseţe impresionantă, înalt pentru un sicilian, foarte bronzat, pieptănat şi îmbrăcat cu eleganţă. Nu părea italian, avea mai curând aerul unui pescar milionar trândăvind pe iahtul personal, ca în fotografiile din reviste. Familia Tramonti îşi câştiga existenţa din jocuri de noroc, dar, judecând după înfăţişarea Don-ului lor, nimeni n-ar fi bănuit cu câtă ferocitate îşi câştigase imperiul.

Emigrând încă de mic copil din Sicilia, Tramonti se stabilise în Florida, unde crescuse până la maturitate, activând în cadrul sindicatului american al politicienilor din micile oraşe din sud, care deţineau controlul asupra

jocurilor de noroc. Erau indivizi extrem de duri, susţinuţi de oficialităţi la fel de dure din poliţie şi nu bănuiseră nici măcar o clipă că ar putea fi detronaţi de acest imigrant novice. Nu erau pregătiţi să înfrunte ferocitatea lui şi nu-i putuseră face faţă, pur şi simplu, pentru că mizele pentru care luptau nu meritau după părerea lor atâta vărsare de sânge. Tramonti câştigase de partea lui şi poliţia, oferindu-le cote mai substanţiale din câştiguri; în continuare, îi exterminase pe acei huligani neciopliţi care-şi desfăşuraseră operaţiunile cu atâta lipsă de imaginaţie. Tramonti era cel ce iniţiase legăturile cu Cuba şi cu regimul Batista, investind până la urmă o avere în localurile de agrement ale Havanei: saloane de joc, case de toleranţă, cu care ademenea clienţii de pe continentul american. Acum Tramonti era multimilionar şi totodată proprietarul unuia dintre cele mai luxoase hoteluri de la Miami Beach.

Intrând în sala de consiliu, Tramonti, însoţit de un *Consigliori* la fel de bronzat ca el, îl îmbrăţişă pe Don Corleone, luând o expresie mâhnită, semn că-i împărtăşea durerea pricinuită de pierderea fiului.

Soseau şi alţi Doni. Toţi se cunoşteau, se întâlniseră în decursul anilor, fie în societate, fie cu afaceri. Întotdeauna manifestau unii faţă de alţii o politeţe profesională, iar în vremurile în care fuseseră mai tineri şi mai zvelţi, chiar îşi făcuseră unul altuia unele servicii. Al doilea Don prezent la întrunire era Joseph Zaluchi din Detroit. Familia Zaluchi stăpânea sub secretul şi acoperirea de rigoare un hipodrom din împrejurimile oraşului Detroit. De asemenea, controlau o bună parte din jocurile de noroc.

Zaluchi, un bărbat cu înfăţişare jovială, rotund la faţă ca o lună plină, locuia într-o vilă în valoare de o sută de mii de dolari, amplasată în zona rezidenţială Grosse Point din Detroit. Unul din fiii lui se căsătorise cu fata unei vechi şi renumite familii americane. La fel ca Don Corleone, Zaluchi era un tip rafinat. Detroit avea cea mai scăzută rată a violenţei fizice dintre toate oraşele controlate de

Familii; în ultimii trei ani aici se petrecuseră doar trei execuţii. Nici Zaluchi nu aproba comerţul cu stupefiante.

Zaluchi îşi adusese cu el pe *Consigliori* şi amândoi se apropiară de Don Corleone să-l îmbrăţişeze. Zaluchi avea o voce tunătoare de american, în care abia dacă se ghicea o umbră de accent. Era îmbrăcat clasic, ca un om de afaceri, şi avea un fel de a fi vesel şi binevoitor.

— Numai cuvântul dumitale mă putea aduce aici, i se adresă el lui Don Corleone.

Don Corleone înclină capul în semn de mulţumire. Putea conta pe sprijinul lui Zaluchi.

Următorii doi Doni veneau de pe Coasta de Vest şi călătoriseră în aceeaşi maşină, întrucât întotdeauna lucrau mână în mână. Numele lor erau Frank Falcone şi Anthony Molinari, amândoi abia trecuţi de patruzeci de ani, deci mai tineri decât toţi ceilalţi invitaţi la consfătuire. Erau îmbrăcaţi mai puţin pretenţios decât restul participanţilor, în stil oarecum hollywoodian, şi erau cam prea prietenoşi faţă de cât cereau împrejurările. Frank Falcone controla sindicatele din cinematografie şi jocurile de noroc din studiouri, precum şi o reţea complexă de prostituţie, care furniza fete pentru bordelurile din Vestul îndepărtat. Nici unul din Doni nu concepea să intre în „show biz”, dar Falcone, pur şi simplu, se pricepea în domeniu. Ca urmare, toţi ceilalţi Doni îl priveau cu neîncredere.

Anthony Molinari controla docurile din San Francisco şi era personalitatea numărul unu în imperiul jocurilor de noroc din sport. Provenea dintr-o familie de pescari italieni şi era proprietarul celui mai bun restaurant pescăresc din San Francisco, local cu care se mândrea atât de mult, încât circula legenda că pierduse bani în această afacere, fiindcă oferise servicii de prea bună calitate faţă de preţurile pe care le percepea. Avea figura impasibilă a unui jucător profesionist şi umbla vorba că ar fi fost amestecat în traficul ilegal de droguri aduse peste frontiera mexicană sau cu vapoare care brăzdau oceanele din Orient. Însoţitorii lor erau tineri, bine făcuţi, evident nu consilieri, ci gărzi de corp, deşi nu îndrăzniseră să vină înarmaţi la

consfătuire. Nu era un secret pentru nimeni că aceste gărzi de corp ştiau karate, fapt care-i amuza pe ceilalţi Doni, fără să-i sperie câtuşi de puţin sau, oricum, nu mai mult decât dacă cei doi Doni din California ar fi venit la întâlnire purtând la ei amulete binecuvântate de papa de la Roma. Totuşi, trebuie spus că unii dintre cei prezenţi erau oameni bisericoşi şi credeau în Dumnezeu.

Sosi apoi reprezentantul Familiei din Boston. Singurul Don care nu se bucura de respectul celorlalţi. Era lucru ştiut că nu se purta corect cu „supuşii" lui, escrocându-i fără milă. Faptul în sine ar fi fost scuzabil, nu toţi oamenii sunt la fel de lacomi. Ceea ce însă nu i se putea ierta era incapacitatea de a-şi ţine în frâu propriul imperiu. Zona Boston avea prea mulţi asasini, prea multe lupte pentru putere, prea multe activităţi pe cont propriu scăpate de sub control; dispreţul faţă de lege atinsese cote alarmante. Dacă mafioţii din Chicago erau sălbatici, cei din Boston erau *gavones,* adică mârlani necioplţi, adevărate brute. Şeful clanului din Boston se numea Domenick Panza. Era un individ scund, îndesat şi, după cum se exprimase unul dintre Doni, avea o mutră de bandit.

Sindicatul din Cleveland, poate cel mai puternic din Statele Unite în activitatea exclusivă a jocurilor de noroc, era reprezentat de un bărbat în vârstă şi blând la înfăţişare, cu obrazul supt şi părul alb ca zăpada. I se spunea desigur, nu în faţă „Evreul", fiindcă se înconjurase mai curând de evrei decât de sicilieni. Ba chiar se zvonea că, dacă ar fi îndrăznit, şi-ar fi ales *Consigliori* tot un evreu. În orice caz, aşa cum clanul Corleone fusese poreclit Banda Irlandeză, din pricina lui Hagen, la fel şi Familia lui Don Vincent Forlenza purta denumirea de Familia Evreiască, denumire oricum mai aproape de realitate decât prima. Don Vincent conducea o organizaţie extrem de eficientă şi nimeni nu auzise să fi leşinat vreodată la vederea sângelui, cu toată înfăţişarea lui serafică. Îşi conducea imperiul cu o mână de fier, ascunsă în mănuşa de catifea a relaţiilor politice.

Reprezentanţii celor cinci Familii din New York sosiră

ultimii şi Tom Hagen rămase năucit cât de impunători şi de impresionanţi erau aceşti cinci bărbaţi în comparaţie cu invitaţii din afara oraşului provincialii. În primul rând, cei cinci Doni din New York păstrau vechea tradiţie siciliană de „oameni cu pântece”, ceea ce însemna, la figurat, putere şi curaj, iar la propriu, o constituţie voinică, de parcă cele două sensuri s-ar fi completat reciproc, cum părea că se întâmplă în Sicilia. Cei cinci Doni din New York erau oameni solizi şi corpolenţi, cu cap masiv şi leonin, trăsături bine conturate, nas cărnos şi proeminent, buze pline, obraji cu falduri de grăsime. Nu erau prea eleganţi nici ca ţinută, nici ca îmbrăcăminte. Aveau aerul unor oameni ocupaţi, care nu pierdeau vremea cu fleacuri, însă lipsiţi de vanitate.

Mai era şi Anthony Stracci, care controla teritoriul New Jersey şi transportul pe apă în docurile din partea vestică a Manhattanului. El controla jocurile de noroc din Jersey şi avea mare influenţă în tabăra politică a democraţilor. Era proprietarul unui convoi de camioane de tracţiune, cu care câştigase o avere, în primul rând fiindcă maşinile lui puteau transporta încărcături peste gabaritul admis, fără a fi oprite şi amendate de controlul rutier. Aceste camioane contribuiau la distrugerea şoselelor, dar firma de construcţii rutiere a lui Stracci, care încheia contracte profitabile cu statul, repara stricăciunile respective. Era genul de operaţiune care stârnea încântarea tuturor, o afacere dând naştere altei afaceri. Şi Stracci făcea parte din vechea generaţie, aşa că nu se ocupase niciodată de prostituţie, dar cum afacerile sale se desfăşurau pe chei, era inevitabil să nu se implice în contrabanda de droguri. Dintre cele cinci Familii adversare ale clanului Corleone el era cel mai puţin influent, în schimb cel mai bine intenţionat.

Familia care controla partea de nord a statului New York, inclusiv imigrarea ilegală a italienilor prin Canada, toate jocurile de noroc din zonă, la care se adăuga dreptul de veto în problema autorizaţiei de stat pentru pistele de curse, era condusă de Ottilio Cuneo. Acesta avea o

înfăţişare dezarmantă, de brutar de provincie, vesel şi rotofei, afacerea lui legală fiind o mare companie de lapte. Cuneo era genul de om căruia îi plăceau copiii şi întotdeauna avea buzunarele pline cu dulciuri, gata să facă bucurie numeroşilor săi nepoţi sau copiilor vreunui asociat. Purta o pălărie rotundă de fetru, cu borul lăsat de jur împrejur ca o pălărie femeiască de soare, care-i lăţea şi mai mult faţa rotundă, dându-i un aer de jovialitate. Era unul dintre puţinii Doni care nu fuseseră niciodată arestaţi şi ale cărui activităţi subterane nu treziseră nici cea mai mică bănuială, ca atare fusese numit în comitete cetăţeneşti şi ales în Camera de Comerţ drept „Omul de afaceri al anului în statul New York”.

Cel mai fidel aliat al Familiei Tattaglia era Don Emilio Barzini. Acesta controla o parte din jocurile de noroc din Brooklyn şi alte câteva în Queens. Deţinea controlul parţial şi asupra prostituţiei. Dispunea de oameni înarmaţi. Era stăpânul absolut al Staten Island. Tot lui îi aparţineau şi câteva agenţii de pariuri sportive din Bronx şi Westchester. Se implicase în droguri. Avea relaţii strânse în Cleveland şi pe Coasta de Vest, fiind unul dintre puţinii oameni suficient de clarvăzători ca să-i intereseze Las Vegas şi Reno, oraşele deschise ale Nevadei. De asemenea, desfăşura afaceri în Miami Beach şi Cuba. După familia Corleone, era poate cel mai puternic şef de clan din New York, deci din întreg ţinutul. Influenţa lui se întindea până în Sicilia. Era amestecat în toate afacerile necurate. Se zvonea că ar avea oarecare influenţă şi în Wall Street. Încă de la începutul războiului, sprijinise Familia Tattaglia cu bani şi cu relaţii. Ambiţia lui era să-i ia locul lui Don Corleone, devenind cel mai puternic şi mai respectat şef mafiot al ţinutului, şi să preia o parte din imperiul Corleone. Aducea cumva cu Don Corleone, dar era mai modem, mai sofisticat, mai priceput în afaceri. Unuia ca el nu i s-ar fi putut spune niciodată „moş zaharisit”, ba chiar se bucura de încrederea şefilor mai noi, mai tineri şi mai îndrăzneţi, în plină ascensiune. Avea o personalitate foarte puternică, dar rece, complet lipsită de căldura sufletească a lui Don

Corleone şi, în acel moment, era probabil cel mai „respectat” din tot grupul.

Ultimul sosit era Don Phillip Tattaglia, şeful Familiei Tattaglia, cel care lansase o provocare directă la adresa clanului Corleone atunci când îl sprijinise pe Sollozzo, ajungând la un pas de reuşită. Şi totuşi, în mod curios, ceilalţi nutreau un oarecare dispreţ faţă de ei. În primul rând, era ştiut că se lăsase dominat de Sollozzo, ba chiar dus de nas de Turcul cel viclean. Ceilalţi îl socoteau răspunzător de toate aceste tulburări, de zarva care afectase desfăşurarea afacerilor cotidiene ale Familiilor newyorkeze. În al doilea rând, la şaizeci de ani era un uşuratic şi un afemeiat. În plus, dispunea şi de ocazii nelimitate spre a-şi satisface aceste slăbiciuni.

Pentru că Familia Tattaglia se ocupa cu traficul de carne vie. Principala ei afacere era prostituţia. De asemenea, controla majoritatea cluburilor de noapte din Statele Unite, putând plasa orice tânăr talent oriunde pe cuprinsul ţării. Phillip Tattaglia nu ezita să folosească forţa pentru a dobândi controlul asupra unor cântăreţe sau comici de succes ori ca să acapareze studiouri de înregistrări. Totuşi, prostituţia rămânea principala sursă de câştiguri a Familiei.

Toţi cei de faţă îl considerau o persoană dezagreabilă. Era văicăreţ, tot timpul se plângea de costurile afacerilor Familiei. Notele de plată la spălătorie o mulţime de prosoape îi mâncau din profit (deşi era patronul firmei care efectua comanda). Fetele erau leneşe, nu te puteai baza pe ele, fugeau sau se sinucideau. Peştii erau necinstiţi şi trădători, lipsiţi de orice urmă de loialitate. Oamenii de nădejde se dovedeau greu de găsit. Flăcăii cu sânge sicilian în vene strâmbau din nas la o asemenea muncă; socoteau că nu-i de demnitatea lor să facă trafic cu femei şi să profite de ele, deşi ticăloşii ar fi luat gâtul cuiva, cu zâmbetul pe buze şi frunza palmierului de Paşti la reverul hainei. Aşadar, Phillip Tattaglia continua să-şi bată gura degeaba în faţa unor persoane care nu numai că nu-l compătimeau, dar îl priveau cu dispreţ. Cel

mai tare vocifera împotriva autorităţilor, de care depindea acordarea sau ridicarea autorizaţiei de comercializare a băuturilor alcoolice în cluburi de noapte şi cabarete. Jura că fabricase mai mulţi milionari decât cei din Wall Street, cu banii plătiţi escrocilor ce mânuiau ştampilele oficiale.

În mod curios, războiul său aproape victorios împotriva clanului Corleone nu-i câştigase respectul pe care-l merita. Se ştia că puterea lui Tattaglia se datora în primul rând lui Sollozzo şi apoi Familiei Barzini. De asemenea, faptul că, în ciuda avantajului surprizei, nu obţinuse o victorie definitivă însemna un punct în defavoarea lui. Dacă ar fi fost mai eficient, toate aceste necazuri puteau fi evitate. Moartea lui Don Corleone ar fi însemnat sfârşitul războiului.

Întrucât atât Don Corleone, cât şi Phillip Tattaglia îşi pierduseră fiii în acest război, era firesc să se salute doar cu o simplă înclinare a capului. Don Corleone se afla în centrul atenţiei, toţi căutau să vadă dacă rănile şi înfrângerile suferite îi lăsaseră vreo urmă de slăbiciune. Ceea ce-i nedumerea era motivul pentru care Don Corleone dorea să încheie pace după moartea fiului său preferat. Era o recunoaştere a înfrângerii, care, cu siguranţă, urma să ducă la o diminuare a puterii sale. Oricum, aveau să afle în curând.

Se schimbară saluturi, li se serviră băuturi şi abia după vreo jumătate de oră Don Corleone îşi ocupă locul la masa din lemn de castan lustruit.

Hagen se aşează cu discreţie pe un scaun în stânga lui Don, însă ceva mai în spate. Era semnalul ca ceilalţi Doni să ia şi ei loc în jurul mesei. Însoţitorii se aşezară în spatele şefilor, iar *Consigliori* alături, ca la nevoie să poată da un sfat.

Primul luă cuvântul Don Corleone care vorbi ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ca şi cum n-ar fi suferit răni grave, iar fiul lui cel mare n-ar fi fost asasinat, ca şi cum imperiul lui n-ar fi fost dezmembrat şi familia risipită, Freddie în Vest, sub protecţia Familiei Molinari, iar Michael ascuns în ţinuturile aride ale Siciliei. Don vorbi pe

un ton firesc, în dialect sicilian:

— Ţin să vă mulţumesc tuturor că aţi venit, începu el. Consider că mi-aţi făcut o favoare personală şi sunt îndatorat faţă de fiecare dintre cei prezenţi. Trebuie să vă spun din capul locului că nu mă aflu aici ca să mă cert sau să conving, ci numai ca să judec cumpătat, ca un om rezonabil, şi să fac tot ce-mi va sta în putinţă ca să ne despărţim prieteni. Vă dau cuvântul meu, şi aceia dintre dumneavoastră care mă cunosc bine ştiu că nu-mi dau cuvântul prea uşor. Iar acum să trecem la problemele noastre. Toţi suntem oameni de onoare, nu-i cazul să ne oferim unii altora garanţii, ca nişte avocaţi.

Tăcu. Nimeni nu scotea o vorbă. Unii fumau trabucuri, alţii sorbeau din băuturi. Toţi erau buni ascultători, toţi ştiau să aibă răbdare până la capăt. Şi mai aveau ceva în comun. Erau persoane de excepţie, care refuzaseră să accepte regulile societăţii organizate şi care nu acceptau să fie dominaţi de alţii. Nu exista forţă, nu exista muritor care să le înduplece voinţa, afară de cazul în care ei înşişi o doreau. Erau oameni care-şi apărau liberul arbitru prin înşelăciune şi omor. Voinţa lor putea fi înfrântă doar de moarte. Sau printr-o logică fără cusur.

Don Corleone oftă.

— Cum de au ajuns lucrurile atât de departe? întrebă el retoric. Eh, ce mai contează! S-au făptuit o mulţime de lucruri necugetate. Atât de nefericite şi de inutile. Daţi-mi însă voie să vă spun cum cred eu că s-au petrecut evenimentele. Făcu o pauză, să vadă dacă cineva obiecta să audă versiunea lui personală asupra celor întâmplate. Mulţumesc lui Dumnezeu, mi-am recăpătat sănătatea şi poate voi fi în stare să contribui la rezolvarea acestei afaceri. Poate că fiul meu a fost prea nesăbuit, prea încăpăţânat, nu neg asta. În orice caz, daţi-mi voie să vă spun că Sollozzo a venit să-mi propună o afacere la care îmi cerea să contribui cu banii şi relaţiile mele. Spunea că se bucură de sprijinul Familiei Tattaglia. Afacerea consta în trafic de droguri, care pe mine nu mă interesează. Sunt un om liniştit şi astfel de operaţiuni sunt prea trepidante

pentru gustul meu. I-am explicat asta lui Sollozzo, cu tot respectul cuvenit lui şi Familiei Tattaglia. L-am refuzat cu toată politeţea, i-am spus că interesele lui nu se vor ciocni cu ale mele şi că nu aveam nimic împotrivă ca el să-şi câştige existenţa în acest fel. Sollozzo s-a supărat şi a abătut nenorocirea peste capetele noastre, ale tuturor. Ei bine, asta-i viaţa. Fiecare dintre cei de faţă ar putea istorisi câte o întâmplare tristă. Dar nu de asta v-am adunat aici. Don Corleone tăcu şi-i făcu semn lui Hagen să-i dea o băutură de la gheaţă. Hagen i-o aduse numaidecât. Don Corleone îşi muie buzele în pahar. Sunt dispus să închei pace, zise el. Tattaglia şi-a pierdut un fiu, la fel şi eu. Suntem chit. Unde ar ajunge lumea asta dacă oamenii şi-ar purta pică împotriva oricărei raţiuni? Asta a fost crucea Siciliei, unde bărbaţii sunt atât de ocupaţi cu răzbunarea, că n-au timp să mai câştige o pâine pentru familiile lor. E o nebunie. Prin urmare, eu vă propun acum să lăsăm lucrurile aşa cum sunt. N-am mişcat un deget să aflu cine mi-a trădat şi mi-a ucis băiatul. Dacă se încheie pace, n-o voi face niciodată. Mai am un fiu care nu se poate întoarce şi vreau să mă asigur că atunci, când voi aranja să se înapoieze acasă, nu va avea de înfruntat obstacole şi nici riscuri din partea autorităţilor. Dacă rezolvăm această chestiune, atunci putem trece la alte probleme de interes comun, astfel încât ziua de azi să ne fie profitabilă tuturor. Don Corleone schiţă un gest umil şi expresiv cu amândouă mâinile. E tot ce-mi doresc.

Vorbise foarte bine. Era acelaşi Don Corleone de odinioară. Rezonabil. Maleabil. Cumpătat la vorbă. Fiecare dintre cei prezenţi observă că Don se înzdrăvenise pe deplin, ceea ce însemna că nu se putea trece peste capul lui, cu toate nenorocirile abătute asupra Familiei Corleone. De asemenea, se reţinu afirmaţia că nu intra în discuţie nici un fel de afacere până când nu se încheia pacea cerută de el. Se mai reţinu că Don propusese revenirea la vechiul statu-quo şi că el nu avea nimic de pierdut, în ciuda nenorocirilor îndurate în ultimul an.

Cu toate acestea, îi răspunse Emilio Barzini, nu

Tattaglia. Barzini vorbi scurt şi la obiect, fără să se arate nepoliticos sau jignitor:

— Tot ce aţi spus e cât se poate de adevărat, zise el. Dar ar mai fi ceva. Don Corleone este prea modest. Adevărul e că Sollozzo şi Familia Tattaglia nu puteau începe noua lor afacere fără sprijinul lui Don Corleone. De fapt, dezaprobarea lui i-a ofensat. Desigur, nu e vina lui Don Corleone. Realitatea este că judecătorii şi politicienii care ar accepta favoruri din partea lui Don, fie chiar şi pentru droguri, nu s-ar lăsa convinşi de nimeni altul atunci când ar veni vorba de narcotice. Sollozzo nu putea opera dacă nu i se garanta că oamenii lui nu vor avea necazuri. Asta ştim cu toţii. Altfel, nici unul dintre noi n-ar fi un om bogat. Acum, că s-au înăsprit pedepsele, judecătorii şi procurorii se lasă mai greu convinşi când unul dintre oamenii noştri intră la apă pentru trafic cu narcotice. Chiar şi un sicilian, dacă-i condamnat la douăzeci de ani, poate încălca legea *omerta,* spunând poliţiei tot ce ştie. Asta nu trebuie să se întâmple. Don Corleone controlează în întregime acest aparat. Refuzul de a ne îngădui şi nouă să ne slujim de el nu este un gest prietenesc. În acest fel ia pâinea de la gura Familiilor noastre. Vremurile s-au schimbat, nu mai e ca pe timpul când fiecare putea face ce vrea. Dacă clanul Corleone îi are la mână pe toţi judecătorii din New York, atunci trebuie să beneficiem şi noi de acest avantaj. Bineînţeles, ne poate taxa pentru serviciile respective, în definitiv nu suntem comunişti. Dar trebuie să ne permită şi nouă să scoatem apă din fântână. Aici e toată problema.

După ce Barzini termină ce avea de spus, se aşternu tăcerea. Nu fuseseră încheiate toate socotelile, nu se putea reveni la vechiul statu-quo. Lucru şi mai important, Barzini lăsa, de fapt, să se înţeleagă că, dacă nu se ajungea la pace, el intenţiona să se alieze pe faţă cu Tattaglia împotriva clanului Corleone. În plus, subliniase un element esenţial. Vieţile şi averile lor depindeau de serviciile făcute unii altora, refuzul unei favori cerute de un prieten echivala cu un act de agresiune. Favorurile nu se cereau

cu una, cu două, aşa că nu puteau fi refuzate prea uşor. În cele din urmă, Don Corleone îi dădu răspunsul:

— Prieteni, zise el. N-am refuzat din duşmănie. Mă cunoaşteţi bine. Când am refuzat eu să fac cuiva un bine? Pur şi simplu, nu-mi stă în fire. De astă-dată însă am fost nevoit să refuz. De ce? Fiindcă eu cred că, în anii următori, afacerile cu droguri vor însemna pieirea noastră. Prea multe glasuri se ridică împotriva acestui fel de trafic. Drogurile nu-s ca whiskyul, ca jocurile de noroc sau chiar femeile, pe care cei mai mulţi le râvnesc, dar le sunt interzise de grangurii bisericii sau de guvern. Drogurile sunt un pericol pentru oricine are de-a face cu ele. Ne-ar putea periclita toate celelalte afaceri. Daţi-mi voie să adaug cât mă simt de măgulit că mă consideraţi atât de influent în faţa judecătorilor şi a oamenilor legii. Aş vrea să fie aşa. Am oarecare putere, dar o bună parte din persoanele care-mi respectă sfatul şi-ar putea pierde consideraţia faţă de mine, dacă în relaţia noastră ar interveni narcoticele. Aceşti oameni se tem să se implice în astfel de afaceri şi sunt categoric împotriva lor. Până şi poliţiştii, care ne sprijină la jocurile de noroc şi în alte activităţi de acest gen, ar refuza să ne susţină dacă ar fi vorba de droguri. Prin urmare, cerându-mi să vă fac un serviciu, îmi cereţi, de fapt, să-mi fac un deserviciu mie însumi. Totuşi, sunt gata să accept, dacă toţi cei de faţă consideră că este o condiţie necesară pentru a rezolva şi alte chestiuni.

Când Don Corleone termină de vorbit, atmosfera din sală se destinse şi cei prezenţi începură să şuşotească şi să discute între ei. Don Corleone acceptase punctul cel mai important. Oferea protecţie oricărei afaceri organizate, legate de droguri. De fapt, se declarase de acord aproape integral cu propunerea iniţială a lui Sollozzo, dacă propunerea respectivă era susţinută de grupul naţional adunat aici. Era de la sine înţeles că el nu va participa niciodată la operaţiuni şi nici nu va investi capital. Nu va face decât să-şi folosească relaţiile în domeniul autorităţilor legale, obţinând protecţie. Dar aceasta era o

concesie extraordinară.

Don din Los Angeles, Frank Falcone, luă cuvântul în chip de răspuns:

— Nu ne putem împiedica oamenii să intre în acest gen de afaceri. Se implică pe cont propriu şi pe urmă dau de necaz. E vorba de prea mulţi bani ca să reziste tentaţiei. Prin urmare, mi se pare mai riscant să rămânem pe dinafară. Dacă vom controla acest tip de afaceri, măcar le vom organiza mai bine, ca să reducem riscurile. Nu-i chiar aşa o nenorocire să ne amestecăm, trebuie să existe o organizare, nu-i putem lăsa să facă ce vor, ca o bandă de anarhişti.

Don din Detroit, deşi mai bun prieten cu Don Corleone decât oricare dintre cei prezenţi, luă cuvântul tot împotriva lui Don, de dragul unei judecăţi lucide:

— Eu nu cred în droguri, declară el. Ani de zile mi-am plătit oamenii în plus, ca să nu se implice în acest gen de afaceri. Dar măsura n-a contat şi n-a avut efect. Cineva s-a dus la ei şi le-a spus: „Am prafuri. Dacă investiţi trei-patru mii de dolari, numai plasându-le putem obţine cincizeci de mii”. Cine poate rezista tentaţiei unui asemenea profit? Şi sunt atât de ocupaţi cu mica lor afacere personală, încât neglijează munca pentru care îi plătesc eu. Drogurile aduc mai mulţi bani. E o afacere pe cale de extindere. N-o putem împiedica, aşa că trebuie s-o ţinem sub control şi să-i dăm o aparenţă respectabilă. Nu vreau vânzări în preajma şcolilor, nu vreau ca marfa să fie comercializată la copii. Asta-i *infamita.* În oraşul meu, am încercat să limitez traficul la negri, la populaţia de culoare. Ei sunt cei mai buni clienţi, ne fac cele mai puţine necazuri şi, oricum, sunt nişte animale. N-au pic de respect pentru neveste, pentru familii, pentru nimic. N-au decât să-şi vândă sufletul pentru droguri. Însă trebuie tăcut ceva, nu ne putem lăsa oamenii să facă ce poftesc şi să ne dea de furcă tuturor.

Discursul lui Don din Detroit fu întâmpinat cu murmure aprobatoare. Pusese degetul pe rană. Nu puteai împiedica oamenii să se amestece în traficul de droguri

nici măcar plătindu-i. Cât despre remarcile în legătură cu copiii, Don din Detroit vorbise cu sensibilitatea lui recunoscută, izvorâtă din sufletul său bun. La urma urmei, cine ar vinde droguri copiilor? De unde să ia copiii bani? Cât privea comentariul la adresa negrilor, nimeni nu-i acordase vreo atenţie. Negrii erau socotiţi cantitate neglijabilă, nu reprezentau o forţă demnă de luat în seamă. Faptul că îngăduiseră societăţii să-i calce în picioare dovedea că erau nulităţi, iar faptul că Don din Detroit adusese, fie şi în treacăt, vorba despre ei demonstra că argumentaţia lui tindea întotdeauna să se piardă în lucruri lipsite de însemnătate.

Fiecare dintre Doni luă cuvântul pe rând. Toţi considerară traficul de droguri o nenorocire care risca să le aducă mari necazuri şi fuseseră de acord că asupra acestui fel de comerţ nu se putea exercita nici un control. Afacerea era, pur şi simplu, prea bănoasă, în consecinţă întotdeauna se găseau persoane în stare de orice, numai să pătrundă în reţea. Aşa era firea omenească.

În cele din urmă, ajunseră la o înţelegere. Traficul de droguri avea să capete mână liberă, Don Corleone urmând să-i ofere o oarecare protecţie legală pe Coasta de Est. Se conveni ca Familiile Barzini şi Tattaglia să se ocupe de majoritatea operaţiunilor de anvergură. Odată rezolvată această chestiune, participanţii abordară alte puncte de interes mai larg. Existau multe probleme complexe care se cereau rezolvate. Se înţeleseră ca Las Vegas şi Miami să fie oraşe deschise, unde putea opera oricare dintre Familii. Toţi fuseseră de acord că acestea erau oraşele viitorului. De asemenea, deciseră că aici nu se îngăduia nici un fel de violenţă şi că micii infractori de orice soi trebuia descurajaţi. De asemenea, se stabili că, în problemele de maximă importanţă şi în cazul execuţiilor necesare, dar care riscau să declanşeze valuri de proteste publice, decizia să fie aprobată de consiliu. Oamenii înarmaţi şi alţi soldaţi trebuia să fie împiedicaţi să comită crime sau acte de răzbunare unii împotriva altora pe motive personale. Familiile urmau să-şi aducă servicii reciproce atunci când

era necesar, de pildă să ofere ucigaşi pentru o execuţie, asistenţă tehnică în anumite situaţii, cum ar fi mituirea juraţilor, care în unele cazuri putea fi vitală. Aceste discuţii neoficiale, amicale şi la nivel înalt mai durară câtva timp, întrerupându-se odată cu aducerea gustărilor de prânz şi a băuturilor de la bar.

În final, Don Barzini se gândi să încheie consfătuirea:

— Cam asta ar fi tot, zise el. Pacea s-a încheiat şi daţi-mi voie să-mi exprim respectul faţă de Don Corleone, pe care toţi l-am cunoscut în decursul anilor ca fiind un om de cuvânt. Dacă se mai ivesc disensiuni, ne putem întâlni din nou, nu-i nevoie să mai comitem alte imprudenţe. În ce mă priveşte, am şters totul cu buretele. Mă bucur că am rezolvat aceste chestiuni.

Numai Phillip Tattaglia continua să rămână oarecum îngrijorat. În cazul unui nou război, faptul că ordonase asasinarea lui Santino Corleone îl făcea cel mai vulnerabil din grup. Pentru prima oară rosti un discurs mai lung:

— Am fost de acord cu tot ce s-a discutat aici şi sunt gata să dau uitării nenorocirea prin care am trecut. Dar aş dori să aud o asigurare dată din gura lui Don Corleone. Va încerca vreo răzbunare pe cont propriu? Pe măsură ce va trece timpul şi poziţia lui poate se va consolida, va uita că ne-am jurat prietenie? De unde să ştiu eu dacă în trei sau patru ani nu va avea impresia că a fost defavorizat de această înţelegere, silit s-o accepte împotriva voinţei sale, deci liber s-o încalce? Va trebui să ne ferim mereu unul de celălalt? Sau putem încheia pace cu sufletele împăcate? Vrea Corleone să ne dea cuvântul său, aşa cum şi eu mi-l dau acum pe al meu?

Atunci Don Corleone rosti discursul de care ceilalţi aveau să-şi amintească multă vreme şi care îi reafirma renumele de cel mai clarvăzător conducător dintre ei toţi un discurs bazat pe o judecată sănătoasă, pornit din inimă şi direct la obiect. Printre altele, inventă o expresie care în felul ei urma să devină la fel de celebră ca şi Cortina de Fier a lui Churchill, deşi sortită să ajungă la cunoştinţa publicului abia zece ani mai târziu.

Pentru prima oară se adresă consiliului, stând în picioare. Scund şi mai împuţinat la trup după „boală”, poate îşi arăta cei şaizeci de ani mai mult decât oricând, totuşi se vedea limpede că-şi recăpătase vigoarea de odinioară şi că mintea îi era la fel de ascuţită:

— Ce fel de oameni am fi, dacă n-am fi înzestraţi cu raţiune? zise el. Dacă aşa ar sta lucrurile, n-am fi cu nimic mai buni decât fiarele junglei. Dar avem judecată, putem sta de vorbă raţional unul cu altul şi chiar cu noi înşine. La ce mi-ar folosi să reîncep şirul nenorocirilor, violenţa şi tulburările? Fiul meu e mort, mi-a fost sortită această suferinţă şi trebuie s-o îndur, fără ca cei nevinovaţi din jurul meu să pătimească pentru mine. Aşadar, declar pe cuvânt de onoare că niciodată nu voi căuta să mă răzbun şi nu voi încerca să aflu nimic din tot ce ţine de trecut. Voi pleca de aici cu inima curată.

Mai vreau să adaug că întotdeauna trebuie să ne avem în vedere interesele. Toţi suntem oameni care am refuzat să ne lăsăm duşi de nas sau să fim marionete care dansează după cum le mânuiesc cei de la putere. În această ţară totul ne-a mers din plin. Deja, cei mai mulţi copii ai noştri au parte de o viaţă mai bună. Unii dintre dumneavoastră aveţi fii care au devenit profesori, oameni de ştiinţă, muzicieni, aşa că vă puteţi socoti norocoşi. Poate că nepoţii noştri vor fi viitorii *pezzonovanti.* Nici unul dintre noi nu vrea să-şi vadă copiii călcându-i pe urme, e o existenţă mult prea dură. Ei pot fi la fel ca ceilalţi, poziţia şi siguranţa lor au fost câştigate prin curajul nostru. Acum am nepoţi şi sper că într-o bună zi cine ştie? copiii lor vor fi guvernatori sau preşedinţi, în America nimic nu-i imposibil. Trebuie să mergem în pas cu timpul. A trecut vremea armelor, a omorurilor şi a masacrelor. Acum trebuie să fim vicleni ca oamenii de afaceri, numai aşa se pot face mai mulţi bani, numai aşa e profitabil pentru copiii şi nepoţii noştri.

Cât despre propriile noastre fapte, nu noi suntem răspunzători de acei *pezzonovanti* calibrul 90, care îşi arogă dreptul de a decide ce să facem cu propria noastră

viaţă, care declară războaie, cerându-ne să ne luptăm şi să le apărăm avutul. Cine spune că trebuie să ne supunem unor legi făcute în interesul lor, dar lovind în noi? Şi cine sunt ei ca să se amestece atunci când ne vedem şi noi de propriile noastre interese? *Sonna cosa nostra,* zise Don Corleone, interesele noastre personale. Ne vom conduce singuri lumea, pentru că este lumea noastră, *cosa nostra.* Prin urmare, trebuie să fim uniţi, ca să ne apărăm de orice intruşi. Altfel, ne vor pune belciugul în nas, aşa cum l-au pus milioanelor de napolitani şi altor italieni din ţară.

Acesta este motivul pentru care renunţ să-mi mai răzbun fiul ucis, de dragul interesului comun. Jur că, atât timp cât voi răspunde de faptele familiei mele, nimeni nu va ridica un deget împotriva nici unuia dintre cei prezenţi aici, fără un motiv întemeiat sau o provocare făţişă. Sunt gata să-mi sacrific interesele comerciale pentru binele comun. Aveţi cuvântul meu, jur pe onoarea mea, iar printre dumneavoastră sunt destui care ştiu că niciodată nu am trădat.

Însă am şi eu ceva pe suflet. Fiul meu cel mic a fost nevoit să fugă, fiind acuzat de uciderea lui Sollozzo şi a unui căpitan de poliţie. Acum trebuie să fac demersurile necesare ca să se poată înapoia acasă în deplină siguranţă, absolvit de toate acele acuzaţii nefondate. Este problema mea şi mă voi ocupa singur de ea. Poate va trebui să-i găsesc pe adevăraţii asasini sau să conving autorităţile că fiul meu e nevinovat, poate martorii, şi informatorii îşi vor retrage minciunile. Repet însă, e problema mea şi cred că voi reuşi să-mi aduc băiatul acasă.

Daţi-mi însă voie să vă spun că sunt un om superstiţios, o slăbiciune ridicolă, pe care mă văd nevoit s-o recunosc aici. Prin urmare, dacă mezinului i s-ar întâmpla cumva un accident nefericit, dacă vreun poliţist l-ar împuşca printr-o pură întâmplare, de-ar fi să se spânzure singur în celulă, dacă ar apărea noi martori care să-l acuze, aş pune faptul pe seama duşmăniei unora dintre cei prezenţi aici. Daţi-mi voie să continui. Dacă fiul meu ar fi lovit de trăsnet, voi acuza unele persoane de aici. Dacă

avionul lui s-ar prăbuşi în mare sau vaporul s-ar scufunda în ocean, dacă s-ar îmbolnăvi de o febră fatală, dacă maşina lui ar fi lovită de un tren, superstiţia mea m-ar îndemna să dau vina pe duşmănia unora dintre cei veniţi aici. Domnilor, această duşmănie şi acest ghinion nu le-aş ierta nicicând. Pe lângă toate acestea, vreau să jur pe sufletul nepoţilor mei că nu voi încălca niciodată pacea încheiată astăzi. În definitiv, suntem sau nu mai buni decât acei *pezzonovanti* care au ucis atâtea milioane de oameni numai în decursul vieţii noastre?

Zicând acestea, Don Corleone îşi părăsi fotoliul şi se duse la locul unde şedea Don Phillip Tattaglia. Tattaglia se ridică să-l întâmpine şi cei doi bărbaţi se îmbrăţişară, sărutându-se pe obraz. Ceilalţi Doni din încăpere îi aplaudară, apoi se ridicară să-şi strângă mâinile şi să-i felicite pe Don Corleone şi pe Don Tattaglia că deveniseră prieteni. Poate nu chiar cei mai buni prieteni din lume, cu siguranţă că nu aveau să-şi facă daruri de Crăciun, dar nici să mai umble să se ucidă unul pe celălalt. Era o dovadă suficientă de prietenie, nici n-ar fi fost nevoie de mai mult.

Cum fiul său Freddie se afla în Vest, sub protecţia familiei Molinari, la încheierea consiliului Don Corleone zăbovi cu Don din San Francisco, oprindu-se să-i mulţumească. Molinari îi povesti îndeajuns cât să-i dea a înţelege că fiul său găsise acolo un adăpost, că se simţea fericit şi că era înconjurat de admiraţia femeilor. După toate probabilităţile, se pricepea extrem de bine să conducă un hotel. Don Corleone clătină din cap cu uimire, ca mulţi părinţi care aud despre talentele nebănuite ale progeniturilor. Nu era adevărat că uneori cele mai mari nenorociri aduceau răsplăţi neaşteptate? Amândoi erau de acord că da. Între timp, Don Corleone îl asigură pe Don din San Francisco că îi rămânea profund îndatorat fiindcă îi oferise protecţie lui Freddie. Îl anunţă apoi că va face uz de toată influenţa sa pentru ca cele mai importante informaţii legate de curse să fie puse la dispoziţia oamenilor lui Molinari, indiferent de eventualele schimbări din structura de putere în anii următori, garanţie

importantă, întrucât lupta pentru obţinerea acestei înlesniri era ca o rană deschisă, agravată de faptul că mafioţii din Chicago aveau o mare pondere în acest gen de afaceri. Don Corleone nu era chiar lipsit de influenţă în acel oraş de barbari, aşa că promisiunea lui preţuia cât o mină de aur.

Se făcuse seară când Don Corleone şi Tom Hagen, însoţiţi de şoferul şi garda de corp care se întâmpla să fie Rocco Lampone, ajunseră pe domeniul din Long Beach. Când intrară în casă, Don i se adresă lui Hagen:

— Nu-l scăpa din ochi pe şoferul nostru, pe acest Lampone. Cred că merită ceva mai bun.

Pe Hagen îl miră remarca. Lampone nu scosese un cuvânt cât fusese ziua de lungă, nu aruncase nici măcar o singură privire spre cei doi bărbaţi aşezaţi pe bancheta din spate. Deschisese portiera pentru Don, maşina îi aştepta în faţa băncii când ieşiseră, făcuse totul ca la carte, dar nu mai mult decât oricare alt şofer bine instruit. Fără îndoială, ochiul lui Don observase ceva ce lui Hagen îi scăpase.

Don îi dădu liber lui Hagen, spunându-i să se înapoieze după cină. Dar să rămână puţin să se odihnească, fiindcă urma o noapte lungă de discuţii. De asemenea, îi mai ceru să-i convoace pe Tessio şi pe Clemenza. Aceştia trebuia să vină la ora zece, nu mai înainte. Hagen urma să-i pună la curent cu cele petrecute la consfătuirea din acea după-amiază.

La ora zece, Don îi aştepta pe cei trei în biroul lui de pe colţ, unde se aflau biblioteca juridică şi telefonul special. Pe masă se găsea o tavă cu sticle de whisky, gheaţă şi sifon. Don le comunică instrucţiunile sale:

— În această după-amiază am încheiat pace, zise el. Mi-am dat cuvântul şi am garantat cu onoarea mea, ceea ce trebuie să fie lege pentru voi toţi. Însă amicii noştri nu sunt chiar de încredere, aşa că vom fi în continuare cu ochii în patru. Nu vreau să mai avem surprize neplăcute. Don se întoarse către Hagen. Ai dat drumul ostaticilor Bocchicchio?

Hagen încuviinţă din cap.

— L-am sunat pe Clemenza de îndată ce am ajuns acasă.

Corleone se întoarse către sicilianul cel mătăhălos. *Caporegime* dădu din cap.

— I-am eliberat. Spune-mi, Naşule, oare e cu putinţă ca un sicilian să fie chiar atât de dobitoc pe cât se prefac alde Bocchicchio?

Don Corleone schiţă o umbră de zâmbet.

— Sunt suficient de isteţi ca să ducă un trai îndestulat. De ce ar avea nevoie să fie mai deştepţi de atât? Nu Bocchicchio sunt cei care aduc năpastele pe lumea asta. E drept însă că nu au minte de sicilieni.

Toţi se simţeau relaxaţi acum că războiul luase sfârşit. Don Corleone pregăti el însuşi băuturile, servind pe fiecare în parte. Apoi sorbi cu luare-aminte din pahar şi-şi aprinse un trabuc.

— Nu vreau să se întreprindă nici un fel de cercetări legate de ce s-a întâmplat cu Sonny. Faptul ţine de domeniul trecutului şi trebuie dat uitării. Vreau cooperare deplină cu celelalte Familii, chiar dacă vor deveni cam lacome şi nu ne vom obţine cota cuvenită din profit. Vreau ca nimic să nu destrame această pace, indiferent de provocări, până nu găsim o cale de a-l aduce acasă pe Michael. Şi mai vreau ca aceasta să fie principala voastră preocupare. Ţineţi minte, atunci când se va întoarce, trebuie să vină în deplină siguranţă. Nu mă refer la Tattaglia sau Barzini. Cea care mă preocupă e poliţia. Bineînţeles, ne putem descotorosi de probele reale împotriva lui; ospătarul nu va depune mărturie, nici acel client sau pistolar, sau ce-o fi fost el. Probele reale sunt cea mai măruntă grijă a noastră, din moment ce ştim despre ce e vorba. Ceea ce trebuie să ne îngrijoreze este ca poliţia să nu ticluiască probe false, pe motiv că informatorii lor i-ar fi asigurat că Michael Corleone e omul care le-a ucis căpitanul. Foarte bine. Trebuie să cerem ca cele cinci Familii să facă tot ce le stă în putinţă ca să rectifice acest punct de vedere al poliţiei. Toţi informatorii lor, care lucrează pentru poliţie trebuie să vină cu o nouă versiune.

Cred că, după discursul meu din această după-amiază, vor înţelege că e în interesul lor să procedeze astfel. Dar asta nu-i de ajuns. Trebuie să găsim ceva deosebit, aşa încât Michael să nu-şi mai facă griji pe viitor. Altfel, n-are nici un rost să se mai întoarcă în această ţară. Prin urmare, să ne gândim toţi la acest lucru. E chestiunea cea mai importantă.

Ei bine, fiecărui om ar trebui să i se îngăduie o slăbiciune în viaţă. Eu mi-am satisfăcut-o pe a mea. Vreau să fie cumpărat tot terenul din jurul străzii, cu case cu tot. Vreau ca nimeni să nu se poată uita de la fereastra lui la mine în grădină, nici măcar de la doi kilometri depărtare. Vreau ca domeniul să fie îngrădit şi păzit douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Vreau o poartă în gardul care se va construi. Pe scurt, vreau să locuiesc ca într-o fortăreaţă. Vreau să vă anunţ că n-am să mă mai întorc niciodată să lucrez în oraş. Voi trăi aproape ca un pensionar. Simt nevoia să muncesc în grădină, să fac puţin vin atunci când se coc strugurii. Vreau să trăiesc în casa mea. Singura ocazie când voi pleca de aici va fi în câte o scurtă vacanţă sau ca să mă întâlnesc cu cineva pentru vreo afacere importantă, dar atunci vreau să fie luate toate măsurile de precauţie. Să nu mă înţelegeţi greşit. Nu pun nimic la cale. Sunt prudent, întotdeauna am fost o fire circumspectă, nimic nu mă nemulţumeşte mai profund decât neglijenţa. Femeile şi copiii îşi permit să fie neglijenţi, bărbaţii, nu. Nu vă grăbiţi să luaţi aceste măsuri, nu vreau preparative febrile, care să-i alarmeze pe amicii noştri. Totul trebuie făcut în aşa fel, încât să pară cât se poate de firesc.

De acum înainte voi lăsa din ce în ce mai mult lucrurile pe seama fiecăruia dintre voi trei. Vreau ca *regime* a lui Santino să fie desfiinţat, iar oamenii încorporaţi în cele două *regime* ale voastre. Acest lucru va da asigurări prietenilor noştri, arătându-le că am intenţii pacifiste. Tom, vreau să aduni un grup de oameni care să meargă la Las Vegas şi să-mi dea un raport complet despre ce se întâmplă acolo. Să mă informeze despre Fredo, ce

anume se întâmplă acolo în realitate. Am auzit că nu mi-aş mai recunoaşte propriul fiu. Se pare că acum e bucătar, că se amuză cu fete tinere mai mult decât s-ar cuveni pentru un bărbat în toată firea. E drept că în tinereţe s-a arătat întotdeauna mult prea serios şi n-a fost niciodată omul potrivit pentru afacerile familiei. Dar să aflăm totuşi ce se poate realiza acolo.

— Nu l-am putea trimite pe ginerele dumitale? întrebă liniştit Tom Hagen. La urma urmei, Carlo e originar din Nevada şi cunoaşte locurile.

Don Corleone clătină din cap.

— Nu, soţia mea e singură aici, fără nici unul dintre copii. Vreau ca Constanzia şi soţul ei să se mute într-una din casele de pe domeniu. Lui Carlo să i se dea o slujbă de răspundere, poate am fost prea aspru cu el şi Don Corleone schiţă o grimasă am rămas fără fii. Să fie scos de la jocurile de noroc şi pus la sindicate, unde poate lucra la acte şi la dat cu gura. La asta se pricepe foarte bine.

În tonul lui Don se ghicea o vagă undă de ironie.

Hagen încuviinţă din cap.

— OK, Clemenza şi cu mine vom trece în revistă toţi oamenii şi vom alcătui un grup care să se ocupe de operaţiunea din Las Vegas. Vrei să-l chem pe Freddie acasă pentru câteva zile?

Don clătină din cap.

— De ce? replică el cu cruzime. Soţia mea ne poate găti şi de acum încolo. Să rămână unde e. Cei trei bărbaţi se foiră stânjeniţi în fotolii. Până atunci nu-şi dăduseră seama ce mult căzuse Freddie în dizgraţia tatălui său şi bănuiau că la mijloc trebuia să fie un motiv necunoscut lor. Don Corleone oftă. Sper ca anul acesta să pot cultiva în grădină ardei gras şi roşii de calitate în cantităţi mai mari decât putem noi consuma. Am să vă dau şi vouă. La vârsta mea vreau puţină tihnă, puţină linişte şi pace. Ei, asta-i tot. Dacă vreţi, mai beţi câte un pahar.

Era semnalul de plecare. Cei trei bărbaţi se ridicară. Hagen îi însoţi pe Tessio şi Clemenza până la maşini şi aranjă întâlnirile cu ei, ca să discute detaliile operaţionale

legate de îndeplinirea dorinţelor lui Don. Pe urmă se întoarse în casă, unde îl aştepta Don Corleone.

Don îşi scosese haina şi cravata şi se lungise pe canapea. Chipul lui sever era marcat de oboseală. Îi făcu semn lui Hagen să se aşeze într-un fotoliu şi-i spuse:

— Ei, *Consigliori,* dezaprobi vreuna dintre faptele mele de astăzi?

Hagen nu-i răspunse imediat.

— Nu, zise el într-un târziu. Dar nu mi se par consecvente şi potrivite cu firea dumitale. Spui că nu vrei să afli cum a fost ucis Santino şi nu cauţi răzbunare. Eu nu te cred. Ţi-ai dat cuvântul că vrei pace şi că o vei respecta, dar nu pot să cred că vei acorda duşmanilor victoria pe care par s-o fi obţinut astăzi. Ai construit o ghicitoare magnifică, pe care eu nu pot s-o dezleg. Atunci, cum s-o aprob sau s-o dezaprob?

Pe chipul lui Don se aşternu o expresie de satisfacţie.

— Ei bine, află că mă cunoşti mai bine decât oricine. Chiar dacă nu te-ai născut sicilian, eu te-am făcut să fii. Tot ce-ai spus e adevărat, însă există o soluţie pe care o vei înţelege încă înainte de a se ajunge la deznodământ. Eşti de acord că toţi sunt nevoiţi să mă creadă pe cuvânt şi că-mi voi respecta făgăduiala. Că vreau ca ordinele să-mi fie îndeplinite cu exactitate. Dar, Tom, lucrul cel mai important este să-l aducem acasă pe Michael cât mai curând posibil. Reţine că asta trebuie să fie principala ta preocupare şi primul lucru de care să ţii seamă. Cercetează toate căile legale, nu-mi pasă câţi bani vei cheltui. Când se întoarce acasă, trebuie să fie invulnerabil. Consultă cei mai buni avocaţi de drept penal. Îţi voi da numele câtorva judecători, care-ţi vor acorda audienţe în particular. Până atunci însă, trebuie să ne ferim de orice posibilă trădare.

— Ca şi dumneata, nu mă îngrijorează atât probele reale, cât cele pe care le-ar putea fabrica, zise Hagen. Tot aşa, este posibil ca vreun prieten al poliţiei să-l lichideze pe Michael după arestare. Să-l asasineze în celulă sau să pună pe unul dintre deţinuţi s-o facă. După cum văd eu

problema, nu ne putem permite să fie arestat sau acuzat.

Don Corleone oftă.

— Ştiu, ştiu. Tocmai aici e necazul. Dar trebuie să ne mişcăm repede. În Sicilia sunt tulburări. Tinerii de acolo nu mai ascultă de oamenii mai vârstnici şi o bună parte din cei deportaţi din America sunt mult prea greu de stăpânit de nişte Doni de modă veche. Michael s-ar putea găsi prins la mijloc. Am luat măsuri de precauţie şi încă are o acoperire bună, dar situaţia aceasta nu va dura mult timp. Iată unul dintre motivele pentru care am fost silit să închei pace. Barzini are prieteni în Sicilia, care au început să adulmece urmele lui Michael. Acum primeşti unul dintre răspunsurile la ghicitoarea de care vorbeai. Am fost nevoit să închei pace pentru siguranţa fiului meu. Nu exista altă soluţie.

Hagen nu se mai osteni să-l întrebe pe Don de unde obţinuse această informaţie. Nu era nici măcar surprins şi, într-adevăr, primise răspunsul la această parte a ghicitorii.

— Atunci când mă voi întâlni cu oamenii lui Tattaglia, ca să punem la punct detaliile, vrei să insist ca toţi mijlocitorii lui în afacerea cu droguri să fie curaţi? Judecătorii ar putea strâmba din nas când s-ar pune problema să dea o sentinţă uşoară unor recidivişti.

Don Corleone ridică din umeri.

— Alde Tattaglia ar trebui să fie suficient de isteţi ca să-şi dea seama şi singuri. Pomeneşte în treacăt amănuntul, fără să insişti. Noi ne vom da toată silinţa, dar, dacă ei folosesc un cocainoman şi acesta e prins de poliţie, nu vom mişca un deget. Le vom spune doar că nu-i nimic de făcut, în schimb Barzini e un tip care va şti şi fără să i se spună. Ai remarcat că nu s-a implicat nici măcar o clipă în afacerea asta. N-ai fi zis că-l interesează în vreun fel. E genul de om care nu se lasă prins în tabăra învinşilor.

Hagen era uluit.

— Vrei să spui că tot timpul a fost în spatele lui Sollozzo şi Tattaglia?

Don Corleone oftă.

— Tattaglia e un proxenet. Singur n-ar fi reuşit

niciodată să-l învingă pe Santino. De asta n-am nevoie să ştiu ce s-a întâmplat. E destul să ştiu că Barzini a avut un amestec.

Hagen cugetă asupra celor aflate. Don îi dăduse unele indicii, totuşi nu menţionase un lucru foarte important. Hagen îşi cam închipuia despre ce era vorba, însă ştia că nu se cuvenea să-l întrebe. Îi ură noapte bună, pregătindu-se să plece. Dar Don mai avea ceva de spus:

— Nu uita, foloseşte-ţi toată şiretenia şi pune la cale un plan ca să-l aducem acasă pe Michael, zise Don. Şi încă un lucru. Aranjează cu tipul de la telefoane să primesc lunar o listă cu toate telefoanele date şi primite de Tessio şi Clemenza. Nu-i bănuiesc de nimic. Aş putea jura că nu mă vor trăda niciodată. Dar nu-i rău să cunoaştem fiecare amănunt, înainte de a se petrece o nenorocire.

Hagen dădu din cap şi ieşi. Se întreba dacă nu cumva Don îl ţinea şi pe el sub observaţie, dar în clipa următoare i se făcu ruşine de propriile-i bănuieli. Acum era sigur că în mintea complexă şi subtilă a Naşului se contura un plan de acţiune cu bătaie lungă, care făcea din întâmplările de peste zi o simplă retragere în scopuri tactice. Şi mai exista un fapt ascuns, la care nici unul din ei nu făcuse referire: el nu îndrăznise să întrebe, iar Don Corleone îl trecuse sub tăcere. Toate duceau la concluzia că va veni cândva o zi a răfuielii.

CAPITOLUL 21

Însă mai avea să treacă un an până când Don Corleone reuşi să aranjeze ca fiul său Michael să se înapoieze în Statele Unite. În acest răstimp, întreaga Familie îşi pusese mintea la contribuţie în căutarea unui plan potrivit. I se ceruse părerea până şi lui Carlo Rizzi, care acum locuia pe domeniu împreună cu Connie. Între timp li se născuse încă un copil, un băieţel. Dar nici unul dintre planuri nu se bucurase de adeziunea lui Don.

În cele din urmă, salvarea veni de la familia Bocchicchio, în urma unei nenorociri petrecute în clanul lor. Exista un Bocchicchio pe nume Felix, văr tânăr, în vârstă de numai douăzeci şi cinci de ani, născut în Statele

Unite şi mai inteligent decât tot neamul lor la un loc. Băiatul refuzase să intre la firma de salubritate a familiei şi se însurase cu o americancă drăguţă de origine britanică, pentru a marca desprinderea de clan. Urmase cursuri serale, ca să devină avocat, şi în timpul zilei lucrase ca funcţionar la poştă, între timp i se născuseră trei copii, însă soţia lui era o femeie cumpătată şi trăiseră din salariul lui Felix până când tânărul îşi luase licenţa în drept.

Felix Bocchicchio, la fel ca mulţi alţi tineri, credea că, după atâtea eforturi menite să-i completeze educaţia şi să-i permită să stăpânească uneltele profesiei lui, virtutea îi va fi automat răsplătită şi-şi va câştiga un trai decent. Dar situaţia se dovedise a fi cu totul alta. Din mândrie, refuzase orice fel de ajutor din partea clanului. Un prieten al lui, tânăr avocat cu relaţii şi carieră promiţătoare la o mare firmă juridică, îl convinsese pe Felix să-i facă un mic serviciu. Era ceva foarte complicat şi aparent legal, legat de o bancrută frauduloasă. Şansele de a fi descoperit erau de unu la un milion. Felix Bocchicchio îşi asumase acest risc. Cum frauda necesita cunoştinţele de drept asimilate de el la universitate, fapta nu păruse reprobabilă şi, într-un mod straniu, n-o considerase o infracţiune.

Ca să scurtăm această poveste stupidă, frauda fusese descoperită. Prietenul avocat refuzase categoric să-l ajute pe Felix, ba chiar şi să răspundă la telefoanele acestuia. Principalii autori ai fraudei, doi afacerişti vicleni între două vârste, furioşi pe Felix Bocchicchio şi socotind că numai nepriceperea lui într-ale legii fusese cauza eşecului, se recunoscuseră vinovaţi şi cooperaseră cu poliţia, desemnându-l pe Felix Bocchicchio drept creierul fraudei şi susţinând că tânărul îi ameninţase cu violenţa şi-i silise să coopereze la planurile lui frauduloase. Au fost date declaraţii care atestau legăturile lui Felix cu unchii şi verii din clanul Bocchicchio, toţi cu caziere la poliţie pentru jaf armat, probe ce se dovediseră zdrobitoare. Cei doi afacerişti scăpaseră cu sentinţe cu suspendare. Felix Bocchicchio primise o condamnare de cinci ani, din care

executase trei. Clanul nu ceruse ajutorul nici uneia dintre Familii, nici măcar lui Don Corleone, fiindcă Felix refuzase să apeleze la ei şi trebuia să primească o lecţie: anume, că mila vine numai din partea Familiei şi că Familia e mai loială şi mai demnă de încredere decât societatea.

În orice caz, Felix Bocchicchio fusese eliberat din închisoare după trei ani de detenţie, se înapoiase acasă, îşi sărutase soţia şi cei trei copii, după care dusese un trai tihnit vreme de un an. După aceea demonstrase că totuşi făcea parte din clanul Bocchicchio. Fără a încerca să-şi ascundă vinovăţia, îşi procurase o armă, un pistol, şi-şi împuşcase mortal prietenul avocat. După aceea îi căutase pe cei doi afacerişti şi-i împuşcase în cap cu sânge rece, chiar în momentul în care cei doi ieşeau dintr-un bufet. Lăsase cadavrele în stradă, intrase în local şi comandase o ceaşcă de cafea, pe care o băuse, aşteptând ca să vină poliţia şi să-l aresteze.

Procesul fusese rapid, iar sentinţa foarte aspră. Un infractor din lumea interlopă ucisese cu sânge rece doi martori care-l trimiseseră la închisoarea pe care o merita cu prisosinţă. Era o dovadă flagrantă de sfidare la adresa societăţii şi măcar de data aceasta publicul, presa, structurile societăţii şi chiar umanitariştii buni la suflet şi fără minte nutreau aceeaşi dorinţă de a-l vedea pe Felix Bocchicchio pe scaunul electric. Guvernatorul statului nu era mai dispus să-i acorde mai multă clemenţă decât hingherii puşi să prindă un câine turbat după expresia unuia dintre cei mai apropiaţi colaboratori politici ai guvernatorului. Bineînţeles, clanul Bocchicchio era gata să cheltuiască oricât pentru a face recurs la instanţele superioare acum erau mândri de el însă concluzia era una singură. După toate formalităţile legale, care puteau lua câtva timp, Felix Bocchicchio era sortit să sfârşească pe scaunul electric.

Hagen fusese cel care adusese cazul în atenţia lui Don, la cererea cuiva din familia Bocchicchio, care spera că se mai putea face ceva pentru sărmanul tânăr. Don Corleone refuzase scurt. Nu era vrăjitor. Lumea îi cerea

imposibilul. Dar a doua zi îl chemase pe Hagen în biroul său şi-i ceruse să-i prezinte cazul în cele mai mici detalii. După ce Hagen terminase ce avea de spus, Don Corleone îi ceruse să-l invite la Long Beach pe şeful clanului Bocchicchio, pentru o întrevedere.

Ceea ce se întâmplase în continuare fusese de o simplitate genială. Don Corleone garantase şefului clanului Bocchicchio că soţia şi copiii lui Felix Bocchicchio vor fi despăgubiţi cu o pensie generoasă. Banii respectivi urmau să fie imediat înmânaţi familiei Bocchicchio. În schimb, Felix trebuia să declare că el îi ucisese pe Sollozzo şi pe căpitanul de poliţie McCluskey.

Erau multe detalii de pus la punct. Felix Bocchicchio trebuia să facă o declaraţie convingătoare, cu alte cuvinte trebuia să cunoască o parte din detaliile reale. De asemenea, trebuia să-l implice pe căpitanul de poliţie în traficul cu narcotice. Pe urmă, ospătarul de la restaurantul Luna trebuia convins să-l identifice pe asasin în persoana lui Felix Bocchicchio. Pentru aceasta era nevoie de oarecare îndrăzneală, deoarece descrierea avea să fie schimbată radical, Felix Bocchicchio fiind mult mai scund şi mai solid. Dar Don Corleone se putea ocupa şi de acest amănunt. De asemenea, întrucât condamnatul fusese adeptul studiilor superioare şi al colegiului, cu siguranţă va dori ca şi copiii lui să meargă la colegiu. Aşadar, Don Corleone urma să plătească o sumă de bani menită să-i întreţină copiii la colegiu. Pe lângă aceasta, clanul Bocchicchio trebuia să primească asigurări că adevăraţii asasini nu aveau nici o şansă de iertare. Noua mărturisire avea să pecetluiască soarta aproape sigură a condamnatului.

Odată puse la punct toate amănuntele şi plătiţi banii, se luase legătura cu condamnatul, ca să poată fi instruit şi sfătuit. În cele din urmă, planul fusese pus în aplicare şi mărturisirea lui Felix umpluse primele pagini ale ziarelor. Toată operaţiunea se bucurase de un imens succes. Dar Don Corleone, prudent ca întotdeauna, aşteptă până la execuţia propriu-zisă a lui Felix Bocchicchio, programată

patru luni mai târziu, înainte de a da, în sfârşit, semnalul că Michael se putea întoarce acasă.

CAPITOLUL 22

La un an după moartea lui Sonny, Lucy Mancini continua să-i ducă dorul, jelindu-l mai aprig decât oricare îndrăgostită din poveşti. Visele ei nu erau iluziile fără rost ale unei şcolăriţe, nici durerea nu-i semăna cu jalea unei neveste credincioase. Nu se simţea singură fiindcă îşi pierduse „tovarăşul de viaţă", nici nu-i ducea dorul pentru caracterul său fără cusur. Nu păstra amintiri dragi despre daruri de suflet, nici despre eroul adorat din copilărie, cu surâsul lui, cu licărul amuzat din privire atunci când spunea o vorbă tandră sau glumeaţă.

Nu. Îi ducea dorul pentru motivul mult mai important că fusese singurul bărbat capabil s-o facă să simtă trupeşte actul dragostei. În naivitatea tinereţii, continua să creadă că el fusese singurul în stare de această performanţă.

Un an mai târziu, se bronza la soare în aerul parfumat al Nevadei. Tolănit lângă ea stătea un tânăr blond şi zvelt, care se juca cu degetele ei de la picioare. Amândoi îşi petreceau după-amiaza de duminică lângă piscina hotelului şi, deşi prin preajmă se afla destulă lume, mâna lui alunecă în sus pe coapsa goală a fetei.

— Oh, Jules, încetează! protestă Lucy. Credeam că doctorii nu sunt la fel de zevzeci ca alţi bărbaţi.

Jules îi zâmbi larg.

— Eu sunt doctor la Las Vegas.

O gâdilă în interiorul coapsei, uimit că un gest atât de mărunt o putea excita aşa de mult. Se vedea limpede pe chipul ei, deşi Lucy încerca să nu se trădeze. Era, într-adevăr, o fată foarte simplă şi inocentă. Atunci de ce n-o putea face să cedeze? Trebuia să rezolve enigma, nici vorbă de bazaconiile îndrugate de ea despre o dragoste pierdută şi pe care nu putea s-o dea uitării. Aici, sub degetele lui era carne vie, care se cerea atinsă de altă carne vie. Doctorul Jules Segal decise să facă marea încercare în aceeaşi seară, în apartamentul lui. Voise s-o facă să cedeze fără nici o şmecherie, dar, dacă nu se putea

altfel, atunci îşi găsise naşul. Desigur, numai în interesul ştiinţei. Şi în plus, biata fată ardea de nerăbdare.

— Jules, încetează, te rog încetează! repetă Lucy, cu tremur în glas.

Jules se supuse imediat.

— Bine, iubito, se scuză el.

Îşi lăsă capul în poala ei, folosindu-i coapsele moi ca pe o pernă, aţipi puţin. Îl amuza fiorul care o străbătea, fierbinţeala pântecelui când începu să-i mângâie părul. O apucă jucăuş de încheietura mâinii cu un gest drăgăstos, dar, în realitate, îi luă pulsul. Bătea năvalnic. În seara aceea trebuia să fie a lui, ca să dezlege misterul, oricare ar fost acesta. Pe deplin încrezător, doctorul Segal aţipi.

Lucy îi urmărea cu privirea pe cei din jurul bazinului. Niciodată nu şi-ar fi închipuit că viaţa ei se va schimba atât de mult în nici doi ani. Nu regretase nici o clipă „nebunia" săvârşită la nunta lui Connie Corleone. Fusese cel mai minunat lucru din viaţa ei şi în vis îl retrăia iar şi iar. Aşa cum retrăia lunile care urmaseră.

Sonny o vizitase o dată pe săptămână, uneori mai des, niciodată mai puţin de atât. În zilele dinainte de revedere, tot trupul ei ardea. Pasiunea lor fusese primitivă, nediluată de poezie sau altă formă de intelectualism. Fusese o dragoste cât se poate de prozaică şi carnală, o patimă a trupului pentru alt trup.

Când Sonny îi telefona ca s-o anunţe că urma să vină, Lucy se asigura să aibă în casă destulă băutură, destulă mâncare pentru cină şi micul dejun, pentru că de regulă el pleca de abia a doua zi spre prânz. Dorea să se sature de ea, aşa cum şi ea dorea să se sature de el. Avea o cheie a lui şi când intra pe uşă, Lucy se repezea în braţele lui uriaşe. Amândoi erau direcţi, de o sinceritate brutală. De la primul sărut, începeau să se dezbrace unul pe celălalt, pe urmă el o ridica în aer, iar ea îşi încolăcea picioarele în jurul coapselor uriaşe ale bărbatului. Făceau dragoste în picioare, în holul apartamentului, ca şi cum ar fi repetat primul lor act sexual, după care el o ducea în braţe în dormitor.

Se lungeau pe pat, făcând iar dragoste. Trăiau împreună în apartament vreme de şaisprezece ore, în pielea goală. Ea îi gătea, servindu-i porţii enorme. Uneori el primea telefoane, evident de afaceri, dar ea nu asculta ce se vorbeşte. Era prea ocupată să se joace cu trupul lui, să-l mângâie, să-l sărute, să-şi îngroape gura în el. Uneori, când Sonny se ridica să-şi ia ceva de băut şi trecea pe lângă ea, Lucy nu se putea stăpâni să nu-i atingă trupul gol, să-l strângă în braţe, să facă dragoste, ca şi cum părţile lui intime ar fi fost nişte jucării complicate, dar inocente, anume făcute pentru ea şi care-şi dezvăluiau surprizele cunoscute, totuşi mereu uluitoare. La început se ruşina de propriile-i excese, însă curând îşi dăduse seama că-i făceau plăcere şi lui Sonny, iar totala ei sclavie faţă de trupul lui îl măgulea. În relaţia lor exista un fel de inocenţă animalică. Erau fericiţi împreună.

Când tatăl lui Sonny fusese împuşcat pe stradă, Lucy înţelesese pentru prima oară că iubitul ei putea fi în pericol. Singură în apartament, nu plângea, ci se văita cu voce tare, un vaiet animalic. O dată, când Sonny nu venise s-o vadă aproape trei săptămâni la rând, trăise numai cu somnifere şi băutură, hrănindu-se cu propria-i nelinişte. Suferinţa pe care o resimţea era o durere fizică, o durea tot trupul. Când, în cele din urmă, el venise, Lucy nu se dezlipise de trupul lui aproape nici o clipă. Pe urmă Sonny o vizitase cel puţin o dată pe săptămână, până când fusese ucis.

Lucy aflase din ziare despre moartea lui şi în seara aceea luase o doză masivă de somnifere. Nu se ştie de ce, pastilele nu-i aduseseră moartea, în schimb îi dăduseră o asemenea stare de rău, încât ieşise clătinându-se pe picioare în holul apartamentului şi se prăbuşise în faţa uşii ascensorului, unde fusese găsită şi dusă la spital. În general, relaţia ei cu Sonny nu era cunoscută, aşa că incidentul ei beneficiase numai de câteva rânduri în presa de scandal.

În timp ce se afla internată, Tom Hagen venise s-o vadă şi s-o consoleze. Tot el îi aranjase să capete o slujbă

la Las Vegas, în hotelul administrat de fratele lui Sonny, Freddie. Acelaşi Tom Hagen îi spusese că va primi o rentă din partea familiei Corleone şi că Sonny se îngrijise de soarta ei. O întrebase dacă era însărcinată, ca şi cum acesta ar fi fost motivul pentru care luase somniferele, dar ea răspunsese că nu. O mai întrebase dacă Sonny venise s-o vadă în noaptea fatală sau dacă îi telefonase anunţându-şi sosirea. Ea negase şi de astă-dată: Sonny nu-i telefonase. Or, ea stătea în permanenţă acasă, aşteptând un semn de îndată ce-şi termina ziua de lucru. Tot ce-i spusese lui Tom Hagen era adevărat.

— E singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată, mărturisise ea. N-am să mai pot iubi pe nimeni. Îl văzuse zâmbind discret, dar şi el părea surprins. Ţi se pare chiar aşa de necrezut? întrebase Lucy. Nu el a fost cel care te-a adus acasă când erai copil?

— Pe atunci era cu totul altfel, răspunsese Hagen. După ce a crescut, a devenit alt om.

— Nu şi faţă de mine, protestase Lucy. Poate faţă de toţi ceilalţi, dar nu şi faţă de mine.

Se simţea încă prea slăbită ca să-i explice că Sonny îi arătase întotdeauna multă blândeţe. Niciodată nu se înfuriase, niciodată nu fusese irascibil sau nervos.

Hagen făcuse toate demersurile ca Lucy să se mute la Las Vegas. Acolo o aştepta un apartament închiriat. O condusese el însuşi la aeroport, cerându-i să promită că, dacă vreodată se simţea singură sau dacă lucrurile nu mergeau cum trebuie, îi va telefona, iar el va încerca s-o ajute pe orice căi.

Înainte de a urca în avion, ea îl întrebase şovăielnic:

— Tatăl lui Sonny ştie ce faci pentru mine?

Hagen zâmbise:

— O fac atât în numele meu, cât şi al lui. În astfel de lucruri, a rămas un om de modă veche şi n-ar mişca un deget împotriva soţiei legale a fiului său. Părerea lui e că tu eşti foarte tânără şi că Sonny n-ar fi trebuit să se pripească. Dar faptul că ai luat pastilele ne-a şocat pe toţi.

Nu mai adăugase că în ochii unui om ca Don era de-a

dreptul incredibil ca cineva să încerce să-şi ia zilele.

Acum, după aproape optsprezece luni petrecute la Las Vegas, descoperea cu surprindere că era aproape fericită. În câteva nopţi îl visase pe Sonny şi, rămânând trează înainte de ivirea zorilor, îşi continuase visul, însoţindu-l de propriile-i mângâieri, până când reuşise din nou să adoarmă. De atunci nu mai cunoscuse alt bărbat. Dar viaţa din Las Vegas i se potrivea. Se ducea să înoate în piscinele hotelurilor, se plimba cu barca pe Lake Mead, iar în ziua liberă se plimba cu maşina prin deşert. Slăbise şi făcuse o siluetă atrăgătoare. Era încă voluptuoasă, dar mai curând în stilul american decât în cel italian. Lucra ca recepţioneră la biroul pentru relaţii cu publicul al hotelului şi nu avea nimic de-a face cu Freddie, deşi de fiecare dată când o întâlnea, el se oprea să schimbe o vorbă. Era surprinsă cât se schimbase Freddie. Devenise mare crai, se îmbrăca frumos şi părea să aibă un adevărat fler pentru administrarea jocurilor de noroc. El controla şi hotelul, ceea ce de regulă nu era de competenţa patronilor de cazinouri. Din pricina verilor lungi şi foarte fierbinţi, sau poate a unei vieţi sexuale mai active, slăbise şi el, iar hainele stil Hollywood îi dădeau un aer dezinvolt şi periculos.

După şase luni, Tom Hagen venise să vadă cum se descurca. Ea primise lunar câte un cec de şase sute de dolari, pe lângă salariu. Hagen îi explicase că aceşti bani trebuia cumva justificaţi şi o rugase să-i acorde lui, ca avocat, puteri depline ca să-i administreze banii aşa cum se cuvine. Îi mai spusese că, oficial, va figura ca deţinând cinci procente la hotelul unde lucra. Trebuia îndeplinite formalităţile cerute de legile statului Nevada, însă Tom lua totul asupra sa, astfel ca Lucy să nu-şi mai bată capul. Totuşi, ea nu trebuia să discute cu nimeni despre acest aranjament, fără consimţământul lui. Urma să beneficieze de protecţie legală din toate punctele de vedere, totodată fiindu-i asigurată şi o rentă lunară. Dacă autorităţile sau alţi slujitori ai legii o luau vreodată la întrebări, ea trebuia doar să-i trimită la Hagen, care-i era avocat, şi nimeni n-ar

mai fi deranjat-o.

Lucy se învoise. Înţelegea ce se întâmplă, dar nu avea nici un fel de obiecţii la modul în care era folosită. I se părea o favoare rezonabilă. Dar când Hagen îi ceruse să fie cu ochii în patru la tot ce se petrece în hotel, adică să-i supravegheze pe Freddie şi pe şeful acestuia, proprietarul şi administratorul hotelului, în calitate de acţionar majoritar, Lucy îi spusese:

— Oh, Tom, doar nu vrei să-l spionez pe *Freddie!*

Hagen zâmbise.

— Taică-său îşi face griji în privinţa lui. A intrat în cârdăşie cu Moe Greene şi vrem să ne asigurăm că nu se vâră în vreo belea. Nu se osteni să-i mai explice că Don finanţase construcţia hotelului în deşertul de la Las Vegas nu numai ca să ofere un liman fiului său, dar şi ca să facă primul pas pentru operaţii de mai mare anvergură.

Curând după această întrevedere doctorul Jules Segal venise să lucreze ca medic al hotelului. Era un bărbat foarte subţire, foarte frumos şi fermecător, părând chiar foarte tânăr pentru un doctor, cel puţin aşa i se părea lui Lucy. Ea îl cunoscuse atunci când se trezise cu o umflătură pe antebraţ, deasupra încheieturii. Îşi făcuse griji câteva zile, apoi, într-o dimineaţă, se dusese în cabinetul doctorului, situat în incinta hotelului. Două fete din ansamblul de revistă stăteau în sala de aşteptare, bârfind între ele. Erau blonde şi aveau pielea aurie, ca de piersică, la care Lucy se uitase întotdeauna cu invidie. Arătau ca doi îngeri. Una din fete tocmai spunea:

— Jur că, dacă iar îmi dă pilule, mă las de dans.

Când doctorul Jules Segal deschisese uşa cabinetului, făcând semn uneia din fete să poftească înăuntru, Lucy fusese tentată să plece şi, dacă ar fi fost vorba de ceva mai intim şi mai grav, probabil că aşa ar fi făcut.

Doctorul Segal purta pantaloni de lucru şi o cămaşă descheiată la guler. Ochelarii cu ramă de baga, ca şi felul lui de a fi tăcut şi rezervat îi dădeau un aer profesional, dar impresia generală pe care o lăsa era de nonconformism. La fel ca mulţi alţi tradiţionalişti, Lucy era

de părere că medicina nu se potriveşte cu nonconformismul.

Când, în sfârşit, intrase în cabinet, el se purtase într-un mod atât de liniştitor, încât îi risipise toate îndoielile. Abia dacă-i vorbise, şi totuşi n-o luase prea repede şi nici nu se grăbise cu consultul. Când ea îl întrebase ce era cu acea umflătură, doctorul îi explicase răbdător că era o excrescenţă obişnuită, de natură fibroasă, în nici un caz malignă, şi că nu era cazul să se îngrijoreze. Apoi luase un tratat gros de medicină şi-i spusese:

— Întinde braţul. Ea se supuse, şovăind. El îi zâmbise pentru prima oară. Am să mă trag singur pe sfoară, pierzând la onorariu, continuase doctorul. Am să-ţi lovesc umflătura cu cartea şi imediat va da înapoi. Ar putea apărea din nou, dar, dacă o elimin prin intervenţie chirurgicală, te las fără bani, plus că va trebui să porţi bandaje şi aşa mai departe. OK?

Ea îi zâmbise. Fără vreun motiv anume, avea încredere în el.

— OK, răspunsese.

În clipa următoare scosese un ţipăt ascuţit. El trântise cu putere tratatul greu de medicină peste antebraţul ei. Umflătura dispăruse aproape cu totul.

— Te-a durut chiar atât de tare? întrebase doctorul.

— Nu, răspunsese Lucy. Apoi îl urmărise cu privirea în timp ce completa în registru afecţiunea pe care o tratase. Asta-i tot?

El încuviinţase din cap, fără să-i mai acorde nici o atenţie, după care ea plecase.

O săptămână mai târziu doctorul o văzuse la cafenea şi se aşezase lângă ea, la bar.

— Ce-ţi mai face braţul? se interesase el.

Ea îi zâmbi se.

— Bine. Aveţi metode cam neortodoxe, dar sunteţi priceput.

El îi adresase un surâs larg.

— Habar n-ai cât sunt de neortodox. Şi nu ştiam că eşti aşa bogată. Ziarul *Sun* din Las Vegas tocmai a publicat

lista cu cei care deţin procente la hotel. Lucy Mancini era cotată cu zece puncte. Puteam câştiga o avere cu umflătura dumitale. Ea nu-i răspunsese, amintindu-şi brusc avertismentele lui Hagen. El îi zâmbise din nou. Nu-ţi face griji, ştiu bine cum sunt jocurile, eşti un simplu paravan, aşa cum există puzderie în Vegas. Ce-ai zice să mergem diseară împreună la unul dintre spectacole, am să-ţi cumpăr chiar şi fise de ruletă.

Ea căzuse pe gânduri o clipă. El insistase. În cele din urmă, ea îi răspunsese:

— Mi-ar face plăcere să merg, dar mă tem că la capătul serii vei fi dezamăgit. Nu sunt o pradă ieftină, ca majoritatea fetelor de aici, din Vegas.

— De asta te-am şi invitat, replicase vesel Jules. Şi eu mi-am propus o noapte de odihnă.

Lucy îi zâmbise, spunând cu un aer uşor trist:

— Se vede chiar atât de limpede? El clătinase din cap, iar ea adăugase: OK pentru cină, dar fisele de ruletă mi le cumpăr singură.

Se duseseră la un local în care la cină se oferea program artistic, iar Jules o amuzase descriindu-i diverse tipuri de coapse şi sâni goi în termeni medicali; fără ironie, ci doar cu bună dispoziţie. Pe urmă jucaseră împreună la aceeaşi ruletă, câştigând peste o sută de dolari. După aceea se plimbaseră cu maşina până la Boulder Dam în lumina lunii şi Jules încercase să facă dragoste, dar când după câteva săruturi ea se împotrivise, doctorul înţelesese că, într-adevăr, nu voia şi nu mai insistase. Îşi acceptase înfrângerea cu aceeaşi bună dispoziţie.

— Ţi-am spus că n-am s-o fac, îi reproşase Lucy, cu un aer aproape vinovat.

— Te-ai fi simţit teribil de jignită dacă nu încercam, replicase Jules.

Ea nu-şi putuse stăpâni râsul, fiindcă era adevărat. În următoarele câteva luni deveniseră buni prieteni. Nu era iubire, pentru că nu făceau dragoste, Lucy continua să-l refuze. Îşi dădea seama că Jules nu înţelegea refuzul ei, dar nu se socotea jignit, aşa cum s-ar fi întâmplat cu mulţi

alţi bărbaţi, ceea ce sporea încrederea fetei în el. Lucy descoperise că, dincolo de aparenţele profesiei de medic, Jules era un mare iubitor de distracţii şi un zănatic. La sfârşit de săptămână conducea un MG cu îmbunătăţiri, participând la cursele din California. Când îşi lua concediu, mergea în centrul Mexicului, în inima sălbăticiei, acolo unde din câte îi povestea străinii sunt ucişi pentru pantofii lor, iar viaţa era la fel de primitivă ca în urmă cu o mie de ani. Printr-o pură întâmplare, Lucy aflase că Jules era chirurg şi că lucrase la un renumit spital din New York.

Toate acestea o făceau să se mire şi mai mult cum de ajunsese el să-şi ia o slujbă la hotel. Când îl întrebase Jules îi răspunsese:

— Spune-mi marele tău secret şi am să ţi-l spun şi eu pe al meu.

Ea se înroşise şi abandonase subiectul. Nu mai insistase nici Jules, iar relaţia lor se desfăşurase mai departe, o prietenie strânsă pe care ea conta mai mult decât îşi închipuia.

Acum, când stătea la marginea piscinei, cu capul blond al lui Jules în poala ei, se simţea copleşită de un val de tandreţe pentru el. Măruntaiele îi ardeau şi, fără să-şi dea seama, degetele îi mângâiau cu senzualitate pielea de pe ceafă. El părea că doarme şi că nu-i dă atenţie, iar ea începu să se înfierbânte la simpla lui atingere. Brusc, Jules ridică fruntea din poala ei şi se sculă în picioare. O prinse de mână şi o trase după el prin iarbă până la aleea de ciment. Ea îl urmă supusă, chiar şi când văzu că o conduce spre una dintre vile, acolo unde locuia. Odată intraţi, el pregăti două pahare mari de băutură. După soarele arzător şi propriile ei gânduri erotice, băutura i se sui la cap, ameţind-o. Atunci Jules o înlănţui cu braţele, iar trupurile lor aproape goale, cu excepţia minusculelor costume de baie, se lipiră unul de altul.

— Nu… murmură fără convingere Lucy, dar Jules nu-i luă în seamă protestul.

Îi scoase repede sutienul de baie, ca să-i mângâie

sânii grei, îi sărută pe rând, apoi îi scoase şi slipul, continuând s-o sărute pe tot trupul, pe pântecele rotunjit şi pe interiorul coapselor. Îşi îndreptă spatele, scoţându-şi şi el slipul, apoi o strânse în braţe. În clipa următoare stăteau culcaţi pe patul lui, goi şi îmbrăţişaţi. Lucy îl simţi pătrunzând în trupul ei şi, la simpla lui atingere, se şi eliberă. După o secundă, ghici din mişcările trupului lui că era surprins. O năpădi acelaşi copleşitor sentiment de ruşine care o chinuise înainte de a-l cunoaşte pe Sonny, dar Jules îi răsuci trupul peste marginea patului, aşezându-i picioarele într-un anumit fel. Lucy îl lăsă să facă ce voia cu trupul şi cu membrele ei. El o pătrunse din nou, continuând s-o sărute, numai că de astă dată îl simţi şi, mai important decât atât, îşi dădu seama că şi el simţea ceva, apropiindu-se de punctul culminant.

Când Jules se rostogoli deoparte de pe trupul ei, Lucy se ghemui într-un colţ al patului, începând să plângă. Îi era cumplit de ruşine. Rămase şocată când îl auzi râzând uşor şi spunând:

— Măi, puicuţă de macaronar, amărâtă şi neştiutoare, vasăzică de asta mă refuzi de atâtea luni? Prostuţo! Dar rosti ultimul cuvânt cu atâta tandreţe şi prietenie, că ea se răsuci spre el, iar el îi lipi trupul gol de al lui, adăugând: Te porţi ca-n evul mediu, pe onoarea mea, ca-n Evul Mediu. Glasul lui suna blând şi mângâietor, în timp ce ea continua să plângă. Jules aprinse o ţigară şi i-o puse în gură, până când Lucy se înecă cu fumul, fiind nevoită să se oprească din plâns. Şi acum, ascultă-mă, zise el. Dacă ai fi avut parte de o educaţie modernă şi de o familie ca în secolul XX, problema ta ar fi fost de mult rezolvată. Acum dă-mi voie să-ţi explic care-i necazul cu tine: ce ai tu nu-i acelaşi lucru cu urâţenia, cu acneea sau cu privirea saşie, pe care chirurgia nu le poate îndrepta, în cazul tău e ca şi cum ai avea pe obraz un neg sau o aluniţă, sau o ureche uşor deformată. Nu te mai gândi la asta în termeni sexuali. Scoate-ţi din minte că ai în tine un tunel de care nu se va simţi atras nici un bărbat, pentru că nu oferă penisului suficientă fricţiune. Afecţiunea ta este o malformaţie

pelviană ceea ce în chirurgie se numeşte o slăbire a planşeului pelvian. Asta se întâmplă de regulă după o naştere, dar se mai poate datora şi unei structuri osoase defectuoase. E o situaţie frecventă şi multe femei fac din asta o tragedie, când totul s-ar putea aranja printr-o simplă operaţie. Există femei care s-au sinucis din acest motiv. Nu mi-am închipuit nici o clipă că suferi de aşa ceva, pentru că ai un corp minunat. Am crezut că era ceva de ordin psihologic, dat fiind că-ţi ştiu povestea, doar mi-ai vorbit adesea despre tine şi despre Sonny. Dă-mi voie totuşi să-ţi fac un consult complet şi am să-ţi spun ce este de făcut. Acum, du-te şi fă un duş.

Lucy se duse în baie şi făcu un duş. Cu multă răbdare şi făcând abstracţie de protestele ei, Jules o sili să se lungească pe pat, cu picioarele desfăcute. Avea acasă o trusă medicală de rezervă, aşa că o deschise. Lângă pat exista şi o măsuţă de sticlă cu diverse alte instrumente. Reluându-şi aerul profesional, o consultă, pătrunzând-o cu degetele şi palpând-o cu luare-aminte. Ea încercă un sentiment de jenă, dar el o sărută pe pântece şi-i zise aproape cu indiferenţă:

— E pentru prima oară când îmi place să-mi fac meseria. Pe urmă o întoarse uşor pe burtă şi o palpă prin rect, în timp ce cu cealaltă mână o mângâia pe gât cu afecţiune. Când termină, o răsuci din nou cu faţa către el, o sărută cu tandreţe pe gură şi-i spuse: Iubito, am să-ţi fac aici, jos, o jucărie nou-nouţă, pe care am s-o testez chiar eu. Va fi o premieră în lumea medicală, voi scrie şi o comunicare la revistele de specialitate. Jules făcuse totul cu atâta afecţiune şi jovialitate, dându-i limpede a înţelege că ţinea la ea, încât Lucy îşi învinse ruşinea şi stânjeneala. El luă din raft o carte de medicină, ca să-i arate un caz asemănător şi procedura chirurgicală prin care malformaţia putea fi corectată. Ea descoperi că începea să o intereseze. E şi o chestiune de sănătate, adăugă Jules. Dacă nu îndrepţi neajunsul acum, mai târziu vei avea o groază de probleme cu toată „instalaţia”. Dacă nu se intervine pe cale chirurgicală, planşeul pelvian slăbeşte

progresiv. E o mare prostie că pudoarea asta ca din secolul trecut împiedică medicii să diagnosticheze şi să rezolve astfel de cazuri, care afectează un mare număr de femei.

— Nu mai vorbi despre asta, te rog nu mai vorbi, îl imploră Lucy.

Jules îşi dădu seama că fata se ruşina în continuare de secretul ei,simţindu-se stânjenită de „defectul cel urât”. Deşi Jules, cu pregătirea lui medicală, găsea că e o mare prostie, totuşi era îndeajuns de sensibil ca să înţeleagă ce se petrecea în sufletul fetei. Totodată, găsi şi calea de-a o face să-şi revină.

— OK, acum cunosc secretul tău, aşa că am să ţi-l destăinui pe al meu. Mă întrebi mereu ce caut în acest oraş, eu care sunt unul dintre cei mai tineri şi mai străluciţi chirurgi de pe Coasta de Est. Făcea aluzii ironice la unele articole din presă referitoare la el. Adevărul e că am făcut avorturi, ceea ce în sine nu-i chiar atât de grav. La urma urmei, asta fac jumătate din confraţii mei. Numai că pe mine m-au prins. Aveam un prieten, un doctor pe nume Kennedy, am fost interni împreună. Un tip dintr-o bucată, care totuşi a promis că mă va ajuta. Din câte ştiu, Tom Hagen îi spusese că, dacă vreodată va avea nevoie de vreun sprijin, familia Corleone îi va sta la dispoziţie. Ca atare, doctorul Kennedy a vorbit cu Hagen. Tot ce ştiu e că acuzaţiile au fost retrase, însă Asociaţia Medicală şi spitalul de pe Coasta de Est m-au trecut pe lista neagră. Atunci familia Corleone mi-a făcut rost de slujba de aici. Câştig bine. Fac o muncă necesară. Dansatoarele astea o dau mereu în bară, or pentru mine un avort e cel mai simplu lucru din lume, cu condiţia ca fetele să vină direct la mine. Le chiuretez la fel de rapid cum ai râcâi o tigaie de prăjeală. Freddie Corleone e un adevărat pericol. Din socotelile mele, de când sunt aici a lăsat însărcinate cincisprezece fete. M-am gândit să am cu el o discuţie serioasă despre sex, ca de la tată la fiu. Mai ales că am fost nevoit să-l tratez de trei ori de blenoragie şi o dată de sifilis. Freddie e genul „călăreţul fără şa”, nu-şi ia nici un fel de măsură de protecţie.

Jules se opri. Fusese dinadins indiscret, ceea ce nu-i stătea în fire, ca Lucy să înţeleagă că şi alte persoane, inclusiv cineva ca Freddie Corleone, pe care-l cunoştea şi de care îi era oarecum teamă, ascundea secrete ruşinoase.

— Închipuie-ţi că în trupul tău ai o bucată de elastic care şi-a pierdut elasticitatea, zise Jules. Dacă tai o bucată din el, devine mai strâmt, mai încordat.

— Am să mă mai gândesc, răspunse Lucy, însă era decisă să meargă până la capăt, avea încredere deplină în Jules. În clipa următoare îi veni în minte altă întrebare. Cât mă va costa?

Jules se încruntă.

— Aici nu am instrumentarul necesar pentru o astfel de operaţie şi nici nu sunt specialist. Am însă un prieten la Los Angeles, cel mai mare specialist în domeniu. El are tot ce-i trebuie, fiindcă lucrează la cel mai bun spital. De fapt, el le strâmtează pe toate vedetele de cinema, în momentul în care acestea descoperă că simpla liftare a obrazului şi a sânilor nu convinge neapărat bărbaţii să facă dragoste cu ele. Amicul meu mi-a rămas dator în câteva rânduri, aşa că nu te va costa nimic. Eu îi rezolv avorturile. Ascultă, dacă n-ar fi contra eticii medicale, ţi-aş spune numele câtorva regine ale ecranului care au făcut această operaţie.

Ea deveni imediat curioasă.

— Hai, te rog, spune-mi, îl rugă pe Jules.

Ar fi fost un straşnic subiect de bârfă, or una dintre calităţile lui Jules era aceea că Lucy îşi putea manifesta deschis preferinţa feminină pentru bârfă, fără ca el să facă haz din asta.

— Am să-ţi spun, dar cu condiţia să iei cina cu mine şi să ne petrecem noaptea împreună, zise Jules. Avem mult timp de recuperat din pricina naivităţii tale.

Lucy simţea o nesfârşită afecţiune pentru Jules, văzându-l cât de bun era cu ea.

— Nu trebuie neapărat să te culci cu mine, abia reuşi ea să îngaime, ştiu că nu-ţi va face plăcere, aşa cum sunt acum.

Jules izbucni în râs.

— Prostuţo, eşti incredibil de prostuţă! Chiar n-ai auzit de alte feluri de a face dragoste, mult mai vechi şi mai civilizate? Eşti chiar atât de inocentă?

— Oh, aia...

— Oh, aia! o îngână el. Fetele cumsecade nu fac aşa, nici bărbaţii virili. Nici chiar în anul 1948. Ei bine, scumpo, te pot duce acasă la o bătrână, chiar aici în Las Vegas, care a fost odinioară cea mai tânără madamă din cel mai căutat bordel al Vestului Sălbatic, cred că prin 1880. Ştii ce mi-a spus? Că toţi pistolarii şi cowboy-ii cei virili şi bărbătoşi, care nu vorbeau pe ocolite, cereau de fiecare dată fetelor „una franţuzească", cunoscută în medicină sub numele de felaţie şi pe care tu o denumeşti „oh, aia!" Te-ai gândit vreodată să încerci „oh, aia!" cu iubitul tău Sonny?

Pentru prima oară Lucy îl surprinse cu adevărat. Îi adresă un surâs pe care el nu putea să-l compare decât cu cel schiţat de Mona Lisa (gândirea lui ştiinţifică alunecă imediat către o întrebare colaterală: aceasta să fi fost rezolvarea misterului vechi de secole?) şi răspunse liniştită:

— Cu Sonny am încercat de toate.

Era pentru prima oară când făcea această afirmaţie în faţa cuiva.

Două săptămâni mai târziu, doctorul Jules Segal stătea în sala de operaţii a spitalului din Los Angeles, asistându-şi prietenul care efectua operaţia în care era specialist. Înainte a Lucy să fie pusă sub anestezie, Jules se aplecă spre ea şi-i şopti:

— I-am spus că eşti iubita mea de suflet, aşa că o să-ţi facă ceva pe cinste.

Dar pastila pe care o luase începea deja să-i provoace somnolenţă, aşa că ea nici nu râse şi nici nu zâmbi. Dar remarca lui glumeaţă reuşise să-i mai liniştească frica de operaţie.

Doctorul Kellner făcu incizia cu siguranţa unui rechin de acvariu care-şi înghite prada aproape în joacă. Tehnica oricărei operaţii de consolidare a planşeului pelvian implica două obiective. Trebuia scurtate fibrele musculare,

astfel încât să fie îndepărtat surplusul. Şi desigur, deschizătura vaginală, punctul nevralgic al planşeului pelvian, trebuia adusă mai în faţă, sub arcul pubian, astfel fiind eliberată de presiunea directă de deasupra. Corectarea muşchiului pelvian se numea perincorafie. Suturarea peretelui vaginal purta denumirea de colporafie.

Jules văzu că doctorul Kellner lucra cu mare atenţie. Exista riscul ca incizia să fie prea profundă şi să atingă rectul. Era un caz lipsit de complicaţii, Jules studiase toate analizele şi radiografiile. Nu se putea întâmpla nimic rău, numai că în chirurgie întotdeauna exista o doză de imprevizibil.

Kellner lucra la muşchii pelvieni, în timp ce valva în formă de T menţinea depărtate buzele vaginului, expunând muşchiul ani şi fasciile care formau teaca acestuia. Degetele înmănuşate ale doctorului Kellner dădeau deoparte ţesutul moale de legătură. Jules nu-şi lua ochii de la peretele vaginal; pândea apariţia venelor, indiciu sigur de lezare a rectului. Dar Kellner îşi cunoştea meseria. Construia un nou canal vaginal, cu uşurinţa unui tâmplar care prinde în cuie o şipcă.

Kellner îndepărta excesul de perete vaginal, folosind agrafele pentru a închide locul unde „muşcase” din ţesutul prea larg şi prevenind astfel apariţia unor protuberanţe. Încercă să introducă trei degete în lumenul îngustat, apoi numai două. Abia reuşi să strecoare două degete, palpând cu ele în profunzime. Apoi ridică o clipă privirea către Jules şi ochii lui albaştri ca de porţelan sclipiră pe deasupra măştii, parcă întrebând dacă era suficient de strâmt. Pe urmă îşi văzu mai departe de sutură.

Se terminase. O transportară pe Lucy cu patul pe rotile până în sala de reanimare, iar Jules rămase să discute cu Kellner. Acesta era bine dispus, cel mai bun semn că totul mersese ca pe roate.

— Nici urmă de complicaţii, băiete, i se adresă el lui Jules. N-am găsit nici o excrescenţă, un caz cât se poate de simplu. Are un tonus muscular excelent, neobişnuit pentru astfel de cazuri şi acum e numai bună pentru tot felul de

jocuri şi hârjoneli. Te invidiez, amice. Sigur, va trebui să mai aştepţi puţin, dar pe urmă îţi garantez că ai să-mi apreciezi eforturile.

Jules râse:

— Eşti un adevărat Pygmalion, doctore. Ai fost extraordinar, zău aşa!

— E o joacă de copil, mormăi doctorul Kellner, la fel ca şi avorturile tale. Dacă lumea ar fi cu capul pe umeri, oameni ca tine şi ca mine, cu adevărat talentaţi, ar putea face munca importantă, lăsând astfel de mărunţişuri pe seama medicilor de duzină. Apropo, săptămână viitoare îţi trimit o fată, una tare drăguţă... se pare că cele de genul ei dau întotdeauna de bucluc. Cu asta vom fi chit pentru treaba de astăzi.

Jules îi strânse mâna:

— Mulţumesc, doctore. Vino într-o zi pe la mine şi voi avea grijă să te bucuri de toate serviciile casei.

Kellner îi adresă un zâmbet viclean.

— Eu practic zilnic jocuri de noroc. Nu-mi trebuie ruletele şi mesele tale de pocher. Şi aşa mă joc prea des cu soarta. Ai să te plafonezi, Jules. Încă vreo câţiva ani şi ai să uiţi ce înseamnă chirurgia adevărată. Ai să-ţi pierzi toată îndemânarea.

Zicând acestea, se îndepărtă.

Jules ştia că doctorul nu intenţionase să-i adreseze un reproş, ci un avertisment. Totuşi, vorbele lui reuşiseră să-l demoralizeze. Cum Lucy urma să rămână la reanimare cel puţin încă douăsprezece ore, Jules se duse în oraş şi se îmbătă. Unul dintre motive era sentimentul de uşurare că pentru Lucy totul se terminase cu bine.

A doua zi de dimineaţă, când se duse la spital s-o viziteze, rămase mirat văzând la căpătâiul ei doi bărbaţi şi tot salonul plin de flori. Lucy stătea proptită între perne, cu chipul radiind de bucurie. Jules era surprins, ştiind că Lucy rupsese legăturile cu familia şi-l rugase să nu-i anunţe pe ai ei decât dacă se întâmpla ceva grav. Firește, Freddie Corleone fusese înştiinţat că Lucy se afla în spital

pentru o operaţie uşoară; se văzuseră nevoiţi să-i spună, ca să-şi poată lua liber amândoi, iar Freddie îl asigurase pe Jules că hotelul va achita nota de plată pentru Lucy.

Lucy făcu prezentările. Jules recunoscu imediat pe unul din cei doi. Era celebrul Johnny Fontane. Celălalt era un italian zdravăn şi musculos, cu figură de puştan, pe care-l chema Nino Valenti. Amândoi dădură mâna cu Jules, după care nu-i mai acordară nici o atenţie. Glumeau cu Lucy, povestind despre cartierul din New York unde locuiseră, despre oameni şi întâmplări străine de Jules. Acesta îi spuse lui Lucy:

— Trec mai târziu. Oricum, trebuie să discut cu doctorul Kellner.

Johnny Fontane i se adresă cu farmecul dintotdeauna:

— Hei, amice, noi trebuie să plecăm, rămâi să-i ţii de urât lui Lucy. Ai grijă de ea, doctore.

Jules remarcă o numită răguşeală în vocea lui Johnny Fontane şi dintr-odată îşi aminti că acesta nu mai cântase în public de peste un an şi că obţinuse Premiul Oscar pentru actorie. Era oare cu putinţă să-şi fi schimbat vocea atât de timpuriu, iar ziarele şi toată lumea să fi păstrat secretul? Lui Jules îi plăceau bârfele, aşa că ascultă vocea lui Fontane, încercând să pună un diagnostic. Cauza putea fi efortul vocal sau excesul de băutură şi ţigări ori chiar femeile. Vocea avea un timbru urât, Johnny nu mai putea fi numit cu nici un chip „glas dulce”.

— Vorbeşti de parcă ai fi răcit, i se adresă Jules lui Johnny Fontane.

— Am glasul obosit, răspunse politicos Fontane. Azi-noapte am încercat să cânt. Probabil nu mă împac cu gândul că mi-am schimbat glasul şi că încep să îmbătrânesc, înţelegi?

Îi zâmbi lui Jules, ca şi cum ar fi vrut să spună: „Ce dracu’ vrei să fac?”

— N-ai fost să te vadă un doctor? întrebă Jules cu voită nepăsare. Poate e ceva care se poate aranja.

Fontane îşi pierdu amabilitatea. Îl ţintui pe Jules cu o

privire rece.

— E primul lucru pe care l-am făcut, în urmă cu aproape doi ani. Am vorbit cu cei mai mari specialişti. Cu medicul meu personal, despre care se spune că e cel mai bun din California. Toţi mi-au recomandat odihnă cât mai multă. Nu-i nimic funcţional, atâta doar că îmbătrânesc. Omul îşi schimbă glasul odată cu vârsta.

Din clipa următoare Johnny îl ignoră, acordându-i atenţie doar lui Lucy, cucerind-o cu farmecul lui, aşa cum le cucerea pe toate femeile. Jules continua să-i asculte glasul. Fără îndoială că exista vreun nodul pe corzile vocale. Dar atunci cum dracu' nu-l depistaseră specialiştii? Era oare malign şi inoperabil? Asta era cu totul altceva.

Îl întrerupse pe Fontane, punându-i o nouă întrebare:

— Când ai fost ultima oară consultat de un specialist?

Fontane era vizibil agasat, totuşi încercă să rămână politicos, de dragul lui Lucy.

— În urmă cu vreun an şi jumătate, răspunse el.

— Doctorul dumitale te mai examinează din când în când? insistă Jules.

— Sigur că da, răspunse iritat Johnny Fontane. Îmi dă cu un spray cu codeină şi mă consultă. Părerea lui e că vocea mea, pur şi simplu, îmbătrâneşte, cică de vină ar fi fumatul, băutura şi toate celelalte. Poate ştii dumneata mai multe decât el?

— Cum se numeşte doctorul? îl întrebă Jules.

— Tucker, răspunse Fontane cu o uşoară urmă de mândrie. Doctorul James Tucker. Ce părere ai de el?

Pentru Jules era un nume cunoscut, îngrijise numeroase vedete de cinema, îndeosebi femei, şi avea o clinică scumpă.

— Pansează bine, zise Jules, zâmbind.

Fontane îşi ieşi din fire.

— Crezi că eşti un medic mai bun decât el?

Jules râse.

— Dumneata cânţi mai bine decât Carmen Lombardo?

Spre surprinderea lui, Nino Valenti izbucni în râs,

dând cu capul de spătarul scaunului. Gluma nu fusese chiar atât de bună. Pe urmă, din hohotele de râs prinse un damf de bourbon şi înţelese că şi la această oră matinală domnul Valenti, cine dracu' mai era şi ăsta, era aproape criţă.

Fontane zâmbi larg către prietenul lui.

— Hei, tu ar trebui să râzi de glumele mele, nu de ale lui.

Lucy întinse mâna, trăgându-l pe Jules lângă pat.

— Arată el ca un pierde-vară, dar e un chirurg strălucit, le zise fata. Dacă spune că-i mai priceput decât doctorul Tucker, atunci aşa e. Ascultă-l, Johnny.

Chiar atunci intră asistenta, care le spuse că trebuia să plece. Medicul urma să-i dea unele îngrijiri lui Lucy şi era cazul s-o lase singură. Jules văzu amuzat cum Lucy întoarce capul, ca Johnny Fontane şi Nino Valenti s-o sărute pe obraz, nu pe gură. Se pare că ei se aşteptaseră la acest gest. Îl lăsă pe Jules s-o sărute pe buze şi-i şopti:

— Te întorci după-amiază? Te rog!

El încuviinţă din cap.

Pe coridor, Valenti îl întrebă:

— Ce fel de operaţie a făcut? Ceva grav?

Jules dădu din cap în semn de negaţie.

— O simplă chestiune femeiască. O intervenţie de rutină, vă rog să mă credeţi. Eu sunt mai preocupat de soarta ei decât dumneavoastră, fiindcă sper să mă însor cu ea. Cei doi îl cântăriră din priviri şi Jules îi întrebă: Cum aţi aflat că-i în spital?

— Freddie ne-a sunat şi ne-a spus să trecem pe la ea, răspunse Fontane. Am crescut cu toţii în acelaşi cartier. Lucy a fost domnişoară de onoare la nunta surorii lui Freddie.

— Oh! exclamă Jules.

Nu le spuse că era la curent cu întreaga poveste, poate fiindcă ei se arătau atât de circumspecţi, nevrând să dezvăluie legătura fetei cu Sonny.

În timp ce mergeau pe coridor, Jules îi spuse lui Fontane:

— Aici am drepturi de medic consultant, de ce nu-mi dai voie să mă uit puţin în gâtul dumitale?

Fontane clătină din cap în semn de negaţie.

— Mă grăbesc.

— Gâtul lui valorează un milion de dolari, interveni Nino Valenti. Cum să se lase consultat de un medic ieftin?

Jules văzu că Valenti îi zâmbea, era limpede că-i ţinea partea.

— Nu sunt un medic ieftin, replică vesel Jules. Pe Coasta de Vest am fost cel mai bun chirurg şi diagnostician dintre toţi medicii tineri. După aceea m-au prins cu un avort.

După cum se aştepta, mărturisirea îi făcu să-l ia în serios. Recunoscându-şi delictul, le inspirase încredere în competenţa pe care pretindea că o are. Valenti îşi reveni primul.

— Dacă Johnny nu vrea să apeleze la serviciile dumitale, eu am o prietenă la care aş vrea să arunci o privire, da' nu în gât.

— Cât durează? întrebă iritat Fontane.

— Zece minute, răspunse Jules.

Fusese o minciună, dar el era adeptul minciunilor. Adevărul şi medicina nu mergeau mână în mână decât în cazuri irecuperabile sau poate nici măcar atunci.

— OK, se învoi Fontane.

Glasul îi devenise mai închis şi mai răguşit din pricina fricii.

Jules găsi o asistentă şi un cabinet de consultaţii. Aici nu dispunea de toate cele necesare, dar, oricum, era de ajuns. În mai puţin de zece minute descoperi un nodul pe corzile vocale. Până aici totul fusese simplu. Tucker, cârpaciul cel incompetent şi escroc de la Hollywood, ar fi trebuit să-l depisteze. Iisuse, poate că individul nici măcar nu avea autorizaţie ori dacă avea, ar fi trebuit să-i fie ridicată. Din clipa aceea, Jules nu le mai acordă nici o atenţie celor doi. Luă receptorul şi-l rugă pe laringologul spitalului să vină până acolo. Apoi se întoarse şi-i spuse lui Nino Valenti:

— Cred că va trebui să aştepţi cam mult. Ar fi mai bine să pleci.

Fontane îl ţintui cu privirea, nevenindu-i să creadă.

— Cum, nenorocitule, îţi închipui c-ai să mă ţii aici? Crezi c-am să te las să-ţi faci mendrele cu gâtul meu?

Mult mai binevoitor decât s-ar fi crezut în stare, Jules îi dădu verdictul fără ocolişuri:

— Faci ce vrei, zise el. Ai un nodul pe corzile vocale, în laringe. Dacă rămâi aici încă vreo câteva ore, putem afla dacă-i malign sau benign. Putem decide dacă trebuie operat sau se rezolvă printr-un tratament. Pot să-ţi dau toate amănuntele. Îţi pot da numele celui mai mare specialist din America, îl putem chema aici chiar diseară, cu avionul, evident pe cheltuiala dumitale şi dacă eu consider necesar. Dar poţi la fel de bine să pleci şi să te întorci la escrocul dumitale de medic sau să te treacă toate năduşelile până te hotărăşti să consulţi alt doctor, cu riscul de a încăpea pe mâinile altui nepriceput. Între timp, dacă nodului e malign şi creşte suficient de mare, o să-ţi scoată laringele cu totul, altfel ai să mori. Sau ai să trăieşti ceas de ceas cu spaima asta. Rămâi aici cu mine şi rezolvăm problema în câteva ore. Ai ceva mai important de făcut?

— Să rămânem, Johnny, ce dracu'! zise şi Nino Valenti. Eu mă duc la telefonul de pe coridor şi sun la studio. Nu le spun despre ce-i vorba, îi anunţ doar că suntem reţinuţi cu treburi. Pe urmă mă întorc şi stau cu tine.

După-amiaza se dovedi a fi lungă, dar aducătoare de satisfacţii. Diagnosticul laringologului din spital era perfect corect, după cum îşi dăduse seama şi Jules, privind radiografiile şi probele de biopsie. Pe la jumătatea procedurilor, Johnny Fontane, cu gura plină de iod şi vomând peste bucata de tifon vârâtă în gură, vru să renunţe. Nino Valenti îl prinse cu putere de umeri şi-l sili să se aşeze la loc pe scaun. Când totul se termină, Jules îi zâmbi larg lui Fontane şi-i zise:

— Negi.

Fontane nu înţelese.

— Negi, repetă Jules. Nişte simpli negi. O să-i dezlipim ca pieliţa de pe crenvurşti. În câteva luni ai să fii ca nou-născut.

Valenti scoase un chiot de bucurie, dar Fontane continuă să stea încruntat.

— Cum rămâne cu cântatul după aceea? Ce se va întâmpla cu vocea mea?

Jules ridică din umeri.

— Aici nu-ţi pot oferi nici un fel de garanţii. Dar, dacă nu poţi cânta acum, atunci ce mai contează?

Fontane îl privi cu dezgust.

— Nu ştii ce vorbeşti, puştiule. Te porţi de parcă mi-ai da o veste bună, când, de fapt, îmi spui că s-ar putea să nu mai cânt. E adevărat, ar fi posibil să nu mai pot cânta?

De astă-dată Jules ajunse la capătul răbdării. Se comportase ca un adevărat medic şi-i făcuse plăcere. Îi făcuse nemernicului o favoare, iar el se comporta de parcă i-ar fi făcut un mare rău.

— Ascultă, domnule Fontane, îi spuse cu răceală Jules. În primul rând, sunt medic şi te rog să-mi spui „domnule doctor”, nu „puştiule”. În al doilea rând, ţi-am dat o veste foarte bună. Când te-am adus aici, eram convins că ai pe laringe un nodul malign, care va trebui extirpat odată cu organul. Sau de la care ţi s-ar putea trage moartea. Îmi făceam probleme că poate voi fi nevoit să te anunţ că eşti un om pierdut. Am fost nespus de încântat când am putut să-ţi dau de ştire că nu ai decât „negi”. Asta pentru că în tinereţe cântecele dumitale mi-au plăcut enorm – cu ele am făcut nenumărate cuceriri – şi pentru că eşti un artist autentic. Dar în acelaşi timp eşti şi cumplit de răsfăţat. Crezi că fiindcă eşti Johnny Fontane nu poţi să te îmbolnăveşti de cancer? Sau de o tumoare inoperabilă pe creier? Sau să suferi un atac de cord? Crezi că dumneata n-ai să mori niciodată? Ei bine, viaţa nu-i doar cântec, şi dacă vrei să vezi ce înseamnă cu adevărat nenorocirea, plimbă-te puţin prin spital şi pe urmă ai să cânţi un cântec de dragoste despre negi. Aşa că lasă prostiile şi fă ce trebuie. Adolphe Menjou al dumitale îţi

poate face rost de un chirurg competent, dar, dacă pune piciorul în sala de operaţii, îţi dau sugestia să pui să fie arestat pentru tentativă de omor.

Jules porni către uşă, dar îl opri glasul lui Valenti:

— Bravo, doctore, aşa trebuie să-i vorbeşti!

Jules se răsuci spre el şi-l întrebă:

— Întotdeauna te pileşti înainte de amiază?

— Sigur, răspunse Valenti şi-i zâmbi cu atâta voie bună, încât Jules îi vorbi ceva mai blând decât intenţionase:

— Dacă o ţii tot aşa, să ştii că în cinci ani te-ai curăţat.

Valenti veni greoi la el, cu paşi mici ca de dans. Îl îmbrăţişă, duhnind a băutură. Râdea din toată inima.

— Cinci ani? repetă el, continuând să râdă. Durează *aşa de mult?*

La o lună după operaţie, Lucy Mancini şedea lângă piscina hotelului din Las Vegas, ţinând un pahar cu cocteil într-o mână, în timp ce cu cealaltă mângâia capul lui Jules, culcat pe genunchii ei.

— Nu trebuie să-ţi faci curaj, zise el. În cameră ne aşteaptă o sticlă de şampanie.

— Eşti sigur că nu-i prea curând? întrebă Lucy.

— Eu sunt doctoral, replică Jules. Diseară e noaptea cea mare. Îţi dai seama că voi fi primul chirurg din istoria medicinii care testează rezultatul „premierei sale medicale”? Vreau să spun, Înainte şi După. Îmi va da o mare satisfacţie să trimit comunicări pe la reviste. Aş scrie cam aşa*: „în vreme ce înainte era deosebit de plăcut din motive psihologice şi datorită priceperii chirurgului-instructor, acuplarea postoperatorie a fost extrem de satisfăcătoare din punct de vedere neurologic...”*

Se opri, fiindcă Lucy îl trăsese de păr suficient de tare cât să-i smulgă un ţipăt.

Fata îl privi zâmbind:

— Dacă în noaptea asta nu vei fi satisfăcut, nu-i decât vina ta, zise ea.

— Garantez pentru munca mea. Eu am fost creierul, chiar dacă l-am lăsat pe bătrânul Kellner să fie executantul, spuse Jules. Acum, hai să ne odihnim, ne aşteaptă o noapte lungă de studiu.

Când se duseră în cameră acum stăteau împreună Lucy descoperi că o aştepta o surpriză: o cină rafinată, iar alături de paharul de şampanie, o cutioară cu un inel de logodnă cu un diamant uriaş.

— Asta te va convinge câtă încredere am în munca mea, zise Jules. Acum să vedem dacă îl meriţi.

Se purtă cu ea nespus de tandru şi de blând. La început ei îi fuse puţin frică, tresărind la fiecare atingere a lui, dar pe urmă căpătă încredere şi trupul ei porni să clocotească de o pasiune cum nu mai cunoscuse până atunci. După ce se eliberară prima oară, Jules îi şopti:

— Am făcut o treabă bună.

— Oh, da, murmură ea. Oh, da.

Amândoi izbucniră în râs şi începură din nou să facă dragoste.

CARTEA A SASEA

CAPITOLUL 23

După cinci luni de exil în Sicilia, Michael Corleone ajunsese, în sfârşit, să înţeleagă caracterul şi destinul tatălui său. Să înţeleagă oameni ca Luca Brasi, ca neîndurătorul *caporegime* Clemenza, apoi resemnarea mamei lui şi felul în care îşi accepta soarta. În Sicilia văzuse ce s-ar fi întâmplat cu ei, dacă ar fi ales să *nu* lupte împotriva sorţii. Acum înţelegea de ce Don repeta neîncetat: „Omul nu are decât un singur destin”. Ajunsese să înţeleagă dispreţul faţă de autorităţi şi de guvernul legal, ura faţă de oricine încălca legea *omerta,* consemnul tăcerii.

Îmbrăcat în haine vechi şi purtând şapcă cu cozoroc, Michael fusese luat de pe vaporul ancorat în Palermo şi dus în interiorul insulei, chiar în inima provinciei controlate de Mafie, unde *capo-mafioso* local îi era profund îndatorat lui Don Corleone pentru un serviciu făcut demult. În această provincie se afla şi satul Corleone, de la

care tatăl său îşi luase numele cu ani în urmă, atunci când emigrase în America. Dar nici una dintre rudele lui nu mai trăia. Femeile muriseră de bătrâneţe. Bărbaţii fuseseră ucişi în vendete sau emigraseră la rândul lor în America, Brazilia ori în alte provincii din peninsula Italiei. Mai târziu lui Michael îi era dat să afle că acest orăşel năpăstuit de sărăcie avea cea mai mare rată a criminalităţii din întreaga lume.

Michael fusese găzduit în casa unchiului celibatar al acelui *capo-mafioso.* Unchiul, trecut de şaptezeci de ani, era şi medicul provinciei. *Capo-mafioso,* un bărbat spre şaizeci de ani, pe nume Don Tommasino, opera ca *gabbellotto* pe un întins domeniu aparţinând uneia dintre cele mai nobile familii din Sicilia. *Gabbellotto,* un fel de supraveghetor al moşiilor celor bogaţi, se îngrijea şi ca săracii să nu ridice pretenţii asupra pământului rămas necultivat, să nu încalce în nici un fel proprietatea, făcând braconaj sau stabilindu-se ilegal. Pe scurt, *gabbellotto* era un *mafioso* care, contra unei anumite sume de bani, apăra proprietatea funciară a celor avuţi împotriva oricăror pretenţii, legale sau nu, ridicate asupra ei de către cei săraci. Când un ţăran sărac încerca să aplice legea care-i îngăduia să cumpere pământ necultivat, *gabbellotto* îl alunga, ameninţându-l cu bătaia sau cu moartea. Simplu ca bună-ziua.

Don Tommasino controla şi dreptul asupra apei în zona respectivă şi se opunea construirii oricărui nou baraj de către guvernul de la Roma. Astfel de baraje ar fi ruinat afacerile prospere de vânzare a apei din fântânile arteziene controlate de el, ar fi scăzut preţul apei, ar fi distrus întreaga economie a apei, construită laborios în decursul secolelor. Totuşi, Don Tommasino era un şef mafiot de modă veche şi refuza să aibă de a face cu traficul de droguri sau cu prostituţia. Din acest motiv, Don Tommasino era la cuţite cu noua generaţie de şefi mafioţi apăruţi în oraşe mari ca Palermo, oameni care, sub influenţa gangsterilor americani deportaţi în Italia, nu aveau astfel de scrupule.

Şeful mafiot era un bărbat impunător, „un om cu pântece” atât la propriu, cât şi la figurat, adică o persoană capabilă să inspire teamă semenilor săi. Sub protecţia lui, Michael nu avea motive să se teamă, totuşi Don Tommasino considerase necesar să păstreze secretul asupra identităţii fugarului. Aşadar, Michael se văzuse nevoit să rămână în incinta proprietăţii doctorului Taza, unchiul lui Don.

Doctorul Taza era înalt pentru un sicilian, aproape un metru optzeci, şi avea părul alb ca zăpada. Deşi trecut de şaptezeci de ani, se ducea în fiecare săptămână la Palermo, ca să-şi prezinte respectele faţă de tinerele prostituate din oraş cu cât mai tinere, cu atât mai bine. Un alt viciu al doctorului Taza era lectura. Citea tot ce-i cădea în mână şi discuta cele citite cu concetăţenii şi pacienţii săi ţărani analfabeţi, păstori de pe domeniu de unde începuse să-i meargă vestea că ar fi ţicnit. Ce legătură aveau ei cu cărţile?

Seara, doctorul Taza, Don Tommasino şi Michael stăteau în vasta grădină cu statui de marmură, care pe această insulă păreau să crească în grădini la fel de miraculos ca şi strugurii cei negri şi aromaţi. Doctorului Taza îi plăcea nespus de mult să povestească despre Mafia şi isprăvile ei de-a lungul secolelor, iar în Michael găsise un ascultător pasionat. Uneori chiar şi Don Tommasino se lăsa vrăjit de aerul parfumat, de vinul ameţitor de fructe, de ambianţa confortabilă, elegantă şi liniştită a grădinii, şi istorisea şi el câte o întâmplare din propria-i experienţă. Doctorul reprezenta legenda, Don Tommasino realitatea.

În această grădină plină de amintiri ale trecutului, Michael Corleone află despre rădăcinile tatălui său. Află că „Mafia” însemnase iniţial loc de refugiu. Apoi devenise numele unei organizaţii secrete, formate în scopul de a opune rezistenţă guvernanţilor care exploatau de secole ţara şi poporul. Ţinutul Siciliei fusese jefuit mai crunt decât oricare altul din istorie. Inchiziţia torturase în egală măsură bogaţi şi săraci. Baronii şi prinţii proprietari de pământuri din cadrul Bisericii Catolice aveau drept de

viaţă şi de moarte asupra păstorilor şi agricultorilor. Poliţia era instrumentul puterii lor, identificându-se cu ei atât de mult, încât în Sicilia cea mai grea insultă aruncată cuiva era să-l numeşti „poliţist”.

Confruntată cu sălbăticia acestei puteri absolute, populaţia exploatată învăţase să nu-şi trădeze niciodată furia şi ura, de teama de a nu fi exterminată. Localnicii învăţaseră să nu se expună proferând vreo ameninţare, întrucât un astfel de avertisment aducea după sine o pedeapsă promptă, învăţaseră că societatea era duşmanul lor şi, atunci când doreau să-şi facă dreptate, apelau la organizaţia subterană de rezistenţă, Mafia. Iar Mafia îşi consolidase puterea iniţiind legea tăcerii, *omerta.* În ţinuturile de provincie ale Siciliei, un străin care întreba cum să ajungă la cel mai apropiat oraş nu primea răspuns nici măcar din politeţe. Cea mai mare crimă pe care o putea comite un membru al Mafiei era să dezvăluie poliţiei numele celui care îl împuşcase sau care-l prejudiciase în vreun fel. *Omerta* devenise religia populaţiei. O femeie al cărei soţ fusese asasinat nu declara poliţiei numele ucigaşului la fel se întâmpla şi dacă îi era ucis copilul sau violată fiica.

Cum dreptatea nu venise niciodată din partea autorităţilor, oamenii se adresaseră întotdeauna Mafiei, care juca un rol de Robin Hood. Într-o anumită măsură, Mafia îndeplinea şi acum acest rol. Oamenii apelau la *capo-mafioso* local, ca să-i ajute la necaz. El era ocrotitorul lor social, căpitanul gata să le ofere un coş de mâncare sau o slujbă, pe scurt protectorul lor.

Dar lucrul pe care doctorul Taza îl trecuse sub tăcere şi pe care Michael avea să-l afle singur în lunile care urmară era acela că Mafia din Sicilia devenise braţul ilegal al celor avuţi şi chiar poliţia auxiliară a puterii judecătoreşti şi politice. Se transformase într-o structură capitalistă degenerată, anticomunistă, antiliberală, care-şi impunea propriile taxe asupra oricărui gen de afacere, fie ea cât de măruntă.

Michael Corleone înţelegea pentru prima oară de ce

oameni ca tatăl său aleseseră să devină hoţi şi asasini mai curând decât membri ai societăţii bazate pe lege. Sărăcia şi teama de decădere erau prea cumplite ca să fie acceptate de un om inteligent. Iar o parte din sicilienii emigraţi îşi închipuiseră că vor găsi în America o autoritate la fel de necruţătoare.

Doctorul Taza se oferi să-l ia cu el pe Michael la Palermo, cu ocazia vizitei săptămânale la bordel, dar Michael refuză. Venind în Sicilia, nu mai avusese posibilitatea de a urma un tratament adecvat pentru falca zdrobită, astfel încât obrazul stâng purta acum semnul lăsat de căpitanul McCluskey. Oasele nu se sudaseră cum trebuie, deformându-i profilul, şi dându-i o expresie de om depravat, când era privit din acea parte. Întotdeauna fusese foarte preocupat de propria-i înfăţişare, aşa că faptul îl tulbura mai mult decât ar fi crezut. Nu-i păsa deloc de durerile care îl săgetau, apoi îl lăsau, doctorul Taza îi dădea nişte pilule ca să le amorţească. Doctorul Taza se oferise să-l trateze, dar Michael refuzase. Se afla în Sicilia de destulă vreme ca să-i fi ajuns la urechi că doctorul Taza era poate cel mai nepriceput medic de pe tot cuprinsul insulei. Doctorul citise de toate, cu excepţia literaturii medicale, pe care recunoştea că nu prea reuşea s-o înţeleagă. Îşi luase examenele de specialitate graţie celui mai important şef mafiot din Sicilia, care făcuse drumul până la Palermo ca să stea de vorbă cu profesorii lui Taza despre calificativele pe care aceştia urmau să i le dea. Încă un fapt care demonstra că Mafia siciliană se întinsese în societate ca un cancer. Meritul nu însemna nimic. Talentul nu conta. Nici munca. Naşul mafiot îţi oferea în dar profesia.

Michael avea suficient timp la dispoziţie ca să gândească. În timpul zilei, făcea plimbări pe câmp, întotdeauna însoţit de doi păstori de pe moşia lui Don Tommasino. Păstorii de pe insulă erau adesea recrutaţi de Mafie ca ucigaşi plătiţi şi-şi îndeplineau însărcinarea, pur şi simplu, ca să-şi câştige existenţa. Michael se gândea la organizaţia tatălui său. Dacă prospera în continuare, avea

să ajungă la fel ca cea de aici, din insulă: un cancer care avea să distrugă întreaga ţară. Sicilia era deja un ţinut al stafiilor, bărbaţii de aici emigrau în orice altă ţară de pe glob, ca să câştige o pâine sau, pur şi simplu, ca să nu fie ucişi doar fiindcă îşi exercitau drepturile politice şi economice.

Ceea ce-l impresiona mai mult pe Michael în cursul acestor lungi plimbări era neînchipuita frumuseţe a peisajului; trecea prin livezi de portocali ale căror crengi formau bolţi adânci şi umbroase, stropite de arteziene ce împroşcau apă printre colţii unor uriaşi şerpi de piatră sculptaţi în vremuri de mult apuse. Casele în stilul vechilor vile romane, cu uriaşe portaluri de marmură şi camere spaţioase, cu tavan boltit, ajunseseră o ruină sau adăposteau oi rătăcite. La orizont, dealurile colţuroase luceau ca nişte mormane de oseminte înălbite. Grădini şi câmpii de un verde scânteietor împodobeau peisajul sterp ca nişte coliere de smarald. Uneori se ducea până în orăşelul Corleone, ai cărui locuitori, în număr de optsprezece mii, trăiau în cocioabe sărăcăcioase risipite pe coasta muntelui celui mai apropiat şi clădite din piatră neagră, scoasă din munte. În ultimul an, la Corleone avuseseră loc peste şaizeci de crime şi moartea părea să-şi fi aruncat umbra asupra orăşelului. Mai departe, pădurea Ficuzza întrerupea monotonia sălbatică a câmpului arabil.

Cei doi paznici păstori nu se despărţeau de *luparas* de fiecare dată când îl însoţeau pe Michael în plimbările lui. Infailibila puşcă siciliană era arma favorită a Mafiei. Într-adevăr, printre primele măsuri luate de şeful poliţiei, trimis de Mussolini ca să lichideze Mafia din Sicilia, se numărase şi aceea de a dărâma toate zidurile de piatră mai înalte de un metru de pe întreaga insulă, astfel ca asasinii cu *luparas* să nu le mai poată folosi în ambuscadele lor criminale. Măsura nu avusese prea mare efect, iar şeful poliţiei rezolvase problema arestând şi deportând în colonii de muncă silnică orice bărbat bănuit a fi *mafioso.*

Când insula Sicilia fusese eliberată de armatele Aliaţilor, oficialităţile militare americane îşi închipuiseră că

orice deţinut din timpul regimului fascist era un democrat şi mulţi dintre aceşti *mafiosi* fuseseră numiţi primari în sate sau consilieri militari. Această şansă oferise Mafiei prilejul de a se reconstitui, devenind şi mai puternică decât înainte.

Plimbările lungi, o sticlă de vin tare la cină şi o farfurie plină de paste cu carne îl ajutau pe Michael să adoarmă. În biblioteca doctorului Taza existau cărţi în italiană, dar, deşi Michael vorbea în dialect italian şi urmase câteva cursuri de italiană la colegiu, lectura acestor cărţi îi solicita un mare efort şi mult timp. Începu să vorbească aproape fără accent şi, chiar dacă n-ar fi putut trece niciodată drept localnic, putea fi socotit un italian din nordul îndepărtat al Italiei, la graniţa cu Elveţia şi Germania. Obrazul desfigurat îl făcea să pară a fi de prin partea locului. Era genul de diformitate comună în Sicilia, din pricina lipsei de îngrijire medicală. Mica rană care nu putea fi tratată, din lipsă de bani. Mulţi copii şi bărbaţi aveau astfel de semne, care în America ar fi fost reparate printr-o operaţie minoră sau printr-un tratament medical mai complicat.

Michael se gândea deseori la Kay, la zâmbetul şi la trupul ei, şi avea în permanenţă mustrări de conştiinţă fiindcă o părăsise atât de brusc, fără un cuvânt de rămas-bun. Ciudat, dar se simţea cu conştiinţa împăcată pentru cei doi oameni pe care îi ucisese: Sollozzo încercase să-i omoare tatăl, iar căpitanul McCluskey îl desfigurase pentru toată viaţa.

Doctorul Taza îl îndemna mereu să-şi opereze obrazul deformat, mai ales atunci când Michael îi cerea medicamente ca să-şi mai aline durerea, care cu timpul se accentuase şi devenise mai frecventă. Taza îi explicase că era vorba de un nerv facial de sub ochi, care iradia durerea într-o întreagă reţea nervoasă. Într-adevăr, acesta era punctul predilect al torturilor practicate de Mafia, când nervul era căutat în obrazul victimei cu vârful ascuţit ca acul al unei ţepuşe. În cazul lui Michael fusese atins tocmai acest nerv şi era posibil ca el să fi fost lezat şi de o

aşchie de os. O simplă operaţie la un spital din Palermo i-ar fi eliminat definitiv durerea.

Michael refuză. Când doctorul îl întrebă de ce, Michael zâmbi din nou şi răspunse:

— E o amintire de acasă.

De fapt, nici nu-i prea păsa de suferinţă, care era mai curând o durere surdă, zvâcnindu-i în creier ca un motoraş pus să funcţioneze în lichid ca să-l purifice. De abia după vreo şapte luni de existenţă tihnită în inima naturii, Michael începu să simtă plictiseala. Cam în aceeaşi perioadă, Don Tommasino se întâmplă să fie prins cu treburi, aşa că venea rareori la vilă. Întâmpina necazuri cu „noua Mafie" de la Palermo, tineri care făceau avere de pe urma valului de construcţii iniţiat în oraş după război. Cu aceste fonduri, încercau să acapareze fiefurile din provincie ale vechilor şefi mafioţi, pe care-i numeau cu dispreţ „moşnegi zaharisiţi". Don Tommasino era foarte ocupat cu apărarea domeniului. Aşadar, Michael se văzu lipsit de compania bătrânului şi totodată nevoit să se mulţumească cu istorisirile doctorului Taza, care începeau să se cam repete.

Într-o dimineaţă, Michael decise să facă o plimbare lungă spre munţii de dincolo de orăşelul Corleone. Evident, însoţit de cei doi paznici păstori. Aceştia nu reprezentau propriu-zis o protecţie împotriva duşmanilor familiei Corleone. Pur şi simplu, era periculos ca cineva străin de partea locului să colinde de unul singur. Era suficient de riscant şi pentru un localnic. Regiunea era împânzită de bandiţi, susţinători ai Mafiei, care se luptau între ei, primejduind viaţa celor din jur. De asemenea, Michael putea fi luat drept un hoţ *pagliaio.*

Un *pagliaio* este o colibă cu acoperiş de paie, ridicată în plin câmp, unde se depozitează uneltele agricole şi se adăpostesc lucrătorii, ca să nu fie nevoiţi să le care cu ei tot drumul până acasă în sat. În Sicilia ţăranii nu locuiesc pe pământurile pe care le cultivă. E prea riscant şi orice pământ arabil, dacă îi aparţine, este prea valoros. Ţăranul preferă să trăiască în satul lui, iar în zorii zilei porneşte la

lucru spre câmpul aflat la mare depărtare; un fel de navetist cu piciorul. Un agricultor care ajunge la *pagliaio* şi descoperă că i s-au furat uneltele suferă o mare lovitură. În ziua aceea i s-a luat pâinea de la gură. După ce legea se dovedise ineficientă, Mafia luase aceste interese ale agricultorilor sub protecţia sa, rezolvând problema în felul ei caracteristic. Îi căuta şi-i lichida pe toţi hoţii de *pagliaio.* Era inevitabil să nu sufere şi oameni nevinovaţi. Era foarte posibil ca, dacă Michael trecea din întâmplare pe lângă un *pagliaio* jefuit de curând, vina să cadă asupra lui, afară de cazul când cineva se punea chezaş pentru el.

Aşadar, într-o dimineaţă însorită porni peste câmp, urmat de cei doi păstori credincioşi. Unul din ei era un ţăran simplu, aproape tâmp, tăcut ca moartea şi cu o figură impasibilă, ca de indian. Era un ins vânjos, ca mai toţi sicilienii înainte de vârsta mijlocie, când începeau să se îngraşe. Numele său era Calo.

Celălalt păstor era mai comunicativ, mai tânăr şi mai umblat prin lume. Îndeosebi pe oceane, întrucât pe timpul războiului fusese marinar în marina italiană, dar nici nu apucase bine să se tatueze, că vaporul lui se scufundase, el căzând prizonier la englezi. Tatuajul îl făcuse celebru în sat.

Sicilienii nu au obiceiul de a se tatua, de altfel nici ocazia şi nici dorinţa. (Păstorul, Fabrizzio, o făcuse în primul rând pentru a ascunde pata roşie de pe pântece, care era un semn din naştere.) Şi totuşi, căruţele de piaţă ale Mafiei aveau pictate pe laturi scene în culori vii, frumoase picturi primitive, realizate cu grijă şi cu dragoste. În orice caz, întors în satul său natal, Fabrizzio nu mai fusese chiar aşa de mândru de tatuajul de pe piept, deşi înfăţişa un subiect drag pentru „onoarea" siciliană: un bărbat înjunghiind un alt bărbat şi o femeie, amândoi în pielea goală şi îmbrăţişaţi pe podeaua păroasă de pe pântecele lui. Fabrizzio glumea cu Michael, punându-i întrebări despre America, fiindcă fireşte lor nu le putuse ascunde adevărul despre naţionalitatea lui. Cu toate acestea, nici ei nu ştiau precis cine era, ştiind numai că se

ascundea pe insulă şi că ei nu trebuia să sufle o vorbă despre prezenţa lui acolo. Uneori Fabrizzio îi aducea lui Michael brânză proaspătă, din care încă mai picura zer.

Mergeau pe drumul prăfuit de ţară, trecând pe lângă măgari care trăgeau căruţe pictate în culori vesele. Peste tot vedeai puzderie de flori trandafirii, livezi de portocali, crânguri de migdali şi măslini, toţi în floare. Aceasta fusese una dintre surprize. Michael se aşteptase să găsească un ţinut sterp, din pricina legendarei sărăcii a sicilienilor. În schimb, descoperise un peisaj mănos şi luxuriant, plin de flori şi mireasmă de floare de lămâi. Era atât de frumos, încât se întreba cum de se îndurase familia lui să-l părăsească. Cruzimea omului faţă de om putea fi măsurată după uriaşul exod din această insulă, care părea un fel de Grădină a Edenului.

Îşi propusese să pornească spre satul de coastă Mazzara, iar seara să ia un autobuz înapoi spre Corleone, să obosească atât de mult, încât să poată adormi. Cei doi păstori purtau rucsacuri încărcate cu pâine şi brânză, ca să aibă ce mânca la drum. Îşi purtau *luparas* la vedere, ca şi cum ar fi mers la o simplă partidă de vânătoare.

Era o dimineaţă minunată. Michael se simţea ca în verile copilăriei, când ieşea devreme ca să se joace cu mingea. Atunci fiecare zi era parcă proaspăt spălată şi pictată. La fel şi acum. Sicilia era o mare de flori în culori strălucitoare, iar parfumul florilor de lămâi şi portocali era atât de puternic, încât îl simţea, în ciuda diformităţii care-i apăsa pe sinusuri.

Rana de pe obrazul stâng se vindecase complet, dar osul se sudase greşit, iar apăsarea asupra sinusurilor îi dădea junghiuri în ochiul stâng. De asemenea, tot timpul îi curgea nasul, umplea batistă după batistă şi deseori şi-l sufla direct în ţărână, ca ţăranii, obicei care-l scârbea în copilărie, când văzuse bătrâni italieni dispreţuind batistele ca pe nişte mofturi englezeşti şi suflându-şi nasul în rigolele de pe caldarâm.

Îşi simţea obrazul „greu”. Doctorul Taza îi spusese că acest lucru se datora apăsării exercitate asupra sinusurilor

de către oasele prost sudate. Doctorul Taza denumea afecţiunea lui „fractură multiplă a osului zigomatic”, care se sfărâmase ca o coajă de ou; dacă ar fi fost tratată înainte ca oasele să se sudeze, diformitatea ar fi fost uşor remediată printr-o intervenţie chirurgicală minoră, prin care osul ar fi fost împins la locul lui, cu ajutorul unui instrument în formă de lingură. Acum însă, din spusele doctorului, Michael ar fi trebuit să se interneze într-un spital din Palermo, unde să fie supus unei complicate operaţii maxilo-faciale, în cursul căreia osul trebuia spart din nou. Lui Michael îi fusese de ajuns. Refuzase. Totuşi, mai mult decât durerea, mai mult decât nasul care îi curgea încontinuu, îl deranja senzaţia de apăsare din obraz.

În ziua aceea nu-i era dat să mai ajungă în satul de pe coastă. După vreo douăzeci de kilometri se opri împreună cu păstorii la umbra verde, umedă şi răcoroasă a unei livezi de portocali, ca să ia prânzul şi să-şi bea vinul. Fabrizzio povestea cum într-o bună zi va merge în America. După ce mâncară şi băură, zăboviră la umbră, apoi Fabrizzio îşi descheie cămaşa şi-şi contractă muşchii abdominali, dând viaţă tatuajului. Perechea de îndrăgostiţi de pe pieptul lui se zvârcoli în agonia iubirii, iar pumnalul din mâna soţului începu să tremure înfipt în carnea lor. Priveliştea îi amuză. Deodată însă, Michael simţi în moalele capului ceea ce sicilienii numesc „lovitura de trăsnet”.

Dincolo de crângul de portocali se întindea fâşia de câmpie a unui domeniu baronial. Ceva mai încolo pe şosea se vedea o vilă cu o arhitectură romană atât de autentică, încât părea dezgropată de sub ruinele oraşului Pompei. Era un mic palat, cu un portal uriaş din marmură şi coloane greceşti cu volute, dintre care se ivi un stol de fete din sat, însoţite de două matroane planturoase, înveşmântate în negru. După toate aparenţele, fetele locuiau în sat şi veniseră să-şi îndeplinească datoria ancestrală faţă de baron, făcând curat în vilă şi pregătind-o pentru sejurul lui pe timp de iarnă. Acum mergeau pe

câmp să culeagă flori cu care să împodobească încăperile. Culegeau *sulla* trandafirii şi glicină purpurie, pe care le împleteau cu flori de lămâi şi portocal. Fetele se apropiau din ce în ce mai mult, fără să-i observe pe bărbaţii care se odihneau în crângul de portocali.

Erau îmbrăcate în rochii ieftine şi înflorate, care li se lipeau de trupuri. Deşi încă adolescente, aveau acel gen de feminitate la care ajunge repede carnaţia pârguită la soare. Trei sau patru începură să alerge după o alta, fugărind-o în direcţia crângului de portocali. Fata care fugea ţinea în mâna stângă un ciorchine de struguri uriaşi şi purpurii, în timp ce cu dreapta smulgea boabe, aruncând cu ele în fetele care o urmăreau. Avea un păr cârlionţat şi negru, cu reflexe purpurii la fel ca strugurii, iar trupul pietros clocotea de entuziasmul tinereţii.

Chiar la intrarea în crâng, fata se opri mirată, dând cu ochii de petele necunoscute de culoare, reprezentând cămăşile celor trei bărbaţi. Rămase pe loc, în vârful degetelor, ca o căprioară gata s-o ia la fugă. Acum era foarte aproape, îndeajuns de aproape ca cei trei să-i distingă fiecare trăsătură. Era toată numai forme ovale ochi migdalaţi, faţă alungită, frunte ovală. Avea pielea minunat de netedă şi măslinie, iar ochii enormi, de un violet intens sau poate căprui în orice caz, închişi la culoare erau umbriţi de gene lungi şi negre. Avea buze pline, dar nu cărnoase, o gură blândă, dar energică, purpurie de la sucul strugurilor. Era atât de incredibil de frumoasă, încât Fabrizzio murmură în glumă:

— Iisuse Hristoase, primeşte-mi sufletul, simt că mor...

Dar din gâtlej îi ieşiră numai nişte sunete răguşite. Ca şi cum l-ar fi auzit, fata se lăsă cu toată greutatea pe tălpi şi, răsucindu-se pe călcâie, o luă la fugă spre cele care o urmăriseră. Sub imprimeul strâmt al rochiei, coapsele i se mişcau la fel ca ale unei sălbăticiuni. Ajungând lângă prietenele ei, se răsuci din nou în loc, cu chipul ca o pată întunecată în mijlocul câmpului spuzit de flori. Întinse mâna în care ţinea strugurii şi arătă în

direcţia crângului de portocali. Fetele fugiră râzând, în timp ce cele două femei solide şi îmbrăcate în negru nu mai conteneau să le dojenească.

Cât despre Michael Corleone, el rămăsese în picioare, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Se simţea uşor ameţit. Sângele îi pulsa în tot trupul, zvâcnindu-i în vârfurile degetelor de la mâini şi de la picioare. Îl năpădiră toate miresmele insulei, aduse de vânt: portocali, lămâi, struguri, flori. Avea senzaţia că-şi ieşise din trup. Atunci îi auzi pe cei doi păstori râzând.

— Te-a lovit trăsnetul, ai? întrebă Fabrizzio, bătându-l cu nădejde pe umăr.

Până şi Calo deveni mai prietenos, bătându-l uşurel pe braţ şi spunându-i plin de afecţiune:

— Încetişor, omule, încetişor.

Ca şi cum Michael ar fi fost lovit de o maşină. Fabrizzio îi întinse sticla cu vin şi Michael trase o înghiţitură zdravănă. Băutura îl ajută să-şi limpezească mintea.

— Ce dracu’ tot îndrugaţi acolo, iubitori de oi ce sunteţi? întrebă el.

Cei doi bărbaţi pufniră în râs. Calo, cu o expresie de profundă seriozitate pe chipul lui cinstit, răspunse:

— Nu poţi ascunde lovitura trăsnetului. Atunci când te loveşte, se vede de la o poştă. Iisuse, omule, n-are de ce să-ţi fie ruşine, alţi bărbaţi se roagă să-i lovească trăsnetul. Eşti un flăcău norocos.

Michael nu era prea încântat că emoţiile i se ghiceau aşa uşor. Dar era pentru prima oară în viaţă că i se întâmpla aşa ceva. Nu semăna nici cu idilele adolescenţei, nici cu iubirea de odinioară pentru Kay, justificată în egală măsură de tandreţea şi inteligenţa ei, ca şi de contrastul blond-brunet. Acum trăia o copleşitoare dorinţă de posesie, în minte i se întipărise pe vecie chipul unei fete şi ştia că acest chip îl va obseda până la sfârşitul zilelor, dacă nu va fi a lui. Viaţa lui se simplificase, concentrându-se asupra unui singur punct, restul nu merita atenţie nici măcar o clipă. Pe durata exilului se gândise tot timpul la Kay, deşi

simţea că niciodată nu vor putea redeveni amanţi şi nici măcar prieteni. La urma urmei, el era un ucigaş, un *mafioso,* care-şi primise „botezul”. Acum însă Kay i se ştersese cu totul din minte.

— Mă duc în sat, zise cu vioiciune Fabrizzio. Vom afla cine e. Cine ştie, ar putea fi mai disponibilă decât credem. Trăsnetul n-are decât un singur leac, nu, Calo?

Celălalt păstor dădu din cap cu gravitate. Michael nu spuse nimic. Îi urmă pe cei doi păstori, care porniră pe şosea spre satul învecinat, în direcţia căruia se făcuse nevăzut grupul de fete.

Satul era adunat în jurul tradiţionalei pieţe pătrate cu fântâna în mijloc. Dar cum se afla chiar la şosea, existau câteva magazine, câteva cârciumi şi o cafenea micuţă, cu trei mese aşezate pe o terasă îngustă. Păstorii se instalară la una dintre mese, iar Michael le urmă exemplul. Nu se vedea nici urmă de fete. Satul părea pustiu, cu excepţia câtorva puştani şi a unui măgar care rătăcea de colo-colo.

Patronul cafenelei veni să-i servească. Îndesat şi mic de statură, aproape pitic, îi salută plin de voie bună şi puse pe masă un platou cu năut.

— Nu sunteţi de pe aici, zise el, aşa că îngăduiţi-mi să vă dau un sfat. Gustaţi-mi vinul. Strugurii sunt de la ferma mea, iar vinul e făcut de fiii mei. Obişnuim să amestecăm strugurii cu portocale şi lămâi. E cel mai bun vin din Italia.

Îl lăsară, aşadar, să le aducă un urcior de vin, care era chiar mai bun decât îi asigurase el: roşu închis şi tare ca un coniac.

— Cred că ştii toate fetele de aici, i se adresă Fabrizzio patronului. Am văzut nişte frumuseţi venind încoace pe şosea, iar una dintre ele a făcut ca pe amicul nostru să-l lovească trăsnetul, adăugă el, făcând semn către Michael.

Patronul cafenelei se uită la Michael plin de interes. Obrazul lui zdrobit îi păruse până atunci un chip oarecare, la care nu merita să te mai uiţi a doua oară. Dar un bărbat lovit de trăsnet era cu totul altceva.

— N-ar fi rău să iei cu dumneata câteva sticle astă-

seară, prietene, zise el. La noapte o să-ţi afli greu odihna.

— Cunoşti o fată cu păr cârlionţat? îl întrebă Michael. Cu piele netedă, ochi foarte mari şi foarte întunecaţi. Cunoşti aşa o fată aici în sat?

— Nu, răspunse scurt patronul. Nu cunosc nici o fată cum spui dumneata.

Şi dispăru de pe terasă, intrând în cafenea.

Cei trei bărbaţi îşi băură încet vinul, golind treptat urciorul, apoi cerură să li se mai aducă încă unul. Patronul nu mai apăru. Fabrizzio se duse înăuntru după el. Când se înapoie, schiţă o strâmbătură şi-i zise lui Michael:

— Exact cum mi-am închipuit. E vorba despre fiica lui şi acu' e supărat foc şi vrea să ne-o plătească. Ar fi bine să pornim spre Corleone.

În ciuda lunilor petrecute pe insulă, Michael nu se putea obişnui cu irascibilitatea sicilienilor în materie de sex, dar reacţia patronului era exagerată chiar şi pentru un sicilian. Însă cei doi păstori păreau să ia faptul ca pe ceva de la sine înţeles. Îl aşteptau să se ridice de pe scaun.

— Ticălosul, mi-a zis că are doi fii, adăugă Fabrizzio. Doi flăcăi zdraveni şi care nu ştiu multe. Ajunge doar să-i fluiere. Hai să mergem!

Michael îl ţintui cu o privire rece. Până acum le păruse un tânăr liniştit şi blând, un american tipic, deşi faptul că se ascundea în Sicilia însemna că probabil făcuse vreo ispravă. Era pentru prima oară când păstorii vedeau la el „privirea Corleone". Don Tommasino, care-i cunoştea identitatea, se arătase întotdeauna prevenitor cu el, tratându-l de la egal la egal şi socotindu-l „demn de tot respectul". În schimb, cei doi ciobani îşi formaseră o părere personală despre Michael, şi nu una tocmai favorabilă. Răceala din privirea lui, chipul său alb şi împietrit, furia care emana din el ca fumul rece dintr-un sloi de gheaţă, le stinse râsul, silindu-i să renunţe la atitudinea prietenoasă şi familiară.

Constatând că acum se bucura de atenţia şi respectul cuvenit, Michael le ordonă:

— Aduceţi-l încoace.

Cei doi nu şovăiră nici o clipă. Îşi săltară pe umăr *luparas* şi intrară în cafeneaua răcoroasă şi întunecată. Câteva secunde mai târziu îşi făcură apariţia cu patronul între ei. Omuleţul cel îndesat nu părea câtuşi de puţin înfricoşat, dar în mânia lui se ghicea acum o doză de prudenţă.

Michael se lăsă pe spătarul scaunului, studiindu-l o clipă pe cel din faţa lui. Apoi spuse foarte liniştit:

— Înţeleg că te-am jignit vorbind despre fiica dumitale. Primeşte scuzele mele. Sunt străin de aceste meleaguri, nu cunosc prea bine obiceiurile locului. Dă-mi voie să-ţi spun că n-a fost lipsă de respect nici faţă de dumneata, nici faţă de ea.

Cei doi paznici păstori erau impresionaţi. Niciodată glasul nu-i sunase astfel, de câte ori stătuseră de vorbă împreună. Acum avea un ton de comandă, autoritar, deşi rostea cuvinte de scuză. Patronul cafenelei ridică din umeri şi mai circumspect, înţelegând că nu avea de-a face cu un ţărănoi.

— Cine eşti şi ce vrei de la fiica mea?

Fără urmă de ezitare, Michael îi răspunse:

— Sunt american şi mă ascund în Sicilia de poliţia din ţara mea. Numele meu e Michael. Poţi anunţa poliţia, ca să faci avere, dar fiica dumitale va pierde un tată în loc să câştige un soţ. În orice caz, doresc să-ţi cunosc fata. Cu îngăduinţa dumitale şi sub supravegherea familiei. Aşa cum se cuvine. Cu tot respectul. Sunt om de onoare şi nu mă gândesc să-ţi dezonorez fiica. Vreau s-o cunosc, să stau de vorbă cu ea, iar dacă şi ea mă va plăcea pe mine, ne vom căsători. Dacă nu, am să dispar din viaţa dumitale. La urma urmei, se prea poate ca ea să nu mă placă, şi cu asta nu poate lupta nici un bărbat din lume. Dar când va sosi momentul potrivit, îţi voi spune despre mine tot ce trebuie să ştie un socru.

Toţi trei bărbaţii îl priveau uimiţi.

— Chiar că l-a lovit trăsnetul! murmură plin de respect Fabrizzio.

Pentru prima oară, patronul cafenelei nu mai părea

aşa sigur pe el şi dispreţuitor. Mânia începea să i se domolească. Într-un târziu întrebă:

— Eşti cumva prieten cu prietenii?

Întrucât cuvântul Mafia nu putea fi rostit cu voce tare de un sicilian de rând, aceasta era singura formulă prin care patronul îl putea întreba pe Michael dacă făcea parte din Mafie. Era modalitatea obişnuită de a se interesa dacă cineva aparţinea organizaţiei, însă, de regulă, formula nu se adresa direct persoanei respective.

— Nu, răspunse Michael. Sunt străin de aceste ţinuturi.

Patronul se uită la el încă o dată, cercetându-i obrazul stâng zdrobit şi picioarele lungi, atât de rare în Sicilia. Apoi îşi mută privirea la cei doi păstori, care-şi purtau *luparas* la vedere, fără teamă, şi-şi aminti cum intraseră în cafenea, spunându-i că *padrone* al lor dorea să-i vorbească. Patronul mârâise că ticălosul trebuia să plece de pe terasa lui, dar unul din păstori îi spusese: „Ascultă-mă pe mine, e mai bine să ieşi şi să vorbeşti cu el”. Ceva îl îndemnase să iasă. Acum acel ceva îl făcea să înţeleagă că era mai bine să-i arate străinului un anumit respect.

— Vino duminică după-amiază, zise el morocănos. Numele meu e Vitelli, iar casa mea e colo pe deal, deasupra satului. Dar dumneata vino aici, la cafenea, pe urmă mergem împreună.

Fabrizzio vru să spună ceva, dar Michael îl săgetă cu privirea şi păstorului îi îngheţă limba în gură. Faptul nu-i scăpă lui Vitelli. Prin urmare, atunci când Michael se ridică şi-i întinse mâna, patronul cafenelei i-o strânse, zâmbind. Avea de gând să facă unele investigaţii şi dacă veştile se dovedeau nesatisfăcătoare, putea oricând să-l întâmpine pe Michael împreună cu fiii lui, toţi trei cu puştile în mână. Patronul avea şi el relaţii cu „prietenii prietenilor”. Însă ceva îi spunea că incidentul era una dintre acele şanse neaşteptate în care cred sicilienii şi că frumuseţea fiicei lui îi va purta noroc, însemnând totodată şi siguranţa întregii familii. La urma urmei, îi era tot una. Câţiva tineri localnici

începuseră deja să-i facă curte fetei, iar acest străin cu falca ruptă îi putea face un serviciu, punându-i pe fugă. Ca să-şi arate bunele intenţii, Vitelli le dădu la plecare străinilor o sticlă din vinul său cel mai bun şi mai rece. Observă că cel care plătise consumaţia fusese unul din ciobani. Faptul îl impresionă şi mai mult, dându-i a înţelege că Michael era şeful.

Pe Michael nu-l mai interesa de acum plimbarea. Găsiră un garaj şi închinară o maşină cu un şofer, care să-i ducă înapoi la Corleone. Cu puţin înainte de cină, doctorul Taza fusese probabil informat de cei doi păstori despre cele întâmplate. În aceeaşi seară, stând în grădină, doctorul Taza îi spuse lui Don Tommasino:

— Azi prietenul nostru a fost lovit de trăsnet.

Don Tommasino nu păru surprins.

— Măcar de-ar fi loviţi de trăsnet vreo câţiva tineri din Palermo! mormăi el. Poate aşa aş mai avea şi eu puţină linişte.

Se referea la noii şefi ai Mafiei, care se ridicau în oraşe mari ca Palermo, sfidând autoritatea unor vechi stâlpi ai puterii, aşa ca el.

Michael i se adresă lui Tommasino:

— Vreau să le spui celor doi ciobani să mă lase singur duminică. Sunt invitat la cină în familia fetei şi nu vreau să se ţină scai de mine.

Don Tommasino dădu din cap în semn de dezaprobare.

— Nu-mi cere una ca asta, răspund pentru tine în faţa tatălui tău. Şi încă ceva, am auzit că ai vorbit chiar de căsătorie. Nu pot fi de acord, până nu trimit pe cineva să stea de vorbă cu Don Corleone.

Michael Corleone îşi cântări cu grijă vorbele. La urma urmei, avea de a face cu un om demn de tot respectul.

— Don Tommasino, doar îl cunoşti pe tata. E genul de om care se face că nu aude atunci când cineva îi spune „Nu”. Şi nu-şi recapătă auzul decât când răspunsul este „Da”. Pe mine m-a auzit de multe ori spunându-i „Nu”.

Înţeleg care este problema cu cei doi paznici, nu vreau să-ţi pricinuiesc necazuri, amândoi mă pot însoţi duminică, dar, dacă voi hotărî să mă însor, am să mă însor. Evident, din moment ce nu accept ca propriul meu tată să intervină în viaţa mea particulară, ar fi o jignire la adresa lui să-ţi permit acest lucru dumitale.

Capo-mafioso oftă:

— Atunci, va trebui să faci nuntă. O cunosc pe cea pe care ai pus ochii. E fată de treabă şi provine dintr-o familie cumsecade. N-o poţi dezonora fără ca taică-său să te facă să plăteşti cu viaţa, ceea ce ar însemna vărsare de sânge. Apoi, ştiu bine familia din care face parte şi n-aş putea îngădui aşa ceva.

— Poate nu va suporta să mă privească, zise Michael. În definitiv, e o copilă, poate mă va socoti bătrân. Îi văzu pe cei doi cum zâmbesc. Voi avea nevoie de nişte bani de daruri şi cred că-mi va trebui şi o maşină.

Don încuviinţă din cap.

— Fabrizzio se va ocupa de toate, e băiat isteţ, la marină a învăţat mecanică. Mâine dimineaţă am să-ţi dau nişte bani şi am să-l înştiinţez pe tatăl tău ce se întâmplă. N-am încotro.

Michael se întoarse către doctorul Taza.

— Ai ceva care să-mi mai usuce secreţiile astea blestemate, care-mi curg din nas? Fata nu trebuie să vadă că mi-l şterg tot timpul.

— Am să te ung cu o alifie înainte să te duci la ea, zise doctorul Taza. O să-ţi dea o uşoară senzaţie de amorţeală, dar nu-ţi face griji, încă nu-i cazul s-o săruţi.

Atât doctorul, cât şi Don zâmbiră auzind gluma.

Duminică, Michael avu la dispoziţie un Alfa Romeo, cam uzat, dar în stare de funcţionare. Între timp, făcuse un drum cu autobuzul la Palermo să cumpere daruri pentru fată şi pentru familia ei. Aflase că numele ei era Apollonia şi în fiecare noapte se gândea la chipul şi la numele ei minunat. Era nevoit să bea mult vin ca să poată adormi, aşa că bătrânele servitoare ale casei primiseră ordin să lase seara pe noptieră o sticlă de băutură de la gheaţă, pe

care Michael o golea în fiecare noapte.

Duminică, în dangătul de clopote care răsuna în întreaga Sicilie, Michael porni spre sat la volanul maşinii sale Alfa Romeo. Parcă chiar la intrarea în cafenea. Calo şi Fabrizzio şedeau pe bancheta din spate, înarmaţi cu *luparas,* dar Michael le spuse că va trebui să-l aştepte la cafenea, fără să-l mai însoţească până la casa fetei. Cafeneaua era închisă, dar Vitelli îi aştepta sprijinit de grilajul terasei pustii.

Îşi strânseră mâinile, apoi Michael luă cele trei pachete cu daruri şi începu să urce dealul împreună cu Vitelli, către casa acestuia. Casa se dovedi a fi mai mare decât celelalte din sat: familia Vitelli nu făcea parte dintre cele nevoiaşe. În interior se găseau obişnuitele statuete ale Madonnei, în vitrine de sticlă, cu candele roşii licărind la picioare. Cei doi fii aşteptau, îmbrăcaţi şi ei în costume negre de duminică. Amândoi erau nişte zdrahoni abia trecuţi de douăzeci de ani, dar păreau mai maturi din pricina muncilor grele de la fermă. Mama era o femeie energică, la fel de corpolentă ca şi soţul ei. În schimb, nu vedea nici urmă de fată.

După ce fură făcute prezentările, pe care Michael nici măcar nu le auzi, se aşezară într-o încăpere care părea să fie cameră de oaspeţi şi totodată o sufragerie mai sobră. Plină cu felurite piese de mobilier, camera nu era prea mare, dar pentru pătura mijlocie din Sicilia era o adevărată bijuterie.

Michael le oferi domnului şi doamnei Vitelli darurile aduse. Tatălui îi cumpărase un cuţitaş de aur pentru tăiat trabucuri, iar mamei un balot din cel mai fin material existent în Palermo. Îi rămăsese numai pachetul pentru fată. Darurile fură acceptate cu mulţumiri destul de reţinute. Era cam devreme pentru cadouri, n-ar fi trebuit să vină cu astfel de atenţii decât la a doua vizită.

Tatăl îi vorbi ca între bărbaţi, aşa cum e obiceiul la ţară:

— Să nu-ţi închipui că suntem fitecine şi că primim cu una cu două străini la noi în casă. Dar Don Tommasino a

garantat personal pentru dumneata şi nimeni de prin părţile noastre n-ar pune vreodată la îndoială cuvântul unui om atât de cumsecade. Aşa că fii bine-venit. Află însă că, dacă ai intenţii serioase cu fiica mea, va trebui să ne spui mai multe despre dumneata şi despre familia dumitale. Înţelegi cum vine asta, doar sunteţi de baştină de pe meleagurile noastre.

Michael dădu din cap şi răspunse politicos:

— Îţi spun tot ce doreşti dumneata şi oricând socoteşti de cuviinţă.

Signor Vitelli ridică o mână.

— Nu sunt un om curios. Mai întâi, să vedem dacă-i neapărat nevoie. Deocamdată eşti bine-venit în casa mea, ca prieten al lui Don Tommasino.

Cu tot medicamentul pus în nas, Michael simţi prezenţa fetei în încăpere. Întoarse capul şi o văzu în pragul uşii care dădea spre camerele din spatele casei. Mirosea a flori proaspete şi a lămâi, dar nu purta nimic în părul cârlionţat şi negru ca pana corbului, nici o podoabă pe rochia sobră, simplă şi neagră din câte se părea, veşmântul ei de duminică. Ea îi aruncă o privire fugară şi zâmbi vag, apoi îşi coborî cuviincioasă pleoapele şi se aşeză lângă mama ei.

Michael simţi din nou cum i se taie răsuflarea, cum îi inundă trupul o senzaţie care nu era atât dorinţă fizică, ci mai degrabă o sete nebună de a o şti a lui. Pentru prima oară înţelegea proverbiala gelozie a bărbatului italian. În clipa aceea ar fi fost gata să ucidă pe oricine s-ar fi apropiat de fată, pe oricine ar fi ridicat pretenţii asupra ei sau ar fi încercat s-o smulgă de lângă el. Dorea să fie a lui, cu aceeaşi ardoare cu care un cerşetor râvneşte la nişte monede de aur, la fel cum un dijmaş visează să fie stăpân pe pământul său. Nimic nu-l va putea opri s-o aibă pe fata aceea, s-o posede, s-o încuie în casă, s-o ţină prizonieră numai pentru el. Ar fi vrut ca ceilalţi să nu aibă nici măcar dreptul s-o privească. Când fata se întoarse să-i zâmbească unuia din fraţi, Michael îl săgetă involuntar pe tânăr cu o privire veninoasă. Pentru familie era limpede că se afla în

faţa unui caz tipic de „lovitură de trăsnet”, fapt care le domoli suspiciunile. Tânărul vizitator se va lăsa jucat pe degete de fiica lor până la căsătorie. După aceea, desigur că lucrurile se vor schimba, dar din acel moment nu mai conta.

Michael îşi cumpărase la Palermo un rând de haine noi şi nu mai era îmbrăcat ca un ţăran. Acum familia îşi dădea seama că avea de a face cu un Don. Obrazul zdrobit nici măcar nu-l făcea să pară atât de urât pe cât îşi închipuia el; văzut din profil, din partea cealaltă, era atât de frumos, încât diformitatea devenea chiar interesantă. În orice caz, în Sicilia, când cineva rămânea „desfigurat” pe viaţă, însemna că înfruntase singur o ceată de oameni şi că nici unul dintre aceştia nu scăpase nevătămat.

Michael privi ţintă fata, fascinat de ovalul fermecător al chipului ei. Acum vedea că buzele ei păreau aproape albăstrii, întunecate de sângele care pulsa în ele. I se adresă, fără a îndrăzni să-i spună pe nume:

— Zilele trecute te-am văzut în crângul de portocali. Atunci când ai luat-o la fugă. Sper că nu te-am speriat.

Fata ridică ochii spre el numai pentru o clipă. Clătină din cap în semn de negaţie. Frumuseţea acelor ochi îl făcu pe Michael să-şi întoarcă privirea.

— Apollonia, interveni cu asprime mama ei, vorbeşte cu bietul băiat, a venit de la kilometri depărtare să te vadă.

Genele lungi ale fetei continuau să-i acopere ochii ca nişte aripi. Michael îi întinse darul învelit în hârtie aurită şi fata îl puse în poală.

— Deschide-l, fetiţo, o îndemnă tatăl ei.

Mâinile ei nu se mişcară. Avea mâini mici şi măslinii, aproape ca de copil. Mama se întinse şi desfăcu nerăbdătoare pachetul, atentă să nu rupă preţioasa hârtie. Dând cu ochii de cutioara de bijuterii din catifea roşie, amuţi de uimire. Niciodată nu ţinuse în mână aşa ceva şi nu ştia cum s-o deschidă. În cele din urmă, ghici cum se acţiona încuietoarea şi scoase dinăuntru darul.

Era un lanţ greu de aur, care se purta în chip de colier. Toţi rămaseră înmărmuriţi, nu atât datorită

evidentei valori a obiectului, cât pentru că în lumea lor un dar în aur era semnul unor intenţii cât se poate de serioase, reprezentând nici mai mult nici mai puţin decât o cerere în căsătorie sau, cel puţin, un indiciu că tânărul se gândea s-o ceară de soţie. Din acest moment, nu mai puteau pune la îndoială seriozitatea străinului. Şi nici averea lui.

Apollonia încă nu atinsese darul. Mama i-l puse în faţă şi fata îşi ridică o clipă genele lungi, se uită la Michael cu ochii ei căprui şi gravi de căprioară, apoi zise:

— *Grazia.*

Era pentru prima oară când Michael îi auzea vocea.

Glasul ei moale şi catifelat avea timiditatea tinereţii şi se întipări adânc în urechile lui Michael. Stătu de vorbă cu părinţii, continuând s-o ocolească cu privirea, fiindcă prezenţa ei îl răscolea profund. Remarcă însă că, în ciuda tradiţionalei rochii largi, trupul fetei aproape radia prin stofă, încărcat de senzualitate. Mai observă şi că tânăra se îmbujorase, pielea ei netedă şi măslinie întunecându-se şi mai mult din pricina sângelui care-i năvălise în obraji.

În cele din urmă, Michael se ridică, pregătindu-se de plecare, iar gazdele îi urmară exemplul. Îşi luară rămas-bun cu un aer oficial, iar Apollonia îi aruncă o ultimă privire când dădură mâna. Michael se cutremură simţind în palmă atingerea ei, avea o piele caldă şi aspră de fată de la ţară. Tatăl coborî dealul împreună cu el, conducându-l până la maşină, şi-l invită la prânz duminica următoare. Michael încuviinţă din cap, convins că nu va putea răbda o săptămână ca s-o poată revedea.

Aşa se şi întâmplă. A doua zi, fără păstori, se duse cu maşina în sat şi se aşeză pe terasa cu grădină a cafenelei, unde rămase la taclale cu tatăl ei. Lui signor Vitelli i se făcu milă de el şi trimise după soţia şi după fiica sa, chemându-le la cafenea. De data aceasta, întâlnirea se desfăşură oarecum mai firesc. Apollonia se dovedi mai puţin timidă şi vorbi ceva mai mult. Era îmbrăcată în rochia înflorată de fiecare zi, care i se potrivea cu mult mai bine la culoarea pielii.

A doua zi Michael veni din nou. De astă-dată Apollonia purta lanţul de aur oferit de el. Văzându-l, Michael îi zâmbi, ştiind că era un semn destinat lui. Urcă dealul împreună cu Apollonia, urmaţi îndeaproape de mama fetei. Dar cei doi tineri nu puteau evita să-şi atingă trupurile unul de altul. La un moment dat Apollonia se împiedică, gata să cadă peste el. Michael se grăbi s-o sprijine şi atingerea trupului ei cald şi fremătător îl făcu să-i fiarbă sângele în vene. Nu aveau cum să vadă că în spate mama ei zâmbea; ştia bine că fiica ei era o ciută a munţilor şi nu se mai poticnise pe cărarea aceea de când era copil în scutece. Zâmbea pentru că acesta era singurul mod în care tânărul putea spera să pună mâna pe fata ei înainte de căsătorie.

Lucrurile se desfăşurară identic vreme de două săptămâni. Michael îi aducea daruri de fiecare dată când venea la ea şi, treptat, fata începu să-şi piardă din timiditate. Dar niciodată nu se puteau întâlni fără a fi supravegheaţi de cineva. Apollonia nu era decât o fată simplă de la ţară, cu o brumă de ştiinţă de carte şi necunoscătoare într-ale lumii, în schimb avea o prospeţime şi o poftă de viaţă care o făceau nespus de interesantă mai ales că nici nu discutau prea mult, dat fiind că Michael nu putea vorbi prea bine în dialect. La cererea lui, formalităţile în vederea căsătoriei fură încheiate foarte repede. Şi cum fata nu numai că era fascinată de el, dar mai ştia şi că era un om bogat, data nunţii fu stabilită pentru duminica de peste două săptămâni.

Acum era rândul lui Don Tommasino să intervină. Primise vorbă din Statele Unite să nu-l constrângă în nici un fel pe Michael, în schimb să ia câteva elementare măsuri de precauţie. Prin urmare, Don Tommasino îşi luă libertatea de a se da drept rudă a mirelui, ca să-i poată asigura propriile sale gărzi. Calo şi Fabrizzio făceau parte din grupul de nuntaşi reprezentând orăşelul Corleone, ca şi doctorul Taza. Mirele şi mireasa urmau să locuiască în vila doctorului Taza, împrejmuită de zidul ei de piatră.

Nunta se desfăşură după tipicul de la ţară. Sătenii

ieşiră pe străzi, aruncând cu flori în alaiul de nuntă, rude şi invitaţi, care se înapoiau pe jos de la biserică, îndreptându-se spre casa miresei. Nuntaşii aruncară la rândul lor spre privitori cu migdale zaharisite, tradiţionalele zaharicale de nuntă, iar din bomboanele rămase clădiră mormane albe şi dulci pe patul de nuntă al miresei, de astă-dată doar simbolic, pentru că mirii aveau să-şi petreacă prima noapte în vila din afara satului Corleone. Ospăţul de nuntă avea să se prelungească până spre miezul nopţii, dar mirele şi mireasa urmau să plece mai devreme cu automobilul Alfa Romeo. Când se făcu ora de plecare, Michael constată cu surprindere că mama fetei hotărâse să-i însoţească până la vila Corleone, la rugămintea miresei. Tatăl îi explică motivul: fata era tânără, virgină, puţin cam speriată şi avea nevoie de cineva cu care să stea de vorbă în dimineaţa de după noaptea nunţii, cineva care să-i poată da un sfat, dacă lucrurile nu mergeau aşa cum trebuie. Uneori astfel de situaţii puteau da naştere la complicaţii. Michael văzu că Apollonia îl privea temătoare, cu ochii ei mari şi căprui de căprioară. Îi zâmbi şi încuviinţă din cap.

Prin urmare, porniră cu maşina către vila doctorului, însoţiţi de soacră. Contrar aşteptărilor, bătrâna şuşoti ceva cu servitoarele doctorului Taza, îşi îmbrăţişă şi-şi sărută fata, apoi se făcu nevăzută. Michael şi mireasa intrară singuri în uriaşul dormitor.

Apollonia încă purta rochia şi mantia de nuntă. Valiza şi cufărul ei fuseseră coborâte din maşină şi aduse în dormitor. Pe o măsuţă se găseau o sticlă cu vin şi o farfurie cu prăjiturele de la nuntă. Oriunde îşi întorceau privirea, dădeau cu ochii de patul mare, cu baldachin. Fata rămase în mijlocul încăperii, aşteptând ca Michael să facă primul pas.

Acum, că era singur cu ea şi că-i aparţinea după lege, când nu mai existau nici un fel de oprelişti ca să se poată bucura de chipul şi de trupul la care visase noapte de noapte, Michael nu îndrăznea să se apropie de ea. O privi cum îşi scoate vălul, punându-l pe un scaun, şi cum îşi aşează coroniţa pe măsuţa de toaletă, pe care erau tot felul

de creme şi parfumuri, comandate de Michael la Palermo. Fata le cercetă din ochi câteva clipe.

Michael stinse lumina, crezând că Apollonia dorea să se dezbrace ferită de privirea lui, pe întuneric. Dar razele lunii siciliene pătrundeau galbene, ca aurul, prin fereastra cu storurile ridicate, aşa că Michael se duse să le coboare, însă nu chiar până jos, ca să nu fie prea cald în dormitor.

Fata continuă să rămână în picioare lângă măsuţă, aşa că Michael ieşi din cameră şi porni pe coridor, spre baie. Apoi bău un pahar de vin în grădină, în compania doctorului Taza şi a lui Don Tommasino, în timp ce femeile se pregăteau de culcare. Se aştepta ca la întoarcere s-o găsească pe Apollonia în cămaşă de noapte, deja vârâtă în aşternuturi. Era surprins că mama ei n-o sfătuise ce se cuvenea să facă. Poate voia s-o ajute el să se dezbrace. Însă era convins că fata era prea timidă şi prea inocentă ca să recurgă la un asemenea tertip.

La înapoiere, găsi dormitorul cufundat complet în întuneric: probabil că cineva coborâse storurile până jos. Bâjbâi până la pat, unde desluşi silueta Apolloniei sub cearşaf, cu spatele la el, cu trapul încovrigat cât mai la margine. Se dezbrăcă şi se strecură gol în aşternut. Întinse o mână şi-i atinse pielea goală şi mătăsoasă. Nu-şi pusese cămaşa de noapte, şi curajul ei îl umplu de încântare. Încet, cu nesfârşită blândeţe, îi puse o mână pe umăr şi o apăsă uşor, ca să se întoarcă spre el. Ea se răsuci încet şi mâna lui îi atinse sânul catifelat şi plin. În clipa următoare fata se ghemui la pieptul lui cu o mişcare atât de rapidă, încât trupurile li se atinseră din cap până în picioare, cu un fior electric şi tulburător. Bărbatul o înlănţui cu braţele, îi sărută buzele fierbinţi, strivindu-i trupul şi sânii de carnea lui, apoi se rostogoli deasupra ei.

Cu trupul şi cu părul ei mătăsos, fata deveni toată numai o flacără, venind cu disperare în întâmpinarea lui, într-o frenezie de iubire feciorelnică. Când o pătrunse, ea icni scurt, rămânând o secundă nemişcată, apoi, cu o ridicare puternică a şoldurilor, îşi încolăci picioarele în jurul lui. Atinseră punctul culminant atât de strâns

îmbrăţişaţi, atât de contopiţi unul cu celălalt, încât descărcarea veni ca un cutremur dinaintea morţii.

În noaptea aceea şi în săptămânile care urmară, Michael Corleone ajunse să înţeleagă de ce oamenii care trăiau într-o societate primitivă puneau atât preţ pe feciorie. Descoperea o senzualitate aşa cum nu mai cunoscuse până atunci, un amestec de pasiune şi putere masculină. În primele zile, Apollonia aproape devenise sclava lui. Copleşită de afecţiune şi încredere, trecerea ei de la feciorie la tainele dragostei trupeşti era la fel de savuroasă ca un fruct exotic dat în pârg.

La rându-i, Apollonia înviora cu frumuseţea ei atmosfera destul de mohorâtă a vilei locuite numai de bărbaţi. Îşi trimisese acasă mama chiar a doua zi după noaptea nunţii şi la masă făcea oficiile de gospodină cu farmecul strălucitor al tinereţii. Don Tommasino lua cina cu ei în fiecare seară, iar doctorul Taza reluase toate povestirile, în timp ce beau vin în grădina plină de statui împodobite cu ghirlande de flori roşii. Serile treceau cât se poate de plăcut. Noaptea, în dormitorul lor, tinerii căsătoriţi petreceau ore întregi, iubindu-se cu pasiune. Michael nu se mai sătura de trupul frumos dăltuit al Apolloniei, de pielea ei de culoarea mierii, de ochii mari şi căprui, strălucind de patimă. Avea un parfum minunat şi proaspăt, parfumul cărnii îmbătate de dragoste, totodată dulce şi insuportabil de aţâţător. Pasiunea ei feciorelnică era pe măsura dorinţei lui din prima noapte şi deseori se întâmpla ca abia în zori să se cufunde, epuizaţi, într-un somn adânc. Uneori, când somnul îl ocolea, în ciuda oboselii, Michael se aşeza pe pervazul ferestrei, de unde admira trupul Apolloniei care dormea. În aceste clipe chipul ei era fermecător, de o frumuseţe fără cusur, aşa cum nu întâlnise decât în albumele de artă cu picturi de madonne italiene a căror figură virginală aproape te făcea să uiţi de pensula măiastră a artistului.

În prima săptămână după nuntă se duseră la picnic şi în mici excursii cu maşina lor Alfa Romeo. Dar Don Tommasino îl luă deoparte pe Michael, explicându-i că

nunta făcuse cunoscută prezenţa şi identitatea lui prin aceste părţi ale Siciliei, aşa că trebuia luate unele măsuri de precauţie împotriva duşmanilor familiei Corleone, al căror braţ lung putea ajunge până şi la refugiul de pe insulă. Don Tommasino postă paznici înarmaţi de jur împrejurul zidurilor, iar cei doi ciobani, Calo şi Fabrizzio, rămaseră să păzească în permanenţă incinta vilei. Mai mult decât atât, Michael şi soţia lui nu aveau voie să pună piciorul dincolo de poartă. Michael îşi petrecea vremea învăţând-o pe Apollonia să scrie şi să citească englezeşte, precum şi să conducă maşina pe lângă zidul grădinii. Don Tommasino se arăta din nou prost dispus şi înnegurat la faţă; din câte spunea doctorul Taza, iar avea necazuri cu noua Mafie de la Palermo.

Într-o seară, pe când stăteau în grădină, o bătrână din sat, care lucra la vilă, le aduse o farfurie cu măsline proaspete, apoi se întoarse către Michael şi-l întrebă:

— E adevărat ce zice toată lumea, că dumneata eşti fiul lui Don Corleone, Naşul din New York?

Michael îl văzu pe Don Tommasino clătinând din cap, nemulţumit că toată lumea cunoştea de acum secretul lor. Dar bătrâna îl ţintuia pe Michael cu o privire nespus de îngrijorată, ca şi cum ar fi ţinut morţiş să ştie adevărul, aşa că tânărul încuviinţă din cap.

— Îl cunoşti pe tatăl meu? întrebă el.

Bătrâna se numea Filomena şi avea obrazul ars de soare şi brăzdat de riduri, ca o castană; printre buzele subţiri şi uscate se vedeau câţiva dinţi înnegriţi. Pentru prima oară de când Michael locuia la vilă, bătrâna îi zâmbi.

— Naşul mi-a salvat cândva viaţa, zise ea. Şi minţile, adăugă femeia, ducându-şi degetul la frunte. Era limpede că voia să mai spună ceva, aşa că Michael îi zâmbi, încurajând-o să continue. E adevărat că Luca Brasi a murit? întrebă ea aproape cu teamă. Michael încuviinţă din cap a doua oară, constatând cu surprindere expresia de uşurare de pe chipul bătrânei. Filomena îşi făcu cruce şi zise: Să mă ierte Dumnezeu, dar fie ca sufletul lui să ardă în iad de-a pururi.

Michael îşi aminti vechea sa curiozitate în legătură cu Luca Brasi şi brusc avu intuiţia că această femeie cunoştea povestea pe care Hagen şi Sonny refuzaseră să i-o destăinuie. Îi turnă bătrânei un pahar de vin şi o invită să se aşeze.

— Povesteşte-mi despre tata şi despre Luca Brasi, îi zise el cu blândeţe. Ştiu şi eu unele lucruri, totuşi cum de s-au împrietenit şi de ce i-a fost Brasi atât de credincios tatălui meu? Nu te teme, spune-mi.

Obrazul scofâlcit al Filomenei, ochii ei negri ca stafidele se întoarseră spre Don Tommasino, care îi dădu discret a înţelege că putea vorbi. Aşadar, Filomena petrecu ceasurile serii istorisindu-le povestea ei.

Cu treizeci de ani în urmă, Filomena fusese moaşă la New York, pe Tenth Avenue, îngrijindu-se de emigranţii italieni. Femeile rămâneau tot timpul gravide, aşa că ei îi mergea din plin. Îi pusese la punct pe doctori când încercaseră să intervină la unele naşteri mai dificile. La vremea aceea soţul ei era patronul unei băcănii prospere. Între timp murise, Dumnezeu să-i aibă sufletul în pază, deşi fusese jucător de cărţi şi mare fustangiu care nu se gândise niciodată să strângă bani albi pentru zile negre. Cum-necum, în urmă cu treizeci de ani, într-o noapte blestemată, la o oră când oamenii cinstiţi erau de mult în paturile lor, cineva ciocănise la uşa Filomenei. Ei nu-i fusese teamă nici o clipă, bebeluşii îşi alegeau cu prudenţă tocmai astfel de ceasuri liniştite spre a veni pe lumea asta plină de păcate. Ca atare, se îmbrăcase şi deschisese uşa. În prag se afla Luca Brasi, care încă de pe atunci avea o reputaţie înfricoşătoare. Se ştia şi că era burlac. Instinctiv, Filomenei i se făcuse frică. Îşi închipuia că Luca îi pusese gând rău soţului ei, că poate acesta săvârşise imprudenţa de a-i refuza lui Brasi un serviciu oarecare.

Dar Brasi venise cu o cerere ca toate celelalte. Îi vorbise Filomenei despre o femeie în chinurile facerii, care locuia destul de departe, în alt cartier. Moaşa trebuia neapărat să-l însoţească. Filomena ghicise imediat că ceva nu era în regulă. În noaptea aceea chipul de brută al lui

Brasi avea o expresie de om nebun, era limpede că-l frământa ceva. Încercase să protesteze, spunând că nu îngrijea decât femei pe care le supraveghease pe tot timpul sarcinii, dar el îi îndesase în palmă un ghemotoc de bancnote verzi, cerându-i cu asprime să vină cu el. Ea era prea înspăimântată ca să refuze.

În stradă aştepta un Ford, cu un şofer de aceeaşi teapă cu Luca Brasi. Drumul nu durase mai mult de jumătate de oră, după care ajunseseră la o căsuţă de placaj din Long Island, situată imediat după pod. O casă pentru două familii, ocupată în acel moment numai de Brasi şi de banda sa. În bucătărie mai erau şi alţi derbedei, care beau şi jucau cărţi. Brasi o condusese pe Filomena într-un dormitor de la etaj. În pat zăcea o tânără drăguţă, după toate aparenţele irlandeză, cu obrazul fardat şi părul roşu. Fata avea burta umflată cât un balon. Era cumplit de speriată. Dând cu ochii de Brasi, întorsese capul, îngrozită, da, îngrozită. Într-adevăr, expresia de ură de pe chipul rău al lui Brasi fusese priveliştea cea mai înspăimântătoare pe care o văzuse în viaţa ei. (Aici Filomena îşi făcu din nou cruce.)

Pe scurt, Brasi ieşise din cameră. Doi dintre oamenii săi rămăseseră s-o ajute pe moaşă. Se născuse o fetiţă, iar mama, sfârşită de epuizare, se cufundase într-un somn adânc. Fusese chemat Brasi, iar Filomena, care înfăşase pruncul nou-născut într-o pătură, i-l întinsese lui Brasi, spunând:

— Dacă dumneata eşti tatăl, ia-o. Eu mi-am terminat treaba.

Brasi o fulgerase cu o privire rea, cu aceeaşi expresie de om nebun.

— Da, eu sunt tatăl, mârâise el. Dar nu vreau să trăiască nici un vlăstar din rasa asta. Du-o la subsol şi arunc-o în cazan.

O clipă Filomena crezuse că o înşela auzul. Era nedumerită de cuvântul „rasă”. Pentru că fata nu era italiancă? Sau poate fiindcă era, fără îndoială, de cea mai joasă speţă, adică o târfă? Ori poate voise să spună că nu

voia să trăiască nimic născut din sămânţa lui? În cele din urmă, îşi închipuise că, în felul lui, făcuse o glumă.

— E copilul tău, răspunsese scurt. Fă ce vrei cu el..

Încercase să-i pună bebeluşul în braţe.

În aceeaşi clipă, mama, sfârşită de oboseală, se trezise, întorcându-se pe o parte, cu faţa către ei. Tocmai bine ca să-l vadă pe Brasi împingând cu violenţă copilul în braţele Filomenei.

— Luc, Luc, iartă-mă! îl implorase ea cu voce stinsă, iar Brasi se răsucise spre ea.

A fost cumplit, povesti Filomena. Ceva îngrozitor. Erau ca două animale turbate. Nu mai aveau în ei nimic omenesc. Ura pe care o simţeau unul faţă de celălalt otrăvea toată încăperea. În acele momente, pentru ei nu mai exista nimic, nici măcar pruncul nou venit pe lume. Şi totuşi, îi lega o stranie pasiune. O patimă a sângelui, diavolească, atât de nefirească, încât îţi dădeai seama că erau legaţi prin ea pentru vecie. Pe urmă Luca se întorsese către Filomena şi-i poruncise cu asprime:

— Fă ce ţi-am spus şi am să te umplu de bani.

Îngrozită, Filomena nu reuşea să scoată un cuvânt. Clătinase din cap. Într-un târziu izbutise să rostească:

— Fă-o dumneata, îi eşti tată, fă-o, dacă aşa vrei.

Dar Brasi nu-i răspunsese. În schimb, scosese de sub cămaşă un cuţit.

— Îţi tai gâtul, o ameninţase el.

Probabil că femeia suferise un şoc, fiindcă tot ce-şi mai amintea era că se găseau cu toţii la subsol, în faţa unui cazan pătrat din fier. Filomena încă ţinea în braţe fetiţa înfăşurată în pătură, care nu scosese nici un scâncet. (Poate, dacă ar fi ţipat, dacă ea ar fi fost îndeajuns de şireată s-o ciupească, adăugă Filomena, poate monstrul s-ar fi înduplecat.)

Probabil că unul dintre bărbaţi deschisese uşa cazanului, fiindcă acum se vedeau flăcările. Pe urmă rămăsese singură cu Brasi în acel subsol, cu ţevile lui umede şi miros de şoareci. Brasi îşi scosese din nou cuţitul. Nu se îndoia nici o clipă că ar fi ucis-o. Privirile îi

fugeau când la foc, când la ochii lui Brasi. Semăna cu un gargui cu chip de diavol, nu avea nimic omenesc, părea complet dement. Apoi o îmbrâncise către uşa cuptorului.

Ajunsă în acest moment al povestirii, Filomena tăcu. Îşi împreună mâinile osoase în poală, privind ţintă la Michael. El înţelese ce voia şi cât ar fi dorit să-i spună totul, până la capăt, însă fără vorbe.

— Ai făcut-o? întrebă el cu blândeţe.

Ea încuviinţă din cap.

De abia după încă un pahar de vin şi după ce-şi făcu din nou cruce, murmurând o rugăciune, reuşi să-şi continue istorisirea. I se dăduse o bocceluţă cu bani şi fusese condusă acasă. Înţelesese că, dacă ar fi suflat o vorbă despre cele întâmplate, ar fi fost ucisă. Numai după două zile Brasi o omorâse şi pe tânăra irlandeză, mama copilaşului, după care fusese arestat de poliţie. Speriată de moarte, Filomena se dusese la Naş şi-i destăinuise totul. Acesta îi ordonase să păstreze secretul, asigurând-o că el se va îngriji de toate. La vremea aceea, Brasi încă nu începuse să lucreze pentru Don Corleone.

Înainte ca Don Corleone să aranjeze lucrurile, Luca Brasi încercase să se sinucidă în celulă, tăindu-şi gâtul cu un ciob de sticlă. Fusese transferat la spitalul închisorii şi, până când se vindecase, Don Corleone rezolvase problema. Poliţia nu putuse aduce probe în instanţă şi Luca Brasi fusese pus în libertate.

Deşi Don Corleone o asigurase pe Filomena că nu trebuia să se teamă nici de Luca Brasi, nici de poliţie, ea tot nu-şi găsea liniştea. Rămăsese cu nervii zdruncinaţi şi nu-şi mai putuse face meseria. În cele din urmă, îşi convinsese soţul să vândă băcănia şi se înapoiaseră împreună în Italia. Soţul ei era un om de treabă, ea îi povestise tot şi el înţelesese. Dar în acelaşi timp era un caracter slab, aşa că în Italia risipise averea pe care trudiseră amândoi s-o agonisească în America. Aşadar, după moartea lui, ea se angajase servitoare. Aici se încheia povestea Filomenei. Bătrâna bău încă un pahar cu vin, apoi îi zise lui Michael:

— Binecuvântat fie numele tatălui dumitale. De fiecare dată când am avut nevoie de bani, mi-a trimis. Tot el m-a salvat şi de Brasi. Să-i spui că, în fiecare seară, mă rog pentru sufletul lui şi că nu trebuie să se teamă de moarte.

După plecarea ei, Michael îl întrebă pe Don Tommasino:

— E adevărată povestea ei?

Capo-mafioso încuviinţă din cap. Nu era de mirare că nimeni nu voise să i-o spună, îşi zise Michael. Cumplită poveste! Cumplit individ, acest Luca!

A doua zi de dimineaţă Michael vru să discute cu Don Tommasino despre cele aflate, dar i se spuse că bătrânul fusese chemat la Palermo printr-un mesaj urgent, primit prin curier. În aceeaşi seară, Don Tommasino se înapoie şi-l luă deoparte pe Michael, ca să-l anunţe că avea veşti din America. Veşti pe care cu durere în suflet trebuia să i le spună. Fusese ucis Santino Corleone.

CAPITOLUL 24

Soarele de Sicilia, galben ca lămâia la prima oră a dimineţii, inunda dormitorul lui Michael. Tânărul se trezi şi atingerea trupului mătăsos al Apolloniei, lipit de pielea lui înfierbântată de somn, îl făcu s-o trezească pentru a face dragoste. După ce terminară, deşi trecuseră atâtea luni de când ea îi aparţinea cu totul, nu se putu stăpâni să nu se minuneze de frumuseţea şi de pasiunea ei.

Apollonia ieşi din dormitor, ca să se spele şi să se îmbrace în baia de pe coridor. Michael, încă dezbrăcat, cu trupul încălzit de soarele dimineţii, îşi aprinse o ţigară şi se tolăni pe pat. Era ultima dimineaţă pe care o mai petreceau la vilă. Don Tommasino le aranjase să se mute în alt oraş, pe coasta sudică a Siciliei. Apollonia, însărcinată în prima lună, voia să mai rămână cu familia câteva săptămâni şi apoi să-l urmeze la noua ascunzătoare.

Cu o noapte înainte, după ce Apollonia plecase la culcare, Don Tommasino rămăsese în grădină cu Michael. Don, obosit şi neliniştit, îşi mărturisise îngrijorarea pentru siguranţa lui Michael.

— Căsătoria te-a scos în văzul lumii, îi spusese el. Mă mir că tatăl tău n-a aranjat să mergi în altă parte. În orice caz, eu am necazurile mele cu tinerii emancipaţi din Palermo. Le-am oferit un târg cinstit, încât să-şi poată „muia ciocurile” mai mult decât merită, dar ticăloşii pretind să pună mâna chiar pe tot. Nu pot pricepe ce-i în capul lor. Au încercat câteva trucuri, dar eu nu pot fi lichidat cu una, cu două. Trebuie să înţeleagă că sunt prea puternic ca să poată trece peste capul meu. Dar tocmai aici e necazul cu tinerii, oricât ar fi ei de înzestraţi. Nu stau să judece lucrurile aşa cum trebuie şi vor să scoată toată apa din fântână.

După aceea, Don Tommasino îi spusese lui Michael că cei doi ciobani, Calo şi Fabrizzio, urmau să-l însoţească în maşină, ca gărzi de corp. Don Tommasino dorea să-şi ia rămas-bun de cu seară, întrucât a doua zi trebuia să plece în zori, să se îngrijească de afacerile sale din Palermo. De asemenea, Michael nu trebuia să-i dea de ştire doctorului Taza că va pleca din casa lui, deoarece doctorul intenţiona să-şi petreacă noaptea la Palermo, unde putea să-şi dezlege limba.

Michael îşi dăduse seama că Don Tommasino avea necazuri. Paznici înarmaţi patrulau noaptea de-a lungul zidurilor vilei şi câţiva păstori credincioşi, toţi cu *luparas,* stăteau în permanenţă lângă casă. Însuşi Don Tommasino umbla înarmat până în dinţi, fiind însoţit zi şi noapte de o gardă de corp.

Soarele de dimineaţă devenise prea puternic. Michael îşi stinse ţigara şi se îmbrăcă în pantaloni şi cămaşă de lucru, punându-şi pe cap o şapcă cu cozoroc, cum purtau majoritatea sicilienilor. Încă în picioarele goale, se aplecă pe fereastra dormitorului şi-l văzu pe Fabrizzio aşezat pe unul dintre scaunele din grădină. Fabrizzio îşi pieptăna alene părul negru şi des, cu *lupara* aruncată neglijent pe masa de alături. Michael fluieră, iar Fabrizzio ridică ochii spre fereastra lui.

— Adu maşina! îi strigă Michael. Plec în cinci minute. Unde-i Calo?

Fabrizzio se ridică în picioare. Cămaşa descheiată lăsa să se vadă liniile albastre şi roşii ale tatuajului de pe piept.

— Calo bea o ceaşcă de cafea în bucătărie, răspunse Fabrizzio. Vine şi soţia dumitale?

Michael îl privi chiorâş. Îşi dădu seama că în ultimele câteva săptămâni Fabrizzio stătuse cam mult cu ochii pe Apollonia. Nu că ar fi îndrăznit să facă avansuri soţiei unui prieten al lui Don. În Sicilia nici nu exista o cale mai sigură spre moarte.

— Nu, răspunse cu răceală Michael. Mai întâi, se duce la familia ei, apoi va veni şi ea.

Îl urmări cu privirea pe Fabrizzio, care intră grăbit în coliba de piatră unde era garat automobilul Alfa Romeo.

Michael porni pe coridor, ca să se spele. Apollonia nu se vedea nicăieri. Cu siguranţă că era în bucătărie, pregătindu-i chiar ea micul dejun, simţindu-se cumva vinovată fiindcă dorea să-şi revadă familia înainte de a pleca tocmai în celălalt capăt al Siciliei. Don Tommasino urma să se îngrijească s-o aducă în locul unde se va ascunde el.

La bucătărie, bătrâna Filomena îi aduse cafeaua, apoi îşi luă timidă rămas-bun.

— Am să-i transmit tatei urările dumitale, o asigură Michael, şi ea încuviinţă din cap.

Calo intră în bucătărie şi-i spuse lui Michael:

— Maşina e afară, să cobor bagajul?

— Nu, mi-l iau singur, răspunse Michael. Unde-i Apollonia?

Chipul lui Calo se destinse într-un zâmbet amuzat.

— Pe locul şoferului, arde de nerăbdare să apese pe accelerator. Va fi o adevărată americancă încă înainte să ajungă în America.

Nu se mai pomenise ca o siciliană să conducă un automobil. Totuşi, Michael o lăsa din când în când pe Apollonia să urce la volanul maşinii Alfa Romeo şi să se plimbe în curte, dar numai cu el alături fiindcă uneori fata mai greşea şi apăsa pe accelerator în loc de frână.

— Ia-l pe Fabrizzio şi aşteptaţi-mă în maşină, îi ordonă Michael lui Calo.

Ieşi din bucătărie şi urcă în fugă scara până în dormitor. Bagajul era gata făcut. Înainte să-l ridice de jos, mai aruncă o privire pe fereastră şi văzu maşina parcată în faţa treptelor de la intrarea principală, nu la uşa bucătăriei. Apollonia stătea în maşină, cu mâinile pe volan, jucându-se ca un copil. Calo tocmai aşeza coşul cu merinde pe bancheta din spate. Michael remarcă iritat că Fabrizzio tocmai ieşea pe poarta vilei, trimis probabil cu vreun comision. Ce dracu' făcea? Îl văzu cum aruncă priviri furişe peste umăr. Va trebui să-i dea o lecţie acestui cioban neruşinat! Michael coborî scările, ca să treacă din nou pe la Filomena, să-i spună încă o dată rămas-bun.

— Doctorul Taza mai doarme? o întrebă el pe bătrână.

Pe chipul ei brăzdat de riduri se aşternu o expresie vicleană.

— Cocoşilor bătrâni nu le place soarele. A plecat încă de aseară la Palermo.

Michael râse. Ieşi în uşa bucătăriei, simţind în nări parfumul de flori de lămâi, cu toate că avea sinusurile înfundate. O văzu pe Apollonia cum îi făcea semn cu mâna, din maşina parcată la zece paşi mai încolo pe alee şi, deodată, înţelese că, de fapt, îi cerea să rămână pe loc, vrând să vină cu maşina până la el. Calo stătea râzând lângă maşină, legănându-şi *lupara* în mână. Fabrizzio încă nu apăruse.

În aceeaşi clipă, fără vreun raţionament conştient, în mintea lui se făcu brusc lumină.

— Nu, nu! urlă el către fată.

Dar urletul fu acoperit de bubuitura îngrozitoare a unei explozii, în secunda în care Apollonia răsuci cheia în contact. Uşa bucătăriei se făcu fărâme, iar Michael se trezi proiectat pe lângă zid la vreo trei metri. Pietre căzute din acoperiş i se prăvăliră peste umeri, iar una îl lovi chiar în cap, după ce fusese zvârlit la pământ. În cele câteva secunde dinainte să-şi piardă cunoştinţa, mai apucă să

vadă că din Alfa Romeo nu rămăseseră decât cele patru roţi şi osiile de oţel de care erau prinse.

Îşi veni în fire într-o încăpere care-i părea foarte întunecoasă şi în care auzea voci atât de slabe, încât nu pricepea nici un cuvânt. Dintr-un instinct de sălbăticiune, se prefăcu în continuare leşinat, dar vocile tăcură şi cineva se aplecă de pe scaun peste patul lui. Apoi un glas distinct zise:

— În fine, a revenit printre noi.

Se aprinse o lampă; lumina îi ardea ochii, ca un foc alb, şi Michael întoarse capul. Şi-l simţea foarte greu şi amorţit. Apoi văzu că figura aplecată deasupra patului era a doctorului Taza.

— Lasă-mă să mă uit la tine câteva minute şi pe urmă sting lampa, spuse cu blândeţe doctorul Taza. Apropie de ochii lui Michael o lanternă mică în formă de creion. Ai să-ţi revii, declară el şi se răsuci spre altă persoană din cameră. Poţi să vorbeşti cu el.

Cel care se aşezase pe scaun lângă pat era Don Tommasino, acum Michael îl vedea limpede.

— Michael, Michael, pot să-ţi vorbesc? întrebă Don Tommasino. Vrei să te odihneşti? Îi era mai uşor să ridice mâna şi să răspundă prin semne, aşa că Don Tommasino continuă: Fabrizzio a fost cel care a adus maşina din garaj? Fără să-şi dea seama, Michael zâmbi. Un zâmbet bizar şi înfricoşător de încuviinţare. Fabrizzio a dispărut, continuă Don Tommasino. Ascultă-mă, Michael. Ai fost inconştient aproape o săptămână. Înţelegi? Toţi cred că ai murit, aşa că acum te afli în siguranţă, au încetat să te mai caute. Am trimis vorbă tatălui tău şi el ne-a dat instrucţiuni. Nu va dura mult şi te vei putea înapoia în America. Între timp, trebuie să rămâi aici, să te odihneşti. Eşti în siguranţă, într-o fermă de-a mea, ascunsă în munţi. Crezând că ai murit, cei din Palermo au încheiat pace cu mine, ceea ce înseamnă că, de fapt, au fost tot timpul pe urmele tale. Pe tine urmăreau să te ucidă, dar voiau să se creadă că aveau ce aveau cu mine. Asta trebuia neapărat să ştii. Cât despre

celelalte, lasă totul în seama mea. Tu recapătă-ţi puterile şi stai liniştit.

Acum Michael îşi amintea tot. Ştia că soţia lui murise, la fel şi Calo. Se gândi la bătrâna din bucătărie. Nu-şi mai amintea dacă ieşise odată cu el.

— Filomena? şopti el.

— N-a păţit nimic, îi răspunse Don Tommasino. Atâta doar că i-a curs puţin sânge din nas în urma exploziei. Nu-ţi face griji pentru ea.

— Fabrizzio, murmură Michael. Dă de ştire ciobanilor dumitale că cel care mi-l aduce pe Fabrizzio va primi cea mai frumoasă păşune din Sicilia.

Ceilalţi doi bărbaţi scoaseră un suspin de uşurare. Don Tommasino luă un pahar de pe măsuţa din apropiere şi bău din el un lichid de culoarea ambrei, atât de tare, încât capul îi zvâcni uşor pe spate. Doctorul Taza se aşeză pe pat şi-i spuse cu un aer aproape absent:

— Ştii, eşti văduv. Asta e o raritate în Sicilia.

Ca şi cum faptul i-ar fi putut aduce o consolare.

Michael îi făcu semn lui Don Tommasino să se aplece şi mai mult. Don se aşeză pe pat şi-şi lăsă capul în jos.

— Spune-i tatei să mă ia acasă, îi ceru Michael. Spune-i tatei că vreau să devin fiul lui cu adevărat.

Dar mai avea să dureze încă o lună până când Michael îşi reveni pe deplin după rănile căpătate şi alte două până când se făcură demersurile şi actele necesare. După aceea călători cu avionul de la Palermo la Roma şi de la Roma la New York. În tot acest timp nimeni nu dăduse de urma lui Fabrizzio.

CARTEA A ŞAPTEA

CAPITOLUL 25

După ce obţinu diploma de absolvire a colegiului, Kay Adams îşi luă o slujbă de învăţătoare în oraşul ei natal din New Hampshire. În primele şase luni de la dispariţia lui Michael, dăduse în fiecare săptămână telefon la mama lui, întrebând-o dacă avea veşti de la el. Doamna Corleone se arăta întotdeauna prietenoasă, dar de fiecare dată încheia cu vorbele: „Eşti o fată tare bună. Uită-l pe Mickey şi

găseşte-ţi un soţ cumsecade”. Kay nu se simţea jignită de bruscheţea ei, înţelegând că mama lui Michael vorbea din grijă pentru ea, o fată tânără ajunsă într-o situaţie imposibilă.

La terminarea primului trimestru de şcoală, hotărî să meargă la New York să-şi cumpere haine mai bune şi să-şi viziteze câteva dintre vechile prietene de la colegiu. De asemenea, avea de gând să-şi caute o slujbă mai atrăgătoare la New York. Timp de aproape doi ani trăise ca o fată bătrână, citise şi predase lecţii, refuzase întâlniri, nevrând nici în ruptul să capului să iasă în oraş, deşi până la urmă renunţase să mai telefoneze la Long Beach. Ştia că nu putea continua aşa la nesfârşit, începuse să devină irascibilă şi se simţea nefericită. Însă fusese convinsă că Michael îi va scrie sau îi va trimite vreun mesaj. Faptul că n-o făcuse era o cumplită umilinţă, o întrista că tânărul nu avusese încredere nici măcar în ea.

Luă un tren de dimineaţă şi imediat după prânz îşi rezervă cameră la hotel. Prietenele ei erau la lucru şi nu voia să le deranjeze la serviciu, aşa că hotărî să le sune seara. Nu prea avea chef de cumpărături, o obosise călătoria cu trenul. Singură la hotel, îşi aminti toate ocaziile în care ea şi Michael închiriaseră camere ca să facă dragoste. O copleşi o tristeţe apăsătoare. În cele din urmă, această stare de spirit o îndemnă s-o sune pe mama lui Michael la Long Beach.

Răspunse o voce aspră de bărbat, cu accent tipic newyorkez, pe care-l recunoscu numaidecât. Kay întrebă dacă putea vorbi cu doamna Corleone. Urmară câteva minute de tăcere, apoi Kay auzi un glas de femeie cu pronunţat accent italian întrebând-o cine era la telefon.

Kay se simţi uşor stânjenită.

— Numele meu e Kay Adams, doamnă Corleone, zise ea. Vă mai amintiţi de mine?

— Bineînţeles, cum să nu-mi amintesc de dumneata? exclamă doamna Corleone. Cum se face că nu m-ai mai sunat? Te-ai măritat cumva?

— Oh, nu! răspunse Kay. Am fost ocupată. Era

surprinsă că mama lui Michael se arătase sincer supărată de tăcerea ei. Aţi mai primit vreo veste de la Michael? E bine, sănătos?

La celălalt capăt al firului se făcu linişte, apoi din nou glasul puternic al doamnei Corleone:

— Mikey s-a întors acasă. Nu ţi-a telefonat? N-a venit să te vadă?

Kay simţi un gol în stomac şi o umilitoare dorinţă de a-şi da frâu liber lacrimilor. Cu glasul uşor tremurat, întrebă:

— De cât timp s-a întors acasă?

— De şase luni, răspunse doamna Corleone.

— Înţeleg, murmură Kay.

Şi, într-adevăr, înţelegea. O inundă un copleşitor val de ruşine la gândul că mama lui Michael ştia că el o trata cu atât dispreţ. Pe urmă simţi cum o cuprinde furia. Era furioasă pe Michael, pe mama lui, pe toţi străinii, pe aceşti italieni care nu aveau măcar bunul-simţ de a păstra o relaţie de prietenie atunci când rupeau o legătură. Oare Michael nu-şi dădea seama că ea îi purta de grijă ca prietenă, chiar dacă n-o mai voia ca tovarăşă de pat şi nici s-o ia de soţie? Oare îşi închipuia că ea era ca italiencele lui înapoiate, gata să-şi ia viaţa sau să facă o scenă dacă erau abandonate după ce-şi pierduseră fecioria? Se străduia să-şi păstreze un ton detaşat pe cât posibil.

— Înţeleg, vă mulţumesc foarte mult, zise ea. Mă bucur că Michael s-a întors acasă şi că e bine. Nu voiam decât să ştiu ce-i cu el. De azi încolo n-am să vă mai deranjez.

Glasul doamnei Corleone sună impacientat în receptor, ca şi cum n-ar fi auzit nimic din ce-i spusese Kay.

— Dacă vrei să-l vezi pe Mikey, vino încoace chiar acum. Fă-i o surpriză plăcută. Ia un taxi şi spune-i omului de la poartă să ţi-l plătească. Zi-i şoferului să te taxeze dublu, altfel n-o să vină până la Long Beach. Dar nu care cumva să plăteşti tu. Plăteşte omul de la poartă.

— Nu pot să fac una ca asta, doamnă Corleone, zise cu răceală Kay. Dacă Michael ar fi dorit să mă vadă, mi-ar

fi telefonat acasă. E limpede că nu vrea să reînnoade legătura noastră.

Vocea doamnei Corleone răspunse agitată:

— Eşti o fată tare drăguţă, ai picioare frumoase, da' n-ai prea multă minte. Chicoti. Vino să mă vezi pe *mine,* nu pe Mikey. Vreau să stau de vorbă cu tine. Vino chiar acum. Şi să nu plăteşti taxiul. Te aştept. Se auzi o păcănitură. Doamna Corleone închisese telefonul.

Kay ar fi putut suna din nou, ca s-o anunţe că nu vine, însă ştia că trebuia cu orice preţ să-l vadă pe Michael, să-i vorbească, chiar dacă doar în limitele unei conversaţii de circumstanţă. Dacă se înapoiase acasă în văzul tuturor, însemna că nu mai avea necazuri şi că putea duce un trai normal. Sări din pat şi începu să se pregătească de plecare. Se îmbrăcă şi se fardă cu mare grijă. Înainte de a ieşi pe uşă, îşi privi imaginea reflectată în oglindă. Oare arăta mai bine decât la vremea când fugise Michael? Sau o va găsi îmbătrânită şi mai puţin atrăgătoare? Silueta îi devenise mai feminină, şoldurile i se rotunjiseră, avea sânii mai plini, se zice că italienii preferau acest gen de femei, deşi Michael susţinuse mereu că o plăcea pentru că era zveltă şi subţire. De fapt, nici nu conta, era clar că Michael nu mai voia cu nici un chip să aibă de-a face cu ea, altfel, cu siguranţă, i-ar fi telefonat în cele şase luni de când se întorsese acasă.

Taxiul pe care îl opri refuză s-o ducă până la Long Beach, dar ea îi adresă şoferului un surâs fermecător, asigurându-l că-l va plăti dublu. Drumul dură aproape o oră. Domeniul de la Long Beach se schimbase de când îl văzuse ultima oară. Acum era împrejmuit cu gard metalic, iar la intrare se înălţa o poartă de fier. Un bărbat în pantaloni, cămaşă roşie şi vestă albă îi deschise poarta, apoi vârî capul în maşină, să citească aparatul de taxat, şi-i dădu şoferului câteva bancnote. Văzând că acesta nu protestează, fiind chiar încântat de banii primiţi, Kay coborî şi traversă strada, îndreptându-se spre casa din mijloc.

Îi deschise chiar doamna Corleone, care o întâmpină

îmbrăţişând-o cu căldură. Fata rămase uimită de primire. Apoi femeia cea vârstnică o cântări din ochi.

— Eşti o fată frumoasă, îi zise ea pe un ton indiferent. Iar băieţii mei sunt nişte proşti. O trase înăuntru pe Kay, conducând-o la bucătărie, unde deja aşteptau un platou cu mâncare şi cafeaua gata pregătită pe aragaz. Michael va veni curând acasă, zise ea. Ai să-i faci o surpriză.

Se aşezară amândouă, iar bătrâna o forţă să mănânce, între timp punându-i fel şi fel de întrebări, care de care mai curioase. Se arătă încântată că acum Kay era învăţătoare, că venise la New York să-şi viziteze vechile prietene şi că avea doar douăzeci şi patru de ani. Dădea din cap tot timpul, ca şi cum toate faptele s-ar fi potrivit cu anumite planuri cunoscute doar de ea. Kay era atât de emoţionată, încât se mărginea să răspundă la întrebări, fără să mai adauge şi altceva.

Ea îl văzu prima, de la fereastra bucătăriei. O maşină opri în faţa casei şi din ea coborâră doi bărbaţi. Apoi Michael. Tânărul îşi îndreptă spatele şi spuse ceva unuia din cei doi însoţitori. Obrazul stâng, întors spre ea, era zdrobit, diform, ca obrazul de plastic al unei păpuşi lovite cu piciorul de un copil năzuros. Totuşi, curios lucru, în ochii lui Kay diformitatea nu-i lua cu nimic din frumuseţea bărbătească, în schimb o impresiona profund, gata să-i dea lacrimile. El duse la nas şi la gură o batistă albă ca zăpada, apoi se despărţi de ceilalţi şi porni către casă.

Kay auzi cum se deschide uşa, apoi paşii lui răsunând pe coridor şi venind în direcţia bucătăriei. În clipa următoare Michael se ivi în prag, dând cu ochii de ea şi de mama lui. Rămase impasibil, apoi zâmbi vag, întrucât obrazul zdrobit îl împiedica să deschidă gura. Kay, care reuşi să rostească un „Bună, ce mai faci?” pe tonul cel mai detaşat cu putinţă, se ridică încet de pe scaun şi alergă în braţele lui Michael, îngropându-şi obrazul în umărul lui. El îi sărută faţa udă de lacrimi şi o strânse la piept până când ea îşi mai domoli lacrimile. Pe urmă o conduse până la maşină, făcând semn pazniculuisă-i lase singuri. Demară cu ea alături, în timp ce Kay îşi aranja machiajul, de fapt

ştergând cu batista ceea ce mai rămăsese din el.

— N-am vrut să mă dau în spectacol, zise fata. Dar nimeni nu mi-a spus cât de rău ai fost rănit.

Michael râse şi-şi puse mâna pe obrazul zdrobit.

— Vorbeşti de asta? E o nimica toată. Atâta doar că-mi dă bătaie de cap cu sinusurile. Acum, că m-am întors acasă, probabil am să mă operez. Nu ţi-am putut scrie şi nici da de veste în vreun fel, adăugă el. Asta trebuie să înţelegi în primul rând.

— OK, zise ea.

— Am un apartament în oraş, urmă Michael. Vrei să mergem acolo sau mai întâi mâncăm şi bem ceva la restaurant?

— Nu mi-e foame, zise Kay.

Un timp îşi continuară drumul spre New York în tăcere.

— Ţi-ai luat diploma? o întrebă Michael.

— Da, răspunse Kay. Acum predau la o şcoală primară din oraşul meu natal. A fost descoperit adevăratul ucigaş al poliţistului, de asta te-ai putut întoarce acasă?

O clipă Michael nu-i răspunse.

— Da, l-au descoperit, încuviinţă el. Ziarele din New York au relatat toată povestea. N-ai citit?

Kay râse uşurată auzind din gura lui că nu era un asasin.

— În orăşelul nostru nu ajunge decât *New York Times,* explică ea. Cred că ştirea era înghesuită undeva pe la pagina optzeci şi nouă. Dacă aş fi citit, aş fi sunat-o mai de mult pe mama ta. Tăcu, apoi continuă: Ciudat, când stăteam de vorbă cu mama ta, aproape ajunsesem să cred că tu ai comis asasinatul. Dar chiar înainte de sosirea ta, în timp ce ne beam cafeaua, mama ta mi-a povestit despre ţicnitul care a făcut mărturisiri.

— Poate că la început aşa credea şi mama, spuse Michael.

— Propria ta mamă? se miră Kay.

Michael zâmbi larg.

— Mamele sunt la fel ca poliţiştii. Întotdeauna se

gândesc la ce-i mai rău.

Michael parcă maşina într-un garaj de pe Mulberry Street, al cărui proprietar se pare că îl cunoştea. O conduse pe Kay după colţ, la o casă de gresie cam dărăpănată, în ton cu cartierul. Scoase cheia şi descuie uşa din faţă. Când ajunse înăuntru, Kay constată că apartamentul era mobilat la fel de confortabil şi luxos ca locuinţa unui milionar. Michael o conduse la etaj, unde se aflau o sufragerie enormă, o bucătărie uriaşă şi o baie. Într-un colţ al sufrageriei se găsea un bar, şi Michael pregăti câte ceva de băut pentru amândoi. Se aşezară împreună pe canapea şi Michael îi spuse liniştit:

— Am putea merge în dormitor.

Kay bău o înghiţitură zdravănă din paharul ei, apoi îi zâmbi.

— Bine, încuviinţă ea.

Pentru Kay momentele de dragoste trupească erau aproape la fel ca înainte, afară de faptul că Michael devenise mai dur şi mai direct, mai puţin tandru decât fusese odinioară. Ca şi cum s-ar fi ferit de ea. Dar se abţinu să i-o spună. Avea să treacă de la sine. Ciudat, dar bărbaţii erau mai susceptibili în astfel de situaţii, îşi zise ea. După doi ani de absenţă, i se părea cel mai firesc lucru din lume să facă dragoste cu Michael. Ca şi cum el n-ar fi lipsit nici măcar o zi.

— Puteai să-mi fi scris, să fi avut încredere în mine, zise fata, cuibărindu-se lângă trupul lui. Aş fi pus în aplicare *omerta* stil New England. Ştii bine că nici yankeii nu-s prea vorbăreţi.

Michael râse încetişor pe întuneric.

— Nu mi-am imaginat nici o clipă că mă vei aştepta, zise el. Nu mi-am închipuit c-ai să mă aştepţi, după toate cele întâmplate.

— N-am crezut nici un moment că tu i-ai omorât pe oamenii aceia, se grăbi ea să adauge. Poate numai atunci când şi propria ta mamă părea să creadă acelaşi lucru. Dar în adâncul sufletului n-am crezut niciodată. Te cunosc prea bine.

Îl auzi pe Michael scoţând un suspin.

— Nu contează dacă am făcut-o eu sau nu, spuse tânărul. Trebuie să înţelegi lucrul acesta.

Kay rămase oarecum nedumerită de răceala din glasul lui.

— Atunci spune-mi, ai făcut-o tu sau nu? întrebă ea.

Michael se ridică în capul oaselor şi în întuneric se văzu un licăr, semn că-şi aprinsese o ţigară.

— Dacă te-aş cere în căsătorie, ar trebui mai întâi să-ţi răspund la întrebare, ca să răspunzi şi tu la a mea?

— Puţin îmi pasă, te iubesc, declară Kay. Nu-mi pasă absolut deloc. Dacă m-ai iubi şi tu, nu te-ai teme să-mi spui adevărul. Nu te-ai teme că te-aş putea da pe mâna poliţiei. Deci e adevărat? Chiar eşti un gangster, nu-i aşa? Dar zău că nu-mi pasă. Singurul lucru de care îmi pasă e că văd limpede că nu mă mai iubeşti. Nici măcar nu mi-ai telefonat când te-ai întors acasă.

Michael pufăia din ţigară şi puţin scrum căzu pe spatele gol al lui Kay. Ea tresări şi zise în glumă:

— Nu mă mai tortura, pentru că n-am să scot o vorbă.

Michael nu râse. În schimb, spuse pe un ton absent:

— Ştii, când m-am întors acasă, nu m-a bucurat din cale-afară să-mi revăd familia, pe tata, pe mama, pe sora mea Connie, pe Tom. Mi-a făcut plăcere, dar în sinea mea n-am fost prea mişcat. În schimb, astă-seară, când am intrat în casă şi te-am văzut în bucătărie, am simţit o mare bucurie. Asta înţelegi tu prin dragoste?

— Mi se pare destul de bună definiţia, răspunse Kay.

Un timp făcură iarăşi dragoste. De astă-dată, Michael se arătă mai tandru. Pe urmă ieşi din dormitor, ca să aducă de băut pentru amândoi. Când se înapoie, se aşeză pe un fotoliu cu faţa către pat.

— Şi acum să trecem la lucruri serioase, zise el. Ce părere ai avea dacă te-aş cere în căsătorie? Kay îi zâmbi şi-i făcu semn să vină în pat. Michael îi răspunse la zâmbet. Să vorbim serios, îi spuse el. Nu-ţi pot povesti nimic din ce s-a întâmplat. Acum lucrez pentru tatăl meu. Mă pregătesc să preiau afacerile cu ulei de măsline ale familiei. Dar tu

ştii că familia mea are duşmani, că tata are duşmani. Ai putea rămâne văduvă la tinereţe, există şi acest risc, nu foarte mare, dar există. Şi nu-ţi voi putea povesti ce fac zilnic la birou. N-am să-ţi pot spune nimic despre munca mea. Vei fi soţia mea, dar nu şi partenera mea de viaţă, parcă aşa se spune. Între noi nu va exista reciprocitate. Aşa ceva e cu neputinţă.

Kay se ridică în capul oaselor. Aprinse veioza uriaşă de pe noptieră, apoi îşi aprinse o ţigară. Sprijinindu-se în perne, zise cu glas liniştit:

— Vrei să spui că eşti un gangster, nu-i aşa? Vrei să spui că porţi răspunderea unor asasinate şi a altor delicte legate de crimă? Că eu nu va trebui să-ţi pun întrebări despre această latură a vieţii tale, nici măcar să mă gândesc la asta. La fel ca în filmele de groază, când monstrul o cere în căsătorie pe fata cea frumoasă. Michael zâmbi, cu obrazul diform întors spre ea. Oh, Mike, zău că nu mi-am dat seama! izbucni ea, cuprinsă de remuşcare. Jur că nu.

— Ştiu, răspunse râzând Michael. Acum îmi place că arăt aşa, afară de faptul că mereu îmi curge nasul.

— Ai spus să fim serioşi, reluă Kay. Dacă ne căsătorim, ce fel de viaţă se presupune că voi avea eu? La fel ca mama ta, ca orice gospodină italiancă, nevoită să se ocupe numai de casă şi de copii? Dar dacă se întâmplă ceva? Mă gândesc că, într-o bună zi, ai putea ajunge la închisoare.

— Nu, asta-i exclus, răspunse Michael. Ucis, da. La închisoare, niciodată.

Kay râse, auzindu-l cu câtă convingere vorbea, un râs în care se ghicea o undă de mândrie.

— Dar de unde atâta siguranţă? întrebă ea. Zău aşa!

Michael oftă.

— Există lucruri despre care nu pot discuta cu tine, despre care *nu vreau* să discut.

Kay rămase tăcută multă vreme.

— De ce vrei să mă căsătoresc cu tine, după ce n-ai dat nici un semn de viaţă atâtea luni? Sunt chiar aşa bună

la pat?

Michael încuviinţă din cap cu gravitate.

— Bineînţeles, răspunse el. Dar asta obţin gratis, de ce-ar mai trebui să mă însor cu tine? Uite, nu vreau să-mi răspunzi pe loc. Vom continua să ne întâlnim. Poţi sta de vorbă cu părinţii tăi. Am auzit că, în felul lui, şi tatăl tău e un tip trecut prin viaţă. Urmează-i sfatul.

— Tot nu mi-ai răspuns de ce, insistă Kay. De ce vrei să te însori cu mine?

Michael scoase o batistă albă din sertarul noptierei şi şi-o duse la nas. Îşi suflă nasul în ea, apoi şi-l şterse.

— Iată cel mai bun motiv să mă refuzi, zise el. Cum ar fi să ai în permanenţă lângă tine un bărbat care una-două trebuie să-şi sufle nasul?

— Hai, fii serios, îl îndemnă agasată Kay. Te-am întrebat ceva.

Michael rămăsese cu batista în mână.

— OK, răspunse el. Numai de data asta. Eşti singura persoană pentru care am simţit vreodată afecţiune şi la care ţin cu adevărat. Nu te-am sunat pentru că nu mi-am închipuit că te-aş mai interesa, după toate cele întâmplate. Fireşte, puteam să mă ţin scai de tine, să-ţi torn câte în lună şi-n stele, dar n-am vrut. Iar acum, iată un secret pe care vreau să ţi-l încredinţez şi pe care nu trebuie să-l destăinui nici măcar tatălui tău. Dacă totul merge bine, în circa cinci ani Familia Corleone va fi în deplină legalitate. Dar pentru asta trebuie luate unele măsuri extrem de delicate. Iată momentul în care ai putea ajunge o văduvă bogată. Pentru ce te vreau? Ei bine, pentru că te doresc şi pentru că-mi doresc o familie. Îmi doresc copii; e timpul să-i avem. Şi nu vreau ca aceşti copii să fie influenţaţi de mine, aşa cum am fost eu influenţat de tata. Nu vreau să spun că tata m-a influenţat cu bună ştiinţă. Asta n-a făcut-o niciodată. De fapt, nici n-a vrut să mă implice în afacerile familiei. Ţinea să devin profesor sau doctor, ceva de felul acesta. Dar lucrurile au luat o întorsătură proastă şi am fost nevoit să lupt pentru familia mea. A trebuit să lupt, pentru că-mi iubesc şi-mi admir tatăl. N-am cunoscut

niciodată un om mai demn de respect. A fost un soţ şi un tată bun, precum şi un prieten de nădejde pentru cei cu care viaţa a fost mai puţin darnică. Mai există o latură a firii lui, dar, pentru mine, care-i sunt fiu, nu are nici o însemnătate. În orice caz, nu vreau să se întâmple aşa şi cu copiii mei. Vreau ca ei să devină americani get-beget, americani adevăraţi, în toate privinţele. Poate că urmaşii mei sau copiii lor vor intra în politică. Michael zâmbi larg. Poate că unul dintre ei va fi preşedintele Statelor Unite. La dracu', şi de ce nu? La cursul de istorie de la Dartmouth am studiat biografia tuturor preşedinţilor americani: fiecare a avut un tată sau un bunic care a scăpat de ştreang ca prin urechile acului. Dar eu prefer ca fiii mei să fie medici, muzicieni sau profesori. Niciodată nu vor intra în afacerile Familiei. Oricum, până vor ajunge la vârsta respectivă, eu voi fi de mult retras. Tu şi cu mine vom fi membrii unui club anonim de provincie, vom duce traiul simplu al oricărui american înstărit. Ce părere ai de propunerea asta?

— Minunată! răspunse Kay. Dar ai omis cumva partea cu văduvia.

— Riscul nu-i prea mare. Am adus în discuţie amănuntul doar ca să-ţi faci o idee mai completă, răspunse Michael, tamponându-şi nasul cu batista.

— Nu-mi vine să cred, nu pot să cred că eşti un asemenea om, pentru că, pur şi simplu, nu eşti, se împotrivi Kay. Chipul ei luase o expresie nedumerită. Zău că nu pot înţelege cum e cu putinţă.

— Ei bine, pe viitor n-am să-ţi mai dau şi alte explicaţii, încheie cu blândeţe Michael. Ştii, de fapt, nu-i cazul să te gândeşti la nimic din toate acestea, n-au nici o legătură cu tine sau cu viaţa noastră în doi, dacă ne vom căsători.

Kay clătină din cap.

— Cum poţi să vrei să te căsătoreşti cu mine, cum poţi să-mi dai a înţelege că mă iubeşti, niciodată nu rosteşti cuvântul, dar tocmai mi-ai spus cât îl iubeşti pe tatăl tău, în schimb n-ai spus că mă iubeşti pe mine, cum

poţi să-mi arăţi atâta lipsă de încredere, încât să nu-mi vorbeşti despre cele mai importante lucruri din viaţa ta? Cum să-ţi doreşti o soţie în care să nu ai încredere? Tatăl tău are încredere în mama ta. Ştiu bine.

— Bineînţeles, încuviinţă Michael. Dar asta nu înseamnă că-i spune chiar tot. Şi-apoi, vezi tu, încrederea lui e justificată. Nu pentru că s-au căsătorit şi e soţia lui. Dar i-a născut patru copii, atunci când vremurile nu erau prielnice. L-a îngrijit şi l-a păzit când a fost împuşcat. A crezut în el. Timp de patruzeci de ani, a pus credinţa faţă de el mai presus de orice. Dacă vei face şi tu acelaşi lucru, poate îţi voi destăinui câteva lucruri pe care nu-ţi va face plăcere să le auzi.

— Va trebui să locuim pe domeniu? întrebă Kay.

Michael încuviinţă din cap.

— Vom avea casa noastră, nu va fi chiar atât de rău. Părinţii mei nu sunt genul de oameni care să se amestece. Vom avea viaţa noastră. Dar până când totul se va aranja, va trebui să locuiesc pe domeniu.

— Fiindcă e periculos să trăieşti în altă parte, preciză Kay.

Pentru prima oară de când îl întâlnise, îl văzu cum se înfurie. Era o mânie rece şi cumplită, care nu se manifesta prin nici un gest, prin nici o inflexiune a vocii. Din el emana o răceală ca de moarte, şi Kay înţelese că, dacă vreodată va decide să nu-l ia de soţ, acesta va fi motivul.

— De vină sunt toate blestemăţiile alea din filme şi ziare, zise Michael. Ţi-ai făcut o părere greşită despre tata şi despre familia Corleone. Îţi voi da o ultimă explicaţie, dar cu adevărat ultima. Tata e om de afaceri şi se străduieşte să-şi întreţină familia, copiii, precum şi pe acei prieteni de care ar putea avea nevoie la necaz. Nu acceptă regulile societăţii în care trăim, pentru că aceste reguli l-ar condamna la o viaţă nedemnă de un om cu forţa şi caracterul lui ieşite din comun. Ceea ce trebuie să înţelegi este că tata se consideră egalul tuturor marilor personalităţi: preşedinţi, prim-miniştri, judecători ai Curţii Supreme de Justiţie şi guvernatori de state. Refuză să

accepte ca voinţa lor să fie mai presus de a lui. Refuză să trăiască după reguli impuse de alţii, reguli care-l condamnă la o viaţă de supunere. Ţelul lui suprem e să pătrundă în această societate înzestrat cu o anumită putere, întrucât societatea nu-şi protejează membrii care nu dispun de putere individuală. Între timp, operează în baza unui cod etic pe care îl consideră net superior structurilor legale ale societăţii.

Kay îl privea ţintă, nevenindu-i să creadă.

— Dar e ridicol! exclamă ea. Ce-ar fi dacă fiecare ar gândi la fel? Cum ar putea funcţiona vreodată societatea? Ne-am întoarce la Epoca de Piatră. Mike, doar nu crezi tot ce-mi spui, aşa-i?

— Eu ţi-am spus doar ce crede tata, zise Michael, zâmbind. Vreau numai să înţelegi că, oricâte acuzaţii i s-ar putea aduce, nu-i un om iresponsabil… sau, cel puţin, nu în societatea pe care a creat-o el. În felul lui, e o persoană chiar foarte responsabilă.

— Dar tu ce crezi? îl întrebă netulburată Kay.

Michael ridică din umeri.

— Eu cred în familia mea, răspunse el. Cred în tine şi familia pe care am putea să ne-o facem împreună. Nu mă bazez pe ideea că societatea ne va proteja şi n-am de gând să-mi pun soarta în mâinile unor oameni a căror singură calitate e aceea că au reuşit să păcălească o parte a populaţiei, ca să-i voteze. Dar asta pentru moment. Timpul tatălui meu a trecut. Lucrurile pe care le făcea el nu pot fi repetate decât cu mari riscuri. Fie că ne place sau nu, Familia Corleone trebuie să se încadreze în această societate. Totuşi, când se va întâmpla acest lucru, aş vrea să ne facem intrarea deţinând deja o mare putere, adică bani, proprietăţi şi alte valori. Aş vrea ca fiii mei să aibă asigurată o protecţie cât mai solidă, înainte de a împărtăşi destinul colectiv.

— Dar te-ai înrolat să lupţi ca voluntar pentru ţara ta, ai fost erou de război, protestă Kay. Cum de te-ai schimbat atât de mult?

— Cu discuţia asta nu ajungem nicăieri, spuse

Michael. Poate că sunt doar un conservator şi un tradiţionalist, la fel ca cei care trăiesc în oraşul tău natal. Ca individ, îmi port de grijă singur. În realitate, guvernele nu fac mare lucru pentru poporul lor, de fapt, acesta este adevărul, dar nu aici e necazul. Tot ce-ţi pot spune e că trebuie să-l ajut pe tata şi să-i stau alături. Iar tu s-ar cuveni să iei o hotărâre, vrei sau nu vrei să rămâi cu mine. Îi zâmbi. Cred că ideea cu căsătoria n-a fost chiar fericită.

Kay bătu uşor cu mâna pe pat.

— Nu ştiu cum e cu căsătoria, dar ştiu că n-am fost cu nici un bărbat vreme de doi ani, aşa că n-am să te las să scapi cu una cu două. Vino încoace. În timp ce stăteau în pat împreună, cu lumina stinsă, Kay îi şopti: Mă crezi că n-am fost cu nici un bărbat de când ai plecat?

— Te cred, îi răspunse Michael.

— Dar tu? întrebă ea şi mai şoptit.

— Da, răspunse Michael. O simţi crispându-se puţin. Dar nu în ultimele şase luni.

Era adevărat. Kay era prima femeie cu care făcea dragoste de când murise Apollonia.

CAPITOLUL 26

Apartamentul, de un lux ostentativ, dădea spre falsul tărâm de basm din spatele hotelului; palmieri transplantaţi, luminaţi de lampioane portocalii, două piscine uriaşe, cu sclipiri de un albastru întunecat în lumina stelelor deşertului. La orizont se vedeau dunele de nisip şi munţii din împrejurimile oraşului Las Vegas, cuibărit în valea lui scăldată în neon. Johnny Fontane dădu drumul draperiei grele şi cenuşii, cu broderii bogate şi plecă de la fereastră.

Un grup de patru persoane, un supraveghetor, un crupier cu ajutorul său şi o chelneriţă în costumaţia sumară a clubului de noapte, făceau pregătiri pentru o partidă de douăzeci şi unu în cameră. Nino Valenti stătea trântit pe canapeaua din salon, ţinând în mână un pahar de apă plin cu whisky. Privea cum angajaţii cazinoului instalau masa de douăzeci şi unu în formă de potcoavă, cu cele şase scaune tapiţate dispuse de jur împrejur.

— Grozav, grozav! încuviinţă el, articulând mai greu cuvintele, doar pe jumătate beat. Johnny, vino să joci cu mine împotriva şmecherilor ăstora. Sunt un tip norocos. O să-i batem să le sune apa în cap.

Johnny se aşează pe un taburet, în faţa canapelei.

— Ştii bine că nu joc, răspunse el. Cum te simţi, Nino?

Nino Valenti îi zâmbi cu toată gura.

— Nemaipomenit. La miezul nopţii vin la mine nişte tipe, după care urmează cina şi iar mă întorc la masa de joc. Ştiai c-am câştigat vreo cincizeci de miare şi că gagicile toacă la mine de vreo săptămână?

— Da, răspunse Johnny Fontane. Cui vrei să laşi banii când ai să dai ortul popii?

Nino îşi goli paharul.

— Johnny, cum dracu' ţi-ai câştigat tu faimă de mare cântăreţ? Eşti un nătâng, Johnny, până şi turiştii din oraşul ăsta au mai mult umor decât tine.

— Mda, încuviinţă Johnny. Vrei să te duc până la masa de joc?

Nino făcu un efort şi se ridică în capul oaselor pe canapea, apoi îşi înţepeni bine picioarele pe podea.

— Pot şi singur, zise el. Îşi puse uşurel paharul jos, după care se ridică şi se duse cu paşi destul de siguri până în locul unde era instalată masa de joc. Crupierul era pregătit. Supraveghetorul privea peste umărul lui. Ajutorul de crupier se aşează pe un scaun, ceva mai departe de masă. Chelneriţa se aşează şi ea într-un colţ de unde putea să vadă fiecare mişcare a lui Nino Valenti.

Nino ciocăni cu degetele în postavul verde.

— Fise, rosti el.

Supraveghetorul scoase din buzunar un chitanţier şi completă o chitanţă, pe care o puse în faţa lui Nino, împreună cu un stilou subţire.

— Poftiţi, domnule Valenti, zise el. Ca de obicei, cinci mii pentru deschidere.

Nino mâzgăli o semnătură în partea de jos a foii, iar supraveghetorul vârî chitanţa în buzunar şi făcu semn din

cap crupierului.

Cu o agilitate incredibilă, acesta scoase din suporturile încastrate, aflate în faţa lui, teancuri de fise negre şi aurii în valoare de o sută de dolari. În nici cinci secunde, Nino avea în faţa sa cinci teancuri egale, de câte zece fise a o sută de dolari.

Pe postavul verde erau desenate cu alb şase careuri ceva mai mari decât cărţile de joc, fiecare în dreptul unui jucător. Nino mizã câte o fisă pe trei dintre careuri, jucând la trei mâini a câte o sută de dolari. Refuză să mai mizeze pe toate trei mâinile, deoarece crupierul mizase şase fise pe o carte necâştigătoare, pierzând totul. Nino îşi trase fisele spre el, apoi se întoarse spre Johnny Fontane.

— Aşa trebuie începută o noapte, nu, Johnny?

Johnny zâmbi. Era ceva neobişnuit ca un jucător de tipul lui Nino să fie nevoit să semneze o chitanţă chiar în timpul jocului. De regulă, în cazul celor care mizau pe sume mari, era de ajuns să-şi dea cuvântul. Poate se temeau că, fiind băut, Nino nu-şi va mai aminti cât ceruse. Nu ştiau că Nino nu uita nimic.

Nino continuă să câştige, iar după al treilea joc ridică un deget, făcând semn chelneriţei. Aceasta se duse la barul din celălalt capăt al camerei şi-i aduse obişnuitul pahar de apă plin cu whisky. Nino luă băutura şi o trecu în mâna cealaltă, ca s-o poată prinde de talie pe chelneriţă.

— Ia stai lângă mine, scumpo, şi joacă vreo două-trei partide. Ai să-mi porţi noroc.

Chelneriţa era o fată foarte frumoasă, dar Johnny îşi dădea seama că era o târfuliţă de duzină, fără nici un pic de personalitate, deşi îşi dădea toată silinţa să atragă atenţia asupra ei. Îi surâse seducător lui Nino, dar îi lăsa gura apă după una dintre fisele negre cu auriu. Ce dracu'! îşi zise Johnny. De ce n-ar câştiga şi ea ceva acolo? Regreta numai că Nino nu avea parte de ceva mai de soi în schimbul banilor.

Nino îi dădu voie chelneriţei să facă vreo câteva jocuri, apoi îi oferi una dintre fise şi o bătu peste fund, semn că putea pleca de la masă. Johnny îi făcu semn să-i

aducă şi lui ceva de băut. Ea se supuse, mişcându-se de parcă ar fi interpretat cel mai dramatic moment din cel mai tragic film turnat vreodată. Acum îşi încerca toate farmecele cu marele Johnnny Fontane. Ochii îi sclipeau ademenitori, mersul îi deveni mai sexy decât oricând, iar buzele i se întredeschiseră, gata să muşte primul mascul ieşit în cale. Aducea cu o femelă în călduri, numai că era o atitudine luată cu bună ştiinţă. Oh, Doamne, gândi Johnny Fontane. Tot una din alea! Aşa îl abordau mai toate femeile care doreau să se culce cu el. Tactica nu ţinea decât atunci când era beat mort, ceea ce nu se întâmpla acum. Îi oferi fetei unul dintre celebrele lui zâmbete şi-i zise:

— Mulţumesc, păpuşo.

Fata îl privi, îşi întredeschise buzele într-un surâs de mulţumire, privirea i se înceţoşă, trupul i se încordă şi se lăsă uşor pe spate, cabrându-şi picioarele lungi, cu ciorapi împletiţi. În ea părea să se acumuleze o enormă tensiune, sânii se făcură mai plini, umflându-se gata să plesnească sub bluza subţire care abia reuşea să-i acopere. Apoi tot trupul i se cutremură uşor de un fior, cu o încărcătură sexuală aproape palpabilă. Voia să dea impresia că avusese un orgasm numai pentru că Johnny Fontane îi zâmbise şi-i spusese „Mulţumesc, păpuşo”. Scena era minunat jucată. Mai bine decât tot ce văzuse Johnny până atunci. Ştia însă că totul era prefăcătorie. Şi, de cele mai multe ori, pipiţele care jucau asemenea comedii nu erau bune de nimic la pat.

O urmări cu privirea cum se înapoiază la scaunul ei şi începu să soarbă încet din băutură. Nu voia să mai vadă o dată scena. În noaptea aceea nu avea chef de aşa ceva.

După vreo oră, Nino Valenti nu mai rezistă. Mai întâi, se aplecă în faţă, apoi, clătinându-se, se lăsă pe spate şi se prăbuşi de pe scaun direct pe podea. Dar supraveghetorul şi ajutorul de crupier prinseseră de veste încă de la prima clătinare, aşa că apucară să-l sprijine înainte de a se lovi de podea, îl săltară în braţe şi-l duseră în dormitorul din spatele draperiilor.

Johnny îi privi pe cei doi şi pe chelneriţă cum îl dezbrăcară pe Nino şi-l vârâră în aşternut.

Supraveghetorul numără fisele lui Nino şi-şi notă ceva pe chitanţier, apoi rămase să păzească masa cu fisele, care erau în grija crupierului.

— De cât timp o ţine aşa? îl întrebă Johnny.

Supraveghetorul ridică din umeri.

— Astă-seară s-a întâmplat destul de devreme. Prima oară l-am chemat pe medicul hotelului, care i-a dat ceva ca să-l pună pe picioare şi i-a ţinut o predică. Pe urmă Nino ne-a cerut să nu-l mai chemăm pe doctor în astfel de situaţii, ci doar să-l culcăm în pat, fiindcă a doua zi de dimineaţă totul e OK. Aşa că asta şi facem. Are noroc cu carul, astă-seară a câştigat aproape trei mii.

— Ei bine, hai să-l chemăm pe doctor până aici în astă-seară, OK? La nevoie, caută-l pe tot etajul.

După aproape un sfert de oră în apartament îşi făcu intrarea Jules Segal. Johnny remarcă enervat că individul nu arăta niciodată a doctor. În seara asta purta o bluză largă şi tricotată, cu ornamente albe, şi pantofi albi din piele de căprioară, încălţaţi pe piciorul gol. Aşa cum îşi ţinea în mână trusa medicală de culoare neagră, arăta caraghios ca dracu'.

— Ar trebui să-ţi duci instrumentele într-un sac de golf.

Jules zâmbi îngăduitor.

— Da, valiza asta de medicinist e o adevărată pacoste. Nu face decât să înspăimânte oamenii. Măcar de-ar avea altă culoare. Se duse lângă patul pe care stătea Nino. În timp ce deschidea trusa, îi spuse lui Johnny: Mulţumesc pentru cecul pe care mi l-ai trimis fiindcă te-am consultat. Mi-ai oferit prea mult. N-am făcut cine ştie ce.

— Pe dracu' n-ai făcut! replică Johnny. Oricum, să lăsăm asta, e de domeniul trecutului. Ce se întâmplă cu Nino?

Jules verifică rapid ritmul inimii, pulsul şi tensiunea. Scoase din trusă o seringă şi înfipse fără ezitare acul în braţul lui Nino, apoi apăsă pe piston. Chipul adormit al tânărului îşi pierdu paloarea de ceară, culoarea îi reveni în obraji, semn că sângele începuse să circule mai repede.

— Diagnosticul e foarte simplu, zise volubil Jules. Am avut ocazia să-l mai consult şi să-i fac unele analize, prima oară când a venit la noi la hotel şi a leşinat. L-am transportat la spital înainte să-şi recapete cunoştinţa. Are diabet, o formă moderată şi stabilă care nu pune mari probleme, cu condiţia să-ţi porţi de grijă, medicamente, regim şi aşa mai departe. Dar el se încăpăţânează să nu ia în seamă boala. În plus, e ferm decis să bea până când alcoolul îi va veni de hac. Ficatul se resimte, iar în curând va fi afectat şi creierul. În momentul de faţă se află într-o comă diabetică nu prea gravă. Sfatul meu e că ar trebui internat.

Johnny avu un sentiment de uşurare. Deci nu era chiar grav, tot ce trebuia să facă Nino era să se îngrijească.

— Te referi la una din secţiile acelea de dezalcoolizare? întrebă Johnny.

Jules se duse la barul din celălalt capăt al camerei şi-şi turnă ceva de băut.

— Nu, răspunse el. Vreau să spun închis. La balamuc, înţelegi?

— Lasă gluma, zise Johnny.

— Nu glumesc, răspunse Johnny. Nu sunt specialist în psihiatrie, dar mai cunosc câte ceva, ţine de meseria mea. Amicul dumitale Nino poate fi pus pe picioare numai dacă ficatul nu a suferit prea mari distrugeri, ceea ce n-am putea afla decât la autopsie. Dar adevărata boală e cea din capul lui. În esenţă, nu-i pasă dacă moare, poate chiar vrea să-şi scurteze zilele. Până nu se vindecă de asta, n-are nici o şansă. Iată de ce îţi spuneam să-l internezi la psihiatrie, acolo va putea primi tratamentul necesar.

Se auzi un ciocănit în uşă şi Johnny se duse să deschidă. Era Lucy Mancini. Fata se repezi în braţele lui Johnny şi-l sărută.

— Oh, Johnny, ce bine-mi pare că te văd! zise ea.

— Nu ne-am văzut de mult, întări Johnny Fontane.

Observă că Lucy se schimbase. Era mult mai subţire, se îmbrăca în haine de bună calitate, pe care le purta cu

mare eleganţă. Pieptănătura uşor băieţească i se potrivea perfect. Arăta mai tânără şi mai frumoasă decât ultima oară când o văzuse şi-l fulgeră gândul ca i-ar putea ţine companie aici, în Las Vegas. Ar fi fost o plăcere să iasă în oraş cu aşa o femeie. Dar înainte de a-şi pune la bătaie mijloacele de seducţie, îşi aminti că Lucy era prietena doctorului. Nu avea rost să încerce. Se mărgini să-i surâdă prietenos şi-i spuse:

— Ce cauţi noaptea în apartamentul lui Nino?

Ea îl lovi în glumă peste umăr.

— Am auzit că Nino nu se simte bine şi că Jules a urcat până aici. Voiam să ştiu dacă pot fi cumva de ajutor. Nino e OK, nu?

— Sigur, încuviinţă Johnny. Îşi va reveni.

Jules Segal se tolănise pe canapea.

— Pe dracu'! exclamă el. Propun să rămânem toţi aici şi să aşteptăm până îşi revine. Pe urmă să încercăm să-l convingem. Lucy, Nino ţine la tine, poate ai tu mai mult succes. Johnny, dacă-i eşti cu adevărat prieten, fii de partea noastră. Altfel, în curând ficatul lui Nino va ajunge exponatul numărul unu în laboratorul cine ştie cărei facultăţi de medicină.

Johnny se simţi jignit de aerul nepăsător al doctorului. Cine dracu' se credea? Vru să-i spună câteva de la obraz, dar chiar atunci dinspre pat se auzi vocea lui Nino:

— Hei, bătrâne, ce-ai zice să-mi aduci ceva de băut? Nino se ridicase în capul oaselor. Zâmbi larg spre Lucy şi-i zise: Hei, fetiţo, ia vino tu la Nino!

Îşi deschise larg braţele. Lucy se aşeză pe marginea patului şi-l îmbrăţişă. Ciudat lucru, Nino nu mai arăta rău, îşi revenise aproape complet. Nino plesni din degete. Hai, Johnny, dă-mi ceva de băut. Noaptea abia a început. Unde dracu' e masa mea de joc?

Jules bău o înghiţitură zdravănă din paharul lui şi-i spuse lui Nino:

— N-ai voie să bei. Doctorul ţi-a interzis.

Nino se încruntă.

— Dă-l în mă-sa de doctor. Apoi pe chipul lui se aşternu o expresie de prefăcută remuşcare. Hei, Julie, despre tine e vorba. Tu eşti doctorul meu, aşa-i? Nu m-am referit la tine, bătrâne. Johnny, dă-mi ceva de băut, altfel mă dau jos din pat şi-mi iau singur.

Johnny ridică din umeri şi porni spre bar.

— Îţi repet că nu trebuie să bea, zise cu indiferenţă Jules.

Deodată, Johnny îşi dădu seama de ce îl scotea din sărite Jules. Doctorul vorbea întotdeauna cu glas stăpânit, nu accentua niciodată cuvintele, chiar dacă discuta lucruri grave, iar tonul lui era mereu coborât şi controlat. Dacă rostea un avertisment, acesta era exprimat doar de cuvintele în sine, în schimb vocea îi rămânea neutră, de parcă puţin i-ar fi păsat. Johnny se simţi îndeajuns de agasat ca să nesocotească sfatul doctorului, ducându-i lui Nino obişnuitul pahar cu whisky. Înainte de a i-l pune în mână, i se adresă lui Jules:

— Asta n-o să-l omoare, nu?

— Nu, n-o să-l omoare, zise calm Jules.

Lucy îi aruncă o privire neliniştită, apoi vru să spună ceva, dar se răzgândi şi tăcu. Între timp, Nino luase paharul şi-i dăduse drumul pe gât.

Johnny îi zâmbea lui Nino; îi arătaseră ei golanului de doctor. Deodată, Nino icni, obrazul i se învineţi, nu mai reuşi să respire şi începu să se sufoce. Zvâcnea ca un peşte, congestionat la faţă şi cu ochii ieşiţi din orbite. Jules veni de cealaltă parte a patului, faţă în faţă cu Johnny şi cu Lucy. Îl prinse pe Nino de gât, ca să-l ţină nemişcat, şi-i înfipse acul între umăr şi gât. Nino se lăsă moale ca o cârpă, zvâcniturile se domoliră şi după o clipă se prăbuşi înapoi pe pernă, cu ochii închişi.

Johnny, Lucy şi Jules se înapoiară în salon, aşezându-se în jurul mesei uriaşe şi solide pentru cafea. Lucy luă unul din telefoanele albastre-verzui şi comandă cafea şi ceva de mâncare. Johnny se dusese la bar să-şi pregătească o băutură.

— Ştiai că va avea o astfel de reacţie după whisky?

întrebă Johnny.

Jules ridică din umeri.

— N-aveam nici o îndoială.

— Atunci de ce nu m-ai prevenit? îl întrebă supărat Johnny.

— Te-am prevenit, replică Jules.

— Nu m-ai prevenit aşa cum trebuie, insistă Johnny cu mânie stăpânită. Halal doctor! Nu-ţi pasă nici cât negru sub unghie. Mi-ai zis să-l duc pe Nino la balamuc, nici măcar nu te-ai ostenit să foloseşti un cuvânt mai decent, de pildă „sanatoriu". Chiar îţi place să le trânteşti de la obraz, aşa-i?

Lucy nu îndrăznea să-şi ridice ochii din poală. Jules continua să-i zâmbească lui Fontane.

— Nimic nu te-ar fi oprit să-i dai lui Nino băutura. Voiai să-mi demonstrezi că nu e cazul să ţii seama de avertismentele şi recomandările mele. Ţii minte când mi-ai propus să fiu medicul dumitale personal, după chestia cu gâtul? Te-am refuzat, fiindcă ştiam că nu ne vom înţelege niciodată. Un medic se crede Dumnezeu, el e marele preot al societăţii moderne, aceasta e una dintre satisfacţiile meseriei lui. Dar dumneata n-ai vrut niciodată să mă consideri astfel. Poate numai dacă ţi-aş fi făcut tot timpul temenele. La fel ca medicii voştri de la Hollywood. Apropo, unde naiba găsiţi astfel de indivizi? Iisuse, oare chiar n-au habar de nimic sau, pur şi simplu, nu le pasă? Probabil că ei cunosc situaţia lui Nino, dar îl îndoapă cu tot felul de pastile, ca să-l menţină pe picioare. În rest, poartă costume de mătase şi te pupă-n fund pe dumneata fiindcă eşti mare grangur în cinematografie şi, astfel, la rândul dumitale, îi consideri mari doctori. Doctori în lumea spectacolului, ce le mai trebuie să aibă suflet? Nu? De fapt, îi doare în cot dacă trăieşti sau dacă crăpi. Ei bine, micul meu hobby oricât ar fi el de neiertat e să ţin oamenii în viaţă. Te-am lăsat să-i dai lui Nino băutura, ca să-ţi arăt ce i se poate întâmpla. Jules se aplecă spre Johnny Fontane, vorbind cu glas la fel de calm şi lipsit de patimă. Prietenul dumitale e aproape de potou. Înţelegi? Fără terapie şi îngrijire

medicală strictă, n-are nici o şansă. Tensiunea, diabetul şi metehnele pe care le are îi pot provoca o hemoragie cerebrală în orice clipă. Creierul lui se va face fărâme. Acum e limpede pentru dumneata? E drept că am zis să-l internezi la balamuc. Vreau să pricepi ce anume trebuie făcut. Altfel, n-ai să mişti un deget. Să ţi-o spun pe şleau: îţi poţi salva prietenul numai dacă-l internezi. Altfel, ia-ţi adio de la el.

— Jules, murmură Lucy. Jules, iubitule, nu fi atât de dur. Spune-i doar ce ai de spus.

Jules se ridică în picioare. Renunţase la răceala lui obişnuită, după cum remarcă satisfăcut Johnny Fontane. Până şi vocea îşi pierduse tonul liniştit, egal şi monoton.

— Crezi că-i prima oară când discut cu oameni ca dumneata despre asemenea situaţii? întrebă Jules. O fac zilnic. Lucy mă îndeamnă să nu fiu dur, dar nu-şi dă seama ce spune. Ştii, cândva sfătuiam pacienţii: „Nu mai mânca aşa de mult, că ai să mori. Nu mai fuma atât, că ai să mori. Nu mai munci aşa, că ai să mori. Nu mai bea aşa, că ai să mori.” Nimeni nu asculta. Şi ştii de ce? Pentru că nu le spuneam: „Ai să mori mâine”. Ei bine, dumitale îţi spun că Nino ar putea muri şi mâine.

Jules se duse la bar şi-şi prepară altă băutură.

— Ei, Johnny, ai de gând să-l internezi pe Nino?

— Nu ştiu, răspunse Johnny.

Jules bău o înghiţitură scurtă acolo unde se afla, apoi îşi umplu din nou paharul.

— Ştii, e chiar nostim: poţi să fumezi, să bei, să munceşti şi chiar să mănânci până mori. Dar toate astea sunt de înţeles. Singurul lucru pe care, medical vorbind, nu poţi să-l faci e să te regulezi până crăpi... şi totuşi, tocmai la acest capitol ni se pun cele mai multe interdicţii. Făcu o pauză, ca să-şi termine băutura. De altfel, şi aici există riscuri, cel puţin pentru femei. Veneau la mine paciente care nu mai aveau voie să facă copii. „E riscant, le spuneam eu. V-aţi putea pierde viaţa”. După o lună apăreau iar, vesele şi fericite, ca să mă anunţe: „Domnule doctor, cred că sunt însărcinată”. Evident că testele ieşeau

pozitive. „Dar e *riscant,* insistam eu. Pe vremea aceea, glasul meu era încă expresiv. Ele îmi zâmbeau şi-mi spuneau: „Ştiţi, soţul meu şi cu mine suntem catolici înfocaţi”.

Se auzi o ciocănitură în uşă şi doi chelneri împinseră înăuntru un cărucior cu mâncare şi un serviciu argintat pentru cafea. Scoaseră masa pliantă de sub cărucior şi o instalară. Apoi Johnny le făcu semn că puteau pleca.

Se aşezară la masă şi începură să mănânce sandviciurile calde comandate de Lucy, apoi băură cafeaua. Johnny se lăsă pe spate şi-şi aprinse o ţigară.

— Aşadar, salvezi vieţi omeneşti. Atunci cum ai ajuns să faci avorturi?

Pentru prima oară răspunsul veni de la Lucy.

— A vrut să ajute fete aflate la necaz, care altfel ar fi putut să-şi curme zilele sau să recurgă la metode periculoase ca să scape de copil.

Jules îi zâmbi şi oftă:

— Nu-i chiar atât de simplu. Până la urmă, am devenit chirurg. Am mână bună, cum spun jucătorii de base-ball. Dar eram atât de priceput, încât m-am speriat şi eu. Deschideam abdomenul unui nefericit şi înţelegeam că va muri. Operam, conştient că tumoarea sau cancerul se va reface, şi totuşi trimiteam pacientul acasă, cu un zâmbet şi o mulţime de palavre încurajatoare. Venea câte o fată amărâtă şi trebuia să-i extirp un sân. Peste un an venea din nou şi-i extirpam celălalt sân. După încă un an, îi scoteam tot uterul, exact cum scoţi seminţele din pepene. Şi până la urmă, tot murea, între timp, soţul mă suna mereu şi mă întreba: „Cum au ieşit analizele? Cum au ieşit analizele?”

Prin urmare, am angajat o secretară care să răspundă la telefoane de acest fel. Consultam pacienta numai atunci când era pe deplin pregătită pentru consult, analize sau operaţie. Petreceam cât mai puţin timp posibil în compania victimei. În definitiv, eram un om ocupat. Într-un târziu, acceptam ca soţul să-mi vorbească două minute. „E în stadiul final”, îi spuneam. Dar nu auzeau niciodată ultimul cuvânt. Înţelegeau ce însemna, dar nu-l auzeau

niciodată. La început am crezut că, fără să-mi dau seama, coboram vocea la ultimul cuvânt, aşa că, deliberat, am început să-l rostesc mai tare. Tot nu-l auzeau. Un tip chiar m-a întrebat: „Ce dracu' spuneţi acolo, germinal?" Jules începu să râdă. Germinal, terminal, la dracu'! Am început să fac avorturi. Uşor, frumos, toată lumea era fericită, ca şi cum ai spăla vasele, lăsând chiuveta curată. Asta era de mine. Îmi plăcea grozav să fac avorturi. Convingerea mea e că un făt de două luni nu poate fi considerat o fiinţă omenească, prin urmare, nu-mi făceam probleme de conştiinţă. Ajutam fete tinere şi femei măritate aflate la ananghie şi câştigam bani frumoşi. Nu mai eram în linia întâi. Când am fost prins, m-am simţit ca un dezertor târât înapoi pe front. Totuşi, am avut noroc, un amic al meu a intervenit şi m-a făcut scăpat, numai că de acum marile spitale nu-mi mai îngăduiau să operez. Aşa că uite unde am ajuns. Iar dau sfaturi de care nu ţine seama nimeni, la fel ca pe vremuri.

— Eu nu-ţi nesocotesc sfatul, zise Johnny Fontane. Atâta doar că mă gândesc la ce mi-ai spus.

În cele din urmă, Lucy schimbă subiectul.

— Ce-i cu tine în Las Vegas, Johnny? Te odihneşti după cât ai tras la Hollywood, ca mare producător de film, sau eşti venit la muncă?

Johnny clătină din cap.

— Mike Corleone vrea să mă vadă şi să stea de vorbă cu mine. Soseşte diseară, împreună cu Tom Hagen. Tom a spus că vor trece şi pe la tine, Lucy. Ştii cumva despre ce-i vorba?

Lucy dădu din cap în semn de negaţie.

— Luăm masa cu toţii mâine seară. Vine şi Freddie. Cred că e ceva în legătură cu hotelul. În ultimul timp, au cam scăzut încasările la cazinou, ceea ce n-ar fi trebuit să se întâmple. Poate că Don l-a trimis pe Mike să facă o verificare.

— Am auzit că, în sfârşit, Mike şi-a operat faţa, zise Johnny.

Lucy râse.

— Cred că l-a convins Kay. Când s-au căsătorit, Michael nu se gândea să facă operaţia. Mă întreb de ce. Arăta îngrozitor şi-i curgea mereu nasul. Ar fi trebuit să se opereze demult. Tăcu o clipă. Familia Corleone l-a chemat pe Jules să asiste şi să fie mâna a doua la operaţie.

Johnny dădu din cap şi zise cu răceală:

— Eu l-am recomandat.

— Oh! exclamă Lucy. Oricum, Mike zice că vrea să facă ceva pentru Jules. De asta ne-a invitat la masă mâine seară.

— N-a avut încredere în nimeni, interveni gânditor Jules. M-a avertizat să fiu cu ochii în patru. Era ceva extrem de simplu, o intervenţie de rutină. Orice chirurg competent putea s-o facă.

Din dormitor răzbătu un sunet şi toţi trei întoarseră capul, privind printre draperii. Nino îşi venise din nou în fire. Jules şi Lucy se opriră la piciorul patului. Nino le adresă o umbră de surâs.

— OK, nu mai fac pe deşteptul. Mă simt îngrozitor. Johnny, ţii minte ce s-a întâmplat acum un an, când eram cu pipiţele alea două la Palm Springs? Îţi jur că n-am fost gelos pe tine pentru cele petrecute atunci. Mă crezi, Johnny?

— Sigur, Nino, îl linişti Johnny. Te cred.

Lucy şi Jules schimbară o privire. Din câte auziseră despre Johnny Fontane, era cu neputinţă să-i fi suflat o fată unui prieten atât de bun ca Nino. Atunci de ce spusese Nino că nu era gelos pentru cele întâmplate cu un an în urmă? Acelaşi gând îi săgetă pe amândoi: Nino se apucase de băutură ca să-şi înece amarul fiindcă o fată îl părăsise pentru Johnny Fontane.

Jules îl examină din nou pe Nino.

— Am să trimit o infirmieră să stea cu dumneata în noaptea asta, zise Jules. Trebuie să rămâi în pat câteva zile. Nu glumesc deloc.

Nino zâmbi.

— OK, doctore. Numai să nu fie o soră prea drăguţă.

Jules telefonă să cheme o infirmieră, după care plecă

împreună cu Lucy. Johnny se aşeză pe un fotoliu lângă pat, ca să aştepte sora. Nino era din nou pe cale să adoarmă, avea chipul marcat de oboseală. Johnny se gândi la spusele prietenului său, şi anume că nu era gelos pe ce se întâmplase cu un an în urmă, când fuseseră cu două fete la Palm Springs. Niciodată nu-i trecuse prin minte că Nino ar fi putut fi gelos.

Cu un an în urmă, Johnny Fontane se afla în biroul său luxos din clădirea companiei de film pe care o conducea. Se simţea mai îngrozitor decât oricând. Lucru surprinzător, întrucât primul film pe care-l produsese, cu el însuşi pe post de vedetă şi cu Nino într-un rol principal, adusese tone de bani. Totul mersese ca pe roate. Fiecare îşi făcuse bine meseria. Filmul fusese realizat cu mai puţine cheltuieli decât bugetul alocat. Toată lumea era pe cale să facă avere de pe urma filmului, în timp ce Jack Woltz se dădea de ceasul morţii. Acum Johnny avea în lucru alte două producţii cinematografice, una cu el însuşi în rolul principal, alta cu Nino. Nino interpreta extraordinar rolul adolescentului îndrăgostit, languros şi plin de farmec, pe care orice femeie l-ar fi strivit de sânii ei. Micul băieţel pierdut. Tot ce atingea el se preschimba în bani. Banii curgeau gârlă. Don Corleone îşi obţinea procentul prin intermediul băncii, ceea ce-i dădea lui Johnny un sentiment de satisfacţie. Se arătase demn de încrederea Naşului. Dar în ziua aceea gândul nu-l consola prea mult.

Acum, că ajunsese un producător de film, independent şi de succes, se bucura de tot atâta putere de nu cumva mai multă ca pe vremea când era cântăreţ. Fetele frumoase se ţineau scai de el la fel ca înainte, deşi din motive mai comerciale. Avea avionul lui personal, ducea un trai mai îmbelşugat, beneficia de impozite preferenţiale, avantaj acordat oamenilor de afaceri, spre deosebire de artişti. Atunci de ce dracu’ nu-şi găsea liniştea?

Ştia ce-l supără. Îl durea capul, îl dureau căile respiratorii şi simţea mâncărimi în gât. Singurul mod de a

se scărpina, ca să-şi mai aline mâncărimea, era prin cântec, or el nu îndrăznea să încerce. Îl sunase pe Jules Segal ca să-l întrebe când putea începe să cânte, iar Jules îi răspunsese că oricând dorea. Aşadar, făcuse o încercare, dar glasul îi sunase atât de urât şi de dogit, încât renunţase. A doua zi, gâtul îl duruse îngrozitor, un alt fel de durere decât înainte de extirparea nodulilor. O durere mai puternică, o senzaţie de arsură. Se temea să mai cânte, se temea să nu-şi distrugă vocea sau să nu şi-o piardă definitiv.

Dacă nu putea cânta, la ce dracu' mai contau toate celelalte? Restul erau rahaturi fără importanţă. Muzica era singurul lucru la care se pricepea cu adevărat. Probabil că ştia mai multe despre cântat şi despre stilul lui de muzică decât oricare altul în lume. Fusese foarte bun, abia acum îşi dădea seama. Anii de experienţă făcuseră din el un autentic profesionist. Nimeni nu-i putea da lecţii despre ce e rău şi ce e bine, nu avea nevoie să mai întrebe pe alţii. Ştia. Cât talent irosit, câtă risipă!

Era vineri şi hotărâse să-şi petreacă weekendul cu Virginia şi cu copiii, îi telefonase, ca s-o anunţe că venea, aşa cum făcea de fiecare dată. De fapt, ca să-i ofere fostei lui soţii ocazia de a spune nu. Dar ea nu-l refuzase niciodată. În toţi anii trecuţi de la divorţ. Pentru că nu s-ar fi opus cu nici un chip ca fetele să-şi vadă tatăl. Ce femeie, îşi zicea Johnny. Avusese noroc cu Virginia. Şi, deşi era conştient că ţinea la ea mai mult decât la oricare altă femeie întâlnită în viaţa lui, ştia că ar fi fost cu neputinţă să trăiască împreună şi pe plan fizic. Poate după şaizeci şi cinci de ani, când se vor pensiona, se vor retrage amândoi din activitate... din orice fel de activitate.

Se trezi la realitate în clipa în care, ajungând la ele, constată că Virginia era în toane proaste şi că nici fetele nu se arătau prea încântate să-l revadă, fiindcă în weekend ar fi trebuit să plece în excursie la o fermă, pentru a face călărie.

Îi spuse Virginiei să trimită fetele la fermă şi-şi luă rămas-bun de la ele cu un zâmbet amuzat. Cât de bine le

înţelegea! Care copil nu prefera să se plimbe călare la fermă, în loc să ţină companie unui ursuz ca el, care făcea pe tatăl numai când avea el chef?

— Mai beau vreo două pahare, pe urmă o întind şi eu.

— Bine, zise ea.

Avea o zi proastă, lucru care i se întâmpla destul de rar, în schimb se vedea de la o poştă. Nici pentru ea nu era prea simplu să ducă o astfel de existenţă.

Virginia îl văzu umplându-şi paharul mai mult decât de obicei.

— Pentru ce anume îţi faci curaj? îl întrebă ea. Totul îţi merge atât de bine. Niciodată nu mi-aş fi închipuit că ai stofă de afacerist.

Johnny îi zâmbi.

— Nu-i chiar atât de greu, zise el.

Dar în acelaşi timp se gândea că tocmai aici era necazul. Înţelegea femeile şi ghicise că Virginia era abătută, crezând că el trăia numai după bunul lui plac. Femeile detestă să vadă că bărbaţii lor o duc prea bine. Asta le scoate din sărite. Le face să se simtă mai puţin sigure de puterea exercitată asupra lor prin afecţiune, prin obişnuinţă sexuală sau prin legătura căsniciei. Aşadar, mai mult ca s-o consoleze pe Virginia decât ca să-şi exprime propriile necazuri, Johnny zise:

— La dracu', ce importanţă mai au celelalte, dacă tot nu pot să cânt?

Ea îi răspunse pe un ton agasat:

— Oh, Johnny, doar nu mai eşti copil. Ai trecut de treizeci şi cinci de ani. Ce-ţi tot faci atâtea griji cu prostia asta cu cântatul? Ca producător, oricum câştigi bani buni.

Johnny îi aruncă o privire ciudată şi-i spuse:

— Sunt cântăreţ. Îmi place să cânt. Ce legătură are asta cu vârsta?

Virginia îşi pierdu răbdarea.

— Şi-aşa nu mi-a plăcut niciodată cum cânţi. Acum, că ai demonstrat că eşti în stare să faci filme, îmi pare bine că nu mai poţi să cânţi.

Spre surpriza amândurora, Johnny îşi ieşi din fire:

— Acum ai spus o mare porcărie.

Johnny era şocat. Cum putea Virginia să gândească astfel? De ce-l detesta atât de mult?

Virginia zâmbi, satisfăcută că-l jignise, şi, pentru că nu se mai întâmplase ca Johnny să fie furios pe ea, replică:

— Ce crezi că simţeam când se ţineau după tine toate fetele, numai pentru felul cum cântai? Ce-ai fi simţit tu dacă aş fi ieşit pe stradă în pielea goală, ca să fac bărbaţii să alerge după mine? Aşa era şi cu cântecele tale, cândva îmi doream să-ţi pierzi glasul şi să nu mai poţi cânta niciodată. Dar asta s-a întâmplat înainte de divorţ.

Johnny îşi goli paharul.

— Nu înţelegi nimic. Absolut nimic.

Se duse în bucătărie şi formă numărul lui Nino. Aranjă rapid să plece amândoi la Palm Springs pe durata weekendului şi-i dădu lui Nino numărul de telefon al unei fete, o tânăra frumoasă şi proaspătă, pe care îşi pusese în minte s-o seducă.

— O să-şi cheme o prietenă pentru tine, îi spuse Johnny. Într-o oră vin să te iau de acasă.

La plecare, Virginia îi răspunse la salut cu răceală. Nu-i păsa de el nici cât negru sub unghie, era una dintre rarele ocazii când Johnny se simţea furios pe ea. La dracu', în weekend îşi va face de cap, ca să-şi scoată otrava din suflet.

Bineînţeles, la Palm Springs petrecură minunat. Johnny îşi puse la dispoziţie vila lui de acolo, care în această perioadă a anului era în permanenţă deschisă şi prevăzută cu personalul necesar. Cele două fete erau îndeajuns de tinere ca să promită o distracţie pe cinste şi nu prea dornice de favoruri. Până la ora cinei mai veniră câteva persoane ca să le ţină companie la piscină. Nino urcă în camera lui împreună cu cealaltă fată, să se pregătească pentru cină, dar şi pentru o scurtă partidă de sex, acum cât era încă înfierbântat de soare. Johnny era cam prost-dispus, aşa că-şi trimise prietena o blondă miniaturală pe nume Tina să facă duş singură. Niciodată nu putea face dragoste cu altă femeie după ce se certa cu

Virginia.

Se duse în salonul cu glasvand, unde se găsea pianul. Pe vremea când cântase cu orchestra, îşi mai făcea de lucru cu pianul, din simplă distracţie, aşa că putea improviza pe clape ceva stil baladă sub clar de lună. Se aşează la pian şi fredonă puţin, însoţit de acordurile instrumentului, dar foarte încet, abia murmurând câteva cuvinte, fără să-şi dea drumul la voce. Nu observă că Tina se înapoiase în salon decât când fata îi oferi o băutură şi se aşează lângă el la pian. Johnny cântă la pian câteva melodii, pe care le fredonară împreună. Apoi o lăsă la pian şi se duse să facă duş. În baie încercă să cânte fragmente, mai mult rostindu-le. Se îmbrăcă şi coborî. Tina era tot singură. Nino fie trudea de zor cu fata lui, fie se îmbătase.

Johnny se aşează din nou la pian, iar Tina ieşi din salon, să se plimbe şi să se uite la piscină. Johnny începu unul dintre vechile lui cântece. Nu mai simţea nici un fel de arsură în gât. Sunetele ieşeau estompate, dar pline. Se uită în curtea interioară. Tina nu se clintise din loc, uşa de sticlă era închisă, aşa că fata nu avea cum să-l audă. Johnny ţinea cumva să nu-l audă nimeni. Începu o veche baladă, care era cântecul său preferat. Îşi dădu drumul la glas, ca şi cum ar fi interpretat-o în public, fără să-şi menajeze vocea, aşteptându-se să audă hârâitul cunoscut. Dar nu se întâmplă nimic. Îşi ascultă propriul glas, era oarecum diferit, dar îi plăcea. Timbrul îi devenise mai grav, acum avea o voce caldă şi generoasă, o voce de bărbat, nu de copil, îşi zise el. Termină cântecul, reducând intensitatea sunetului, şi rămase aşezat la pian, gândindu-se la ce se întâmplase.

— Nu-i rău, bătrâne, îl auzi în spatele lui pe Nino. Nu-i rău deloc.

Johnny se răsuci pe scaun. Nino stătea în prag, de unul singur. Fata nu era cu el. Johnny răsuflă uşurat. Nu-l deranja că-l auzise Nino.

— Îhî, răspunse el. Hai să scăpăm de tipele astea două. Trimite-le acasă.

— Trimite-le tu, i-o întoarse Nino. Sunt fete de

treabă. Nu vreau să le jignesc. Şi-apoi, tocmai am bucurat-o pe a mea de două ori. Cum ar fi să-i dau papucii, fără să-i ofer măcar o cină?

Ce mama dracului! gândi Johnny. La urma urmei, n-aveau decât să-l asculte şi ele, chiar dacă glasul îi suna îngrozitor. Telefonă unui şef de orchestră din Palm Springs, pe care-l cunoştea, cu rugămintea de a-i trimite o mandolină pentru Nino.

— Ce naiba, nimeni nu cântă la mandolină în California, protestă şeful de orchestră.

— Tu fă rost de una, se stropşi Johnny.

Casa era plină de aparatură de înregistrare, şi Johnny le învăţă pe cele două fete să manevreze butoanele de închidere şi volumul. După cină se apucară de lucru. Îl puse pe Nino să-l acompanieze la mandolină şi cântă toate vechile lui cântece. Le cântă de la început până la sfârşit, fără să-şi menajeze glasul câtuşi de puţin. Gâtul era perfect, simţea că ar putea cânta o veşnicie. În lunile în care nu fusese în stare să scoată măcar un sunet, se gândise adesea cum ar interpreta versurile acum, cu totul altfel decât pe vremea când era puştan. Repetase în minte cântecele într-o multitudine de variante, cu accente care de care mai sofisticate. Acum le cânta aievea. Uneori, frazele care sunaseră frumos în gând nu mai mergeau la fel de bine cu voce tare. „Cu voce tare”, îşi spuse încă o dată. Acum nu se mai asculta, concentrându-se, în schimb, asupra interpretării. Greşea pe ici-pe colo la măsură, dar în rest era OK, îşi pierduse puţin antrenamentul. Avea în cap un metronom infailibil. Nu-i trebuia decât puţin exerciţiu.

În cele din urmă, se opri din cântat. Tina se apropie de el cu ochii strălucind şi-l sărută lung.

— Acum înţeleg de ce mama se duce la toate filmele tale, zise ea.

În oricare altă situaţie, replica ar fi fost cât se poate de nepotrivită. Nu şi de data aceasta. Johnny şi Nino izbucniră în râs.

Puseră banda, iar Johnny se putu asculta cum

trebuie. Vocea i se schimbase, i se schimbase mult, dar rămăsese indiscutabil vocea lui Johnny Fontane. Devenise mult mai amplă şi mai gravă, aşa cum remarcase mai înainte, şi avea mai curând un timbru de bărbat decât de adolescent. Glasul lui era mai încărcat de emoţie şi mai personal. Ca tehnică, depăşea cu mult tot ce realizase până atunci. Nu simplă tehnică, ci măiestrie. Dacă era atât de bun acum, când îşi pierduse din antrenament, cum avea să fie de îndată ce va ajunge iar în plină formă? Johnny râse fericit spre Nino.

— Sună chiar atât de bine pe cât îmi pare mie?

Nino îi studie, gânditor, chipul radiind de fericire.

— Al dracului de bine, încuviinţă el. Dar să vedem cum ai să cânţi mâine.

Johnny se simţi jignit de pesimismul lui Nino.

— Ah, păcătosule, ştii bine că tu nu poţi cânta aşa. Nu-ţi face griji pentru ziua de mâine. Mă simt excelent.

Totuşi, în seara aceea nu mai cântă. El şi Nino însoţiră fetele la o petrecere, după care Tina îşi petrecu noaptea în patul lui, însă el nu se dovedi prea la înălţime. Fata rămase oarecum dezamăgită. Ce dracu', cugetă el, doar nu poţi avea totul într-o singură zi.

A doua zi de dimineaţă se trezi cu un sentiment de teamă, o spaimă vagă că vocea revenită fusese un simplu vis. După ce se convinse că nu visase, se sperie că-şi va pierde iarăşi vocea. Se apropie de fereastră şi fredonă câteva măsuri, apoi se duse în salon, încă în pijama. Încropi o melodie la pian şi, după câteva minute, încercă să cânte împreună cu instrumentul. Cânta încet, dar nu simţea nici o durere, nici un hârşâit, aşa că îşi dădu drumul la glas. Sunetele erau calde, bogate în armonie, nu era nevoie să-şi forţeze corzile vocale. Cânta uşor, uşor de tot, fără nici cel mai mic efort. Johnny înţelese că necazurile lui luaseră sfârşit, îşi revenise pe deplin. Puţin îi păsa dacă ar fi avut un eşec răsunător în cinematografie, puţin îi păsa că nu reuşise s-o impresioneze pe Tina în noaptea precedentă, puţin îi păsa că Virginia îl va urî fiindcă putea să cânte iar. Nu avu decât o clipă de regret.

Ce minunat ar fi fost să-i fi revenit vocea în timp ce-ar fi cântat fetiţelor! Ar fi fost nemaipomenit.

Infirmiera trimisă de hotel intră în cameră, împingând un cărucior plin cu medicamente. Johnny se ridică şi se uită ţintă la Nino, care dormea sau poate trăgea să moară. Ştia că Nino nu era gelos pe el că îşi recăpătase vocea. Înţelegea că Nino îl invidia doar fiindcă aceasta îl făcea atât de *fericit.* Că punea atâta preţ pe cântec. Lui Johnny îi era foarte clar acum că Nino Valenti nu ţinea la nimic pe lume atât de mult, încât să vrea să trăiască.

CAPITOLUL 27

Michael Corleone sosi seara târziu şi, din ordinul său, nimeni nu-l întâmpină la aeroport. Îl însoţeau doar două persoane: Tom Hagen şi o nouă gardă de corp pe nume Albert Neri.

Lui şi însoţitorilor săi li se rezervase cel mai luxos apartament din hotel. Aici îl aşteptau deja cei cu care Michael trebuia să se întâlnească.

Freddie îşi primi fratele, strângându-l în braţe cu căldură. Freddie era acum mult mai vânjos, mai jovial, mai *vesel* şi mai elegant. Purta un costum de mătase cenuşie, lucrat cu mare artă, şi accesorii asortate. Avea părul tuns perie şi aranjat cu mare grijă, ca un actor de cinema. Obrazul bine bărbierit îi strălucea, şi îşi făcuse manichiura. Era cu totul altfel decât pe vremea când plecase din New York, cu patru ani în urmă.

Se rezemă de spătarul scaunului şi-l cercetă pe Michael cu o privire plină de afecţiune.

— Arăţi de o mie de ori mai bine acum, că ţi-ai operat faţa. Până la urmă, te-a convins nevastă-ta, aşa-i? Ce mai face Kay? Când vine aici, să ne facă o vizită?

Michael zâmbi fratelui său.

— Şi tu arăţi grozav de bine. Kay ar fi venit şi acum, dar iar e însărcinată şi trebuie să se ocupe de bebeluş. În plus, e vorba de afaceri, Freddie, sunt nevoit să plec cu avionul mâine seară sau poimâine dimineaţă.

— Mai întâi, trebuie să mănânci ceva, zise Freddie. Aici, la hotel, avem un bucătar excelent, ai să mănânci cele mai bune mâncăruri pe care le-ai gustat vreodată. Du-te să faci duş şi să te schimbi. Între timp, masa va fi pregătită şi adusă în cameră. I-am adunat pe toţi cei pe care vrei să-i vezi, te vor aştepta până eşti gata. Nu trebuie decât să-i chem.

— Să-l lăsăm la urmă pe Moe Greene, OK? zise binevoitor Michael. Invită-i pe Johnny Fontane şi pe Nino să ia masa cu noi. La fel şi Lucy cu prietenul ei, doctorul. Putem sta de vorbă chiar la masă. Se întoarse către Hagen. Am omis pe careva, Tom?

Hagen clătină din cap. Freddie îi făcuse o primire mult mai puţin entuziastă decât lui Michael, dar Hagen îl înţelegea. Freddie figura pe lista neagră a tatălui său şi, fireşte, îl învinuia pe *Consigliori* că nu încerca să îndrepte lucrurile. Hagen ar fi făcut-o cu dragă inimă, numai că nu ştia motivul pentru care Freddie căzuse în dizgraţia părintelui său. Don nu-şi destăinuise chiar toate necazurile. Pur şi simplu, lăsase să i se ghicească nemulţumirea.

De-abia după miezul nopţii se adunară toţi în jurul mesei aranjate pentru cina festivă din apartamentul lui Michael. Lucy îl sărută pe Michael, dar se abţinu să comenteze că arăta mult mai bine după operaţie. În schimb, Jules Segal studie fără fereală osul care suferise fractura şi-i spuse lui Michael:

— Bună treabă. S-a sudat frumos. Sinusul e OK?

— Perfect, răspunse Michael. Îţi mulţumesc că m-ai ajutat.

La masă, privirile tuturor rămâneau îndreptate către Michael. Toţi remarcaseră asemănarea lui cu Don, atât ca fel de a fi, cât şi la vorbă. În mod ciudat, inspira acelaşi respect, aceeaşi veneraţie, deşi se purta perfect natural, dându-şi silinţa să facă pe fiecare în parte să se simtă în largul său. Ca de obicei, Hagen se ţinu în umbră. Pe noul paznic nu-l cunoşteau. Albert Neri era şi el un bărbat foarte tăcut şi discret. După ce se scuză că nu-i era foame,

se aşează pe un fotoliu lângă uşă, citind ziarul local.

După ce mâncară câte ceva şi băură câteva pahare, lăsară chelnerii să plece, iar Michael se întoarse către Johnny Fontane:

— Am auzit că ţi-a revenit glasul, că e la fel de bun ca înainte şi că ţi-ai recăpătat toţi admiratorii. Felicitări.

— Mulţumesc, răspunse Johnny.

Era curios să afle motivul concret pentru care Michael dorise să-l vadă. Ce favoare urma să i se ceară?

Michael se adresă tuturor:

— Familia Corleone intenţionează să se mute în Las Vegas. Vrem să vindem afacerea cu uleiul de măsline şi să ne stabilim aici. Don, Hagen şi cu mine am chibzuit asupra acestui lucru şi socotim că viitorul Familiei se află aici. Asta nu înseamnă că ne vom muta acum sau anul viitor. Ar putea dura doi, trei sau chiar patru ani până vom pune totul la punct. Dar, în mare, cam asta avem de gând. Câţiva prieteni de-ai noştri deţin procente avantajoase din acest hotel şi din cazinou, aşa că există o premisă bună. Moe Greene ne va vinde partea lui, aşa că proprietatea va aparţine exclusiv prietenilor Familiei.

Chipul ca o lună plină al lui Freddie era neliniştit.

— Mike, eşti sigur că Moe va accepta să vândă? Mie nu mi-a vorbit niciodată despre aşa ceva şi ştiu cât ţine la afacerea asta. Eu nu cred că va vinde.

— Îi voi face o ofertă pe care nu va avea cum s-o refuze, răspunse liniştit Michael. Deşi rostite pe un ton firesc, vorbele lui avură efectul unui duş rece, pentru că era una dintre expresiile favorite ale lui Don. Michael se întoarse către Johnny Fontane: Don contează pe tine ca să ne ajuţi să prindem cheag. Ni s-a explicat că programul artistic va fi esenţial ca să atragem amatorii de jocuri de noroc. Sperăm să semnezi un contract, ca să apari de cinci ori pe an timp de, să zicem, o săptămână. Trag nădejde că prietenii noştri din lumea filmului îţi vor urma exemplul. I-ai servit în repetate rânduri, acum poţi apela şi tu la serviciile lor.

— Sigur, răspunse Johnny. Ştii bine că voi face tot ce-

mi cere Naşul, Mike.

Dar în glasul lui se ghicea o umbră de îndoială.

Michael zâmbi şi spuse:

— N-ai să pierzi bani la afacere, nici tu şi nici prietenii tăi. Vei primi acţiuni din acest hotel, iar dacă mai există şi alte persoane pe care le socoteşti suficient de importante, atunci şi ele vor primi acţiuni. Poate nu mă crezi, aşa că dă-mi voie să-ţi spun că vorbesc în numele lui Don.

— Te cred, Mike, se grăbi să-l asigure Johnny. Numai că în momentul de faţă pe Promenadă se construiesc alte zece hoteluri şi cazinouri. Când veţi veni voi, piaţa va fi saturată, riscaţi să sosiţi prea târziu pentru concurenţa care va exista deja aici.

În acest punct al discuţiei interveni Hagen:

— Familia Corleone are prieteni care finanţează trei dintre aceste hoteluri.

Johnny înţelese imediat ce voia, de fapt, să spună Tom: deci, familia Corleone era proprietara celor trei hoteluri, cu cazinourile lor. Aşa că vor exista acţiuni din belşug pentru toată lumea.

— Am să încep demersurile, declară Johnny.

Michael se întoarse către Lucy şi Jules Segal:

— Ţi-am rămas dator, îi zise el lui Jules. Am auzit că vrei să revii la chirurgie şi că spitalele nu te primesc, din pricina vechii poveşti cu avorturile. Trebuie să aud din gura ta, asta-ţi doreşti să faci?

Jules zâmbi.

— Cred că da. Însă nu cunoşti branşa medicală. Oricâtă putere ai avea, pentru ei nu înseamnă nimic. Mă tem că nu mă poţi ajuta în problema asta.

Michael dădu din cap cu un aer absent.

— Sigur, ai dreptate. În schimb, câţiva prieteni de-ai mei, personalităţi destul de cunoscute, urmează să construiască un mare spital în Las Vegas. Aşa cum se dezvoltă şi cum e prevăzut să se extindă, oraşul va avea nevoie de spital. Poate, dacă discutăm cu ei aşa cum trebuie, te vor lăsa să ai acces în sala de operaţii. La

dracu', câţi chirurgi buni ca tine ar accepta să vină tocmai aici, în inima deşertului? Sau măcar pe jumătate la fel de buni ca tine. Vom face un serviciu şi spitalului. Aşa că rămâi pe poziţie. E adevărat ce-am aflat, că tu şi Lucy urmează să vă căsătoriţi?

Jules ridică din umeri.

— Numai când am să mă conving că am perspective de viitor.

— Mike, interveni cu şiretenie Lucy, dacă nu construieşti spitalul, am să mor fată bătrână.

Râseră toţi. În afară de Jules, care i se adresă lui Michael:

— Dacă aş accepta această slujbă, n-aş vrea să-mi creez obligaţii.

— Nici un fel de obligaţii, răspunse cu răceală Mike. Pur şi simplu, îţi sunt dator şi vreau să mă plătesc faţă de tine.

— Mike, nu te supăra, îi spuse cu blândeţe Lucy.

Michael îi zâmbi.

— Nu mă supăr. Se întoarse iar spre Jules. Ai spus o mare prostie. Familia Corleone a făcut unele demersuri în favoarea ta. Crezi că sunt atât de prost, încât să-ţi cer să faci ceva împotriva voinţei tale? Dar chiar dacă ţi-aş cere, ce mare lucru? Cine altcineva a mişcat un deget să te ajute când ai fost la necaz? După ce mi s-a spus că vrei să te întorci la adevărata muncă de chirurg, am pierdut o groază de timp încercând să aflu dacă te puteam ajuta. Şi uite că pot. Nu-ţi cer nimic în schimb. Acceptă măcar ca între noi să existe o legătură de prietenie. Şi presupun că vei face pentru mine ceea ce ai face pentru oricare alt bun prieten. Iată obligaţia ta. Dar poţi oricând să mă refuzi.

Tom Hagen îşi plecă fruntea şi zâmbi. Nici chiar Don n-ar fi jucat mai bine scena.

Jules se înroşise la faţă.

— Mike, nu asta am vrut să spun. Vă sunt extrem de recunoscător, ţie şi tatălui tău. Uită ce-am spus adineauri.

Michael încuviinţă din cap şi zise:

— Bine. Până când spitalul va fi construit şi dat în

funcţiune, tu vei fi director sanitar al celor patru hoteluri. Adună-ţi singur oamenii. Îţi va creşte şi salariul, dar asta poţi discuta ulterior cu Tom. Lucy, vreau ca şi tu să faci ceva mai important. Poate să coordonezi toate magazinele care se vor deschide în arcadele hotelului. Mă refer la partea financiară. Sau poate să te ocupi de angajarea fetelor care vor lucra în cazinouri, ceva de genul ăsta. Cu alte cuvinte, dacă Jules nu te ia de soţie, cel puţin să fii o fată bătrână şi bogată. Freddie pufăia nervos din trabuc. Michael se întoarse către el şi-i spuse cu blândeţe: Nu sunt decât mesagerul lui Don, Freddie. Bineînţeles că îţi va spune el însuşi ce-ar dori să faci, însă sunt convins că va fi ceva suficient de important ca să te simţi mulţumit. Toată lumea te-a lăudat ce treabă bună ai reuşit aici.

— Atunci de ce-i supărat pe mine? întrebă jalnic Freddie. Numai fiindcă au scăzut câştigurile la cazinou? Nu mă ocup eu de asta, ci Moe Greene. Ce dracu' vrea tata de la mine?

— Nu-ţi face griji în privinţa asta, îl linişti Mike. Apoi i se adresă lui Johnny Fontane: Unde-i Nino? Eram nerăbdător să-l revăd.

Johnny ridică din umeri.

— Nino e foarte bolnav. Îl îngrijeşte o infirmieră în camera lui. Doctorul, care-i aici de faţă, zice că trebuie internat şi că încearcă să-şi ia singur zilele. Auzi colo, Nino!

— Nino a fost întotdeauna un băiat cumsecade, spuse Michael, gânditor şi sincer surprins. Nu ştiu să fi făcut vreodată o faptă rea, cu atât mai puţin să fi jignit pe cineva. Niciodată nu i-a păsat de nimic. Afară de băutură.

— Aşa e, încuviinţă Johnny. Acum banii curg gârlă, ar putea primi de lucru din belşug, ca actor sau cântăreţ. Acum câştigă cincizeci de mii de film şi el lasă totul baltă. Nu-l interesează câtuşi de puţin celebritatea. În atâţia ani de când îl cunosc, nu ştiu să fi făcut vreun matrapazlâc. Şi uite că dobitocul îşi bea şi sufletul.

Jules vru să spună ceva, dar tocmai atunci se auzi o ciocănitură în uşa apartamentului. Îl surprinse că omul din

fotoliu, care era cel mai aproape de uşă, nu răspunse, ci continuă să citească ziarul. Hagen se duse să deschidă: Moe Greene dădu buzna înăuntru, aproape îmbrâncindu-l, urmat de cele două gărzi de corp ale sale.

Moe Greene era un derbedeu frumos, care-şi câştigase faima ca ucigaş plătit, acţionând în numele sindicatului crimei în zona Brooklyn. Se extinsese apoi în branşa jocurilor de noroc, mergând să-şi caute norocul în Vest; aici fusese primul care înţelesese posibilităţile oferite de Las Vegas, unde construise unul dintre primele cazinouri de pe Promenadă. Mai avea şi acum porniri criminale, ca atare întreg personalul hotelului îi ştia de frică, inclusiv Freddie, Lucy şi Jules Segal, care evitau pe cât posibil să dea ochii cu el.

Acum figura lui frumoasă stătea încruntată.

— Am aşteptat să stau de vorbă cu tine, Mike, i se adresă el lui Michael Corleone. Mâine am o mulţime de lucruri de făcut, aşa că m-am gândit să te prind în astă-seară. Ce zici?

Michael Corleone îl privi cu un aer de prefăcută uimire prietenească.

— Sigur, zise el. Făcu un semn lui Hagen. Adu-i ceva de băut domnului Greene, Tom.

Jules observă că cel pe care-l chema Albert Neri îl studia cu mare atenţie pe Moe Greene, fără să se sinchisească de gărzile care se sprijineau de uşă. Ştia că nu exista nici un risc de violenţă, nu în oraşul Vegas. Aici violenţa era strict interzisă, ea periclitând întregul proiect de transformare a oraşului în sanctuarul legal al americanilor amatori de jocuri de noroc.

Moe Greene se adresă celor două gărzi:

— Aduceţi câteva fise pentru toţi cei de aici, să joace pe cheltuiala casei.

Evident, se referea la Jules, Lucy, Johnny Fontane şi la garda de corpa lui Michael, Albert Neri.

Michael Corleone încuviinţă din cap, plin de bunăvoinţă.

— Ce idee bună!

Abia atunci Albert Neri se ridică şi el de pe scaun, pregătindu-se să iasă împreună cu ceilalţi.

După ce-şi luară rămas-bun, în încăpere rămaseră doar Freddie, Tom Hagen, Moe Greene şi Michael Corleone.

Greene îşi puse paharul pe masă şi zise, abia stăpânindu-şi furia:

— Ce-i cu chestia asta pe care o tot aud, că Familia Corleone vrea să cumpere partea mea? Eu sunt cel care o va cumpăra pe *a voastră.* Nu voi pe *a mea.*

— Cazinoul tău a pierdut bani în mod cu totul inexplicabil, îi răspunse cu răbdare Michael. Ceva nu-i în regulă cu felul tău de-a opera. Poate că noi ne vom descurca ceva mai bine.

Greene râse cu răutate.

— Cum adică, macaronari nenorociţi ce sunteţi, eu vă fac hatârul să-l primesc pe Freddie când sunteţi la ananghie şi-acum mă daţi deoparte? Asta s-o credeţi voi. Eu nu mă las dat afară de nimeni şi am destui prieteni care să mă sprijine.

Michael Corleone continua să rămână calm şi rezonabil.

— L-ai primit pe Freddie pentru că Familia Corleone ţi-a dat o sumă uriaşă ca să termini de mobilat hotelul. Şi să-ţi finanţezi cazinoul. Totodată, Familia Molinari de pe Coasta de Vest i-a garantat siguranţa şi ţi-a făcut nu ştiu ce favoare pentru că l-ai luat. Familia Corleone şi cu tine sunteţi chit. Nu ştiu de ce te superi. Îţi vom cumpăra partea la un preţ echitabil, fixat de tine. Ce-i rău în asta? Ce-i aşa nedrept? Cu cazinoul tău care pierde bani, îţi facem o mare favoare.

Greene clătină din cap în semn de dezaprobare.

— Familia Corleone nu mai are puterea de odinioară. Naşul e bolnav. Sunteţi vânaţi şi izgoniţi din New York de către celelalte Familii şi vă închipuiţi că aici o să vă umpleţi punga mai uşor. Îţi dau un sfat, Mike: mută-ţi gândul.

— De asta ţi-ai închipuit că-l poţi pălmui pe Freddie

în public? întrebă încet Michael.

Uluit, Tom Hagen aruncă o privire către Freddie. Fiul cel mijlociu al lui Don Corleone era roşu până în vârful urechilor.

— Ah, Mike, n-a fost nimic serios. Moe nu s-a supărat cu adevărat. Câteodată îi mai sare ţandăra, dar el şi cu mine suntem buni prieteni. Aşa-i, Moe?

Greene deveni circumspect.

— Da, bineînţeles. Uneori trebuie să mai ard câte un şut în dreapta sau în stânga, ca să meargă treaba bine la hotel. M-am înfuriat pe Freddie fiindcă le punea fustele în cap la toate chelneriţele şi le lăsa să ardă gazul de pomană în timpul programului. Am avut cu el un schimb de cuvinte şi l-am pus la respect.

— Ai fost pus la respect, Freddie? întrebă Michael cu o figură impasibilă.

Freddie îşi ţintui fratele mai mic cu o privire posomorâtă şi nu răspunse. Greene râse şi zise:

— Ticălosul lua în pat câte două o dată, vechiul truc cu sandviciul. Freddie, trebuie să recunosc că ai făcut treabă bună cu gagicile alea. După ce le aranjai tu, nimeni nu le mai putea face fericite.

Hagen îşi dădu seama că vestea îl luase pe Michael prin surprindere. Amândoi schimbară o privire. Poate că acesta era adevăratul motiv pentru care Don era nemulţumit de Freddie. Don era foarte strict în problema relaţiilor sexuale. Pentru astfel de distracţii şi-ar fi socotit fiul un degenerat. Faptul că se lăsase umilit fizic de un individ ca Moe Greene făcea ca Familia Corleone să piardă o parte din respectul cuvenit. Poate că şi prin asta Freddie scăzuse în ochii părintelui său.

Ridicându-se de pe scaun, Michael zise pe un ton care punea capăt oricărei discuţii:

— Mâine trebuie să mă întorc la New York, aşa că gândeşte-te ce preţ îmi ceri.

— Nemernicule! izbucni Greene, sărind ca o fiară. Crezi că mă poţi da deoparte chiar aşa uşor? Află c-am omorât mai mulţi oameni decât tine, şi asta înainte să mi-o

iau la labă. Am să zbor cu avionul la New York şi am să discut direct cu Don. Am să-i fac şi eu o ofertă.

— Tom, eşti *Consigliori,* i se adresă neliniştit Freddie lui Tom Hagen. Poţi discuta cu Don, ca să-i dai un sfat.

În acel moment, Michael se întoarse spre cei doi bărbaţi din Vegas, în adevărata forţă a personalităţii sale.

— Don s-a retras, declară el. Acum eu conduc afacerile Familiei. Iar pe Tom l-am scos din funcţia de *Consigliori.* El va fi doar avocatul meu la Vegas. Peste câteva luni se va muta aici împreună cu familia, să demareze toate procedurile legale. Prin urmare, orice aveţi de spus, îmi spuneţi mie. Nimeni nu-i răspunse. Freddie, vorbi Michael pe un ton oficial, eşti fratele meu mai mare şi-ţi datorez respect. Dar nu care cumva să mai ţii vreodată partea unui străin împotriva propriei tale Familii. Nici n-am să-i pomenesc lui Don de asta. Se întoarse către Moe Greene. Nu-i insulta pe cei care încearcă să te ajute. Mai bine ţi-ai consuma energia ca să descoperi de ce pierde cazinoul bani. Familia Corleone a investit aici sume considerabile, nu câştigăm pe măsura investiţiilor, dar, cu toate acestea, n-am venit aici să te insult. Îţi întind o mână de ajutor. Ei bine, dacă preferi să scuipi pe mâna care ţi se întinde, treaba ta. Eu atât am avut de zis.

Nu ridicase tonul nici măcar o dată, totuşi vorbele lui avură efectul unui duş rece atât pentru Greene, cât şi pentru Freddie. Michael îi ţintui pe amândoi cu privirea, îndepărtându-se de masă, semn că era cazul să plece. Hagen se duse la uşă şi o deschise. Cei doi bărbaţi ieşiră, fără să spună noapte bună.

A doua zi de dimineaţă, Michael primi un mesaj de la Moe Greene: nu voia nici în ruptul capului să-şi vândă partea lui de acţiuni. Freddie fusese cel care-i adusese mesajul. Michael ridică din umeri şi-i spuse fratelui mijlociu:

— Înainte să mă întorc la New York, vreau să-l văd pe Nino.

În apartamentul lui Nino îl găsiră pe Johnny Fontane,

aşezat pe canapea şi luând micul dejun. Jules tocmai îl consulta pe Nino, în spatele draperiilor trase ale dormitorului. În cele din urmă, draperiile se dădură deoparte.

Michael rămase şocat dând cu ochii de Nino. Starea tânărului se degrada vizibil. Avea privirea înceţoşată, buzele întredeschise, obrazul căzut. Michael se aşează pe marginea patului şi zise:

— Nino, mă bucur că te văd. Don întreabă mereu de tine.

Nino zâmbi larg: zâmbetul lui de odinioară.

— Spune-i că sunt pe moarte. Spune-i că munca de artist e mai periculoasă decât afacerile cu ulei de măsline.

— Te vei face bine, îl asigură Michael. Dacă Familia te poate ajuta cu ceva, nu trebuie decât să-mi spui.

Nino clătină din cap.

— Nu mă puteţi ajuta cu nimic, zise el. Cu nimic.

Michael mai discută cu Nino câteva minute, apoi plecă. Freddie îşi conduse fratele şi pe însoţitorii lui la aeroport, dar la cererea lui Michael nu rămase cu ei până la plecarea avionului. În timp ce urca la bordul avionului împreună cu Tom Hagen şi Al Neri, Michael se întoarse către acesta din urmă şi-l întrebă:

— L-ai studiat cu atenţie?

Neri se bătu cu degetul în frunte.

— Îl am pe Moe Greene însemnat şi fotografiat aici.

CAPITOLUL 28

În avionul care-l ducea înapoi, la New York Michael se relaxă şi încercă să doarmă. Zadarnic. Se apropia cea mai cumplită perioadă din viaţa sa, dacă nu chiar fatală. Nu mai putea fi amânată. Totul era deja pregătit, fuseseră luate toate măsurile de precauţie, la care trudiseră vreme de doi ani. Nu mai putea admite nici o întârziere. Cu o săptămână în urmă, când Don îşi anunţase oficial retragerea în prezenţa celor doi *caporegimes* şi a altor membri ai Familiei Corleone, Michael ştia că în acest fel tatăl lui îi dădea a înţelege că sosise vremea.

Trecuseră aproape trei ani de când se înapoiase

acasă şi mai mult de doi de când se căsătorise cu Kay. În aceşti trei ani se preocupase să deprindă afacerile Familiei. Petrecuse ceasuri nesfârşite în compania lui Tom Hagen şi alte ceasuri nesfârşite cu Don. Rămăsese uimit cât de bogată şi puternică era în realitate Familia Corleone. Avea proprietăţi imobiliare extrem de valoroase în centrul New Yorkului: blocuri întregi cu birouri. Deţinea, sub acoperire, acţiuni la două agenţii de vânzare-cumpărare de pe Wall Street şi la câteva bănci din Long Island, fiind totodată şi asociată la câteva firme de confecţii, pe lângă operaţiunile ilegale cu jocuri de noroc.

Cel mai interesant lucru pe care îl aflase Michael Corleone în timp ce trecea în revistă vechile tranzacţii ale Familiei Corleone era acela că, imediat după război, Familia începuse să primească o taxă de protecţie din partea unui grup de falsificatori de discuri muzicale. Aceştia multiplicau şi vindeau plăci de fonograf ale unor artişti celebri, ambalând totul cu atâta pricepere, încât nu fuseseră niciodată prinşi. Evident, pe discurile vândute de ei la magazine, artiştii şi compania producătoare nu primeau nici un sfanţ. Michael Corleone îşi dădea seama că Johnny Fontane pierduse o mulţime de bani din pricina acestei contrafaceri, întrucât la vremea respectivă, când încă nu-şi pierduse glasul, discurile lui erau cele mai bine vândute din întreaga ţară.

Îl luă la întrebări pe Tom Hagen în legătură cu acest aspect. Cum de îngăduise Don falsificatorilor să-i escrocheze propriul fin? Hagen ridică din umeri. Afacerile erau afaceri. Şi pe urmă, Johnny căzuse în dizgraţia lui Don, fiindcă divorţase de iubita lui din copilărie ca să se însoare cu Margot Ashton. Gestul lui îl nemulţumise profund pe Don.

— Dar cum a încetat operaţiunea? întrebă Michael. Indivizii au fost prinşi de poliţie?

Hagen clătină din cap.

— Don şi-a retras protecţia. Asta s-a întâmplat imediat după nunta lui Connie.

Era un mod de operare pe care avea să-l întâlnească

frecvent. Don îi ajuta pe cei aflaţi la necaz, dar la a căror nefericire avea şi el o contribuţie. Poate nu din viclenie sau cu bună ştiinţă, ci din pricina diversităţii sale de interese, poate datorită mersului lumii, unde binele se împletea în mod firesc cu răul.

Michael se căsătorise cu Kay în New England, o nuntă fără pretenţii, la care asistaseră numai părinţii ei şi câteva prietene. Apoi se mutaseră într-una dintre casele de pe domeniul din Long Beach. Michael rămăsese surprins cât de bine se înţelegea Kay cu părinţii lui şi cu ceilalţi locatari ai proprietăţii. Fireşte, ea rămăsese însărcinată foarte curând, ca orice soţie italiană care se respectă, ceea ce înclinase şi mai mult balanţa în favoarea ei. Faptul că în numai doi ani cel de-al doilea copil era deja pe drum nu fusese decât frişca de pe prăjitură.

Kay urma să-l aştepte la aeroport, venea de fiecare dată să-l întâmpine şi se bucura grozav când Michael se întorcea dintr-o călătorie. Şi el era bucuros. Nu însă şi acum. Fiindcă la capătul acestei călătorii, trebuia, în sfârşit, să demareze acţiunea pe care o pregătise în ultimii trei ani. Îl aştepta Don. La fel şi cei doi *caporegimes.* Iar el, Michael Corleone, trebuia să dea ordinele şi să ia deciziile care aveau să hotărască soarta lui şi a Familiei.

În fiecare dimineaţă când Kay Adams Corleone se scula din pat să se îngrijească de prima masă a bebeluşului, o vedea pe Mama Corleone plecând de pe proprietate în maşina condusă de o gardă de corp, apoi înapoindu-se după o oră. Kay aflase curând că soacra ei se ducea în fiecare dimineaţă la biserică. De multe ori la întoarcere, bătrâna trecea pe la nora ei să-şi bea cafeaua de dimineaţă şi să-şi vadă pe cel mai tânăr dintre nepoţi.

Mama Corleone începea întotdeauna conversaţia întrebând-o pe Kay de ce nu se gândea să treacă la catolicism, uitând că bebeluşul lui Kay fusese deja botezat în rit protestant. Aşadar, Kay se simţi îndreptăţită s-o întrebe pe femeia mai vârstnică de ce se ducea la biserică în fiecare dimineaţă şi dacă aceasta era o îndatorire

obligatorie a credincioşilor catolici.

— Oh, nu, nu, răspunse bătrâna, ca şi cum s-ar fi temut că amănuntul ar fi împiedicat-o pe Kay să se convertească. Unii catolici merg la biserică numai de Paşti şi de Crăciun. Te duci atunci când simţi nevoia.

Kay râse.

— Atunci dumneata de ce te duci în fiecare dimineaţă?

Mama Corleone îi răspunse cât se poate de firesc:

— Mă duc pentru soţul meu. Arătă în jos, către podea. Ca să nu ajungă acolo. Tăcu o clipă. Mă rog pentru el în fiecare zi, ca să meargă acolo sus.

Şi arătă spre cer. Spusese toate acestea cu un zâmbet maliţios, ca şi cum într-un fel ar fi încălcat voinţa soţului sau ar fi pledat pentru o cauză pierdută. Vorbise pe un ton aproape glumeţ, dar cu un aer sumbru de italiancă bătrână. Ca de fiecare dată când soţul ei nu era de faţă, adopta faţă de el o atitudine uşor lipsită de respect.

— Cum se simte soţul dumitale? întrebă politicoasă Kay.

Mama Corleone ridică din umeri.

— De când l-au împuşcat, nu mai e acelaşi om. Îl lasă pe Michael să se ocupe de toate cele, iar el nu face decât să umble de colo-colo prin grădină, cu ardeii şi cu roşiile lui. Ai zice c-a rămas tot ţăran. Aşa-s bărbaţii.

Mai către prânz, Connie Corleone venea în plimbare cu cei doi copii, trecând pe la Kay să mai schimbe o vorbă. Kay o plăcea pe Connie, îi plăceau vioiciunea ei şi dragostea fătişă pe care i-o purta fratelui ei Michael. Connie o învăţase pe Kay cum să pregătească vreo câteva feluri de mâncare italieneşti, dar uneori îi aducea lui Michael să guste din preparatele ei, mult mai reuşite.

Şi în această dimineaţă, ca în multe alte rânduri, Connie o întrebă pe Kay ce părere avea Michael despre soţul ei, Carlo. Michael îl plăcea cu adevărat pe Carlo, aşa cum lăsa să se înţeleagă? Carlo avusese mereu neînţelegeri cu familia, dar în ultimii ani se făcuse om cumsecade. Făcea treabă bună la sindicat, muncea din

răsputeri ceasuri întregi. Carlo îl simpatiza sincer pe Michael, nu uita să adauge de fiecare dată Connie. De altfel, toată lumea îl plăcea pe Michael, aşa cum îl plăcea şi pe tatăl lor. Michael era Don din cap până în picioare. Lui Connie i se părea cât se poate de nimerit ca Michael să preia afacerile cu ulei de măsline ale Familiei.

Kay remarcase şi mai înainte că, ori de câte ori vorbea despre relaţiile soţului ei cu familia, Connie aştepta un cuvânt de apreciere la adresa lui Carlo. Kay ar fi fost o naivă ca să nu-şi dea seama cu câtă îngrijorare şi disperare insista Connie să ştie dacă Michael îl plăcea sau nu pe Carlo. Într-o seară îi vorbi lui Michael de acest lucra, adăugind că nimeni nu pomenea numele lui Sonny Corleone, nimeni nu făcea vreo aluzie la el, cel puţin nu în prezenţa ei. Kay încercase cândva să le prezinte condoleanţe lui Don şi soţiei sale, care ascultaseră într-o tăcere aproape nepoliticoasă, ignorându-i vorbele. Încercase s-o determine pe Connie să vorbească despre fratele ei mai mare, dar tot fără succes.

Soţia lui Sonny, Sandra, îşi luase copiii şi se mutase în Florida, unde locuiau acum părinţii ei. Fuseseră făcute anumite aranjamente financiare ca ea şi copiii să ducă o viaţă lipsită de griji, însă Sonny nu-i lăsase nici un fel de avere.

Michael îi explicase, fără prea mare tragere de inimă, ce se petrecuse în noaptea în care fusese ucis Sonny. Carlo îşi bătuse nevasta, iar Connie sunase acasă, unde răspunsese Sonny, care pornise către ea turbat de furie. Evident, Connie şi Carlo se temeau tot timpul ca nu cumva restul familiei să acuze pe unul din ei că ar fi provocat moartea lui Sonny. Dar nu aveau motive de îngrijorare. Dovadă faptul că deja li se dăduse o locuinţă chiar pe domeniu, iar Carlo fusese avansat într-un post important din organizaţia sindicatelor. Carlo se dăduse pe brazdă, se lăsase de băutură, de femei, de teribilisme. Familia era mulţumită de munca şi comportarea lui din ultimii doi ani. Nimeni nu-l acuza pentru cele întâmplate.

— Atunci de ce nu-i inviţi într-o seară, ca să-ţi

linişteşti sora? întrebă Kay. Sărmana de ea îşi face griji tot timpul, oare ce părere ai tu despre soţul ei? Spune-i. Şi mai spune-i să-şi scoată din cap grijile astea inutile.

— Nu pot face aşa ceva, răspunse Michael. În familia noastră nu se discută astfel de lucruri.

— Vrei să-i transmit ce mi-ai spus mie? întrebă Kay.

Rămase uimită văzând că el chibzuieşte îndelung asupra unei sugestii care era, fără îndoială, cea mai bună. În cele din urmă, îi răspunse:

— Nu cred că e cazul, Kay. Nu cred că ar ajuta-o cu ceva. Oricum, va continua să se agite. Nimeni nu poate face nimic în privinţa asta.

Kay era uimită. Îşi dădu seama că Michael se purta cu sora lui mai rece decât cu toţi ceilalţi, în ciuda afecţiunii pe care i-o arăta Connie.

— Sigur n-o învinovăţeşti pe ea de uciderea lui Sonny? îl întrebă Kay.

Michael oftă.

— Bineînţeles că nu, răspunse el. E surioara mea şi o iubesc din toată inima. Îmi pare rău pentru Connie. Carlo s-a făcut băiat de treabă, dar chiar şi aşa, nu-i soţul potrivit pentru ea. Ce vrei, se mai întâmplă. Să nu mai vorbim despre asta.

Kay nu era o pisăloagă, aşa că abandonă subiectul. În plus, descoperise că Michael nu putea fi împins de la spate şi că putea deveni ostil şi dezagreabil. Kay ştia că ea era singura persoană din lume care-i putea îndupleca voinţa, dar mai ştia şi că, dacă încerca prea des, şi-ar fi pierdut puterea asupra lui. Traiul alături de el în ultimii doi ani o făcuse să-l iubească şi mai mult.

Îl iubea pentru că se dovedea întotdeauna un om drept, fapt care o mira. Michael era întotdeauna corect cu cei din jurul lui, chiar şi în problemele mărunte. Remarcase că soţul ei devenise foarte influent, că lumea venea în casa lor să-i ceară sfatul sau unele favoruri, tratându-l cu respect şi deferenţă. Totuşi, un lucru o făcuse să-l îndrăgească mai presus de orice.

De când se întorsese din Sicilia cu obrazul zdrobit,

toţi cei din familie încercaseră să-l convingă să-şi facă operaţie estetică. Maică-sa se ţinea tot timpul de capul lui. Într-o duminică, la cină, când toată familia Corleone se adunase în casa din Long Beach, bătrâna îi strigase lui Michael:

— Arăţi ca un gangster din filme, aranjează-ţi odată faţa aia, pentru numele lui Dumnezeu, măcar de dragul soţiei tale. Aşa n-o să-ţi mai curgă nasul ca la irlandezii beţi.

Don, care stătea în capul mesei, fără să-i scape nimic, i se adresase lui Kay:

— Pe tine te deranjează? Kay clătinase din cap. Atunci Don se întorsese spre soţia lui: Michael nu mai depinde de tine, aşa că nu-i treaba ta.

Bătrâna tăcuse imediat. Nu că s-ar fi temut de soţul ei, ci pentru că ar fi fost o lipsă de respect să-l contrazică de faţă cu ceilalţi.

În schimb, Connie, care era preferata lui Don, ieşise din bucătărie, unde pregătea masa de duminică. Cu obrajii îmbujoraţi de la căldura aragazului, Connie spusese:

— Cred că ar trebui să-şi facă operaţia. Înainte de accident, Michael era cel mai frumos bărbat din familie. Hai, Mike, promite-mi că te operezi.

Michael o privise cu un aer absent. Părea să nu fi auzit nimic din ce-i spusese ea. Oricum, nu-i dăduse nici un răspuns.

Connie venise să se aşeze lângă tatăl ei.

— Convinge-l să se opereze, îl rugase ea pe Don.

Îşi pusese amândouă mâinile pe umerii lui, cu un gest plin de afecţiune, şi începuse să-i maseze gâtul. Era singura care îşi permitea atâtea familiarităţi cu Don. Dragostea pe care i-o purta tatălui ei era înduioşătoare. Plină de încredere, ca a unui copil. Don o bătuse uşurel pe mână şi-i spusese:

— Murim toţi de foame. Pune spaghetele pe masă şi pe urmă stăm de vorbă.

Connie se întorsese către soţul ei, zicând:

— Carlo, spune-i tu lui Mike să-şi opereze falca. Poate

că pe tine te va asculta.

Tonul ei lăsa să se înţeleagă că Michael şi Carlo Rizzi erau prieteni la cataramă.

Carlo, frumos şi bronzat, cu părul blond tuns şi pieptănat cu grijă, sorbise din paharul cu vin de casă şi spusese:

— Nimeni nu-i poate spune lui Michael ce să facă.

De când se mutase pe domeniu, Carlo devenise cu totul alt om. Îşi cunoştea locul în Familie şi nu-şi depăşea atribuţiile.

În toată întâmplarea exista ceva ce Kay nu reuşise să înţeleagă, un amănunt cumva nelalocul lui. Ca femeie, vedea cum Connie încerca cu bună ştiinţă să-şi încânte tatăl, deşi o făcea frumos şi cu sinceritate. Totuşi, nu era un gest spontan. Carlo îşi însoţise răspunsul de un semn viguros cu degetul la frunte. Cât despre Michael, el ignorase cu desăvârşire toată conversaţia.

Pe Kay n-o deranja chipul desfigurat al soţului ei, în schimb o neliniştea problema sinusurilor. O operaţie estetică ar fi vindecat şi sinusurile. Acesta era motivul pentru care voia ca Michael să se interneze şi să-şi facă operaţia necesară. Înţelegea însă că el îşi dorea cumva această diformitate. Era convinsă că şi Don ştia ce-i în sufletul lui.

După naşterea celui de al doilea copil, Kay rămăsese surprinsă să-l audă pe Michael întrebând:

— Vrei să mă operez la faţă?

Kay încuviinţase din cap.

— Ştii cum sunt copiii, fiul tău se va ruşina cu tine când va fi suficient de mare ca să înţeleagă că nu-i normal să arăţi astfel. Nu vreau să te vadă aşa copiii noştri. Mie puţin îmi pasă, îţi spun sincer, Michael.

— OK, îi zâmbise el. Am să mă operez.

Aşteptase până când ea se întorsese acasă de la spital, apoi făcuse toate demersurile necesare. Operaţia reuşise. Asimetria obrazului abia mai era vizibilă.

Întreaga familie se arătase încântată, iar Connie mai mult decât toţi. Îl vizitase pe Michael la spital în fiecare zi,

târându-l şi pe Carlo după ea. Când Michael se înapoiase acasă, îl îmbrăţişase strâns, îl sărutase, apoi îl privise admirativ, spunând:

— Acum eşti iarăşi frăţiorul meu frumos.

Numai Don rămăsese impasibil. Ridicând din umeri, întrebase:

— Şi care-i diferenţa?

Kay îi era recunoscătoare lui Michael. Ştia că se operase împotriva tuturor convingerilor lui. Se operase la rugămintea ei şi fiindcă ea era singurul om din lume care-l putea determina să acţioneze împotriva firii lui.

În după-amiaza în care Michael se întoarse de la Vegas, Rocco Lampone veni cu limuzina la Long Beach, s-o ia pe Kay şi s-o ducă la aeroport, ca să-şi aştepte soţul. Kay îşi întâmpina soţul de fiecare dată când acesta revenea la New York, în primul rând fiindcă fără el îi era urât singură în fortăreaţa din Long Beach.

Îl văzu coborând din avion împreună cu Tom Hagen şi noul angajat care lucra pentru el, Albert Neri. Lui Kay nu-i prea plăcea Neri, ferocitatea lui tăcută îi amintea de Luca Brasi. Îl văzu pe Neri rămânând în spatele lui Michael, puţin mai la o parte, şi cercetând cu o privire rapidă şi pătrunzătoare pe toţi cei aflaţi prin preajmă. Neri o remarcă primul pe Kay şi atinse uşor umărul lui Michael, făcându-l să privească în direcţia ei.

Kay alergă în braţele soţului ei, iar el o sărută grăbit şi se desprinse din îmbrăţişare. Michael, Tom Hagen şi Kay urcară în limuzină, iar Albert Neri se făcu nevăzut. Kay nu observă că Neri se urcase în altă maşină, lângă alţi doi bărbaţi, şi nici că cea de a doua maşină urmă limuzina până la Long Beach.

Kay nu-l întreba niciodată pe Michael cum îi merseseră afacerile. Chiar şi astfel de întrebări politicoase erau socotite nepotrivite, nu că el nu i-ar fi răspuns la fel de politicos, dar răspunsul le-ar fi reamintit amândurora de teritoriul interzis care nu făcea parte din căsnicia lor. Acum, lui Kay nu-i mai păsa. Dar când Michael îi spuse că

va trebui să-şi petreacă seara cu tatăl lui, ca să-i povestească despre călătoria la Vegas, soţia lui nu reuşi să-şi stăpânească o uşoară încruntătură de dezamăgire.

— Îmi pare rău, zise Michael. Mâine seară mergem în New York, să vedem un spectacol şi să luăm cina. O bătu uşor pe burtă, Kay era gravidă aproape în şapte luni. După ce se naşte copilul, iar ai să fii cu mâinile legate. La dracu', eşti mai mult italiancă decât americancă. Doi copii în doi ani.

— Iar tu eşti mai mult yankeu decât italian, replică ea pe un ton caustic. E prima ta seară acasă şi ai de rezolvat afaceri. Îşi însoţi vorbele de un zâmbet. Te întorci târziu?

— Înainte de miezul nopţii, răspunse Michael. Nu mă aştepta, dacă te simţi obosită.

— Am să te aştept, i-o întoarse Kay.

La întrunirea convocată pentru seara aceea în biroul cu bibliotecă, de pe colţ, al reşedinţei lui Don Corleone, erau prezenţi Don, Michael, Tom Hagen, Carlo Rizzi şi cei doi *caporegimes,* Clemenza şi Tessio.

Atmosfera nu era nici pe departe la fel de destinsă ca pe vremuri. De când Don anunţase că se va retrage parţial şi că Michael urma să preia afacerile Familiei, domnea un fel de tensiune. Succesiunea la controlul unei activităţi ca cea a Familiei nu era nici pe departe ereditară. În orice altă Familie, *caporegimes* puternici ca Tessio şi Clemenza ar fi putut ajunge în poziţia de Don. Sau, cel puţin, li s-ar fi îngăduit să plece şi să-şi formeze propriile lor Familii.

Şi mai era ceva. De când Don Corleone încheiase pace cu cele cinci Familii, clanul său îşi pierduse din putere. Acum Familia Barzini era, indiscutabil, cea mai puternică din zona oraşului New York; în alianţă cu Tattaglia, deţinea poziţia de care beneficia cândva Familia Corleone. În plus, redusese, treptat şi cu viclenie, influenţa clanului Corleone, infiltrându-se în teritoriile cu jocuri de noroc patronate de aceasta. Testând reacţia Familiei Corleone şi găsind-o şubredă, îşi înfiinţase propriile agenţii de pariuri.

Familiile Barzini şi Tattaglia erau încântate de retragerea lui Don. Oricât de extraordinar ar fi fost Michael, nu putea spera să-l egaleze vreodată pe Don ca şiretenie şi influenţă, cel puţin pentru încă un deceniu. Familia Corleone era categoric în declin.

Fireşte, trecuse prin mari necazuri. Freddie dovedise că nu era decât un hangiu şi un papă-lapte, expresie intraductibilă, semnificând un prunc lacom, nedezlipit de sânul mamei, pe scurt, lipsit de bărbăţie. Moartea lui Sonny fusese un dezastru. Sonny fusese un om temut, peste care nu se putea trece cu una, cu două. Evident, comisese o greşeală trimiţându-şi fratele mai mic să-i ucidă pe Turc şi pe căpitanul de poliţie. Deşi o mişcare necesară în termeni tactici, ca strategie pe termen lung se dovedise o eroare gravă. Îl silise pe Don să se ridice, în cele din urmă, de pe patul unde zăcea bolnav. Îl lipsise pe Michael de doi ani de experienţă preţioasă şi de pregătire sub îndrumarea tatălui. Bineînţeles, numirea unui irlandez în funcţia de *Consigliori* fusese singura mişcare greşită a lui Don. Nici un irlandez nu putea spera să egaleze şiretenia unui sicilian. Aceasta era părerea tuturor Familiilor, care, fireşte, acordau mai mult respect alianţei Barzini-Tattaglia decât clanului Corleone. În opinia lor, Michael nu avea aceeaşi forţă ca şi Sonny, deşi era mult mai inteligent, însă nu ca tatăl său. Un succesor mediocru şi un om de care nu prea aveau de ce să se teamă.

De asemenea, deşi, în general, Don era admirat pentru diplomaţia de care dăduse dovadă atunci când încheiase pacea, faptul că nu răzbunase uciderea lui Sonny făcuse ca Familia Corleone să nu mai fie la fel de respectată. Diplomaţia lui era interpretată ca o dovadă de slăbiciune.

Toţi din birou cunoşteau aceste lucruri, iar unii dintre ei erau de aceeaşi părere. Carlo Rizzi îl simpatiza pe Michael, dar nu se temea de el aşa cum se temuse de Sonny. La fel şi Clemenza, deşi îl admirase pe Michael pentru actul său de curaj cu Turcul şi cu căpitanul de poliţie, nu putea să nu-şi spună în sinea lui că Michael era

prea blând ca să fie Don. Clemenza sperase să primească permisiunea de a-şi întemeia propria Familie, propriul său imperiu, desprins din imperiul Corleone. Dar Don declarase categoric că aşa ceva nu trebuia să se întâmple, iar Clemenza îl respecta prea mult pe Don ca să-i nesocotească ordinul. Afară, bineînţeles, de cazul în care situaţia ar fi devenit intolerabilă.

Tessio avea o părere mai bună despre Michael. El intuia în tânăr cu totul altceva: o forţă ascunsă cu inteligenţă, un om care-şi ferea cu străşnicie adevărata putere de ochii celorlalţi, urmând preceptele lui Don, care spunea că un prieten trebuia întotdeauna să-ţi subestimeze virtuţile, iar un duşman să-ţi supraestimeze slăbiciunile.

Bineînţeles, Don şi Tom Hagen ştiau cu certitudine ce fel de om era Michael. Don nu s-ar fi retras niciodată, dacă n-ar fi avut încredere deplină în capacitatea fiului său de a redobândi poziţia Familiei. Hagen fusese profesorul lui Michael în ultimii doi ani şi era uimit cât de repede prinsese tânărul toate subtilităţile afacerilor Familiei. Era cu adevărat fiul tatălui său.

Clemenza şi Tessio erau supăraţi pe Michael fiindcă limitase puterea celor două *regimes* şi nu reconstituise *regime* al lui Sonny. Într-adevăr, Familia Corleone avea acum doar două grupuri de luptă şi mai puţini oameni decât înainte. Clemenza şi Tessio socoteau că aceasta era o măsură sinucigaşă, mai ales că familiile Barzini şi Tattaglia se infiltraseră în imperiul lor. Sperau însă ca erorile să fie îndreptate în cadrul acestei întruniri extraordinare convocate de Don.

Michael începu prin a le relata călătoria la Vegas şi refuzul lui Moe Greene de a-şi vinde partea.

— Dar îi vom face o ofertă pe care nu va avea cum s-o refuze, declară Michael. Cunoaşteţi deja intenţiile Familiei Corleone de a-şi extinde operaţiunile către Vest. Pe Promenadă vom avea patru hoteluri cu cazinou. Dar nu chiar imediat. E nevoie de timp ca să aranjăm lucrurile. I se adresă direct lui Clemenza. Pete, vreau ca tu şi Tessio să mergeţi pe mâna mea timp de un an, fără întrebări şi

fără reţineri. La capătul acestui an, amândoi vă puteţi desprinde de Familia Corleone, devenind şefi şi formând propriile voastre Familii. Fireşte, e de la sine înţeles că vom păstra relaţii de prietenie. Ar fi o insultă la adresa voastră şi a respectului pe care îl purtaţi tatălui meu, dacă aş gândi măcar o clipă altfel. Dar, până atunci, vă cer să mă urmaţi şi să nu vă faceţi griji. În momentul de faţă se desfăşoară negocieri menite să rezolve probleme pe care voi le socotiţi irezolvabile. Aşa că aveţi puţină răbdare.

Răspunsul veni de la Tessio:

— Dacă Moe Greene vrea să discute cu tatăl tău, de ce să nu-l laşi? Don a reuşit să fie convingător de fiecare dată, nimeni n-a rezistat argumentelor lui.

Don interveni prompt:

— Eu m-am retras. Dacă aş interveni, Michael şi-ar pierde prestigiul. Şi pe urmă, Moe e un individ cu care prefer să n-am de-a face.

Tessio îşi aminti zvonurile care-i ajunseseră la ureche, cum că într-o noapte Moe Greene îl pălmuise pe Freddie Corleone în hotelul din Las Vegas. Ceva nu i se părea în ordine. Se lăsă pe spătarul fotoliului. Moe Greene e un om mort, gândi el. Familia Corleone *nu dorea* să-l convingă.

Era rândul lui Carlo Rizzi să vorbească:

— Familia Corleone va înceta complet să opereze la New York?

Michael încuviinţă din cap.

— Vom vinde afacerea cu uleiul de măsline. Tot ce se poate lăsa vom lăsa pe mâna lui Tessio şi a lui Clemenza. Însă nu trebuie să-ţi faci griji pentru slujba ta, Carlo. Ai crescut în Nevada, cunoşti statul, cunoşti oamenii. Contez pe tine să fii mâna mea dreaptă când ne vom muta acolo. Carlo se lăsă pe spate în fotoliu, îmbujorat la faţă de recunoştinţă. Sosise vremea lui, de acum avea să urce în constelaţiile puterii. Tom Hagen nu mai e *Consigliori,* continuă Michael. Va fi avocatul nostru în Las Vegas. În circa două luni se va muta definitiv acolo cu familia. Numai ca avocat. Începând din acest moment, nimeni nu va mai

merge la el să-i ceară sfatul. E avocat şi atâta tot. În privinţa lui Tom, am hotărât. Asta e dorinţa mea. Şi-apoi, dacă aş avea vreodată nevoie de povaţă, cine mi-ar fi mai bun sfătuitor decât tata?

Râseră toţi. Dar, cu toată gluma, pricepuseră mesajul. Tom Hagen ieşise din joc; nu mai deţinea nici o putere. Toţi aruncară priviri furişe către Hagen, să-i surprindă reacţia, dar chipul lui rămase impasibil. Clemenza vorbi cu glasul lui şuierat de obez:

— Deci peste un an suntem pe cont propriu, asta ai vrut să spui?

— Poate chiar mai puţin de atât, răspunse politicos Michael. Fireşte, puteţi face în continuare parte din Familie, alegerea vă aparţine. Dar ponderea puterii noastre va fi în Vest şi poate ar fi mai bine să vă organizaţi pe cont propriu.

— În acest caz, cred că ar trebui să ne acorzi permisiunea de a recruta oameni noi pentru *regimes,* zise liniştit Tessio. Ticăloşii ăia din clanul Barzini continuă să-mi încalce teritoriul. Cred că ar fi înţelept să le dăm o lecţie, să-i învăţăm bunele maniere.

Michael clătină din cap în semn de dezaprobare.

— Nu. N-are nici un rost. Staţi liniştiţi. Totul va fi negociat şi aranjat până la mutare.

Dar Tessio nu se lăsă cu una, cu două. I se adresă direct lui Don, chiar cu riscul de a stârni nemulţumirea lui Michael:

— Iartă-mă, Naşule, îţi vorbesc în numele atâtor ani de când suntem prieteni. Cred că dumneata şi Michael vă înşelaţi în problema asta cu Nevada. Cum puteţi spera să reuşiţi acolo, fără sprijinul puterii de aici? Amândouă merg mână în mână. Dacă plecaţi din oraş, Barzini şi Tattaglia vor fi prea puternici pentru noi. Pete şi cu mine vom avea necazuri, mai curând sau mai târziu va trebui să ne supunem lor. Barzini nu-i un tip pe placul meu. Părerea mea e că Familia Corleone trebuie să facă mutarea de pe o poziţie de putere, nu de slăbiciune. Ar trebui să ne refacem *regimes* şi să recuperăm teritoriile pierdute măcar în

Staten Island.

Don clătină din cap.

— Nu uita că eu sunt artizanul păcii. Nu-mi pot călca cuvântul.

Tessio refuza să fie redus la tăcere:

— Toată lumea ştie că, de atunci încoace, Barzini te-a provocat tot timpul. În plus, acum că Michael este noul şef al clanului Corleone, ce l-ar împiedica să ia orice măsuri crede de cuviinţă? Cuvântul dumitale nu-l obligă şi pe el.

Michael interveni cu asprime. I se adresă lui Tessio pe tonul unui şef:

— În prezent au loc negocieri care vor da răspuns întrebărilor tale şi-ţi vor risipi îndoielile. Dacă nu-ţi ajunge cuvântul meu, întreabă-l pe Don.

Tessio înţelese, în sfârşit, că mersese prea departe. Dacă îndrăznea să-l întrebe pe Don, şi-ar fi făcut din Michael un duşman. Aşa că ridică din umeri şi spuse:

— Am vorbit pentru binele Familiei, nu pentru mine. Mie pot să-mi port de grijă şi singur.

Michael îi adresă un surâs prietenos.

— Tessio, nu mă îndoiesc de tine nici o clipă. Şi nici nu m-am îndoit vreodată. Ai însă încredere în mine. Sigur că nu sunt la înălţimea ta şi a lui Pete în astfel de lucruri, dar, la urma urmei, îl am pe tata care să mă îndrume. N-am să mă descurc prea rău, o vom scoate la capăt cu bine.

Întrunirea luă sfârşit. Vestea cea mare era că Clemenza şi Tessio vor primi îngăduinţa de a-şi forma propriile lor Familii din cele două *regimes.* Tessio urma să controleze jocurile de noroc şi docurile din Brooklyn, iar Clemenza, jocurile de noroc din Manhattan şi pistele de curse din Long Island.

Cei doi *caporegimes* plecară, însă nu pe deplin mulţumiţi, nu chiar în apele lor. Carlo Rizzi zăbovi, sperând că venise, în sfârşit, momentul să fie tratat ca un membru al Familiei, dar îşi dădu repede seama că Michael nu era de aceeaşi părere. Aşadar, îi lăsă pe Don, Tom Hagen şi Michael singuri în biblioteca de pe colţ. Albert Neri îl conduse până la intrare, şi Carlo observă că Neri rămăsese

în prag, urmărindu-l cu privirea în timp ce traversa domeniul scăldat în lumină.

În bibliotecă, cei trei bărbaţi se relaxară, aşa cum se întâmplă doar cu cei care au trăit ani îndelungaţi sub acelaşi acoperiş, în aceeaşi familie. Michael îi oferi puţin lichior de anason lui Don şi scotch lui Tom Hagen. Apoi îşi luă şi el ceva de băut, ceea ce se întâmpla rareori.

Primul vorbi Tom Hagen:

— Mike, de ce mă dai deoparte?

Michael păru surprins.

— Vei fi mâna mea dreaptă în Las Vegas. Vom respecta legea pas cu pas, iar tu vei fi juristul nostru. Ce poate fi mai important de atât?

Hagen zâmbi uşor întristat.

— Nu asta voiam să spun. Mă refer la faptul că Rocco Lampone adună în secret *regime* fără ştirea mea. Mă refer la faptul că tratezi direct cu Neri, în loc s-o faci prin intermediul meu sau al unui *caporegime.* Afară, desigur, de cazul în care nici nu ştii cu ce se ocupă Lampone.

— Cum ai aflat de *regime* al lui Lampone? îl întrebă încet Michael.

Hagen ridică din umeri.

— Nu te teme, n-a fost o scurgere de informaţii, nu mai ştie nimeni altcineva. Dar, de pe poziţia mea, pot vedea ce se petrece. I-ai oferit lui Lampone partea lui, i-ai acordat multă libertate. Aşa că are nevoie de oameni care să-l ajute în micul lui imperiu. Dar eu trebuie să am cunoştinţă de fiecare om pe care-l recrutează. Or, am remarcat că toţi cei pe care-i înscrie pe statul de plată sunt prea buni pentru munca respectivă şi primesc cam mulţi bani pentru ceea ce fac, de fapt. În orice caz, când l-ai ales pe Lampone, te-ai oprit la omul potrivit. Operează perfect.

Michael făcu o strâmbătură.

— Nu chiar aşa perfect, de vreme ce tu ai observat. Oricum, Lampone a fost ales de Don.

— OK, reluă Tom, prin urmare, de ce sunt scos din joc?

Michael îl privi drept în ochi şi, fără să i se clintească

pe faţă nici un muşchi, îi răspunse cu o sinceritate brutală:

— Tom, tu nu eşti un *Consigliori* pentru vremuri de război. Odată cu mutarea pe care intenţionăm s-o facem, situaţia s-ar putea agrava şi poate vom fi nevoiţi să luptăm. Vreau să fii în afară liniei de foc, pentru orice eventualitate.

Hagen se înroşi la faţă. Dacă Don i-ar fi spus asemenea vorbe, le-ar fi acceptat fără să crâcnească. Dar de ce dracu' se pripea Mike cu concluziile?

— OK, zise el, numai că, întâmplător, sunt de acord cu Tessio. Cred că greşeşti în problema asta. Faci mutarea ca semn de slăbiciune, nu de putere. Şi asta nu miroase niciodată a bine. Barzini e o fiară şi, dacă te va sfâşia bucată cu bucată, celelalte Familii nu se vor înghesui să ia apărarea clanului Corleone.

Într-un târziu, vorbi şi Don:

— Tom, nu-i vorba doar de Michael. Eu l-am sfătuit în toate aceste probleme. Există lucruri care, poate, va fi nevoie să fie făcute şi pentru care nu vreau să fii răspunzător. E dorinţa mea, nu a lui Michael. Niciodată nu m-am îndoit de competenţa ta în calitate de *Consigliori.* Am socotit că Santino, Dumnezeu să-l odihnească, n-ar fi fost bun de Don. Avea inimă bună, dar nu era omul potrivit să conducă Familia atunci când eu am dat de necaz. Şi cine ar fi zis că Freddie va deveni lacheul femeilor? Aşa că să nu te simţi jignit. Michael se bucură de toată încrederea mea, la fel şi tu. Din motive pe care nu ţi le pot spune, nu trebuie să iei parte la ce s-ar putea întâmpla în viitor. Apropo, l-am prevenit pe Michael că acel *regime* secret al lui Lampone nu va scăpa ochiului tău vigilent. Asta îţi arată câtă încredere am în tine.

Michael râse.

— Sincer să fiu, n-aş fi crezut c-ai să remarci şi asta.

Hagen îşi dădu seama că încercau să-l îmbuneze.

— Poate îmi stă în putere să ajut cumva, zise el.

Michael clătină hotărât din cap.

— Eşti pe dinafară, Tom.

Tom îşi goli paharul, dar, înainte de a pleca, îi adresă

lui Michael un reproş blând:

— Eşti aproape la fel de bun ca tatăl tău, îi spuse el. Dar va trebui să mai înveţi un lucru.

— Şi anume? întrebă politicos Michael.

— Cum să spui „nu”, răspunse Hagen.

Michael dădu din cap cu gravitate.

— Ai dreptate, încuviinţă el. Am să ţin minte asta.

După plecarea lui Hagen, Michael se întoarse glumind spre tatăl său:

— Vasăzică, m-ai învăţat atâta amar de lucruri. Acum învaţă-mă şi cum să spun „nu” într-un mod care să-i facă omului plăcere.

Don se duse să se aşeze în spatele biroului masiv.

— Nu poţi spune „nu” celor pe care-i iubeşti, nu de prea multe ori. Aici e tot secretul. Iar atunci când o faci, trebuie să sune ca un „da”. Sau trebuie să-i faci să spună singuri „nu”. E nevoie de răbdare şi de efort. Dar eu fac parte din vechea generaţie, tu, din cea nouă, aşa că nu te lua după mine.

Michael râse.

— Bine. Totuşi, eşti de acord că Tom nu trebuie implicat, adevărat?

Don încuviinţă din cap.

— Nu-l putem amesteca în aşa ceva.

— Cred că a sosit timpul să te anunţ că ceea ce voi face nu este, pur şi simplu, răzbunare pentru Sonny şi pentru Apollonia, spuse încet Michael. E doar un lucru necesar. Tessio şi Tom au dreptate în ce priveşte familia Barzini.

Don Corleone aprobă din cap.

— Răzbunarea e o mâncare mai bună la gust când se răceşte, zise el. N-aş fi încheiat niciodată pacea, dar ştiam că altfel n-ai fi scăpat cu viaţă. Mă surprinde totuşi că Barzini a încercat un ultim atentat asupra ta. Poate că a fost pus la cale înainte de a se încheia pacea şi nu l-a mai putut împiedica. Eşti sigur că cel vizat nu era Don Tommasino?

— Aşa trebuia să pară, răspunse Michael. Înscenarea

ar fi fost perfectă, nici chiar dumneata n-ai fi bănuit nimic. Numai că eu am scăpat cu viaţă. L-am văzut pe Fabrizzio ieşind pe poartă, dând bir cu fugiţii. Şi bineînţeles, că de când m-am întors, am verificat toată povestea.

— L-au găsit pe cioban? întrebă Don.

— L-am găsit eu, răspunse Michael. Acum un an. Are o pizzerie proprie în Buffalo. Sub un nume nou, cu paşaport şi acte false. Ciobanul Fabrizzio o duce foarte bine.

Don dădu din cap.

— Deci nu are rost să mai aştepţi. Când vrei să începi?

— Vreau să aştept până când naşte Kay, răspunse Michael. În caz că lucrurile iau o întorsătură neplăcută. Şi vreau ca, mai întâi, Tom să se stabilească în Vegas, ca să nu fie implicat. Probabil peste un an.

— Totul este pregătit? întrebă Don, fără să-l privească.

— Dumneata nu ai nici un amestec, îi spuse cu blândeţe Michael. Nu porţi nici o răspundere. Eu îmi asum întreaga responsabilitate. Aş refuza să-ţi acord chiar şi drept de veto. Dacă acum ai încerca să mă împiedici să pornesc la acţiune, aş părăsi Familia şi mi-aş vedea de drumul meu. Dumneata nu ai nici un amestec.

Don rămase tăcut mult timp şi, într-un târziu, oftă.

— Atunci aşa să fie, spuse el. Poate că de asta m-am retras, poate de asta am lăsat totul în mâna ta. Eu am făcut destul la viaţa mea, acum nu mă mai trage inima. Şi-apoi, există unele îndatoriri pe care nici cei mai destoinici bărbaţi nu pot să şi le asume. Rămâne cum am stabilit.

În cursul aceluiaşi an, Kay Adams Corleone dădu naştere unui al doilea copil, tot un băieţel. Născu uşor, fără nici un fel de complicaţii şi, la întoarcerea acasă, familia o primi ca pe o prinţesă. Connie Corleone îi aduse cadou bebeluşului un trusou de mătase din Italia, lucrat de mână, extrem de scump şi de frumos.

— Carlo l-a găsit, îi spuse ea lui Kay. A căutat în tot New Yorkul, ca să găsească ceva deosebit, după ce eu n-

am întâlnit nimic care să-mi placă.

Kay îi mulţumi, zâmbind, înţelegând imediat că nu trebuia să-i relateze lui Michael această istorioară. Pe zi ce trecea, devenea tot mai siciliancă.

Tot în acelaşi an Nino Valenti muri de hemoragie cerebrală. Moartea lui se anunţă pe prima pagină a ziarelor de scandal, pentru că filmul în care îl distribuise Johnny Fontane şi a cărui premieră avusese loc cu câteva săptămâni în urmă se bucurase de un succes răsunător, făcând din Nino o vedetă de primă mărime. Ziarele menţionau că Johnny Fontane se ocupa cu pregătirile de înmormântare şi că ceremonia urma să aibă loc în cerc restrâns, numai în prezenţa familiei şi a prietenilor apropiaţi. Un articol de senzaţie pretindea chiar că, într-un interviu, Johnny Fontane şi-ar fi făcut reproşuri pentru moartea prietenului său, adăugând că ar fi trebuit să-l oblige să se interneze sub supraveghere medicală. Reporterul atenuase tonul mărturisirilor, astfel încât păreau remuşcările inocente şi sensibile ale cuiva care asistase neputincios la tragedie. Johnny Fontane îşi ajutase prietenul din copilărie, pe Nino Valenti, să obţină gloria în cinematografie, ce putea face mai mult de atât? Nici un membru al Familiei Corleone nu veni în California, să asiste la înmormântare, afară de Freddie. Lucy şi Jules Segal participară şi ei. Însuşi Don intenţionase să plece în California, dar suferise un uşor atac de cord, care-l silise să stea la pat o lună. Trimisese totuşi o uriaşă coroană de flori. Albert Neri fusese şi el trimis în Vest, ca reprezentant oficial al Familiei.

La două zile după înmormântarea lui Nino, Moe Greene muri împuşcat mortal în casa de la Hollywood a amantei lui, care era actriţă de cinema. Albert Neri nu se înapoie la New York decât după aproape o lună. Îşi petrecu vacanţa în Marea Caraibilor şi se întoarse la muncă bronzat, aproape negru. Michael Corleone îl întâmpină cu un zâmbet şi câteva cuvinte de laudă, anunţându-l totodată că pe viitor urma să primească un „venit” suplimentar, şi anume, încasările provenite de la o agenţie din East Side,

socotită extrem de bănoasă. Neri se arătă mulţumit şi încântat că trăia într-o lume care răsplătea cum se cuvine pe cei care-şi făceau datoria.

CAPITOLUL 29

Michael Corleone îşi luase măsuri de precauţie pentru orice eventualitate. Planul lui era fără cusur şi extrem de sigur punct cu punct. Avea răbdare, sperând că mai avea la dispoziţie un an pentru pregătiri. Dar nu-i era sortit să beneficieze de răgazul prevăzut, întrucât soarta se întoarse împotriva lui şi încă într-un mod cât se poate de surprinzător. Pentru că cel care urma să-i strice lui Michael toate socotelile era chiar Naşul, marele Don.

Într-o dimineaţă însorită de duminică, în timp ce femeile se aflau la biserică, Vito Corleone se îmbrăcă în hainele pentru grădinărit: pantaloni cenuşii şi lăbărţaţi la genunchi, o cămaşă albastră şi decolorată, o pălărie maronie şi uzată, cu o panglică de mătase cenuşie şi plină de pete. În ultimii câţiva ani Don se îngrăşase simţitor şi, din spusele lui, muncea la răsadurile de roşii din motive de sănătate. Însă nu reuşea să păcălească pe nimeni.

Adevărul era că-i plăcea să-şi îngrijească grădina; îi plăcea s-o admire dis-de-dimineaţă. Îi amintea de vremurile copilăriei petrecute în Sicilia cu şaizeci de ani în urmă, dar rememorată fără teroarea şi durerea pricinuite de pierderea tatălui său. Acum aracii de fasole aveau în vârf flori mici şi albe; tulpini puternice şi arpagic împrejmuiau grădina. În capătul ei străjuia un butoi cu canea, plin cu bălegar de vită aproape lichid, cel mai bun îngrăşământ de grădină. Tot acolo se găseau rame pătrate de lemn, confecţionate chiar de Don, care legase beţele cu sfoară albă şi groasă. Pe aceste rame se căţărau tulpinile de roşii.

Don se grăbea să-şi ude grădina. Trebuia să termine înainte ca soarele să devină prea fierbinte, preschimbând apa într-o lentilă de foc şi riscând să-i ardă frunzele de salată, ca pe nişte foiţe de hârtie. Soarele era mai important decât apa, dar apa îşi avea însemnătatea ei; însă

combinarea imprudentă a celor două elemente putea provoca o adevărată nenorocire.

Don se plimbă prin grădină, vânând furnici. Dacă existau furnici, însemna că legumele lui aveau păduchi de plante, fiindcă furnicile veneau după păduchi, aşa că trebuia să stropească răsadurile.

Termină cu udatul grădinii la fix. Soarele începea să devină arzător, şi Don se îndemnă singur la prudenţă. Dar mai erau câteva plante care trebuia fixate pe rame, aşa că se aplecă din nou. Voia să termine şi ultimul rând, apoi să intre în casă.

Brusc, avu senzaţia că soarele coborâse foarte aproape de capul lui. Prin faţa ochilor îi jucau pete galbene. Băiatul cel mare al lui Michael veni alergând spre locul unde îngenunchease Don, care-l desluşi învăluit într-o manta de lumină galbenă şi orbitoare. Dar Don nu putea fi păcălit, era vulpoi bătrân. În spatele acelei mantii galbene ca o flacără pândea moartea, gata să se năpustească asupra lui. Don făcu semn puştiului să plece. Exact la timp. Lovitura de baros din pieptul lui îl făcu să se sufoce, împiedicându-l să respire. Se prăbuşi cu faţa în ţărână.

Copilul fugi să-şi cheme tatăl. Michael Corleone şi câţiva bărbaţi de la poartă alergară în grădină, unde-l găsiră pe Don căzut la pământ, cu degetele încleştate în ţărână. Îl ridicară şi-l duseră la umbră, în curtea interioară cu dale de piatră. Michael îngenunche lângă tatăl lui, ţinându-l de mână, în timp ce ceilalţi bărbaţi alergară să cheme o ambulanţă şi un medic.

Cu mare efort, Don deschise ochii să-şi mai vadă o dată fiul. Puternicul atac de cord făcuse ca obrazul lui roşcovan să capete o nuanţă aproape albăstrie. Îşi trăia ultimele clipe. Trase în nări mireasma grădinii, cu ochii răniţi de discul incandescent al soarelui, şi murmură:

— Ce frumoasă-i viaţa!

Nu mai apucă să vadă lacrimile femeilor din familie, întrucât muri înainte de înapoierea lor de la biserică, înainte de sosirea ambulanţei şi chiar a medicului. Muri înconjurat de bărbaţi şi strângând mâna fiului pe care îl

iubise cel mai mult. Avu parte de o înmormântare grandioasă. Cele cinci Familii îşi trimiseră Donii şi *caporegimes*, la fel şi Familiile Tessio şi Clemenza. Johnny Fontane apăru pe prima pagină a presei de senzaţie, deoarece asistase la înmormântare, deşi Michael îl sfătuise să nu-şi facă apariţia. Fontane declară presei că Vito Corleone fusese naşul său şi omul cel mai bun pe care-l cunoscuse vreodată. Totodată, menţionă că se simţea onorat să-şi poată aduce ultimul omagiu unei asemenea personalităţi, adăugând că puţin îi pasă ce zice lumea.

Priveghiul se ţinu în casa din Long Beach, după vechea tradiţie italienească. Amerigo Bonasera se întrecu pe el, îşi amână orice altă obligaţie, ocupându-se de vechiul său prieten şi Naş cu tot atâta afecţiune ca o mamă care-şi pregăteşte fata pentru nuntă. Toată lumea comenta cum nici măcar moartea nu reuşise să şteargă de pe chipul lui Don nobleţea şi măreţia, remarci care făceau ca lui Amerigo Bonasera să-i crească inima de mândrie, dându-i în acelaşi timp un straniu sentiment al puterii. Numai el ştia ce cumplit masacru săvârşise moartea cu cel care fusese Don.

Veniră toţi vechii prieteni şi slujitori. Nazorine cu soţia, fiica şi ginerele, precum şi cu copiii lor; Lucy Mancini veni de la Vegas împreună cu Freddie. Tom Hagen cu soţia şi copiii, Donii din San Francisco, Los Angeles, Boston şi Cleveland. Sicriul fu purtat de Rocco Lampone şi Albert Neri, împreună cu Tessio şi Clemenza şi, desigur, de fiii lui Don. Întreg domeniul şi casele erau pline de jerbe funerare. La poarta proprietăţii aşteptau ziarişti şi fotografi, precum şi un microbuz în care se ştia că sunt agenţii FBI, cu aparate de filmat ca să imortalizeze evenimentul. Câţiva reporteri, care încercară să pătrundă înăuntru ca să participe la ceremonie, descoperiră că poarta şi gardul erau păzite de oameni care le cereau actele şi invitaţia. Deşi trataţi cu cea mai desăvârşită politeţe, fiind serviţi chiar şi cu băuturi răcoritoare, nu li se îngădui să intre. Încercară să stea de vorbă cu persoane care ieşeau, dar nu întâmpinară decât priviri de gheaţă şi

nici un răspuns.

Michael Corleone îşi petrecu cea mai mare parte a zilei în biblioteca de pe colţ, împreună cu Kay, Tom Hagen şi Freddie. Lumea era poftită înăuntru, să-l vadă şi să-i adreseze condoleanţe. Michael îi primi cu toată curtoazia, chiar şi atunci când unii i se adresară numindu-l Naş sau Don Michael. Kay era singura care-l vedea cum strânge buzele, nemulţumit.

Clemenza şi Tessio se alăturară acestui cerc de intimi şi Michael le oferi el însuşi de băut. Discutară unele lucruri legate de afaceri. Michael îi informă că domeniul, împreună cu toate casele, urma să fie vândut unei companii de construcţii şi amenajări. Cu un profit enorm, încă o dovadă a geniului marelui Don.

Înţelegeau cu toţii că, de acum, întreg imperiul se va muta în Vest. Că Familia Corleone urma să-şi lichideze afacerile din New York. Această acţiune aşteptase momentul retragerii lui Don sau moartea lui.

Trecuseră aproape zece ani de când în casă nu se mai adunase atâta lume, adică de la nunta lui Connie Corleone cu Carlo Rizzi, din câte remarcase cineva. Michael se duse la fereastra care dădea înspre grădină. Cu zece ani în urmă stătea aici cu Kay, fără a visa măcar ce destin straniu îl aştepta. Tatăl său spusese înainte de a muri: „Ce frumoasă-i viaţa!” Michael nu-şi amintea ca tatăl său să fi vorbit vreodată despre moarte, ca şi cum Don ar fi respectat prea mult moartea ca să filozofeze despre ea.

Se făcuse ora când trebuia să pornească la cimitir. Era timpul să-l înmormânteze pe marele Don. Michael o luă de braţ pe Kay şi ieşiră în grădină, alăturându-se celorlalţi invitaţi. În urma lui veneau *caporegimes* cu soldaţii lor, apoi oamenii de rând de care Naşul se milostivise toată viaţa. Brutarul Nazorine, văduva Colombo şi fiii ei, precum şi mulţi alţii din lumea pe care el o guvernase cu mână de fier, dar cu dreptate. Veniseră chiar şi câţiva foşti duşmani care acum îi aduceau un ultim omagiu.

Michael observa toate acestea cu un zâmbet crispat

şi politicos. Nu era impresionat. Şi totuşi, îşi zise el, dacă şi eu voi putea spune în ultima clipă dinaintea morţii „Ce frumoasă-i viaţa!”, atunci nimic altceva nu mai contează. Dacă voi putea crede în mine însumi tot atât de mult, restul nu mai are nici o importanţă. Era decis să urmeze exemplul tatălui său. Să poarte de grijă copiilor, familiei şi lumii sale. Dar copiii lui aveau să crească într-o altă lume. Să devină medici, artişti, oameni de ştiinţă. Guvernatori. Preşedinţi. Orice. Michael hotărâse să facă tot ce-i stătea în putinţă ca urmaşii lui să se încadreze în marea familie a umanităţii, dar el, ca un părinte puternic şi prudent, fără îndoială va fi mereu cu ochii pe această mare familie.

În prima dimineaţă de după înmormântare, cei mai importanţi membri ai Familiei Corleone se adunară pe domeniu. Curând după prânz fură poftiţi în casa, acum goală, a lui Don. Îi întâmpină Michael Corleone.

Oaspeţii aproape că umpleau biblioteca de pe colţ. Erau de faţă cei doi *caporegimes,* Tessio şi Clemenza; Rocco Lampone, cu aerul lui cumpătat şi competent; Carlo Rizzi, foarte tăcut şi cunoscându-şi lungul nasului; Tom Hagen, care-şi abandonase rolul strict de avocat, ca să li se alăture în acest moment de criză; Albert Neri, care încerca să se ţină cât mai aproape de Michael, aprinzând ţigara noului Don şi pregătindu-i de băut, totul ca să-i arate credinţa sa nezdruncinată, în ciuda recentei nenorociri abătute asupra Familiei Corleone.

Moartea lui Don era o mare nenorocire pentru întreaga Familie. Fără el, părea că Familia îşi pierduse jumătate din influenţă şi aproape toată puterea de negociere în confruntarea cu cele două clanuri aliate, Barzini şi Tattaglia. Toţi cei prezenţi ştiau acest lucru şi aşteptau să vadă ce avea de spus Michael. În ochii lor, Michael încă nu era noul Don; nu-şi câştigase nici poziţia, nici titlul. Dacă Naşul ar fi trăit, poate ar fi asigurat succesiunea fiului; dar aşa, situaţia era destul de echivocă.

Michael aşteptă până când Neri termină de servit băuturile, apoi începu să vorbească liniştit:

— Ţin să vă spun tuturor celor de faţă că vă înţeleg sentimentele. Ştiu că toţi l-aţi respectat pe tatăl meu, dar acum vă faceţi griji atât pentru voi, cât şi pentru familiile voastre. Câţiva dintre voi se întreabă dacă cele întâmplate vor afecta planul stabilit şi promisiunile pe care le-am făcut. Ei bine, răspunsul este „Câtuşi de puţin”. Totul continuă ca şi până acum.

Clemenza îşi scutură capul masiv de taur. Avea părul cenuşiu ca fierul şi arăta şi mai dizgraţios, cu trăsăturile mai înecate în grăsime.

— Clanurile Barzini şi Tattaglia vor porni serios împotriva noastră, Mike. Trebuie să lupţi sau să ajungi la o „înţelegere” cu ei.

Toţi cei din încăpere remarcară că Clemenza nu folosise formula oficială de adresare faţă de Michael, cu atât mai puţin titlul de Don.

— Să aşteptăm şi să vedem ce se întâmplă, răspunse Michael. Lasă-i să încalce ei primii pacea.

Vorbi şi Tessio, cu glasul lui blajin.

— Au şi făcut-o, Mike. Chiar azi-dimineaţă au deschis două agenţii de pariuri în Brooklyn. Am aflat de la căpitanul de poliţie care deţine lista celor protejaţi de către secţia lor. Peste o lună, în tot Brooklynul n-o să mai am nici unde să-mi agăţ pălăria.

Michael îl privi fix, cu un aer gânditor.

— Ai luat vreo măsură?

Tessio îşi clătină capul lui mic, de nevăstuică.

— Nu, răspunse el. N-am vrut să-ţi creez nici un fel de probleme.

— Bine, îl aprobă Michael. Să stai liniştit. De fapt, asta vreau să vă cer tuturor. Să staţi liniştiţi. Nu reacţionaţi la nici o provocare. Daţi-mi câteva săptămâni ca să pun lucrurile la punct, să-mi pot da seama din ce parte bate vântul. Pe urmă voi încheia târgul cel mai avantajos pentru fiecare dintre voi. După aceea vom avea o ultimă întâlnire şi vom lua câteva decizii finale. Se prefăcu a nu lua în seamă surprinderea lor, iar Albert Neri începu să-i conducă la uşă. Tom, mai rămâi câteva minute, îi

ordonă Michael.

Hagen se duse la fereastra care dădea spre stradă. Aşteptă până când cei doi *caporegimes*, Carlo Rizzi şi Rocco Lampone ajunseră la poartă, însoţiţi de Albert Neri. Apoi se întoarse către Michael şi-l întrebă:

— Ai preluat toate relaţiile politice ale familiei?

Michael clătină din cap cu regret.

— Nu toate. Aş fi avut nevoie de încă patru luni. Don şi cu mine tocmai lucram la asta. În schimb, îi am pe toţi judecătorii, de ei ne-am ocupat în primul rând, şi pe câţiva dintre cei mai importanţi membri ai Congresului. Evident, şefii de partide din New York n-au fost o problemă. Familia Corleone e cu mult mai puternică decât şi-ar închipui cineva, totuşi speram s-o fac absolut invulnerabilă. Zâmbi spre Hagen. Cred că ai ghicit şi singur.

Hagen încuviinţă din cap.

— Nici n-a fost greu. Afară de motivul pentru care m-ai exclus din operaţiune. Dar am încercat să raţionez ca un sicilian şi, până la urmă, am înţeles şi asta.

Michael râse.

— Tata a prezis că ai să ghiceşti. Numai că e un lux pe care nu mi-l mai pot permite. Am nevoie de tine aici. Cel puţin, în următoarele câteva săptămâni. Ar fi bine să telefonezi la Vegas şi să vorbeşti cu soţia ta. Spune-i că-i vorba de câteva săptămâni.

— Cum crezi că vor lua legătura cu tine? întrebă Hagen cu un aer gânditor.

Michael oftă:

— Don mi-a dat instrucţiuni. Prin cineva apropiat. Barzini îmi va întinde o cursă prin cineva apropiat, pe care se presupune că n-am cum să-l suspectez.

Hagen îi zâmbi.

— Cineva ca mine.

Michael îi răspunse tot cu un zâmbet.

— Tu eşti irlandez, aşa că nu prezinţi încredere.

— Sunt american de origine germană, preciză Hagen.

— Pentru ei tot irlandez se cheamă, declară Michael. Nu vor apela la tine şi nu vor apela la Neri, pentru că Neri

a fost poliţist. În plus, amândoi îmi sunteţi prea *apropiaţi.* Duşmanul nu-şi poate asuma acest risc. Rocco Lampone nu-i la fel de apropiat. Nici Clemenza, nici Tessio, nici Carlo Rizzi.

Hagen râse încetişor.

— Pun prinsoare că va fi Carlo.

— Vom vedea, răspunse Michael. Cât de curând.

Faptul se întâmplă chiar a doua zi de dimineaţă, în timp ce Hagen şi Michael luau micul dejun împreună. Michael răspunse la telefonul din bibliotecă, iar când se înapoie în bucătărie, îi spuse lui Hagen:

— S-a aranjat. De azi într-o săptămână mă întâlnesc cu Barzini. Vrea să încheiem o nouă pace acum că Don a murit, râse Michael.

— Cine ţi-a telefonat? Cine a luat legătura cu tine? întrebă Hagen.

Amândoi ştiau că, indiferent care dintre membrii Familiei Corleone fusese intermediarul, acela era un trădător.

Michael îi adresă lui Hagen un zâmbet trist şi încărcat de regrete.

— Tessio, răspunse el.

Terminară micul dejun în tăcere. La cafea, Hagen clătină din cap.

— Puteam să jur că va fi Carlo sau poate chiar Clemenza. Nu m-aş fi gândit nici o clipă la Tessio. E cel mai de treabă dintre toţi.

— Dar şi cel mai inteligent, preciză Michael. A făcut ceea ce lui i s-a părut a fi mişcarea cea mai bună. Şi-a zis că mă atrage pe mine în cursă, pe urmă Barzini dă lovitura, iar el moşteneşte Familia Corleone. S-a gândit că, dacă rămâne alături de mine, atunci e sortit pieirii. E convins că nu pot ieşi învingător.

Hagen tăcu, apoi întrebă fără prea mare tragere de inimă:

— Şi cât e de aproape de adevăr?

Michael ridică din urmei.

— Situaţia pare gravă. Dar tata a fost singura persoană care a înţeles că relaţiile politice şi puterea politică fac cât zece *regimes.* Cred că în momentul de faţă deţin cea mai mare parte din puterea politică a tatei, numai că sunt singurul cu adevărat conştient de asta. Îi zâmbi lui Hagen, un zâmbet liniştitor. Până la urmă, am să-i fac să-mi spună Don. Dar îmi pare cumplit de rău de Tessio.

— Ai acceptat să te întâlneşti cu Barzini? întrebă Hagen.

— Da, răspunse Michael. De azi într-o săptămână, în cursul serii. În Brooklyn, pe teritoriul lui Tessio, unde se presupune că sunt în siguranţă.

Michael râse din nou.

— Fii prudent până atunci, îl sfătui Hagen.

Pentru prima oară Michael adoptă faţă de Hagen o atitudine plină de răceală.

— N-am nevoie de un *Consigliori* ca să-mi dea un astfel de sfat, replică el.

În cursul săptămânii dinaintea întâlnirii de pace între Familiile Corleone şi Barzini, Michael îi demonstră lui Hagen cât de prudent ştia să fie. Nu ieşi nici măcar o dată dincolo de zidurile proprietăţii şi nu primi pe nimeni fără să-l aibă alături pe Neri. Nu exista decât o singură complicaţie supărătoare. Băiatul cel mare al lui Connie şi al lui Carlo urma să primească prima împărtăşanie, aşa că Michael fu rugat de Kay să-i fie Naş. Michael refuză.

— Nu se întâmplă des să te rog ceva, insistă Kay. Te rog s-o faci pentru mine. Connie şi-o doreşte din tot sufletul. La fel şi Carlo. Pentru ei e foarte important. Te rog, Michael.

Îşi dădea seama că insistenţele ei îl enervau şi se aştepta s-o refuze. Rămase uimită când el încuviinţă din cap, zicând:

— OK. Dar nu pot părăsi domeniul. Spune-le să aranjeze ca preotul să ţină slujba aici. Voi plăti oricât mă costă. Dacă au necazuri cu cei de la biserică, Hagen va

rezolva problema.

Prin urmare, cu o zi înainte de întâlnirea cu Familia Barzini, Michael Corleone deveni Naşul fiului lui Connie şi al lui Carlo Rizzi. Îi dărui copilului un ceas de mână extrem de valoros, cu brăţară de aur. În casa lui Carlo se organiză o mică petrecere, avându-i drept invitaţi pe *caporegimes,* pe Hagen, Lampone şi pe toţi locatarii domeniului, printre care, bineînţeles, şi văduva lui Don. Connie era atât de copleşită de emoţie, încât nu mai contenea să-şi îmbrăţişeze şi să-şi sărute fratele şi cumnata. Până şi Carlo Rizzi devenise mai sentimental, mereu îi strângea mâna lui Michael şi-i spunea „Naşule" cu fiecare prilej după vechea tradiţie ţărănească. Michael nu fusese niciodată atât de binevoitor şi de deschis.

— Cred că de acum Carlo şi Michael vor fi cu adevărat prieteni, îi şopti Connie lui Kay. Un astfel de eveniment apropie întotdeauna oamenii.

Kay îşi strânse cumnata de braţ.

— Mă bucur din *tot sufletul,* declară ea.

CARTEA A OPTA

CAPITOLUL 30

Albert Neri stătea în apartamentul său din Bronx şi-şi peria cu grijă vechea uniformă de poliţist din serj albastru. Desprinse insigna şi o puse pe masă, cu gând s-o lustruiască. Tocul cu pistolul regulamentar era aşezat pe spătarul unui scaun. Această îndeletnicire de rutină îi dădea un straniu sentiment de fericire, unul dintre rarele momente de fericire în ultimii doi ani, de când îl părăsise soţia.

Se însurase cu Rita la vremea când ea încă era o puştancă de liceu, iar el abia intrase în poliţie. Ea era timidă, brunetă şi originară dintr-o familie de italieni severi, care n-o lăsau să întârzie în oraş mai mult de ora zece seara. Neri era îndrăgostit lulea de ea, de inocenţa şi virtutea fetei, precum şi de frumuseţea ei meridională.

La început Rita Neri fusese fascinată de soţul ei. Era un bărbat de o forţă neobişnuită, şi fata vedea că oamenii se temeau de el din pricina acestei forte şi a intransigenţei

lui faţă de bine şi de rău. Rareori dădea dovadă de tact. Dacă nu era de acord cu părerea cuiva sau cu atitudinea unui grup, fie tăcea, fie îi contrazicea cu vehemenţă. Niciodată nu aproba politicos. De asemenea, avea un autentic temperament sicilian, iar crizele lui de furie puteau fi cumplite. Însă niciodată nu se înfuria pe soţia lui.

În numai cinci ani Neri devenise unul dintre cei mai temuţi poliţişti din New York. Dar şi dintre cei mai cinstiţi. Avea însă propriul său mod de a aplica legea. Ura derbedeii şi când vedea un grup de scandalagii tineri făcând noaptea tărăboi la vreun colţ de stradă, acţiona rapid şi eficace. Se folosea de forţa lui fizică într-adevăr ieşită din comun, de care nici el nu era pe deplin conştient.

Într-o noapte, în Central Park West, sărise din maşina în care patrula şi imobilizase şase golani îmbrăcaţi cu bluzoane negre de mătase. Colegul lui rămăsese în maşină, la volan, nevrând să se amestece, dat fiindcă-l cunoştea pe Neri. Cei şase băieţi, toţi mergând pe douăzeci de ani, acostau trecătorii şi le cereau ţigări, dar pe un ton teribilist, fără să facă, de fapt, cuiva vreun rău. De asemenea, tachinau fetele care treceau pe lângă ei, schiţând un gest cu implicaţii sexuale mai curând francez decât american.

Neri îi aliniase lângă zidul de piatră care despărţea Central Park de Eighth Avenue. Era în amurg, dar Neri avea asupra sa arma favorită, o lanternă uriaşă. Niciodată nu se ostenea să scoată arma; niciodată nu era nevoie. Când se înfuria, chipul lui căpăta o expresie extrem de brutală şi ameninţătoare, care, pe lângă prezenţa uniformei, de regulă îi intimida pe derbedei. La fel se întâmplase şi cu aceştia.

Neri îl întrebase pe primul puştan în bluzon negru de mătase:

— Cum te cheamă?

Acesta răspunsese, dându-i un nume irlandez.

— Cară-te acasă! îi ordonase Neri. Dacă te mai prind pe străzi, te fac una cu pământul.

Făcuse un semn cu lanterna şi puştiul se grăbise s-o

întindă. Neri repetase scena cu următorii doi băieţi. Apoi îi lăsase să plece. Dar cel de al patrulea îi spusese un nume italienesc şi-i zâmbise lui Neri cu un aer complice. Se vedea limpede că poliţistul era italian de origine. Neri îl studiase o clipă pe băiat, apoi îl întrebase, mai mult ca să se afle în treabă:

— Eşti italian?

Băiatul îi zâmbise larg, cu un aer încrezător.

Atunci Neri îi dăduse o lovitură năucitoare în frunte cu lanterna. Băiatul se prăbuşise în genunchi. Pielea şi carnea de pe frunte erau plesnite şi sângele îi inunda obrazul. Însă osul nu fusese atins.

— Nemernicule! se răstise la el Neri. Eşti o ruşine pentru italieni. Din pricina unora ca tine avem o faimă proastă. Ridică-te. Îl lovise cu piciorul în coastă, nu prea încet, dar nici prea tare. Şterge-o acasă şi să nu te mai prind pe străzi. Şi dacă te mai văd că porţi bluzonul ăla, te bag în spital. Acum întinde-o acasă. Ai noroc că nu sunt taică-tău.

Neri nu mai pierduse vremea cu ceilalţi doi derbedei. Îi expediase în jos pe bulevard, avertizându-i nu care cumva să mai dea ochii cu ei pe străzi în noaptea aceea.

În astfel de situaţii totul se petrecea atât de repede, încât curioşii nu apucau să se adune şi nimeni nu avea când să protesteze. Neri urca în maşină, iar colegul lui demara în trombă. Fireşte, uneori aveau de a face cu cazuri mai dificile, când infractorii încercau să opună rezistenţă sau chiar scoteau cuţitul. Pe aceştia chiar că-i vedea Dumnezeu. Neri îi bătea cu o sălbăticie cruntă, până îi umplea de sânge, după care îi arunca în maşina de poliţie, arestându-i sub acuzaţia că atacaseră un poliţist. De regulă însă, ca să fie puşi sub acuzaţie, trebuia mai întâi să iasă din spital.

În cele din urmă, Neri fusese transferat în zona clădirii Naţiunilor Unite, în primul rând fiindcă nu se purtase faţă de sergentul de la secţie cu respectul cuvenit. Profitând de imunitatea diplomatică, funcţionarii de la Naţiunile Unite îşi parcau limuzinele peste tot pe stradă,

fără a ţine seama de indicaţiile poliţiei. Neri făcuse reclamaţie la secţie, unde i se spusese s-o lase mai moale şi să închidă ochii. Numai că într-o seară maşinile parcate la întâmplare blocaseră o stradă întreagă. Era trecut de miezul nopţii, aşa că Neri îşi luase din maşină imensa lui lanternă şi pornise pe stradă, sfărâmând parbriz după parbriz. Chiar şi pentru nişte înalţi diplomaţi, nu era atât de simplu să-şi înlocuiască parbrizele în mai puţin de câteva zile. La secţia de poliţie începuse să plouă cu reclamaţii şi cereri de protecţie împotriva acestui act de vandalism. După o săptămână de parbrize sparte, cineva îşi dăduse totuşi seama care era adevărul, aşa că Albert Neri fusese transferat în Harlem.

Curând după aceea, într-o duminică, Neri îşi luase soţia şi se dusese în Brooklyn, să-şi viziteze sora văduvă. Albert Neri îşi iubea şi-şi ocrotea cu disperare sora sentiment caracteristic sicilienilor şi o vizita cel puţin o dată la câteva luni, ca să se asigure că-i merge bine. Sora lui era mult mai în vârstă decât el şi avea un fiu de douăzeci de ani. Băiatul, pe nume Thomas şi orfan de tată, îi dădea mult de furcă. Săvârşise câteva delicte minore şi apucase oarecum pe căi greşite. Cândva, Neri fusese nevoit să apeleze la relaţiile sale din poliţie ca să-l scape de acuzaţia de furt. Atunci îşi stăpânise mânia, dar îşi prevenise nepotul: „Tommy, dacă o mai faci pe soră-mea să plângă din pricina ta, să ştii că te snopesc în bătaie.” Fusese un avertisment prietenesc, venit ca din partea unchiului, nu o ameninţare propriu-zisă. Deşi Tommy era puştanul cel mai bătăuş de pe teritoriul deloc lipsit de violenţă al Brooklynului, până şi el se temea de unchiul Al. În ziua aceea, Tommy încă dormea la el în cameră, fiindcă venise foarte târziu acasă în noaptea precedentă. Maică-sa se dusese să-l trezească, spunându-i să se îmbrace ca să ia cina împreună cu unchiul şi mătuşa lui. Prin uşa întredeschisă răzbătuse vocea răstită a băiatului:

— Mă doare-n cot, lasă-mă să dorm.

Mama lui se înapoiase în bucătărie, zâmbind în chip de scuză.

Prin urmare, luaseră cina fără el. Neri o întrebase pe sora lui dacă Tommy îi făcea zile fripte, dar ea clătinase din cap.

În momentul în care Neri şi soţia lui se pregăteau de plecare, Tommy se dăduse, în sfârşit, jos din pat. Abia dacă mormăise un salut şi se dusese în bucătărie. După un timp strigase către maică-sa:

— Hei, mamă, nu-mi faci şi mie ceva de mâncare?

Nu fusese o rugăminte, ci o hachiţă de copil răsfăţat.

— Altă dată să te scoli la ora mesei şi-atunci ai să mănânci, îi replicase mama lui. Doar n-o să mai gătesc o dată anume pentru tine.

Fusese o scenă urâtă, dar destul de obişnuită. Dar Tommy, încă buimac de somn, făcuse o greşeală.

— Ah, du-te dracului cu pisălogeala ta. Mă duc să mănânc în oraş.

Dar nici nu terminase bine de vorbit că avea să-şi regrete cuvintele.

Unchiul Al se repezise la el ca pisica la şoarece. Nu atât pentru insulta adresată surorii lui în ziua aceea, cât pentru că era limpede că adesea vorbea aşa cu maică-sa atunci când erau singuri. Tommy nu îndrăznea să crâcnească în faţa unchiului. În duminica aceea îl luase gura pe dinainte. Spre ghinionul lui.

Sub privirile înspăimântate ale celor două femei, Al Neri îşi luase la bătaie nepotul, tacticos şi fără milă. La început, tânărul încercase să se apere, dar renunţase imediat, începând să cerşească milă. Neri îl plesnise peste faţă până când îi umflase şi-i însângerase buzele. Pe urmă îi dăduse capul pe spate, izbindu-l de perete. Îl pocnise în stomac, apoi îl trântise pe podea şi-l lovise cu faţa de covor. Le spusese celor două femei să aştepte acolo, apoi îi poruncise lui Tommy să iasă în stradă şi să urce în maşina lui. Acolo îl băgase în toţi sperieţii.

— Dacă aflu de la soră-mea că i-ai mai vorbit aşa măcar o singură dată, bătaia pe care ai încasat-o azi o să ţi se pară un sărut de fată, îl ameninţase el pe Tommy. Vreau să aud că te-ai făcut băiat de treabă. Acum du-te sus şi

anunţ-o pe nevastă-mea că o aştept.

La două luni după acest incident, Al Neri se întorsese din tura de noapte, descoperind că soţia îl părăsise. Îşi luase toate hainele şi se întorsese la părinţi. Tatăl ei îi spusese că Rita se temea de el şi că-i era frică să trăiască alături de el din pricina firii pe care o avea. Al rămăsese năucit, nevenindu-i să creadă. Nu-şi lovise niciodată soţia, n-o ameninţase în nici un fel, nu simţise decât afecţiune pentru ea. Dar gestul ei îl uluise atât de mult, încât lăsase să treacă vreo câteva zile şi abia pe urmă se dusese la părinţii fetei, ca să stea de vorbă cu ea.

Ghinionul făcuse ca în seara următoare să aibă necazuri în timp ce se afla de serviciu. Maşina lui preluase o chemare din Harlem, unde avusese loc un atentat. Ca de fiecare dată, Neri sărise din maşină încă înainte ca aceasta să frâneze. Era trecut de miezul nopţii şi Neri ţinea în mână enorma lui lanternă. Nu-i fusese greu să-şi dea seama ce se întâmpla. La intrarea unui bloc cu apartamente de închiriat se adunase o mulţime de curioşi. O negresă îl înştiinţase pe Neri:

— Înăuntru e un bărbat care măcelăreşte o fetiţă.

Neri intrase în hol. În celălalt capăt al coridorului se vedea o uşă deschisă, de unde răzbătea o fâşie de lumină. Apoi auzi geamătul fetei. Ţinând lanterna în mână, pornise pe coridor şi intrase pe uşa deschisă. Aproape că se împiedicase de două corpuri întinse pe podea. Unul era al unei negrese de vreo douăzeci şi cinci de ani. Celălalt, al unei fetiţe de cel mult doisprezece. Amândouă erau pline de sânge, de pe urma tăieturilor de brici de pe obraz şi de pe corp. În sufragerie Neri dăduse cu ochii de cel care săvârşise fapta. Îl cunoştea bine.

Numele lui era Wax Baines, un proxenet notoriu, furnizor de droguri şi un rafinat al violenţei fizice. Avea ochii ieşiţi din orbite din pricina drogurilor, iar cuţitul însângerat îi tremura în mână. Cu două săptămâni în urmă Neri îl arestase pentru molestarea gravă a uneia dintre prostituatele de stradă care lucrau pentru el.

— Hei, omule, zisese Baines, nu-i treaba ta.

Colegul lui Neri murmurase şi el ceva de genul că negrii trebuia lăsaţi să se măcelărească între ei, dacă aşa aveau chef, dar Neri îl târâse pe Baines la secţia de poliţie. Baines fusese eliberat pe cauţiune chiar a doua zi.

Neri nu-i simpatizase niciodată prea mult pe negri, iar de când lucra în Harlem, îi iubea şi mai puţin. Toţi se drogau sau se îmbătau, lăsându-şi nevestele să muncească sau să-şi vândă trupurile. Nu dădea doi bani pe astfel de jigodii. Prin urmare, faptul că Baines încălcase legea îl scotea din sărite. Priveliştea fetiţei ciopârţite cu briciul făcuse să i se suie sângele la cap. În sinea lui hotărâse la rece să nu-l mai ducă pe Baines la secţia de poliţie. Dar în spatele lui se şi îngrămădiseră martorii, locatarii aceluiaşi imobil şi colegul lui din maşina de patrulă.

— Aruncă cuţitul! îi ordonase Neri lui Baines. Eşti arestat.

Baines pufnise în râs.

— Ca să mă arestezi, tre' să foloseşti pistolu', omule. Ridicase cuţitul. Sau poate-l vrei pe ăsta.

Neri acţionase fulgerător, înainte ca partenerul său să aibă timp să-şi scoată arma. Negrul îşi repezise înainte mâna în care ţinea cuţitul, dar extraordinarele reflexe ale lui Neri îl ajutaseră să pareze lovitura cu palma stângă. Cu dreapta ridicase lanterna într-un arc scurt şi periculos. Lovitura îl nimerise pe Baines în tâmplă, făcând să i se moaie caraghios genunchii, ca şi cum ar fi fost beat. Cuţitul îi căzuse din mână. Era complet inofensiv. Ca atare, cea de a doua lovitură a lui Neri nu mai avusese nici o scuză, după cum demonstrase ulterior ancheta efectuată de poliţie şi la procesul penal, în baza declaraţiilor date de martori şi de colegul său poliţist. Neri izbise în capul lui Baines cu lanterna, dându-i o lovitură atât de puternică, încât sticla lanternei se făcuse ţăndări. Scutul de email şi becul săriseră şi se împrăştiaseră prin toată camera. Tubul greu de aluminiu al lanternei se curbase şi numai bateriile dinăuntru îl împiedicaseră să se îndoaie. Unul dintre martorii uluiţi, un negru care locuia în acelaşi bloc şi care mai târziu depusese mărturie împotriva lui Neri,

exclamase:

— Măi, da’ tare de cap mai e şi negru’ ăsta!

Numai că ţeasta lui Baines nu fusese chiar atât de rezistentă. Lovitura îi crăpase capul. Murise două ore mai târziu la spitalul din Harlem.

Albert Neri fusese singurul surprins de propria-i arestare, sub acuzaţia de exces de violenţă. Fusese suspendat din funcţie şi i se intentase proces.

Fusese acuzat de omucidere, condamnat la închisoare între unu şi zece ani. Între timp, adunase în el atâta furie înăbuşită şi atâta ură împotriva întregii societăţi, încât nu-i mai păsa câtuşi de puţin. Îndrăzneau să-l judece ca pe un criminal de rând! Îndrăzneau să-l trimită la închisoare pentru că ucisese o fiară ca proxenetul ăla negru! Nu se sinchiseau de femeia şi de fetiţa care fuseseră ciopârţite, desfigurate pe viaţă, şi care încă se aflau în spital.

Neri nu se temea de închisoare. Îşi închipuia că, în calitate de fost poliţist şi, mai ales, dată fiind natura infracţiunii sale, se va bucura de un tratament bun. Câţiva dintre colegii lui îi dăduseră deja asigurări că vor discuta cu amici de ai lor. Numai tatăl soţiei, un bătrân italian iute la minte, proprietar al unei pieţe de peşte din Bronx, înţelesese că un om ca Albert Neri avea puţine şanse să supravieţuiască mai mult de un an în închisoare. Putea fi ucis de unul dintre deţinuţi; sau dacă nu, cu siguranţă, avea să ucidă el vreunul. Copleşit de un sentiment de vinovăţie că, dintr-o toană femeiască, fiica lui părăsise un soţ atât de bun, socrul lui Neri făcuse uz de relaţiile sale cu Familia Corleone (plătea taxă de protecţie unuia dintre reprezentanţii clanului şi trimitea în dar Familiei Corleone peştele cel mai bun pe care îl primea), rugându-i să intervină.

Familia Corleone auzise de Albert Neri. Era o figură oarecum legendară, tipul poliţistului dur, dar cu respect faţă de lege; îşi crease faima unui om cu care nu era de glumit, capabil să inspire teamă prin simpla lui prezenţă, chiar şi fără uniforma sau arma pe care legea îl

îndreptăţise să le poarte. Familia Corleone se interesase întotdeauna de astfel de persoane. Faptul că fusese poliţist nu însemna mare lucru. Mulţi tineri porniseră pe o cale greşită până să-şi afle adevăratul drum în viaţă. De regulă, timpul şi averea îi dădeau pe brazdă.

Pete Clemenza, cu flerul lui fin pentru oamenii de calitate, adusese cazul Neri în atenţia lui Tom Hagen. Hagen studiase copia dosarului oficial de poliţie şi ascultase relatarea lui Clemenza, apoi spusese:

— Poate că avem de-a face cu un al doilea Luca Brasi.

Clemenza încuviinţase din cap cu convingere. Deşi era foarte gras, chipul lui nu avea nimic din obişnuita cumsecădenie a obezilor.

— Aşa gândesc şi eu. Mike ar trebui să se ocupe personal de asta.

Aşa se întâmplase că, înainte de a fi transferat de la o închisoare temporară la cea unde avea să fie deţinut în permanenţă, Albert Neri fusese anunţat că judecătorul revizuise cazul lui pe baza unor noi date şi mărturii făcute de înalţi funcţionari ai poliţiei. Sentinţa fusese suspendată şi Albert îşi recăpătase libertatea.

Albert Neri nu era un naiv şi nici socrul său uşă de biserică. Neri aflase ce se întâmplase şi-şi plătise datoria faţă de socru, acceptând să divorţeze de Rita. Apoi făcuse un drum la Long Beach, să mulţumească binefăcătorului său. Fireşte, totul fusese aranjat dinainte. Michael îl primise în bibliotecă.

Neri îşi exprimase recunoştinţa pe un ton oficial, rămânând surprins şi încântat de căldura cu care Michael îi acceptase mulţumirile.

— Ce dracu’, doar nu-i puteam lăsa să facă una ca asta unui sicilian de-al nostru! exclamase Michael. Ar fi trebuit să-ţi dea măcar o amărâtă de medalie. Dar politicienii ăştia nenorociţi nu dau doi bani pe nimic, în afară de organizaţiile care exercită presiuni asupra lor. Ascultă, n-aş fi intervenit niciodată, dacă n-aş fi făcut unele cercetări, din care am constatat cât de nedrepţi au fost cu tine. Unul dintre oamenii mei a stat de vorbă cu sora ta şi

ea ne-a povestit câte griji îţi făceai pentru ea şi pentru fiul ei, cum l-ai adus pe puşti pe calea cea bună, cum l-ai împiedicat să devină o lichea. Socrul tău zice că eşti cel mai cumsecade om din lume. Asta e ceva rar.

Plin de tact, Michael nu suflase o vorbă despre faptul că Neri fusese părăsit de nevastă.

Discutară câtva timp amândoi. Neri era de felul lui un taciturn, dar ajunsese să-şi deschidă sufletul în faţa lui Michael Corleone. Michael nu era decât cu cinci ani mai mare decât el, dar Neri i se adresa ca şi cum ar fi fost cu mult mai vârstnic, îndeajuns cât să-i fie tată.

În cele din urmă, Michael spusese:

— N-are nici un rost să te scot din puşcărie, ca pe urmă să te las baltă. Pot aranja să primeşti ceva de lucru. Am afaceri în Las Vegas, cu experienţa ta ai putea fi paznic la hotel. Sau dacă vrei să intri în vreo mică afacere, pot pune o vorbă bună la o bancă să-ţi avanseze un împrumut.

Neri se simţea stânjenit şi copleşit de recunoştinţă. Refuzase din mândrie şi adăugase:

— Oricum, dacă am sentinţa suspendată, trebuie să rămân sub jurisdicţia tribunalului.

— Astea-s fleacuri, se grăbise să-i taie vorba Michael. Lasă-le în seama mea. Uită de supraveghere şi, pentru ca băncile să nu ridice obiecţii, am să-ţi aranjez eu fişa galbenă.

Fişa galbenă era numele dat cazierului, în care erau trecute toate infracţiunile comise de o persoană. De regulă, aceasta era înmânată unui judecător atunci când acesta cântărea sentinţa ce urma să fie dată unui infractor aflat în stare de arest. Neri lucrase destulă vreme în poliţie ca să ştie că mulţi nemernici care aşteptau o condamnare fuseseră trataţi cu indulgenţă de judecător doar fiindcă acesta primise o fişă galbenă curată, prin mituirea celor de la Arhivele Departamentului de Poliţie. Aşadar, nu-l miră prea mult că Michael Corleone putea realiza aşa ceva; ceea ce-l surprindea era faptul că tânărul Corleone îşi dădea atâta osteneală pentru el.

— Dacă am nevoie de ajutor, voi apela la

dumneavoastră, spusese Neri.

— Bine, bine, încuviinţase Michael.

Îşi privise ceasul, gest din care Neri înţelesese că era momentul să plece. Atunci se ridicase. Dar îl aştepta o nouă surpriză.

— E ora prânzului, anunţase Michael. Rămâi să iei masa cu mine şi cu familia mea. Tata spune că i-ar face plăcere să te cunoască. Mergem împreună până la el. Cred că mama a pregătit ardei copţi, ouă şi cârnaţi. O masă tipic siciliană.

Neri nu mai petrecuse o după-amiază atât de agreabilă din copilărie, de la moartea părinţilor lui, la vremea când el avea doar cincisprezece ani. Don Corleone se arătase cât se poate de amabil, descoperind cu încântare că părinţii lui Neri erau de baştină dintr-un sat aflat la numai câteva minute de al său. Conversaţia fusese plăcută, mâncarea delicioasă, iar vinul roşu bun şi tare. Pe Neri îl fulgerase gândul că, în sfârşit, se găsea printre ai lui. Înţelegea că nu era decât un oaspete ocazional, însă ştia că şi-ar putea găsi un loc aici şi că s-ar simţi fericit într-o asemenea societate.

Michael şi Don îl conduseseră până la maşina lui. Don îi strânsese mâna, spunând:

— Eşti un băiat de ispravă. Pe fiul meu, Michael, aici de faţă, l-am învăţat cum se fac afacerile cu ulei de măsline. Eu sunt bătrân şi intenţionez să mă retrag. El a venit la mine şi mi-a spus că dorea să intervină în problema dumitale. Eu i-am zis să-şi vadă de uleiul lui de măsline. Dar Michael nu-mi dădea pace. Îmi tot bătea capul că-i vorba de un băiat cumsecade, tot sicilian, care păţise o figură tare urâtă. A ţinut-o tot aşa şi mi-a făcut capul calendar, până când m-am interesat de dumneata. Îţi povestesc toate acestea ca să te asigur că Michael a avut dreptate. Acum, după ce te-am cunoscut, mă bucur că am pus o vorbă bună. Aşa că, dacă-ţi mai putem face vreo favoare, ajunge să ne-o ceri. Ai înţeles? Îţi stăm la dispoziţie. (Amintindu-şi de generozitatea lui Don, Neri regretă că bătrânul nu mai apucase să vadă misiunea pe

care el urma s-o îndeplinească în ziua aceea.)

Lui Neri îi trebuiseră mai puţin de trei zile ca să se hotărască. Înţelesese că i se făcea curte, dar înţelegea mai mult decât atât. Şi anume, că Familia Corleone îi aproba gestul pentru care societatea îl condamnase şi îl pedepsise. Familia Corleone îl preţuia, societatea nu. Înţelegea că va fi mai fericit în lumea creată de Corleone decât în cea din afara ei. Şi mai înţelegea că între hotarele mai înguste ale acestei lumi, Familia Corleone era mai puternică.

Îl vizitase din nou pe Michael şi discutase cu cărţile pe masă. Nu voia să lucreze în Las Vegas, dar îşi dorea să intre în slujba Familiei la New York. Îl asigurase pe Michael de loialitatea sa. Michael era mişcat, Neri vedea limpede acest lucru. Totuşi, Michael insistase ca Neri să plece mai întâi în vacanţă la Miami, la hotelul Familiei, fiindu-i plătite toate cheltuielile, precum şi chenzina în avans, astfel încât să dispună de banii necesari ca să se distreze cum se cuvine.

În vacanţa aceea prinsese gustul luxului pentru întâia oară. Personalul hotelului îi acorda o atenţie deosebită, exclamând de fiecare dată: „Ah, sunteţi prietenul lui Michael Corleone”. Vestea se răspândise din gură în gură. Fusese instalat într-unul dintre apartamentele de lux, nu într-o cămăruţă meschină, care i-ar fi fost dată unei rubedenii sărace. Insul care administra clubul de noapte îi făcuse rost de câteva fete frumoase. La întoarcerea în New York, Neri îşi schimbase radical părerea despre viaţă.

Fusese angajat în *regime* al lui Clemenza şi testat cu grijă de acest maestru în alegerea soldaţilor. Trebuia luate anumite măsuri de precauţie. La urma urmei, Neri fusese cândva poliţist. Dar ferocitatea înnăscută a lui Neri învinsese orice scrupule pe care poate le avusese pe vremea când se afla de cealaltă parte a baricadei. În mai puţin de un an „îşi făcuse botezul”. De acum nu mai exista cale de întoarcere.

Clemenza nu mai contenea cu laudele. Neri era o minune, un nou Luca Brasi. Avea să devină chiar mai bun

decât Luca, se împăuna Clemenza. În definitiv, era descoperirea lui. Din punct de vedere fizic, omul era un adevărat miracol. Cu asemenea reflexe şi coordonare a mişcărilor, putea ajunge un nou Joe DiMaggio. Dar Clemenza mai ştia că Neri nu era genul de om care să poată fi controlat de un şef ca el. Neri ajunsese să depindă direct de Michael Corleone, cu Tom Hagen pe postul atât de necesar de verigă intermediară. Neri era o personalitate „aparte", ca atare merita un salariu mai mare, însă nu avea mijloace proprii de existenţă, vreo agenţie de pariuri sau o operaţiune care să necesite folosirea forţei. Era limpede că îi purta un imens respect lui Michael Corleone, aşa că într-o zi Tom Hagen îi spusese în glumă lui Michael:

— Ei, acum ai şi tu un Luca.

Michael încuviinţase din cap. Dăduse marea lovitură. Neri îi era devotat trup şi suflet. Bineînţeles, învăţase trucul de la Don. Pe vremea când îşi făcea ucenicia în afaceri, stând zile întregi sub oblăduirea tatălui său, la un moment dat Michael îl întrebase:

— Cum de-ai ajuns să te foloseşti de un om ca Luca Brasi? Aşa un animal?

Don se apucase să-l dăscălească:

— În lumea asta, începuse el, există oameni care cer să fie lichidaţi. Probabil că i-ai remarcat şi tu. Sunt cei care se încaieră la jocurile de noroc, care sar furioşi de la volan dacă cineva abia le-a zgâriat aripa maşinii, cei care umilesc şi asupresc persoane ale căror însuşiri nu le cunosc. Eu am văzut un nebun care provoca, cu bună ştiinţă, o şleahtă de indivizi periculoşi, el însuşi fiind complet lipsit de apărare. Aceştia sunt genul de oameni care umblă prin lume strigând în gura mare: „Omoară-mă! Omoară-mă!" întotdeauna se găseşte cineva gata să le îndeplinească dorinţa. Zilnic citim în ziare despre astfel de cazuri. Evident, astfel de făpturi fac şi altora mult rău. Luca Brasi făcea parte din această categorie. Dar a fost atât de extraordinar, încât mult timp nimeni n-a reuşit să-i vină de hac. Majoritatea acestor indivizi nu prezintă nici

un interes pentru noi, în schimb, un Brasi e o armă puternică, de care ne putem servi. Şmecheria e că, dacă tot nu se teme de moarte şi o caută cu lumânarea, trebuie să izbuteşti să-l convingi că tu eşti unica persoană din lume care *nu* umblă să-i facă felul. Atunci nu se va teme decât de un singur lucru: nu de moarte, ci că l-ai putea ucide chiar *tu.* Din clipa aceea e omul tău.

Fusese una dintre cele mai valoroase lecţii date de Don înainte de a muri, iar Michael se folosise de ea pentru a face din Neri un Luca Brasi al său.

În sfârşit, Albert Neri, singur în apartamentul său din Bronx, avea să îmbrace iar uniforma de poliţist. Se apucă s-o perie cu grijă. Apoi voia să-şi lustruiască tocul pistolului. După aceea mai rămânea să-şi cureţe cozorocul de la chipiu şi să-şi văcsuiască ghetele negre. Neri muncea cu râvnă. Îşi găsise locul în lume, Michael Corleone îi acordase încredere absolută. De altfel, chiar în cursul acestei zile Neri avea să-i demonstreze că era demn de ea.

CAPITOLUL 31

În aceeaşi zi, două limuzine parcară pe domeniul din Long Beach. Unul din automobile aştepta s-o ia pe Connie Corleone, împreună cu mama, soţul şi cei doi copii ai ei, urmând să-i ducă la aeroport. Familia Carlo Rizzi avea să-şi petreacă vacanţa în Las Vegas, pregătind totodată mutarea permanentă a clanului în acest oraş. Michael îi dăduse dispoziţii lui Carlo, trecând peste protestele lui Connie. Mezinul nu se mai ostenise să explice că voia ca toată lumea să plece din Long Beach înainte de întâlnirea dintre Familiile Barzini şi Corleone. Într-adevăr, întâlnirea în sine era strict secretă. Singurii care ştiau de ea erau şefii celor două Familii.

Cealaltă limuzină era pentru Kay şi copiii ei, care plecau la New Hampshire, în vizită la părinţii lui Kay. Michael era nevoit să rămână pe domeniu. Avea treburi mult prea importante ca să poată pleca.

Cu o noapte înainte, Michael îi trimisese vorbă lui Carlo Rizzi că va avea nevoie de el pe domeniu vreme de

câteva zile, dar că, spre sfârşitul săptămânii, se va putea duce după soţia şi copiii lui. Pe Connie o apucaseră toate pandaliile. Încercase să dea de Michael la telefon, dar acesta plecase în oraş. Acum privirea ei îl căuta peste tot, numai că Michael se încuiase împreună cu Tom Hagen şi nu voia să fie deranjat. Când Carlo o conduse pe Connie la maşină, ea îl sărută, luându-şi rămas-bun.

— Dacă nu eşti cu noi în două zile, să ştii că vin eu să te iau, îl ameninţă ea.

Carlo îi oferi un surâs politicos şi conjugal de complicitate sexuală.

— Am să vin, o asigură el.

Ea scoase capul pe fereastra maşinii.

— Ce crezi că vrea Michael de la tine? îl întrebă.

Încruntată şi neliniştită, părea mai bătrână şi mai urâtă.

Carlo ridică din umeri.

— Mi-a făgăduit o afacere bună. Poate că despre asta vrea să discutăm. Oricum, aşa mi-a dat a înţelege.

Carlo nu ştia de întâlnirea cu Familia Barzini, programată pentru aceeaşi seară.

— Zău, Carlo? întrebă plină de curiozitate Connie.

Carlo încuviinţă cu un aer convins, iar limuzina ieşi pe poarta domeniului. De abia după ce plecase prima limuzină veni şi Michael să-şi ia rămas-bun de la Kay şi de la cei doi copii. Se apropie şi Carlo, ca să-i ureze lui Kay drum bun şi vacanţă plăcută. În sfârşit, demară şi cea de a doua limuzină şi ieşi pe poartă.

— Îmi pare rău că trebuie să te reţin, Carlo, zise Michael. Nu va dura mai mult de câteva zile.

— Nu mă deranjează absolut deloc, se grăbi să răspundă Carlo.

— Bine, spuse Michael. Rămâi lângă telefon, am să te chem de îndată ce voi putea să te primesc. Până atunci mai am de pus la punct câteva lucruri. OK?

— Sigur, Michael, sigur, încuviinţă Carlo.

Se întoarse acasă şi-i dădu un telefon amantei lui din Westbury, pe care o frecventa cu discreţie. Îi făgădui că va

încerca să ajungă la ea mai târziu în cursul serii. Apoi îşi luă o sticlă de whisky şi aşteptă. Aşteptă mult timp. Curând după prânz, pe poartă începură să-şi facă apariţia o mulţime de maşini. Din una îl văzu coborând pe Clemenza şi, nu după mult timp, din alta îşi făcu apariţia Tessio. O gardă de corp îi conduse pe amândoi în casa lui Michael. Clemenza plecă după câteva ore, în schimb Tessio rămase.

Carlo ieşi să se plimbe puţin pe proprietate, nu mai mult de zece minute. Îi ştia pe toţi cei care stăteau de pază pe domeniu, cu unii chiar era prieten. Îşi zise că putea rămâne puţin la taclale cu ei, ca să mai treacă timpul. Dar, spre surprinderea lui, nu cunoştea pe nici unul dintre cei care făceau de pază în ziua aceea. Toţi erau figuri străine. Lucru şi mai curios, la poartă era de serviciu Rocco Lampone, or Carlo ştia că Rocco avea o poziţie prea înaltă în ierarhia clanului ca să îndeplinească asemenea sarcini de duzină, afară de cazul în care se petrecea ceva neobişnuit.

Rocco îi adresă un zâmbet prietenos şi-l salută. Carlo se arătă circumspect.

— Hei, credeam că Don ţi-a dat vacanţă! zise Rocco.

Carlo ridică din umeri.

— Mike m-a rugat să mai rămân aici câteva zile. Are ceva de lucru pentru mine.

— Aha, încuviinţă Rocco. La fel şi eu. Apoi mi-a cerut să stau de pază la intrare. Ei, ce dracu' să-i faci, el e şeful.

Tonul lui uşor dispreţuitor lăsa să se înţeleagă că Michael nu era acelaşi om ca tatăl său.

Carlo nu-i luă în seamă insinuarea.

— Mike ştie ce face, zise el.

Rocco acceptă reproşul în tăcere. Carlo îşi luă rămas-bun şi se întoarse în casă. Ceva se întâmpla, dar Rocco nu ştia ce anume.

Michael stătea la fereastra salonului, privindu-l pe Carlo cum se plimba pe proprietate. Hagen îi aduse ceva de băut, un coniac tare. Michael sorbi recunoscător.

— Michael, trebuie să începi, îi spuse cu blândeţe Hagen. A sosit momentul.

Michael oftă.

— Măcar de nu s-ar fi întâmplat aşa curând. Păcat că tata n-a mai trăit încă puţin.

— Totul va merge ca pe roate, îl asigură Hagen. Dacă nu m-am prins eu, atunci nu se va prinde nimeni. Ai lucrat ca la carte.

Michael se întoarse cu spatele la fereastră.

— Planul a fost conceput în mare parte de tata. Niciodată nu mi-am dat seama cât de inteligent era. Dar îmi închipui că nu-ţi spun o noutate.

— Nu va mai exista un om ca el, răspunse Hagen. Dar tocmai aici e frumuseţea. Şi totodată avantajul. Înseamnă că nici tu nu poţi fi mai prejos.

— Să vedem ce se întâmplă, zise Michael. Tessio şi Clemenza sunt pe domeniu? Hagen încuviinţă din cap. Michael îşi termină coniacul din pahar. Trimite-l la mine pe Clemenza. Am să-i dau personal instrucţiuni. Nu vreau să dau deloc ochii cu Tessio. Spune-i doar că într-o jumătate de oră putem pleca la întâlnirea cu Barzini. După aceea oamenii lui Clemenza se vor ocupa de el.

— Nu există nici o cale de scăpare pentru Tessio? întrebă Hagen cu glas lipsit de orice intonaţie.

— Nici una, răspunse Michael.

Departe de New York, în oraşul Buffalo, o mică pizzerie de pe o stradă lăturalnică lupta cu avalanşa de clienţi din orele de vârf. După prânz, ritmul de servire încetini şi negustorul luă din vitrină tava rotundă din cositor, pe care mai rămăseseră câteva felii, şi o puse în cuptorul uriaş de cărămidă. Se uită în cuptor, la plăcinta care se cocea înăuntru. Brânza încă nu începuse să se topească. Revenind la ghişeul de unde putea servi clienţii direct în stradă, dădu cu ochii de un tânăr cu o figură încruntată.

— Dă-mi şi mie o bucată, ceru acesta.

Negustorul luă paleta de lemn şi împinse în cuptor

una dintre bucăţile rămase, ca s-o încălzească. În loc să aştepte afară, clientul se hotărî să intre şi să fie servit înăuntru. Acum prăvălia era goală. Negustorul deschise cuptorul şi scoase de acolo felia fierbinte, punând-o pe o farfurie de carton. Clientul nu se grăbi să plătească, în schimb îl măsură cu o privire sfredelitoare.

— Am auzit că ai un tatuaj frumos pe piept, spuse el. Se vede puţin la gât, mai sus de ultimul nasture al cămăşii, nu vrei să-mi arăţi şi restul? Negustorul îngheţă. Parcă paralizase. Descheie-ţi cămaşa, porunci clientul.

Negustorul clătină negativ din cap.

— N-am nici un tatuaj, zise el cu pronunţat accent englezesc. Vorbeşti de schimbul meu din tura de noapte.

Clientul râse. Era un râs neplăcut, aspru, încordat.

— Haide, haide, descheie-ţi cămaşa şi arată-mi.

Negustorul începu să se dea înapoi spre partea din spate a prăvăliei, încercând să ocolească cuptorul cel uriaş. Dar clientul ridică o mână deasupra tejghelei. În ea ţinea un pistol. Apăsă pe trăgaci. Glonţul îl nimeri pe negustor în piept, izbindu-l de cuptor. Clientul trase încă o dată şi negustorul se prăvăli pe podea. Clientul ocoli tejgheaua, apoi se aplecă şi-i descheie nasturii cămăşii. Negustorul avea pieptul plin de sânge, dar tatuajul rămânea vizibil, cei doi îndrăgostiţi înlănţuiţi şi cuţitul care-i străpungea. Negustorul ridică fără vlagă braţul, ca şi cum ar fi încercat să se apere.

— Fabrizzio, i se adresă cel cu arma, ai salutări de la Michael Corleone.

Întinse arma până când ţeava ajunse la numai câţiva centimetri de capul negustorului şi atunci apăsă pe trăgaci. Apoi ieşi din prăvălie. Lângă bordură îl aştepta o maşină cu portiera deschisă. Sări înăuntru şi maşina se îndepărtă în viteză.

Rocco Lampone răspunse la telefonul instalat pe unul din stâlpii de fier ai porţii.

— Pachetul dumneavoastră e gata, auzi el la celălalt capăt al firului, apoi urmă o păcănitură, semn că

receptorul fusese pus la loc în furcă.

Rocco se sui în maşină şi ieşi pe poarta domeniului. Străbătu autostrada Jones Beach, unde fusese ucis Sonny Corleone, şi merse până la gara Wantagh. Aici parcă maşina. Însă acolo îl aştepta altă maşină, în care se aflau doi bărbaţi. Aceştia opriră în faţa unui motel aflat la zece minute depărtare pe autostrada Sunrise şi intrară în curte. Rocco Lampone îi lăsă pe cei doi în maşină şi se îndreptă spre una dintre căsuţele tip cabană. Cu o lovitură de picior, zbură uşa din ţâţâni şi dădu buzna în cameră.

Phillip Tattaglia, în vârstă de şaptezeci de ani şi gol puşcă precum un bebeluş, stătea aplecat deasupra patului unde era culcată o fată tânără. Coama lui de păr era vopsită negru ca pana corbului, în schimb părul pubian era cenuşiu ca oţelul. Avea un trup corpolent şi molatic ca de pasăre. Rocco vârî în el patru gloanţe, toate în burtă. Apoi se întoarse şi alergă înapoi la maşină. Cei doi bărbaţi îl lăsară la gara Wantagh. Aici Rocco urcă în maşina lui şi se înapoie pe domeniu. Intră o clipă să-l vadă pe Michael Corleone, apoi se înapoie şi-şi reluă postul de pază de la poartă.

Albert Neri, singur în apartamentul lui, termină de pregătit uniforma. O îmbrăcă încet, punându-şi pantalonii, cămaşa, cravata, bluzonul, tocul şi arma de la brâu. La suspendarea din funcţie fusese nevoit să predea arma, dar, dintr-o scăpare administrativă, nu-i ceruseră înapoi şi insigna. Clemenza îi făcuse rost de un nou pistol de poliţie calibrul 38, care nu putea fi identificat. Neri îl desfăcu, îl unse, verifică cocoşul, asamblă arma din nou şi încercă trăgaciul. Îşi umplu încărcătorul şi se pregăti de plecare.

Îşi puse chipiul de poliţist într-o pungă groasă de hârtie, apoi îmbrăcă un pardesiu civil, ca să-şi ascundă uniforma. Se uită la ceas. Mai avea cincisprezece minute până când maşina avea să tragă la intrare. Îşi petrecu ultimul sfert de oră studiindu-şi înfăţişarea în oglindă. Nu încăpea nici o îndoială. Arăta a poliţist în toată regula.

La intrare îl aştepta maşina cu doi dintre oamenii lui

Rocco Lampone. Neri luă loc pe bancheta din spate. În timp ce maşina se îndrepta spre centru, lăsând în urmă cartierul lui, Neri îşi scoase pardesiul civil şi îl puse pe podeaua maşinii. Rupse punga de hârtie şi-şi puse chipiul de poliţist pe cap.

La intersecţia dintre 55th Street şi Fifth Avenue maşina trase lângă bordură şi Neri coborî. Porni în jos, pe bulevard. Acum, că se îmbrăcase iar în uniformă şi patrula pe străzi, aşa cum făcuse în atâtea rânduri, îl încerca un sentiment ciudat. Era aglomeraţie. Merse pe jos spre centru, până ajunse în faţa Centrului Rockefeller, vizavi de catedrala St Patrick. Pe trotuarul unde se afla el zări limuzina pe care o căuta. Era parcată, singura pe tot cuprinsul zonei împânzite de semne roşii cu „Parcarea interzisă" şi „Staţionarea interzisă". Neri încetini pasul. Ajunsese prea devreme. Se opri să scrie ceva pe carneţelul de amenzi, apoi îşi continuă drumul. Ajunse în dreptul limuzinei. Bătu uşor în aripă cu bastonul. Şoferul ridică surprins privirea. Neri îi arătă cu bastonul indicatorul cu „Staţionarea interzisă", apoi făcu semn şoferului să mute maşina de acolo. Şoferul se uită în altă parte.

Neri coborî pe carosabil, oprindu-se la fereastra deschisă din dreptul şoferului. Acesta era un individ cu o figură de brută, exact genul care-i plăcea lui Neri să-l snopească în bătaie. Neri i se adresă pe un ton voit jignitor:

— OK, deşteptule, te cari de aici sau vrei să-ţi vâr în fund tichetul de amendă?

— Mai bine verifică la secţie, îi răspunse impasibil şoferul. Sau n-ai decât să-mi dai amendă, dacă asta te face fericit.

— Şterge-o dracului de aici, şuieră Neri. Altfel, te scot din maşină şi-ţi tăbăcesc fundul. Şoferul scoase, ca prin minune, o bancnotă de zece dolari şi, împăturind-o cu o singură mână într-un mic dreptunghi, încercă s-o îndese în bluzonul lui Neri. Acesta se întoarse pe trotuar şi-i făcu semn cu degetul. Şoferul coborî din maşină. Permisul şi actele maşinii, zise Neri.

Sperase să-l atragă pe şofer după colţ, dar acum era prea târziu. Cu coada ochiului văzu trei bărbaţi scunzi şi îndesaţi coborând treptele de la Plaza şi îndreptându-se spre ei. Era Barzini cu cele două gărzi de corp, în drum spre întâlnirea cu Michael Corleone. În acelaşi moment, una din gărzile de corp se desprinse de grup şi o luă înainte, să vadă ce se întâmpla cu maşina şefului.

— Ce se petrece aici? îl întrebă el pe şofer.

— O nimica toată, am primit o contravenţie, răspunse scurt şoferul. Tipul ăsta tre' să fie nou la secţie.

În clipa aceea li se alătură şi Barzini, cu cealaltă gardă de corp.

— Ce mama dracului se întâmplă? mârâi el.

Neri termină de scris tichetul de contravenţie şi-i înapoie şoferului permisul şi actele maşinii. Apoi îşi puse carneţelul înapoi în buzunarul de la şold şi, cu o zvâcnitură a mâinii, scoase pistolul de poliţie calibrul 38.

Trase trei gloanţe în pieptul gros al lui Barzini, înainte ca ceilalţi trei să-şi fi venit în fire şi să se trântească la pământ. Între timp, Neri se repezi prin mulţime, dând colţul către locul unde-l aştepta maşina. Automobilul porni în viteză în direcţia Ninth Avenue, apoi întoarse, îndreptându-se din nou spre centru. Lângă Chelsea Park, Neri care îşi scosese chipiul, îmbrăcând pardesiul şi schimbându-şi hainele urcă în altă maşină, care-l aştepta. Lăsase pistolul şi uniforma de poliţie în celălalt automobil. Amândouă urmau să dispară. O oră mai târziu se afla în siguranţă pe domeniul din Long Beach, stând de vorbă cu Michael Corleone.

Tessio aştepta în bucătăria casei fostului Don, sorbind dintr-o ceaşcă de cafea, când Tom Hagen veni să-l caute.

— Mike te aşteaptă, zise Hagen. Ar fi bine să-l suni pe Barzini şi să-i spui să pornească.

Tessio se ridică şi se duse la telefonul din perete. Formă numărul biroului din New York al lui Barzini şi zise scurt:

— Pornim spre Brooklyn. Puse receptorul în furcă şi zâmbi spre Hagen. Sper că astă-seară Mike va încheia un târg avantajos pentru toată lumea.

— Sunt convins, răspunse grav Hagen.

Îl însoţi pe Tessio afară din bucătărie, apoi în curte. Porniră amândoi spre casa lui Michael. La uşă îi opri unul dintre paznici.

— Şefu' zice că vine cu altă maşină. Cică voi doi să plecaţi înainte.

Tessio se încruntă şi se întoarse către Hagen.

— Ce dracu', nu poate face una ca asta. Îmi dă peste cap toate aranjamentele.

În aceeaşi clipă în jurul lor se iviră ca din pământ alte trei gărzi.

— Nici eu nu pot să merg cu tine, Tessio, îi spuse cu blândeţe Hagen.

Într-o fracţiune de secundă, *caporegime* cel cu figură de nevăstuică înţelese totul. Şi-şi acceptă soarta. Avu un moment de slăbiciune fizică, dar imediat îşi reveni.

— Spune-i lui Mike că a fost vorba de afaceri, i se adresă el lui Hagen. Întotdeauna l-am simpatizat.

Hagen încuviinţă din cap.

— Asta ştie şi el.

Tessio tăcu o clipă, apoi spuse încetişor:

— Tom, nu mă poţi scoate din necaz? De dragul timpurilor de odinioară?

Hagen clătină din cap.

— Nu pot, răspunse el.

Îl urmări cu privirea pe Tessio, înconjurat de gărzile care-l duceau la o maşină care aştepta. Avea o senzaţie de leşin. Tessio fusese cel mai bun soldat al Familiei Corleone; bătrânul Don se bizuise pe el mai mult decât pe oricare altul, cu excepţia lui Luca Brasi. Păcat că un om atât de inteligent făcuse o eroare de judecată fatală şi tocmai la apusul carierei.

Carlo Rizzi, care continua să aştepte întrevederea cu Michael, începu să se impacienteze văzând toate acele

veniri şi plecări. Era limpede că se petrecea ceva important şi se părea că el era lăsat pe dinafară. Pierzându-şi răbdarea, formă numărul lui Michael. Răspunse una dintre gărzi, care se duse să-l cheme pe Michael. Imediat reveni, cu mesajul că Michael îi cerea să stea liniştit, fiindcă îl va chema curând.

Carlo îi telefonă din nou amantei, spunându-i că, fără îndoială, vor putea cina în oraş, ca apoi să-şi petreacă noaptea împreună. Michael îl asigurase că-l va chema curând şi, orice ar fi pus la cale, nu putea dura mai mult de o oră-două. Pe urmă îi trebuia alte patruzeci de minute de mers cu maşina până la Westbury. Era posibil. Îi făgădui că va veni şi o luă cu binişorul, ca să-i mai treacă supărarea. După ce puse receptorul în furcă, decise să se îmbrace, ca să nu mai piardă timpul după aceea. Tocmai îşi pusese o cămaşă curată, când auzi o ciocănitură în uşă. Îşi făcu rapid socoteala că Mike încercase să-l prindă la telefon, dar cum acesta sunase ocupat, trimisese pe cineva să-l cheme. Carlo se duse la uşă şi o deschise. Cuprins de o spaimă bolnavă, simţi cum îi fuge pământul de sub picioare, în prag se afla Michael Corleone, cu chipul ca o mască a morţii, aşa cum îl văzuse Carlo Rizzi de atâtea ori în vis.

În spatele lui Michael stăteau Hagen şi Rocco Lampone. Amândoi aveau figuri grave, de oameni veniţi, împotriva voinţei lor, să dea unui prieten o veste proastă. Toţi trei intrară în casă şi Carlo Rizzi îi conduse în salon. Revenindu-şi din primul şoc, se gândi că suferise o criză de nervi. Dar cuvintele lui Michael îi dădură o senzaţie fizică de greaţă.

— Trebuie să dai socoteală pentru Santino, zise Michael. Carlo nu răspunse, prefăcându-se că nu înţelegea la ce se referise Michael. Hagen şi Lampone se postară în dreptul a doi pereţi opuşi ai camerei. Carlo şi Michael rămaseră faţă în faţă. Tu l-ai ademenit pe Sonny în calea oamenilor lui Barzini, continuă Michael cu glas lipsit de orice intonaţie. Asta a însemnat tot circul pe care l-ai făcut cu soră-mea. Oare credea Barzini că ai să duci de nas un

Corleone?

Carlo Rizzi începu să bâiguie împins de spaima lui cumplită, fără urmă de demnitate sau mândrie:

— Jur că sunt nevinovat. Jur pe capul copiilor mei că sunt nevinovat, Mike, nu-mi face una ca asta. Te rog, Mike, nu-mi face una ca asta.

Michael îi răspunse liniştit:

— Barzini e mort. La fel şi Phillip Tattaglia. Astă-seară vreau să închei toate socotelile Familiei. Aşa că nu-mi spune mie că eşti nevinovat. Ar fi mai bine pentru tine să-ţi recunoşti fapta.

Hagen şi Lampone se uitară uimiţi la Michael. Încă gândeau că mezinul era departe de ceea ce fusese tatăl său. De ce să-l facă pe acest trădător să-şi recunoască vina? Pentru astfel de împrejurări, vinovăţia lui era mai mult decât dovedită. Răspunsul era limpede. Michael încă nu era convins de puterile sale, încă se temea să nu comită o nedreptate, încă îşi făcea griji pentru acel dram de nesiguranţă pe care numai mărturisirea lui Carlo Rizzi l-ar fi putut îndepărta.

Dar Carlo continua să tacă. Michael îi vorbi aproape cu blândeţe:

— Nu fi atât de înspăimântat. Crezi că mi-aş lăsa sora văduvă? Crezi că mi-aş lăsa nepoţii orfani de tată? În definitiv, sunt Naşul unuia din copiii tăi. Nu, pedeapsa ta va fi că nu ţi se va permite să lucrezi cu Familia. Te sui în avion şi pleci la soţia şi copiii tăi, vreau să rămâi acolo. Îi voi trimite lui Connie o rentă. Asta-i tot. Dar nu mai insista că eşti nevinovat, nu-mi insulta inteligenţa şi nu mă scoate din sărite. Cine te-a racolat, Tattaglia sau Barzini?

În disperarea de a-şi salva viaţa şi uşurat la gândul că nu va fi ucis, Carlo Rizzi murmură:

— Barzini.

— Bine, bine, zise încet Michael. Îi făcu semn cu mâna dreaptă. Acum vreau să pleci. Te aşteaptă o maşină, ca să te ducă la aeroport.

Carlo ieşi primul, ceilalţi trei bărbaţi urmându-l îndeaproape. Se lăsase seara, dar domeniul era, ca de

obicei, scăldat în lumină. O maşină trase în faţa casei. Carlo văzu că era chiar maşina lui. Nu recunoscu şoferul. Pe bancheta din spate era cineva, dar tocmai în celălalt capăt. Lampone deschise portiera din faţă şi-i făcu semn lui Carlo să urce.

— Am s-o sun pe soţia ta, să-i spun că ai pornit spre ea, zise Michael.

Carlo urcă în maşină. Cămaşa lui de mătase era udă leoarcă de sudoare.

Maşina demară, îndreptându-se rapid spre poartă. Carlo vru să întoarcă ochii, să vadă dacă-l cunoştea pe cel care şedea în spatele lui. În acel moment, Clemenza, cu agilitatea şi viclenia unei fetiţe care leagă o panglică la gâtul unui pisoi, petrecu laţul în jurul gâtului lui Carlo Rizzi. Smucită cu putere de Clemenza, sfoara netedă pătrunse în piele. Corpul lui Carlo Rizzi săltă în aer ca un peşte prins în undiţă, dar Clemenza îl ţinu bine, strângând sfoara până când trupul se lăsă moale. Brusc, în maşină năvăli o duhoare cumplită. Trupul lui Carlo îşi deşertase conţinutul datorită relaxării sfincterului în clipa dinaintea morţii. Clemenza continuă să strângă laţul încă vreo câteva minute, să fie sigur că făcuse treabă bună, apoi îl lărgi şi-l vârî în buzunar. Se lăsă să cadă pe pernele maşinii, iar cadavrul lui Carlo se prăbuşi peste portieră. După câteva momente, Clemenza coborî geamul, să iasă duhoarea.

Victoria Familiei Corleone era deplină. În acelaşi interval de douăzeci şi patru de ore, Clemenza şi Lampone dădură frâu liber celor două *regimes,* pedepsindu-i pe toţi cei infiltraţi pe teritoriile Familiei Corleone. Lui Neri i se încredinţă comanda fostului *regime* al lui Tessio. Agenţii de pariuri ai lui Barzini se treziră în stradă; doi dintre cei mai importanţi membri ai clanului Barzini fuseseră împuşcaţi mortal în timp ce-şi scobeau în tihnă dinţii, după cina servită într-un restaurant italian de pe Mulberry Street. Un renumit escroc al curselor de trap muri asasinat şi el, în timp ce se înapoia acasă după o seară la hipodrom, în care se umpluse de bani. Doi dintre cei mai cunoscuţi cămătari

ai docurilor dispărură, fiind găsiţi abia după câteva luni în mlaştinile din New Jersey.

Cu acest unic atac sălbatic, Michael Corleone îşi creă un renume, redând totodată Familiei Corleone poziţia ei iniţială între Familiile newyorkeze. Acum era respectat, nu numai pentru tactica sa strălucită, dar şi pentru că unii dintre cei mai importanţi *caporegimes* aflaţi în slujba Familiilor Barzini şi Tattaglia i se alăturară imediat.

Totul ar fi fost un triumf absolut pentru Michael Corleone, dacă sora lui Connie n-ar fi făcut o criză de isterie.

Connie luă avionul către casă, împreună cu mama ei, lăsând copiii la Vegas. Îşi înfrână lacrimile de văduvă până când limuzina intră pe domeniu. Atunci, înainte ca maică-sa s-o poată stăpâni, alergă pe strada pietruită până la casa lui Michael Corleone. Dădu buzna înăuntru, găsindu-i pe Michael şi Kay în salon. Kay vru s-o întâmpine, s-o consoleze şi s-o strângă în braţe ca pe o soră, dar încremeni locului în clipa în care Connie începu să urle la fratele ei, copleşindu-l cu reproşuri şi blesteme.

— Ticălos nenorocit! ţipă ea. Mi-ai omorât soţul! Ai aşteptat până a murit tata, ca să nu te mai poată opri nimeni, şi atunci l-ai omorât! Tu l-ai ucis! L-ai socotit vinovat de moartea lui Sonny, întotdeauna l-ai socotit vinovat, la fel ca toţi ceilalţi. Dar nu te-ai gândit o clipă la mine. Niciodată nu ţi-a păsat de mine. Acum ce-am să mă fac? Ce-am să mă fac?

Începu să se jeluiască. Două dintre gărzile de corp ale lui Michael se postară în spatele ei, aşteptând un simplu semn de la şeful lor. Dar el rămase impasibil, aşteptând ca sora lui să-şi vină în fire.

— Connie, interveni şocată Kay, ai mintea tulburată, nu spune astfel de grozăvii.

Connie îşi revenise din criză. Zise cu glas veninos şi vestitor de moarte:

— De ce crezi că s-a purtat întotdeauna atât de rece cu mine? De ce crezi că l-a reţinut aici pe Carlo? A ştiut tot timpul că-mi va ucide soţul. Numai că n-a îndrăznit s-o facă

atâta vreme cât trăia tata. Tata nu l-ar fi lăsat. El a ştiut. Şi a aşteptat. Apoi a acceptat să fie Naşul fiului nostru, doar ca să ne adoarmă bănuielile. Ticălos fără suflet! Chiar crezi că-ţi cunoşti soţul? Ştii câţi oameni a ucis pe lângă Carlo al meu? Citeşte ziarele. Barzini, Tattaglia şi ceilalţi. Au fost omorâţi din ordinul fratelui meu.

Era gata să facă o nouă criză de isterie. Încercă să-l scuipe în obraz pe Michael, dar nu avea salivă.

— Duceţi-o acasă şi chemaţi un doctor, ordonă Michael.

Cei doi paznici o apucară imediat pe Connie de braţe şi o scoaseră din casă.

Kay era încă şocată şi îngrozită.

— Ce a făcut-o să spună astfel de lucruri, Michael? îşi întrebă ea soţul. Oare ce o îndeamnă să creadă aşa ceva?

Michael ridică din umeri.

— E isterică.

Kay îl privi drept în ochi.

— Michael, nu-i adevărat, te rog spune-mi că nu-i adevărat.

Michael clătină din cap a lehamite.

— Bineînţeles că nu-i adevărat. Crede-mă. De data asta îţi dau voie să-mi pui întrebări despre afacerile mele şi-ţi răspund. Nu este adevărat.

Niciodată nu sunase mai convingător. O privea în ochi. Se folosea de toată încrederea reciprocă creată între ei în decursul anilor de căsnicie, ca s-o determine să creadă. Iar ea nu se mai putu îndoi. Îi zâmbi trist şi se ghemui la pieptul lui, aşteptând o sărutare.

— Amândoi avem nevoie să bem ceva, zise ea.

Se duse la bucătărie după gheaţă şi, în timp ce trebăluia pe acolo, auzi deschizându-se uşa de la intrare. Ieşi din bucătărie şi-i văzu pe Clemenza, Neri şi Rocco Lampone intrând împreună cu paznicii. Michael era cu spatele la ea, dar Kay se dădu puţin la o parte, ca să-l poată vedea din profil. Chiar în acel moment Clemenza tocmai se adresa soţului ei cu formula oficială.

— Don Michael, zise el.

Kay văzu cum Michael aştepta să le primească omagiile. Îi amintea de statuile din Roma, înfăţişând mari împăraţi romani ai Antichităţii, care, prin voinţă divină, aveau drept de viaţă şi de moarte asupra semenilor lor. Michael îşi pusese o mână în şold, iar figura văzută din profil trăda forţă, mândrie şi dezinvoltură; îşi ţinea trupul relaxat, într-o atitudine orgolioasă şi nepăsătoare, cu un picior aşezat puţin în urma celuilalt. *Caporegimes* stăteau în faţa lui. În acel moment Kay înţelese că toate acuzaţiile aduse de Connie lui Michael erau adevărate. Se întoarse în bucătărie şi izbucni în plâns.

CARTEA A NOUA

CAPITOLUL 32

Sângeroasa victorie a familiei Corleone nu deveni completă decât după un an de delicate manevre politice, în urma cărora Michael Corleone ajunse să fie recunoscut drept cel mai puternic şef de Familie din Statele Unite. Vreme de douăsprezece luni Michael îşi împărţi timpul între cartierul general de la Long Beach şi noua reşedinţă din Las Vegas. La sfârşitul acelui an decise să sisteze operaţiunea din New York, să vândă casele şi proprietatea. În acest scop, îşi aduse întreaga familie pe Coasta de Est, într-o ultimă vizită. Urma să rămână aici o lună, ca să-şi încheie toate afacerile. Kay avea să se ocupe de împachetarea lucrurilor personale ale familiei şi de expedierea bunurilor din locuinţe. Dar mai erau un milion de alte mărunţişuri.

Acum clanul Corleone avea o poziţie de neclintit, iar Clemenza îşi întemeiase propria-i Familie. Rocco Lampone era *caporegime* în slujba Familiei Corleone. În Nevada, Albert Neri fusese numit şeful corpului de pază pentru toate hotelurile controlate de clan. Hagen făcea şi el parte din ramura vestică a clanului lui Michael.

Timpul ajutase la vindecarea vechilor răni. Connie Corleone se împăcase cu fratele ei, Michael. Într-adevăr, la nu mai mult de o săptămână după teribilele ei acuzaţii, Connie îşi ceruse scuze faţă de Michael pentru cele spuse şi o asigurase pe Kay că vorbele ei nu conţineau nici un

strop de adevăr, fiind o simplă criză de isterie a unei tinere văduve.

Connie Corleone îşi găsise uşor alt soţ; de fapt, nu aşteptase nici măcar anul obişnuit de doliu şi-şi adusese în pat un tânăr cumsecade, venit să lucreze ca secretar pentru Familia Corleone. Băiatul provenea dintr-o familie de italieni destoinici şi absolvise un renumit colegiu pentru oameni de afaceri din America. Evident, prin căsătoria cu sora lui Don, avea viitorul asigurat.

Kay Adams Corleone îşi încântase rudele, mai întâi familiarizându-se cu religia catolică şi apoi trecând la această credinţă. Fireşte, cei doi băieţi erau crescuţi în aceeaşi credinţă, după cum se cuvenea. Michael nu fusese prea încântat de schimbare. Ar fi preferat ca fiii lui să fie protestanţi, ca să fie mai americani.

Spre surpriza ei, lui Kay ajunsese să-i placă să locuiască în Nevada, îi plăceau peisajele, dealurile şi canioanele de stâncă sângerie, pustiurile arzătoare, lacurile ivite ca din pământ cu răcoarea lor binefăcătoare, ba chiar şi arşiţa. Cei doi băieţi călăreau pe poneii lor. Avea servitori adevăraţi, nu gărzi de corp. Michael ducea şi el o existenţă mai normală. Era proprietarul unei firme de construcţii; devenise membru în clubul oamenilor de afaceri şi în comitete cetăţeneşti; avea un cuvânt greu de spus în politica locală, dar fără a se implica în mod public. Duceau o viaţă bună. Kay se bucura că renunţau la casa din New York şi că Las Vegas avea să fie reşedinţa lor permanentă. Detesta ideea de a se înapoia la New York. Ca atare, în această ultimă călătorie aranjase ca lucrurile să fie împachetate şi expediate cât mai rapid şi mai eficient. Acum, în ultima zi, era la fel de nerăbdătoare să plece ca şi pacienţii aflaţi pe punctul de a părăsi spitalul în care au zăcut internaţi timp îndelungat.

În această ultimă zi, Kay Adams Corleone se trezi în zori. Afară, pe domeniu, auzea huruitul motoarelor de camion. Erau camioanele care aveau să golească vilele de mobilă. În cursul după-amiezii, familia Corleone urma să se înapoieze cu avionul la Las Vegas, împreună cu Mama

Corleone.

Când Kay ieşi din baie, Michael stătea proptit între perne, fumând o ţigară.

— De ce dracu' trebuie să te duci la biserică în *fiecare* dimineaţă? o întrebă el. N-am nimic împotrivă să te duci duminica, dar de ce naiba trebuie şi în cursul săptămânii? Eşti habotnică la fel ca maică-mea.

Se întinse pe întuneric şi aprinse veioza de pe noptieră.

Kay se aşează pe marginea patului să-şi tragă ciorapii.

— Ştii cum sunt catolicii proaspăt convertiţi, răspunse ea. Iau religia mult mai în serios.

Michael întinse mâna şi o atinse pe coapsă, pe pielea fierbinte de deasupra ciorapului de nailon.

— Nu, îl opri ea. În dimineaţa asta mă împărtăşesc.

Se ridică de pe marginea patului, dar el nu schiţă nici un gest s-o reţină.

— Dacă eşti o catolică aşa fervent㠄, zise Michael cu o umbră de surâs, atunci cum se face că, de atâtea ori, laşi copiii să tragă chiulul de la biserică?

Kay se simţi stânjenită, neştiind prea bine ce să răspundă. El o cerceta cu acea privire pe care, în sinea ei, o numea „ochiul lui Don".

— Au destul timp s-o facă, zise Kay. După ce ne întoarcem acasă, am să-i duc mai des.

Îl sărută în chip de rămas-bun şi plecă. Afară începea deja să se încălzească. La răsărit, soarele de vară strălucea roşiatic. Kay se îndreptă spre locul unde era parcată maşina ei, lângă poarta domeniului. Mama Corleone, îmbrăcată în veşmântul negru de văduvă, era deja în maşină, aşteptând-o. Pentru ele devenise o obişnuinţă să meargă zilnic, dis-de-dimineaţă, împreună la liturghie.

Kay sărută obrazul zbârcit al bătrânei, apoi se aşează la volan.

— Ai luat micul dejun? o întrebă bănuitoare Mama Corleone.

— Nu, răspunse Kay.

Bătrâna dădu din cap aprobator. Altă dată, Kay uitase

că nu avea voie să mănânce de la miezul nopţii până după ce primea sfânta împărtăşanie. Asta se întâmplase cu mult timp în urmă, dar de atunci Mama Corleone nu mai avea încredere în ea şi o verifica de fiecare dată.

— Te simţi bine? o întrebă bătrâna.

— Da, răspunse Kay.

În lumina soarelui de dimineaţă biserica era mică şi pustie. Ferestrele cu vitralii fereau interiorul de căldură, înăuntru avea să fie răcoare, un loc numai bun de odihnă. Kay îşi ajută soacra să urce treptele albe de piatră, apoi îi făcu loc să intre prima în biserică. Bătrâna alese un rând de bănci mai în faţă, chiar lângă altar. Kay aşteptă pe trepte încă un minut. În acest ultim moment avea întotdeauna o reţinere, întotdeauna se simţea puţin înfricoşată.

În cele din urmă, pătrunse în lăcaşul întunecos şi rece. Îşi înmuie vârful degetelor în agheasmă şi-şi făcu semnul crucii, atingându-şi în treacăt buzele uscate. Lumânări roşii pâlpâiau la picioarele sfinţilor şi la poalele crucii pe care era răstignit Iisus Hristos. Înainte de a intra pe rândul ei de bănci, Kay se lăsă în genunchi să-şi facă cruce, apoi îngenunche pe lemnul tare al stranei, aşteptând să fie chemată la împărtăşanie. Îşi plecă fruntea, ca şi cum s-ar fi rugat, dar nu era încă pregătită.

Numai sub bolţile întunecate ale bisericii îşi îngăduia Kay să se gândească la cealaltă existenţă a soţului ei. La noaptea îngrozitoare din urmă cu un an, când Michael se folosise cu bună ştiinţă de toată iubirea şi încrederea dintre ei ca s-o facă să creadă că nu-şi ucisese cumnatul.

Kay îl părăsise tocmai din pricina acelei minciuni, nu a faptei în sine. În dimineaţa următoare îşi luase copiii şi plecase la casa părintească din New Hampshire. Fără să spună nimănui vreun cuvânt, fără să ştie ce ar fi trebuit să facă. Michael înţelesese imediat. Îi telefonase chiar din prima zi, apoi o lăsase în pace. De abia după o săptămână, în faţa casei oprise o limuzină de New York, din care coborâse Tom Hagen.

Kay petrecuse o după-amiază lungă şi cumplită în compania lui Tom Hagen, cea mai îngrozitoare după-amiază din viaţa ei. Ieşiseră la plimbare prin pădurea de la marginea oraşului ei natal şi Tom Hagen n-o menajase câtuşi de puţin.

Kay făcuse greşeala de a încerca să adopte o atitudine dură şi nepăsătoare, care nu i se potrivea deloc.

— Te-a trimis Mike să mă ameninţi? întrebase ea. Mă aşteptam să văd nişte „băieţi" coborând din maşină cu mitraliere, ca să mă silească să mă întorc.

Pentru prima oară de când îl cunoştea pe Hagen, îl văzuse ieşindu-şi din fire.

— E cea mai mare tâmpenie pe care am auzit-o vreodată, replicase el cu asprime. Nu mă aşteptam de la o femeie ca tine. Vino-ţi în fire, Kay.

— Bine, răspunsese ea.

Continuaseră să meargă pe drumul înverzit de ţară.

— De ce ai fugit? o întrebase Hagen liniştit.

— Pentru că Michael m-a minţit, explicase ea. Pentru că şi-a bătut joc de mine atunci când a fost Naşul băiatului lui Connie. Mi-a înşelat încrederea. Nu pot iubi un astfel de bărbat. Nu pot trăi în acest fel. Nu-l pot lăsa să fie tatăl copiilor mei.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, o întrerupsese Hagen.

Ea se întorsese spre el, de astă-dată cu furie îndreptăţită.

— Vorbesc despre faptul că l-a ucis pe soţul surorii lui. Înţelegi? Tăcu o clipă. Şi m-a minţit pe mine.

Un timp îşi continuaseră drumul în tăcere. Într-un târziu Hagen spusese:

— N-ai cum să ştii dacă toate acestea sunt adevărate. Dar să presupunem că ar fi. Reţine, n-am afirmat că sunt adevărate. Dar dacă ţi-aş oferi o justificare pentru fapta lui? Sau mai curând o posibilă justificare?

Kay îl privise cu dispreţ.

— E pentru prima oară când descopăr avocatul din tine, Tom. Nu-i cea mai fericită latură a ta.

Hagen zâmbise larg.

— OK. Ascultă-mă până la capăt. Dar dacă totuşi Carlo l-a atras în cursă pe Sonny? Dacă l-a ademenit? Dacă de data aceea Carlo a bătut-o înadins pe Connie, ca să-l scoată pe Sonny din ascunzătoare, ştiind că el va veni pe autostrada Jones Beach? Dacă soţul lui Connie a fost plătit să pună umărul la asasinarea lui Sonny? Atunci cum ar fi? Kay nu-i răspunsese. Şi dacă Don, care era un om deosebit, n-a avut tăria să-şi răzbune fiul luând viaţa ginerelui său? continuase Hagen. Dacă până la urmă această povară s-a dovedit prea grea pentru el, aşa că l-a făcut pe Michael succesor, ştiind că Michael îl va scuti de grijă, de sentimentul de vinovăţie?

— Dar totul era de domeniul trecutului, replicase Kay, şi ochii i se umpluseră de lacrimi. Toată lumea era fericită. De ce nu l-a putut ierta pe Carlo? De ce nu s-a putut ca lucrurile să meargă înainte şi totul să fie dat uitării?

Traversase o pajişte şi se oprise lângă un pârâu umbrit de un copac. Hagen se trântise pe iarbă, oftând. Se uitase în jur, oftase din nou şi spusese:

— Într-o lume ca aceasta în care suntem acum, ar fi fost posibil.

— Michael nu mai e bărbatul cu care m-am căsătorit, spusese Kay.

Hagen râsese scurt.

— Dacă ar fi acelaşi, la ora asta ar fi mort. Iar tu ai fi văduvă. N-ai mai avea motive să te frământi.

Kay nu se mai stăpânise.

— Ce dracu' înseamnă asta? Hai, Tom, vorbeşte pe şleau măcar o dată în viaţă. Ştiu că Michael nu-i în stare, dar tu nu eşti sicilian, poţi spune unei femei adevărul, o poţi trata ca pe egalul tău, ca pe o altă fiinţă omenească.

Se aşternuse din nou tăcerea. Hagen clătinase din cap.

— L-ai înţeles greşit pe Mike. Eşti supărată fiindcă te-a minţit. Ei bine, nu te-a prevenit să nu-l întrebi despre afacerile lui? Eşti supărată că a fost Naşul băiatului lui Carlo. Dar tu eşti cea care l-a convins să accepte. De fapt,

a fost exact mişcarea necesară, dacă urmărea să-i plătească poliţa lui Carlo. Clasica mişcare tactică pentru a câştiga încrederea viitoarei victime. Hagen îi adresă un zâmbet sumbru. Acum ţi-am vorbit pe şleau? Dar Kay plecase capul. Să-ţi mai spun ceva, şi tot pe şleau, continuase Hagen. După moartea lui Don, s-a pus la cale asasinarea lui Mike. Ştii cine l-a vândut? Tessio. Ca atare, Tessio trebuia lichidat. Carlo trebuia şi el lichidat. Pentru că trădarea nu poate fi iertată. Poate că Michael i-ar fi iertat, dar oamenii nu se iartă pe ei înşişi, aşa că întotdeauna sunt periculoşi. Michael îl plăcea sincer pe Tessio. Îşi iubeşte sora. Dar nu şi-ar fi făcut datoria faţă de tine şi de copiii lui, faţă de întreaga Familie, faţă de mine şi de familia mea, dacă-i lăsa nepedepsiţi pe Tessio şi pe Carlo. Ar fi fost un pericol pentru noi toţi, pentru viaţa noastră, a tuturor.

Kay îl ascultase cu lacrimile şiroind pe obraji.

— Asta a vrut Michael să-mi spui când te-a trimis aici?

Hagen o privise sincer surprins.

— Nu, răspunsese el. Mi-a cerut să-ţi spun că poţi avea tot ce vrei şi poţi face ce doreşti, atât timp cât ai grijă de copiii lui. Hagen zâmbise. Mi-a mai zis să-ţi spun că pentru el, tu eşti Don. Desigur, e o glumă.

Kay îşi pusese mâna pe braţul lui Hagen.

— Nu el ţi-a poruncit să-mi spui toate celelalte lucruri?

Hagen şovăise o clipă, ca şi cum s-ar fi luptat cu sine însuşi dacă să-i destăinuiască sau nu un ultim adevăr.

— Tot nu m-ai înţeles, murmurase el. Dacă i-ai spune lui Michael tot ce ţi-am povestit azi, aş fi un om mort. Tăcuse din nou. Tu şi copiii sunteţi singurele fiinţe de pe acest pământ cărora n-ar fi în stare să le facă nici un rău.

După cinci minute, care păreau să nu se mai sfârşească, Kay se ridicase de pe iarbă şi amândoi porniseră înapoi spre casă. Când nu mai aveau mult până să ajungă, Kay îi spusese lui Hagen:

— După cină, ne poţi lua cu maşina la New York, pe

mine şi pe copii?

— De asta am şi venit, replicase Hagen.

La o săptămână după ce se întorsese la Michael, Kay se dusese la un preot, întrebându-l ce trebuia să facă pentru a trece la catolicism.

Din cele mai tainice cotloane ale bisericii răzbătu dangătul grav al clopotului, îndemnând la pocăinţă. Aşa cum fusese învăţată, Kay se lovi uşor peste piept cu pumnul strâns, lovitura de căinţă. Clopotul bătu din nou, apoi se auziră paşi târşâiţi, semn că credincioşii care mergeau la împărtăşanie îşi părăseau locurile, îndreptându-se către altar. Kay le urmă exemplul. Îngenunche la altar, şi din profunzimea bisericii răsună iar clopotul. Kay se lovi încă o dată cu pumnul strâns în piept. În faţa ei se afla preotul, îşi lăsă capul pe spate şi deschise gura, să primească anafura subţire ca foiţa de hârtie. Acesta era cel mai cumplit moment dintre toate. Până când anafura i se topea în gură, ca s-o poată înghiţi, şi putea să facă ceea ce venise să facă.

Spălată de păcate şi deci aflată în graţia divină, îşi plecă fruntea şi-şi împreună mâinile peste zăbrelele altarului. Se mişcă de pe un picior pe altul, ca să-şi mai aline durerea din genunchi.

Îşi alungă din minte orice gând legat de propria-i persoană, de copii, de supărare, de răzvrătire, de orice fel de întrebări. Apoi, cu o profundă şi sinceră dorinţă de a crede şi de a se face auzită, începu ca în fiecare zi de la uciderea lui Carlo Rizzi să rostească rugăciunile cuvenite pentru iertarea păcatelor lui Michael Corleone.

Dintre cele cinci familii mafiote care își dispută supremația în New York, cea mai puternică este condusă de Don Corleone. Prin lovituri rapide și sîngeroase, „Nașul" aranjează orice, pentru familie, aliați și protejați. „Finilor" săi, mai ales, nu le poate refuza nimic. Unul dintre ei nu primește rolul pe care-l dorea. Producătorul filmului se va trezi într-o bună dimineață cu capul celui mai frumos cal de rasă al său așezat pe covorul din dormitor...

„Îl urâți, vă temeți de el, îl disprețuiți, dar el este Regele Cobra, cel care dă ordinele, atotștiutorul, teribil în mînia sa...
Iar aceasta e realitatea dură, crudă, paralizantă a viciului pe care această națiune îl tolerează."

Chicago Sun

rao
rao international publishing company

Săptămâna Financiară

ISBN 978-973-103-407-2

9 789731 034072

www.rao.ro
www.raobooks.com